

Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com (2019)

Từ khóa: Ngôn tình

Đại Thợ Rèn Tiểu Mật Đào

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com (2019)

Từ khóa: Ngôn tình

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chuong 12
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chuong 02
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44

- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68
- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76
- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83
- Chương 84
- Chương 85
- Chương 86
- Chương 87
- Chương 88
- Chương 89
- Chương 90
- Chương 91
- Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

<u>Chương 101</u>

Chương 102

Chương 103

Chương 104

<u>Chương 105</u>

Chương 106

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tháng bảy đến,thời tiết không còn quá nóng, cành liễu rủ xuống m`âm mại nhẹ nhàng phất động trong gió, chợ trong trấn thanh âm rao hàng d`ân nhi ầu lên.

Vào ngày ba, sáu, chín, xung quanh hơn hai mươi thôn đ`ầu tới đây họp chợ, rất là náo nhiệt. Tới g`ân ngày thu hoach vụ thu, bận rộn nhất chính là thợ rèn Hoắc gia, thanh âm leng keng leng keng từ sớm đến tối muộn vang lên không ngừng, đủ loại kiểu dáng nông cụ để ở cửa lớn.

"Đại Tr`àm, ta muốn đánh một cái lưỡi li èm tốt?" Thái lão nương hàng xóm hỏi.

Hoắc Tr`àn buông thiết chuỳ trong tay, đem thiết lê mới đánh một nửa ném vào lò bát quái tiếp tục nung nóng, xoay người lại lại lau m`ô hôi trên trán, c`àn lười li`àn mới tinh bóng loáng trong góc đưa qua:" bà bà, đánh tốt r`ài, có thể dử dụng nhi àu năm. Còn có bỏ thêm một chút sắt trên lưỡi, sáng bóng không dễ bị rỉ sắt."

" Ai u, bỏ thêm sắt trên lưỡi đến năm mươi văn đi, ta đánh lưỡi hái là cho cháu trai ta, hắn cũng không giàu có......"Thái lão nương có điểm do dự, cháu trai bà bảo bà tới đánh lưỡi hái chính là hy vọng Hoắc thợ rèn nhìn chút đến tình hàng xóm, có thể thiếu mấy văn tiền.

Hoắc Tr`âm sang sảng cười: "bà bà, ngài giúp ta nhìn phòng ở tám năm, mùa hè thông gió, mùa đông quét tuyết, cũng không chịu lấy ti`ân, giúp ngài đánh tốt lưỡi hái cũng là ta nên làm, không đáng giá gì đó. Ngài li ân c`âm đi dùng đi, cho ai thì cho đi, không c`ân ti`ân."

Thái lão nương cùng Thái lão cha ở tại sườn phia đông nhà Hoắc Trầm, ở giưa cách một phỗ nhỏ,hai vợ chông già mở một của hàng bán nước

tương, dấm, miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

Thái lão nương cảm thấy hơi xấu hổ, chính là năm mươi văn ti ền bà lại không lấy ra nổi, li ền ở trong lòng tiếp nhận hảo ý của Hoắc Tr ầm. Trên mặt cười thành đoá hoa cúc r ầ. Ngoài miệng chối từ vài câu, thấy Hoắc Tr ầm thành tâm thành ý cấp cho, li ền vui sướng mà c ầm đi ra ngoài.

Đi tới cửa, đột nhiên bước chân dừng lại, quay đ`ài lại nói: "Đại Tr`àm, ngươi năm nay hai mươi ba đi, mấy năm trước ở bên ngoài học ngh`ê li ền không nói, nếu hiện tại đã trở lại sinh ý cũng khá tốt có phải hay không suy nghĩ việc thành gia? Sớm một chút ôm tiểu tử béo đi viếng mộ cha mẹ ngươi, cũng cho bọn họ yên tâm ph`àn nào"

Hoắc Tr`âm sắc mặt ngân ra,kìm sắt đang kẹp bán thành phẩm đ`âu thiết lê rơi xuống, thành gia.... Hình như là nên thành gia, Lâm Vương Ki âu phía tây bằng tuổi mình đã có hai đứa.

"Là.... bất quá, ta cũng không quen biết cô nương nào, bà bà...." Vừa r à còn thong dong bình tĩnh, nhắc tới thành thân tay chân li ền luống cuống, giơ tay gãi gãi đ àu, không biết nên nói thế nào mới tốt.

Cái này Thái lão nương li ền minh bạch, cười ha hả nói: " chỉ c ền ngươi muốn cưới, bà bà giúp ngươi tìm một cô nương tốt, cô nương tới nhà ta mua nước tương cũng không ít, ta giup ngươi để ý vài đại cô nương, có thích hợp li ền xem, cũng không có gì ngượng ngùng."

Thái lão nương nói xong liền cười ha hả ra cửa, vừa xuống bậc thang, liền đung phải Điền Đào.

" bà bà,ngài cũng đi tới đánh lưỡi hái a, ta mới làm chút đường táo, ngài muốn nêm thử không?"Đi ền Đào cười mim hỏi.

Tháo lão nương trong lòng bàn tay nắm chặt h'âu bao đ'ây mụn vá, nắm chặt ba mươi văn ti 'ên đến ra m'ôhôi. Bà vốn dĩ chỉ là hy vọng Hoắc Tr'âm có thể tiện nghi bớt mấy văn ti 'ên, không nghĩ tới nhân gia không chịu đòi ti 'ên. L'ân này tương đương với việc bà có chút ti 'ên, luôn luôn thích ăn đ'ô

ngọt nhưng luyến tiếc bỏ ti ền ra mua Thái lão nương muốn phá lệ thưởng chính mình một chút.

"Tiểu Đào, ngươi lại bắt đ`ài bán hàng à, cho ta hai viên đường táo." Bà lấy từ túi ra bốn văn ti ền, nhìn một cái bên trong xếp thành xâu ti ền đông tâm tình đặc biệt tốt, hơi hơi run lên một chút, mấy đ ềng ti ền va vào nhau phát ra âm thanh thanh thuý thập ph ền dễ nghe.

Đi ền Đào dùng giấy d'àu nhanh nhẹn gói hai viên đường táo với một xâu quả, đưa đến tay bà: " đây, bà bà, thời tiết mát mẻ v'è sau ta mỗi ngày ra đây bán hàng, ngài muốn ăn gì cứ nói với ta."

Thái lão nương luôn thích ăn đ'ôngọt, nhưng lại luyến tiếc bỏ ti ền mua, tốt lắm thì có thể cách mấy ngày mua một thứ, không giống như hôm nay hào phóng mua hai thứ kẹo đường, thật đúng là l'ân đ'àu.

Hoắc Tr`àm một bên đập lên thiết nóng, một bên xuyên qua cửa số đang mở nhìn ra bên ngoài, Thái lão nương đang ở cùng một tiểu cô nương nói chuyện, cách cành liễu rủ, hắn thấy không rõ lắm diện mạo, chỉ cảm thấy làn da thực trắng nõn. Nhưng là có thể nhìn đến một bên thân ảnh của tiểu cô nương, phấn sam váy trắng, bộ ngực cao cao, eo rất nhỏ vóc người không tính là cao, nhưng là cũng rất khả ái. Nhưng là nhanh như vậy li ền phải thân cận?

Thợ rèn trong lòng cười th`âm, trên tay càng ra lực, đ`ông thời trong miệng còn hừ hừ hát tiểu khúc" leng keng đương, leng keng đương, ta là thợ rèn mạnh nhất. Một lò nhị than hai cương bốn thiết, tay ngh`ê đệ nhất ai có thể đoạt? Thợ mộc làm một công,không bằng thợ rèn bếp lò h`ông đỏ lên...."

Đây là sư phụ tự biên tự xướng tiểu khúc nhỏ thời gian lâu rầ, Hoắc Trần đi học cũng biết,nhưng là hắn trước nay không có xướng qua, mỗi lần nghe sư phụ hát hừ hừ, trong lòng còn cảm thấy bu ần cười, hôm nay không biết làm sao vậy, thế nhưng thuận miệng hừ nổi lên tiểu khúc này.

Vừa đến trấn trên li ền khai trương, hơn nữa thái lãi nương ngày thường ngày thường mua nhi ều nhất hai văn ti ền, hôm nay lập tức mua bốn văn

ti ền, Đi ền Đào tâm tình không t ồi, cảm thấy đây là dấu hiệu, năm nay buôn bán tốt, mọi người khẳng định bỏ được để tiêu ti ền, mùa đông này nói không chừng có thể nói kiếm hơn năm trước một xâu ti ền đâu.

Tiểu cô nương bước vào cửa, đây là nàng l'ân đ'ài tiên tiến vào cửa hàng thợ rèn, rất là tò mò. Nhìn nhìn nam nhân duy nhất trong phòng, há miệng thở dốc không chờ phát ra tiếng đã bị môt màn trước mắt làm kinh sơ.

Nam nhân trước mắt phá lệ cao lớn đang từ lò bát quái bên cạnh lửa lớn hừng hực lấy ra đ`âu thiết nung đỏ bừng, ánh lửa chiếu rọi thanh ảnh cường tráng của hắn, cường tráng đến có mức doạ người. Hai cánh tay to lớn, cơ bắp nổi lên, cơ bắp như nắm tay to từng cuộn từng cuộn nổi lên, trước ánh lửa bóng loáng.

Hắn tay trâi c`âm kìm sắt, xoay tròn cánh tay phải dùng thiết chuỳ to mạnh mẽ gõ lên đ`âu thiết trên khối sắt lớn, cơ bắp trên người theo thiết chuỳ rung rung lên xuống.

Người nam nhân này, toàn thân phát ra đạo lực cực to lớn cơ bắp cu 'ôn cuộn khiến người khác rõ ràng cảm thấy một cỗ sức mạnh cực lớn đang toả ra. Ánh lửa chiếu rọi vào khiến sắc mặt của hắn phá lệ h 'ông hào, chuỳ sắt gỗ vào đ'àu thiết đỏ rực tia lửa bắn ra khắp nơi, m 'ô hôi cùng với tia lửa rơi xuống đất. Hán tử trong thôn đến mùa hè sẽ cởi tr'àn, Đi 'àn Đào đối với nam nhân phía trên tr'àn trụi cũng không có gì xa lạ, chính là nam nhân trước mắt quá tráng, c'àn thiết chuỳ cực lớn không có chút nào cố sức mỗi chuỳ đi xuống, Đi 'àn Đào trong lòng li 'àn sơ tới mức trên người run lên.

Hoắc Tr`àm rốt cuộc phát hiện cô nương đứng trước cửa, phấn sam váy trắng,xinnh xắn đáng yêu còn không phải vừa r`ài cùng Thái lão nương nói chuyện sao, chẳng lẽ bà bà làm nàng tới?

Hoắc Tr`àn vội vàng ném đ`ô trong tay thiết chuỳ " đương" một cái dừng ở khối sắt to, tiểu cô nương sợ tới mức mặt run lên, theo bản năng lui ra phía sau một bược. Hắn ở trên qu`àn xoa xoa tay, lại phát hiện không ổn li ền thò tay vào thùng nước lạnh lớn rửa tay r`ài lấy khăn treo trên tường lau lau. " "Ngươi.... người tới r`ài "Hoắc Tr`àn cười cười, đi lên phía trước vài bước nhìn kĩ cô nương trước mặt.

Lông mày lá liễu cong cong, mi dài như cánh quạt đang hạ xuống, đôi mắt hệt như nước trong veo, cái mũi nho nhỏ, đôi mội h`ông h`ông nộn nộn đỏ như cánh hoa, còn làn da trắng nõn..... bộ ngực quả nhiên rất cao, eo nhỏ đường cong trên người lả lướt,trên mặt đỏ lên hắn không dám nhìn nữa.

Thiếu sót duy nhất chính là vóc dáng có điểm nhỏ, còn không cao đến bả vai mình, bất quá không quan hệ xem màng tuổi không lớn, hẳn là có thể cao chút. Đi ền Đào rũ mắt không dám nhìn mặt người nam nhân trước mắt này, xem dáng người đã đủ doạ người r ầi. Nàng li ền im lặng an ủi chính mình tới tìm hắn mua hàng là chiếu cố sinh ý của hắn, hắn lại lợi hại như thế chắc sẽ khoing tuỳ tiện đánh người đi.shitbaydaytroi

Nghĩ vậy, tiểu cô nương chắc chắn, m`êm mại mở miệng:" Đại thúc, người chính là Hoắc thợ rèn sao? Ta muốn đánh một lưỡi li ềm cong."

Tiểu cô nương nói chuyện thanh âm đặc biệt dễ nghe, m'ềm m'ềm nhẹ nhẹ giống như cành liễu rũ phất phơ, Hoắc Tr'ầm vừa mới vui vẻ, lập tức li ền nghe rõ một tiếng kia kêu chính là " Đại thúc" a giống như một tiếng sấm r'ền đánh hắn bu ồn tại chỗ.

Có đối tượng nào kêu ngươi là đại thúc sao?

" ngươi..... ngươi muốn tới làm gì?" Câu nói lế tiếp kia hắn không nghe rõ. Đi ền Đào lúc này mới ngãng đ àu, thấy rõ mặt người nam nhân trước mặt này. Màu da lúc mạch, khuôn mặt tron bóng,đôi mắt đen nhánh thâm thuý,còn có đôi lông mày đậm, mũi cao thẳng cái cằm cương nghị..... hoá ra là người trẻ tuổi anh tuấn!!! Đặc biệt lúc nói chuyện lộ ra hàm răng trắng, thực sạch sẽ hấp dẫn người ta chú ý đến.

Đi ền Đào có chút ngượng ngùng, vừa r ềi thế nhưng kêu người ta là đại thúc đấy. Tiểu Đào bán đ ồ ăn vặt đã hai năm, nàng cũng không phải nhìn như dạng thương nhân láu cá, mỗi khi thời điểm không biết nói gì nàng li ền cười, mỉm cười ngọt ngào không ngừng. Trên mặt nàng có hai lúm đ ềng ti ền khi cười rộ lên đặc biệt đẹp, tuổi lại nhỏ luôn kêu người khác là đại thúc đại thẩm, mọi người cững sẽ không so đo với nàng.

Giờ phút này, nàng chính là như vậy theo bản năng cười, chỉ là thói quen mà thôi.

Hoắc Tr`âm lại rất không thích ứng, chưa bao giờ có một cái cô nương như vậy đối với hắn cười qua, cười hắn tâm hoảng ý loạn, không biết theo ai.

Đi ền Đào ngoài ý muốn phát hiện đại thợ rèn giống như mặt có điểm đỏ, là bởi vì chính mình kia một câu " đại thúc" làm người ta ngượng ngùng đâu. " ân.... ta...ta muốn đánh một lưỡi li ềm cong" Hoắc Tr ầm tâm trí đag còn ở trên cao chưa có xuống dưới, bất quá hắn nghe rõ, muốn lưỡi li ềm cong. Lưỡi li ềm mọi người thường dùng được chia làm hai loại, loại lưỡi li ềm cong cắt lúa mạch hạt kê tương đối nhanh nhưng là dễ bị thương chân, thường dùng loại này là người có kinh nghiệm làm ruộng lâu năm. Người trẻ cùng với nữ nhân đ ều dùng là loại thẳng li ềm, cắt chậm hơn nhưng an toàn.

" là ngươi dùng sao? Ngươi không sợ li ềm cong cắt vào chân?" Hắn thật sự nghĩ không ra tiểu cô nương như vậy cảnh tượng múa may dùng li ềm cong cắt sẽ như thế nào.

"Không phải, là cha ta dùng, yêu c'âu bao nhiều ti ên a? Ta khi nào có thể tới lấy?"

"hoá rà như vậy a. Bình thường lưỡi hái ba mươi văn, thêm cương nhận (?)năm mươi văn, hiện tại li ền có có sẵn, nàng có thể lấy đi."

Đi ần Đào sở sở túi ti ần bẹp bẹp, rũ mắt nói: "Cha ta nói muốn bình thường là được, ta buổi chi ầu lại đến lấy đi, chờ ta đem xâu quả với đường táo bán đi, li ần có ti ần."

"Ân, hảo." Hoắc Tr`âm nhìn theo nàng yểu điệu thân ảnh đi ra ngoài, trong lòng thực mất mát. Nguyên lai người ta chỉ là tới mua lưỡi hái thôi, cũng không phải đối tượng làm thân của hắn.

Đi ền Đào ra cửa, li ền nhìn đến Tr ần gia thịt lợn bắt đ ầu bán thịt, người ta gọi chủ quán là Tr ần thịt lợn, cái đ ầy mặt dữ tợn, là một hán tử trung

niên đ ầy d ầu mỡ. Bất quá hắn còn thương nương tử, mua cho nương tử hắn xâu quả của Đi ền Đào.

"Đại thúc, có muốn mua cho đại thẩm xâu quả, còn có đường táo, mật giác, tai mèo hay không" Đi ền Đào cười mim đi qua. Xuyên qua ô cửa số nhìn ra ngoài Hoắc Tr ầm mặt đ ầy hắc tuyến, nhìn xem Tr ần thịt lợn râu quai nón đ ầy d ầu mỡ, sờ chính mình cằm sạch sẽ trong lòng không phục: ta như thế nào li ền cùng tên kia giống nhau thành đại thúc?

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 2

Người đến họp chợ càng ngày càng nhi ầu, Hoắc Tr ầm một bên rèn sắt một bên bán hàng, vội đến vô cùng vui vẻ, li ền đem cô nương đem hắn thành đại thúc quăng ra sau đ ầu. Chợ chỉ họp có nửa ngày sau giờ ngọ li ền tan.

Hoắc Tr`âm trong nhà không có ai nấu cơm, ngày thường ăn nhi ều nhất chính là bánh bao tuy nói bánh bao ít nhân dày vỏ không ngon nhưng so với màn th`âu thì vẫn hơn. Hôm nay khách nhân vào mua nối li ền không dứt, nên hắn không có thời gian khoá cửa lại đi ra ngoài mua bánh bao, li ền đem hai cái màn th`âu to trong nhà lấy ra, cho vào lò nướng lên lại chấm tương ăn, li ền tiếp tục làm làm việc.

Sau giờ ngọ, người trên đường đi lại càng ngày càng ít, mọi người tập trung mua đ'ô vật mình muốn, li ền đi v'ê nhà. Đi ền Đào trong rổ chỉ còn một viên đường táo. Mỗi l'ân bán một chút nàng đ'êu nhớ kĩ tổng cộng bán được năm mươi văn ti ền. H'âu bao buộc trên eo nặng trĩu nhưng bước chân lại đặc biệt nhẹ nhàng.

Thời điểm trước tháng bảy thời tiết nóng nực, nàng không dám tới ra bán hàng, bởi vì đ'ò ngọt đ'àu bọc đường, dễ dàng bị chảy thành nước đường dinh dính, hơn nữa bán cả ngày cững bán không hết để tới hôm sau li th hỏng. Vốn dĩ chính là buôn bán nhỏ, kiếm không được mấy văn ti th, nàng không dám làm chuyện nguy hiểm như vậy, mùa hè làm đ toặn vặt thật không nên a.

Hôm nay bắt đ`âu nhập thu nàng lại đến mở bán hàng, không nghĩ thế nhưng thuận lợi như thế, vừa qua khỏi giữa trưa, li `ên bán chỉ còn một Viên đường táo. Đi `ên Đào còn chưa có ăn cơm trưa đâu, đ `ô ăn vặt trong rổ nàng cũng tiếc ăn, rốt cuộc đó là ti `ên kiếm được sư nuôi gia đình sống tạm. Đói

trong chốc lát có tính là cái gì, dù sao nhà mình cách trấn không xa lắm, đi lên t'âm hai khắc là v'êđến nhà ăn cơm trưa là được r'ài.

Hai tiểu khất cái đứng ở ven đường thấy nàng lại đây, vây nhau đi đến, đem nàng vây quanh ở giữa:" tỷ tỷ, tỷ tỷ, chúng ta hôm nay nhìn ngươi bán một ngày xâu quả đường táo, kiếm lời không ít đi? Có thể hay không thưởng cho chúng ta chút đ`ò ăn? " một tiểu khất cái chỉ đứng tới eo Đi ền Đào, một tiểu khất cái lớn hơn chút cũng chỉ đến vai nàng.

Hai đứa trẻ danh xao vàng vọt, trên không mặc áo dưới mặc đúng một cái qu'àn không có ống, người g'ây đến nỗi đếm được từng cái xương sườn trên người, giống như ván giặt đ'ô. Đi ền Đào có chút tò mò; " ta ở đây bán xâu quả đã hai năm, nhưng chưa có thấy qua có khất cái nha, các người là người nơi khác đến đây sao.? "

Đứa bé có vóc dáng cao hơn kia có nốt ru ầi đen ở đuôi lông mày, nếu là nữ hài tử chắc chắn sẽ là tiểu mỹ nhân a, nhưng hắn lại là một tiểu tử gầy yếu, Đi ền Đào li ền không biết xưng hô thế nào cho đúng. " tỷ tỷ, chúng ta là người nơi khác, bất quá cách nơi này cũng không tính quá xa, chúng ta là hài tử của gia đình tốt. Vốn tới nơi này nương nhờ họ hàng, ai ngờ nhà thân thích đã chuyển đi, hai chúng ta không còn cách nào mới tới đây xin cơm. "

Đi ền Đào bước chân vẫn chưa dừng lại, hai đứa nhỏ kia li ền một trái một phải kẹp nàng, cùng nàng đi lên phía trước. Đi ền Đào do dự trong chốc lát, cuối cùng xốc lên vải bố sạch sẽ m ềm mại, đem viên đường táo cuối cùng đưa ra, đưa cho đứa bé nhỏ kia:"tỷ tỷ nhà cũng không giàu có, chút nữa còn muốn đi chợ mua lưỡi li ềm không có khả năng đưa cho các người ti ền đâu, cái này là đường táo cho người ăn vậy"

Người trong thôn ph'ân lớn đa ph'ân là tâm địa thiện lương, nhưng làm việc thiện tích đức cũng phải nhìn vào tình huống nhà mình, không có chuyện nhà mình ăn không đủ no mặc không đủ ấm còn đi chiếu cố nhà người khác. Viên đường táo này Đi ền Đào cũng chính mình không dám ăn, nghĩ là nếu không bán được v'ề sẽ đưa cho tiểu muội tiểu Anh ăn, bây giờ đem cho một tiểu khất cái. Đi ền Đào không nghĩ tới chính là, tiểu đề đề lại

thập ph`ân hiểu chuyện, giơ đường táo hướng ca ca bên cạnh:" ca ca,ca mau ăn đi. "

"Ta không ăn đệ ăn đi, đệ nhỏ"

" ca ăn đi, ca ca mỗi l'ân đ'àu nhường ta, khó có được một miếng đường táo ngon như vậy, ca mau ăn nhanh đi"

Hanh huynh đệ thập ph'àn thương yêu nhau, làm tiểu Đào thực cảm động, nhà mình có bốn tỷ đệ, nàng cũng thường nhường đ'ô ăn ngon cho đệ đệ muội muội ăn, nhìn hai đứa trẻ nhỏ như vậy nhưng lại hiểu chuyện, làm nàng nghĩ tới đệ đệ muội muội ở nhà.

" Tới đây, tỷ tỷ giúp các ngươi bẻ ra mỗi người ăn nửa cái đi." Đường táo thật ra là đùng mật làm, chẳng qua là làm thành hình quả táo bên ngoài bọc một t`âng đường, ăn vào miệng ngọt ngào m`ân mại, người già trẻ nhỏ đ`âu thích ăn.shitbaydaytroi

Đi ền Đào đem miếng đường táo cuối cùng bẻ ra, để trên tay hai đứa trẻ, r ồi nói từ biệt:" phía trước chính là nhà thợ rèn, ta muốn đi mua lưỡi hái các đệ đi đi thôi"

" tỷ tỷ, người thật tốt, cảm ơn ngươi! " tiểu ca ca vẫy tay với Đi ền Đào, trong mắt dâng lên một t ầng hơi nước.

Đi `en Đào cảm thấy chỉ là một cái đường táo thôi, cũng không có gì đáng để tiểu hài tử cảm đông như vậy li `en không sao cả cười cười, bước nhanh vào cửa hàng thợ rèn.

" Đại..... " nàng theo thói quen lại muốn nói đại thúc bỗng nhiên nhớ tới, đại thợ rèn người ta vẫn còn trẻ, nhưng nếu kêu đại ca lại cảm thấy không thích hợp. Rốt cục kêu như người ta đi " Đại thợ rèn, ta tới mua lưỡi hái."

Hoắc Tr`àm quay đ`àu nhìn nàng, li`àn buông xuống thiết chùy trong tay, lau m`ô hôi trên trán, bước nhanh tới:" muốn lưỡi li`àn cong đúng không? Nơi này có ba cái, ngươi tự chọn một cái đi."

Đi ần Đào nhìn ba cái li ầm cong bày biện chỉnh t ề, giống nhau như đúc, trong lòng âm th ầm tán thưởng, khó trách mọi người đ ầu nói tay ngh ề Hoắc thợ rèn tay ngh ề tốt.

"Đ'àu không khác lắm, li ền lấy cái bên phải đi." Đi ền Đào ngây thơ cười, buông rổ duỗi tay sở tới h'àu bao bên hông.

"ti 'ân,h 'âu bao của ta đâu r 'â'?" Tiểu cô nương lập tức ngơ ngẩn, cúi đ 'âu nhìn bên hông trống không, quay đ 'âu nhìn phía sau, lại hoảng hốt sở phía sau eo, thế nhưng thật sự không có h 'âu bao ở đó.

Trong nháy mắt, tiểu cô nương đang cười mim liền khóc nức nở: "Đại Thúc, người giúp ta nhìn xem trên người ta có hầu bao hay không? "

Dưới tình thế cấp bách nàng lại kêu đại thúc, nâng hai tay lên, ở trước mắt Hoắc Tr`âm quay một vòng, sau đó, đôi mắt khẩn trương nhìn v`ê phía thợ rèn.

Hoắc Tr`àn có thể hiểu được tâm tình của nàng bây giờ, tiểu cô nương này tám ph`àn đem túi ti`àn làm mất r`ài, nhìn nàng gấp đến độ nước mắt đ`ài rơi xuống, hắn quả thực không đành lòng nói cho nàng đáp án.

" Ngươi mau nói cho ta biết có hay không?"Đi ền Đào gấp đến độ dậm chân.

Hoắc Tr`ân không thể không thành thạt là lắc lắc đ`âu, li ền thấy tiểu cô nương thất h`ôn lạc phách mà lui lại hai bước, mắt to ướt át ào ào chảy lệ:" vừa r`ôi vẫn còn, ta đi một đoạn đường lại sờ một lúc... Ta biết r`ôi, là hai tiểu khất cái kia, là bon ho trôm túi ti ền của ta, hai tên vô lại...."

Nói còn chưa dứt lời, Đi ền Đào li ền cất bước chạy nhanh ra ngoài, một đường điên cu ềng chạy, hỏi thăm khắp nơi, có ai thấy hai tiểu khất cái kia hay không?

Hoắc Tr ầm muốn khuyên nàng đừng tìm, nếu bị trộm thật người khẳng định đã sớm chạy mất, sẽ không cho nàng có cơ hội đuổi theo, chính là tiểu cô nương chạy nhanh như bay hắn căn bản không thể ngăn lại. Khách đi

r'ài, thợ rèn tiếp tục làm vviệc, trong lòng lại không an ổn, không biết tiểu nha đ'ài ngốc nghếch kia có thể hay không vì chuyện này nà luẩn quần trong lòng, mà làm ra chuyên ngốc gì không?

Hẳn là không thể nào đi? Một rổ xâu quả đường táo kia phỏng chừng cũng bán không được mấy văn ti ền. Đại thờ rèn một bên an ủi chính mình, một bên không nhịn được ra ngoài thăm dò nhìn quanh. Qua h ồi lâu, rốt cuộc nhìn thấy tiểu còn nương đang mất h ồn đi tới, chậm rì rì đi tới. Hoắc Tr ần buông lỏng thiết chùy trong tay, chủ động lên đón: "Người tìm được h àu bao r ồi sao?" Tiểu cô nương gắt gao cắn chặt môi, không nghĩ trên đường cái khóc lên sẽ bị người ta chế giễu. Hiện tại hắn vừa hỏi lại nhịn không được mà thút tha thút thít nức nở khóc: "Ta v ề sau không bao giờ thương hại những tiểu khất cái kia nữa, làm người tốt không được bâo đáp, ta tặng không cho bọn họ một câi đường táo ăn, bọn họ thế nhựng trộm h àu bao của ta, quá đáng giận. "

Tiểu Đào khóc lóc c'ầm rổ của mình, một bên gạt nước mắt một bên nói:" Hôm nay ta trước không mua lưỡi hái, hôm nào có ti 'ên ta lại quay lại"

Tiểu cô nương cực lục khắc chế bản thân không khóc thút thít, khi nói chuyện cái mũi hít hít, bả vai cũng vì thế run run nhè nhẹ, một bộ là hoa lê trong mưa, chọc cho người ta cảm thấy đau lòng.

Hoắc Tr`àm gãi gãi đ`àu, không biết khuyên bảo nàng thế nào mới tốt. Hắn ăn nói vụng v`è vốn dĩ sẽ không an ủi người khác, huống chi là an ủi một tiểu cô nương không quá quen biết. Hắn nhìn thoáng qua lưỡi hái trên bàn, cao giọng nói:" người là người thôn nào? Người nếu c`àn dùng gấp, li ền c`àm đi đi. V`è sau có ti ền trả lại cho ta là được, ta tin được người."

Đi ền Đào sửng sốt, bước chân đã ra đến cửa lại xoay trở v ề: "thật vậy chăng? "

Hoắc Tr`âm kiên định gật đ`âu:"đương nhiên là thật sự, ta làm sao có thể lừa một tiểu cô nương? Ngươi lấy v`êdùng đi."

Hắn c'ần lấy lưỡi hái tốt nhất trên bàn đánh một phen, hào phóng đưa cho Đi ần Đào.

Ký thật trong nhà cũng không phải c`ân dùng gấp lưỡi hái như vậy, bất quá g`ân đây thân thể mẫu thân không tốt lắm, vì làm đ`ò ăn vặt trong chưa có sáng đã phải dậy vất vả bận rộn làm việc. Nếu làm nương biết, bán được năm mươi văn ti ền đ`âu bị trộm mất, nương khẳng định đau lòng ngủ không yên. Hơn nữa, bà nội g`ân đây đang ở nhà nàng, nếu biết nàng làm mất nhi ều ti ền như vậy, còn không biết sẽ muốn mắng nàng như thế nào đâu.

Đi ền Đào do dự một chút, vẫn là nhận lấy lưỡi hái, th ền sắc nghiêm túc cúi mình cảm tạ Hoắc Tr ềm: "cảm ơn ngươi, nhà ta ở Đi ền gia thôn, ta gọi là Đi ền Đào, mỗi ngày lên trấn này bán xâu quả, đường táo, đã bán hai năm nay, ngày mai sau giờ ngọ ta sẽ tới, ta nhất định sẽ trả lại ngươi ti ền. "

Tiểu cô nương không khóc nữa, tâm tình Hoắc Tr`àm cũng đi theo nhẹ nhàn không ít, hàm hậu cười cười: "không có việc gì, không c`àn cảm tạ, ngươi mau v`ênhà đi thôi, bằng không cha mẹ ngươi sẽ đợi đến sốt ruột."

Đi ền Đào dùng sức gật đ ầu, mim cười ngọt ngào lại hướng Hoắc Tr ầm cúi chào, li ền vui mừng c ầm lưỡi li ềm ra cửa. Đi được vài bước, nàng cảm thấy v ề nhà như thế không ổn, sáng sớm nương làm đ ồ ăn vặt là đã đếm đủ tính là có thể bán được năm mươi văn ti ền, có khi tìm được khách hàng mua nhi ều, nàng sẽ tặng một hai viên đường táo. Bất quá, tổng số ít nhất sẽ ít hơn t ầm hai ba văn ti ền, không có khả năng mua một lưỡi li ềm li ền thừa ra hai mươi văn đ ều không có thừa ra.

Đi đến cửa hàng nước tương Thái gia, Đi ền Đào li ền dừng bước, hít thật sâu một hơi, lấy hết can đảm đi vào:" bà bà, có thể cho ta mượn ngài hai mươi văn ti ền không? V ề sau mỗi ngày trả ngài năm văn ti ền được không?"

Thái lão nương đang thu thập hộp ti ền, thấy Đi ền Đào đột nhiên hỏi như vậy lại thấy trên mặt nàng có nước mắt, li ền quan tâm hỏi: "Tiểu Đào, người làm sao vậy?có phải hay không khóc a?"

"Ân, h'àu bao của ta bị mất, chính là, không muốn cho người trong nhà biết, ta hôm nay mượn ngài hai mươi văn, v'ê sau mỗi ngày bán sẽ trả ngài năm văn. Như vậy, nương của ta sẽ không phát hiện ra."

Đi ền Đào cúi đ ầu nhỏ giọng nói. Thái lão nương biết tiểu Đào là đứa bé ngoan, nhìn tiểu cô nương ủy khuất cúi mặt, trong lòng bà li ền không đành lòng nhìn vậy, r ồi lại không n ềhà ôm tráp ti ền cho nàng nhìn:" ngươi nhìn, ta nơi này cũng chỉ thừa ra ba đ ồng ti ền a, nếu ngươi tới sớm chút còn có thể chính là cháu trai ta vừa tới ti ền đ ều bị nó mượn đi r ồi."

"a.. "tiểu Đào thất vọng thở dài, gục đ`àu xuống đi ra ngoài.

"ai, tiểu Đào, ngươi đừng vội bu 'ôn. Ta giúp ngươi đi mượn nhà khã, nhà hắn có ti 'ên, lại là hán tử rộng rãi, cho ngươi mượn hai mươi văn là chuyện nhỏ."

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thái lão nương lôi kéo tay Đi ền Đào, lập tức vào cửa hàng thợ rèn.

"Đại Tr'àm, ta tới giới thiệu cho ngươi, đây là Đi 'ền gia thôn, Đi 'ền Đào, thường tới trấn bán xâu quả đường táo. Nàng bị trộm mất h'âu bao, muốn mượn ta hai mươi văn ti 'ền, đúng lúc ta không có ti 'ền, không bằng ngươi cho nàng mượn chút đi. Ta đảm bảo, tiểu Đào nhân phẩm không có vấn đ'ề khẳng định sẽ đem ti 'ền trả lại cho ngươi."

Thái lão nương đem lời muốn nói một hơi đem ra nói hết, căn bản không chú ý tới Đi ền Đào ở bên cạnh luôn lôi kéo tay áo bà muốn cho bà dừng lại đừng nói nữa:" bà bà, bà bà, ta đã thiếu người ta một lưỡi li ềm chưa có trả, như thế nào còn không biết xấu hổ còn muốn mượn ti ền người ta đâu."

Hoắc Tr`âm nhìn thấy hai người vào cửa, đã bước lên sau khi nghe rõ sự việc, li ền hào phóng lấy ra hộp ti ền, đưa ra trước mặt Đi ền Đào: "hôm nay ti ền bán đ`àu ở chỗ này, người muốn nhi àu hay ít tự mình lấy đi"

"Này..... Này, ta như thế nào không biết xấu hổ đâu, ta đã thiếu ngươi ba mươi văn, còn thế nào lại mượn hai mươi văn. Ta một hai ngày tới còn không có.... " Tiểu cô nương không phải người có lòng tham không đáy, từ trước đến nay còn không quen biết Hoắc Tr`àm, nay hắn có thể giúp mình chuyện lớn như vậy là đã làm nàng phi thường cảm kích r`ài, thật sự ngượng ngùng mượn ti `àn của hắn.

"không có việc gì, không phải là hai mươi văn ti ền sao, việc rất nhỏ, ta đưa cho ngươi." Hoắc Tr ần duỗi tay vào hộp ti ền lấy một cái, đặt trên bàn cao, kiên nhẫn đếm ra đủ hai mươi văn ti ền đ ồng để ra trước mặt Đi ền Đào, lại đem mấy văn ti ền đ ồng còn dư ra ném vào hộp ti ền.

Thái lão nương nói: "Ngươi nhìn xem ta nói đối với đại Tr`àn hai mươi văn ti`àn này chính là việc nhỏ a. Đại Tr`àm tay ngh`è tốt, người lại trượng nghĩa nhiệt tình, v`èsau ngươi nếu có việc gì khó khăn cứ đến tìm hắn. Hắn kêu Hoắc Tr`àn, ngươi cứ kêu đại ca là được r`ài."

Hoắc Tr`àm chưa được ai khen nhi ều bao giờ, cười cười gãi đ`àu, đôi mắt sáng, con ngươi đen tr`àm tĩnh tựa đá quý, liếc v`ệphía Đi ền Đào lại có chút ngại ngùng. Thái lão nương đ`àu óc linh quang chợt loé lên, không phải buổi sáng mới nói qua tìm cô nương tốt giới thiệu cho đại Tr`àm sao, trước mắt đây không phải là một cô nương tốt sao? Tiểu Đào b`êngoài xinh xắn, miệng lại ngọt, người lại chăm chỉ c`àn mẫn, tuyệt đối chính là nàng dâu tốt. Nghĩ vậy, bà cười tủm tỉm hỏi: "tiểu Đào, người năm nay bao lớn r`ài?"

"cảm ơn Hoắc đại ca." Tiểu Đào thật cẩn thận thu h 'ài hai mươi văn ti 'ên bỏ vào rổ. Không nghĩ tới Thái lão nương đột nhiên hỏi tuổi của mình, đột nhiên nhảy sang chuyện này có chút lạ, nhưng nàng cũng không nghĩ nhi 'àu, thuận miệng đáp: "bà bà ta năm nay mười bốn"

"Mới mười bốn nha. " Thái lão nương có chút thất vọng, nếu mười sáu mười bảy thì tốt r'à, đại Tr'àm đã hai mươi ba, không chờ được thêm hai năm nữa a.

Hoắc Tr`àm trên mặt cũng hiện ra một tia thất vọng, tiểu cô nương này tuổi có chút quá nhỏ r'ã, kém mình tận chín tuổi. Nếu ở nhà nàng là con đ'ài có khả năng cha nàng tuổi là ba mươi đi, người ta kêu mình là đại thúc cũng không quá đáng. Hoắc Tr'àm cúi đ'ài không nói chuyện nữa, Đi ền Đào không rõ chính mình mười bốn tuổi có cái gì không đúng, chỉ cảm thấy hắn có thể là có chút hối hận, li ền vội vàng đảm bảo:" Hoắc đại ca, ngươi yên tâm, ta khẳng định sẽ mỗi ngày trả ngươi năm văn ti ền, Tổng cộng là năm mươi văn mười ngày li ền trả xong r'ài."

Hoắc Tr`âm lúc này mới biết, biểu cảm của mình làm cho người ta hiểu l`âm. Nhưng một tiếng Hoắc đại ca ngọt ngào kia kêu lên li ền làm hắn trong lòng rối tinh rối mù, li ền ngầng đ`âu cười khan:" Không có việc gì, ngươi không phải gấp gáp trả, dù sao ta cũng không vội dùng. Nhà ta có một mình ta, ăn no li ền xong, không c ần thiết phải dùng đến ti ền."

Nói xong, hắn có chút hối hận làm gì cùng tiểu cô nương nhà người ta cường điệu trong nhà chỉ còn một mình, mình thôi đâu, giống như tự phơi bày ra tâm tư của mình.

Đi ền Đào cũng không có nghĩ nhi ều liên tục nói cám ơn, lúc này mới cùng Thái lão nương rời khỏi cửa hàng thợ rèn.

Trong lòng tiểu Đào tảng đá lớn đè trong lòng biến mất, bước chân li ền nhẹ nhàng v ề nhà, đi được một nửa đường mới phát hiện ra mình rất đói bụng. Vừa r ềi chạy như điên đi tìm hai tiểu khất cái, hao tổn rất nhi ều thể lực, sau đấy lại bu ền bực chỉ nghĩ đến chuyện năm mươi văn ti ền cũng đã quên chuyên đói bụng. Nàng quay đầu liếc mắt v ề phía tây, đánh giá một chút hẳn là g ần qua giờ ngọ một canh giờ r ềi. (một canh giờ = 2 tiếng)

Tiểu Đào đói đến mức choáng váng đ`âu, hai chân không ngăn được run rây, nàng nhấc miếng vải bố m`ên trên rổ ra đem miếng vải mịn ở đáy rổ cần thận c`ân lên, vươn đ`âu lưỡi nhỏ ra đem đường vụn ở trên đó liếm sạch sẽ. Lại đi đến bên bờ sông nhỏ rửa sạch tay, cúi xuống vốc hai vốc nước uống. Tiểu Đào đứng lên, cảm thấy chân tựa như có thêm chút sứ lực, không giống như vừa nãy run lên. Nàng liếc nhìn thôn nhỏ dưới chân núi Lương Sơn, an ủi chính mình, đi nhanh là có thể ăn cơm.

Không biết có phải là tác dụng của chút đường vụn hay là bởi vì g`ân tới nhà, đi đoạn đường này nàng ra không ít m`ô hôi, thật nhanh li ền tới của nhà. Nàng hít một hơi thật sâu, đi ều chỉnh tốt lại biểu cảm trên mặt, yên lặng trong lòng tự cổ vũ bản thân, mới đẩy cánh cửa gỗ cũ nát ra.

Nãi nãi Đinh thị ôm đệ đệ hai tuổi Đi ền Tùng, ở bậc thang phơi nắng, hai người phơi nắng mơ màng đến mức sắp ngủ.

Mẫu thân Diệp thị đang băm rau dại cho gà ăn, thấy nữ nhi đảy cửa vào, li ền buông dao thái cũ mòn trong tay đén đón: Bán thế nào? Rất thuận lợi đi? "

Tiểu Đào hơi mim cười, gật đ`âu nói:" Rất thuận lợi, vừa đến trấn trên li ền mở hàng, trước kia Thái bà bà đ'âu mua hai văn ti ền, l'ân này mua bốn văn ti ền. Mà người họp chợ đ'âu mua không ít, con mang một rổ đ'âu bán

hết, Tổng cộng bán được năm mươi văn. Mua lưỡi hái tốn ba mươi văn, còn dư lại hai mươi văn. Nương, sáng sớm người dậy sớm làm xâu quả, đường táo, sao bây giờ còn không đi nghỉ trưa."

Nghe được đ`ô bán tốt, Diệp thị thập ph`ân vui mừng trên khuôn mặt tái nhợt có thêm vài ph`ân th`ân thái, lại không để ý đến lời nghỉ trưa của tiểu Đào,nhận lấy lưỡi li ềm để trên tường.

Đi 'ền Liễu cùng Đi 'ền Anh đang ng 'ỡi trên ghế gỗ chỗ râm mát lột vỏ đậu, thấy nàng v 'ềli 'ền chạy tới, Đi 'ền Anh mười tuổi chạy tới cười hì hì. Lấy rổ trong tay tỷ tỷ, lật vải bố trong rổ con mắt trông mong nhìn vào. Chính là rổ bên trong trống rỗng, đ 'ều không có gì cả, làm nàng cực kì thất vọng: "Đại tỷ, tỷ bán thật sạch sẽ, ngay cả một cái cũng không thừa, nhừng đường vụn thế nào lại cũng không có."

Nàng vừa hỏi, Đi ền Đào li ền nhớ tới vốn là thừa một cái đường táo, muốn mang v ề cho tiểu muội trong nhà ăn, chính là tại nàng nhất thời m ềm lòng, cho hai tiểu khất cái kia, lại không nghĩ rằng bọn họ trộm đi h ầu bao của mình. Nhìn khuôn mặt nhỏ thất vọng của muội muội, Đi ền Đào cũng cảm thấy rất uỷ khuất, sợ mình không nhịn được lại khóc, nàng vộ vàng đen hai mươi văn ti ền đặt vào tay nương, nhấc chân chạy vào phòng bếp: "Con sắp đói chết r ềi nương, có cái gì ăn được không.?"

"Trong n'à còn bánh nướng đấy, mau đi ăn đi,giờ này là giờ nào r'à, cũng thật là....ai!!"

Diệp thị cảm thấy con nàng thật đáng thương nhưng lại không có biện pháp, đi ều kiện gia đình như vậy, có thể một ngày ba bữa là không t ồi. Nhà mình trong thôn vốn dĩ có thể coi như t ầm trung, chính là từ khi sinh đứa nhỏ Đi ền Tùng, thân thể Diệp thị vẫn luôn không được tốt, một năm bốn mùa luôn c ần uống thuốc, đem chút ti ền tích góp đ ều tiêu hết, nguyên nhân chính là như thế nên bà bà Đinh Thị đối với nàng không thuận mắt, ngại nàng làm liên luy nhi tử bà.

Tay Diệp thị nhỏ, nâng hai mươi văn ti `ên trong lòng bàn tay như một núi nhỏ tràn đ`ây. Đi đến trước mặt bà bà, nhỏ giọng nói:"Nương, đây là tiểu Đào ti `ên dư mua lưỡi hái còn dư lại,ngài c `ân đi."

Đinh thị thấy ti ền đ ềng trước mặt, tâm tình có chút tốt hơn,hừ mũi một tiếng không kiên nhẫn nói:" Thôi bỏ đi,ta c ầm thì như thế nào,không phải vài ngày lại phải cho ngươi mua thuốc. Hừ thân tiểu thư mệnh nha hoàn, cưới ngươi v ềthật đúng là Đi ền gia ta đen đủi."

Tiểu Đào trong bếp mở nắp n à lên ngừng lại một chút, nhìn xuyên qua cửa phòng bếp, thấy biểu tình không kiên nhẫn của bà nội,cùng hình dáng cong lưng cúi mình của nương, trong lòng hụt hẫng.

Đi ền Liễu bước nhanh đi đến, r ầm một cái đóng lại cửa bếp,thở phì phì nói: "Tỷ tỷ, tỷ không biết đâu, bà nội mắng nương lúc trưa. Mắng người trên giường đất nằm nghỉ, nương mấy ngày nay rất vất vả, thân thể người lại không tốt còn không phải rất mệt sao? Ta sắp nhịn được nữa r ầi, nếu l ần sau bà lại chửi nương ta li ền mắng bà."

Đi `ân Liễu so với Đi `ân Đào nhỏ hơn một tuổi, năm nay mười ba nhưng vóc dáng lại so với tiểu Đào cao hơn mộ chút, chẳng qua là quá g ʾây nhìn tong teo. Nàng từ nhỏ li `ân so vơi Đi `ân Đào tính tình nóng nảy hơn,như lời của Đinh thị nói nàng tính tình như con ngựa hoang. Đi `ân Đào c ầm một cái bánh nướng đi tới, bánh nướng nhân là rau tể thái. Cắn hai miếng,nhai nhai li `ân nuốt xuống,lại dùng thìa múc một muỗng cháo loãng uống, mới ng ʿâi lên ghế ở một bên cùng Đi `ân Liễu nói chuyện:" tiểu Liễu, muội không thể như vậy, lại nói như thế nào đi nữa bà cũng là bà nội của chúng ta. Hôm nay xâu quả bán khá tốt mai không cho nương làm nữa để ta làm làm nhi `âu một chú. Kỳ thật nói đi nói lại không phải vì ti `ân sao, chỉ c `ân kiếm nhi `âu ti `ân một chút, bà cũng sẽ không làm khó nương nữa."

Đi ần Liễu cũng biết mình không nên mắng bà nội của mình, nhưng thật sự bà thật khi dễ người quá mức mà, cha tính tình hi ần lành không thể bảo vệ được vợ con. Mỗi lần nghe bà nội chửi người, Đi ần Liễu đầu cực kì tức giận, hận không thể xông lên đánh bà một trận.

" tiểu Liễu đâu? Vừa mới thấy lột mấy hạt đậu,đã chạy đi lười biếng r'à?"

Đinh thị ở ngoài kêu la nói.Đi ền Liễu khoanh tay bĩu môi nhỏ:" tỷ nhìn thấy không nghe đi lại gào lên r ồi, ở trong mắt bà chúng ta ba nha đ ầu

chính là hàng lỗ vốn. Đệ đệ lớn lên khẳng định bà sẽ không mắng hắn như thế đi, hừ còn dựa vào tôn tử cho bà dưỡng già đấy."

Đi ền Đào cực kì đói ăn có chút nhanh, bị nghẹn mãnh liệt ho khan một trận. Đi ền Liễu đi đến n ềi cháo giúp nàng múc một chén cháo tới, để lên mặt bàn, lúc này mới hướng ra ngoài cửa hô:" Tới đây, ta vào uống một chén nước."

Đi ần Đào lượng cơm ăn nhỏ, cũng tiếc ăn nhi ều một cái bánh nướng một chén cháo là no r ầi. Đi ra khỏi bếp, lập tức đến trước chu ầng gà: "Nương,để con băm đ ồcho gà, người đi nghỉ một chút đi."

"Không c`ân, nương không mệt. Tiểu Đào con mau đi nghỉ một lát đi, buổi dáng bán một rổ hàng như vậy chắc đi đường mệt lắm đúng không." Điệp thị đau lòng khuê nữ, nếu trong nhà có ti ền,nàng cũng nguyện ý để cho hài tử nhà mình giống như tiểu thư ở trong nhà mà dưỡng. Chính là không có biện pháp, trong nhà nghèo, chỉ có thể làm hài tử ra đường xuất đ`âu lộ diện, đi làm buôn bán nhỏ.

Đinh thị ở bậc thang nhìn thấy ngực cháu gái trổ mã cao cao, liền nhớ tới cái gì, vui mừng nói: "Mấy ngày trước Phùng bà tử cùng ta nói, cháu trai nàng Phùng Mãn muốn cưới nương tử nấu cơm ngon. Tiểu Đào nhà ta lại khéo tay, vừa vặn có thể leo lên cửa cao nhà người ta. Hôm nào, ta nói Phùng bà tử đi tìm bà mối tìm người ta nói chuyện, nếu thành liền nhanh chóng gả đi thôi."

Tiểu Đào nghe vậy mặt li ền trắng bệch, luôn luôn là tiểu cô nương tính tình tốt, vội vàng trách móc nói: không, ta không gả ch ồng, ta ở nhà rất tốt, làm gì c ần gả người đâu? Hơn nữa Phùng Mãn kia ngốc như vậy lại tham ăn lười làm cùng heo giống nhau như vậy, ta không c ần gả cho hắn."

Đinh thị không nghĩ tơi cháu gái luôn hi ền lành lại dám cùng mình cãi lại. Mắt li ền trọn to mày nhướng lên há m ềm nói: "Phùng gia có hơn mười mẫu đất, ngày ngày sống tốt, Phùng mãn căn bản không c ần làm việc, đem đất thuê cho người khác tr ềng,thu vào địa tô là được. Nhà tốt như vậy, đốt đèn l ềng cũng khó tìm người ngu như vậy? Còn không chiu gả đi, người gả

qua đấy ăn tốt uống tốt trông nhà cũng bớt một ph`ân ăn có cái gì không tốt?"

* cây tể thái

Tể thái là tên một loại cỏ, hoa màu trắng nhỏ, khi còn non ăn được có tác dụng lợi tiểu c`âm máu. (ăn hình như hơi đắng)

_ _

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 4

Diệp thị vội vàng lôi kéo Đi ần Đào đi vào trong phòng, vội cười nịnh nọt với bà bà nói:" nương, ngài đừng nóng giận, ta khuyên bảo tiểu Đào là tốt r ầ."

Đi ền Đào bĩu môi, đi theo nương nàng vào phòng, giữ ở cửa, trong mắt đ ầy nước mắt uỷ khuất: "nương, con không muốn sớm như vậy gả ch ồng, thôn chúng ta khuê nữ mười sáu tuổi mới gả ch ồng. Con mới mười bốn, còn chưa có cập kê đâu hơn nữa tên Phùng Mãn kia là một người cực kì đáng ghét."

Diệp thị làm động tác im lặng, xua xua tay với nàng hạ giọng nói:" nương biết, nhưng tính tình của bà nội con cũng biết rõ r ã, cùng bà tranh cãi cũng không được việc gì tới. Hôm nay là ngày 29 tháng 7, tháng này là tháng thiếu không có 30. Ngày mai bà phải đến nhà tam thúc ở r ã, hai tháng sau mới lại đến phiên nhà chúng ta ở, chắc có lẽ lúc đấy bà cũng đã đem việc này quên mất r ã, con đầu cân thiết phải cùng bà tranh cãi vào ngày hôm nay đầu."

Cha tiểu Đào là Đi ền Mãn nhà có ba huynh đệ, ông là lão nhị, tiểu Đào có một đại bá và tam thúc. Từ khi ông nội qua đời Đinh thị li ền thay phiên ở nhà nhi tử, mỗi nhà ở một tháng.

Đi ần Đào rũ mắt suy nghĩ, nương nói có lý. Bà nội tính tình chính là không tốt, dù biết rõ là mình sai nhưng chắc chắn không nhận là mình sai, huống chi ở trong chuyện này bà chắc chắn cho mình là làm đúng.

Tiểu Đào không đi ra ngoài, đi vào trong phòng mình c'ần ra hai khối vải vun, muốn làm một cái h'âi bao mới.

Sau giờ cơm chi ầu, tới thời điểm đi ngủ. Nhà tiểu Đào có ba gian nhà chính, cha nương cùng tiểu đệ ngủ ở phòng phía đông, tỷ muội bọn họ ngủ phòng phía tây. Bà nội khi thời điểm đến ở nhà bọn họ đầu cùng các nàng nằm chung một cái giường đất.

Đi ền Liễu cùng Đi ền Anh đ ều không thích nằm cạnh bà nội, vẫn là bà nội nằm ngủ phía đ ều giường, vẫn là do tiểu Đào tính tình tốt nên nằm cạnh bà ngủ, r ềi mới đến hai tiểu muội.

Hôm nay, lúc trải chăn ngủ Đi ền Đào có chút do dự nàng không muốn dựa g ần bà nội ngủ hôm nay, muốn đem tiểu muội Đi ền Anh ở bên này. Chính là nếu thật sự làm như vậy ý tứ thật quá rõ bà nội khẳng định lại muốn chửi ầm lên.

Đi ền Đào nghĩ lại, thôi vẫn là quyết định nhịn cả đêm, ngày mai bà đi r ồi. Nàng li ền cắn răng, như bình thường trải chăn chiếu, hơn nữa đã sớm rửa chân, chui vào ổ chăn giả bộ ngủ say. Đinh thị tuổi lớn, nằm xuống nhưng vẫn chưa ngủ được, li ền nhớ tới việc chi ều nay không nhịn được nói:" tiểu Đào, hài tử Phùng Mãn kia là người tốt, trắng trẻo mập mạp, vừa nhìn chính là người có phúc."

Đi ền Đào gắt gao nhắm chặt hai mắt không dám động. Đi ền Liễu ở bên cạnh không kiên nhẫn mà liếc nhìn bà nội một cái, tận lực khống chế tính tình của mình, nhỏ giọng nói:" bà nội, tỷ tỷ hôm nay họp chợ bán hàng hẳn là mệt chết r ồi nàng đ ều đã ngủ r ồi, ngài làm gì phải đánh thức nàng dậy."

Đinh thị hung hăng trừng mắt liếc nhìn Đi ền Liễu một cái, xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại nhưng như cũ không ngủ được li ền âm th ần tính toán chính mình nhớ kĩ việc này. Ngày hôm sau trời chưa sáng, Đi ền Đào li ền lặng lẽ bò dậy khỏi ổ chăn đứng dậy, đến phòng bếp thắp đèn lên, bắt đ ầu rửa mặt muốn làm xâu quả, đường táo.

Bán hàng được hai năm, thật ra nàng đã sớm cùng nương học xong cách làm, chẳng qua là tiểu cô nương chung quy là tham ngủ chút, có khi không muốn rời giường sớm như thế làm đ ồăn vặt. Ban ngày nàng phải lên trấn trên, mới có thể đem đ ồăn bân đi, nếu nửa đêm lại dậy làm việc tiếp thật sự sẽ rất mệt mỏi. Trước kia vẫn là Diệp thị dậy sớm làm, Đi ền Đào dậy

sớm đi bán hàng, giữa trưa cơm nước xong Diệp thị đi nghỉ trưa một lát, ngủ bù cho buổi sáng làm việc. Nương con hai người phối hợp, đ`ều không tính là quá mệt mỏi, còn có thể chịu đựng được. Chính là lúc này nàng không dám để nương làm việc, nương làm đ`ô đ'ều biết rõ ràng nàng không thể mỗi ngày làm dư ra để có ti ền trả năm văn ti ền cho Hoắc thợ rèn nha.

Chính là, Diệp thị đau lòng nữ nhi vừa nghe động tĩnh nhỏ li `ân dậy. Mặc kệ Đi `ân Đào khuyên như thế nào cũng không trở v`ê ngủ tiếp, vì thế, hai người chia ra làm việc.

Khó nhất chính là giữ lửa nấu đường xâu quả, lửa quá lớn màu sắc liền thâm lại khó coi, không đủ lớn các xâu sẽ dính lại với nhau, không đủ giòn, thơm.

Cho nên hai người phân công tốt, Diệp thị làm xâu quả, tai mèo, Đi ền Đào làm mật giác cùng đường táo

Ăn xong cơm sáng,Đi ền Đào li ền hưng phấn ra khỏi nhà, nương vì vội vã chuẩn bị bữa sáng cho bà nội, cũng không có xem xem rổ đ ồ ăn có bao nhiều cái cho nên sáng nay nàng có thể đưa cho Hoắc thợ rèn năm văn ti ền. Nàng tâm tâm niệm niệm muốn trả ti ền nhưng Hoắc Tr ầm lại đã sớm đem chuyện nhỏ này quăng ra sau đ ầi. Hôm qua nhận không ít việc, mùng 1, mùng 2 tháng 8 hai ngày này hắn phải gấp gáp làm việc, bởi vì ngày 3 tháng 8 người ta sẽ tới lấy đ ồ. Hôm nay thời tiết so với hôm qua nóng hơn không ít, Hoắc Tr ầm ra một thân m ồ hôi, tới thời điểm giữa trưa, li ền vọt ra sau hậu viện tắm rửa thay một thân xiêm y sạch sẽ, r ồi đi tới tiệm bánh bao, mua v ềmột lúc mười cái bánh bao.

Đi ền Đào vui mừng đi đến cửa hàng nhà thợ rèn, Hoắc Tr ầm vừa mới đem năm cái bánh bao ăn xong, đem số còn lại bỏ vào bếp, chờ đến tối lại ăn.

"Hoắc đại ca, ta tới trả huynh năm văn ti en." Tiểu cô nương duỗi tay nhỏ với vào h àu bao, cần thân lấy ra năm văn ti en ra, chỉnh t eđặt ở trên bàn.

Hoắc Tr`âm rộng lượng cười cười:" Không có việc gì, không vội,muội cứ ném ở hộp kia đi."

Đi ền Đào đi khắp hang cùng ngõ hẻm, cũng ra một thân m ồ hôi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, thái dương còn ra đ ầy m ồ hôi trong veo:" Hoắc đại ca,hôm nay không phải họp chợ chính nhưng ta cũng bán được năm mươi văn. Ngày hôm qua vào thu tới hôm nay là ngày đ ầu họp, cửa hàng bên đường ta cũng chưa có vào hỏi, mới chỉ bán cho những người trong thôn tới họp chợ thôi. Hôm nay ta đi khắp các phố nhỏ trong trấn li ền đem một rồ hàng đ ầu bán sạch sẽ."

Đi ền Đào hưng phấn đến mức đôi mắt to cười đến mức cong cong sáng ngời, hơi hơi giơ cằm nhỏ, th ần thái trên mặt tựa h ồ muốn nói:Ngươi xem ta có lợi hại hay không? Còn không mau khen ta đi!!!

Hoắc Tr`âm bật cười:" Nhìn không ra, muội nhỏ tuổi như vậy lại buôn bán thật khôn khéo. "

Di ền Đào vui vẻ nở nụ cười, trong lòng so với ăn đường táo còn muốn ngọt hơn.

Ngày ba tháng tám hôm nay là ngày họp chợ chính trên trấn trên, Đi ền Đào li ền to gan một chút làm nhi ều đ ồ ăn vặt hơn, nhưng không nghĩ tới thế nhưng tất cả đ ều bán được hết. Làm tiểu cô nương cao hứng đến mức đi trên đường lâng lâng như đang bay lên trời.

Nàng muốn ở trong góc không có người đếm ti ần nhưng lại sợ bị người ta cướp mất ti ần, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là ở trong cửa hàng của đại thợ rèn vẫn là an toàn nhất, li ần sau giờ ngọ tan chợ, nàng gắt gao nắm chặt h ầu bao nặng trĩu, bước nhanh vào cửa tiệm thợ rèn.

" Hoắc đại ca, lúc này không vội sao." Đi ền Đào thấy Hoắc Tr ầm đưa lưng v ề phía cửa, đứng chỗ đó, cũng không có đang rèn sắt, trong phòng cũng không có người mua thiết khí.

Nghe được âm thanh ngọt ngào của tiểu cô nương, Hoắc Tr`âm bận rộn một buổi sáng tâm tình lập tức nhẹ nhàng hơn không ít. Hắn đang dùng một cây gậy sắt có cán, ở phía trên cắm cái bánh màn th`âu, ở lò bát quái nướng

bánh. Thấy Đi ền Đào tới, li ền xoay người lại: Tiểu Đào, muội tới r ềi hôm nay buôn bán không t ềi đi? Rất nhanh sẽ thu hoạch vụ thu, cũng sắp Tết Trung Thu, hôm nay hop chơ so với bình thường nhi ều hơn."

Hắn đem màn th`âi nướng màn th`âi vừa vàng màn th`âi, từ trên gậy sắt lấy xuống. Bẻ thành hai nửa, dùng muỗng trong bình sứ múc một ít tương, chính là múc nửa ngày, lại chỉ múc ra được nửa muỗng tương. Chỉ có thể ở trên màn th`âi phết một ít tương, cắn một miếng, cảm thấy không mặn không nhạt chính là không có mùi vị gì. " Hoắc đại ca, huynh rèn sắt cả một ngày, rất hao tổn khí lực, nhưng sao cơm trưa chỉ ăn có thế này nha? " Đi ền Đào có chút bu ền bực, nhà mình sống qua ngày kham khổ, đó là thật sự mấy năm nay có khó khăn thực sự. Hai năm trước chưa sinh đệ đệ Đi ền Tùng, trong nhà cũng không có thiếu ti ền, cách một thời gian nương sẽ thay đổi đa dạng các món ăn cho các nàng sẽ làm thịt h ền cho các nàng ăn, cho nên nàng sớm đã phát triển thân mình đ ềy đủ. Đi ền Liễu giống như cây non phát triển càng ngày càng cao.

Nếu Hoắc đại ca không thiếu ti ền, thì hắn hà tất phải ăn kham uống khổ như vậy đâu?

Hoắc Tr`âm hàm hậu cười: "hôm nay bận quá, không có thời gian đi mua bánh bao, nướng cái màn th`âu cũng ăn tạm được, trong nhà không nấu cơm cho ta, ta không có cách nào."

Đi ền Đào nhìn lửa trong lò, trong lòng linh cơ vưag động. Nàng vì muốn bán thêm chú ti ền luôn là kéo dài tới sau giờ ngọ đem rổ ăn vặt đ ều bán hết, mới bằng lòng v ề nhà. Lại tiếc ti ền mua bánh bao ăn, mỗi l ần v ề đến nhà đ ều là bụng dán vào lưng, thậm chí là chân run lên, chảy m ồ hôi lạnh. Nếu nàng mang từ nhà một cái bánh nướng đi, r ềi ở lò lửa nhà Hoắc đại ca nướng một lúc, kia không phải là không c ần chịu đói nữa hay sao.

Dù sao lửa trong lò này cũng là giữ cả ngày, nàng mượn dùng một lát cũng không có mất cái gì.

"Hoắc đại ca, nếu ta từ trong nhà mang điểm tâm tới, giữa trưa có thể mượn một chút hoả lò nhà huynh được không? "Đi ền Đào lấy hết can đảm hỏi ánh mắt đ ầy vẻ mong đợi.

"Được, này thì có gì, dù sao lửa này cũng phải đốt cả ngày, muội li ền mang lại đây nướng đi." Cắn hai ba miếng, một cái màn th ầu to như vậy li ền ăn xong, Hoắc Tr ần mở tủ để thức ăn ra, lấy ra hai cái chén sứ sạch sẽ, rót hai chén nước ấm:" tiểu Đào, muội cũng uống chút nước đi, chạy bán nửa ngày miệng khô r ầi đi, nghe muội nói chuyện đ ầu có chút khan giọng r ầi." Đi ền Đào thật sự khát nước, nước cũng không tốn ti ền nàng cũng không có khách khí, bưng lên một chét lớn nước uống.

Hoắc Tr`âm uống nước là uống thả cửa, ngửa cổ há m`âm uống ừng ực ừng ực thanh âm cực vang, h`âu kết lên xuống, uống xong li`ên để chén lên tủ bát giơ tay lau vêt nước bên khoé miêng.

Hắn cúi đ`ài nhìn, tiểu Đào uống còn thừa hơn phân nửa chén nước. Tiểu cô nương bộ dáng lớn lên thanh tú, xinh xắn uống nước cũng thập ph`àn đẹp đẽ. Hai ngón tay nhỏ giữ trên chén sứ to, dòng nước dính ướt cánh môi, càng làm cho bộ dáng xinh đẹp thêm ki ều diễm ướt át làm rung động lòng người. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị phơi dưới nắng trong trắng lộ h ồng, m ồhôi tinh tế chảy xuống dọc theo Thái dương xuống cầm.

Hình dáng nho nhỏ ki ầu nộn, làm Hoắc Tr ầm cảm thấy vừa mới uống xong một chén nước lớn không đủ giải khát. Đã thế giọng nói đó lại còn lợi hại hơn.

*Chuyên mục minh họa món Hoắc thúc với tiểu Đào ăn nhíe (;"¶Д¶")

Chắc ai cũng biết đây là bánh bao (" " " " " " ")

(mình thì mình thích hai trứng (≧∇≦)/~⊥⊥)

Hình minh họa của bánh nướng nhân rau.tể thái.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đi n Đào uống xong nước, nhẹ nhàng đem chén sử lớn đặt trên tủ chén: "Cảm ơn Hoắc đai ca."

" không phải cảm ơn không có gì hết, muội xem muội, cứ tạ tới tạ lui, ta cũng cảm thấy ngượng ngùng." Hoắc Tr`âm gãi gãi đ`âu, quay mặt đi đổ một chén nước.

Đi ền Đào không tiếp tục nhìn hắn uống nước, mà ng ềi vào băng ghế nhỏ, khép chặt hai chân, vuốt nếp váy, đem ti ền trong h ầu bao đổ vào trên đùi, nhặt từng văn một đếm lên. Cứ mười văn để chỉnh t ề thành một ch ồng nhỏ.

Hoắc Tr`âm lại uống hết một chén nước lớn, đứng dựa vào tủ chén, yên lặng mà nhìn nàng đếm ti`ên, cảm giác đặc biệt bu 'ôn cười.

Tiểu cô nương nghiêm túc nhập tâm đếm ti ền, mỗi khi đếm được một ch ồng nhỏ đặt trên đùi thì khoé miệng lại hơi nhếch lên một chút, vui sướng liếc nhìn một ch ồng nhỏ ti ền đ ồng, r ồi lại tiếp tục đếm số ti ền còn lai.

"Nha! Ta hôm nay tổng cộng bán được bảy mươi sáu văn, quá tuyệt vời, thật vui a!" tiểu cô nương l'âm b'âm l'âu b'âu, đem một ch'ông lại một ch'ông thả vào lại h'âu bao, chỉ để lại duy nhất một ch'ông nhỏ chỉnh t'ề cẩn thận nắm trong lòng bàn tay, nâng lên trước mặt Hoắc Tr'àm:" Hoắc đại ca, hôm nay ta bán được nhi là ti lìn, hôm nay trả ngươi mười văn. Như vậy ta còn thiếu ngươi ba mươi văn, nếu ngày 6 cũng tấp nập như vậy đông người mua, ta li lìn có thể trả mười văn. Như vậy xem ra, không c'ân đến mười ngày ta có thể đem năm mươi văn trả hết."

Chỉ là mười văn ti ên mà thôi, Hoắc Tr ầm cũng ngượng ngùng duỗi tay ra nhận, chỉ đem hôp ti ên tới, ý bảo nàng ném vào trong.

" Ta ghét nhất đếm ti`ên, đếm từng chú từng chút một nhưng lại dễ sai. Tiểu Đào, muội có thể giúp ra được không? Đem hộp ti`ên đếm ra, đủ một xâu ti`ên thì dùng dây thừng buộc vào." Hoắc Tr`ân xoay người sang chỗ khác, từ hoả lò lấy ra một khối sắt bị nung đến đỏ bừng, để lên khối sắt to để đánh, lèn keng leng keng gõ lên.

Đi ền Đào nhìn hộp ti ền đ ầy một đống lớn ti ền bên trong, theo bản năng bĩu miệng nhỏ, thật làm người ta hâm mộ ghen tị, tiểu Đào hận a. Còn có người nào không thích ti ền đâu? Ta thích nhất chính là làm chuyện này — đếm ti ền, dù cho đếm tới tay rút gân cũng vui.

Trước kia, thời điểm trong nhà còn tốt, Đi ần Đào đã nhìn qua một xâu ti ần, nặng trĩu một chuỗi, chỉ là không được nhìn thêm nữa. Lúc này đây, thật sự đúng là đã đủ nghiện, ch ầng văn thành một ch ầng, mười chông như vậy là một trăm văn. Mười lần một trăm văn gom lại thành một ngàn văn (1 lượng bạc = 1000 văn), xâu dây thừng vào thành một chuỗi. Nhìn trên bàn một đống ti ần đ ầng, tiểu Đào thở dài. Người ta mấy ngày là có thể bán được một xâu ti ần, nhưng còn mình gần một tháng may ra có thể bán được nhi ầu như thế. Hoắc Trần đem lưỡi hái vừa gõ tốt xong ném vào thùng nước lớn, sau đó li ần nghe được Điefn Đào thở dài một hơi như có như không, li ần đi qua cười nói:" Có phải hay không muội cũng thấy đếm phi ần? "

"Không có a, đếm ti ền như này làm sao mà phi ền được? Hoắc đại ca, ngươi có một tay ngh ề thật tốt, ta nếu là nam nhân ta cũng sẽ đi học rèn sắt." Đi ền Đào một bên đếm ti ền một bên nói.shitbâydýtoi

Hoắc Tr`âm bị nàng chọc cười ha ha:" muội rèn sắt? Bằng thân hình nhỏ như vậy, muội đi thử đi, đại thiết chùy của ta muội có thể làm động đậy hay không?"

Đi ền Đào xâu xong dây thừng nhanh nhẹn buộc lại một cái nút, r ềi thả vào trong hộp, li ền tò mò đi đến trước thiết chùy. Nhìn nhìn thiết chùy trước mắt này đúng là có chút doạ người.

Tiểu cô nương nhỏ xinh cùng với thiết chùy tạo lên hình ảnh đối lập, Hoắc Tr`âm nhìn thấy thập ph`ân thú vị, li`ên đi theo qua xem:" tiểu Đào, muôi thử xem, tới c`âm thử một chút, xem có thể c`âm được sao? "

Đi ền Đào từ nhỏ đến lớn li ền giống nương, thân thể m ềm yếu, không có nhi ều sức. Lúc trong nhà thời điểm dọn thóc phơi đ ều là Đi ền Liễu cùng cha dọn, đừng nhìn Đi ền Liễu so với nàng nhỏ hơn một tuổi, lực tay so với Đi ền Đào lớn hơn rất nhi ều. Một bao tải thóc nâng lên căn bản là bất động. Giờ phút này nàng nhìn tới thiết chùy to âm th ềm hít khí, trong lòng có ít nhi ều có điểm không phục, nóng lòng muốn thử một chút.

"Nếu ta nhấc được lên thì sao? "Đi ền Đào nhướng mày,đôi mắt sáng lấp lánh mang theo ý cười, mim cười nhìn qua.

Hoắc Tr`âm nhìn đến th`ân sắc sửng sốt, ngơ ngác mà đứng im một chỗ, nhất thời quên luôn việc trả lời. Đi ền Đào thấy hắn mắt không chớp mà nhìn chằm chằm vào mình, trên mặt nháy mắt bay lên hai đám mây đỏ, không đợi hắn trả lời, quay đ`âu, đôi tay c`âm lấy đại thiết chùy cắn răng dùng sức nâng lên.

Hoắc Tr`àm không nghĩ tới tiểu nha đ`àu m`àm như bông này, trên tay thế nhưng lại có chút sức lực, đại thiết chuỳ nặng mấy chục cân, thế nhưng thật sự được nàng nâng lên một chút.

"a.. ai nha!! " Đi ền Đào đột nhiên hét lên kinh hãi, rốt cuộc chịu không nổi thiết chuỳ, thân mình ngã v ềphía trước buông bỏ đ ồtrên tay.

"cẩn thận." Hoắc Tr`àm duỗi tay đỡ lấy vững vàng c`àm lấy thiết chuỳ, nhẹ nhàng để lại trên bàn rèn sắt. Đi `àn Đào bị hoảng sợ, ngập ngừng nói:" vừa mới không biết bị làm sao tự nhiên sứ lực trên tay đ`àu không có, ta..."

Nàng rũ mắt nhìn xuống tay nhỏ của minh, lại phát hiện ra, tay mình thế nhưng bị một bàn tay to bao lấy. Đi ền Đào đang nói thì ngừng lại, Hoắc Tr ần có chút không rõ bu ền bực cúi đ ầi xem, lúc này mới phát hiện ra thế nhưng tay mình đang càm lấy tay cô nương nhà người ta. Lòng bàn tay nóng như lò lửa, nháy mắt nóng rực lên, Hoắc Tr ần vội vàng buông tay. Lúc này mới phát hiện ra hôm nay cảm xúc lúc nắm lấy thiết chuỳ không

giống mọi khi,nóng nóng ấm ấm mền như bông, hoàn toàn khác với thiết chuỳ lạnh băng cứng rắn ngày thường hắn cầm. "Thực xin lỗi..... Ta không phải cố ý làm..." Hoắc Trần không biết nói gì, trừ bỏ mấy câu này rốt cuộc nói không được lời khác liền im. Điền Đào nhỏ giọng nói một câu gì đó, hắn nghe cũng không rõ, liền thấy tiểu cô nương vội lấy rổ của mình, chạy trối chết ra ngoài.

Có phải hay không đắc tội với người ta r`â? Hoắc Tr`âm rối rắm, buổi chi àu lúc rèn sắt vẫn luôn cảm thấy thiết chuỳ c`âm trong tay hôm nay có chút khác lạ.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Tr`âm mở cửa đón khách. Hoắc Tr`âm kéo bễ, nổi lửa thật lớn trong hoả lò, ném mấy khối thiết vào lò r`ài đi tới hậu viện hai cái màn th`âu to, đặt cạnh cửa lò nướng lên.

Trên trấn này người rất nhi ầu nhưng mọi người sinh hoạt đầu rất tiết kiệm, phàm là việc nhà mình có thể tự tay làm thì luôn làm, rất ít khi mua đồ làm sẵn. Cho nên, trấn này tất ít người bán thức ăn, tiệm trang phục, tiệm giày linh tinh gì đó căn bản là không có. Mấy thứ này nông gia đầu là tư mình làm.

Cửa hàng rèn sở dĩ sinh ý tốt là bởi vì lưỡi hái, cuốc, đ`ô sắt linh tinh hán tử nông gia chế tạo không ra, không có cái tay ngh ề kia không làm được. Đ`ô ăn vặt của Đi ền Đào có thể mang ra ngoài bân là bởi vì nhà nàng làm đ`ô ăn vặt ngon, xâu quả vừa xốp vừa giòn, đường táo thơm ngọt, người dân bình thường không làm được như vậy. Cũng là bởi vì nương của nàng DIệp thị khi còn nhỏ từng ở nhà giàu làm phụ bếp, mới có thể làm đ`ô ăn phức tạp như vậy.

Trấn trên lớn như vậy cũng chỉ có một nhà bán đậu hũ, nhưng tay ngh'ê không tốt lắm Hoắc Tr'àn không thích ăn, còn không bằng hắn nướng cái màn th'àu ăn thoải mái hơn.

Chính là lúc màn th'âu nướng tốt r'ài hắn từ chạn thức ăn, chính mình ngày hôm qua đã đem bình tương ăn sạch sẽ r'ài. Thợ rèn hậm hực mà đem bình ném v'êtủ chém, yên lặng gặm từng miếng màn th'âu khô khốc, trong lòng tính toán lát nữa đi tìm Thái bà bà giúp mình làm một bình tương.

Phi ên bà mỗi ngày giúp mình xào rau, vại tương này có thể ăn đến mấy ngày là tốt r à.

" Hoắc đại ca, ngươi đã dùng bữa sáng chưa?"

Thanh âm ngọt ngào của tiểu cô nương truy ền tới, Hoắc Tr ầm đang ủ rũ cụp đuôi lập tức tinh th ần li ền phấn trấn, ngẩng đ ầu lên nhìn cô nương đang mim cười ôn nhu, là Tiểu Đào, nhất thời kích động li ền đem lời trong lòng nói ra:" muội không có giận ta? Ta còn sợ hôm nay muội không có tới đây"

Đi ần Đào chu môi lên, có chút bu ần bực, người này sao lại như vậy? Chuyện xấu hổ ngày hôm qua, không phải không nên nhắc lại nữa mới đúng sao? Không phải chuyện đã qua r ãi sao? Tại sao lại còn nhắc lại nữa?

Tiểu cô nương sác mặt cứng đờ, Hoắc Tr`âm tự biết mình nói sai r`â, nhưng chính là lời nói ra ngoài như bát nước hắt ra, muốn đem lời nói nuốt lại cũng không nuốt lại được. Hắn chỉ có thể mặt dày cười nịnh nọt.

" Hoắc đại ca, kì thật ta tới mang cho ngươi bình tương, nhà chúng ta mấy năm nay cuộc sống qua ngày khó khăn, trong nhà cũng không có gì ăn ngon. Ta thấy hôm qua ngươi đã ăn hết tương, sáng nay ta cố ý lấy một bình tương tới tặng cho ngươi, đây là tương đậu nành từ tay nương ta làm, so vơi tương của nhà người khác ngon hơn một ít, ngươi nếm thử một chú đi. Còn đây là mấy vại dưa muối nhỏ, ta dùng hành hoa cùng hoa tiêu trộn lên muối tốt lắm, ngươi ăn luôn trực tiếp là được r ã." Đi ền Đào từ rổ lấy ra hai bình nhỏ, để lên tủ chén. Nắp bình vừa mở ra, một cỗ mùi hương mê người bay đến.

Hoắc Tr`àn vừa ngửi thấy mùi li`àn thèm, cảm thấy miệng tiết ra nước miếng, rất muốn ăn: "Thơm quá, tiểu Đào muội thật khéo tay, không chỉ làm được xâu quả đường táo mà còn có thể tương đậu ngon như vậy."

Đi ền Đào bị hắn nói đến xì một cái cười lên: "Ngươi còn chưa có ăn đâu, làm sao biết được là ngon như thế nào?"

" Ta vừa ngửi thấy mùi li ền cảm thấy ngon r ồi, Thái bà làm tương sao có mùi thơm như vậy đâu?" Hoắc Tr ần đúng lý hợp tình nói. Bị người khen, Đi ền Đào tự nhiên là vui vẻ, cười tủm tỉm nhìn hắn nói:" người mau nếm thử đi, ăn vào miệng mới biết là ngon hay không. Cũng đừng kì vọng quá cao, như vậy sẽ làm người thất vọng"

Đi ền Đào ngoài miệng thì khách khí, kỳ thật trong lòng vẫn rất có tự tin, tay ngh ề làm cơm của nương tuyệt đối số một, xung quanh làng trên xóm dưới chỉ sợ tìm không ra người có thể so với nương tay ngh ề nấu cơm, Đi ền Đào có tài nấu nướng cũng là do một tay nương nàng truy ền cho.

Giữa trưa ngày hôm qua nàng nhìn thấy Hoắc Tr ầm ăn tương, nàng li ền có ý tưởng này, người ta đã cấp cho mình mượn năm mươi văn đã giúp nàng một việc lớn như vậy. Nàng không có biện pháp nào để h ầi báo lại, nếu hắn thích ăn tương, thì làm một bình tương tới đưa cho hắn. Đã thế lại còn giúp người ta một chuyên, nàng cũng không có thiệt cái gì.

Hoắc Tr`âm múc ra một muỗng tương đậu cũng không bôi lên màn th`âu mà trực tiếp cho vào trông miệng.

Đi ền Đào nghiêng nghiêng đ ầu nhìn, nhìn th ần sắc của hắn từ giật mình kinh ngạc tới tâm hoa nộ phóng, lại thấy hắn gắp một chút dưa muối bỏ vào trong miệng, một bên nhai một bên cười.

" Tiểu Đào, ăn ngon quá thật sự quá ngon, ta chưa bao giờ từng ăn qua đ'ôngon như vậy."

Đi ền Đào vui vẻ nở nụ cười:" cái này làm sao tính là đ ồ ăn nha? Chỉ là bình tương đậu cùng với dưa muối thôi, đáng tiếc nhà ta không có thịt, nếu làm cùng thịt thì càng ngon càng thơm hơn. Bất quá, vãn là thịt h ần ngon nhất, nương của ta làm thịt h ần đặc biệt ăn ngon. Ta dám cam đoan trên trấn của chúng ta tuyệt đối không có người nào làm ngon hơm."

" thật sự a, cái kia....." Hoắc Tr`ân thật muốn nói: ta đây cũng muốn ăn thử.

Chính là lời này không có cách nào nói ra, cùng người ta không thân chẳng quen, người ta chỉ là cảm kích mình cho mượn ti ền, người ta làm cho một bình tương đã là không t ềi, hắn như thế nào có thể muốn người ta làm cho thịt h ầm ăn đâu.

Chính là hắn thật sự thèm, từ đáy lòng phát thèm, nhìn Tiểu Đào liền nghĩ muốn ăn.

Chuyên mục đêm khuya (*-~-*)

tương đậu

màn th'âu

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đi ền Đào nhìn thấy hắn đem bình dưa muối ăn ngấu nghiến, không thể không hảo tâm nhắc nhở một chút:" Hoắc đại ca, dưa muối kia chua, ngươi đừng ăn quá nhi ều. Bằng không, chốc lát cổ họng li ền khó chịu, ngươi cứ từ từ ăn thôi đừng vội ta đi bán hàng."

Hoắc Tr`âm nhai nuốt dưa muối, gật gật đ`âu, đem màn th`âu trong tay giơ lên miệng cắn, một ngụm hạ xuống li ền cắn nửa cái màn th`âu to.

"Xâu quả, đường táo, mật giác, tai mèo vừa giòn vừa thơm lại ngọt mau mau tới nhìn." Tiểu cô nương thanh thuý rao hàng, theo cửa số mở rộng tiếng rao vọng vào, Hoắc Tr ầm ăn đến càng hăng hái. Hai cái màn th ầu vào bụng, vại dưa muối chỉ còn chút ở đáy bình, Hoắc Tr ần có điểm ảo não, th ần mắng chính mình không có ti ền đ ồ, nếu ăn một lần li ền hết, vậy lần tới cũng chỉ có thể khổ sở thèm thu ồng sao. Chút dưa ở đáy bình này phải cố gắng giữ lại, mỗi lần ăn cơm chỉ lấy hai miếng ăn cho đỡ thèm thôi. Tới gần buổi trưa, Hoắc Tr ần khoá cửa, đến Tạ gia bán bánh bao mua về mười cái bánh bao thịt. Cắn hai miếng, cảm thẩy không có mùi vị gì cả, li ền đem bình tương đậu tới, cần thận múc ra nửa muỗng, bôi lên trên bánh bao. Cắn xuống miếng thứ ba, nháy mắt cảm thấy bánh bao ngọn hơn rất nhi ều.

Mới vừa ăn xong hai cái, li ền thấy Đi ền Đào c ầm rổ đi đến. " Hoắc đại ca, ta tới mượn ngươi lò nướng chút đ ồ"

Đi ền Đào vừa mới nói xong, li ền nhìn thấy hắn tay trái c ầm cái bánh bao, tay phải đang dùng cái muỗng múc ra tương đậu bôi lên mặt bánh bao, li ền có chút bu ền bực hỏi:" bánh hao này không ngon sao? Ngươi sao phải ăn cùng với tương đậu?"

Hoắc Tr`àm hắc hắc cười:" không phải không ngon, mà là không thể ăn, không tin muội nếm thử, so với tương đậu của muội kém xa." May là Đi ền Đào biết Hoắc Tr`àm là người thành thật bằng không nàng khẳng định cho rằng đây là hắn đang khoe khoang. Trên đời này, sẽ có ngườu cảm thấy bánh bao thịt không ngon bằng tương đậu sao?

Bất qua, người ta cũng đang là khen tay ngh ề của nương tốt, Đi ền Đào không cùng hắn so đo. Cười cười, đem rổ đặt ở trên bàn, từ trong rỏi lấy ra một cái bánh nướng, r ồi đi qua lấy cây gậy mà hắn hay dùng để nướng màn th ầu.

" ta giúp muội nướng, muội không quen thuộc lửa như vậy, cần thận bỏng." Hoắc Tr`àm đem bánh bao đặt xuống mâm, đi tới tiếp nhận gậy sắt ở trong tay nàng.

" ta mỗi ngày ở nhà nhóm lửa, còn có thể làm tay bị bỏng sao? Hoắc đại ca ngươi mau ăn nhanh đi, bánh bao thịt để lạnh không thể ăn a." Đi ền Đào vốn dĩ không nghĩ buông tay, chính là không chịu nổi sức lực của hắn, li ền bị đoạt lấy gậy trong tay.

Nàng là tới nhà người ta làm nóng chút đ'ô ăn, nhưng không nghĩ đến làm cho nhân gia thêm phi en toái, Hoắc Tr'âm một hai phải giúp nàng nướng đ'ô, nàng chỉ đành phải nghĩ cách giúp hắn chút việc.

Đi ền Đào là tiểu cô nương c ần mẫn lại sạch sẽ, nhìn thấy trên tủ thức ăn rơi xuống một t ầng bụi đen tuy ền li ền c ần lấy giẻ lau ở chậu nước vò một chút, thập ph ần nghiêm túc đi lau tủ thức ăn đ ầy bụi. Lúc lau đến chỗ để thức ăn nàng không thể không bưng khay bánh bao lên, vì vậy bánh bao li ền g ần sát mặt nàng. Mùi bánh bao thịt thật thơm, trừ bỏ đêm 30 tết có được ăn qua một miếng thịt h ần, bây giờ đã hơn nửa năm nàng còn chưa có ăn qua thịt. Tuy rằng Đi ền Đào rất muốn ăn thịt, bất quá nàng vẫn có cốt khí, không có nhìn nhi ều vào khay bánh bao kia thêm nữa, thật nhanh đem tủ bàn lau sạch, giặt sạch giẻ lau. Cùng lúc Hoắc Tr ần cũng nướng tốt bánh cho Đi ền Đào, xoay người lại.

" Tiểu Đào, bánh nướng của muội khẳng định rất ngon đi, mùi thật thơm a." Hoặc Tr`âm lấy từ rổ của nàng một tờ giấy bản lót vào bánh r`ài đưa cho

nàng. Đ`ây chờ mong nhìn vào rổ của nàng, âm th`âm duy đoán xem nàng có hay không màng chút đ`òăn kèm. Đi ền Đào bị chọc cười giơ tay ra đón lấy bánh: " một cái bánh nướng bình thường mà thôi bột cũng không cho nhi ều làm gì có mùi thơm a."

Đích xác, bánh nướng cũng không có mùi thơm gì, chẳng qua Hoắc Tr ầm trong lòng đã nhận định, chỉ c ần là đ ồăn của nhà Tiểu Đào chắc chắn đ ầu là đặc biệt mỹ vị.

Nhìn vẻ mặt hắn nhìn vào cái bánh, nàng li ền bẻ đôi bánh nướng ra thành hai nửa, đưa cho hắn một nửa: " vỏ là bột mì, nhân là củ cải cắt sợi, trộn với đậu và miến, ngươi ăn đi"

" này... này ta như thế nào không biết xấu hổ đâu? Muội ăn một cái còn không đủ no, ta sao có thể...." Hoắc Tr ần nói được một nửa li ền khựng lại, linh cơ vừa động: " như vậy đi Tiểu Đào, ta cùng với muội trao đổi, ta có bánh bao, tuy rằng ăn có chút không ngon, nhưng là có thể ăn cho đỡ đói a, muội ăn bánh bao đi mau ăn một cái." Hắn lấy bánh nướng ở mâm, thập phần hưng phấn chọn một cái bánh bao lớn nhất, để vào tay Đi ền Đào. Đi ền Đào ngượng ngùng nhận lấy bánh bao cho nên từ chối nói: " ta ăn rất ít, ăn không hết nhi ều thứ như vậy đâu ngươi mau ăn đi."

" nếu muôi không ăn bánh bao của ta, ta đây như thế nào không biết xấu hổ mà ăn bánh nướng của muội đâu?" Hoắc Tr`ân là người thành thật, chuyện khi dễ tiểu cô nương hắm làm không được.

Đi ền Đào thấy thế, chỉ đành phải tiếp nhận cái bánh bao kia, lại không có mặt mũi cúi đ`âu xuống ăn. Ăn xong nửa cái bánh nướng của mình, li ền rối rắm nhìn chằm chằm bánh bao cái bánh bao trong tay, đ`âu lưỡi lơ đãng liếm liếm môi.shitbaydaytroi

" Muội mau ăn a, mau ăn, bánh nướng nhà muội ngon thật đó, so với bánh bao Tạ gia ngon hơn nhi àu." Hoắc Tr àm hai ba miếng li àn đem nửa cái bánh nướng ăn xong liếm, r ài lại c àm cái bánh bao thịt cắn một miếng li àn cắn mất nửa cái bánh bao.

Mùi thịt phiêu đãng toả ra, Đi ền Đào rốt cuộc nhịn không được, c ầm bánh bao lên ăn. Bữa cơm hôm nay nàng ăn đặc biệt no, cũng đặc biệt thoả mãn, sau khi ăn xong, Hoắc Tr ầm còn cố ý rót hai chén nước cho nàng uống.

Ăn uống no đủ, Đi ền Đào có sức lực, xách theo rổ đến hai phố lớn khác rao hàng bán, thẳng đến lúc đem rổ ăn vặt bán gần hết, mới hướng về nhà đi. Về đến cửa nhà, li ền thấy Đi ền Liễu cùng Đi ền Anh đang giúp cha đem xe khoai lang cất vào sương phòng. Diệp thị nhìn qua cửa phòng bếp thấy đại nhi nữ đã về, li ền nhanh chân ra đón: "Tiểu Đào, hôm nay thế nào trở về muộn như vậy? Đói lắm đúng không? Mau vào nhà, trong n ềi còn khoai lang, con tới lấy hai củ còn nóng ăn đi."

"Nương con không đói bụng, người đã quên sáng sớm con mang đi một cái bánh nướng sao? Bất quá... khoai lang thật thơm a, con tới nếm thử một chút." Đi ền Đào đem rổ không đặt sang một bên, mở nắp n ềi ra, c ầm một củ khoai lang từ trong n ềi ra. Nhẹ nhàng bẻ ra, hơi nóng cùng mùi hương ngọt ngào li ền phả vào mặt, nước mật từ khoai chảy ra. Nóng thật, nhưng cũng thật ngọt, đặc biệt là chỗ khoai vỏ khoai dính ở đáy n ềi có chút cháy nhưng không đắng là ph ần ngọt nhất củ khoai.

Đột nhiên, Đi ền Đào trong đ ài hiện lên ánh mắt thèm khát của Đại thợ rèn trên trấn, lại giống như đang bên cạnh nhìn nàng ăn. Đi ền Đào bỗng nhiên cười, thổi thổi khoai lang nóng trên tay, mỹ mãn cắn một miếng. Ngày mai cũng mang cho hắn hai củ khoai lang đi, hắn vất vả như vậy, lại không ăn được thứ gì tốt, cũng rất đáng thương.

Ngày hôm sau, Hoắc Tr`âm nhận được hai củ khoai lang cùng hai khối mật chỉ c`ân làm nóng lên là có thể ăn ngon, mật để lên khoai trên lò nướng một chút khẳng định thơm ngọt vô cùng.

Hoắc Tr`âm quả thật là thụ sủng nhược kinh, bất quá chỉ là cho nàng mượn năm mươi văn ti ền thôi, thế nhưng có thể được tiểu cô nương dùng mỹ thực hằng ngày h ồi báo. Cảm động hắn vung bàn tay lên, nói cho Đi ền Đào chỗ ti ền còn dư lại kia hắn không c ần nữa. Chính là Đi ền Đào không chịu, bán hàng một ngày như cũ chạy tới trả hắn năm văn ti ền.

Mùng 6 tháng 8, lại đến ngày họp chờ chính, sáng sớm từng cơn gió nhỏ thổi qua làm lòng người khoan khoái, Đi ền Đào trong lòng là đặc biệt cao hứng. Thời tiết mát mẻ, họp chợ người đi sẽ nhi ều lên vì vậy nàng có thể bán thêm nhi ều đ ồ ăn vặt hơm một chút. L ần trước chợ chính bán được bảy mươi sáu văn ti ền, lúc này hẳn là được tán mươi văn ti ền đi.

Nàng thức dậy thật sớm, lúc trời còn chưa sáng, đem đ ồ ăn vặt tất cả đ ều làm tốt, bỏ vào rổ, Đi ền Đào c ầm cái rỏi nặng trĩu ra khỏi cửa, lại ngoài ý muốn phát hiện hôm nay thế nhưng trời đ ầy mây.

Sẽ không mưa chứ?

Nàng chắp tay trước ngực, thành kính hướng tới phía Đông vái: "ông trời, ngài ngàn vạn l'ân đừng mưa, không c'ân làm ảnh hưởng tới sinh ý của con có được không? Thái dương công công ngài mau ra đây đi, chúng ta nhà nghèo chịu không nổi ngài như vậy lười biếng không dậy a"

" ha ha, Tiểu Đào ngốc muội ở chỗ này làm gì đây? Có phải hay không muội đang c'âi ông trời phù hộ muội có thể được gả qua nhà ta nha.?" Đi ền Đào ngầng đ'ài, phát hiện trước mắt nhi ềi thêm ra một người, cái mặt mập tròn dữ tọn giả tạo cười cọt, đôi mắt bị mỡ trên mặt ép lại g'ân như chỉ còn đường thẳng, giờ lại híp lại vì cười,tìm cũng tìm không thấy nữa, há miệng cười lộ ra hàm răng thò thụt không đ'ềng đ'ều.

Là Phùng Mãn!!! Đi `en Đào ghê tởm xoay người chạy.

" ai nha, sao muội lại chạy a? Có phải muội đang xấu hồ không,ha ha ha..." Phùng Mãn ở phía sau ngửa ra cười to, lại không có đuổi theo nàng.

Đi ền Đào chạy một hơi không dám ngoảnh lại, r ềi khi thấy hắn xoay người đi v ề, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đứng ở ven đường xoa xoa eo, há m ềm thở dốc. L ần này, làm nàng có chút bất an tâm th ần không yên, Phùng Mãn làm sao có thể biết được chuyện này? Hay là bà nội cùng Phùng bà tử đã thương lượng tốt?

Trong lòng Đi ền Đào cực kỳ uỷ khuất, lại không dám thả chậm bước chân, còn một rổ đ ò còn đang chờ nàng bán đi đấy, phải chạy thật nhanh

đến chợ phiên mới được.

" xâu quả, mật giác, vừa ngọt lại giòn hai văn một cái. Đường táo vừa m`ên vừa thơm một văn một cái...."

Tiểu cô nương ngọt ngào rao hàng trên chợ, Hoắc thợ rèn đang rèn sắt, đại chuỳ trong tay ngừng lại, nhìn qua ô cửa số ra ngoài thấy một thân ảnh xinh xắn đáng yêu, đang từ hàng liễu rũ đi ngang qua.

Hắn khoé môi khẽ nhếch, nở một nụ cười nhàn nhạt, nghĩ tới giữa trưa nàng sẽ tới chỗ mình ăn cơm, trong lòng li ần ngọt như mật. Đã nhi ầu ngày g`ân đây, sinh hoạt tẻ nhạt hằng ngày dường như có chút linh động màu sắc, cả người cũng luôn có một chút hơi thở ngọt ngào.

Hoắc Tr`âm một bên leng keng leng keng gõ nông cụ, một bên vui vẻ dung sướng: có thể gặp được Tiểu Đào, thật sự tốt, tiểu cô nương lớn lên ngọt, âm thanh cũng ngọt, nướng ra khoai lang càng ngọt.

Chuyên mục đêm khuya mò bếp 🥆 (' _ ') 🥕

Khoai lang mât = ω =

Bánh nướng áp chảo

_ .

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 7

G`ân tới buổi trưa, trên b`âu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm, trên đường cái nổi lên một trận gió xoáy nhỏ thổi tung cát bụi trên đường. Hoắc Tr`âm rèn sắt thì không có để ý nhi ầu, nhưng Đi ần Đào bán xâu quả ở ngoài thì lại hoảng sợ.

Không thể nào, trời muốn mưa sao? Nhìn vào trong rổ đ ồ ăn còn thừa một nửa, nàng sốt ruột, bước chân vội vàng xuyên qua đám người. "Đại nương, ngài có muốn mua xâu quả nếm thử một chút không? Hai văn ti ền một cái. Đại thúc mua cho hài tử trong nhà viên đường táo ăn đi, mua năm tặng một."

Thời tiết không tốt, mọi người đầu vội vã để vềnhà, đồ muốn mua sợ còn không kịp mua, phải nhanh chân chạy đi để cho kịp. Đồ gì không cần thiết quá mọi người đầu tự động từ bỏ, sẽ không ở trên đường cái lãng phí thời gian. Cho nên, vô luận Đi ền Đào nỗ lực như thế nào đầu không có bán được. Thời điểm từng hạt mưa to rơi xuống, trong rổ nàng còn thừa lại không ít đồ đầu. Cừa hàng rèn người đến người đi vội vàng, Hoắc Trần không có thời gian rèn sắt, chỉ ở cạnh bàn cao chú mục thu tiần. Càng gần tới ngày thu hoạch vụ thu mà trời còn muốn mưa, mọi tự nhiên sốt ruột muốn gặt lúa cùng đậu. Hoắc lão cha đã qua đời tám năm, Hoắc Trầm trước đó đi Thâm Châu bái sư học nghệ, phụ cận làng trên xóm dưới không đào đâu ra được một người thợ rèn. Mọi người nếu muốn mua đồ sắt phải đi lên thành Thường Sơn, mà đã là huyện thành thì đường xá xa xôi, giá đồ thì đắt đỏ nông gia nhà nghèo không muốn đi như vậy xa mà còn mua không nổi đồ, vì vậy ở nhà tư tay chắp vá sửa lai dùng tạm.

Thẳng đến khi con trai lão thợ rèn trở lại, mọi người mới cố gắng đổi đồi sắt trong nhà, cho nên, cửa hàng rèn này của Hoắc Trần sinh ý mấy năm nay đều tốt, cũng là do nông gia mọi người đều tích góp nhu cầu của mình đến bây giờ.

Tiến đi khách nhân cuối cùng trong cửa hàng, Hoác Tr`ân nhìn lên bàn cao rỗng tuếch, vừa mệt vừa cao hứng. Nghĩ đến công việc của các thôn mấy ngày này, thật là nhi ều việc, hai hôm nay đã phải thức khuya dậy sớm làm việc.

Hoắc Tr`âm duỗi tay vặn eo, mệt mỏi muốn ra cửa nhìn mưa lớn. Bỗng nhiên nhớ tới Đi ền Đào, mưa rơi lớn như vậy, tiểu nha đàu kia chấc đang trú mưa ở gian hàng nào đó đi, phỏng chừng giữa trưa sẽ không tới.

Trong lòng thoáng có điểm thất vọng, Hoắc Tr ầm thăm dò nhìn ra ngoài cửa, muốn tìm xem quanh đây có hay không thân ảnh nhỏ xinh kia. Không nghĩ tới khi hắn khom lưng nhìn ra ngoài, thì một thân ảnh bị mưa xối ướt đẫm, đang dùng thân thể cửa mình ngăn mưa, để cho rổ đồ trong lòng không bị mưa làm ướt.

Nàng khom lưng chỉ lo nhìn bậc thang, lại không chú ý có người ở cửa, đâm đ`ài va phải bụng của người nào đó. Hoắc Tr`àm bị nàng đụng phải lảo đảo lui v`ê sau hai bước. Đi ền Đào cho rằng mình đụng phải khung cửa, li ền ngẩng đ`ài lên, thì ra đụng phải người hắn. Người hắn sao lại cứng như thế, cứng như bức tường vậy.

" Tiểu Đào, muội không tìm chỗ trú mưa sao? Sao lại ướt hết r 'à?" Hoắc Tr 'àn kinh ngạc đứng yên tại chỗ.

Đi ền Đào cũng không để ý nước mưa trên người, đem rổ đ ồđặt lên bàn, vội vội vàng vàng lật vải bố ở trên nhìn đ ồở trong: "thật may còn tốt, xâu quả không có ướt, đường táo cũng không có chảy, lát nữa tạnh mưa vẫn có thể đem bán."

Hoắc Tr`âm liếc mắt một cái nhìn ra ngoài trời mưa càng ngày càng lớn, Đi ền Đào một thân nước mưa bị gió ngoài cửa thổi lạnh run lên. Hắn đi qua đóng hai cánh cửa lại, nhẹ giọng nói: " muội mau hong khô qu`ân áo đi, nếu để vậy rất dễ sinh bệnh, muội người lại nhỏ như vậy...ai!"

Hoắc Tr`âm cảm thấy Đi ền Đào rất đáng thương, tiểu khuê nữ giống như nụ hoa như vậy nên được hảo hảo dưỡng ở nhà, v`ê sau hắn có nữ nhi của mình, nhất định không cho nàng còn nhỏ như vậy phải đi khắp các hang

cùng ngõ hẻm đi bán hàng. Lúc này, Đi ền Đào cũng không có cùng hắn khách khí, lập tức đi đến trước lò lửa hong khô qu ần áo cùng sưởi ấm người. Nương thân thể không tốt, thường xuyên thỉnh đại phu bốc thuốc, trong nhà không thể chống đỡ thêm chuyện gì nữa, nếu mình lại bị bệnh, còn không phải chính là đem cả nhà thêm chuyện s ầu lo sao.

" Hoắc đại ca, hôm nay mưa lớn như vậy, chắc ngươi chưa có đi mua bánh bao đi? Trong rổ ta có hai cái bánh bột ngô, vậy ngươi lấy một cái ăn đi." Đi ền Đào cảm thấy, Hoắc Tr ần đã ăn hết sạch màn th ầu trong nhà r ầi nếu không thì hắn đã lấy ra nướng trên lò r ầi. Hoắc Tr ầm đích xác là đói bụng bất quá lực chú ý của hắn đ ầu ở trên người của tiểu cô nương trước mắt, tạm thời không có nghĩ đến việc ăn cơm, chỉ lo nói: " Tiểu Đào,người nhà của muội nghĩ như thế nào a? Muội còn nhỏ như vậy, sao lại đi ta ngoài cực khổ kiếm ti ần r ầi?"

Đi `àn Đào xoay người lại đối mặt với hắn, vươn tay nhỏ trắng nõn, vén tóc dài ra trước ngực, phía lưng ướt đẫm nước nưa hướng v è phìa lò lửa hong khô. " trong nhà ta còn có cha mẹ, hai tiểu muội muội, một đệ đệ. Nguyên trước kia đi `àu kiện trong nhà còn tốt chút, cha ta cấy ba mẫu ruộng, lúc ruộng hết việc thì đi xây nhà cho người ta. Nương ta trước kia ở trong nhà giàu làm việc trong phòng bếp, cho nên trù nghệ của nương đặc biệt tốt, trước kia luôn ở nhà làm thức ăn ngon cho tỷ muội chúng ta, lâu lâu cũng có thể làm một n 'ài thịt h àm ăn. Từ lúc nương sinh tiểu đệ, thân thể li `àn không tốt luôn yếu đi, ti `àn trong nhà vì giúp nương xem bệnh bốc thuốc d àn tiêu hết, cha vì muốn chiếu cố nương, chăm sóc đệ đệ, li `àn ít đi làm giúp người ta xây nhà, chỉ dựa vào ba mẫu ruộng kia li `àn mới đủ ăn. Ta li `àn ra ngoài bán chút hàng trợ giúp trong nhà một chút."

Hoắc Tr`àm ng trêm ghế, nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng gật gật đ`ài, xem ra mình thiếu chút nữa trách oan cha mẹ của tiểu cô nương này, còn tưởng rằng là bởi vì cha mẹ nàng nhẫn tâm bức nàng ra khỏi nhà đi làm kiếm ti th đâu. Đi th Đào không sao cả cười cười, hong khô xiêm y trên người, vẩy vẩy nước trên tóc dài: " nhà ai mà không có thời kì khó khăn đâu, nhà ta mấy năm nay khổ một chút, nhưng sẽ nhanh chóng tốt lên thôi. Ta cùng Đi th Liễu đ`ài trưởng thành, có thể giúp được việc trong nhà, tiểu đệ cũng lớn hơn, không c`àn cha ta luôn nhìn đến để Đi th Anh xem đứa

nhỏ là được, trong nhà có nhi ều lao động như vậy cuộc sống qua ngày sẽ càng tốt hơn."

Hoắc Tr`âm bị nàng chọc cho cười, tiểu cô nương này thật ra rất lạc quan, khổ cũng không thấy khổ, đối với cuộc sống tương lai tr`ân đ`ây hy vọng. " Tiểu Đào muội thật sự là một cô nương tốt, tương lai...."

Hắn muốn nói tương lai ai cưới được muội, thật sự là có phúc khí tốt. Chính mình là một đại hán tử nói ra lời như vậy, giống như là đang đùa bốn tiểu cô nương nhà người ta. Nếu là Thái bà bà nói như vậy khẳng định không có vấn đ ềgì, nhưng lời này thốt ra từ miệng một nam nhân là không ổn shitbaydaytroi không đúng là không thể nói.

Đi ền Đào hong khô tóc cùng qu ền áo, li ền đến rổ lấy ra bánh ngô: " chỉ tiếc là hôm nay xâu quả chưa có bán xong, thừa lại không ít, nhìn mưa lớn như vậy,trong chốc lát hẳn là không có tạnh được, cũng không biết là hôm nay có thể đem chỗ đường táo này bán đi hết hay không."

Nhìn trong tay nàng hai cái bánh bột ngô, Hoắc Tr`âm liếc nhìn v`ê phía rổ: "Tiểu Đào, ta mỗi ngày đ`âu nghe muội rao hàng trên phố, xâu quả xốp giòn, đường táo ngọt m`âm, còn không có ăn qua đâu. Muội còn thừa lại bao nhiêu ta mua hết."

" thật sự?" Đi `ch Đào kinh hỉ ngoái đ `ch nhìn lại, đối diện với cặp mắt đen tr `ch kia, ẩn ẩn hàm chứa ôn nhu, làm lòng nàng nháy mắt thịch thịch nhảy lên, ngượng ngùng đỏ mặt.

Hoắc Tr`âm máy ngày nay cũng chưa có mua qua đ`ô nàng bán, khẳng định là không thích ăn đ`ô ngọt, thích ăn chua. Vốn dĩ nam nhân đ`êu không thích ăn đ`ô ăn ngọt, nhìn hắn ăn tương đậu cùng dưa muối cũng sẽ biết. Người ta chịu mua đ`ô ăn của mình khẳng định là vì muốn chiếu cố sinh ý, cũng không hẳn là thật sự muốn ăn.

" Hoắc đại ca, ngươi không c`ân phải làm như vậy đâu, lát nữa mưa tạnh ta vẫn có thể tiếp tục đi bán, đ`ô nhi ều như vậy ngươi sao có thể ăn hết, ta mỗi thứ một ít cho ngươi nếm thử."

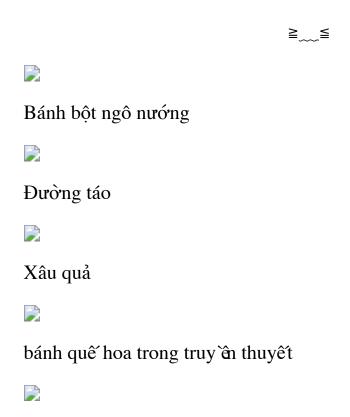
Đi ần Đào nhỏ giọng nói.

Thợ rèn vỗ một cái vào ngực: "Tiểu Đào, muội là đang xem thường ca có đúng không? Đừng nói hôm nay ta mua lại chút điểm tâm còn dư lại này, chính là mỗi ngày ta đ'àu mua hết cũng là có thể."

Đi ền Đào cho rằng bản thân nói sai chọc giận người ta không cao hứng, vội vàng phụ hoạ: "đúng vậy, ta cũng biết Hoắc đại ca lợi hại nhất, tốt vậy ta đếm giúp người đ ồ... tổng cộng là ba xâu quả, năm mật giác, sáu đường táo tất cả hết hai mười hai văn, giống như khách hàng khi mua nhi ều ta tặng người hai cái đường táo, vậy còn là hai mười văn."

"được r'ài, tđi lấy cho muội ti ền" Hoắc Tr'àm vui mừng lấy từ hộp ti ền ra hai mươi hai văn ti ền, giống như người kiếm lời là hắn: " ta lớn như vậy, có thể để muội cho hai cái đường táo sao, một văn cũng không thiếu muội, không được cùng ta tranh cãi."

Dáng vẻ này của Hoắc Tr`âm có điểm bá đạo, một hai phải cho nàng nhi `àu như vậy, không cho nàng dài dòng. Đi `ên Đào có chút ngượng ngùng, bất quá, thơ rèn bá đạo như vậy lại làm cho người thích.

Cơm thịt kho tàu

Đây chắc là đường đào("- `)

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 8

Hoắc Tr`âm c`âm lấy một viên đường táo bỏ vào trong miệng, ử, thật ngọt! Thật là quá ngọt! M`âm mại trên đ`âu lưỡi, chỉ c`ân cắn nhẹ li ần tan ra. Lại c`âm lấy một xâu quả cắn một ngụm cả một xâu li ần ở trong miệng, giòn giòn xốp xốp, thậm chí đường vụn đ`âu rơi vãi xuống đất.

" ừ, ăn thật ngon, rất ngon! Sớm biết là ăn ngon như vậy, ta đã sớm mua r 'ài."

Xâu quả không lớn, hai ba miếng liền ăn xong một xâu. Điền Đào lấy mười văn tiền thả vào hộp tiền của hắn: "Hoắc đại ca, hôm nay ta trả ngươi mười văn, như vậy tổng cộng là đã trả được bốn mươi văn còn thiếu mười văn."

Hoắc Tr`àn ăn rất nhanh đã hết sáu viên đường táo, ba xâu quả, đang c`âm lấy một cái mật giác bỏ vào miệng, một bên nhai một bên hào sảng xua tay: "không phải là mười văn thôi sao, không c`ân trả"

" không c`ân trả sao được? Ngươi cho ta mượn ti`ên. Ta rất cảm kích, nếu không trả lại hết, ta cả đời này sẽ không an tâm." Đi ền Đào nghiêm túc nói.

Hoắc Tr`âm đem hai viên mật giác cuối cùng ăn xong, sở sở bụng cảm giác không có gì thay đổi: " tiểu Đào, đ`ôăn của nhà muội làm ăn rất ngon, chính là....."

" chính là cái gì?" Đi ền Đào nghiêm túc ý kiến của khách hàng.

" chính là ăn không thể no a, ăn xong nhi à như vậy nhưng cũng không có cảm giác đã ăn nha." Hoắc Tr àn đã đói bụng, nhìn xem bên ngoài trời mưa t àn tã, thực sư có điểm khó xử. Tiêm bánh bao Tạ gia cách đây một

con phố thật sự không g`ân, có thể đem dù (ô) ra để đi mua bánh bao v`ê nhưng hắn cũng có chút lười đi mua.

Đi ền Đào cười khúc khích: " vốn dĩ đấy chính là chút đ`ô ăn vặt, muốn thay cơm ăn đương nhiên là không thể. Vậy, chúng ta nướng bánh bột ngô ăn tạm, bình tương kia hẳn là vẫn còn đi."

Hoắc Tr`âm th`âm nghĩ trong lòng: nào còn có thừa ra! Ta đã tận lực tiết kiệm, còn đem ăn hết sạch sẽ r`â. May mắn không phải là tương thịt, nếu là tương thịt sợ là trong một ngày li ền xong r`â. Hoắc Tr`âm linh cơ vừa động, hai mắt lập tức sáng lấp lánh, ngăn Đi ền Đào lại: " muội có biết làm thịt h`âm không?"

" đương nhiên, nương ta mấy năm trước đã dạy cho chúng ta cách làm thịt h'ần, ta đã sớm học xong."

" vậy như thế này đi, ta cũng đã lâu chưa có ăn món gì là thịt, hôm nay trời lại mưa lớn như vậy, nhà Tr`ân thịt lợn khẳng định còn thịt dư lại, ta đi đến đó mua một chút, muội làm, được không?" Đại thợ rèn mặt cùng ánh mắt đ`ây vẻ chờ mong.

Đi ền Đào thoáng rối rắm một chút, muốn ở nhà hắn nấu cơm, thì phải đi xuống hậu trạch trong bếp, cái này có chút không thoả đáng. Tiệm thợ rèn là ngay đường g ần cổng thành, nàng ở chỗ này nướng cái bánh ngô, bánh nướng linh tinh cũng không tính là gì, chính là nếu đi hậu trạch sau nhà.... Rốt cuộc trai đơn gái chiếc, dù cho nàng có tin tưởng nhân phẩm của Hoắc Tr ần thì bị người ngoài nhìn thấy cũng không tốt. Hoắc Tr ần lại không có nghĩ nhi ều như vây, chỉ là một n ồi thịt h ần mà thôi, tuỳ tiểu cô nương muốn làm hay không thôi, thấy nàng có chút do dự, li ền suy sụp xuống: " vậy muội không có muốn làm sao?"

Đi ền Đào ngầng đ ầu lên thấy hắn vừa th ần thái còn sáng láng, giờ phút này thêm vài ph ần cô đơn còn kèm theo chút thương tâm. Cũng đúng, người ta đối với mình tốt như vậy, tìm mọi cách chiếu cố, chính mình lại nhỏ mọn như vậy, li ền bữa cơm thôi cũng không làm nổi cho người ta, sao không thương tâm cho được. Đi ền Đào quay đ ầu nhìn mưa to ngoài cửa sổ, rào rào, t ần tã, mưa lớn như vậy thì làm gì có người tới, đến hậu trạch li ền

đến hậu trạch đi, qua mấy ngày tiếp xúc, nàng tin tưởng Hoắc Tr`âm sẽ không làm việc nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

" ta có thể làm cho ngươi, nhưng là đến nhìn xem nhà ngươi có đầy đủ gia vị chưa hay thôi." Tiểu cô nương theo bản năng có chút đỏ mặt. " được được, chỉ cần muội chịu làm, thiếu cái gì ta đầu có thể mua đến, muội cùng ta đến xem phòng bếp đi, đồ vật là do ta mấy ngày trước mới trở về, Thái bà bà giúp ta sắp xếp."

Hắn đem cửa tiệm đóng lại, mang theo Đi n Đào từ cửa sau vào sân, trong viện thật rộng rãi. Phía chân tường hướng Tây, có một gian l'âu tranh ở đó, bên trong có cả chu ng ngưa.

Hai người từ l'âu tranh đi xuyên qua, không c'ân che dù cũng không sợ bị dính nước mưa, có chút giống với hành lang của nhà giàu. Phòng đ'âu tiên, phòng ngủ phía tây—- phòng Hoắc Tr'ân.

Đệm chăn gấp chỉnh t'ê, trong phòng trống không. Trừ bỏ cái giường đất, cũng chỉ chừa một góc để tủ qu'àn áo, chậu rửa chân cùng vời chậu rửa mặt.

Đi ần Đào vốn không nghĩ sẽ xem phòng của nam nhân, chính là cứ như vậy đi xuyên qua tới, muốn không nhìn cũng phải nhìn, cũng không có đồ vật gì hiếm lạ cổ quái.

Hoắc gia nhà chính có bốn gian nhà ngói gạch xanh khang trang, ở trên trấn trên đã là xem như là tiểu viện nhà khá giả. Cho nên, Hoắc Tr ần sau khi cha mẹ chết, nhà nhị thúc cùng tam thúc đều tới tranh nhau giúp hắn trông hộ phòng ở, lại bị Hoắc Tr ần cự tuyệt. Cho nên, cho tới bây giờ hắn h ồi hương đã hơn một tháng, nhị thẩm cùng tam thẩm cũng chưa có tới làm giúp hắn một mâm cơm.

Bọn họ có thái độ gì, Hoắc Tr`àm cũng không có để ý tới, không ai tới càng tốt, thanh tĩnh. Hắn mỗi ngày làm việc vất vả còn không có muốn suy nghĩ lo liệu thêm nhi àu việc vào người đâu, cũng không có thời gian rảnh rỗi nhàn hạ đi h`âu hạ mấy cái thân thích kia.

Bốn gian chính phòng hướng v`ệphía đông, trước đó là phòng ở của cha me Hoắc Tr`ân

Bên cạnh chính là phòng bếp, phía tây là hai gian phòng cho hài tử ở, nhưng nhà họ chỉ có Hoắc Tr`âm là con một nên li ền để trống một gian.

Đi ền Đào ở trong phòng bếp dạo một vòng nhìn quanh, phát hiện lu gạo còn nhi ều hơn phân nửa, d'âu muối tương giấm đ'êu có không ít, xem ra Thái bà bà đã giúp hăn mua rất đ'ây đủ.

Mở nắp n à lên, Tiểu Đào chấn kinh r à, thăm thăm dò dò, ngó trái ngó phải.... Khó có thể tin hỏi: " Đây là n à sắt sao? Như thế nào giống như gương soi vậy?"

Hoắc Tr`âm tự hào nhếch khoé môi, rất đắc ý gật gật đ`àu: "không t`ài, đây lúc xuất sư ta làm, sư phó cố ý tặng cho ta, cho ta mang v`ê nhà tự dùng. Phải trải qua chín l`ân lửa lớn, năm l'ân lửa nhỏ, mười bốn l'ân tôi nước lạnh, đe ba vạn sáu ngàn chuỳ, thiếu một chuỳ đ`àu không thành, thẳng đến lúc n`ài sáng như gương. Thế nào có phải rất lợi hại hay không?."

" quá lợi hại, Hoắc đại ca, ngươi thật sự quá lợi hại, ta chưa bao giờ biết n'ài sắt còn có thể sáng như gương vậy. Không không, cái này so với gương đ'àng còn rõ ràng hơn nhi ều, ngươi thử nhìn đi, đến lông mi của ta cũng có thể nhìn ra rõ như vậy." Đi ền Đào c'àn n'ài sắt giơ lên trước mặt.

N'ài sắt phản chiếu ra hình ảnh của khuôn mặt nhỉ nhắn của Đi ền Đào, ở phía sau nàng, là hình ảnh Hoắn Tr ầm đang mỉm cười. Đi ền Đào nơi đó soi trái soi phải, cảm thấy phi thường thú vị. Hoắc Tr ầm thập ph ần vừa lòng, kể cả lúc sư phó khen ngợi khích lệ hắn, hắn cũng chưa từng cảm thấy cao hứng như vậy, n'ài tốt nên được người trù nghệ tốt dùng.

" tục ngữ nói, ngựa tốt xứng yên tốt, thuy ền tốt xứng bu ầm tốt. Tiểu Đào tay ngh ề tốt nên dùng n ầi tốt, muội dùng thử đi, không chỉ nhìn đẹp, sử dụng cùng n ầi khác hoàn toàn không giống. Mặc kệ muội làm cái gì, n ầi này đ ều không cháy không dính, cho nước vào xào đ ồăn rất ngon, nếu

là h'âm thịt trong này khẳng định ngon đến mức kinh người." Đại thợ rèn Hoắc Tr'âm tư tin nói.

Đi ền Đào lập tức bị gợi lên lòng hiếu kỳ, đáy lòng vẫn còn một chút rối rắm, chạy nhanh đi múc nước rửa n'ã, thúc giục Hoắc Tr'àn nói: " vậy ngươi mau đi mua thịt đi, ta muốn thử xem cái này như thế nào."

"được, ta lập tức đi mua thịt." Hoắc Tr ầm thoải mái cười to, sung sướng hướng cửa lớn mà chạy, dù cũng không thèm lấy. Đi ền Đào thấy thân ảnh hắn vọt vào trong mưa cảm thấy thập ph ần bu ền cười, thèm ăn thịt, cũng không c ần đến mức như vậy đi, chính mình nửa năm chưa được ăn qua miếng thịt nào cũng không có thèm đến mức như vậy.

Vừa cúi đ ầu li ền nhìn nước trong n ồi sắt, thế nhưng th ần kì là xuất hiện tận hai bóng người. Một cái là phản chiếu từ mặt nước một cái là từ đáy n ồi sắt, trung trùng điệp điệp lúc ẩn lúc hiện, thật là n ồi tốt! Đi ền Đào c ần miếng rửa cọ thành n ồi đem bóng hình trong n ồi đánh tan, đem n ồi tẩy rửa sạch sẽ. Hoắc Tr ầm còn chưa có trở v ề, nàng li ền múc chút mỡ ở thành n ồi xoa nhe lên.

" Tiểu Đào, muội muốn chưng màn th`âı sao?"

Hoắc Tr ần xách một khối thịt ba chỉ to vào cửa.

" bây giờ không có bột lên men, muốn chưng màn th'àu cũng không chưng ra được, ta muốn làm cho người mấy cái bánh mì loại lớn."

Đi ần Đào quay đ ầu lại nhìn nhìn khối thịt to trên tay Hoắc Tr ầm hơi hơi mim cười, " ngươi như thế nào lại mua khối thịt to như vậy a? Đủ để ăn được mấy ngày r ầ"

"không có việc gì, muội đ`àu làm cả đi, hôm nay ăn không hết, thì mai lại ăn tiếp, hai ngày nay trời mưa mát trời thịt không hư được. Còn có hôm nay ta mua nhi àu thịt, Tr àn thịt lợn tặng ta hai trái cà tím cùng củ hành to, còn có một củ gừng là ở trong phòng bếp nhà hắn lấy tới, hắc hắc, hắn nói như vậy h`àn thịt ăn càng ngon." Hoắc Tr àn sắp nhịn không được thèm đến mức sắp chảy nước miếng.

" ngươi không có nói với hắn, ta ở nhà ngươi nấu cơm đi?" Đi ền Đào lo lắng hỏi.

một căn tứ.hợp viện

đây giống như tiệm Tr`ân thịt lợn đối diện tiệm rèn Hoặc gia ghê thiếu mỗi hàng liễu rủ

_ _

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 9

"đương nhiên ta không có nói ra, ta sao có thể đem muội nói ra đâu, nếu bọn họ cũng biết muội nấu ăn ngon, về sau cũng đi tìm muội thì làm sao bây giờ?" Hoắc Tr ần lo lắng một tay trù nghệ của Đi ần Đào bị lộ, lỡ như nhà khác cũng tìm nàng đến nấu cơm, làm sao hắn buông bỏ mà dâng lên được, hắn muốn đem Tiểu Đào chiếm làm của riêng. Nam nhân này nội tâm thật quá thành thật, Đi ần Đào không khỏi bật cười khúc khích. Nàng lo lắng bị người ta nói nhàn thoại, mà Hoắc Tr ần lại lo lắng người ta đoạt nàng làm đ ầu bếp, làm sao có thể chứ?

Đi ần Đào duỗi tay ra nhận lấy thịt, trong lúc lơ đãng thoáng nhìn thấy bọt nước chảy trên ngực hắn, qu ần mỏng manh vì dính nước mà dính chặt vào chân, trong lòng căng thẳng. Y phục mùa hè vốn là rất mỏng, mà Hoắc Tr ần ngày ngày ở cạnh lò rèn, y phục đ ầu là loại mỏng tiện hoạt động nhất, bây giờ bị nước mưa dính vào trên người, hiện ra cơ đùi tráng kiện, đôi chân dài thẳng tắo, mấu chốt là ở chỗ phình lên chỗ bụng dưới kia thật sự là làm cho người ta cay cả mắt.

Nàng hậu tri hậu giác nhớ tới, chính mình cũng một đường chạy như điên tới, y phục cũng sẽ không vào người như thế này đi?

Khuôn mặt trắng nõn của tiểu cô nương ngay lập tức hiện lên hai rặng mây đỏ, đem thịt đặt ở chậu nước, ổn định tâm th`ân suy nghĩ: còn tốt, bởi vì khom lưng che rổ, trước ngực không có bị ướt, chỉ là sau lưng ướt đẫm, vậy là không có việc gì.

"Hoắc đại ca, ngươi đến cạnh lò rèn hong khô một chút đi, đều ướt cả rôi." Nàng cúi đầu đem thịt rửa sạch, rồi để lên trên thớt, cắt thành từng miếng nhỏ, cũng không dám liếc nhìn thêm hắn lần nào nữa.

Hoắc Tr`ầm lúc này còn chưa ý thứ được đi ầu đó, đĩnh đạc ng ầi ở ghế nhỏ trong bếp: " ta tới giúp muội nhóm lửa, như vậy lúc cơn chín, quần cũng khô." Hắn luyến tiếc phải rời đi chỗ này, bởi vì Tiểu Đào ở chỗ này, lập tức lát nữa sẽ làm thịt hầm, hắn muốn ở chỗ này chính mắt nhìn nàng đem thịt nấu chín, ngửi mùi hương ngào ngạt từ chính cái n ầi sắt hắn thích nhất bay ra.

" kia.... Vậy ngươi có thể mặc áo vào có được hay không?" Đi ền Đào mặt có chút đỏ, có chút kì cục, tuy rằng nàng mỗi l'ân nhìn thấy hắn, đ ều là cởi tr ần rèn sắt, nhưng đó là ở cửa tiệm. L'ân đ ầu tiên nhìn thấy hắn là như vậy, v ề sau cũng không cảm thấy có gì, dù sao hắn đ ều là dạng này đi đón tiếp người mua hàng.

Chính là hiện tại bất đ`ông, ở phòng bếp, trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ đã là thập ph'ân không đúng đắn r'ời. Hắn lại còn vai tr'ân, lộ ra ngực, qu'àn ướt mỏng dính chặt lấy chân....

Ai nha! Đi ền Đào quả thực có chút hối hận đáp ứng hắn tới nấu cơm giúp hắn.

Hoắc Tr ần cúi đ ầi xuống nhìn xem trên người mình, giật mình phát hiện qu ần dính trên đùi, sợ tới mức hắn lấy tay che lại địa phương trọng điểm bao lại. Bỗng nhiên phen ứng lại,không phải có chút lạy ông tôi ở bụi này r ồi sao, có lẽ tiểu cô nương cũng không có phát hiện, nếu hắn làm như vậy, ngược lại bại lộ chính mình. Hắn nhìn trộm v ề phía Đi ền Đào, lại phát hiện tiểu cô nương đang đứng trước thớt thái gừng, vòng eo tinh tế theo đó lắc qua lắc lại, làn váy cũng nhẹ nhàng lay động, làm hắn bỗng nhiên nhớ tới cừa r ồi....chính, chính là vừa r ồi, Tiểu Đào khi vừa chạy vào cửa, đứng trước lò hong khô y phục.shitbaydaytroi.

Y phục váy áo cũng như vậy dính trên người, hắn tuy không nhìn thấy chính diện, nhưng lại thấy rõ bóng dáng, nhưng đường cong lả lướt kia.... Hắn không dám tưởng tượng tiếp nữa bởi vì thân thể đột nhiên không khống chế được nữa, hướng v`ệphía Đi ền Đào mạnh mẽ kêu gào.

Hoắc Tr`âm hoảng sợ chạy trối chết, tiến nhanh vào phòng ngủ của mình, lấy mành cửa thả xuống, từ tủ gỗ trong phòng lấy ra một bộ y phục sạch sẽ,

vội vội vàng vàng thay. Có lẽ vừa r 'ài ở trước cửa tiệm chỉ đau lòng nàng sẽ khó xử, nên không có một chút dục niệm nào. Còn bây giờ là làm sao đây, thiếu chút nữa đem mặt mũi vứt đi hết r 'ài. Hắn ng 'ài xuống giường đất trong phòng hít thở sâu, ở trong đ àu cảnh báo chính mình, Tiểu Đào là cô nương tốt, không thể khi dễ tiểu cô nương, không thể chiếm tiện nghi của tiểu cô nương, nàng còn nhỏ, nàng còn nhỏ....

Đi ền Đào dùng dao sắc thái gừng thành từng lát mỏng, nhìn n ềi sắt bị đun nóng, bọt nước cùng hoi nóng bay lên, nàng li ền lấy một chú d ều lạc, lại múc một muỗng đường bỏ vào, dùng một cái xẻng đảo qua đảo lại, r ềi nổi lên bong bóng nhỏ không sai biệt lắm, li ền đem thịt đã cắt tốt cùng hành gừng thái lát cùng thả vào n ềi, nhanh chóng xào lên, mùi thịt thơm lừng li ền toả ra bốn phía.

" thơm quá, còn có mùi hương ngọt ngọt, Tiểu Đào, muội làm thịt h'ân cũng có vị ngọt sao?" Hoắc Tr'ân rốt cuộc đi àu chỉnh tốt tinh th'ân cùng thân thể, nghe thấy mùi thơm, miệng lưỡi sinh tân, li àn tò mò thăm dò nhìn v'ê phía trong n'ài. Thịt ba chỉ nguyên bản là đỏ trắng đan xem lẫn nhau mà giờ phút này, lại như được bọc một t'âng mật ong, nâu nâu sáng bóng.

Hoắc Tr`âm cảm thấy quả thật th`ân kì, dùng ánh mắt khiếp sợ sùng bái nhìn v`ê phía Đi ền Đào: " Tiểu Đào, muội có phải hay không dùng phép thuật? Như thế nào thịt cho vào n ềi lại thành như thế này?"

Đi ần Đào chuyên chú đảo thịt trong n ầi, cũng không nhìn hắn, chỉ thuận miệng đáp: " làm sao vậy? Khó coi sao?"

"không phải khó coi mà là quá đẹp, Thái bà bà xào thịt màu sắc đen tuy ền, trước kia nương ta có h ầm thịt chính là mặn, giống như không nùi vị gì khác. Sư nương ta cũng thích h ầm thịt, nhưng là, người h ầm xong thịt trắng bóng, càng khó nhìn." Hoắc Tr ầm ng ồi ở ghế nhỏ tiếp tục nhóm lửa. Đi ền Đào bị hắn chọc cho nở nụ cười: "đây là ta học biện pháp của nương ta, dùng đường đem đun tới khi có màu nâu đỏ, người khác bình thường sẽ không nghĩ ra loại thủ pháp này, cách làm truy ền thống của chúng ta ở đây chính là đổ nhi ều nước tương, h ầm ra thì chính là bộ dáng đen tuy ền giống Thái bà bà làm. Kì thật nếu muốn ăn ngon hơn, hẳn là nên đem thịt trước

hết chiến lên, bất quá, như vậy sẽ lãng phí một chút dầu. Ta cảm thấy vẫn là trực tiếp xào lên, tuy rằng hương vị còn kém một chút, nhưng là không thể lãng phí nha." Người ta một mảnh hảo tâm, giúp mình tiết kiệm, Hoắc Trần cũng ngượng ngùng nói Điền Đào cái gì. Chính là trong lòng hắn kịch liệt phản đối cách làm này, còn không phải là lãng phí một chút mỡ lợn thôi ư, tính là cái gì, chỉ cần ăn ngon là được rầi, không phải sao?

Thịt xào lên không sai biệt lắm, Tiểu Đào li ền đổ thêm nước vào trong n ồi, hắn nhanh chóng rút củi trong lò, để nhỏ lửa để h ầm, nàng li ền vội vàng đi xử lí cà tím. Tiểu Đào cũng không có dùng dao cắt hay làm gì khác, mà chỉ dùng tay nhỏ đem cà tím xé ra ném vào trong n ồi.

Hoắc Tr`âm khó hiểu hỏi: " dùng dao cắt không phải bớt chút sức sao? Có phải muội thấy dao nặng quá hay không, dùng không được.?"

Liên quan đến ngh ề nghiệp, đại thợ rèn li ền lập tức nghĩ đến việc đánh cho Tiểu Đào một con dao tốt.

Đi ền Đào chuẩn bị cán bột quay lại: "không phải dao dùng không tốt, xé cà tím như vậy sẽ càng ngon miệng." Tìm trong tử chén ra một chày cán bột cực lớn, Đi ền Đào vén tay áo tới tận khuỷu tay, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn. Tiểu cô nương xinh xắn, đôi tay đang đè lên chày cán bột vừa thô vừa lớn, cánh tay trắng nõn theo chày cán bột trước sau di động, một cục bột lớn nhanh chóng bị cán thành một vòng tròn lớn.

Đi ền Đào bôi chút mỡ lợn trên mặt bánh lại rắc chút muối lên, muốn dùng chút hoa tiêu lại có thể chế được ra chút ngũ vị hương bôi lên mặt, lại sợ Hoắc Tr ần ăn không quen mùi vị này, li ền từ bỏ, trực tiếp cho d ầu muối làm loại bánh nướng đơn giản nhưng là loại lớn.

" thơm quá, Tiểu Đào, muội làm bánh thôi sao cũng có thể thơm như vậy? Một cỗ mùi thịt, để ta nếm trước một chút." Lấy một cái bánh nướng loại lớn ra, m`ân m`ân xốp xốp nóng h`ân hập, đặt ở trên nắp n`â. Hoắc Tr`àn không chờ đợi được li `ân với tây c`ân lên nóng đến mức hắn liên tục thổi khí, r`ài lại cắn nhanh vào miệng.

Đi ần Đào bất đắc dĩ trợn trắng mắt nhìn, nhỏ giọng trách mắng: " ngươi có đói đến mức như vậy sao? Cũng không sợ đem đ ầu lưỡi làm bỏng sao? Còn có ngươi đã rửa tay chưa?"

Bị răn dạy như vậy nhưng Hoắc Tr`âm cũng không có tức giận mà lại cười. Vô cùng cao hứng đem miếng bánh lớn trong miệng nuốt xuống, đi vào phòng ngủ rửa tay.

Rất nhanh, Đi ền Đào li ền nướng xong mười cái bánh, trong n ềi cà tím h ần thịt cũng chín m ềm, mở nắm n ềi, trong nhà mùi thịt bay ra càng nhi ều. Hoắc Tr ầm duỗi hai bàn tay to, ở trước mặt Đi ền Đào lắc qua lắc lại: " nhìn! Ta đã rửa sạch r ềi bây gời có thể ăn chưa?"

Đi ần Đào bu ần cười, nam nhân cao lớn thế này lại làm ra hành động giống như hài tử như vậy. Hắn thay một bộ trường bào văn nhã, không giông như bình thường lộ ra cơ bắp to lớn, cho người ta có cảm giác, vừa vững chắc vừa an toàn.

" Hoắc đại ca, ngươi mau thừa dịp còn nóng mau ăn đi, nếm thử tay ngh ềcủa ta. Bất quá, ngươi cũng đừng hy vọng quá cao, bằng không, ta sợ ngươi thất vọng." Đi ền Đào đứng bên cạnh bàn, thoáng có chút khẩn trương, rốt cuộc đã thật lâu r ềi chưa có làm thịt h ần, sợ không nắm giữ được lửa tốt, li ềm làm ra không tốt.

Hoắc Tr`àm khó dần nổi mà gắp lên một miếng thịt bỏ vào trong miệng, béo mà không ngấy, ngọt mà không dính, mặn mặn thơm thơm, hương vị lại vừa đủ.

" ăn ngon, ăn quá ngon, ta sống đến bây giờ còn chưa bao giờ ăn qua món thịt h`ân nào ngon như vậy. Tiểu Đào, muội thật đúng la ân nhân của ta, gặp được muội đúng là ta có phúc khí mấy đời!" Hoắc Tr`ân kích động đến mức không biết nói gì cho phải, Đi ền Đào che miệng cười khẽ.

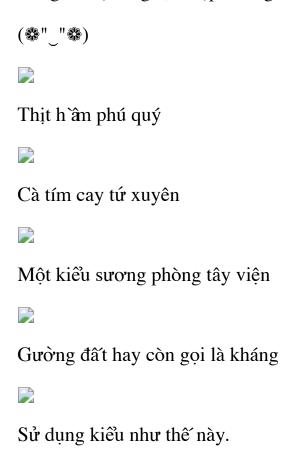
" Tiểu Đào, muội mau ng cũ xuông ăn nhanh, nhìn làm gì, mau ăn, mau ăn" Hắn tiếp đón đến thập ph an nhiệt tình, Đi en Đào lại có chút ngượng ngùng, rốt cuộc đây là thịt, đ oăn của người ta, mặt mũi của người ta, chính

mình làm có chút việc li en nghênh ngang ăn thịt h m của người ta có chút xấu hổ.

Không chịu nổi Hoắc Trầm luôn khuyên, Điền Đào đành phải ng ầi xuống, cùng hắn ăn một bữa cơm trưa.

Ngoài cửa số, mưa to như cũ ào ào rơi xuống. Một h'à mưa lại một h'à gió to, trên đường cái không một bóng người, mọi người đều trốn trong phòng nhỏ ở nhà mình, hưởng thụ vợ con ở đ'ài giường ấm áp.

Bữa cơm này, Hoắc Tr`âm ăn đến hoa tâm nộ phóng. Cà tím h`âm màu sắc và hương vị đ`âu hoàn hảo, bánh nướng m`âm xốp thơm nức, tiểu cô nương ng 'à trước mặt hắn, bị khí nóng hun đến đỏ mặt, như hoa đào tháng ba đang nở rộ sáng lạn, đẹp không sao tả xiết.

_ .

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cơm nước xong, Đi ền Đào đem thịt trong n ềi bỏ ra cho vào bát to đặt vào tủ chén, nói cho Hoắc Tr ần, buổi tối hâm lại r ềi ăn. Nàng c ần khối thịt lợn còn dư lại, để trên thớt: " Hoắc đại ca, ta đem chỗ thịt này giúp ngươi xào nốt, cho nhi ều muối một chút, hẳn là có thể để được thêm hai ngày, ngươi muốn ăn thêm gì thì có thể bỏ thêm vào h ần cùng, làm như vậy ăn rất ngon."

Hoắc Tr`âm ăn hai cái bánh nướng to, ba chén thịt h`âm, bụng đã cảm thấy no no, cảm giác đặc biệt thoải mái. Vừa định gật đ`âu nói tốt, r`âi lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đoạt lấy dao trong tay nàng, cắt thành hai khối: "Tiểu Đào, lát nữa muội đem hai khối thịt này v`ê, một khối giúp ta làm thành tương thịt, còn lại muội cho đệ đệ muội muội ăn đi."

Đi ền Đào nhìn lướt qua hai khối thịt, lớn nhỏ không sai biệt lắm, mỗi khối ước lượng t ầm nửa cân. Nàng ngày thường ở trên phố họp chợ, thường xuyên nghe thấy Tr ần thịt lợn hét, mỗi cân ba chỉ mười sáu văn đến mười tán văn. Miếng thịt kia cũng phải t ầm mười văn ti ền.

" Hoắc đại ca, ngươi muốn làm tương thịt, ta có thể giúp ngươi làm. Nhưng nếu ngươi cho nhà ta miếng thịt này, ta cũng không thể lấy a." Đi ền Đào tiếp nhận dao phay, tiếp tục cắt thịt.

Hoắc Tr`âm đứng phía sau nàng từ trên cao nhìn xuống, nhìn tay nhỏ trắng nõn của nàng c`âm dao phay to lớn nặng n`ê, một đao lại một đao đi xuống. " Tiểu Đào, muội sao lại phải khách khí với ta như vậy? Muội bận việc cả ngày r`âi lại làm bữa trưa cho ta, giúp ta có thể ăn được bữa cơm ngon nhất mà cả đời này ta chưa được ăn qua, cho muội một miếng thịt nhỏ như vậy, muội cũng không chịu nhận, cũng quá coi ta là người ngoài r`âi."

Hoắc Tr`âm xoay người ng cũ trên ghế nhỏ, cúi đ`âu rũ mắt cảm thấy trong lòng thập ph`ân khó chịu.

" Hoắc đại ca, ý ta không phải..."

Không đợi Đi ền Đào giải thích, Hoắc Tr ầm li ền nói: " muội nếu như không c ần, chình là xem thường ta, muội thay ta tính thử, một cái lưỡi hái ba mươi văn, thêm thép năm mươi văn, cuốc với rìu bán bốn mươi đến sáu mươi văn. Ta một ngày có thể rèn được mười thứ được đưa đến, gang là mua của quan phủ, bất quá ta cũng có cùng sư phó học một tay ngh ề luyện sắt, cũng có mua một chút quặng sắt v ề tự luyện. Làm ngh ề rèn này tay ta mới là chính, nguyên liệu mất không bao nhiều ti ền, hẳn là ba ph ần đi, muội giúp ta tính thử, một ngày ta có thể kiểm bao nhiều ti ền? Đưa muội một miếng thịt nhỏ như vậy, cũng không đưa nổi?"

Đi ền Đào tuy rằng không biết mấy chữ, nhưng đã buôn bán nhỏ được hai năm, chuyện tính toán lại là sở trường, tính toán thuộc đến làu làu. Tính toán một lát nàng giật mình: Hoắc đại ca có thể một ngày bán được năm trăm văn, lãi được ba trăm văn, mươif ngày chính là ba ngàn văn, một tháng đấy chính là có thể kiếm được chín lượng bạc.

Trời a! Quả thật không thể tin được.

Chính mình bán đ'ò ăn vặt, mỗi ngày có thể bán được năm, sáu mươi văn chính là không t'ài r'ài, bột mì, d'àu, đường, mật đ'àu phải bỏ ti àn, ng àn đấy phí tổn, nhi àu nhất chỉ kiếm được hơn mười văn. Có khi bán không xong, thừa nhi àu, còn phải b'ài ti àn lỗ, cho nên mùa hè nàng không dám bán hàng.

Nàng một tháng cũng có thể bán được một ngàn văn, trái phải cố lắm cũng được ba trăm văn, một tháng Hoắc Tr`ân kiếm được bằng chình mình ba năm dãi nắng d'ân mưa không nghỉ ngày nào.

Đi ền Đào uỷ khuất chu miệng nhỏ lên, như thế nào lại có thể cùng người khác chênh lệch như vậy? " tại sao ta không phải là nam nhân a? Thật đáng hận, bằng không ta cũng muốn đi học một tay ngh ề tốt, giống như người vậy có thể kiếm ti ền thật tốt."

Hoắc Tr`âm dựa người vào khung cửa mim cười ôn nhu r`âi lại nhìn v`ê phía miếng thịt cau mày nói. " Tiểu Đào, muội lớn lên xinh đẹp như vậy, nên là một cô nương, tương lai gả cho cho nam nhân tốt, nào còn muốn muội đi khắp nơi chịu khổ như vậy?"

Hắn nhắc tới " nam nhân tốt" ba chữ này, không biết làm sao trong đầu liền nghĩ tới bà nội đã từng nói tên kia là nam nhân tốt, nghĩ đến tên mặt to Phùng Mãn, Điền Đào rùng mình.

" bang" một tiếng, Đi `an Đào đem dao phay ném trên thớt, Hoắc Tr `am bị doạ đứng thẳng tắp không còn dựa ở khung cửa nữa, ánh mắt có điểm rụt rè, không biết chính mình nói sai cái gì r `ai.

Củi đốt trong lò đã cháy ra bên ngoài, Tiểu Đào nhấc chân hung hăng đá vào đi vào, banh mặt nói: " ta có thể nuôi sống chính mình, làm sao phải gả ra ngoài, có chút ti ền li ền ghê gớm hả, ta không nghĩ gả cũng không muốn gả."

Hoắc Tr`âm yên lặng cúi đ`âu xuống, trong lòng đặc biệt hụt hẫng, ng 'à xổm xuống bên bệ bếp tiếp tục thêm củi, tr`âm mặc h 'à lâu, mới nhỏ giọng giải thích nói: " Tiểu Đào, ta không phải đang khoe khoang chính mình có ti 'àn, kì thật ta cũng không có ti 'àn, ta chính là cảm thấy muội.... Muội đặc biệt tốt, không nên..."

Hắn càng nôn nóng muốn giải thích càng không biết phải nói gì cho tốt, trong lòng cũng có vài ph'àn uỷ khuất. Vốn dĩ đang tốt đẹp, như thế nào đột nhiên thành như vậy, hắn cũng không muốn chọc tức Tiểu Đào tức giận. Tiểu Đào xào xong thịt, thêm nước, nhìn n'ài thịt đang sôi ùng ục, biểu tình bu 'àn bã nói: " Hoắc đại ca, ngươi không c'àn giải thích, ta không có nói ngươi."

" à." Hoắc Tr`âm lên tiếng, không biết tiếp lời như thế nào cho tốt, li ền ở đó bu `ôn r`âu th`êm củi. Thẳng đến lúc Tiểu Đào nói với hắn, đừng thêm, thêm nữa thịt bị lửa lớn làm cháy mất, hắn lại đổi thành ng `ôi trên bậc cửa, uỷ khuất liếc nhìn Tiểu Đào.

Hắn bỗng phát hiện, chính mình rất sợ Tiểu Đào tức giận, hắn trong lòng nghẹn muốn chết, không biết nói gì cho tốt.

Tiểu Đào h`âm xong thịt, thu thập sạch sẽ phòng bếp li ền đi tìm nước rửa tay. Hỏi hắn bột b òkết ở đâu, hắn chỉ vào hướng phòng ngủ của mình.

Tiểu Đào thoáng rối rắm một chút, li ền đi qua, vén rèm cửa đi vào phòng, ở trước chậu nước rửa sạch tay, thấy khăn trắng của hắn có chút đen, li ền lấy một chậu nước khác, dùng bột b ồ kết giặt một lần, lại vò kĩ sạch sẽ, lại dùng nước sạch rửa qua, mới lau khô tay, đem khăn vắt lên xà ngang trên b ồn rửa.

Ngoài trời mưa cũng nhỏ d'ần, bung dù đi hẳn là không có vấn đ'ề gì, Tiểu Đào cảm thấy canh giờ cũng không còn sớm, nhân lúc sắc trời còn sáng, chạy nhanh v ềnhà nếu không chỉ sợ trời tối.

Hoắc Tr`âm dùng khay bưng hai khối thịt, cùng nàng đi ra phía trước nhà, đem thịt đặt vào giấy bản trong rỏi nàng, thức thời không nhắc lại chuyện thịt. Chỉ cần thận nói: " trời mưa, trên đường mưa vừa trơn vừa ướt, dẫm lên một chân bùn đất, ta dùng xe ngựa đưa muôi trở v`êđi."

" không c'àn, ta chính mình đi trở v'ê là được cảm ơn ý tốt của Hoắc đại ca."

" Tiểu Đào, ta đưa muội đi dù sao nhàn rỗi cũng chính là nhàn rỗi..." Nói còn chưa dứt lời, li ền thấy Tiểu Đào quay mặt đi qua, dầu miệng nhỏ trừng mắt to liếc nhìn hắn một cái, Hoắc Tr ần sợ tới mức không dám nói thêm nữa.

Tiểu Đào cảm thấy Hoắc Tr`àn người này cái gì cũng tốt, nhiệt tình lại trượng nghĩa, hào phóng không so đo, nhưng chính là có chút quá nhiệt tình, không lo lắng người ngoài r ài. Cũng không nghĩ gì vội vàng lấy xe ngựa đưa mình vào thôn, người trong thoon sẽ nói như thế nào, cha nương sẽ nghĩ như thế nào, chuyện gì sẽ xảy ra nha!

Hoắc Tr`âm th`ân kinh thô xác thật không có nghĩ mấy chuyện này, chỉ đơn giản là theo tâm tình đi, nếu nhân gia không chịu, hắn cũng không có

cưỡng c'ài, đem dù to nhất trong nhà đưa cho nàng dùng. Tiễn Tiểu Đào đi, lại tiếp tục leng keng rèn đ'ò.

Hôm nay trời mưa quá lớn, Tiểu Đào đi trên đường thật sự rất mệt, mặt đường ướt không nói, nhưng dưới chân giống như đang hãm trong vũng bùn, nhấc cũng không nhấc ra được. Nàng gian nan đi trở v`ê nhà, sắc trời đã d`ân tối lai.

Diệp thị đang đứng ở cửa thôn nôn nóng nhìn xung quanh, thấy khuê nữ trở v ề, vội vàng đi lên đón: "chắc ướt hết r ồi đi, ngàn vạn l ần đừng nhiễm phong hàn, đi, mau v ề nhà. Nương đã đem giường đốt ấm r ồi, mau nằm g ần đ ầu giường cho ấm, che kín người lại."

Tiểu Đào trong lòng ấm áp, có người thương yêu cảm giác thật tốt. Nàng vào phòng ngủ, vội vàng cởi bỏ vớ cùng giày ướt đẫm. Ống qu'ân cùng váy bị bắn lên một đống bùn lớn, có thể thấy được đi đường có nhiều khó khăn.

Vừa đi, nàng đã nghĩ tới một vấn đ'ề quan trọng. Trời mưa lớn như vậy, trên đường chắc chắn không thể ngày một ngày hai mà khô ráo được, nàng không có biện pháp đi bán xâu quả, vốn dĩ kiếm không được mấy đ'ồng ti ền, cũng không thể cố đi mà hỏng một đôi giày. Hơn nừa đường như vậy, người trong thôn cũng sẽ không lên trấn trên, nàng bán cũng không bán được bao nhiều.

" Tiểu Đào, con mua thịt sao?" Diệp thị thu thập rổ đ ồ, phát hiện bày ra hai khối thịt. Tiểu Đào dùng nước ấm ngâm chân, cảm giác thật thoải mái, giương giọng hướng tới phòng bếp nói: "không có mua, là người khác đưa cho con, nhờ con giúp hắn làm tương thịt dùng một miếng, còn một miếng li ền đưa cho nhà chúng ta."

Diệp thị vội vàng đi tới, nhìn vào mắt Tiểu Đào nói: "hài tử, con không thể chiếm tiện nghi của người ta loại tiểu tiện nghi như thế này, tục ngữ nói rất đúng, chiếm tiểu tiện nghi thiệt thời lớn. Dù nhà chúng ta thiếu thịt, cũng không thể làm ra việc này, sẽ hại con."

Tiểu Đào ánh mắt trong trẻo, thản nhiên lức đ`àu: " nương, người yên tâm đi,ta sẽ không làm ra loại chuyện chiếm tiểu tiện nghi của người khác. Đây là người ta thành tâm thành ý cấp cho nhà chúng ta, ta cũng nghĩ tới, nhà chúng ta không thể trắng trọn lấy thịt của hắn. Có thể đưa cho hắn chút thức ăn khác trao đổi, hắn cảm thấy đường táo, xâu quả nhà chúng ta ăn ngon cho nên cảm thấy trù nghệ nhà ta rất tốt. Năm nay khoai lang cùng đậu phộng đ`àu thu hoạch không ít, ta có thể lấy một ít đưa cho hắn. Nương, người làm dưa muối ăn cũng ngon, li àn cho hắn nhi àu một chút, không phải nương cũng đang muốn làm dưa muối sao. Tóm lại, không thể trắng trọn lấy đ`ônhà người ta được."

Rửa sạch tay cùng chân, Tiểu Đào ăn một cái bánh bao đậu đỏ, chui cào trong ổ chăn, thoải mái dễ chịu đi vào giấc ngủ r ã. Shitbaydaytroi.

Nàng nơi này ngủ ngon lành, lại không biết, Hoắc Tr`âm ở trên giường đất lăn qua lộn lại trên giường đất giống như cái bánh nướng áp chảo. Hắn chính là bị âm thanh ưm ưm a a ở cách vách truy ền đến phi ền không ngủ được, trong đ`âu đ`âu chỉ nhớ đến Tiểu Đào.

(`∀") ní hảo

Bánh bao đậu đỏ

Bánh nướng nhân đậu đỏ.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 11

Phía tây Hoắc gia cách vách là nhà Vương Ki àu, bằng tuổi với Hoắc Tr àn, từ thời cởi chu àng đã chơi cùng nhau lớn lên. Lúc hơn mười tuổi đã bái anh em kết nghĩa. Trong nhà đi àu kiện cùng Hoắc gia không sai biệt lắm, chẳng qua nhà hắn là ba gian nhà gạch mộc phòng, ti àn viện ba gian gìan cổng thành hắn cho thuê cho người bán vải làm cửa hàng. Hắn mỗi ngày nhàn nhã tự tại, trừ bỏ chăm sóc ba mẫu đất trong nhà, li àn không có ngh ènghiệp gì nữa. Dựa vào đ ò thu trong đất cùng với ti àn thuê mặt ti àn ngoài kia, một nhà bốn người sông qua ngày thật sự cũng không kém. Vương Ki àu 18 tuổi thành thân, đến bây giờ đã có hai nữ nhi, ở tại tây phòng. Hắn cùng tức phụ ở tại đông phòng, cùng Hoắc Tr àn chỉ cách một bức tường. Vương Ki àu tuổi trẻ lại ham ăn, vội vã muốn sinh nhi tử, trước đấy vài ngày trời nóng còn tốt, vợ chông thân mật một chút ra một thân m ò hôi, li àn làm qua loa. Chính là hôm nay trời mưa to, thời tiết mát mẻ, hài tử cũng ngủ rôi, hai vợ ch ông sung sướng dùng sức lăn lộn.

Vương gia tức phụ đã sinh hai đứa nhỏ, thẹn thùng cái gì sớm mất hết rồi, nàng ở nhà cũng không làm gì, chỉ ở nhà trông hài tử, cho nên, buổi tối tinh lực dư thừa. Hai vợ chồng nhân ngày trời thu mát mẻ mà càng đánh càng hăng, tiếng rung giường cứ thế mà truy ền vào lỗ tai Hoắc Trần.

Hoắc Tr`âm trợn trừng mắt nhìn bức tường cách vách nhìn, hoài nghi lúc trước có phải hay tường không cho gạch, hay là không có chát bùn nhi ều đúng không.

" a...a... cái người ma quỷ này, quá mạnh r ã, chết mất, ta sắp bị chàng đâm hỏng....."

" Ta chính là muốn nàng chết a, muốn nàng ném đi linh h`ôn bé nhỏ, ha ha"

Hoắc Tr`àm nghe xong không phục nhíu mi: tên Vương Ki àu kia người vừa bé vừa g`ây giống như con gà, có thể có bao nhiêu sức lực? Chờ ta v`ê sau cưới tức phu, ta li àn.....

Trong đ`àu hắn bỗng nhiên hiện lên thân ảnh Tiểu Đào, bị nước mưa làm ướt đẫm y phục mỏng manh, dính sát vào trên eo nhỏ, phác hoạ lên đường cong mê người, bọt nước dọc theo eo nhỏ lăn xuống cái mông vềnh r ài chảy tới đùi.....

"!!!" Chăn mỏng bị độn lên trên, Hoắc Tr`âm theo bản năng duỗi tay che. Lúc sau, chính mình trong bóng tối xấu hổ cười cười, tay trái chậm rãi thả xuống dưới, tay phải lại không có dời đi.

Nàng không ở đây, có cái gì mà ngươi khẩn trương? 지 윽

Hoắc Tr`âm th`âm mắng chính mình không có ti`ân đ`ô, người ta đã đi nửa ngày rôi, mà trong đ`âu vẫn nghĩ đến nàng. Cách vách chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, hắn rút tay phải v`ê, tay trái cùng tay phải giơ lên bịt kín lỗ tai lại, nhắm chặt hai mắt, muốn đem âm thanh phi ần phức này ngăn lại. Nhưng chính là vô dụng, hắn che chặt lỗ tai lại nhưng thanh âm kia quanh quần ở lỗ tai hắn càng vang lên lớn hơn.

Không chỉ là lỗ tai, thanh âm kia còn dọc theo toàn thân hắn, làm hắn toàn thân trên dưới đ`âu là động tĩnh không an phận rục rịch ngóc đ`âu dậy, càng nhịn càng khó chịu khô nóng. Hoắc Tr ần trở mình, ghé đ`âu vào trên gối, nghĩ như vậy có thể ngăn chặn âm thanh kia. Hắn kéo chăn che kín đ`âu, bọc đến kín mít. Nhưng vẫn vô dụng, trong óc toàn là bóng dáng Tiểu Đào, phảng phất như là đang đứng trong bếp làm bánh nướng áp chảo, tay nhỏ linh hoạt một lát sau một cái bánh nướng li ền nướng chín.

Không nghĩ, không nghĩ....

Hắn li àu mạng cảnh cáo chính mình, không thể làm vậy với người ta, nàng vẫn là một tiểu cô nương chưa cập kê đâu, nàng hảo tâm làm giúp mình một bữa cơm, như thế nào lại tưởng tượng ra loại chuyện này với nàng. Hoắc Tr àm trở mình, mở mắt ra nhìn chằm chằm nóc nhà. Ngẫm lại nghĩ Thái bà bà chưng màn th ài đi, như vậy có lẽ có thể quên được Tiểu

Đào. Chính là, đương là một đám màn th`âu trắng trong đ`âu, hắn bỗng nhớ tới ngực phình phình lên của Tiểu Đào.

Đây là điên r'ài sao? Hoắc Tr'àm không thể chịu được suy nghĩ xấu xa của chính mình, dứt khoát từ trên giường đất bò dậy, muốn dùng nước lạnh rửa mặt,như vậy có lẽ sẽ tốt hơn một chút. Hắn ngủ thích mặc đ'ò thoải mái, chỉ mặc một cái qu'àn lót ngắn ngủn, lấy khăn nhúng vào nước vò một phen, trên cổ trên vai cũng lau. Li 'ên di chuyển xuống ngự cũng lau lau nột phen.

Bỗng nhiên, một cỗ mùi thanh u mát mẻ như có như không phảng phất trước chóp mũi, là loại thanh mát của b ồkết, mang theo một mùi vị mừ ảo đã quen thuộc—- là của Tiểu Đào.

Hắn bỗng nhiên nhớ tới, hôm nay Tiểu Đào dùng khăn này cọ qua tay, nàng còn tinh tế mà giặt sạch, cho nên khăn này đã có mùi b'ô kết lại có hương Tiểu Đào. Tiểu Đào đến cùng là có mùi hương như thế nào hắn cũng không biết, chỉ là cảm thấy rất ngọt ngào m'ên mại, vừa thơm vừa dụ người.

Cách vách truy ền tới tiếng thét cao vút chói tai, Hoắc Tr ầm rốt cục nhịn không được nữa, một tay c ầm khăn mà Tiểu Đào giặt qua, một tay đi xuống tự giải nạn cho mình. Xong việc, hắn dùng khăn lau lau, ném vào chậu nước tính toán ngày mai lại giặt sạch sẽ. Cách vách rốt cuộc an tĩnh lại, Hoắc Tr ầm cũng không khó chịu nữa, nằm lên giường, trong lòng có chút hối hận.

Vừa r cũ toàn bộ quá trình, hắn trong đ cũ nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đào, khuôn mặt nhỏ nhắn hai má lúm đ cũng ti cũn ngọt ngào, còn có eo mông nhỏ nhắn dính nước, thật sự xinh lỗi Tiểu Đào. Còn lấy khăn nàng giặt sach mà lau, nếu nàng biết còn không phải tức chết sao. Hắn có điểm hối hận dùng khăn kia, nhày mai giặt đi r cũ làm sao còn hương vị của Tiểu Đào nữa.

L'ân sau, Tiểu Đào còn không chịu tới hậu viện nấu cơm nữa a....

Trong lúc Hoắc Tr`âm vừa rối rắm vừa ấm áp, d`ân d`ân tiến vào mộng đẹp. Ngày hôm sau phá lệ ngủ dậy trễ, nắng chiếu đến song cửa sổ mới dậy. Hắn đem bánh nướng hôm qua còn dư lại cùng với thịt h`âm hâm nóng lên, ăn xong li`ên đi đến phía trước cửa hàng mở cửa, mở ra nhóm lửa trong lò.

Sắt dài được nung nóng phía trước, hắn chạy lại phía cửa nhìn rất nhi ều l'ần, đã muốn gặp Tiểu Đào, lại sợ nhìn thấy nàng. Hắn vẫn luôn ở trong lòng nói chính mình chuyện đêm qua Tiểu Đào không biết, không biết, nhất định phải tự nhiên một chút đừng chột dạ, đừng đỏ mặt, sẽ bị người ta hoài nghi.

Đánh xong tốt một cái rìu, mặt trời đã lên cao, chính là cũng không thấy Tiểu Đào đâu. Leng keng gõ thêm vài cái, Hoắc Tr ần li ần nghiêng tai nghe một chút, chính là không nghe được tiếng rao ngọt ngào của tiểu cô nương. Chẳng lẽ là hôm nay mình dậy trễ nàng đã đi qua cửa nhà mình r ầ?

Tới lúc chính ngọ, Hoắc Tr`âm đã không còn tâm trí rèn tiếp, ng 'ấ trên bậc cửa, nhìn xung quanh. Hôm nay không phải ngày họp chợ chính, người trên đường không nhi 'ều lắm, hàng thịt nhà Tr`ân thịt lợn hôm nay không có ai mua, Tr`ân thịt lọn thò đ`âu sang gân cổ lên nói: " Đại Tr`âm, ngày hôm qua ai làm cho người thịt h`âm a, sao thơm như vậy thơm chết ta r`âi, mưa to ngư vậy mà vẫn ngửi được mùi thơm, người bình thường làm sao có được tay ngh`ênhư vậy."

Không nói còn tốt nói tới trong lòng Hoắc Tr ầm càng rối. Có phải hay không chính mình trong lúc vô ý chọc tới Tiểu Đào tức giận, cho nên nàng không chịu tới? Hoắc Tr ầm xụ mặt ngâng đ ầu lên: " thơm là bời thịt nhà người ngon, cùng tay ngh ề có gì quan hệ, người quản ai làm làm gì? Hỏi nhi ầu như cậy, có phải hay không người không muốn bán thịt nữa sao?"

Tr `an thịt lợn hắc hắc mà nở nụ cười, hắn thật sự có điểm tò mò có phải hay không tên tiểu tử này có người trong lòng r `a, chính là loại bát quái nhàm chán này so với bán thịt làm sao so sánh được. Thấy hắn không muốn nói, li `en lập tức hoà giải: " đúng là như vậy, thịt nhà ta đương nhiên tốt, g `am môt n `ai thơm cả phố', mau tới mua nha."

Hoắc Tr`âm xoay người vào trong nhà, đến hậu viện đem thịt Tiểu Đào hàm tốt ra múc một muỗng lớn, ở trong n`âi vẫn còn ấm, lấy bánh nướng ra ăn, một bên nhìn ra ngoài cửa hàng, chờ đợi thân ảnh nhỏ xinh kia đi vào.

L'ân này ăn chính là chỉ có thịt, không có cà tím gheo lí thuyết hẳn là so với l'ân trước ăn càng ngon. Chính là hắn lại cảm thấy l'ân này không ngon như trước, thậm chí còn không bằng dưa muối Tiểu Đào mang đến l'ân trước.

Hoắc Tr`âm ăn một mình không thoải mái, giờ phút này, nhà Tiểu Đào lại sung sướng vô cùng,

Từ năm trước chưa ăn qua thịt l'ân nào, bọn nhỏ Đi ần gia đ ầu ng liên ghế nhỏ nhiệt liệt chờ đời thịt h'âm mang lên. Đêm qua, Diệp thị không có làm khối thịt kia, một là sợ buổi tôus bọn nhỏ ăn đ ầy bụng, hai là đại khuê nữ vất vả cả ngày ngủ r ầi, nàng cũng muốn cho Tiểu Đào của nàng cũng ăn được thịt h'âm.

Đi ền Mãn Thương vừa tiến vào nhà đã ngửi tới mùi thịt thơm nức, nhìn bọn nhỏ vậy quanh ở bàn, trên mặt tràn đ ầy chờ mong kinh ngạc nhìn v ề phía thê tử: " nàng mua thịt?"

"không phải mua, là người khác đưa cho Tiểu Đào, nhà chúng ta lấy những thứ khác đổi với họ. Chàng trở về thì tốt rồi, mau rửa tay ăn cơm đi, mấy con mèo nhỏ tham ăn kia đã sớm chờ không được nữa rồi" DIệp thị cười đem thịt hầm trong nồi múc ra tới.

Đi ền Mãn Thương cũng không có vui mừng, chỉ nghi hoặc mà nhìn v ề phía nữ nhi: "Tiêu Đào, ai sẽ cho con thịt nha? Không phải có ý đ ồgì chứ? Con đừng tin nhừng người ngoài kia"

Khuê nữ một mình đi lên trấn trên bán hàng, hắn vốn đã không yên tâm, bất quá mấy năm nay cuộc sống qua ngày khó khăn, hắn cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể dặn dò nhi ều hơn. Khuê nữ tính tình tr ầm ổn, không ham món lợi nhỏ, hắn cũng không phải đặc biệt lo lắng. Chính là

trên trấn cũng không có đại tài chủ, nhà ai đ'àu không có thịt đủ ăn, như thế nào sẽ có người vô duyên vô cớ đem thịt đi cho Tiểu Đào đâu?

Tiêtu Đào nhìn cha lo lắng, li ền thản nhiên nói: " là một người thường xuyên mua xâu quả nhà ta, biết nhà chúng ta tay ngh ề tốt, cho con hai khối thịt, một khối làm cho hắn tương thịt một khối đưa cho nhà chúng ta ăn. Con với nương đã thương lượng tốt không thể trắng trọn lấy thịt của hắn, sẽ lấy thức ăn khác đưa cho hắn."

Đi ền Mãn Thương vẫn không yên tâm: " con nói rõ một chút là nhà nào, mấy năm nay cha có lên trấn xây không ít nhà, cũng nhận thức không ít người."

Tiểu Đào vốn không nghĩ nói đến Hoắc Tr`âm, rốt cuộc hắn cũng là một nam tử hán, tình ngay lí gian, luôn có điểm không nói rõ được. Cũng chính là nàng cũng không thể lừa cha mẹ được " là tiệm rèn Hoắc gia, Hoắc Thợ rèn, hắn không có nương, cũng không thành thân, chính hắn cũng không biết nấu cơm, cho nên mới c`ân con hỗ trợ. Hắn thật sự là người tốt, còn giúp con..."

Tiểu Đào thiếu chút nữa nói chuyên mượn ti ền nói ra, vội vàng ngậm miệng, thấy Diệp thị bưng thịt h ần tới, li ền sửa lời nói: " cha, mau tới ăn cơm, Thái bà bà nói Hoắc thợ rèn là người tốt, cha người yên tâm đi"

Đi ền Mãn Thương lúc này mới xoay người đi rửa tay, một bên rửa một bên nói: " tiểu Hoắc thợ rèn trước kia cha có gặp qua, nhà bọn họ ở bây giờ đang ở là cha cùng mọi người trong nhóm xây lên. Người nhà hắn...."

Diệp thị càm đôi đũa đưa qua: " chàng mau ăn đi, nói nhà người ta làm gì."

Diệp thị không quen biết người nhà Hoắc gia, không có hứng thú nghe, Tiểu Đào lại có chút tò mò. Cảm nhận của cha v`êngười nhà Hoắc gia như thế nào.

```
(n v •) ni hảo =))
```

Há cảo.... sửi cảo....("- `)

Một bát mì ứ biết tên γ ($^{\prime}$ _ $^{\prime}$) $^{\prime}$

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 12

" cha, vậy người cảm thấy người nhà Hoắc gia như thế nào?" Tiểu Đào ngày hôm qua đã ăn không ít thịt, nên muốn nhường cho người trong nhà số thịt không nhi ều lắm ăn cho đỡ thèm, nàng gắp một miếng bí đao hần bỏ vào trong miệng.

Đi ần Mãn Thương cũng gắp một miếng bí đao, tuy không phải thịt nhưng được h ần cùng với thịt nên cũng có mùi vị của thịt, ăn cũng đỡ thèm. Ăn xong, mới không nhanh không chậm nói: " lão thợ rèn Hoắc gia là một người thành thật, tính tình khá tốt, chính là có chút trầm, không thích nói chuyện. Tức phụ của hắn cũng không t ầ, chẳng qua là nấu cơm quá khó ăn, mấu ngày xây nhà cho hắn bữa nào cũng có màn th ầu trắng để ăn nhưng đ ồăn thật sự có chút khó nuốt."

Tiểu Đào chép miệng vui vẻ, khó trách Hoắc Tr`âm một bên ăn thịt, một bên liên thanh nói ăn ngon, xem ra là từ nhỏ không ăn được thức ăn ngon. Diệp thị thấy đại khuê nữ không ăn thịt, li ền gắp hai miếng để vào bát của nàng: " Tiểu Đào, mau ăn thịt, nhất định là lúc con bán hàng đối đãi mọi người hoà khí, người ta mới bằng lòng cùng ta lui tới. Hai ngày này, con li ền ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, ngày chín họp chợ lớn thì lại đi."

Tiểu Đào không dám nói chính mình ngày hôm qua ở nhà Hoắc Tr ầm ăn một chên thịt lớn, chỉ có thể yên lặng c ầm bát ăn thịt, trong lòng có chút áy náy. Thời điểm nàng vùi đ ầu ăn cơm, nghe được cha nàng tiếp tục nói: " thật đáng tiếc, người tốt nhưng không gặp lành, hai vợ ch ầng lão Hoắc thợ rèn đèu là người tốt, lại sớm ra đi như vậy, để lại tiểu Hoắc một mình sống cũng không dễ dàng. Hơn nữa, lúc ấy làm cho hắn phòng ở cũng là làm phòng tân hôn dùng, ai ngờ lại bọ nhà gái hắt hủi, cũng qua bảy tám năm r ầ, tuổi của tiểu Hoắc cũng không nhỏ, cũn là một tiểu tử tốt. Hiện giờ không chịu tìm tức phụ, phỏng chùng là một l ần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng đi?"

Tiểu Đào vừa nghe lời này, hứng thú nghe truyện lại nổi lên: "cha, như thế nào đính hôn r'ài còn có thể hắt hủi người ta đâu? Con nhìn thấy Hoắc thợ rèn cũng không t'ài, trong nhà lại có vài gian đại phòng gạch xanh, lại còn có tay ngh'ètốt, như thế nào lại không có cưới được tức phụ?"

"hắn không phải là không cưới được tức phụ, lúc mười tuổi trong nhà đã sớm định thân cho hắn, sau ta lại nghe nói, con gái nhà kia hình như là nghe theo một tên xem bói li ền chạy theo, đem tiểu Hoắc bỏ đi. Vì chuyện này, lão Hoắc thợ rèn tìm nhà gái đi luận, lại bị đại ca của nhà gái ngang ngược nói ngược mắng một trận, nghe nói lúc đấy trên đường cái, lão Hoắc ôm ngực li ền ngã xuống đất, r ềi không còn mở mắt ra được nữa. Tiểu Hoắc tận mắt thấy cha mình vì chuyện này mà tức chết, có thể chịu được sao, lúc ấy li ền đến nhà gái đem đại ca đánh đến gãy chân, bị bắt vào đại lao. Nghe nói thợ rèn nương tử vừa lo tang sự cho ch ềng vừa nhờ người trên dưới cứu con trai ra, b ềi thường nhà kia không ít ti ền, cuối cùng cũng giải quyết riêng. Vì chuyện này không chỉ có mất hết của cải, còn bệnh không dậy nổi, không được mấy tháng li ền cũng buông tay mà đi."

Vẫn luôn vùi đ`àu ăn thịt Đi ền Liễu thấy hết thịt r`ài, lúc này mới ngầng đ`àu lên, cắn một ngụm màn th`àu hung tợn nói: " con nếu mà là nương của Hoắc thợ rèn, con mới không có chết đâu, con thế nào cũng phải nhìn ác nhân gặp báo ứng chết trước."

Nhị khuê nữ từ nhỏ li ền m ồm mép lợi hại, Diệp thị bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, nhẹ giọng nói: " con cho rằng người ta muốn chết a, nhi tử còn chưa có thành thân đâu, cũng chưa được bế tôn tử, khẳng định muốn sống lâu thêm, kia không phải bởi vì thân mình có bệnh nên không có biện pháp sao."

Tiểu Đào không nói chuyện, trong lòng lại xúc động. Nguyên lai Hoắc đại ca đã trải qua một quá khứ đau thương như vậy, trước kia cảm thấy hắn to lớn như vậy thật đáng sợ, hiện tại ngẫm lại, cảm thấy hắn cũng rất đáng thương.

Cơm nước xong, Tiểu Đào ở nhà giúp nương làm chút việc nhà, chỉ còn chờ đén ngày chín họp chợ lại đi bán đường táo.

Nàng ở nơi này nhẹ nhàng tự tại, Hoắc Tr ầm ở chỗ đó cũng đã như có trăm bàn tay đang cào vào lòng hắn a. Đợi cả ngày, cũng không thấy Tiểu Đào đâu, Hoắc Tr ầm trong lòng bất ổn không còn tâm trí, làm việc cũng không có chuyên tâm làm. Buổi tối cách vách lại truy ền tới động tĩnh lớn, hắn hung tợn trừng mắt nhìn v ề phía vách tường, nhấc đệm chăn lên h ầm hừ chạy vào phòng bên cạnh: ta không làm gì được, vậy thì đi chỗ khác không nghe là được.

Chính là phòng này g`ân phòng bếp, có thể ngửi được mùi thơm của thịt h`âm mà Tiểu Đào đã làm, làm hắn không tự chủ được nhớ đến Tiểu Đào. Đ`ân độn một đêm qua đi, sáng sớm ngày hôm sau Hoắc Tr`ân li`ên dậy, muốn sớm một chút làm việc, làm cho bản thân mệt nhọc để xua đi sương mù trong lòng, chẳng qua vẫn không nhịn được đi ra ngoài nhìn xung quanh, thỉnh thoảng sẽ nghiêng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài, phân biệt trong tiếng `ân ào có hay không tiếng rao ngọt ngào kia.

Thẳng đến lúc hoàng hôn, tiểu Đào cũng không có xuất hiện, hôm nay không phải ngày họp chính, người tới mua nông cụ không nhi ầu lắm, hắn múa may đại thiết chuỳ trong tay cả một ngày, vì chính là để buổi tối mệt mỏi có thể ngủ ngon một giấc. Hoắc Tr ần đang muốn thu dọn tiệm để đóng cửa, Thái bà bà cách vách tủm tỉm cười đi đến: "Đại Tr ần, mấy ngày trước ta đã nghĩ muốn thu xếp cho ngươi xem đối tượng đâu, hôm nay vừa vặn có một người thích hợp. Hai mẹ con bọn họ đang ở cửa hàng nua nước tương đấy, vừa r ầi ta đã dêm ý tứ cùng bọn họ nói minh bạch, người ra cũng đ ầng ý xem. Như vậy đi, ngươi hiện tại đi cùng ta sang. Coi trọng hay chướng mắt, cứ sang xem mặt, ngươi xem thành hay không?"

Hoắc Tr`âm trên tay chọt buông lỏng, đại thiết chuỳ "đương" một cái rơi xuống bàn sắt, đem Thái bà sợ tới nức run lên.

Hoắc Tr`âm theo bản năng muốn cự tuyệt, chính là bình tĩnh nghĩ lại, lại cảm thấy không có lí do gì để cự tuyệt, rốt cuộc là lức trước hỏi qua ý tứ của mình chính mình cũng đã đ`ông ý, hơn nữa xác nhận cũng nên đi xem

mặt tìm một tức phụ. Bằng không trong lòng lại vẫn còn nhớ thương Tiểu Đào. Buổi tối thời điểm chịu không nổi, cũng nghĩ tới Tiểu Đào, rõ ràng chính là đang âm th`ân chiếm tiện nghi của người ta. Như vậy chuyện này, ngẫm lại cũng thấy bản thân đuối lý.

"Được, bà bà, ta rửa tay chút, r à đi qua" Hoắc Tr àm tr àm giọng đáp ứng trên mặt lại không vó nửa điểm vui mừng.

" ai! Không vội, nếu không người lại đến hậu viện thay một thân y phục sạch sẽ, miễn cho người ta chế cười." Vừa r'ài Đại thiết tượng để chuỳ vang một tiếng như vậy, mặt mũi lại không cao hứng, cho rằng chính hắn không muốn đi xem mặt, trong lòng chính là đang âm th'àn nói: Đứa nhỏ này, thật đáng thương, bị nhà gái vứt bỏ một l'àn li ền không muốn đ'ề thân một l'àn nữa. Hoắc Tr'àm đi đến thùng nước lớn rửa tay, lại dùng khăn lau, li ền đĩnh đạc đi ra ngoài: "không c'àn, dù sao đ'àu là người trên trấn đ'àu quen biết, chăm chút quá cố tình ngược lại làm cho người ta chế cười." Hắn lười phải đi đổi y phục lại, còn không phải là đi xem cái mặt sao, cùng lắm thì thành thì thành không thành thì thôi. Vào cửa hàng nước tương Thái gia, đ'àu tiên là thấy Thái lão cha đứng sau qu'ày hàng, đang c'àm cái bình sứ rót nước tương. Li ền đặt xuống đến tiếp đón, Hoắc Tr'àn li ền theo hướng trong đi, thấy bàn bát tiên trước mắt quả nhiên ng ềi hai mẹ con, nhận ra mẫu thân của bên kia chính là tức phụ của tiệm bánh bao Tưởng gia.

" Tạ đại thẩm" làm vãn bối Hoắc Tràm cảm thấy mình nên trước chào hỏi nhân gia một chút. Tạ đại thẩm dáng người phúc hậu, mặt tròn một vòng lớn, vừa thấy chính là hàng ngày thường ăn bánh bao thịt, nói chuyện giọng cũng thô, một ngày ăn một khay bánh bao cũng không h`êcố sức.

"Đại Tr'àm, chúng ta là hương thân cùng quê, không c'àn vòng vo, vừa r'ài Thái bà bà cũng cùng ta nói qua, chúng ta hai nhà đ'ài có thể được coi là phú hộ trên trấn. Vừa vặn môn đăng hộ đối, đây là khuê nữ nhà ta Tạ Viên, ngày thuòng là làm việc sau bếp, không cho nàng ra phía trước làm việc ngươi cũng chưa có thấy qua, cũng là người có năng lực, có khả năng sinh hài tử. Đại thẩm biết, ngươi cũng đặc biệt nhanh nhẹn có khả năng, hàng ngày có thể đánh được bao nhiêu đ'òvật?"

" mười cái đi." Hoắc Tr`âm nhìn lướt qua khuê nữ nhà nàng, đúng thật là lớn lên giống nương, cũng một bộ dáng lưng hùm vai gấu rất xứng với khuôn mặt tròn kia, người cũng như tên thật đủ viên.

Hoắc Tr`âm trong lòng rất thất vọng, cô nương này lớn lên không dễ nhìn như Tiểu Đào li ền thôi, nhưng cũng không trắng như Tiểu Đào, nhìn ngây ngô, còn không thích cười. Có sức lực thì được lợi ích gì, sức lức lớn có so được với sức của hắn không? Hắn là tìm tiểu tức phụ a, lại không phải tìm đ`ô đệ học ngh`ê, tức phụ là nên tìm người như Tiểu Đào a, mà không phải.....

Hoắc Tr`âm âm th`âm lắc lắc đ`âu, Tiểu Đào, Tiểu Đào.... Như thế nào trong đ`âu chỉ toàn Tiểu Đào? Tiểu cô nương mới mười bốn, thật sự là đòi trâu già gặm cỏ non mà, vẫn là thật sự quên Tiểu Đào đi. Nghĩ như vậy, Hoắc Tr`âm ngầng đ`âu lên, lại nhìn hai mẹ con Tạ gia một cái, vẫn là có chút khác biệt, chỉ phải quay đ`âu nhìn v`êmột bên.

Tạ đại thẩm lại cho răng tuổi trẻ không bỏ được sĩ diện, chỉ tiếp tục truy vấn nói: " một cái lưỡi hái có thể bán được bao nhiều ti ền? Ngươi một ngày bán chắc không ít đi, có phải hay không một năm bốn mùa đ ều được như vậy hay chỉ có ngày vụ thu mới như vậy? Một năm tích góp được bao nhiều, có đủ mua được vài mẫu đất không?"

Hoắc Tr`âm càng nghe càng thấy phi ền chán, đây đâu phải xem người, đây là xem ti ền mới đừng. Nếu là xem ti ền, vận nhất v ề sau già yếu nằm một chỗ không phải là bị nhà gái ghét bỏ sao.

Thợ rèn giờ phút này đối với người khác hỏi hắn thu vào bao nhiêu phi thường không thoải mái, lại quên trước đó hai ngày chính hắn chủ động nói cho Tiểu Đào chuyện một ngày có thể đánh được bao nhiều đ`ò, kiếm được bao nhiều, còn một hai phải đưa cho nàng một miếng thịt. Tạ đại thẩm vừa hỏi xong, thấy thợ rèn không phản ứng cũng không trả lời, không khí nhất thời lâm vào xấu hổ, tr`ên mặt li ền có điểm không nhịn được. Thái hà bà vội vàng lại đây hoà giải: "Đại Tr`âm, đại thẩm hỏi ngươi, có phải hay không nghe không rõ?" Hoắc Tr`âm chợt đứng lên: " bà bà, ta còn có vài món đ`ò quan trong còn chưa có làm xong, xin phép v `ètrước tiếp tục làm."

Hắn đứng dậy đi hai bước r'à xuất phát từ lễ phép quay lại đối với Tạ đại thẩm nói: "Đại thẩm, ta hôm nay nhi àu công việc, li àn không thể cùng ngài tán gẫu."

Thái lão nương vừa thấy chuyện này chính là không thành, vội vàng đuổi theo Hoắc Tr ầm đi ra ngoài, tới tiệm thợ rèn, mới nhỏ giọng nói: "Đại Tr ầm, theo lí thuyết, l'ần đ'àu gặp mặt nàng không nên nói tới chuyện nguoi kiếm được bao nhiều ti ần. Nhưng là, người ta cũng là vì hài tử mà suy tính sao, hơn nữa Tạ gia có ti ần, sẽ không tham tài sản của ngươi, nói không chừng của h ầi môn sẽ đưa người không ít đâu."

" bà bà, ngài cũng đừng khuyên, khuê nữ nhà nàng ta không hiếm lạ. Ta kiếm nhi àu hay ít cũng khôbg có quan hệ với nàng, không c àn thiết phải dò hỏi như vậy. Nhà bọn họ có hay không nhi àu của h à môn tư cũng không dễ bụng, ta là nam nhân, tự nhiên có thể nuôi sống vợ con, nếu là ta coi trọng cô nương nào dù nàng không có của h à môn ta cũng nguyện ý cưới nàng." Hoắc Tr àm bình tĩnh, chau mày nói.

Bí đao h`âm thịt viên

Bàn bát tiên

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thái lão nương còn muốn lại khuyên nhủ, chợt nghe ngoài cửa có người nói khó nghe hùng hổ đi qua, đúng là mẹ con nhà Tạ gia.

Lập tức Thái bà li ền nổi giân, nhấc chân lên muốn ra ngoài cùng Tạ đại thẩm lý luận một phen, lại bị Hoắc Tr ầm giữ lại.

" bà bà, ngài không c`ân thiết phải so đo với người ta, hôm nay nhận rõ ra bộ mặt thật của bà ta, không phải là tốt sao? Miễn cho v`ê sau đêm dài lắm mộng." Hoắc Tr`ân không muốn bởi vì hôn sự có phát sinh xung đột, rốt cuộc ký ức trước kia quá mức tr`ân trọng.

Thái lão nương tức giận đến mức khó thở: " nương tử nhà Tạ gia, tính tình thật pà nóng nảy, ta còn tường rằng là vì buôn bán, không thể không đanh đá một ít. Hiện giờ mới biết được, hoá ra là một người không biết nói đạo lý, chuyện gặp mặt vốn chính là hai bên tự nguyện, thành hay không thành đ`àu có khả năng, người ta không thích, như thế nào có thể quay sang chửi người đây?" Hoắc Tr`àn khuyên giải hai câu, chuyện này cũng li`ên qua đi. Thái lão nương l`àn nữa tỏ vẻ là chính mình quá nóng vội, không có hảo hảo chọn lựa, l`àn sau nhất định phải ngàn chọn vạn tuyển, trước xem trọng nhân phẩm bộ dáng, lại giới thiệu cho Hoắc Tr`àm.

Tiến Thái lão nương đang hùng tâm tráng sẽ chọn một tức phụ tốt cho Hoắc Tr ầm, Hoắc Tr ầm tiếp tục leng keng làm việc, chuyện này hắn không đi oán người khác, hơn nữa hắn cũng biết, ở trên trấn này đi tìm một người thích hợp không dễ dàng. Các cô nương 15, 16 đã hứa gả hết ra ngoài, hiện giờ hắn cũng đã 23, tuổi quá nhỏ không thích hợp, tuổi quá lớn lại không tốt. Thôi, từ từ r ầi tính, nếu không ở một mình cũng tốt. Tới lúc hoàng hôn, Hoắc Tr ầm tự lừa mình dối người một mình cũng không sao tự an ủi chính mình. Tới buổi tối, mọi chuyện đã không phải chuyện nhỏ nữa, cách vách lại truy ền tới động tĩnh đại chiến, Hoắc Tr ầm lại bối rối. Từ chỗ khe

hở của chăn bông, moi ra hai miếng bông nhỏ, nhét vào lỗ tai mới tốt hơn một chút, miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

Buổi sang ngày 9 thời tiết khá tốt, Hoắc Tr`àm dậy sớm, lên mở của tiệm, theo thói quen đứng trước cửa thăm dò hướng v`ê phía Đi `ên gia thôn nhìn xung quanh một chút.

Hắc! Tiểu cô nương đang c'âm rổ tới!!!

Hoắc Tr`ân cao hứng tới không khép miệng lại được, nhất thời cũng không có phát hiện ra phía đối diện Tr`ân thịt lợn cũng đang mở cửa tiệm: " thợ rèn, cười cái gì đấy, cao hứng như vậy, có chuyện tốt gì nói cho ta nghe xem với nha!"

Hoắc Tr`àm lúc này mới phản ứng lại, là mình thất thố r`ài, nắm tay che lên miệng, làm bộ làm tịch khụ một tiếng, ngâng đ`àu lên nhìn trời: " hôm nay thời tiết không t`ài, xem ra người đi họp chợ khẳng định rất đông, hôm nay chắc chắn kiếm khá hơn chút."

Tr`ân thịt lợn cười haha: " đúng vậy, đúng vậy, hai ngày trước mưa lớn như vậy đường đ`âu là bùn, trong thôn người cũng không có tới, ngươi nhìn xem hôm nay từ sáng sớm người từ bốn dặm tám thôn đ`âu đi lên đây!"

Thành công dời đi lực chú ý của Tr ần thịt lợn, Hoắc Tr ầm âm th ầm đắc ý, lớn tiếng nói: "Đại thúc, người hôm này cũng phá lệ cao hứng a?"

" ai nha, ha ha ha, đã bị ngươi nhìn ra... Đại Tr`ân,ta nói cho ngươi biết nha, Tr`ân Mẫn Đạt là nhi tử của ta, hôm nay tham gia thi cử nhân, là kì thi đ`âu thu, ta có cảm giác l`ân này khẳng định có thể thi đậu."

Hoắc Tr`àm dùng dư quang liếc v`ề phía Tiểu Đào đang đi v`ề phía này, thấy nàng đã đến g`àn, cũng không dám đứng ở cửa cùng người khác nói chuyện, sợ Tiểu Đào ngại không vào cửa. Vì thế, li ền nói hai câu lời hay, cũng chúc cho Mẫn Đạt huynh đệ kim bảng cao trung, li ền trở v ề cửa tiệm nhà mình, giơ đại chuỳ làm bộ làm tịch tiếp tục làm việc. Thật ra, ánh mắt vẫn luôn dán vào cửa. 지은

" Hoắc đại ca, tương thịt làm tốt lắm r ã, ta đưa tới cho huynh. Còn có một bình là tương đậu, là ta tự tay làm, huynh nếm thử đi." Tiểu Đào cười cười bước vào tiêm rèn.

Hoắc Tr`ân đem đại chuỳ ném sang một bên, tươi cười chạy tới: " Tiểu Đào, muội tới r`â, hai ngày trước tại sao muội không có tới?"

Hắn tận lực làm cho biểu tình trên mặt tự nhiên một chút, nghĩ sẽ không lộ ra sơ hở, chính là vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xinh của Tiểu Đào, không tự chủ được mà nhớ tới đêm hôm trước, nhớ tới việc hắn làm, thật xin lỗi Tiểu Đào.

Hoắc Tr`âm mặt mũi đỏ bừng.

" ngày đó trời mưa quá lớn, hai ngày trước trong thôn đường đi đ`êu là bùn, còn không có khô đâu, căn bản là không thể đi. Đường lên trấn còn tương đối tắc, hẳn là sớm sẽ không có việc gì đi." Tiểu Đào cúi xuống lấy trong rổ ra một bình to tương đậu, cũng không có để ý đến sắc mặt của hắn không bình thường.

" vại tương lớn như vậy, muội đi xa như vậy rất nặng đi." Hoắc Tr`àn có chút ngượng ngùng, chẳng qua chỉ là tặng một khối thịt nhỏ mà thôi, mà người ta lại cho một bình tương đậu to như vậy, lại còn đi xa như vậy mang đến đây. Thật sự tay Tiểu Đào có chút mỏi, bất quá vẫn có thể kiên trì: "không có việc gì, còn không phải là chút tương đậu sao. Ta dù sao cũng không phải là nữ tử cửa trước không ra, cửa sau không bước. Chút việc này tính là gì." Tiểu Đào đem đ`ô để ra tốt, li ền xách theo rổ bước nhanh ra ngoài: "Hoắc đại ca, ngươi làm việc đi, ta đi trước, hai ngày không bán, hôm nay chắc có thể sẽ bán đước nhi ều hơn."

" à" Hoắc Tr`àn lên tiếng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đuổi theo Tiểu Đào hai bước: " Tiểu Đào, muội trước đi bán đi, đến giữa trưa còn dư lại, muội mang lại đây ta muốn ăn một chút."

Tiểu Đào vừa nghe li ền vui vẻ, thật tốt quá, hôm nay làm nhi ều, còn sợ bán không hết đâu. Hắn làm việc nhi ều lượng cơm ăn nhi ều, hắn một l'ân mua phải mua mười, hai mươi văn, có hắn vậy sẽ không lo bán hàng còn

thừa lại nữa: "được, ta lát nữa sẽ quay lại." Tiểu Đào quay đ`ài lại mim cười, Hoắc Tr`àm li`ên ngây ngốc nhìn, đứng im tại khung cửa. Ánh mắt đuổi theo thân ảnh nhỏ xinh kia, không nói chuyên cũng không rời đi.

Tr`ân thịt lợn đối diện thấy Tiểu Đào, cao giọng hô: " Tiểu Đào lại đây, hôm nay đại thúc muốn mua nhi ều một chút."

" được, đại thúc, ngài muốn bao nhiều?" Tiểu Đào đặc biệt cao hứng, hôm nay như thế nào một đám người đ`àu muốn mua thật nhi àu a.

" ta muốn mua một ít dâng cho Th`àn Tài, sáu sáu là đại thuận, như vậy đi, đem đ`ô ăn vặt của ngươi mỗi loại cho ta sáu cái." Tr`àn thịt lợn sảng khoái vung tay lên.

Tiểu Đào cười đến không khép miệng được, tiếng cười thanh thuý truy ền vào lỗ tai Hoắc Tr ầm, như có bàn tay đang cào tâm hắn ngứa ngáy.

" đại thúc, ta đã gói thật tốt cho ngài, tổng cộng bốn mươi hai văn ta lấy ngài bốn mươi văn. Th'ần Tài được đ'ò ăn thơm ngọt như vậy khẳng định sẽ thật cao hứng, nhất định sẽ chiếu cố cho sinh ý của ngài." Tiểu Đào nói ngọt người khác mua đ'ò của nàng, nàng đ'ều tận lực nói mấy câu tốt đẹp, làm nhân gia cao hứng. Tr'ần thịt lợn th'ần thái khoa trương vẫy vẫy tay cao giọng nói: " ta cung phụng Th'ần Tài không phải là c'ầu chiếu cố sinh ý quán thịt của ta mà c'ầu hắn chiếu cố nhi tử Tr'ần Mẫn Đạt của ta trúng cử nhân a."

Hắn nói những lời này không phải là nói cho Tiểu Đào nghe mà là muốn nói cho xung quanh hàng xóm biết, con của hắn là đi thi cử nhân.

Lão bản của tiệm vải bên cạnh của nhà thợ rèn trước đã đọc qua thi thư, lập tức cười nói: " phù hộ hài tử trúng cử nhân, như thế nào lại đi c`âu Th`ân Tài a? Đến bái Văn Khúc Tinh mới đúng."

Tr`ân thịt lợn không phục giương cổ: "Văn Khúc Tinh có thể quản cái rắm, thi cử nhân, là vì làm quan, làm quan là vì làm quang tông diệu tổ phát tài, cuối cùng không phải là Th`ân Tài xen vào chuyện này sao?"

Các hương thân đ'ều cười ha hả, người nông gia chính là nói trực tiếp như vậy, nói chuyện sẽ không thích nói cong cong vẹo vẹo ý tứ.

Tiểu Đào thông minh, vội vàng phụ hoạ nói: " ai nha đại thúc, vè sau Mẫn Đạt đại ca nếu làm quan, thì không phải ngài sẽ là quan gia lão cha sao?"

" ha ha ha...." Tr`ân thịt lợn cao hứng cười không ngừng, mặt đ'ây vui sướng, vui vẻ đến tận xương cốt đ'êu thoải mái.

Hoắc Tr`àn có chút cô đơn, người xưa thường nói nhân sinh có hai đại hỉ sự đó là đ`êkim bảng vàng cùng động phòng hoa chúc, Tr`àn gia chờ đợi đ`ê kim bảng vàng có lẽ mùa thu này sẽ thành hiện thực, mà chính mình chờ động phòng hoa chúc thôi, thì lại không biết bao giờ có thể thực hiện đây? Họp chợ l`àn này, tất cả mọi người đ`àu bận rộn, Tiểu Đào mở hàng đã bán được bốn mươi văn, còn lại đến giữa trưa li ền bán hết được bốn mươi văn, không để dư lại cho Hoắc Tr`àm. Thời điểm Tiểu Đào quay lại tiệm thợ rèn, đang đứng trong đó có ba hán tử nông gia, bọn họ là tới lấy lưỡi hái, mà Hoắc Tr`àm chính là thừa dịp sắt được nung đỏ trong lò, đánh ra một cái cuốc. Lau trán một cái, quay ra nói với Tiểu Đào: " Tiểu Đào, trên bàn là lưỡi hái của bọn họ, muội giúp ta thu chín mươi văn ti ền đi."

" được! "Tiểu Đào ngoan ngoãn đáp ứng, đem rổ để sang một bên, nhận ti `ch đ `chg từ ba hán tử, nghiêm túc đếm đếm r `ci để và hộp ti `ch.

Mới vừa tiễn đi ba người lại có hai khách nhân tiến vào nói đến lấy cuốc, Tiểu Đào như cũ tiến tới thu ti ền, cho bọn họ chọn một cái cuốc tốt lấy đi. Đ ồ trong tay Hoắc Tr ầm cuối cùng cũng hoàn thành, li ền ném vào trong thùng nước lạnh, vui mừng cười nói: " Tiểu Đào, có muội ở đây hỗ trợ thu ti ền thật tốt, ta li ền có thể chuyên tâm làm việc. Muội không biết a, mỗi lần họp chợ lớn, những người đến mua đ ồ ta phải chạy ra thu ti ền đếm, chạy lại sắt vừa nung nóng quay lại li ền lạnh r ồi, không thể không nung lại lần nữa."

Tiểu Đào ôn nhu cười cười, không có đem việc nhỏ này để trong lòng, chỉ nhẹ giọng nói: " Hoắc đại ca, hôm nay bán hàng rất tốt, ta đ`ều đem

đường táo bán hết r'ài chưa để dư lại cho ngươi. Thật xin lỗi, lát nữa trở v'è tiếp tục làm, làm xong li àn mang tới, có được không?"

Tiểu cô nương thanh âm nhẹ nhàng sợ làm hắn không vui. Hoắc Tr ần rông rãi cười, kì thật hắn không phải là không ăn không được, là hắn sợ Tiểu Đào quá vất vả, bụng đói đi bán hàng. Muốn là mua hết chỗ còn dư lại, nhưng thấy nàng sớm như vậy bán hết cũng thay nàng cao hứng: " muội không c ần phải như vậy, khó có được một ngày bán xong sớm, sớm một chút v ềnhà nghỉ ngơi đi, ngày mai không phải họp chợ, khẳng định có thể dư lại. Đến lúc đó, muội đem đ ồcho ta mua là được."

" a, được!" Tiểu cô nương lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vui mừng mà nở nụ cười, đôi mắt to tròn long lanh sáng ngời, vừa ngọt ngào vừa xinh đẹp.

" Tiểu Đào, kia... trong nhà bánh nướng lớn ăn xong r`â, thịt h`ân kia ăn cũng hết r`à, có thể... muội có thể giúp ta... giúp ta làm một n`à nữa được không?" Thợ rèn gãi gãi đ`àu, da mặt dày nói.

Hắn biết Tiểu Đào da mặt mỏng, l'ân trước là mưa to không có ai tới, nàng mới chịu giúp hắn.

Hôm nay, nhờ nàng làm giúp một l'ân nữa kì thật trong lòng nàng chắc cũng không vui. Kì thật, hắn đã rối rắm cả một buổi sang, trong lòng đặc biệt muốn Tiểu Đào tới giúp hắn làm cơm trưa, chính là lo lắng bị cự tuyệt. Cuối cùng vẫn là không nhịn được, đem lời trong lòng nói ra.

Nói xong, li ền sợ hãi mà nhìn Tiểu Đào vois ánh mắt c ầu xin. Nam nhân cao lớn cường tránh như vậy lại làm ra bộ mặt đáng thương, thấp thỏm chờ đợi Tiểu Đào trả lời.

(ロロマ tối qua định đăng lên thì nhà m mất điện nên chả làm ăn được gì, hôm nay đăng bù vậy nhé....、(ノ _ ン) ~

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 14

Ngày họp chợ hôm nay quá nhi ều người, Tiểu Đào không nghĩ sẽ đi ra hậu viện nhà hắn. Nàng cắn cắn môi nói, tính toán muốn cự tuyệt: " Hoắc đại ca, ta...."

Nói còn chưa dứt lời, li ền thấy bộ dáng tội nghiệp của Hoắc Tr ầm. Tiểu Đào đột nhiên có một chút m ềm lòng, bởi vì nhớ tới lời cha nói trước kia Hoắc Tr ầm bị người ta khi dễ như vậy chính vì nguyên nhân như thế hắn mới không dám cưới thê tử vào cửa. Tiểu Đào cảm thấy Hoắc đại ca là người tốt, người tốt thì nên gặp lành, ông trời không nên trừng phạt hắn như vậy.

" Hoắc đại ca, ngươi muốn ăn cái gì?"

Tiểu Đào nhẹ giọng hỏi.

"Tiểu Đào, muội nguyện ý giúp ta làm sao.!"

Hoắc Tr`âm vui mừng khôn xiết. Tiểu Đào hơi xấu hổ gật gật đ`âu: " bất quá, ngươi đừng cho người khác đến hậu viện."

- " được, được ta khoá cửa lại, không bán nữa, ai vào cũng không được." Hoắc Tr`ân bước đi nhanh ra, muốn ngay lập tức đóng cửa tiệm.
- " đừng nha" Tiểu Đào vội vàng ngăn lại: " ngày họp chợ lớn như vậy người đóng cửa tiệm người ta sẽ nghĩ như thế nào?"

Hoắc Tr`âm lập tức chân tay có chút luống cuống, gãi gãi đàu, ngập ngừng nói: " kia...vậy muội nói phải làm thế nào bây giờ? Ta đ`âu nghe muôi."

" ngươi cứ như bình thường làm việc, không phải có người muốn lấy cuốc sao? Ngươi chờ hắn tới lấy cuốc, ta đi làm cho ngươi chút mì, vừa vặn bây giờ có tương đậu, để tương đậu lên mì cũng khá ngon, lại làm một ít bánh nướng, ngày mai ta mang cho ngươi chút hành ngâm lại đây cuốn ăn." Tiểu Dào đem rổ để lên tay lấy ra một bình tương đậu, cảnh giác nhìn qua cửa, thấy không có ai đi đường lúc này mới bước nhanh ra phía hậu viên.

Kỳ thật Hoắc Tr`àn cũng không muốn ở chỗ này trông cửa tiệm, hắn cũng muốn đi hậu viện, chính mắt nhìn Tiểu Đào làm mì sợi, nghĩ nghĩ li ền chạy ra cửa sau hô một tiếng: " Tiểu Đào, lát nữa...."

Tiểu Đào quay lại nhìn, dầu miệng nhỏ, giận dữ nhìn hắn: " người kêu cái gì, sợ người ta không biết sao?" Hoắc Tr ầm sợ tới mức rụt lại, hắn không muốn chọc Tiểu Đào mất hứng, chỉ là muốn hỏi sau khi người lấy cuốc đi r ầ, người đến chợ cũng ít r ầ, hắn có thể khoá cửa tiệm được không, r ầ ra hậu viện nhóm lửa cho nàng. Tiểu cô nương liếc mắt trừng hắn một cái, trái tim nhỏ bé của hắn run lên hai cái. Không dám nói nhi ều thêm nửa câu, nhỡ nàng đổi ý không ở lại nữa, người khóc không phải là hắn sao? Vội vàng xoay người lại, c ầm thiết chùy lên gõ vài cái làm như đang rất bận rộn.

Tiểu Đào đích xác có điểm bực bội, người này đ`ài óc bị sao vậy? Như vậy còn không hiểu ra đây, mình tới hậu viện nhà hắn như vậy rất không thích hợp. Tuy rằng có chút bực mình nhưng là trong lòng chung quy vẫn đau lòng cho hắn một chút.

Vào đến phòng phía tây, nàng hơi sửng sốt một chút, nguyên bản trên giường đất đầu không có đệm chăn. Tiểu Đào lại có chút bu ồn bực, tên này như thế nào lại thường xuyên đổi phòng ngủ đây, vừa đến phòng phía đông li ền phát hiện đệm chăn của hắn được gấp gọn gàng ở một chỗ. Lần này Tiểu Đào hiểu rõ, vừa đến mùa thu trời hơi lạnh, hai ngày nay trời mát hơn, cảm giác mùa hè khô nóng oi bức đã rời đi, xem ra thợ rèn thân thể tốt cũng muốn ra giường đất ấm áp ngủ a, phòng này gần với phòng bếp, giường này hẳn là so với phía tây càng ấm. Tiểu Đào múc một chậu nước,

thật nhanh li ền làm xong một n ềi mì sợi. Biết lượn cơm của hắn ăn nhi ều, Tiểu Đào li ền nấu một n ềi mì sợi thật to.

Từng sợi mì từ trong nước mì sôi sùng sục nổi lên, Tiểu Đào li ền lấy đũa đảo cho mì không bị dính vào nhau, làm cho hơi nước bay lên càng nhi ều.

Hoắc Tr`âm đứng trước lò lửa, bên cạnh là cửa sau vào hậu viện, bên ngoài là đang nhìn xem sắt dài được nung như thế nào, nhưng thật ra là đ`âu óc tâm trí đ`âu đang bay đến hậu viện hướng thân ảnh đang bận rộn trong bếp kia.

Trên nóc nhà khói bếp bay lên, trong phòng bếp hơi nước tràn ngập, Hoắc Tr`àn bỗng nhiren cảm giác được không khí đã lâu hắn không được cảm nhận---không khí có gia đình.

Hắn trở lại nơi này hai tháng, tuy rằng bài trí trong phòng đầu không có thay đổi, chính là cha nương đầu không còn, liền nghĩ mỗi ngày đầu kiếm nhi ầu ti ền, hắn vẫn như cũ không cảm nhận được ấm áp vui sướng. Lần trước Tiểu Đào hàm thịt cho hắn, hắn thật sự vui vẻ, lại không giống như bậy giờ chỉ được đứng nhìn nàng trong bếp bận rộn xa như vậy. Sân lớn, lại cách hai phòng kỳ thật hắn cũng không nhìn rõ khuôn mặt nhỏ nhắn kia, chính là hắn biết, tiểu cô nương ở trong bếp đang vì hắn mà chuẩn bị cơm trưa mà vội tới vội lui. Hắn ngẫu nhiên sẽ thấy thân ảnh nhỏ xinh kia loé qua cửa sổ một cái, trong lòng hắn chính là một trận rung động.

" Hoắc thợ rèn, ta vừa đặt của người một cái cuốc đã làm tốt r`ài sao?"

Một hán tử đi đến, đối với Hoắc Tr`àm nói một tiếng. Thấy hắn không có phản ứng, người kia đành phải đi ra phía trước hai bước, duỗi tay vỗ lên vai hắn: " Hoắc thợ rèn..."

Hoắc Tr ầm đ ầu óc đang miên man suy nghĩ, không chú ý đến có người đột nhiên tới vỗ lên vai hắn. Hắn sợ tới mức mãnh liệt xoay người lại, từ bản năng tự vệ bàn tay to giơ lên túm lấy tay người kia thiếu chút nữa đem người kia hất ngã xuống đất.

- " Hoắc thợ rèn....ngươi, ngươi làm sao vậy?" Hán tử kia cũng bị Hoắc Tr`ân làm cho hoảng sợ không nhẹ.
- " không... không có gì." Hoắc Tr`âm lắc lắc đ`âu, th`ân trí trên mây như được kéo trở lại, lúc này mới thấy rõ người trước mắt: " người tới lấy cuốc đúng không? Đã làm tốt r`ä."

Hắn đem cuốc mới đánh rất tốt đưa cho hán tử, thu ti ền, li ền đi theo bước chân người nọ tiễn hắn ra đến tận đường cái. Hán tử nông gia thập ph ền ngượng ngùng, liên tục xua tay làm hắn trở lại, cảm thấy Hoắc thợ rèn này đặc biệt nhiệt tình, còn tiễn hắn ra tận đường cái.

Kỳ thật, Hoắc Tr`ân chỉ là muốn ra nhìn một chút trên đường xem có còn người họp chợ bên ngoài hay không thôi. Nhìn trái nhìn phải, hắn đặc biệt cao hứng trên đường vắng tanh, chỉ còn lại vài người đang đi nhanh trên đường. Hoắc Tr`ân quay trở lại cửa tiệm, đem hai cánh cửa sắt nặng n`ê đóng lại, không dọn dẹp lại bên trong tiệm, li ền lập tức hướng hậu viện mà đi.

"Tiểu Đào, người đến họp chợ đ`àu không còn nữa, người đến lấy cuốc cũng lấy r`ài, ta không có khoá cửa, chỉ là đóng lại, ta ở chỗ này nhìn nếu có người tới ta li ền chạy ra trước ứng phó, nếu có người hỏi ta li ền nói tới hậu viện ăn cơm muội xem như vậy có được không?" Hoắc Tr`àm ánh mắt long lanh, tràn đ`ày chờ mong nói.

Nam nhân cao lớn cường tráng như vậy, trên người cơ bắp cu 'ân cuộn, lại thật cần thận mà cười nịnh nọt với nàng, dúng ánh mắt thấp thỏm nhìn nàng. H'à tưởng lại lúc trước, chính mình bị hắn doạ sợ đến nỗi không dám nói một lời, Tiểu Đào cười cười: " có cái gì mà không được, vừa lúc mì sợi chín r'à, ta còn muốn ra phía trước gọi ngươi đó, mau ăn đi, ta rốt cho người chén nước mát."

Được Tiểu Đào cho phép, Hoắc Tr ầm đặc biệt cao hứng, hắc hắc mà cười đi đến nhìn nàng. Hai cánh tay trắng nõn, bàn tay nhỏ bé m ềm mại, tay phải c ầm vợt bằng tre, tay trái đỡ lấy b ần gỗ, vớt mì đang sôi dùng sục trong n ầi rư ngoài bỏ bào b ần gỗ.

Hơi nước theo động tác của nàng phiêu phiêu đãng đãng, khuôn mặt nhỏ của Tiểu Đào bị hơi nước hun đỏ ửng lên. Hoắc Tr`ân nhìn nàng chằm chằm trong lòng nghĩ: nếu hoa đào có thể ăn, sợ cũng không ngọt bằng khuôn mặt nhỏ này của Tiểu Đào.

Tiểu Đào đem mì sợi trung qua nước lạnh, dùng đũa vớt ra một chén lớn, lại múc hai muỗng tương đậu rải lên trên, c`ân chắn bưng đến bàn bát tiên: " Hoắc đại ca, mau tới nếm thử xem sao."

Thấy phía sau không có động tĩnh gì, Tiểu Đào nghi hoặc mà quay đ`âu lại, li ền thấy bộ dáng Hoắc Tr ần như đang lọt vào sương mù, ngây ngốc không biết đang suy nghĩ cái gì.

" Hoắc đại ca mau tới ăn nhanh a, ngươi còn đứng đấy làm gì?"

Tiểu Đào nâng tay lên lau đi m'ôhôi bên thái dương.

Hoắc Tr`âm đang đứng đó ngân ngơ bỗng phản ứng lại, chạy v`ệ phía tây phòng, dùng bột b`ô kết rửa sạch tay, giặt sạch sẽ khăn r`âi đưa cho Tiểu Đào: "Tiểu Đào, muội chắc rất mệt đi, muội lau mặt đi. Khăn này ta đã giặt qua vài l`ân r`âi rất sạch."

" được" Tiểu Đào không khách khí mà tiếp nhận lấy khăn, c`ân lấy lau m`ôhôi.

Hoắc Tr`âm chậm rãi ng 'ối lên ghế', nhìn khăn được nàng lau trên trán, thái dương, trên cằm chậm rãi lướt qua cổ, cảm giác buổi tối hôm đó lại trở v 'ệ, hắn theo bản năng khép chân si ngốc nhìn nàng, l'âm b'âm nói: " Tiểu Đào, muôi thật đẹp!"

Mặt nhỏ của Tiểu Đào đỏ lên, gục đ`àu 지은xuống, che đi vẻ mất tự nhiên trên mặt, nhưng khoé miệng lại cong cong, có tiểu cô nương nào không thích được người khác khen đâu. Hơn nữa nàng biết, Hoắc thợ rèn cũng không phải là có ý định đùa giốn như bọn lưu manh đ`âu đường kia, hắn là chân thành khen nàng. " ngươi rốt cuộc có ăn không nha? Vừa r`ãi còn không phải kêu đói sao, ta khổ cực làm cho ngươi, ngươi lại không chịu ăn. Ngươi nếu như vậy l`ân sau ta không làm nữa."

" ta ăn ta ăn mà, ai nói ta không ăn, ta sắp chết đói r 'ài."

Hoắc Tr`àn nhanh chóng c`àm bát lên, gắp một đũa mì to lên hạ miệng thật to cho mì vào miệng: " thơm! Thật thơm! Ngon thật, thật sự rất ngon!"

Tiểu Đào biết tay ngh ề của mình vãn không t ầ, được khen ăn ngon như vậy cũng là có trong dự kiến của nàng, lại nhìn bộ dáng ăn ngấu nghiến của hắn mà bu ần cười, lại đoạt đôi đũa từ tay hắn, hòn dỗi nói: " ngươi ăn như vậy mà có thể thấy ngon sao? Sao không để mặt ngươi với tương trộn đầu lên luôn đi?"

Thấy tay nhỏ ngay trước mặt, giúp hắn trộn đ`âu bát mì sợi lên. Theo đông tác của nàng từng sợi mì trắng trắng m`ân m`ân được bọc trong váng d`âu cùng thịt vụn. Hoắc Tr`ân bị nàng đoạt đôi đũa trong tay, li 'ân để hai tay lên bàn, lẳng lặng nhìn bàn tay nhỏ bé kia đang đảo qua đảo lại mì trong bát của mình.

Bỗng nhiên, đáy lòng hắn vừa động nhìn xem sợi mì, lại nhìn ngón tay tinh tế trắng nõn lại m`ân thật giống như mì sợi kia vậy. Mà hắn tay vừa to lại không trắng như nàng nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng giống như đống thịt vụn kia. Lòng bàn tay hắn ngưa ngứa, làm cho hắn có chút run rẩy, đôi tay này cũng không biết làm sao vậy, trước kia chỉ biết nắm đại chuỳ to mà làm việc, bây giờ tự nhiên đặc biệt muốn sở thử bàn tay m`ân m`ân trắng trắng kia một chút, nhớ tới l`ân trước bàn tay nàng để trong lòng bàn tay mình tựa h òđã rất lâu r tiể không nhớ rõ cảm giác nữa, lâu đến mức tâm đ`âu khó chịu, muốn được chạm nhẹ một l`ân nữa.

L'ân trước chỉ là sợ soạng trên mu bàn tay, lúc này hắn muốn c'ân ngón tay nàng, muốn cùng nàng mười ngón tay đan vào nhau.

Chính là hắn biết hắn không thể làm như vậy.

R`à lại nhịn không được mà mơ tưởng: có thể hay không một ngày nào đó hắn cũng có thể làm như vậy.

(**·** ·)nnn

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hoắc Tr`âm một hơi ăn ba chén lớn, thời điểm buông chén thoải mái thở dài một hơi: " ăn ngon....."

Tiểu Đào khanh khách cười không ngừng: " ngươi hôm nay đ`âu nói bao nhiều l'ân ăn ngon r 'â'?"

Hoắc Tr`âm xoa bụng tròn vo, hắc hắc cười: " thật sự ăn ngon a, đây là tự nhiên nói ra, chứ không phải ta cố ý nói ra."

Tiểu Đào vốn dĩ không tính ở lại nhà hắn ăn cơm, hôm nay đi họp sớm hết hàng nhanh, về nhà li ền có thể ăn cơm, chính là Hoắc Tr ầm nào chịu như vậy, bắt buộc nàng phải ăn một chén lớn mới bằng lòng bỏ qua.

Tiểu Đào tuy rằng ăn ít, nhưng nàng ăn chậm nhai kĩ nuốt chậm, hai ngươi cơ h'ôlà đ'ông thời ăn xong. Nàng vươn tay nhỏ đem chém của Hoắc Tr'àn c'âm đi, ch'ông lên nhau mang đi để rửa.

"Tiểu Đào, để ta rửa, muội vừa nấu cơm lại còn rửa chén, làm ta ngại quá!" Hoắc Tr`âm cười cười trên mặt đ`âu là vẻ ta đây đã được tiện nghi lớn.

" hai cái mà thôi không phải việc lớn gì, ngươi mau đi làm việc a, dùng ngươi làm việc rửa chén nấu cơm giống như giết gà dùng dao mổ trâu." Tiểu Đào làm việc nhanh nhẹn, bỏ xơ mướp vào chậu nước rửa qua một lần r ài lại bỏ vào chậu nước khác tráng qua một lượt nữa, li ên đem hai chén để lai vào tủ.

" Tiểu Đào muội làm việc thật nhanh a, ta còn chưa có nhìn rõ được nữa, muội đã đem bỏ vào."

Hoắc Tr`âm cũng không có vội vã quay trở lại làm việc ngay, mà chuyên chú nhìn Tiểu Đào.

" làm sao, người có phải hay không sợ ta rửa không sạch, muốn kiểm tra lai một chút không?"

Tiểu Đào hôm nay bán hàng hết nhanh vốn tâm tình cũng đang tốt, lại được ăn no cũng không vội vã v ềnhà, ở đây đơn giản cùng hắn trêu chọc hai câu.

Hoắc Tr`âm sợ tới mức vội vàng xua tay: "sao có thể? Ta tuyệt đối tin tưởng muội rửa sạch r`âi, khẳng định do với ta rửa còn sạch hơn, ta đây là...là đang khen muội..."

Tiểu Đào đương nhiên biết đây là hắn đang khen nàng, bất quá đây là cố ý cùng hắn nói đùa một chút.

Trong chậu còn thừa một ít bột, nàng lấy ra để trên thớt, mở tủ quen tay tìm được cán bột to mà trước đã dùng, muốn đem bột cán thành một vòng tròn lớn. " Tiểu Đào, muội có mệt hay không? Nếu không ta làm đi, muội ra bên cạnh nghỉ ngơi một lát."

Tiểu Đào kinh ngạc nhìn nam nhân đứng ở cửa, đây là như thế nào a? Vừa muốn rửa chén, lại còn muốn cán bột, giống như hắn đặc biệt thích làm việc nhà a: " được, vậy ngươi tới cán bột đi, cán xong xoa chút d'âu cùng muối lên mặt, sau đấy thì chia làm năm ph'ân, nướng lên là xong r'ã, ta v'ềđây."

Hoắc Tr`àm vốn đang vui sướng đi lên trước mấy bước, đang muốn nhận cán bột trong tay nàng, nghe Tiểu Đào nói vậy vội vàng dừng bước chân lại, lùi nhanh ra cửa: " đừng...đừng a, ta không muốn làm nữa, muội mau làm đi, ta nhìn muội làm."

" ngươi không đi làm việc đi, nhìn ta làm gì? Sợ ta đem n'à của ngươi trôm đi sao?" Tiểu Đào dầu miêng, nghi hoặc trừng mắt nhìn hắn một cái.

Hoắc Tr ầm cười ha ha, thật sự không muốn đi chút nào, hắn muốn ở đây ngắm nàng a. Chính là trời không theo ý người, cửa sắt trên tiệm vang lên hắn không muốn đi cũng phải đi, tiến lên cửa hàng tiếp đón khách nhân.

Vừa tiến vào chính là một đôi lão phu thê, trong tay c'âm một cái kéo tinh xảo khéo léo hơn so với kéo bình thường. Chuôi kéo được chế tạo thập ph'ân tinh xảo, lưỡi dao mỏng mà sắc bén, không giống như kéo bình thường ngắn nhỏ mà là thon dài hơn.

"Hoắc thợ rèn, nhà chúng ta là mở tiệm may vá, chuyên làm y phục cho nhà người ta, cái kéo này là năm đó sư phó của ta để lại cho ta, là trong kinh thành mua tới, nơi huyên thành này của chúng ta mua không có. Nghe nói người có tay ngh ềrèn tốt, chúng ta li ền tới đây thử hỏi xem một chút, người trước nhìn một cái, như thế nào có thể đánh được không?" Lão thợ may đôi tay run lầy bẩy c ầm cái kéo cũ, mặt mày ôn nhu như đang nhìn hài tử của chính mình.

Hoắc Tr`âm tới nhận lấy trên dưới phải trái nhin kĩ một h`âi lại thử một lúc, nghiêm túc gật đ`âu nói: " yên tâm đi, không thành vấn đ`ê, ta đảm bảo làm cho ngài một cái giống như đúc."

Hai vợ ch 'ông già đặc biệt cao hứng, mặt mày hớn hở, lão thái thái kích động hỏi: " chúng ta ở chỗ này nhìn người đánh xong được không?"

Hoắc Tr`àn bu `ôn bực nghĩ th`àn: nhà ngươi sao lại thích cái kéo này đến đâu cũng không c`àn ăn vạ ở chỗ ta như thế, không đi? Sau nh`àt còn đang cất giấu tiểu ki ều nương đây, nếu làm nàng phát hiện ra trên đây hiện ra hai cái môn th`àn, làm nàng không rời đi được. V`ê sau, khẳng định nàng không dám bước tới hậu viện nhà ta nửa bước.

Hoắc Tr`àm gãi gãi đ`àu, tự hỏi nên nói như thế nào, lại không làm phật lòng hai lão nhân, lại có thể cho họ đi trong cao hứng. " đại thúc đại nương, kéo này thủ công tinh xảo, hiện tại làm luôn xong ngay không tốt. Vậy thì ba ngày sau đợi đến hợp chợ các ngài đến lấy là tốt r`ài." Hắn cho rằng chính mình nói rất có lí r ài, lại đúng lẽ thường, ở trong lòng yên lặng mà tự giơ ngón cái với chính mình. Chính là, trăm triệu l`àn không nghĩ tới, lão gia tử nói: " chúng ta muốn nhìn kéo mới được đánh ra, cùng cái này giống

y hệt như vậy, ba ngày sau cũng không quan hệ, dù sao mấy ngày g`ân đây chúng ta không có việc gì, có thể mỗi ngày tới nơi này của người ng ãi xem."

L'ân này Hoắc Tr'âm thấy bu 'ôn r'ài, nghĩ th'âm các ngươi đúng là không có việc gì a, nhưng ta có việc đấy là đang giấu tiểu cô nương đấy, các ngươi không đi ta bu 'ôn chết a. " cái này...không dối gạt hai vị, việc rèn cái này là đặc thù, đ'êu là do sư phó lặng lẽ truy 'ên thụ, chỉ có thể ở nhà không có việc gì thì lặng lẽ làm, không thể để người khác thấy, hai người nếu ng 'ài ở đây ta cũng không có cách nào để làm việc."

Hai vị lão nhân tiếc nuối mà liếc nhìn nhau, không thể không lắc đ`ài rời đi, r`ôi lại luôn dặn dò Hoắc Tr`àn nhất định phải bảo vệ cho tốt kéo của nọn họ. Tuy rằng đã cũ không thể dùng tiếp, nhưng bọn họ vẫn muốn để trong nhà giữ làm kỉ niệm.

Tiến đi hai vị lão nhân, Hoắc Tr`âm thở dài một hơi, nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn v`ê phía hậu viện mơ h`ô có thể thấy được thân ảnh nhỏ xinh kia đang ở cạnh bếp bận rộn.

Hoắc Tr`àm khẽ nhếch khoé miệng lên cảm thấy mĩ mãn mà xoay người lại, c`àm lấy kéo chuyên để cắt may kia, dùng ngón tay tinh tế đo đạc kích thước. Nghiên cứu không sai biệt lắm, li`àn lấy trong lò ra một đ`ài sắt đã được nung đỏ, vung đại thiết chuỳ lên, leng keng gõ lên. Tiểu Đào nướng xong năm cái bánh lớn, đem phòng bếp thu thập nhanh nhẹn, li àn ghé vào cửa sổ cản thận nhìn 지 =phía trước nhà, phát hiện trước cửa tiệm không có người khác, chỉ có bóng dáng cao lớn của người kia đang làm việc. Nàng lúc này mới yên tâm xách rổ của mình lên, đi dọc theo chân tường phía nam dưới l'àu tranh, đi đến cửa tiệm: "Hoắc đại ca, ta nướng cho người năm cái bánh lớn, nhưng đấy vẫn là bột chưa lên men ăn vào bụng sẽ có chút khó chịu. Ta đã nhào sẵn một chút bột để trong b `ân phỏng chừng đến sáng mai sẽ có bột lên men, sáng sớm mai người mở cửa sớm một chút, ta vào chuẩn bị một chút, giữa trưa đến chưng một l`àng màn th`àu lớn cho người vẫn là ăn màn th`àu thoải mái hơn."

" a, được!" Hoắc Tr ầm vui mừng khôn xiết, vốn dĩ lo lắng v ề sau Tiểu Đào không chịu nấu cơm cho hắn, lại không nghĩ rằng nàng chủ động đến làm một n ầi màn th ầu cho hắn ăn. Tiểu Đào đi qua hắn ngoài ý muốn phát hiện ra một cái kéo tuy đã cũ nhưng rất tinh xảo, ngạc nhiên nói: " còn có kéo như thế này nữa hay sao? Ta từ trước đến nay còn chưa có thấy qua loại kéo như thế này đâu."

Trong thôn tiểu cô nương không tránh khỏi phải thêu thùa may vá, nàng đối với cuốc lưỡi hái không có hứng thú nhưng khi nhìn thấy cây kéo kỳ lạ này lai ngay lập tức bị hấp dẫn ánh mắt.

Hoắc Tr`âm dừng tay lại, đem cây kéo cũ bỏ vào tay nàng: "đây là kéo của hai vị lão nhân làm ngh`ê may đưa đến, nói là ở trong kinh thành mua tới là bảo bối của họ, chúng ta nơi này không có, cũng làm không ra kì thật làm ra cái này cũng không có gì khó, đơn giản chính là độ cong với lưỡi kéo có chút khác biệt, sư phó cũng đã dạy qua cách làm.

Tiểu Đào c`âm ở trong tay thử thử, giật mình nhìn cấy kéo cũ trên tay, liên tục gật đ`âu: "không t`â, khó trách là bảo bối trong kinh, nắm trong tay thật dễ dàng, tay của ta nhỏ, kéo trong nhà lại lớn, lại quấn một vòng bông bên ngoài c`ân thật sự khó chịu, kéo này thật sự dùng rát tốt."

Lưỡi kéo đã mòn vừa nhìn đã biết là đã được sử dụng nhi `êu năm, thật sự không còn biện pháp dùng, lão nhân tiệm may mới đến đây tìm người làm lại.

Tiểu Đào không có nghĩ nhi ều, đem kéo thả lại chỗ cũ, li ền đưa cho Hoắc Tr ần mười văn ti ền: " Hoắc đại ca, vừa r ồi chỉ lo giúp ngươi thu ti ền, lại quên mất phải trả nợ, ta còn thiếu mười văn hôm nay trả nốt."

Hoắc Tr`àm dừng tay bước nhanh ra, che hộp ti`ên lại ai oán nhìn Tiểu Đào: "Tiểu Đào, không c`ân a muội giúp ta làm mì sợi, lại giúp ta làm bánh nướng, còn mang tới tương thịt cho ta, ta thật sự không thể c`ân mười văn này của muội, nếu c`âm ta cả đời này phải suy nghĩ."

Tiểu Đào cũng thực cố chấp, trừng mắt hạnh nhìn hắn, ngữ khí kiên định nói: " thiếu nợ thì phải trả ti ền đấy là việc thiên kinh địa nghĩa, nấu cơm là

nấu cơm, đây là hai chuyện khác nhau. Nhà của chúng ta tuy rằng không có ti ền, nhưng ta tuyệt đối không thiếu ti ền người khác, nếu thiếu người ti ền ta cả đời cũng sẽ khó chịu trong lòng. Vậy người muốn chính mình khó chịu hay muốn làm ta khó chịu?"

Tiểu cô nương nhanh m`âm nhanh miệng, l`ân này Hoắc Tr`âm li ền không biết nói gì cho phải. Nếu như thường hắn thà khó chịu cũng không bao giờ muốn Tiểu Đào khó xử, chính là còn chuyện ti ền kia...

" người mau tránh ra..." Tiểu Đào tiến lên, muốn đem người bên cạnh đẩy ra, đem ti ền bỏ vào hộp.

Chính là Hoắc Tr`ân thân thể khoẻ mạnh, đứng lù lù chỗ đó như một toà núi lớn bất động. Bị nàng đẩy một phen, li ên hoảng cũng chưa hoảng một chút.

Tiểu Đào dầu miệng nhỏ, thở dài nói: "hữ, dù sao chính là ta phải trả người, người không c'ầm vũng phải c'ầm, mau lên!"

Cô nương xinh xắn đáng yêu lại làm dáng vẻ bá đạo, làm lòng Hoắc Tr`àn hoá thành nước r`à. Một bên trả, một bên không c`àn, đẩy qua đẩy lại cũng không biết như thế nào lại biến thành hắn c`àm lấy tay nàng, đẩy tới đẩy lui.

```
"Cho ngươi."
```

"Nha, vợ ch 'ông son đang cãi nhau sao?" Một người từ ngoài cửa đang tiến vào.

Hôm nay ảnh ngoài l'êmột tị(`∀")

Sơ đồhoàng cung trung quốc.

[&]quot; không c`ân!"

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hai người đang lôi kéo nhau, đ`ông thời quay đ`âu nhìn qua—— là một phụ nhân trung niên xa lạ.

Tiểu Đào phản ứng lại đ`àu tiên, mặt nhỏ nhanh chóng đỏ lên, từ trong lòng bàn tay hắn rút tay ra, đem mười văn ti ên ném trên bàn, xoay người li ên bỏ chạy.

" ai...," Hoắc Tr`ân đuổi theo vài bước trong lòng li`ên có chút sợ, Tiểu Đào không tức giận chứ? Ngày mai nàng có còn tới nữa hay không?

Phụ nhân trung niên ở một bên cười nói: " nguyên lai không phải vợ ch 'ông son nha, này thợ rèn đúng thật là một tên tiểu tử thành thật a, vị hôn thê tương lai của người nhất định là một người có phúc."

Hoắc Tr`âm gục đ`âu xoay người đi qua nói: "ngài như thế nào biết nàng là vị hôn thê của ta?"

"còn nghi ngờ a? Ta là ai cơ chứ? Xung quanh làng trên xóm dưới, ai mà không biết ta là bà mối của Phó gia-Phó gia thôn. Ta nhìn sắc mặt của người cùng tiểu cô nương kia là ra, tiểu cô nương xấu hổ đỏ mặt li ền bỏ chạy, người lại một bộ dáng si ngốc hận không thể đuổi theo cô nương nhà người ta, đấy còn không phải là vị hôn thê thì là gì nữa?"

" chính là..." Hoắc Tr`àn ngâng đ`àu nhìn bà mối, phụ nhân vóc dáng không cao, hơi béo, gương mặt hi ền từ, nhìn qua không giống người có ý nghĩ xấu xa. Hắn nghĩ không đem lời trong lòng nói ra ngoài, chính là trong lòng như có con nai nhỏ đang chạy loạn bên trong, nhịn cũng thật khó khăn.: " đại thẩm, ta lớn hơn nàng tận tám, chín tuổi, cha nàng chắc lớn hơn ta cùng lắm là mười tuổi, đáng ra nàng còn có thể gọi ta một tiếng đại thúc đấy. Ngài nói, ta có thể chiếm được tiện nghi lớn đến thế sao?"

-

Bà mối Phó gia cười, chẳng thèm để ý nói: "Tám chín tuổi tính là gì? Ta nói ngươi, kém hơn mười tuổi cũng có nhi ều a. Tuổi căn bản không phải chuyện gì lớn, gả người, có ăn có mặc, mấu chốt là xem nam nhân có bản lĩnh hay không có thể cho tiểu tức phụ có cuộc sống qua ngày tốt hay không. Nhìn ngươi thân thể khoẻ mạnh, lại có tay ngh ề tốt, nuôi sông lão bà cùng hài tử chắc không thành vấn đ ề, tiểu cô nương kia lớn lên xinh đẹp, nhìn xem chắc đối bới ngươi cũng vừa ý. Nếu nàng không phải vị hôn thê của ngươi, vậy hai người các ngươi khoảng cách cũng chỉ cách một tầng giấy cửa sổ."

Hoắc Tr`âm mừng rõ như điên: " thật sự? Ngài nói nàng vừa ý ta, ta như thế nào không nhìn ra được?"

" các ngươi là nam nhân, sao có thể hiểu được tâm tư của tiểu cô nương a. Thế nào? Muốn ta đi làm bà mối cho ngươi hay không, ta đi đến nhà bọn họ nói chuyện, đảm bảo sự thành."

Bà mối Phó vỗ ngực nói.

Hoắc Tr`âm mừng như điên gật đ`âu, lại bỗng nhiên dừng lại động tác. Hắn cúi đ`âu nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, yên lặng mà suy nghĩ trong chốc lát, thời điểm ngâng đ`âu lên, ánh mắt đã không còn lấp lánh toả sáng như vừa r`âi: " vẫn là trước đừng nói, vạn nhất chuyện không thành, v`ê sau, nàng khẳng định sẽ không tới nhà của ta, chờ ta v`ê sau tìm đc có hội, hỏi thăm ý tử của nàng r`âi tính sau. Nếu nàng vui, ta nhất định dùng số ti ền lớn mời ngài, đi thuyết phục cha nương nàng đ`ông ý."

Bà mối Phó cười to một tiếng, chỉ thắng Hoắc Tr ầm mà lắc đ ầu: " ngươi a ngươi a, đây chính là quá để ý người ta, sợ không thành được, bất quá như vậy cũng tốt, ta xem a tiểu cô nương xinh đẹp kia sớm muộn gì cũng bước vào cửa nhà thợ rèn ngươi, chạy cũng không thoát."

Hoắc Tr`âm tưởng tưởng ra cảnh tượng cưới nàng dâu vào cửa, lòng tràn đ`ây vui mừng.

Nhìn bà mối trước mắt càng nhìn càng thuận mắt. R à bỗng nhiên nhớ tới cái gì, biểu tình ngốc nghệch bỗng nhiên cứng lại, hỏi: "đại thẩm, ngài

là tới đây làm gì? Chẳng lẽ là tới mai mối?"

Bà mối Phó vội vàng xua tay: " cái gì làm mai nha, ta làm sao biết ngươi chưa thành thân? Ta là tới đánh một cái dao phay, muốn thêm chút sắt, không cuốn cạnh. Sắp ăn tết, trong nhà muốn h ần chút thịt gà thịt cá, trong nhà dao quá lớn lại nhanh cùn, chặt xương cắt thịt cũng không được."

"được, vậy ta sẽ đánh cho ngài một dao phay thêm sắt đặc biệt chắc chắn,cũng không thu thêm nhi ều ti ền, chỉ định giá của dao phay bình thường là được. Ngài nhớ chuyện của ta, tương lai nếu thật sự là c ần người làm mai, ta sẽ đến Phó gia thôn tìm ngài.

Bà mối Phó tự nhiên là thập ph'ân cao hứng, không kém một phân một hào nào trả hai mươi văn ti ền nhận lấy dao phay, còn cho chính mình một cọc sinh ý tốt. Nhìn Hoắc thợ rèn là người cod tính tình rộng rãi lại là người có ti ền, nếu cọc hộn sự này thành, còn không phải phát một cái h'ềng bao dày a.

Hai người đ`ài chìm trong suy nghĩ vui mừng, bà mối Phó lắc lắc mông lớn đi ra khỏi cửa tiệm, Hoắc Tr ần còn đắm chìm trong nỗi khao khát của chính mình. Trước kia hắn không dám mơ ước được cưới Tiểu Đào, chính là cảm thấy bản thân lớn tuổi hơn nàng rất nhi ều, chiếm tiện nghi của người ta, bất quá nếu giống như lời của bà mối Tiểu Đào cũng thích vậy là không tính là chiếm tiện nghi đi. Hắn vung đại chuỳ lên, đã sớm quên mình muốn đánh cái gì trong đ`ài, đem một cây sắt nung đỏ đánh bẹp dẹp lại mỏng dính, giật mình ném đại chuỳ 지 음 vui mừng chạy ra hậu viện.

Nhìn phòng bếp sạch sẽ chỉnh t'ề, Hoắc Tr'àm trong lòng càng cao hứng, Tiểu Đào còn chưa có gả qua đây đâu, li n đã đem phòng bếp thu dọn tốt như vậy, v'ề sau nếu nàng thật sự là tiểu nương tử của hắn, mỗi ngày đ'àu ở đây khẳng định phòng bếp sẽ càng sạch sẽ.

Kỳ thật hắn là một đại nam nhân, yêu c`âu đối với phòng bếp có sạch sẽ hay không không cao, chẳng qua Tiểu Đào thích sạch sẽ, hắn li ền cảm thấy, đây là chuyện tốt, sinh hoạt trong nhà nên sạch sẽ.

Hắn xoay người, tìm kiếm khăn Tiểu Đào đã dùng qua, trong phòng bếp không có. Hắn bước đến phòng phía tây, quả nhiên là trên b ồn rửa khăn đã được giặt sạch sẽ, Hoắc Tr ầm c ầm lên, để lên mũi hít sâu một hơi, là mùi hương tươi mát của b ồ kết, Tiểu Đào đã đem nó giặt sạch sẽ r ồi. Hoắc Tr ầm cảm thấy có chút tiếc nuối kỳ thật hắn không hy vọng Tiểu Đào đem khăn này giặt sạch, trên khăn còn lưu lại mùi thơm của nàng mới dễ ngửi đâu.

Nhìn xem phòng phía tây cách vách tường là phòng của Vương gia, Hoắc Tr`ân hừ hừ nghĩ th`âm: chờ ta thành thân, cho các ngươi biết cái gì mới là nam nhân chân chính.

Tên tiểu tử Vương gia, chò xem!

Thời điểm đang nhảy nhót vui mừng, Hoắc Tr`âm bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đ`ênghiêm túc: Không được, không thể làm như vậy, âm thanh của Tiểu Đào hay như vậy, không thể để người khác nghe được âm thanh của nàng a, vẫn là phải đổi phòng.

Hoắc Tr`âm nhìn xung quanh, nghĩ lại gian phòng giữa làm tân phòng có phải hay không c`ân quét lại vôi tường một l'ân nữa. Phòng này cũng có chỗ tốt g`ân với phòng bếp, giường đất ấm hơn, thân hình Tiểu Đào g`ây yếu như vậy khẳng định thích giường đất ấm áp, trước kia nương cũng rất sợ lanh...

" ha ha!" Hoắc Tr`âm bỗng nhiên cười, bởi vì hắn nghĩ tới một hình ảnh: Tiểu Đào sợ lạnh mà trên người hắn thì nóng nha, vì thế Tiểu Đào li`ân không ngừng hướng tới l`âng ngực hắn mà cọ tới...

Suy nghĩ nhi àu như vậy, Hoắc Tr àm cảm thấy cuộc sống sau này của mình càng có hi vọng hơn, không thể tiếp tục miên man suy nghĩ nữa, phải làm việc phải kiếm nhi àu ti àn cưới nương tử, còn nuôi hài tử nữa nha. Nhất định phải để thật nhi àu sính lễ cho nàng, làm cho nàng trước mọi người có mặt mũi, làm cho cha nương nàng bỏ đượ mà đem nàng gả cho hắn, cho người nhà nàng biết đi theo hắn có thể có cuộc sống tốt đẹp.

Hoắc Tr`âm trở lại cửa tiệm, đem miếng sắt đã bị đập bẹp ném sang một bên lấy một khối sắt đã nung đỏ từ trong lò ra, để lên bàn sắt nghiêm túc gõ xuống.

Tới g`ân hoàng hôn, hình dáng của cây kéo đã nhìn ra được, c`âm lên xem lại c`âm lên cây kéo hai lão nhân đưa tới đưa lên so sánh. Cảm thấy góc kéo còn có chút không giống, mũi cũng không đủ nhọn, vì thế một bên so một bên nghiêm túc tiến hành sửa chữa. Phía trước trời đã hoàn toàn tối đen, kéo đã hoàn toàn có hình dáng, tiếp theo là khắc chạm thủ công.

Đêm nay, hắn ngủ đến thoải mái cực kì, trong mộng đ`âu là từng mảng lớn chữ hỷ xung quanh, một mảnh tân hôn màu đỏ. Ngày mới tờ mờ sáng, Hoắc Tr ần li ền dậy Tiểu Đào nói hắn sớm chút mở cửa nếu hắn mở muộn, Tiểu Đào đã đi quả cửa nhà hắn r ồi hắn có khóc cũng không kịp đâu.

Đem cây kéo gõ tốt, mài đến sáng bóng lại xâu hai lưỡi dao lại với nhau gắn lại thật chắc chắn, một cái kéo cực kì tinh xảo khéo léo li ền thành hình.

Thời điểm Tiểu Đào vào cửa tiệm, Hoắc Tr`âm đang c`âm kéo kéo trên tay ước lượng, thấy nàng tiến vào mặt mũi hớn hở đón nàng vào: "Tiểu Đào, ta đã đem kéo đánh rất tốt muội đến thử xem tay ngh`êta như thế nào?"

Tiểu Đào nhận lấy kéo thử thử, không nhịn được gật đ`àu: " ân, không t`ài, dùng rất thoải mái, so với kéo bình thường ở đây hay dùng tốt hơn nhi àu. Tiểu Đào tay nhỏ đích xác kéo vẫn khá rộng, mở ra, khép lại góc độ có hơi không thích hợp.

" đừng nhúc nhích" Hoắc Tr`âm đột nhiên bắt lấy tay nàng, kéo tay nhỏ của nàng dùng tay ước lượng kích cỡ của tay nàng một chút mới buông ra,: "tốt!"

Tiểu Đào đột nhiên bị hắn bắt được tay, vốn dĩ là muốn theo bản năng hất ra, chính là thấy mặt hắn nghiêm túc đo tới đo lui, cũng không có ý tứ chiếm tiện nghi của mình mà chỉ là nghiêm túc đo kích cỡ trên tay li ền dừng lại.

Thật ra mấy ngày nay nàng luôn nhìn Hoắc Tr`àm rèn là một bộ dáng cường tráng, l'àn đ`àu tiên hôm nay thấy hắn có biểu tình nghiêm túc, nhìn cũng thập ph'àn thúc vị. Đo xong kích cỡ, Hoắc Tr'àm không ngăn đón nàng, mà đưa nàng vào hậu viện đến phòng bếp, đứng một bên cửa tự h'ò khống có ý định đi ra ngoài.

Tiểu Đào buông rổ, đang muốn xem bột thấy hắn thẳng tắp đứng ở cửa không giống phải v`ê cửa tiệm, không khỏi lên tiếng: " bột lên men đã có, không c`ân phải hỗ trợ"

Hoắc Tr`âm cười cười: " muội không phải nói hôm nay mang hành ngâm cho ta sao, bây giờ ta còn chưa có ăn sáng đâu."

" a! Thì ra là vậy, ta có mang theo, ở trong rồ."

Nàng nhấc vải bố bên trên lên, từ bên trong lấy ra hành củ, lột ra để vào trong mâm: " tự người lấy đi, ta muốn rửa tay cùng mặt."

" ân" Hoắc Tr`âm thống khoái đáp ứng một tiếng, lại đứng đó không nhú nhích, chỉ là đi theo bước chân của Tiểu Đào, cùng nhau đi v`ê phía tây phòng rửa tay.

Tiểu Đào vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn mịn màng, rửa sạch tay, c`âm lấy khăn bên cạnh lau khô, lại tò mò nhìn sang thân ảnh đứng bên cửa số: " ngươi không phải là muốn ăn sáng sao? Ngươi như thế nào còn chưa đi ăn đi tới đây làm gì vậy?"

" ta còn chưa có rửa tay đâu, ta đi theo muội tới rửa tay" Hoắc Tr`ân cười nói, tâm tình đặc biệt tốt.

" à, như vậy a, vậy ngươi rửa đi"

Tiểu Đào sốt ruột đi rửa mặt cũng không có giúp hắn đi đổ nước, trong lòng nghĩ còn không phải là đem b ồn nước đến trong viện, lại một lần nữa múc một gáo sao, việc nhỏ này đối với hắn không tính là gì.

Chính là khi nàng múc nước từ lu ra định đổ vào b`ôn nước, lại thấy Hoắc Tr`ân căn bản chưa có đổi nước trong b`ôn đi, dùng nước nàng rửa tay qua rửa tay hắn còn dùng khăn nàng lau qua lau tay to của hắn.

Tiểu Đào cảm thấy có chút lạ lạ, cảm giác có chút sai r ầ.

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 17

Hoắc Tr`âm thẳng tắp đứng ở khung cửa, một tay dùng khăn lau, một bên dùng khoé mắt liếc nhìn v`êphía Tiểu Đào.

Quả nhiên, như hắn mong đợi tiểu cô nương ánh mắt ngượng ngùng nhìn hắn, hai má h`ông h`ông cúi thấp đ`âu xuống không tiếp tục nhìn hắn nữa.

Có lẽ đây chính là thích đi, Hoắc Tr`àm ở trong lòng tự nói cho chính mình nghe. Xem ra mắt nhìn của bà mối Phó rất sáng nha, mới liếc một cái thôi đã nhìn ra tâm tư của Tiểu Đào nhà hắn r`ài, thật sự Tiểu Đào đã thích mình mà mình lại quá ngốc không nhận ra được.

Tâm trí của Hoắc Tr`àn đ`àu là những suy nghĩ vui mừng, c`àm lên một cái bánh nướng nguội ngắt bôi tương thịt lên, cho hành ngâm vào, " răng rắc" cắn xuống một miếng.

- " người sao không mang bánh nướng lại cho nóng lên?" Tiểu Đào khó hiểu hỏi hắn.
- " không sao, không lạnh, ăn rất ngon" hai tháng nay, Hoắc Tr`àm vẫn luôn là bữa đói bữa no chắp vá qua ngày, cơm canh ăn ngon như vậy, với hắn mà nói đã là rất tốt r`ài còn lo nóng lạnh cái gì.

Tiểu Đào lại có chút khó tiếp nhận được, mặc kệ nhà mình qua ngày tốt xấu như thế nào, đ`ô ăn vẫn là luôn nóng hồi, đ`ô ăn lạnh dạ dày sẽ không tốt, đẩy Hoắc Tr`ân ra ngoài, để hắn đi ra lò lửa lớn ngoài tiệm, đem bánh nướng cho nóng r`ãi hằng ăn.

" mau nướng đi a, lát nữa đ'àu bị ngươi ăn hết r'ài" Tiểu Đào đứng sau hắn đẩy một phen.

Hoắc Tr`àm cười, quay đ`àu lại nhìn tiểu cô nương chỉ cao tới bả vai của hắn một cái, trong lòng chợt thấy ấm áp. Bụng hắn tốt, ăn lạnh không có vấn đ`è gì, nhưng nếu Tiểu Đào nhà hắn nói kiên trì như vậy, hắn liền vui vẻ nghe theo lời nàng nói.

Vào cửa tiệm, Hoắc Tr ầm tìm một cái kẹp sạch sẽ kẹp bánh nướng lên để cạnh lò lửa để nướng bánh nóng lên. Rất nhanh mùi bánh nướng kẹp tượng thịt cùng hành ngâm toả ra thơm nức, bánh nướng vỏ ngoài vàng vàng giòn tan, bên trong lại m ầm, nước thịt từ tương cùng hành càng làm cho mùi thơm thêm n ầng đậm. Vài giọt nước thịt chảy ra từ bánh rơi xuống ngọn lửa bên dưới vang lên tiếng lách tách nho nhỏ.

Hoắc Tr ầm sốt ruột muốn chết r ầi, đem kẹp bánh thu lại duỗi tay ra trực tiếp c ầm bánh nướng lên, bị nóng đến thổi khí không ngừng.

" nhìn ngươi, sao lại trực tiếp c'ầm lên như vậy không sợ bỏng đến nổi bọt nước sao? Nhanh, dùng giấy lót li ền không sao nữa."

Tiểu Đào từ trong rổ lấy ra giấy lót, lại cẩn thận giúp hắn quấn lấy bánh nướng, tay nhỏ nâng giấy lót bên dưới bánh, để cho hắn cần phía trên. Hoắc Trần nắm chặt bánh nướng, chính là tay hắn quá lớn Tiểu Đào lại để chỗ cần có chút nhỏ, nắm một cái, tay của Tiểu Đào liền ở trong tay hắn rầi.

Tiểu Đào run lên, vội vàng lui trở lại mặt nhỏ hiện lên hai đám mây h`ông h`ông trên má, ngước mắt nhìn hắn một cái, li ên vội vã xoay người dang chỗ khác: " ta đi đây, tự người ăn đi."

"Tiểu Đào...." Hoắc Tr`ân giơ bánh nướng lên, si ngốc nhìn nàng.

" làm... sao?" Tiểu Đào dừng lại bước chân nhưng không quay đ`âu lại.

Hoắc Tr`âm cười chung quy không có nói gì thêm, chỉ dùng ngữ khí phi thương ôn nhu nói: " giữa trưa sớm chút lại đây đi, bán không hết cũng đừng cố, còn lại ta mua hết của muôi."

Tiểu Đào hé miệng cười, chưa nói không cũng chưa nói được liền nhấc chân ra khỏi cửa. Hoắc Trần ăn bánh nướng thơm nức mũi, nhìn theo thân ảnh của tiểu cô nương ngoài cửa số đi qua hàng liễu rủ ngoài đường, tiếng rao hàng thanh thuý truyền vào cửa tiệm.

Cơm nước xong, Hoắc Tr`âm cả người sức lực tràn tr`ê vung đại thiết chuỳ lên gõ xuống đ`âu sắt nung đỏ, rất nhanh li ền thành hình của một cái kéo mới. Kéo này so với chất lượng của ngày hôm qua lại càng tốt. Cả một buổi sáng không làm đ`ôkhác chỉ làm duy nhất một dạng dụng cụ như vậy, trình tự cứ như vậy mà làm nung nóng ba l`ân làm lạnh ba l`ân, lại đem mài đến sáng bóng, sắc bén lại b`ên chắc. Sau khi làm xong, lại dùng thanh sắt nhỏ nối hai lưỡi dao lại, lại đem các lỗi nhỏ không hài lòng chỉnh sửa lại một l`ân.

Làm tốt hết tất cả, Hoắc Tr`âm rất vừa lòng nhìn kiệt tác của chính mình, chạy ra cửa nhìn xung quanh lại nhìn người trên đường.

Không có thân ảnh nhỏ xinh của Tiểu Đào, hắn có chút mất mát. Còn chưa tới chính ngọ, bụng cũng chưa đói, giờ phút này hắn cũng không có tâm tư đi làm lưỡi hái hay cuốc linh tinh kia, đột nhiên hắn nghĩ tới 지은 một chủ ý tuyệt diệu.

Hoắc Tr`àm đem một cây sắt mỏng nhỏ ném vào lò nung, nung đỏ r`ài lấy ra dùng mấy khối sắt đẩy vào bên trong lại dùng thanh sắt nhọn dùng sức chọc, đem cạnh móc xuống một vòng, ở giữa hình thành một quả đào. Hoắc Tr`àm khéo léo đem quả đào mài sáng, mài nhẵn hai bên c`àm lên nhìn đến cảnh đẹp ý vui, mới kẹp lên thanh thép, ở thùng nước lớn nhúng vào nước.

Kéo mới được thành hình lại bị nung lại, đến lúc không sai biệt lắm hắn lấy thanh thép mỏng có gắn bên trên là quả đào nhỏ, gắn lên từ chuối đến đ`ài lưỡi dao, nhẹ nhàng gõ gõ khắp nơi.

Nhìn quả đào nho nhỏ xinh đẹp trên kéo, Hoắc Tr`àn đặc biệt vừa lòng cười đến miệng đ`àu không khép lại được. Đem kéo mới hoàn thành tu chỉnh lại một phen, mỗi một chỗ nhỏ trên kéo đ`àu không bỏ qua, thẳng đến khi cây kéo xinh đẹp tinh xảo đến mức làm người khác không rời ánh mắt

đi được. Tiểu Đào hôm nay bán hàng không được tốt cho lắm, nhưng nàng cũng không có vì vậy mà bu 'cn bực, ngày hôm qua Hoắc đại ca có muốn ăn đường táo, nhưng lại bị chính mình bán đi hết, không lưu lại cho hắn chút nào. Hôm nay dư lại một ít vừa vặn đưa cho hắn ăn.

Đi đến trước cây hoè to cạnh tiệm vải, nàng thăm dò nhìn vào cưar hàng của Tr`ân thịt lơn.

Bên cạnh của tiệm thợ rèn có hai gian hàng có khả năng có thể nhìn thấy nàng đi vào nhất chính là Tr`ân thịt lợn. Cũng may, vào thời điểm không có người mua, Tr`ân đại thúc thích ng 'à trên ghế c`ân bình trà nhỏ, vừa uống vừa đung đưa ghế sẽ không nhìn ra ngoài đường.

Tiểu Đào chính là lúc ông không chú ý li ền chạy nhanh vào cửa tiệm thợ rèn. Mấy ngày nay, l'ân nào cũng đúng lúc Tr'ân thịt lợn không để ý ngoài đường, nàng chạy đến tiệm thợ rèn bí mật ăn trưa ở đây.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, bởi vì không phải ngày họp chợ chính người mua thịt không nhi ều, Tr ần thịt lợn lại thảnh thơi ng ồi trên ghế bập bênh, vừa uống trà, vừa ng ồi tựa vào ghế đi vào mộng đẹp.

Tiểu Đào tránh cửa sổ của tiệm vải, để cho hàng liễu rủ xuống che lấp đi thân ảnh, dọc theo chân tường, rất nhanh liền tới được của tiệm thợ rèn, bước chân nhẹ nhàng mà vào cửa.

"Tiểu Đào, muội tới r'à! Mau tới đây nhìn một cái, ta đánh cây kéo này đẹp hay không?" Hoắc Tr'àm giống như đang hiến vật quý, dâng lên kiệt tác của chính mình đưa cho người trong lòng mình xem.

"đây chính là ngươi làm...." Tiểu Đào bị cây kéo làm cho kinh diễm, so với cái n'ời sắt kia lại càng kinh diễm. Kéo này thật sự quá xinh đẹp nàng chưa bao giờ nhìn thấy cây kéo nào tinh xảo đẹp đẽ như vậy. C'àm ở trong tay thử một l'àn, lớn nhỏ vừa vặn, giống như đã đo tay nàng mà làm theo yêu c'àu vậy.

Không làm theo yêu c`âu cũng không thể làm tốt như vậy, bởi vì đây là thiết khí nha, không phải là y phục theo kích cỡ mà cắt ra được, đ`ôrèn nơi

nào có thể cắt ra được chứ!

" Hoắc đại ca, ngươi quá lợi hại, ta thực sự bội phục ngươi sát đất, ngươi như thế nào có thể đánh ra được cây kéo tốt như vậy a!" Tiểu Đào thích đến nỗi không không biết nói gì, từ trong rổ rút ra hai tờ giấy lót, dùng kéo cắt thử phát hiện ra kéo thật sự sắc bén vô cùng, lưỡi kéo đi đến đâu giấy li ền đứt đoạn đến đo. Nàng đem kéo lật xem, muốn nhìn xem một chú bộ dạng kia của cây kéo, lại phát hiện ra quả đào nho nhỏ: " trời a! Nơi này còn có cả quả đào, a!!! Hoắc đại ca, chỗ này còn có cà quả đào."

Tiểu Đào kích động không nói lên lời, thế nhưng c`ân kéo lên đưa cho Hoắc Tr`ân nhìn. Hoắc Tr`ân ha hả cười không ngừng, hắn đương nhiên biết ở đó có quả đào, bởi vì chính hắn là người gắn lên nha.

" quá xinh đẹp, cái này là bao nhiều ti ền a?" Tiểu Đào muốn mua, chính là cây kéo tốt như vậy nàng sợ chính mình mua không nổi.

Hoắc Tr`âm th`ân bí lắc đ`âu: " đây chính là báu vật vô giá của ta, muội nói muốn mua ta cũng không bán mang một toà kim sơn tới đây cũng không bán, nhưng, ta có thể tặng cho muội không c`ân ti`ên."

Tiểu Đào li ền lập tức suy sụp tinh th ền: " như vậy sao được? Vật quý trong như vậy, ta cũng không thể tuỳ tiên muốn có."

Kéo bị bị Tiểu Đào nhẹ nhàng mà thả lại bàn, thật cẩn thận nhẹ nhàng như đang c'ần một đ'ò sứ dễ vỡ, giống như sợ đem bảo bối kia làm hỏng.

Tiểu cô nương không dám nhìn nhi `àu thêm một cái, sợ chính mình luyến tiếc, nhấc bước thật nhanh đi v ề phía hậu viện, chính mình đáp ứng cho người ta chưng màn th `àu tốt vậy đi làm đi. Trong lòng nghĩ nghĩ, v ề sau vẫn là ít đến tiệm của thợ rèn lại, bằng không ngày nào đó bị đ `ô vật tốt câu lấy lại mua không nổi, chẳng phải càng khó chịu sao.

Hoắc Tr`âm nhìn nàng một bộ dáng rối rắm, c`âm lấy kéo đuổi theo bước chân của nàng, vào hậu viện.

" Tiểu Đào, ta là muốn nói tặng cho muội, muội còn khách khí với ta làm gì? Muội nhìn, trên kéo là quả đào, còn không phải là vì muội mà mới làm ra sao."

Tiểu Đào tự nhiên là hiểu được, quả đào kia là hắn cố ý làm ra, cũng hiểu được tâm ý của hắn, đánh ra kéo này cũng là tính toán muốn tặng cho mình, chính là đồvật quý trong như vậy làm sao dám nhận đây a.

" ta nói không c`ân chính là không c`ân, ta không thích nhất chính là thiếu nhân tình của người khác"

Hoắc Tr`âm có chút phát s`âu, hắn thích tiểu cô nương này tuy rằng chịu giúp hắn nấu cơm nhưng lại không chịu nhận lấy đ`ô hắn tặng, rõ ràng là còn khách khí với hắn đấy.

Như thế nào mới có thể làm cho nàng nhận ra tâm tư của mình đây? Hoắc Tr ần c ần kéo, rũ đ ầi ở trong phòng yên lặng đi lại. Đi đi lại lại ánh li ần dừng lại ở giày trên chân, đôi giày vải này là sư nương giúp hắn làm lúc sắp rời đi Thâm Châu, sư nương giúp hắn làm đi hơn hai tháng r ầi, đi nhi ều sắp rách mũi chân r ầi, sợi chỉ khâu cũng sắp đứt r ầi. Tinh quang trong mắt Hoắc Tr ần loé lên, li ền có chủ ý trong đ ầu. Trong thôn tiểu cô nương nếu đính hôn, đ ầu phải tự mình làm cho vị hôn phu một đôi giày. Cho nhà ch ồng biết được tay ngh ềcủa bản thân như thế nào, cũng chính là đ ồ vật đính ước của hai người. Nếu Tiểu Đào chịu giúp hắn làm giày, kia không phải là thừa nhận nguyện ý gả cho hắn làm tiểu tức phụ sao.

Hoắc Tr`âm trong lòng sóng ng ầm nổi lên cu ồn cuộn, đem kéo phóng tới tủ kéo, bước đi ra bên ngoài. Tiểu Đào vừa mới đem bột ra đang ở không lại thấy hắn rời đi, Tiểu Đào rửa sạch tay, lại c`âm kéo lên nhìn, càng nhìn càng thấy thích, luyến tiếc không buông tay được, li ền đến khi Hoắc Tr`âm vào trong r`ã mà còn chưa phát hiện ra.

" Tiểu Đào, giày vải của ta sắp hỏng, hơn nữa cũng sắp lạnh nên làm một đôi giày nữa. Ta vừa ở tiệm vải bên cạnh mua một cuộn vải bố, ta đem cây kéo tặng cho muội, muội giúp ta làm một đôi giày, được không?"

Thôi xong tiểu đào có hối hận chưa $\mathbf{\hat{\nabla}}'$

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tiểu Đào trăm triệu không nghĩ tới, hắn sẽ nói ra lời như vậy, yên lặng mà buông kéo trong tay nàng có chút hối hận mấy ngày nay đến hậu viện nhà hắn.

Như thế nào bây giờ nàng cùng với hắn quan hệ lại không minh bạch thế này đây? Ngước mắt liếc nhìn Hoắc Tr`âm một cái, một bộ dáng hàm hậu, Tiểu Đào cảm thấy là mình suy nghĩ nhi ều r ỡi. Hắn là một đại nam nhân lại suốt ngày rèn sắt, hẳn là không biết làm giày đại biểu cho ý nghĩa gì đi.

Hoắc Tr ầm gắt gao khoá chặt ánh mắt trên người tiểu cô nương, thấy sắc mặt của nàng không tốt, tim hắn li ền chạy tới cổ r ầ. Tiểu Đào ngước lên liếc mắt nhìn hắn một cái, thậm chí còn không bắt gặp ánh mắt của hắn li ền cúi đ ầu xuống, thả kéo, yên lặng đi tới b ần nước.

Hoắc Tr`âm cảm thấy trong lòng bất an, bỗng nhiên cảm thấy chính mình thật lỗ mãng, rốt cuộc Tiểu Đào vẫn là một cô nương, da mặt mỏng, tuổi lại nhỏ, sao có thể trắng trọn đáp ứng hắn.

Hoắc Tr`âm thất vọng mà xoay người ra chỗ khác, đem thất vải bố ném bên cạnh giường đất, đi trở lại dựa vào khung cửa nhìn nàng, l`âm b`âm l`âu b`âu nói: " ta chỉ là... chỉ là bởi vì... giày rất nhanh hỏng, không đi được nữa, mới muốn nhờ muội giúp. Cũng không có ý gì, nếu muội không vui li ền thôi không sao, chỉ là kéo kia vẫn là tặng cho muội."

Tiểu Đào nhẹ nhàng thở dài, thấp giọng nói: "Hoắc đại ca, hôm nay chưng xong cho người n'ài màn th'àu này. V'ề sau, ta không thể tới giúp người nấu cơm được, bởi vì..."

" đừng, đừng... Tiểu Đào, muội đừng như vậy, được không? Nếu ta chọc giận muôi, muôi đánh mắng ta cũng được, muôi không tới nữa ta làm sao

bây giờ a?" Hoắc Tr`âm lập tức luống cuống, quả nhiên là nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, hắn muốn Tiểu Đào làm giày cho hắn là muốn cho Tiểu Đào thừa nhận là nàng cũng thích hắn. Chính là hiện tại, lại làm cho nàng không chịu dến nhà hắn nữa, Hoắc Tr`ân hối hận đến xanh ruột.

Tiểu Đào sẽ không nói dối, không tìm được lí do nào thích hợp để lấy cớ li ền im lặng, đơn giản là không nói chuyện nữa, đem bột nhào tốt để trên thớt, bắt đ ầu làm màn th ầu.

- " Tiểu Đào....Tiểu Đào...." Hoắc Tr`àm đi đến bên cạnh thớt, từ trên cao cúi xuống nhìn nàng, không biết nói gì cho tốt.
- " người đi nhóm lửa đi, màn th'ài nhào tốt, nước cũng phải sôi mới được." Tiểu Đào nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí có chút nặng n'ề 지은
- "được" Hoắc Tr`âm ngoan ngoãn đi đến cửa bếp, thân hình cao lớn ng ầi xốm xuống nhóm lửa. Trong lòng cực kì khó chịu, nhè nhẹ từng đợt đau: " Tiểu Đào, muội sau này còn tới giúp ta nấu cơm sao? Ta không muốn muội làm giúp cho ta giày nữa, muội lại đến có được không?"

Thanh âm của hắn đặc biệt tr`âm thấp, mang theo chút uỷ khuất, cùng cần c`âu.

Tiểu Đào không nói chuyện, chỉ yên lặng nặn bánh, từng bước một làm xong tất cả r 'à cho vào n 'à hấp, xem nhiệt khí trong n 'à một chút, r 'à rải vải bố lên trên.

" tự ngươi nhóm lửa đi, đem chỗ củi này đốt xong thì màn th`âu cũng chín, ta đi trước."

Tiểu Đào liền đứng lên, cầm lấy rổ bước ra ngoài, lại bị Hoắc Trần bước lớn chạy ngăn lại.

" Tiểu Đào, muội đừng như vậy được không? Ta xin muội, là ta không tốt, ta không đúng, ta không nên nói như vậy, ta c`âu muội... được không đừng như vậy..." Hoắc Tr`ân sắp nói năng lộn xộn, vành mắt đỏ lên, gấp đến độ không biết làm sao chân tay cũng nhũn ra r`âi.

Vừa r 'ài còn th 'ân khí nam nhân, bỗng nhiên biến thành bộ dạng này, Tiểu Đào khó tiếp thu nổi: " người đừng như vậy, Hoắc đại ca, vốn dĩ đến hậu viện nhà người là không đúng vốn dĩ là không nên tới. Mấy ngày nay cảm ơn người chiếu cố ta, qua tết trung thu, người mua đ 'ò cũng ít đi, ta không c 'ân bán cả ngày nữa tới trưa là có thể v 'ênhà ăn cơm, v 'è sau cũng sẽ không tới đây làm nóng đ 'ò ăn trưa nữa."

" chính là ta làm sao bây giờ? Ta không có cơm ăn sao? Tiểu Đào, muội nhẫn tâm nhìn ta chịu đói sao? Trong nhà không có ai nấu cơm, cha nương ta đi sớm bỏ lại ta một mình. Tiểu Đào ta biết muội thiện lương, khẳng định không đành lòng nhìn ta như vậy bữa đói bữa no đúng không?" Hoắc Tr ần thật sự không còn biện pháp, chỉ còn cách mặt dày này thôi.

Tiểu Đào nhìn bộ dáng khổ sở của hắn, trong lòng cũng không chịu nổi. Tuy rằng nhận thức hắn thời gian không dài, nhưng là đã giúp đỡ nàng rất nhi ầu. Hôm qua còn mới vừa trả xong ti ền, hôm nay li ền không muốn nhận biết nữa, đây không phải là loại qua c ầu rút ván sao?

Bình tĩnh lại, Tiểu Đào có chút tự trách rũ mắt nhìn giày của Hoắc Tr`àm, thật sự là thủng một lỗ nhỏ, chỉ sợ không lâu nữa là không đi nổi nữa, chân cũng lộ ra ngón luôn r`ài.

Một người thức khuya dậy sớm, kiếm từng đ`ông vất vả, nhưng đối với mình lại hào phóng l'ân đ`âu gặp li ên cho mượn 50 văn. Hắn hào sảng rộng lượng, tự nhiên sẽ không vì một đôi giày mà dài dòng đi.

Hoắc Tr`âm thấy tiểu cô nương không nói lời nào, chỉ cúi đ`âu nhìn chằm chằm mũi giày của mình, li ền vội vàng giải thích: "Tiểu Đào, đôi giày này của ta thật sự sắp hỏng, đây là mấy tháng trước sư nương làm giúp cho ta, ta hiện giờ đang ở nhà, không thể nào đi vài trăm dặm đường để sư nương giúp ta làm đôi giày bông đi. Nếu muội không muốn, vậy thì đừng làm, coi như ta chưa nói gì cả, muội đừng giận ta có được hay không?"

Tiểu Đào nắm góc áo nghĩ nghĩ, nói: " nếu người không có giày đi, ta có thể tìm người giúp người làm, chỉ c'ân người c'âm đưa cho họ 5 văn tiền thôi. Hàng xóm nhà ta là Thôi nãi nãi là người khéo tay, làm giày rất đẹp,

rất nhi ều người tìm đến bà nhờ giúp. Một đôi giày vải phỏng chừng chỉ mất một hai ngày là có thể làm tốt r 'ài."

Hoắc Tr`ân phát hiện Tiểu Đào giống như đã nguôi giận, vội vàng gật đ`âu không ngừng: "được, quá tốt r`â! Vậy muội mang cuộn vải này mang đi, 5 văn ti`ên cũng mang theo, nếu không đủ, mang nhi ều chút cũng được."

Tiểu Đào liếc mắt nhìn bộ dáng của hắn một cái, xem ra thật sự là thiếu giày đi. Kỳ thật nàng muốn nói, nếu hắn vui vẻ đưa 5 văn ti ền công, Thái lão nương cách vách cũng có thể làm cho hắn một đôi giày. Chẳng qua, nếu mình nói như vậy, thật giống như không có ý muốn giúp người ta. Ở trong dảm nhận của Tiểu Đào, Hoắc thợ rèn chính là ân nhân của mình, có thể giúp đỡ được gì nàng vẫn sẽ giúp.

Thấy sắc mặt của Tiểu Đào d'ân hoà hoãn xuống, Hoắc Tr âm dò hỏi: " mùi thơm của bánh màn th'âu thật thơm, chính là...là không có đ'ò ăn a...ta, ta đi mua một chút thịt cùng đ'ò ăn v'ê, muội lại giúp ta làm một n'ài thịt h'âm được không? Tết Trung Thu nhà ai cũng đ'àu ăn đ'ò ngon, ta ở đây muốn ăn cũng không kịp ăn."

Hoắc Tr`âm mặt mũi tội nghiệp nói, Tiểu Đào yên lặng thở dài, đem rổ trong tay buông xuống, thấp giọng nói: " vậy ngươi đi nhanh đi, đi nhanh v`ênhanh, đừng chậm trễ lâu la."

" a, được!" Mây đen trong lòng Hoắc Tr`âm tan hết, vui mừng lên tiếng, như một trận gió vui vẻ chạy ra ngoài.

Tiểu Đào đem củi bỏ thêm vào bếp, ng 'à ở băng ghế nhỏ yên lặng nhìn ánh lửa, có chút tâm th 'ân không yên. Đến tột cùng trong lòng rối rắm cái gì, chính nàng cũng không rõ.

Ngoài cửa, tiếng bước chân hữu lực vang lên, là Hoắc Tr ầm c ầm theo một khối thịt to cùng hai cây củ cả to trở lại. Vừa vào đến cửa, ánh mắt sáng ngời của hắn đi tìm thân ảnh nhỏ xinh của tiểu cô nương kia, trước bếp không có, cạnh bàn cũng không có, trong phòng bếp góc nào cũng nhìn không ra.

Hoắc Tr ầm trong lòng bùm một tiếng, sắc mặt li ền suy sụp, đem đ ồ trên tay để lên bàn, hắn đi tới phòng bên cạnh, lại đột nhiên dừng trước cửa. Cô nương làm hắn lo lắng đau lòng giờ phút này đang ng ồi trên giường đất, c ầm giấy bản cắt thành hình của để giày, ước lượng lớn nhỏ, lại dùng kéo cắt vải bố ướm lên trên.

Hoắc Tr`àm đột nhiên mim cười, khoé môi cong lên, ngọt ngào, ấm áp cảm xúc như muốn bay lên. V`ê sau hắn đ`àu không muốn biết đáp án là gì nữa, chỉ c`àn nàng còn muốn đến hậu viện ngà hắn, chịu giúp hắn nấu cơm, thời gian lâu, tự nhiên nước chảy thành sông.

Tiểu Đào cắt xong miếng vải, nhẹ ngàng vuốt nhẹ lên quả đào trên kéo, thật đúng là dùng rất tốt, lại muốn mua r ã. Quay đ ầu qua, lại nhìn thấy Hoắc Tr ần đang đứng trước cửa mim cười, li ần ngượng ngùng đỏ mặt: " người cười cái gì? Trong thôn của chúng ta có quy củ, nếu đem vải cho người khác làm hộ giày làm y phục, vải còn thừa lại đ ầu không thể mang v ề. Người đem cuộn vải quá lớn, nếu c ần đi li ần bị thiệt lớn r ã, vừa r ã là ta giúp người làm dấu giày, vẽ một cái để giày, r ã cắt một miếng vải đủ dùng là được."

Hoắc Tr`âm đi tới, cũng ng cũ trên giường đất, tuy là không dám ng cũ g`ân bên cạnh nhưng lại giống như người một nhà đang ng cũ bên nhau làm việc nhà.

"Ta không có cười cái này, ta cười là tay ngh ề của ta tốt. Thế nào, cắt vải rất tốt đi, muội có vừa lòng với cây kéo này không?"

Tiểu Đào thấy hắn nói là kéo, li ền không cảm thấy xấu hổ, cũng đi theo nở nụ cười: " thật sự kéo rất tốt, ta đặc biệt muốn mua, người ra giá bán cho ta đi."

Hoắc Tr`ân nhìn bộ dạng yêu thích không buông tay của tiểu cô nương, trong lòng càng cao hứng, giống như đang thực sự nghiêm túc suy nghĩ, nói: "đ`âu tháng sau là sinh th`ân của ta, là hơn nửa tháng nữa, muội hàng ngày vào buổi trưa tới giúp ta làm bữa trưa, đây là giá của ta đ`êra."

Tiểu Đào mím môi nghĩ, cảm thấy mua bán này thật là có lời a. Làm hơn nửa tháng, được một cái kéo tốt dùng cả đời. Chẳng qua, nàng có chút lo lắng ở đây...

" chính là nếu ta mỗi ngày tới khẳng định sẽ bị người khác nhìn thấy, đặc biệt là Tr`àn đại thúc bán thịt đối diện"

Hoắc Tr`âm đứng dậy, cau mày đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, bỗng nhiên vui mừng quay đ`âu lại: " như vậy đi, ta đem cửa sau viện mở ra, muội từ ngõ nhỏ đi vào, đi ra ngoài đường r`âi trực tiếp đi vào hậu viện, không sợ bị người khác nhìn thấy."

Tiểu Đào cũng đứng dậy đi ra bên ngoài nhìn, quả nhiên thấy tường viện phía đông có một cửa gỗ, phía trước cũng không có chú ý thêm nữa. Nàng mỗi ngày đ`ài trên trấn đi lại, đương nhiên là biết cửa tiệm rèn này cùng với hàng tương Thái gia cách nhau một cái ngõ nhỏ. Nàng cũng từng đi qua ngõ nhỏ đấy, không có nhà nhi ài, rất yên tĩnh ngõ nhỏ cũng không dài, rất nhanh là có thể đi qua một ngõ khác trên trấn.

" được, nếu như vậy ta đ`àu tháng sau ta đảm bảo làm cho người một bát mì trường thọ thật ngon."

Hoắc Tr`âm vui sướng gật đ`âu, nhìn tiểu cô nương đang làm cơm, trong lòng thiên h`ôi bách chuyển th`âm cảm thán chính mình thông minh, g`ân đây đ`âu óc hắn thật nhanh nhạy a! Hơn nửa tháng đủ để thăm dò tâm tư của nàng, cũng có càng nhi ều cơ hội làm đ`ôtốt cho nàng làm nàng vui vẻ. Nếu nàng không chịu muốn, li ền để trong nhà dùng, chờ nàng dùng đủ còn còn bỏ được để sang một bên hay sao?

Hai người ở cạnh nhau, số l'ân ăn cơm nhi ầu lên, thành thói quen có hắn bên cạnh. Sinh th'ân l'ân này li ền cùng nàng nói rõ, nàng có thể sẽ đáp ứng hắn c'âu hôn a.

Hoắc Tr`âm tâm hoa nộ phóng càng nghĩ càng vui.

* góc văn hoá:

Trong văn hóa ẩm thực Trung Hoa, mì trường tho không chỉ ngon mà còn có ý nghĩa quan trọng đặc biệt. Trước đây khi món mì trường thọ ra đời, người Trung Quốc đã thay thế nó cho món bánh sinh nhật trong dịp mừng tuổi mới của một ai đó. Bởi theo người Trung Quốc quan niệm, ăn một bát mì trường thọ với hy vọng sẽ c'âi chúc cho người đó mạnh khỏe, sống lâu trăm tuổi vậy. Trải qua thời gian, mì trường tho không chỉ có ý nghĩa trong việc chúc mừng sinh nhật mà nó còn được người ta chú ý đưa vào danh sách những món ăn phải có trong dịp đ'ài năm mới nữa. Những sợi mi dai, dài có ý nghĩa cho một năm mới sống khỏe, tuổi thọ ngày càng tăng. Khi ăn, người Trung Quốc thường thêm một quả trứng gà vào mì trường tho, vì trứng gà có hình tròn, tương trưng cho sư viên mãn. Cũng có người nói, trứng gà tương trung cho sinh mạng. Mì trường thọ và mì thường không giống nhau lắm, sợi mỳ trường thọ thường tương đối dài. Khi ăn mì trường tho, phải ăn một hơi hết cả sợi mì và trước khi đưa mì vào miêng, không được cắn đứt sơi mì. Nét độc đáo trong văn hoá này ngày nay vẫn được người Trung Hoa duy trì và mang ý nghĩa đặc biết trong đời sống tinh th'àn của ho. Chính bởi ý nghĩa đặc biệt này, mà mì trường tho không chỉ được người Trung Hoa yêu thích, nó còn được nhi ầu du khách từ khắp nơi tìm đến thưởng thức với mong muốn được sống trường tho hon.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 19

Ở trong nhà Hoắc Tr ầm ăn một bữa cơm củ cải h ầm thịt, một n ầi màn th ầu thơm thơm m ềm m ềm cũng xong. Ăn cơm no, Tiểu Đào li ền đem tất cả đường táo cùng xâu quả còn thừa lại đ ều đưa cho Hoắc Tr ầm, đem kéo bọc lại thật kĩ, đem miếng vải đã cắt tốt cũng bỏ vào rổ, dùng giấy bao lại để vải không bị bị bẩn, Tiểu Đào mới chậm rãi đi ra ngoài.

Hoắc Tr`âm tự nhiên là sẽ không c`âm không đường táo của nàng, đưa nàng không thiếu một văn, còn đưa 5 văn ti`ên giày, lại cố đưa thêm 10 văn ti`ên, Hoắc Tr`âm nói: " lão nhân gia đã có tuổi nhưng vẫn phải kiếm sống không nên bạc đãi bà."

Trên đường trở v`ênhà, Tiểu Đào vẫn còn cân nhắc, Hoắc thợ rèn thật là một người chân thành lương thiện, chính là có chút lỗ mãng, rời đi quê huong nhi ầu năm giống như là không hiểu phong tục cùng quy củ ở nhà.

Bên ven đường có người thu hoạch đậu nành, một già một trẻ có lẽ là hai cha con, một bên cắt đậu, một bên khen không dứt lưỡi hái trong tay: "Hoắc thợ rèn tay ngh ethật tốt, cắt gốc đậu giống như cắt đậu hũ vạy, trước kia mất ba ngày mới làm xong, bây giờ chỉ c`ân một ngày là xong."

Người trẻ tuổi nói, ông lão tóc hoa râm tiếp lời nói: "đúng vậy nhìn tiểu tử này thật có ti ền đ ồ. Năm đó lão Hoắc thợ rèn đi sớm, Tiểu Hoắc cũng không có tráng kiện như bây giờ, trông lúc đấy cao cao g ầy g ầy, ai cũng cảm thấy đáng tiếc, ngh ề này của Hoắc gia thế là thất truy ền r ồi. Lại không nghĩ rằng, hắn bỏ đi tám năm là đi bái sư học nghệ, hiện giờ tay ngh ềnày, so với cha hắn mạnh hơn nhi ều."

Tiểu Đào vừa đi vừa nghe, duỗi tay sở sở giấu trong rổ, trong lòng cười th`âm: lưỡi hái của các người tính là gì, kéo của Hoắc thợ rèn làm cho ta mới là bảo vật a.

Đi đến cửa nhà của Thôi nãi nãi, Tiểu Đào đang muốn nhấc chân bước vào, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, nàng nói với Thôi nãi nãi như thế nào bây giờ?

Làm giày cho một nam nhân trên trấn trên, cho dù là giúp người ta kiếm thêm thì chuyện kia không c'ân nói cũng có thể biết được. Thôi nãi nãi tay ngh'ề rất tốt nhưng lại là người không biết giữ m'âm miệng, thích nhất là cùng những tam cô lục bà ng 'à với nhau.

Vừa r'ài nhắc tới Thôi nãi nãi với Hoắc Tr'àm, chỉ nghĩ tới lão nhân gia tay ngh'è tốt, lại quên người trong thôn thích nhàn ngôn toái ngữ. Lúc này Tiểu Đào đang đứng trước cửa khó xử, nàng chỉ là muốn giúp bà kiếm thêm một chút sinh ý, chuyện này vốn không có gì, nhưng bị những lão bà tử kia truy 'àn miệng nhau, truy 'àn đên truy 'àn đi không cũng thành có.

"Tiểu Đào, đứng ở cửa làm gì đó? Tiến vào nha." Thôi nãi nãi vén rèm cửa ra nhìn thấy Tiểu Đào đang đứng ngốc pang trước cửa, li ền cao giọng hô lên gội nàng. Tiểu Đ ào sợ tới mức giật mình, vội vàng nói: "không được, Thôi nãi nãi, con mới họp chợ v ề, đi ngang qua cửa nhà ngài con phải v ềnhà ngay."

Tiểu Đào chạy một mạch v ềnhà, lại sợ bị nương nhìn thấy đ òvật trong rồ, li ền lập tức đi v ề phía phòng ngủ. Thật tốt, hai tiểu muội muội cũng không có ở trong phòng, nàng đem kéo ra, đem giấu dưới giường. Sau đó lại c ầm miếng vải lên gắt gao c ần chặt, tìm mọi chỗ có thể giấu đ ồ, muốn ngày khác lại nghĩ cách.

" Tiểu Đào, hôm nay bán tốt không? Sắp trung thu r à có phải người đi mua hàng rất nhi àu hay không?" Diệp thị đi đến.

Tiểu Đào thấy mảnh vải trên tay vô pháp cất giấu, chỉ đơn giản ném vào giường đất: " nương, giày của cha cũng cũ r ã, con mua một chút vải,làm cho cha một đôi giày."

Diệp thị gật gật đ`âu, c`âm lấy miếng vải nhìn xem: " ai u, vải này vân vải nghiêng là vải quý a, khuê nữ nhà ta thật hiếu thuận, vốn dĩ nương cũng muốn làm cho cha con r'ài. Trời cũng sắp lạnh, còn phải làm cho các con

chút y phục cùng giày, con lại nghĩ đến làm giày cho cha trước. Cha con mà biết khẳng định sẽ cao hứng đến chết mất."

Tiểu Đào lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, tim đang treo cao cũng được thả lỏng, lại cảm thấy mình nói dối thật xin lỗi cha nương: " nương, hai ngày nay bán hàng rất tốt bán cũng được nhi ều, con muốn mua vài thước vải, có được không nương."

Diệp thị sở đ`âu nữ nhi vui mừng cười: "Tiểu Đào nhà ta thật hiểu chuyện, bất quá..." Diệp thị muốn nói lại thôi, có chút khó mở miệng, Tiểu Đào có chút bu 'ân bực mở miệng nói: "nương, nói với con còn gì mà khó mở miệng nói a? Có chuyện gì người cứ nói thẳng với con."

Diệp thị lôi kéo tay Tiểu Đào ng từ trên giường đất: "Tiểu Đào, trong ba tỷ muội con là lớn nhất. Trước kia, đ tù là làm y phục mới cho con, con mặc chật li th đưa lại cho Tiểu Liễu cùng Tiểu Anh mặc. Chính là hiện tại, Tiểu Liễu so với con cao hơn, mặc lại không vừa y phục của con nữa. Nương nghĩ, năm nay làm cho Tiểu Liễu một bộ áo bông mới, dài rộng một ít, sang năm nó mặc nhỏ li th đưa cho con. Kỳ thật nương cũng biết, nhà chúng ta ti th tiêu hàng ngày là do con kiếm ra, theo lí là phải làm cho con bộ y phục mới nhưng hiện tại trước mắt..."

Tiểu Đào ngây thơ cười, lắc lắc tay mẫu thân: " nương, cái này thì có gì phải ngượng ngùng a, con mặc đ ồ mới nhi ều năm như vậy. Hiện tại mặc lại đ ồ của Tiểu Liễu cũng không có tính là gì, nương làm cho muội ấy đi, Tiểu Liễu lớn nhanh, phỏng chừng đ ồ đến mùa đong li ền nhỏ lại a, đ ầu xuân năm sau là con có thể mặc được r ồi."

Con nhà nghèo, chuyện ăn mặc đ'êu là như vậy. Tiểu hài tử đ'êu không có được may đ'ô mới đ'êu là mặc lại đ'ô cũ của ca ca tỷ tỷ. Mặc dù Đi ền Tùng là nhi tử duy nhất trong nhà nhưng cũng không làm y phục mới cho hắn, Diệp thị đem y phục của Đi ền Anh mang sửa sang lại làm áo trong bởi vì màu sắc đ'êu là hợp với nữ nhi thật sự nam hài không thể khoác ra bên ngoài mặc được.

Còn nhi tử nhà mình thì y phục đã không nhìn rõ được bộ dạng ban đầu nữa r ầ, vá chẳng vá đụp, các miếng vá ch ầng chất lên nhau. Diệp thị định

sẽ cắt một một miếng vải tương đối tốt may cho tiểu nhi tử một áo nhỏ cấp cho hắn mặc.

Sau khi Diệp thị ra ngoài, Tiểu Đào li ền tĩnh tâm suy nghĩ bỗng nhiên phát hiện đôi giày này của Hoắc thợ rèn thật dễ giải quyết. Chỉ c ần nàng ngày mai lại lên trấn trên mua một miếng vải giống y hệt như vậy, không phải có thể quang minh chính đại làm giày ở nhà sao.

Nương cùng muội muội đ`àu nghĩ rằng mình đang làm giày cho cha, nàng li rên có thể một lúc làm hai đôi. Thời điểm đưa giày cho Hoắc Tr râm li rên nói là Thôi nãi nãi làm không phải là được r rã sao? Thật là một công đôi việc.

Làm giày vải đ`ài tiên là phải c`àn làm đế giày tốt, đ`ài tiên là phải dán đế giày, tìm một tấm ván gỗ phẳng lại đi tìm thêm vải vụn, r`ài đi làm một chén h`ò dán. Lấy một miếng vải bố thô lớn nhất lót xuống dưới sau đấy lại quét lên một t'àng h`ò dán, r`ài lại ch'àng một l'àn vải vụn lên trên, vải vụn thừa ra bên ngoài li àn dùng kéo cắt bỏ,

Tiểu cô nương làm việc thập ph'àn nghiêm túc, không cho phép được sai một lỗi nhỏ, không giông như lão thái thái nhà bên tuỳ ý chắp vá lung tung đế giày cũng nhanh hỏng hơn.

Vải vụn nhỏ nhung Tiểu Đào làm thật nghiêm túc, không có một chỗ nào có kẽ hở, cũng không có quá dày, làm như vậy v ề sau đi để giày mới thoải mái.

Sau khi làm xong nàng nâng tấm ván gỗ ra viện phơi nắng, lúc này lại gặp Đi ền Liễu đi gánh cỏ cho lợn v ề " đại tỷ, làm đế giày thật to a chỗ này đủ làm li ền mấy đôi a."

Tiểu Đào sợ bị biểu tình của mình bán đứng quay lưng lại với Đi ền Liễu nói: " đã mất công làm thì làm lớn một chút v ềsau từ từ dùng."

Đi ền Liễu cũng không nghĩ nhi ều, đem sột rau dại bỏ ra li ền lấy dao băm xuống. Thành công thoát một kiếp Tiểu Đào chậm rãi thở ra một hơi,

r à bỗng nhiên phát hiện từ khi nhận thức Hoắc Tr àm nàng giống như có rất nhi àu đi àu bí mật người trong nhà.

Tiểu Đào trong lòng âm th`âm quyết định vè sau không thể đáp ứng những chuyện như thế này của hắn. Tục ngữ thường nói, thường đi trên bờ sông, nào có không ướt giày! Càng nhi ều thêm bí mật khẳng định sẽ có lúc bị phát hiện.

Cơm chi ều là ăn sủi cảo nhân rau dại, vừa ăn Tiểu Đào vừa nghĩ đến chuyện đáp ứng với Hoắc Tr ần sự tình kia. Phải làm cơm hơn nửa tháng đấy, không thể mãi là thịt h ần với màn th ầu đi, như thế khẳng đinh Hoắc Tr ần sẽ chê cười nàng cho rằng mình chỉ biết làm hai thứ đấy.

Ở nhà chủ yếu là Diệp thị nấu cơm, tay ngh ềcủa Tiểu Đào không có chỗ thi triển, trước mắt vừa lúc có cơ hội, nàng tính toán sẽ đem trù nghệ bản thân ra thi triển một l'ân.

Ngày mai làm cái gì bây giờ? Cho hắn khiếp sợ một phen đây.

Tiểu Đào thời điểm nằm trên giường đất chuẩn bị ngủ trong đ`âu vẫn có câu hỏi này. Trước kia nàng cảm thấy Hoắc thợ rèn là người thật đáng sợ, sau khi thấy tay ngh ềphi thường tốt đặc biệt ghê gớm đặc biệt phát ra ánh sáng.

Nhưng là, tiểu cô nương cũng là có tâm tư hiếu thắng cũng muốn ch người khác lau mắt mà nhìn. Vì thế, trước khi nhắm mắt lại ngủ trong đ`âu đ`âu là cơm canh. Sau đó, miệng nhỏ còn lầm bẩm hai câu.

L'ân đ'ài tiên nghe thấy tỷ tỷ nói mớ, Đi ền Liễu cảm thấy thập ph ền thú vị, thăm dò thò đ'ài lại g'ân nghe thử nghe cũng không rõ, đi ều chỉnh lại một chút tư thế lại muốn cẩn thận nghe lại một l'ân nữa, Tiểu Đào lại không nói nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đi ền Liễu li ền cười hì hì hỏi nàng: " tỷ ngày hôm qua tỷ nói mớ a, có phải có tâm sự gì đó hay không?"

Tiểu Đào hoảng sợ, bắt lấy tay Đi ền Liễu: " tỷ nói gì?"

Đi ền Liễu đắc ý vềnh miệng nhỏ: " như thế nào? Sợ không?muội càng không nói cho tỷ biết"

" Tiểu Liễu, muội sao lại có thể như vậy? Chúng ta là tỷ muội tốt nha, muội như thế này không phải là làm ta khó chịu sao?" Tiểu Đào li ền lập tức nóng nảy, nàng đặc biệt muốn biết đêm qua nàng nói mớ cái gì, có hay không hai chữ " thơ rèn" a.

Đi ền Anh bị đánh thức xoa xoa mắt, hàm hàm hồ hồ nói: "đại tỷ, tỷ đừng nghe nhị tỷ nói bậy ngày hôm qua lúc tỷ nói mớ muội cũng chưa có ngủ, nhị tỷ căn bản không có nghe thấy rõ, muội cũng nghe không rõ."

Đi ền Liễu cười ha ha nhìn vẻ mặt kinh hoảng của đại tỷ, cả, thấy đặc biệt có ý tứ. Chắc chắn còn có bí mật gì đó trong lòng đêm đếm li ền nói mớ?

Tiểu Đào hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, mặc tốt xiêm y, đến phòng bếp đi tìm nương.

"Tiểu Đào, sắp tới trung thu mọi người mua đường táo cũng nhi ều lên, nương làm cho con 60 văn hàng bán, bán không hết cũng không sao thời tiết bây giờ lạnh hơn để qua đêm cũng không sao, đây là hai cái bánh táo xếp mang đi giữa trưa nhớ ăn." Diệp thị đã giúp Tiểu Đào thu thập tốt đồ vật, ăn qua cơm sáng li ền đưa nàng ra cửa.

Tới g`ân buổi trưa, hắn lại không h`ê chyên tâm làm việc, đánh vài cái, li ền ngâng đ`âu nhìn xem cửa ở hậu viện, yên lặng chờ đợi thân ảnh kia đi đến.

Sủi cảo nhân rau:

Tìm không thấy được bánh táo xếp đành lấy bánh táo này vậy:

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 20

Hoắc Tr`âm không đếm được l`ân thứ bao nhiêu quay ra cửa sau nhìn xem, rốt cuộc cũng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia. Đ`âu tiên là dò xét xung quanh viện thấy an tĩnh không có gì bất thường, lúc này mới linh hoạt tiến vào sân thuận tay đem cửa đóng lại.

Nàng cũng không dám đi ra cửa tiệm bên kia nhìn thử, lập tức đi vào phòng bếp đóng cửa lại thật kỹ, sợ có người bất ngờ xông vào viện.

Hoắc Tr`àn cười ha hả, không h`ê hướng tới hậu viện nhìn xung quanh, trong lòng nghĩ: Tiểu Đào nhìn thấy biến hoá trong phòng bếp, sẽ có biểu tình như thế nào đây? Khoé miệng ngậm ý cười, nâng đại thiết chuỳ gõ đến hăng hái.

Tiểu Đào vừa vào đến phòng bếp, li ền giật mình. Trước kia trong phòng bếp trống rỗng, cái gì cũng thiếu, hôm nay lại khác hoàn toàn. Trên thớt đặt một miếng thịt ba chỉ, ít mỡ lại nhi ều thịt, b ồn gỗ lớn bên cạnh thả đ ầy cà tím, đậu que, dưa chuột, rau hẹ, hành lá....

Nàng đương nhiên là không biết, khi nàng còn chưa đi vào chợ, chuyện đ`àu tiên khi Hoắc Tr`àm mở cửa chính là chạy ra chợ mua đ`òăn. Trong nhà không có rổ hắn li ền bưng cái b `ôn gỗ lớn mang đi, chỉ c `àn là bán đ `òăn là hắn mua, không c `àn biết đấy là loại gì, hắn đ`àu mua vài cân. Thời điểm trở v `ệ, ở cửa hàng thịt lợn của Tr `àn thịt lợn mua hai khối thịt lớn.

Tr`ân thịt lợn thấy hắn vẻ mặt hưng phấn, còn nhịn không được trêu chọc vài 지은câu, không chỉ mặt nói thẳng ra chỉ nói là Hoắc Tr`âm càng ngày càng có bản lĩnh, vừa có một tay ngh'ê rèn sắt tốt lại còn có một tay trù nghệ tốt.

Hoắc Tr`âm cũng không cãi cọ, trên mặt đ`âu là vẻ đắc ý dạt dào, xách đ`ô chạy v`ênhà. Sau đó lại tưởng tượng ra vẻ mặt của Tiểu Đào khi nhìn th`ây đống đ`ônày trong phòng bếp, sẽ có biểu tình như thế nào.

Tiểu Đào chạm nhẹ chậu đ`ò ăn, ng cử trên băng ghế nhỏ nhẹ giọng nở nụ cười, thợ rèn nhìn tâm thô nhưng biện pháp này làm nàng rất hài lòng.

Chuyện này không t'ài, vừa vặn có cơ hội bộc lộ tài năng. Nàng biết Hoắc Tr'àm thích ăn thịt, vốn định hôm nay sẽ làm hoành thánh cho hắn ăn, thời điểm từ nhà đến đây nàng đã cố ý đến vườn rau lấy một ít hành lá đến đây. Nếu hắn ở đây đã chuẩn bị đ'ày đủ, l'àn tới đến đây nàng sẽ không c'àn phải mang đ'òăn đến đây nữa.

Tiểu Đào trước tiên đem thịt rửa sạch r à cắt thành miếng nhỏ, sau đó bỏ lên thớt băm nhỏ thành thịt vụn.

Hoắc Tr`âm làm việc trên cửa tiệm cảm thấy có điểm bu côn bực, Tiểu Đào đã vào nhà hắn một lúc r`ôi nha, nóc nhà cũng có khói bếp bay lên nha nhưng mà hắn chờ lâu như vậy sao còn chưa ngửi thấy mùi thịt bay ra a.

Hoắc Tr`âm tò mò ngừng đại chuỳ trong tay lại, lại phát hiện từ hậu trạch truy ền đến tiếng thịch thịch giống như đấm lên cái gì vậy. Đây là có chuyện gì? Tiểu Đào bắt đ`âu theo hắn học ngh ềrèn sao?

Hắn bên này dừng tay, âm thanh trong phòng cũng ngừng, hắn dựng lỗ tai lên nghe ngóng nhưng cũng nghe thấy gì thêm. Hoắc Tr`âm cho rằng mình nghe nh âm li ân vung đại thiết chuỳ tiếp tục làm việc, hắn bên này động tĩnh vừa vang lên, âm thanh trong phòng kia cũng vang lên.

Hắn lại tò mò ngừng tay, âm thanh kia cũng theo sát dừng lại. Hoắc Tr`âm bật cười, không biết đây là Tiểu Đào đang làm gì cùng hắn chơi sao. Cuối cùng nhịn không được lòng hiếu kỳ, buông đại chuỳ đi nhanh đến phòng bếp.

" Tiểu Đào, hôm nay có món gì ngon a? Làm sao mà nửa ngày r ồi mà chưa thấy muội nhóm lửa đây." Thợ rèn thăm dò nhìn lên, rốt cuộc biết

được chuyện gì đang xảy ra, nguyên lai là tiểu cô nương đang băm thịt trên thớt.

"hôm nay ta tính làm hoành thánh, ngươi vừa r'ữi làm sao vậy? Làm việc sao không đánh cho tốt, chốc lại đánh chốc lại dừng." Tiểu Đào dầu miệng nhỏ giận trừng mắt nhìn hắn, vốn là muốn dùng âm thanh hắn rèn sắt để át đi tiếng băm chặt của chính mình, ai ngờ gia hoả này lại không phối hợp đến vậy, lúc gõ lúc dừng. Thăm dò nhìn lên cửa hàng, cũng không có khách vào mua, không biết hắn đang làm gì.

Hoắc Tr`âm cười ha ha: " ta nào biết muội đang băm thịt làm nhân a, ta không nghĩ ra muội đang làm gì, li ền muốn nghe lén một chút chính là lúc dừng thiết chuỳ lại, âm thanh của muội cũng dừng ta li ền gõ, muội cũng gõ lên, ta còn nghĩ chơi rất vui đấy."

Hoắc Tr`âm trong lòng th`âm nghĩ: thật là có cảm giác phu xướng phụ tuỳ mà.

" có gì mà nghe, ngươi còn muốn ăn trưa hay không? Mau trở v ề làm việc, đừng đứng ở đây cản trở a" Tiểu Đào ki ều thanh nói.

" ai, được! Muội yên tâm đi, ta đảm bảo làm việc đến khi nóc nhà bốc khói mới thôi" Hoắc Tr`âm giơ cánh tay cơ bắp cu côn cuộn lên vỗ ngực chứng minh bản thân bản lĩnh đ`ây người.

Tiểu Đào bị hắn chọc cười: " nhìn ngươi a, ngươi mau đi đi, ta ở đây làm cũng rất nhanh li ền xong r ềi."

Hoắc Tr`âm vui mừng trở lại làm việc, đem lưỡi hái đã đánh tốt ném sang một bên, lại kẹp ra một khối sắt đã nung đỏ tính toán làm một cái dao phay.

Âm thanh leng keng leng keng hết đợt này đến đợt khác, rất nhanh Tiểu Đào li ền trộn xong nhân thịt, nhanh nhẹn cán vỏ gói hoành thánh. Cùng lúc đó, nhóm lửa đun nước như vậy gói xong hoành thánh thì nước cũng sôi, rất nhanh li ền đun chín.

Hoắc Tr ầm bên này hiệu suất làm việc cũng không thấp, sắt nung trong tay hắn bị bị gõ đến biến dạng tròn tròn lại bóp dẹp. Làm đến khi không sai biệt lắm li ền quăng trở lại lò nung lại lần nữa, lại lấy một khối sắt khác ra đánh lên, luân phiên thay đổi rất nhanh li ền làm xong hai cái dao phay.

Ngẩng đ`âu nhìn nóc nhà bay lên khói bếp, Hoắc Tr`âm giơ tay lên lau trán một cái đem cửa sắt của tiệm đóng lại, bước vào tây phòng hậu viện. Vừa một phen làm việc thống khoái đánh ra li ền một lúc hai thanh dao phay, tuy rằng có chút mệt ra một thân m ồhôi nhưng tâm tình của hắn thật sung sướng.

Sợ mùi hôi bị Tiểu Đào chê cười, hắn trước tiên đến tây phòng dùng khăn ướt lau khắp mặt cùng trên người, mặc một cái áo không tay r iể mới tiến đến phòng bếp.

Tiểu Đào tay vừa mới chạm nắp n à tính mở ra xem, thấy hắn tiến vào li ền mỉm cười, nhấc nắp n à lên dùng muỗng quấy nhẹ hoành thánh trong n à: " ngươi đến thật đúng lúc, có phải nghe mùi r à tới hay không, vừa vặn sắp xong r à:"

Hoắc Tr`âm cười nói: " đúng vậy, mùi thơm như vậy ta ngửi thấy li`ân chạy tới. Làm nhi `âu như vậy a, quá tuyệt vời! Từ tháng giêng ta chưa được ăn thêm một l`ân nào nữa."

Nhiệt khí trong n'ài làm cho khuôn mặt của Tiểu Đào h'ông lên, m'êm m'êm trắng trắng đặc biệt xinh đẹp. Hắn để nắp n'ài sang một bên, bởi vì hoành thánh mau chín lại thêm một l'ân thêm củi, ng 'ài trên băng ghế nhỏ, Tiểu Đào ngửa đ'ài nhìn hắn nói: " làm hoành thánh (sủi cảo) so với làm cái khác phí chút sức, nhà bình thường đ'ài lười làm món này. Ta có làm hai loại nhân, trưa ăn nhân là cà tím với thịt, bên kia là một n'ài nhân rau hẹ với trứng gà đợi đến tối người lại ăn."

" a, buổi tối không có thịt ăn sao...là ta mua không đủ thịt cho muội làm hay sao?" Thợ rèn có chút thất vọng, thật vất vả mới có được cơ hội ăn cho đỡ thèm, hắn hận không thể ăn một l'ân hết sạch thịt luôn đấy.

Tiểu Dào bật cười: " giữa trưa ăn thịt, buổi tối vẫn là đừng nên ăn thêm thịt ta sợ ngươi buổi tối ăn thịt nhi `âu bị đ `ây bụng. Ngươi nếu thích ăn thịt, giữa trưa có thể ăn nhi `âu thêm một chút, dù sao buổi chi `âu người vẫn còn phải làm việc đấy."

Nguyên lai là do Tiểu Đào lo lắng cho thân thể mình nên mới không cho mình ăn thịt, sợ buổi tối ăn nhi ều mà khó chịu, Hoắc Tr ầm vui mừng mà nở nụ cười: " Tiểu Đào muôi thật tốt, suy nghĩ thật chu đáo. Cô nương tốt giống như muội thật đúng là tìm không dễ."

Hắn không dám nói quá mức, cũng không dám nói đến chuyện cưới gả linh tinh nửa chữ, nhưng là, khen Tiểu Đào tốt tóm lại là không sai, hắn biết Tiểu Đào thích nghe lời này.

Quả nhiên, vốn khuôn mặt đã h`ông h`ông bởi hơi nóng trong bếp bây giờ lại càng thêm đỏ. Lông mi thật dài rũ xuống ngượng ngùng mà vui sướng nói: " nào có như người nói tốt vậy bất quá ta chỉ là biết nấu cơm thôi. Chẳng qua là người làm ngh`ê rèn kia có thể kiếm ti`ên còn ta chỉ biết nấu cơm, lại kiếm không ra ti`ên."

"kiếm ti `ch là chuyện của nam nhân, muội là nữ nhân làm sao phải kiếm ti ch? Bất quá, muội nếu muốn dựa vào tay ngh `chia để kiếm ti `ch thì muội có thể mở tiệm cơm a. Ta có thể giúp muội thuê mặt ti `ch cửa hiệu." Hoắc Tr àm không biết làm thế nào để Tiểu Đào có thể gả đến nhà mình,, nhưng chuyện có thể làm cho Tiểu Đào vui vẻ hắn đ`cu nguyện ý thử. Tiểu Đào mãnh liệt ngâng đ`cu, hai tròng mắt phát ra ánh sáng tựa như sao nhưng trong giây lát li ch ảm đạm xuống: "không được a, tay ngh chày của ta nấu ở nhà còn được còn ra ngoài mở tiệm cơm, sợ không ai tới ăn đâu hơn nữa ta 🌣 Ĉ cũng không thuê nổi mặt ti `ch cửa hiệu trên trấn."

" không phải ta nói thuê giúp muội sao?"

Tiểu Đào yên lặng lắc đ`âi, vớt hoành thánh trong n cũ ra đựng đ`ây một chén lớn li ền đưa cho hắn: " ngươi có thể giúp ta tìm cửa hàng nhưng cũng không thể để ngươi trả cả ti ền thuê nha. Qua tết trung thu, đường táo xâu quả khẳng định bán sẽ ít hơn một chút. Kỳ thật ta cũng nghĩ tới bán chút thức ăn, chỉ là không dám nếm thử. Hoắc đại ca, mười ngày này ta sẽ thay

đổi đa dạng các loại đồ ăn cho ngươi, người nếm thử xem, xem ta có thể mang cái nào ra ngoài bán."

Hoắc Tr'àm vui mừng quá đỗi, Tiểu Đào thế nhưng muốn biến đổi đa dạng đ'ò ăn cho hắn nha. Đối với lộc ăn từ trên trời giáng xuống thế này hắn không biết hình dung sự vui sướng trong lòng mình bây giờ thế nào.

" thật tốt quá Tiểu Đào ta trước kia vẫn cảm thấy ông trời đối xử bất công với ta, ta hiện tại mới hiểu được. Kỳ thật, là muốn lưu lại ngày lành ở phía sau. Muội nói xem muội có phải là tiểu tiên nữ bên người Quan Âm B ồTát, cố ý xuống đây cứu ta hay không?"

Tiểu Đào bưng đến một chén hoành thánh ng 'ài vào bên cạnh bàn, bị hắn chọc cho cười khanh khách không ngừng: " trước kia ta nghĩ người hàm hậu ít nói, hiện tại phát hiện kỳ thật người nói thật nhi 'àu."

Hoắc Tr`âm cười hắc hắc, gắp hai miếng hoành thánh trong bát to ra bỏ vào chén đựng dấm, chấm qua dấm lạnh một chút, cúi đ`âu vì hình tượng của bản thân mà giải thích: " thật sự trước giờ ta không thích nói chuyện, trước kia bọn họ đ`âu nói ta giống cha ta, không thích nói nhi ầu. Nhưng ta không biết vì sao chính là đặc biệt thích cùng muội nói chuyện. Thời điểm cùng muội nói chuyện tâm tình đặc biệt tốt."

Nắm giữ nguyên tắc nói đủ li ền dừng, Hoắc Tr ầm không h ề nói tiếp thổi hoành thánh nóng trong chén, toàn bộ cho vào trong miệng.

"ô...ô...." hắn ăn hoành thánh nóng nói không ra lời nhưng biểu tình trên gương mặt lại sinh đông giống như một bức hoạ.

Tiểu Đào cũng chấm một chút dấm, cắn từng miếng nhỏ từ từ ăn. Nhìn biểu tình khoa trương của hắn liền bu cn cười nói: "có phải hay không nóng quá? Cũng tại người nóng vội"

Hoắc Tr`àm đem hoành thánh nuốt xuống, chép miệng, nhắm mắt hưởng thụ dư vị còn lại trong miệng. Thật sâu cảm thán nói: " ăn quá ngon, Tiểu Đào đây là từ trước đến nay ta mới được ăn qua được hoành thánh ngon

như vậy a. Ta trước kia cũng không biết hoành thánh lại có thể ngon đến như vậy! Tiểu Đào muội đứng là phúc tinh của ta, ta..."

Hắn không h`ênói câu tiếp theo, cũng không có vội vã ăn miếng thứ hai, li ền ím lặng dùng ánh mặt thật sâu nhìn nàng, hy vọng nàng có thể hiểu được tâm ý của chính mình.

```
*anh Hoắc tán gái thật siêu ("O`)

* góc văn hoá
```

Vần thắn

Vàn thắn, hoành thánh (mi ền Nam) hay mằn thắn là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc[1] phổ biến ở nhi ều nước Á Đông. Cách gọi "vằn thắn" hoặc "hoành thánh" được cho là xuất phát từ âm Quảng Đông của chữ 雲吞 ([wɐnሓɹ tʰɐn¬]), mà âm Hán Việt là "vân thôn", có nghĩa là "nuốt mây". Ngoài khu vực Quảng Đông người Tàu gọi là 餛飩 (pinyin: hún tún, âm Hán Việt: "h ồn đ ồn").

Nhân vằn thắn làm từ thịt heo, hải sản và rau băm nhỏ, gói lại bằng vỏ bột mì r ỡ đem hấp chín. Sau khi hấp xong, vỏ bột mì chuyển màu trắng hơi trong cho phép nhìn thấy nhân bên trong. Viên vằn thắn còn được gọi là sủi cảo (水餃, thủy giảo), vằn thắn nhân tôm được gọi là há cảo (hà giảo).

Vần thắn có thể là một món riêng ăn kèm với sốt gia vị. Vằn thắn cũng có thể được dùng trong món mì vần thắn, súp vần thắn.

Món vần thắn theo người Hoa du nhập vào Việt Nam vào khoảng thập niên 1930, biến đổi thành món mì vằn thắn không còn hoàn toàn giống với món ăn nguyên gốc Trung Hoa.[1] Trong món mì vằn thắn tại Việt Nam có vằn thắn (sửi cảo) làm từ thịt nạc và tôm tươi, xá xíu thái mỏng, trứng gà luộc, gan lợn, nấm hương, cải xanh, hẹ; sợi mì làm từ bột mì và trứng. Để làm nước dùng, người ta ninh xương gà, xương lợn, cá tần khô, một số vị thuốc bắc, và vỏ tôm.

Theo wikipedia.

* hoành thánh (sủi cảo, vằn thắn)

*Xíu long bao

* dao phay:

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tiểu Đào bị hắn nhìn đến có chút ngượng ngùng, gục đ`ài xuống chuyên tâm ăn đ`ô trong chén, không chịu nhìn thẳng hắn: " ngươi ăn nhanh đi, tại sao lại nhi ài lời như vậy chứ nếu còn như vậy ta sẽ không làm đ`ô cho ngươi ăn nữa."

"đừng nha Tiểu Đào, ngàn vạn l'ân đừng như vậy a, ta bậy giờ là dựa vào muội mà sống a" hắn lại không dám nói nhi ều thêm nữa sợ lại ăn ngược, đối với tiến triển hôm nay của hai người hắn đã rất vừa lòng. Li ền gục đ ầu xuống, chuyên tâm ăn vừa ăn vừa tán thưởng đ ồăn ngon ra sao.

Ăn hoành thánh(sửi cảo) nhân thịt hôm nay so với đêm qua nhân cử cải Tiểu Anh gói thật sự ngon hơn nhi ầu. Tiểu Đào vừa ăn vừa nghĩ, nếu Tiểu Liễu cùng Tiểu Anh ở đây mỗi đứa phải ăn một chén cơm to có ngọn.

Bữa này nàng ăn cũng không ít, ăn một chén lớn. Hoắc Tr`àm ăn bốn chén li ền, cuối cùng còn nửa chén dư lại hắn nghĩ rằng không nên lãng phí đ`òăn li ền không nói nhi ều tha đi vào trong bụng.

" ngày mai ăn rau xào đi, lát nữa ta đem gia vị ướp vào thịt trước vậy ngày mai xào chắc chắn sẽ càng ngon hơn." Tiểu Đào thu thập chén đũa, đem một miếng thịt không có nhi ều mỡ cắt thành từng miếng, dùng muối nước tương, hoa tiêu(hạt tiêu), gừng cắt lát bỏ vào trộn đều. Lại không dám bỏ nhi ều gia vị rốt cuộc là muốn ướp đến ngày mai, có thịt đã đủ ngon vì thế vẫn muốn giữ lại 지은mùi vị thịt, nếu không ngày mai thật khó có thể đi ều chỉnh độ lửa.

Tiểu Đào đem bình tương rửa sạch sẽ, đem thịt đã ướp tốt bỏ vào bên trong, đậy nắp lại: " ngươi ôm đến chân tường phía dưới phòng đi đè một cuc đá lên trên, đừng để cho chuôt chui vào."

"được r'à!" Hoắc Tr'àm nghe lời ôm bình ra cửa, thật cẩn thận đặt dưới chân tường, xoay người ra cửa tiệm li am mang tới một khối sắt to tới đề lên nắp bình.

Vừa quay đ`ài lại li en thấy Tiểu Đào đnag đứng ở cửa phòng bếp, cười đến như hoa nở. Nàng sợ tiếng mình cười quá vang, dùng một tay nhỏ che miệng nghẹn lại làm cho mặt có chút đỏ bừng, bả vai cũng run lên.

Hoắc Tr`âm bu 'ôn bực mà gãi gãi đ`âu: " làm sao vậy? Muội cười cái gì."

Tiểu Đào liên tục xua tay: "không cười cái gì, chẳng qua cảm thấy nhà người thật đặc biệt thú vị, nhà người khác đ'ều là đi tìm viên gạch cục đá, nhà người tuỳ tiện c'ầm ra lại là một cục sắt to."

Hoắc Tr`âm cười hắc hắc: " đúng vậy, trong nhà ta các cái khác thì không nhi `âi lắm nhưng chính là cục sắt thì có nhi `âi lắm."

Tiểu Đào thập ph ần đ ồng ý gật đ ầu: " ừ đúng là như vậy, dao cắt rau của nhà người khác nặng không đến một cân, dao nhà người thì nặng phải ba bốn cân, có thể thấy được là sắt là không cần mất tiần. Băm xong một phần nhân thịt tay đầu mỏi đến không thể nâng lên được."

Hoắc Tr`âm không tự chủ được nhìn v`ê phía tay của tiểu cô nương phía trước, thật sự có chút sưng đỏ. Thật sự đau lòng a, Hoắc Tr`âm trong lòng tự trách bu 'ân bu 'ân nói: " Tiểu Đào, hai ngày nữa ta khẳng định sẽ cho muội một kinh hỉ."

Tiểu Đào cười cười xách rổ đi ra ngoài. Thời điểm đi ngang qua Hoắc Tr`âm bị phát hiện ra khối vải hôm nay nàng mua giấu trong rổ, hắn li`ên giật mình hỏi nàng: " Tiểu Đào, sao muội lại phải mang miếng vải này đến đây?"

Tiểu Đào nhìn khối vải giống y như khối hôm qua Hoắc Tr`âm đưa rũ đ`àu nói: " ta phải làm cho cha ta một đôi giày, lại cảm thấy màu sắc cùng chất vải đệt này không tê, li ên mua một khối như vậy."

Hoắc Tr`àm còn đang h`ài hộp đến mức treo tim trên cổ họng lúc này mới thả lại trong bụng, cười khan: " muội sao lại phải mua? Ngày hôm qua một khối kia không phải còn dư lại sao? Muội đi lấy mà làm."

Tiể Đào không tiếp lời của hắn, đi đến bên cửa viện lại nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện. Tiểu cô nương dừng bước chân, vẫy tay, ý bảo Hoắc Tr`àn lại đay. Hoắc Tr`àn minh bạch ý của nàng, ngoan ngoãn đi qua đem của viện mở ra một chút thăm dò nhìn qua bên ngoài một cái, phát hiện ra là hai người không quen biết, đã đi qua cửa. Li an quay đâu lại nhỏ giọng nói với Tiểu Đào: " không quen biết, đi r`ài."

Tiểu Đào lúc này mới yên tâm đi ra ngoài, không thèm quay đ`ài lại phía sau phố chạy biến. Hoắc Tr`àm cười ha hả không ngừng nhìn theo bóng dáng nàng, hai người đúng l`à phối hợp ăn ý mà, rất giống với một người làm trộm một người đứng canh mà.

Tiểu Đào nghe được tiếng cười của hắn dừng lại quay đ`ài nhìn hắn lại xua xua tay, làm cho hắn hiểu ý mau đi vào, đừng có đứng đó nhìn mình. Lại bỗng nhiên cảm thấy thập ph`àn bu `ôn cười che miệng nhỏ lại vui sướng mà chạy ra ngoài.

Ngày 13 tháng 8 họp chợ chính, náo nhiệt nhất. Bán hàng ăn vặt rất nhanh li ền hết, sắp ăn tết, hài tử đ`ều muốn mượn cơ hội này ăn cho đỡ thèm. Hoắc Tr ầm cũng vội vô cùng trừ bỏ người mau nông cụ, người đến mau dao phay mới cũng nhi ều lên. Ăn tết không tránh được giết gà chặt xương, dao phay cũ không dùng được nữa vừa vặn sắp ăn tết đổi cái mới.

Hoắc Tr`âm đã nhi ều ngày thức khuya dậy sớm rèn đ`ô, rất nhanh li ền bán hết không còn cái nào, hộp đựng ti ền tràn đ`ây, hắn vừa lòng mà cười, nâng đại chuỳ tiếp tục công việc. Trong lòng cờ đợi tiểu cô nương kia có thể đến sớm một chút không.

Hôm nay họp chợ nhi `cu người đi như vạy chính mình bán thiết khí còn nhanh hết huống chi là đ`ò ăn vặt của Tiểu Đào. Hắn biết hôm nay khẳng định nàng sẽ làm nhi `cu chút để đem bán, nhưng nhìn rổ đ`ò của nàng cũng không lớn tính cả đựng đ`ày chỉ sợ không đến chính ngọ cung sẽ li chính bán

hết. Nói vậy, Tiểu Đào sẽ tới đây làm com và nàng sẽ nhìn thấy hắn đang tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật đưa tặng nàng.

Quả nhiên, tới g`ân trưa Tiểu Đào bước chân vội vàng bước vào tiệ thợ rèn liếc mắt nhìn đến bàn để đ`ô bây giờ trống rỗng, nàng li ền mim cười: "Hoắc đại ca, ngươi hôm nay sinh ý cũng thập ph`ân tốt đẹp a,ta hôm nay cũng làm ít bánh trung thu đ`âu đã bán hết. Có người còn muốn mua đường táo cũng không có, nương ta hôm nay làm đ`âu đ`ây một rổ đấy, bán được một trăm văn ti`ên, ti`ên trong túi đ`âu nhét đ`ây r ồi a."

Hoắc Tr`âm buông đại chuỳ trong tay xuống, vui mừng đi lên đón: " tốt a, nếu đã bán xong r`ài, vậy muội có thể đi làm cơm được r`ài, ta muốn cho muội..."

Không chờ hắn nói xong Tiểu Đào lau m ồ hôi trên má nói: "không thể được, Hoắc đại ca hôm nay ta chạy đến đây là muốn nói cho ngươi biết trưa nay ta không thể ở lại làm cơm trưa cho ngươi. Ta phải chạy nhanh v ề nhà, làm thêm một rổ trên đường r à có người muốn mua mà chưa mua được kìa. Sau họp chợ, là qua trung thu không bán tốt được nữa."

Vừa nghe xong lời này, Hoắc Tr ầm đang tràn ngập nhiệt tình li ền bị dập tắt trong nháy mắt. Hắn thức khuya dậy sớm cố gắng làm lễ vật tặng cho nàng, sáng sớm hôm nay vừa làm tốt muốn chờ nàng đến khen vài câu đấy. Giống như nếu nàng khen hắn vài câu mệt mỏi mấy ngày nay đều không sao cả. Chỉ c ần tiểu cô nương dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn hắn, hắn li ền cảm thấy làm nhi ều thêm việc nữa cũng đều không thấy mệt mỏi.

Thấy Hoắc Tr`àm im lặng không nói, Tiểu Đào có chút ngại ngùng, ngập ngừng nói: "thực xin lỗi Hoắc đại ca, ta vốn dĩ là đáp ứng ngươi mỗi ngày đến làm cơm trưa, chính là...cái kia như vậy đi, trong chốc lát ta chạy v`ê nhà r`à đem kéo đến đây đưa cho ngươi."

" không....kéo đã cho muội, ta cũng không phải nói tới thiếu một ngày cũng không được, chẳng qua là, ta..." hắn muốn nói lại thôi, mà Tiểu Đào lại sốt ruột muốn v ềnhà, thấy dáng vẻ này của hắn, li ền nôn nóng mà nói: " ta thật sự phải đi, bằng không nếu lát nữa tan chợ, ta làm đồ ra li ền bỏ phí." Tiểu Đào gấp đến độ xoay người li ền đi, Hoắc Tr ầm chợt nghĩ ra một

chuyện bước tới bắt lấy tay nàng: " muội đừng đi, nhà muội cách xa trấn như vậy trở v ềlàm r 'à mang lên khẳng định chợ không còn ai. Như vậy đi, muội vào trong bếp nhà ta làm, làm xong li 'ân trực tiếp đi ra phố lớn bán, khẳng định so với muôi chạy v ềnhà bán được nhi 'âu hơn."

Tiểu Đào sửng sốt, nàng thế nhưng không nghĩ ra được biện pháp tốt này cơ chứ. Thật sự nếu về nhà làm, r ã lại chạy lên đây mà cả đi cả về phải chạy nhanh mới được không thể chậm lại. Nếu ở trong nhà thợ rèn làm, vậy thì tốt r ã, không lâu sau li ền có thể hoàn thành, đem đi ra ngoài li ền có thể bán được.

" chỉ là... phải tốn ít d'âu, đường, mật nhà ngươi bất quá không c'ân lo, ta có thể đưa cho ngươi ti ền vốn." Tiểu Đào lập tức tiếp nhận ý kiến này.

Hoắc Tr`âm bất đắc dĩ thở dài: " nhìn muội xem ra vẫn cùng ta khách khí như vậy, nhân lúc bây giờ không có ai muội mau đi vào đi."

"Được" Tiểu Đào liếc mắt nhìn đám người nhộn nhịp trên đường, trước hàng thịt lợn của Tr`ân thịt lợn chen chúc một đống người, bước chân li ên nhẹ nhàng và đi ra hậu viện.

Nàng múc nước vỗ lên mặt lại lấy khăn tay lau khô muốn cho chính mình tỉnh táo một chút. Thời điểm đang rửa tay, li ền thấy Hoắc Tr ần bước nhanh đi tới.

Hắn cười mim nhìn nàng, chờ đợi nàng khích lệ cùng vẻ mặt sùng bái của nàng, nhưng hắn lại bu 'ân bực r 'ã: Tiểu Đào vẻ mặt bình tĩnh. Còn hỏi một câu không có liên quan đến chuyện hắn đang quan tâm: " Hoắc đại ca, nha người có miếng vải vụn nào không dùng không? Ta muốn làm h'âu bao, túi của ta đã đ'ây hết chỗ r 'ã."

" à..." Hoắc Tr`âm có hơi chút thất vọng, nhưng rất nhanh li ền cao hứng, khoé miệng cong lên, lộ ra hàm răng trắng tinh: "có, muội chờ ta,rất nhanh li ền mang tới cho muội."

Có l'ân trước mua vải làm giày bây giờ mua li ền càng nhanh nhẹn. Trực tiếp ôm hộp ti ền đi ra ngoài, tiệm vải phía cách vách, liếc mắt một vòng

li ên nhìn trúng một. Khối vải để ở giữa, một khối vải bông màu hông đào bên trên là đ ôán hình hoa mai.

" triệu lão bản, đem khối vải kia cho ta." Thợ rèn bàn tay to duỗi ra chính xác chỉ v`ê hướng khối vải bông, là khối vải đẹp nhất, màu sắc đẹp nhất hoa văn cũng là đẹp nhất.

Trong tiệm vải bây giờ cũng không có ít người, Triệu lão bản chính là đang gói hàng, cũng không có lập tức đi tới, Hoắc Tr`ân li ền sốt ruột: "Triệu lão bản, lão nhanh lên một chút, ta li ền phải trở v ềngay a."

" ai! Tới đây tới đây, Đại Tr ầm ngươi lại muốn mau thanh bố sao?"

" không phải, ta muốn khối vải bông kia, chính giữa nhất."

Triệu lão bản sắc mặt ngẩn ra, thuận tiện cười ha ha: "đại Trầm, ngươi sao lại mua vải bông a, có phải là muốn đính hôn rầi hay không?"

Hoắc Tr`âm trên trấn này có thể gọi là kim cương vương lão ngũ. Mọi người vừa nghe lời này, li ên tò mò nhìn lại đây, nhìn đến Hoắc Tr`âm mặt đỏ tai h`âng.

" ai nói ta đính hôn? Ta là mua cho muội muội" Hoắc Tr`ân trong miệng phản bác trên mặt lại là vui mừng. Trong lòng lại lo lắng Tiểu Đào không chịu nhận, nếu như bọn họ mang câu đính hôn này nói ra ngoài khẳng định Tiểu Đào càng không muốn.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 22

"Đại Tr`àm, cây vải này trong tiệm ta là đẹp nhất, là lấy hàng v`ê từ phủ Hàm Đan lấy v`ê bán đấy. Nhưng mà giá cũng là đắt nhất, ba mươi văn một thước, muốn làm một kiện áo hoa nhỏ thế nào cũng phải mất đến sáu thước vải, người nhà bình thường đ`àu không dám mua." Triệu lão bản đem thất vải này làm chiêu bài trong cửa hàng treo ngay ở giữa nhà rất dễ dàng chú ý đến, màu sắc hoa văn đặc biệt hấp dẫn người, chính là chân chính chịu bỏ ti ền ra mua được lại không có mấy người."

"không phải chỉ là một trăm tám mươi văn sao? Cũng không tính nhi ầu, vậy cho ta sáu thước, không, bảy thước đi, dư một chút nhỡ dùng không đủ thì sao được. Còn nữa lấy cho ta một khối vải đen to kia đủ ta làm áo dài bông là được." Hoắc Tr ần nghĩ đến bộ dáng xinh đẹp của tiểu cô nương kia trong bộ áo hoa bông, thì cảm thấy mình mặc bộ áo bông cũ thì có chút không xứng với nàng, li ần tự mua cho chính mình một cuộn vải làm áo bông mới.

" ngươi nếu làm y phục thì có thể rất tốn vải a, phỏng chừng mười hai trượng cũng dùng còn thiếu đấy, nhưng hôm nay ngươi mua nhi ầu vậy ta bớt thêm giá cho ngươi, mười ăn một thước vừa vặn một trăm hai mươi văn, lại thêm vải bông tròn ba trăm văn. Hôm nay ngươi mua nhi ầu ta li ền cho ngươi thêm chút vải vụn này." Trệu lão bản nhanh nhẹn gói lại, Hoắc Tr ần ở một bên đếm đủ ba trăm văn ti ền, ba mươi văn một ch ồng chình t ề xếp trước mặt Triệu lão bản mười ch ồng.

Người đi mua vải có mấy ai hào phóng như vậy a,người bình thường tiêu mấy chục văn mua một khối vải đã tiếc không dứt được.

Hoắc Tr âm có hai đường muội, Hoắc Vân bên nhà nhị thúc đã đính thân, tháng sau li ên sẽ thành thân. Trên trấn có người biết chuyện này, li ên sẽ cho rằng hắn mua vải này là cho đường muội Hoắc Vân. Không tránh được

tán thưởng, nói hắn là đại đường ca thật hào phóng, bỏ được ti ền mà mua cho đường muội đò tốt như vậy.

Đường muội nhà tam thúc sắp cập kê, mua một khối vải bông làm lễ cập kê, cũng không t tổ, cũng có người suy đoán, khối vải bông này là cho người khác không phải đưa cho Hoắc Hương, Hoắc thợ rèn không có để ý tới một nhà nhị thúc cùng tam thúc xem hắn như không có. Hắn trở v ề lâu như vậy, thế nhưng không ai lại đây nhìn hắn lấy một cái cũng không đ ề cập với hắn chuyện đường muội trong nhà sẽ thành thân, mặc dù hắn nghe mọi người nói đường muội muốn thành thân hắn cũng không tính toán sẽ đi. Cuộc sống bây giờ của hắn không t tổ nào có thời gian rảnh đi quản chuyện người khác làm gì. Còn không phải là định cướp nhà của hắn để ở sao, hắn đây cũng không thiếu nơ họ cái gì.

Hoắc Tr`âm hưng phấn ôm hộp ti`ên cùng hai khối vải v`ênhà, đang muốn đem vải bông trong tay cho Tiểu Đào xem li ên thấy nàng thập ph`ân kích động mà chạy vọt ra ngoài cửa, múa may dao phay trong tay nói: " Hoắc đại ca, đây là ngươi đánh ra dao phay mới này sao? Thật sự dùng quá tốt, ta không nghĩ tới trên đời có thể có dao phay tốt như vậy a, lưỡi dao đặc biệt mỏng, ta vừa r ãi dùng nó cắt mật, một khối một khối cứ thế được cắt ra, khối mật muốn cắt phải cắt rất lâu mà bây giờ một lát đã xong r ã."

Hoắc Tr`àn cúi đ`ài nhìn khuôn mặt tràn đ`ây kinh hỉ cùng sùng bái của nàng trong lòng li ch đặc biệt thoải mái cực kì hưởng thụ. Cười ha hả li ch đặt hộp ti ch sang một bên, c âm vải bông trên tay cho nàng xem: " Tiểu Đào muội nhìn xem vải bông này làm h`ài bao có đẹo không?"

" trời a! Vải bông đẹp như vậy a" Tiểu Đào buông dao trong tay lại sợ tay làm dơ vải bông đẹp đẽ, nhưng vẫn không nhịn được duỗi tay sờ vải. Đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm vải bông trước mặt, từ trên xuống dưới nhìn vài l`ân.

Thấy nàng thích, Hoắc Tr`âm càng cao hứng, vui mừng nói: " nhập thu thời tiết lập tức li`ên lạnh, ta muốn làm một kiện áo dài bông nhưng chính là không ai làm giúp ta, Tiểu Đào, muội giúp ta tìm người làm đi,khối vải

bông này là tạ lễ, đưa cho người làm giúp ta xiêm y, nhưng cắt một chút làm h'âi bao cũng không sao."

Tuy Tiểu Đào không phải người chuyên bán vải nhưng ít nhi ầu cũng biết được giá cả bên ngoài, lắc đ ầu nói: "Hoắc đại ca, vải này khẳng định rất quý, người dùng nó làm tạ lễ, thật sự quá lớn r ầi. Người đem ra mười văn ti ần khẳng định có người vui vẻ làm cho người."

D'àu nóng còn đang trên n'à, Tiểu Đào không thể lưu luyến thêm nhìn vải bông, xoay người c'àm lấy đ'ô giống như mỳ sợi bỏ vào chảo d'àu chiên lên.

Hoắc Tr`âm c`âm hai khối vải để vào phòng ngủ, đặt trên giường đất. Xoay người li ền đứng phía sau Tiểu đào nhìn nàng làm đò ăn.

" Hoắc thợ rèn có nhà không ta muốn đánh một cái dao phay." Cửa tiệm truy ền đến thanh âm của một bà lão, thấy cửa sau mở ra, li ền đứng ở cửa thăm dò vào hậu viện nhìn xem.

" ngươi mau đi a." Tiểu Đào nóng vội mà đẩy hắn một phen, làm Hoắc Tr`ân thiếu chút nữa c`ân được tay nhỏ kia mà sờ sờ.

" tới đây, ta ở chỗ này." Hoắc Tr ần đi nhanh ra cửa, tiếp tục đi cửa hàng bận việc.

Tiểu Đào làm tốt xâu quả lại đem một mâm bột hình táo bỏ vào chảo, ánh mắt nhìn trong chảo chốc lại liếc nhìn dao phay trên thớt một cái.

Dao phay này không thể xem như đao sắt được, nhìn độ sáng cùng độ mỏng này cũng có thể coi là đao ngắn đi. Cái gọi là luyện mãi cũng thành thép, cũng không biết Hoắc thợ rèn đã phải nung bao nhiều l'ân mới đánh ra được thanh đao như vậy.

Chính là dao phay trong nhà mình vừa nặng vừa to, dùng cắt mật thì dính trên dao rất nhi ầu, nhất là thời điểm làm mì rất vất vả. Hơn nữa dao phay nhà mình dùng rất nhi ầu năm r ồi lưỡi dao cũng sứt mẻ rất nhi ầu. Mỗi lần

làm đ ò ăn vặt cắt mật xong còn phải tốn thời gian ng à nhặt lại các viên mật vỡ mang đi gia công lại.

Mà bây giờ dao mà Hoắc thợ rèn làm ra cắt đến đặc biệt thống khoái, một l'ân li 'ên xong bình thường một khối mật chỉ có thể cắt được ba t'âng mà l'ân này có thể cắt được hẳn năm t'âng.

Nhìn từng khối mật đ`âu nhau tăm tắp Tiểu Đào đặc biệt có cảm giác thành tựu, nguyên lai không phải do tay ngh`ê mình không tốt mà, mà là do dao trong tay không tốt a.

Đem lật mặt bên của dao phay bên trên cũng gắn lên một quả đào nhỏ. Tiểu Đào thậm chí còn lớn mật suy đoán một ít, Hoắc Tr`âm có phải hay không muốn đem dao phay này tặng cho mình? Chính là nàng thật sự không có lí do gì mà lại muốn đò của hắn vất vả làm ra nha, thật sự là nàng đã chiếm rất nhi ều tiện nghi từ hắn r`ài.

Làm xong đường táo, nàng đem tất cả đồ mới làm xong đầu phủ lên một lớp đường. Thời gian cấp bách, không kịp làm thêm đồ khác, hơn nữa nhà hắn không có mật ong không làm được mật giác. Tiểu Đào mang đồ để nhanh vào rổ, từ cửa hông chạy ra ngoài phố tiếp tục rao hàng.

Buổi trưa qua đi, người đi họp chợ d'ân d'ân tan đi, vội vàng cả nửa ngày Hoắc Tr'ân thấy đói bụng. Hắn đi đến bên đường nhìn xem, cũng không có phát hiện ra thân ảnh của Tiểu Đào. Nghĩ nàng hôm nay cũng vội, không thể lại để nàng lại phải nấu cơm, vậy ăn qua loa vậy.

Hoắc Tr`àn từ phòng bếp lấy ba cái bánh màn th`ài mang đi nương lên, bẻ đôi một cái ra quét tương đậu lên trên mặt bánh tính muốn ăn, li ền thấy Tiểu Đào mặt đ`ày m ôhôi đỏ bừng chạy vào. Làm hắn sợ tới mức li ền thay đổi sắc mặt: " Tiểu Đào, muội làm sao vậy? Sao lại chạy vội như vậy?" Tiểu Đào duỗi tay lau m`ô hôi trên trán, cười nói: " không có việc gì, đ`ô mới làm cũng đã bán hết r ồi, ta chạy tới đây. Là sợ ngươi đói bụng, không kịp ăn cơm sao, ta nấu cho ngươi."

Bởi vì chợ rất nhanh liền tan, người đi trên đường không còn nhiều, Tiểu Đào vì muốn đem hàng bán xong liền đi vào các ngõ nhỏ trên đường, đem đ`ô ăn trong rổ đ`âu bán hết li ền một đường chạy như bay mà trở v ề. Trên khuôn mặt nhỏ chảy đ`ây mò hôi, ngực thở phập ph ồng, miệng nhỏ khẽ nhếch thở hồn hên.

Có lẽ vì nói quá nhi ều lại không được uống nước, môi nàng có chút khô thậm chí còn bong một chút da môi.

Đem tiểu cô nương trước mắt tinh tế xác nhận một l'ần, Hoắc Tr'ầm vừa cảm động lại đau lòng, li'ền vội vội vàng vàng rót cho Tiểu Đào một chén nước cho nàng uống.

Tiểu Đào đã khát đến mức giọng nói cũng khan r'à, nhận lấy chén lớn không chút khách khí ừng ực uống nước, bởi vì uống nhanh khoé miệng rơi ra vài giọt nước chảy xuống trước ngực, ngực vì uống gấp mà theo đó phập ph 'àng lên xuống, Hoắc Tr'àn nhìn đến mắt đ'àu muốn rớt.

"Tiểu Đào, tan chợ chúng ta đ`âu không buôn bán, hôm nay lại mệt như vậy, đi, đi ra phía hậu viieenj nghỉ ngơi một chút đi." Hoắc Tr`ân c`ân ba cái màn th`âug đã nướng tốt lại ôm theo bình tương đậu li ần đi, Tiểu Đào nhìn ra phía bên ngoài cũng không có người nào, li ần đi theo bước chân của hắn ra phía hậu viện.

Vào phòng, Hoắc Tr`âm cũng không ng 'ài xuống quay người trở lại tiệm, đem lò lửa lớn trên đó đóng lại, đem cửa trước đóng lại, lại từ bên cửa hông cạnh viện cài then lại.

Tiểu Đào ở cửa số tò mò nhìn hành động của hắn, trong lòng th`âm nghĩ: may mà nhân phẩm của Hoắc đại ca tốt, bằng không nếu hắn đem nàng làm gì đi nữa người ngoài cũng không biết được mà cứu nàng.

Vừa vào cửa, Hoắc Tr ần li ền cười hì hì mà khoe khoang là mình thông minhh tài trí: "Tiểu Đào, ta đem cửa chính từ bên ngoài khoá lại như vậy người ngoài nhìn vào sẽ biết ta không có ở nhà, họ không thấy người li ền rời đi. Người bình thường không biết nhà ta có cửa sau nha."

So với việc buôn bán kiếm ti `ân hắn càng hy vọng được đơn độc ở chung với Tiểu Đào nhi `âu thêm, cố tình mấy ngày nay trời còn không mưa. Mỗi

l'ân họp chợ, ăn một bữa trưa cũng không yên, luôn có người ở cửa tiệm kêu hắn, làm cho hắn đặc biệt thấy phi ền.

Tiểu Đào không hiểu ý của hắn, tò mò chớp chớp mắt to, hỏi: " ngươi muốn thanh tĩnh như vậy làm gì? Ngươi tại hậu viện ăn cơm, người mua hàng tới kêu nếu đi ra còn có thể thêm được chút ti ền, khoá cửa lại như vậy, không phải rất ảnh hưởng tới cửa tiệm sao?"

" ảnh hưởng thì ảnh hưởng đi, mặc kệ nó, dù sao ti ền cũng đủ tiêu. Hôm nay muội cũng quá mệt mỏi đi, đừng làm cơm, chũng ta ăn cái màn th ầu cùng với tương, ăn qua loa đi. Tới đây, ta đã làm trước một cái, muội ăn đi." Hoắc Tr ần đem màn th ầu đã được chuẩn bị tốt đưa cho Tiểu Đào, Tiểu Đào xấu hổ nhận lấy bánh màn th ầu.

" đã nói trước đó là sẽ làm cơm cho ngươi đến ngày 9 tháng 3, lại giảm mất một ngày, ta thế nào không biết xấu hổ. Như vậy đi, ta bây giờ làm chút bánh canh, không xào rau." Tiểu Đào là một hài tử thành thật, đã hứa thì sẽ làm được thiếu một ngày, nàng đ`âu cảm thấy trong người băn khoăn.

Hoắc Tr`âm quả thực muốn cười, nha đ`âu ngốc này còn tưởng rằng hắn thật sự để ý từng bữa như vậy a. Kỳ thật, đây là hắn lấy cớ, không muốn cho nàng v`ênhà, muốn có thêm thời gian ở chung với nàng mà thôi.

Hoắc Tr`àn ăn hai màn th'àu lớn, lại uống hai chén bánh canh, bụng no lại ấm áp thật sự thoải mái. " Tiểu Đào, muội làm bánh canh uống thật ngon, bánh này không lớn không nhỏ rất đ`àu nhau. Ta nhớ khi còn nhỏ nương ta cũng làm bánh canh, nhưng bánh thì... không phải quá lớn thì sẽ nhũn ra thành một n'ài cháo, so với muội nấu cái này kém xa."

Nghe xong lời này, Tiểu Đào bỗng nhiên nhớ tới phụ thân đã từng nói qua, nương cửa Hoắc Tr ầm nấu không thể ăn, xây nhà cho nhà hắn cả một tháng, mọi người đ ầu bị đ ồăn làm bu ần hết sức.

" Hoắc đại ca chờ ngươi v`ê sau cũng cưới tức phụ, ta có thể dạy nàng nấu cơm, làm nàng mỗi ngày làm cho ngươi đ`ô ăn ngon." Tiểu Đào hảo tâm nói.

Một câu này nói ra, giống như là chậu nước đá hung hăng mà hắt vào mặt Hoắc Tr'àm. Nhìn dáng vẻ này Tiểu Đào chưa từng nghĩ sẽ gả cho hắn đi.

Hoắc Tr`âm khẽ động khoé miệng gian nan mà nở nụ cười: "được a, ta cảm ơn muội, nhưng mà ta vẫn là muốn cưới tức phụ biết làm cơm."

Thu thập tốt chén đũa, Tiểu Đào đi vào bu ầng trong đi tìm vải hắn mang v ề, vừa r ầi không có thời gian, chưa kịp làm h ầu bao. Ti ền mới kiếm được lúc nãy nàng còn phải gói vào trong giấy đấy, mà rổ lại còn có cả khe hở, nàng sợ giấy rách ti ền bị rơi ra ngoài thì làm sao bây giờ, làm h ầu bao r ầi mới yên tâm được nha.

"Hoắc đại ca, mấy khối vải vụn này cũng đủ làm hầu bao rầ, không cần phải cắt vải tốt như vậy để làm đâu, quá lãng phí a. Nhà người có kim chỉ không? Cho ta mượn dùng một chút được chứ.?" Hoắc Trần không có trả lời, rầu rĩ mà đi vào trong phòng, đem khay kim chỉ mà trước kia nương hắn dùng qua mang đưa nàng. Chính là kim chỉ bên trong đã để tám năm, chỉ đã mục nát, kim cũng gỉ sắt không thành hình.

" muội chờ ta, ta đi làm cho muội một cây kim" Hoắc Tr ầm tuy rằng trong lòng không thoải mái nhưng làm việc này vẫn không có vấn đ ề, dùng miếng sắt bé nhất đánh ra hai cây kim, còn dư lại một miếng nhỏ khác, nghĩ không ra tác dụng làm gì li ền vân vê một lúc đã làm ra được một đoá hoa bằng sắt.

" này, kim tới, còn hoa này muội c`âm chơi đi. Còn có, ở đâu bán kim chỉ? Ta đi mua." Hoắc Tr`âm hậm hực mà để châm cùng hoa xuống giường đất lại ủ rũ ỉu xìu mà đứng chỗ đó.

Tiểu Đào đem vải bông cũ vân vê chà xát trong tay một lúc liền hình thành một sợi bông thẳng: "không cần mua, dùng cái này là được, ngươi cũng không biết dạng kim chỉ nào tốt, ngày mai ta đi mua một chút tới đây."

Hoắc Tr`âm cũng không nghĩ muốn đi ra ngoài, hắn vừa nghe nàng nói như vậy li ền đơn gian an vị ng ềi trên giường đất chuyên tâm xem Tiểu

Đào làm h'âu bao.

Tiểu Đào c`âm kim khâu lên xem, không lớn không nhỏ vừa vặn, lỗ kim trơn nhẵn sợi vải bông rất dễ dàng li`ên xỏ qua được, cúi đ`âu c`âm lấy vải lại nhìn thấy trên giường đất có một bông hoa nhỏ bằng sắt, nhỏ bằng ngón tay cái thập ph`ân tinh xảo.

" thật không nhìn ra được, Hoắc đại ca cao lớn lại cường tráng như vậy lại có thể làm những thứ tinh tế nhỏ bé như vậy." Đi ền Đào đối với hắn lại càng sùng bái.

Hoắc Tr`àn cười khổ một chút, tự giễu nói: " thì có lợi ích gì chứ? Còn không phải không kịp ăn, không có mặc. Qua sinh th`àn, ta li àn không có cơm ngon như vậy để ăn, hơn nữa tháng sau trời li àn lạnh, cũng không có kiện áo bông mà mặc, ai..."

Tiểu Đào có điểm bu 'ân bực, vừa r' â còn lkaf một người th' ân thái sáng láng, sao tự nhiên lại ủ rũ thế này r' â? Có lẽ là nhớ tới vị hôn thê đã lừa hắn ngày trước, tâm tình không tốt đi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Đào hảo tâm khuyên nhủ: "Hoắc đại ca, ta thường nghe các lão nhan trong thôn nói, ngày còn dài tương lai còn ở phía trước a, người chăm chỉ c`ân mẫn lại có khả năng, tương khẳng định sẽ gặp lành. Áo bông này, người đừng vôi, ta giúp người nghĩ cách."

Hoắc Tr`âm duỗi tay đem khối vải đen giũ ra, thuận tay cũng đem khối vải h`ông đào bên cạnh mở ra, đè lên khối vải của chính mình, càng nhìn càng cảm thấy xứng đôi. Lại nhìn trộm khuôn mặt nhỏ của Tiểu Đào, âm th`âm nghĩ, nếu nàng mặc y phục may bằng khối vải này chắc chắn đặc biệt xinh đẹp.

Nhưng nàng chỉ đáp ứng nghĩ cách giúp hắn lại không tính toán chuyện tự mình làm y phục giúp, Hoắc Tr`àm li`ên hiểu ra, Tiểu Đào không phải là một cô nương thích chiếm tiện nghi, hắn đôi khi nghĩ hy vọng nàng là người thích chiếm chút tiện nghi nhỏ, như vậy nàng sẽ vô cùng vui vẻ mà mang khối vải v`ê.

Chính hắn có đôi khi sẽ nghĩ, nếu Tiểu Đào thật sự thích chiếm tiện nghi người khác như vậy, lại không nói tình nghĩa, thì hắn có thích nàng như vậy nữa sao?

Làm tốt h'âu bao mới, Tiểu Đào vui mừng đem ti 'ên trong rổ cất vào trong h'âu bao, nhìn trên eo mình bên trái bên phải mỗi bên là h'âu bao phình phình, nàng đặc biệt thoả mãn, li 'ên cùng Hoắc Tr 'âm cáo từ', bước chân nhẹ nhàng mà v'ênhà.

Mới vừa đến cửa thôn, li ền thấy muội muội Tiểu Liễu cõng sọt từ núi Lương Sơn đi xuống tới đây. Tiểu Đào cũng dừng bước chân lại, chờ muội muội đi đến r ềi cùng đi. Thấy sọt trên lưng nàng dường như rất nặng, li ền thăm dò nhìn nhìn: " muội đi cắt cỏ cho lợn sao lại ra một thân m ồ hôi như thế này." Tiểu Đào giật mình phát hiên bên trong cũng không phải là cỏ cho lợn, mà là hơn phân nửa sọt là hạt dẻ: " trời ạ, muội ở đâu tìm được nhi ều hạt dẻ như vậy?"

Tiểu Liễu cười hắc hắc thập ph`ân tự hào mà giương cằm nhỏ lên: " muội hôm nay đi đường xa chút, lại phát hiện ra phía sau cây tùng là một cây hạt dẻ, thế nào? Xem hạt dẻ này hạt thật to a, tối nay, nương khẳng định làm bánh hạt dẻ cho chúng ta ăn."

Tiểu Liễu gan dạ, trừ bỏ núi sâu rừng già không dám đi, còn sườn núi quanh đây không nói nào nàng chưa đi qua, ngẫu nhiên là có thể gặp đ`ô vật tốt. Tiểu Đào nhát gan, không chỉ chính mình không dám đi mà còn khuyên muội muội nói: " muội đừng đi a, vạn nhất gặp mãnh thú thì sao bây giờ? Muội lợi hại như thế nào thì đánh lại sói hổ sao?"

Tiểu Liễu cười ha ha, vẻ mặt không để bụng: " có sói hổ gì nha, tỷ thấy trong thôn ta có người bị sói hổ ăn r ã sao? Trong núi muốn tìm thỏ hoang còn khó nữa, có hổ thì cũng là sớm bị đói chết r ã."

Khai quốc, trên trấn là doanh trại của binh lính, sau này quốc gia yên ổn, Binh Bộ đem binh lính tại doanh trại an trí tại đây, chia đất chia phòng, cho bọn họ tự mình cưới vợ sinh con sinh sống tại đây, v`ê sau con cháu càng ngày càng nhi ều thêm, thôn làng càng lúc càng lớn.

Phụ cận trên núi Lương Sơn, trước kia bị binh lính săn thú tàn nhẫn, trừ bỏ trong núi sâu còn chút dã thú, quanh đây thỏ hoang cũng không tìm được.

Hai tỷ muội vui mừng mà v ềnhà, vừa vòng qua cây hoè tại cửa thôn, lại bị một người đ'ây mùi rượu xông tới cản đường.

" Tiểu Đào, ta vừa mới lắc lư đến đây muội li ền tới r ồi, có thể thấy được đây là muội cố ý chờ ta nha. Giữa trưa ta đến nhà nhị thúc ta uống rượu, bọn họ nói, trước cuối năm li ền đem muội cưới v ề cho ta. Tới, tới đây, cho gia hôn một cái, dù sao sớm muộn gì muội cũng là người của ta thôi"

Tiểu Đào vừa nghe liền nóng nảy, trọn tròn hai mắt chỉ ngón tay vào người trước mặt mà mắng: "Phùng Mãn, người đừng có ở đây nói hươu nói vượn, người nghĩ thế nào mặc xác người, không liên qua đến ta. Ta có treo cổ cũng không tiến vào cửa nhà người."

Phũng Mãn vuốt ve bụng tròn ủm, ngửa mặt cười ha hả: "Tiểu Đào, đây không phải là ý nghĩ của ta mà là bà nội của ngươi đến c'âu nhà ta cưới ngươi a. Nếu không phải xem nhà các ngươi vội vàng như vậy, ta có thể coi trọng ngươi sao? Ai nha, tính tính, kỳ thật trông ngươi cũng không t'ã, từ nhỏ ta đã li ền... hắc hắc hắc, li ền nghĩ muốn ngủ cùng ngươi."

" người cái tên vô lại... " Tiểu Đào cả người tức đến phát run, không biết chửi hắn thế nào mới tốt.

Tiểu Liễu ở một bên yên lặng buông sọt, hoạt động tay chân, đột nhiên xông tới: " tỷ, cùng thứ này nói làm gì? Đánh cho nương hắn cũng không nhận ra hắn mới đúng."

Chả biết bánh canh mà Tiểu Đào ăn là món bánh canh nào thôi thì lấy tạm bánh canh nước mình vậy.

Đây là hủ tiếu h`ôcủa trung quốc

Bánh hạt dẻ

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tiểu Liễu nhảy lên, hung hăng tát lên mặt Phùng Mãn một cái, lại duỗi tay tóm lấy khoé miệng hắn, lạnh giọng nói: " ngươi còn dám nói bậy? Lão nương xé m ầm ngươi ra."

Tiểu Liễu nhìn lớn lên tuy g`ây nhưng tay đặc biệt có khí lực, hai ngón tay tóm chặt lấy thịt mỡ trên mặt Phùng Mãn, hắn đau đến mức ngao ngao kêu gào.

Tiểu Đào nắm chặt nắm tay, dùng hết sức lực đám hắn mấy đấm: "cho ngươi nói bậy, ta đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!"

Con thỏ nóng nảy cũng có thể cắn người, tuy rằng Tiểu Đào tính tình luôn luôn ôn hoà, nhưng lúc này lại tức giận không ki ần chế được, thật sự muốn một ngụm cắn chết hắn.

Phùng Mãn tuy to béo nhưng người ngợm yếu như sên, sinh ở thôn nhưng lại chưa xuống ruộng làm việc. Bị hai tỷ muội hung hăng đánh một trận, đầu óc choáng váng đi về nhà. Đánh người như vậy Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu trong lòng tự hiểu, ở đây Phùng gia là tài chủ, không ai dám chọc đến. Tuy có thể nói là tiểu hài tử đánh nhau các lão nhân sẽ không quá để ý, nhưng cũng không thể đánh hắn đến bầm dập mặt mũi được.

V`ê đến nhà, Tiểu Liểu đem sọt hạt dẻ đổ ra đ`ây cả hai thùng gỗ. Đi ền Anh cùng Đi ền Tùng sung sướng vây quanh chậu hạt dẻ, Diệp thị ở một bên nhìn các con, nhẹ giọng nói tính toán của mình: " buổi tối nay, trước nấu chín một nửa, nương làm cho các con bánh hạt dẻ, ngày mai lên trấn mua chút xương, h`ân một n ồi canh xương hạt dẻ."

" nương, mua xương sườn được không? Đã thật lâu chưa có ăn qua, trên xương kia không có thịt nha." Đi ền Anh đặc biệt nhớ tới nương đã làm

xương sườn hạt dẻ ăn ngon thế nào a, vừa thơm vừa ngọt, ăn ngon miễn bàn.

Diệp thị cười khổ, nàng làm sao không nghĩ làm cho bọn nhỏ nhà mình một n'à thịt ăn chưa, nhưng rốt cuộc tết trung thu, chính là...

Tiểu Liễu cùng Tiểu Anh đ`àu ngóng trông ăn thịt, bất quá tình huống nhà mình các nàng đ`àu hiểu được. Có thể ăn được đương nhiên là tốt nhất, không có cũng sẽ không quá cưỡng c`àu. Tiểu Liễu cười sáng lạn: " Anh tử, có hạt dẻ ăn là đã tốt r`ài nha, làm gì mà một hai phải ăn thịt đây?"

Tiểu Anh nhận mệnh gật gật đ`âu, trên mặt lại che giấu không được mất mát.

Tiểu Đào trong bếp cất rổ xong vỗ vỗ vào h`âu bao nặng trĩu vào cửa: "mọi người nhìn đây là gì nha."

" oa!" Tiểu Anh kinh ngạc đứng lên: " đại tỷ, hôm nay bán được nhi ều ti ền như vậy a!"

" đúng r`ài, hôm nay người đi họp chợ rất nhi `àu, nương làm đ`ày một rổ, đ`àu bán xong. Ti `àn bán được đ`àu chứa đ`ày hai cái h`àu bao." Tiểu Đào kiêu ngạo mà giơ lên khuôn mặt nhỏ, hôm nay đối với nàng thật vừa lòng.

Nàng không dám nói mượn phòng bếp nhà Hoắc Tr`âm, đưa hắn hai mươi văn hắn sống chết không chịu nhận. Tiểu Đào li ền nhét ti ền vào giữa khe hở để thớt ở nhà hắn, nghĩ v ề sau có cơ hội, đem ti ền này đưa Hoắc thợ rèn.

Hiện giờ nàng mang v`ê là ti`ên của nhà mình, hai cái h`âu bao mở ra đổ trên giường đất. " r`âm" một đống lớn ti`ên đ`ông cả nhà đ`âu đặc biệt cao hứng, xúm lại bên cạnh chỗ ti`ên đ`ông.

Thời điểm Đi ền Mãn Thương bước vào cửa nhà, vừa lúc nhìn thấy một màn tràn ngập vui mừng, cả bốn người đều chăm chú nhìn vào đồ ở giữa, mỗi người đều mang theo vẻ mặt vui sướng, dùng tay nhỏ đếm ti ền thành từng ch ồng một. Thê tử Diệp thị ở một bên nhìn mim cười vui vẻ.

"đếm ti `en sao? Được! Cha nơi này còn một ch `eng lớn các con cũng tới đây đếm." Đi `en Mãn Thương đem bao bố trên vai gỡ xuống, ở bên cạnh chỗ ti `en đ `eng kia đổ ra một đống ti `en đ `eng lớn nữa.

" oa ti `en a! Nhà chúng ta phát tài sao? Cha cũng có nhi `eu ti `en như vậy." Tiểu Anh hưng phấn mà vỗ tay, Đi `en Tùng thấy tỷ tỷ vỗ tay cảm thấy thú vị hắn cũng li `en bạch bạch học theo.

Đi ần Mãn Thương duỗi tay bế nhi tử lên, nhìn ba khuê nữ nói: " ăn tết, chủ gánh cho mỗi người ba trăm văn ti ần công, lần này có thể mua thịt cho các con ăn r ầi."

Thời điểm người một nhà đang nhảy nhót hoan hô, cừa phòng lại bị người dùng chân đá văng, âm thanh sắc nhọn đầy tức giận đâm vào tai mỗi người trong nhà: "các ngươi hai tiểu tiện nhân, chán sống r à đúng không? Dám đánh Phùng Mãn, nhà họ không phải xem mặt mũi của ta, đã sớm tìm tới cửa tính số r à. Hai ngươi không biết trời cao đất rộng, không hung hăng dạy bảo các ngươi các ngươi li àn không coi ai ra gì."

Tiểu Đào vừa thấy Đinh thị nổi giận đùng đùng chạy tới mắng chửi, li ền biết mình không có ngày lành sợ tới mức lui tới góc tường.

Tiểu Liễu lại không sợ, đứng dậy chắn ngang Đinh thị đang hùng hổ đi đến không chút yếu thế nói: "đúng, là chúng ta đánh Phùng Mãn, đó hắn xứng đáng hắn đáng đánh đánh chết hắn mới đúng, người biết hắn nói với tỷ tỷ ta thế nào sao? Nói khó nghe đến mức muốn giết hắn cho r "à"."

Phùng Mãn là tên xấu xa từ nhỏ đã được nuông chi ều, Đi ền Mãn Thương cùng Diệp thị cũng biết được tính tình xấu xa của hắn, nếu khuê nữ nhà mình đã đến mức đánh hắn khẳng định là không thể nhịn thêm được nữa mới xuống tay.

Đinh thị nào chịu nghe lời giải thích kia, vươn tay ra tóm lấy tai Tiểu Liễu, trong miệng phun ra toàn những lời khó nghe tính toán hôm nay sẽ dạy dỗ các nàng một phen. Nếu hôm nay đổi lại là người khác, Tiểu Liễu khẳng định hung hăng cào cho mặt hắn năm vệt máu r ã. Nhưng là lại nói đây thế nào cũng là bà nội của mình, không thể làm vậy được nha.

Đi ền Mãn Thương vội vàng tiến lên kéo lão nương nhà mình ra: "nương, ngài làm gì vây? Hỏng tai Tiểu Liểu thì làm sao bây giờ?"

" điếc cũng xứng đáng, cho người thành như thế làm sao ra ngoài gây chuyện, có tai cũng như không. Ta phí bao tâm huyết, đi lo việc hôn nhân này cho nhà các người, họ đang tính đi c ầu hôn đấy, bây giờ thì tốt r ầ, không thành r ầ. Không riệng gì chuyện không thành, họ bị đánh thì làm sao có thể bỏ qua chuyện này được, nếu không phải vì thể diện đã sớm tìm tới cửa tính sổ r ầ. Hiện tại thì tốt r ầ, không chỉ có việc hôn phối thất bại họ còn muốn một xâu ti ền phí thuốc bệnh kia kìa, các người nhìn r ầi làm đi."

Tiểu Đào tuy sợ hãi nhưng trong lòng thập ph'ân tức giận, ở trong góc nhà nhưng nhịn được lên tiếng: " hắn da dày thịt béo, ta cũng không đánh hắn được mấy quy ền, cũng không đem hắn đả thương, đòi phí thuốc bệnh cái gì?"

" ngươi còn dám cùng ta già m 'cm." Đinh thị xông thẳng đến chỗ Tiểu Đào, Tiểu Đào sợ bị đánh li 'ch ng 'ci xuống lấy tay che đ 'au. Ai ngờ, Đinh thị thế nhưng hung hăng cấu vào tay Tiểu Đào lại chưa hết giận dùng sức nghiến lấy thịt non trên tay Tiểu Đào, Tiểu Đào bị đau li 'ch khóc thét lên.

Diệp thị luôn luôn nhu nhược, không dám cùng bà bà tranh luận nhưng nhìn không nổi hài tử của mình chịu uỷ khuất, chạy tới ôm lấy Tiểu Đào che trước người Đinh thị: " nương có chuyện gì từ từ nói, đánh đứa nhỏ làm gì a? Trên tay da thịt đ`àu đau."

Đi ền Mãn Thương cũng sốt ruột: " nương, hài tử đã đi mệt mỏi một ngày trời, người sao có thể đối xử với nó như vậy, hôn sự v ề sau lại thương lượng, trừ bỏ Phùng Mãn li ền tìm không nổi nam nhân tốt nữa hay sao?"

Đinh thị thấy nhi tử luôn hiếu thuận nay cũng cãi lại mình, trong lòng li ền không thể chịu được, bùm một cái ng ềi xuống đất, vỗ đùi gào khan: " lão già a, ngươi mau mang ta đi theo a, ta không sống nổi nữa r ềi, có mấy đứa con trai đ ều không hiếu thuận, không nhìn ra tâm của ta a, ta là vì ai a? Ta còn sống được mấy ngày làm này không phải là cho bọn họ sống qua

ngày tốt hơn sao? Không ai biết ơn ta thì thôi lại còn một đám cùng nhau oán ta, v'ê sau thương lượng? Người ta còn cùng các người thương lượng cái rắm a, người có đi c'âi người ta, ho cũng không cưới người."

Tiểu Đào ở một bên khóc nhưng vẫn quật cường nói: " vốn dĩ là không có gì, nhưng thương lượng....ta thà treo cổ chết cũng không gả cho Phùng Mãn."

Diệp thị liếc mắt nhìn Tiểu Liễu, muốn nàng kéo Tiểu Đào vào tây phòng để bà cùng trượng phu ở lại khuyên bảo bà bà.

Trở lại phòng của mình, Tiểu Đào ng à lên giường ôm đ à khóc, Tiểu Liễu cũng không khuyên bảo nàng chỉ nghiến răng nghiến lợi mà nhìn chằm góc tường, nắm tay cũng nắm lại thật chặt.

Phía đông phòng d'ân im ắng lại, Diệp thị ra cửa bê chậu nước vào cho Đinh thị rửa mặt lại đem ti 'ên trên giường đất nhặt lại đưa cho bà bà, lão bà tử đếm li 'ên hừ hừ rời đi.

Đi ần Mãn Thương cùng Diệp thị đi đến tây phòng, nhìn thấy khuê nữ khóc đến mức hai mắt sưng đỏ đau lòng không thôi. Diệp thị nhìn trượng phu nói; " ta không ra cửa nhi ều không nhận thức được nhi ều người. Nhưng chàng mấy năm nay đi xây nhà cho người xung quanh đây, đi nhi ều nơi chàng ngẫm lại kĩ một chút, tiểu tử nhà ai tính tình tốt lại có khả năng, tìm cho Tiểu Đào một nơi ổn thoả."

Đi ền Mãn Thương nặng n'êmà thở dài: " tính tình của nương nàng cũng rõ, nếu không theo ý bà, bà li ền 'ôn ào khắp nơi nói chúng ta không hiếu thuận. Ý của nàng ta hiểu, chính ta cũng muốn khuê nữ của mình gả cho người thành thật đáng tin cậy, nhưng nếu gia đình đi ều kiện kém nương chắc chắn sẽ châm chọc mia mai, nói ra ta cũng không muốn khuê nữ gả qua lại chịu khổ. Chính là muốn tìm người nhân phẩm tốt lại giàu có nào có dễ dàng đây."

Tiieru Đào hoảng hốt bò lên: "cha, nương, con mới 14 tuổi, con không muốn lấy ch 'ông bây giờ, đừng nói nữa được không? Con không muốn nghe thấy chuyện này nữa."

Diệp thị thở dài, lại khuyên bảo nữ nhi vài câu, li ền cho nàng nghỉ ngơi lại đến phòng bếp nấu cơm. Buổi tối, một nhà ăn cơm trong nặng n'ê tâm sự, người luôn ăn nhi ều cơm là Tiểu Liễu cũng chưa ăn, chống má không biết suy nghĩ cái gì. Tiểu đào càng không ăn uống gì chỉ cầm một miếng bánh hạt dẻ, li ền ủ rũ quay v ềphòng nằm.

Tới thời điểm đi ngủ, Tiểu Liễu thổi tắt đèn d`âu, chui vào ổ chăn chọc chọc vào người Tiểu Đào, hai tỷ muội thì th âm nói chuyện.

" tỷ, muội biết tỷ chưa ngủ. Muội cảm thấy, tỷ vẫn là tự mình tìm nhà ch ồng tốt đi. Tính tình kia của bà nội tỷ còn không biết sao? Lần này không thành chuyện Phùng Mãn này, chắc chắn lại đi tìm một cái Phùng Mãn nữa trong thôn ra tìm tới tìm lui, lại tìm ra thứ chẳng tốt đẹp gì. Đại đường tỷ không phải là ví dụ tốt nhất sao? Tỷ phu kia mỗi lần đến nhà đại bá đầu vênh váo tự đắc, không phải đơn giản là quăng cho bà hai túi điểm tâm sao, bà liần mừng đến nỗi không tìm ra nam bắc. Đại đường tỷ ở nhà ch ồng không phải bị khinh bỉ rất nhi ều sao? Nhà ch ồng đầu không coi nàng ra gì."

Tiểu Đao đích xác không ngủ, nàng không nghĩ ra, chính mình mới có 14 tuổi còn không vội phải gả ra ngoài đâu, vì sao lại gặp phải chuyện ép gả này.

Đại đường tỷ gả đi sống không tốt, nàng biết. Nàng cũng hy vọng người trong nhà sẽ tìm cho nàng một nam nhân thành thật tốt bụng, chính là cha nương đ`àu là người hi àn lành, bà nội lại là một người thích nhảy nhót lung tung khắp nơi thu xếp, rất có khả năng nàng cũng sẽ dẫm vào vết xe đổ như đại đường tỷ.

" Tiểu Liễu, tỷ đương nhiên biết đại đường tỷ sống như thế nào, tỷ cũng không muốn sống như vậy, chính là, tỷ cũng không biết làm thế nào bây giờ, cũng bà nội khóc nháo như vậy có thể kéo dài bao lâu? Nói không chừng ngày nào đó bà trực tiếp cùng bọn họ định ra."

Tiểu Liễu sốt ruột nói: " cho nên nha, muội mới nói tỷ nhanh nhanh tìm ra một nhà ch 'ông tốt, đem việc hôn sự định ra tới, bà nội li 'ên không thể đánh chủ ý lên người tỷ được nữa."

" muội lại nói bừa r'ữi tỷ là một cô nương, như thế nào tự mình tìm nhà ch 'ông a, nếu tự định chung thân, không được li 'ên hỏng thanh danh, v 'ê sau làm sao ngầng đ'àu lên làm người đây?" Tiểu Đào từ nhỏ vẫn là một cô nương ngoan ngoãn, chưa làm qua chuyện khác người bao giờ. Chính mình tìm nhà ch 'ông loại chuyện này nàng thật sự làm không nổi.

" tỷ nha, sâo lại cố chấp như vậy? Tỷ ở trên trấn bán hàng hai năm,mặc kệ như thế nào cũng phải nhận thức được vài người trẻ tuổi đi. Tỷ ngẫm lại hình dáng của những người đó, tính tình, kể cả những người không đặc biệt vừa lòng cũng hơn tên Phùng Mãn kia nhi ầu lần. Chúng ta là cô nương đương nhiên không thể đi nàh trai cầu hôn, nhưng là tỷ có thể tìm biện pháp cho nhà hắn tới nhà ta cầu hôn nha."

" như vậy có được không?" Tiểu Đào có chút động tâm.

" đương nhiên là được r'à, chính tỷ tuyển người chắc chắn không thể kém. Đến nhà chúng ta nói chuyện, cha nương đáp ứng, bà nội sẽ không nhớ tới tỷ nữa. Hiện tại cha cũng bắt đ'ài tìm nhà ch'ông cho tỷ, mắt của cha nha, nhìn khắp nơi ai cũng là người tốt cả, tỷ tin được hay không?"

Tiểu Đào cảm thấy lời này của muội muội nói rất đúng, nếu thật tâm chính mình tìm, nàng chắc chắn muốn chọn người hợp ý. Lão cha nhà mình là người thành thật, người không xấu, nhưng lại không có ánh mắt, trong mắt cha tất cả mọi người đ`âu là người tốt. Kể cả tên tỷ phu khi dễ đại đường tỷ cha cũng vẫn nghĩ hắn là người tốt, chuyện Phùng Mãn l'ân này nếu không phải do nàng kiên quyết phản đối, rất có thể Đi an Mãn Thương li an sẽ theo ý của Điinh thị mà đính hôn cho nàng.

" muội cứ ngủ trước đi, để tỷ suy nghĩ một lát." Tiểu Đào không thể không nghiêm túc tự hỏi việc hôn sự của chính mình, nàng vẫn luôn cảm thấy tuổi tác của mình còn nhỏ, không có cẩn thận suy xét vấn đ`ê này, chính là hiện giờ việc lại đến nước này, trốn tránh cũng không giải quyết được, chỉ có thể nghĩ lại nên làm thế nào bây giờ.

Tới g`ân trung thu, trăng vừa tròn vừa sáng. Tiểu đào gối đ`âu nghĩ, nhìn ánh trăng mông lung bên ngoài, nội tâm cu côn cuộn đem những người chưa lập gia đình mấy năm nay nhận biết đ`âu suy xét một lượt, từng người một.

Nếu muốn tìm một người thật sự nhận biết tính tình lại là một nhà ch `ông thích hợp, nghĩ tới nghĩ lui, người tốt nhất chính là—— đại thợ rèn Hoắc Tr `âm.

Thợ rèn c`ân mẫn lại có bản lĩnh, người lại thành thật, nhân phẩm tốt, vừa không khoe khoang, cũng không khi dễ người khác, còn rất cần thận lại thương người. Hơn nữa nhà bọn họ nhân khẩuu đơn giản, chỉ có mình hắn, tương lai cũng sẽ không đau đ`âu vì chuyện mẹ ch 'ông nàng dâu.

Nghĩ như vậy Tiểu Đào tâm tình vơi bốt ph'àn nào, ngực lại có chút bu 'ôn bực, lật người lại, nằm xuống nhắm mắt lại yên lặng tưởng tượng nếu thật sự gả cho Hoắc Tr'àn v'èsau sẽ có cuộc sống như thế nào.

Hắn thích ăn đò ăn nàng làm, nàng li ền có thể thay đổi đa dạng đ ò ăn cho hắn, nàng vẫn có thể ở trên trấn tiếp tục bán đ ò ăn vặt, nhà g ần như vậy càng tiện. Bất quá, tính tình của Hoắc Tr ầm, có khả năng sẽ không cho tức phụ ra ngoài làm việc, ng ồi ở cửa tiệm thu ti ền cho hắn là tốt r ồi. Như vậy hắn li ền có thể toàn tâm toàn ý mà làm việc, một ngày li ền làm thêm được hai cái dao phay, li ền so với nàng dâu ra ngoài bán hàng chạy đi chạy lại kiếm ti ền càng đỡ vất vả hơn.

Hoắc Tr`âm lớn lên cao to, nhưng tính tình lại tốt, chưa từng thấy hắn tức giận qua l`ân nào, chắc sẽ không giống đường tỷ phu khi dễ đại đường tỷ.

Tiểu Đào cang nghĩ càng thấy Hoắc thợ rèn là người thích hợp nhất, chính là hắn có muốn thú nàng v ềnhà hay không?

Tiểu Đào nghĩ tới mấy ngày chung đụng này, trừ bỏ mượn ti ền của hắn, còn ở lại ăn uống này nọ lại còn được một cây kéo đặc biệt tốt. Thật sự giống như mình đã chiếm rất nhi ều thứ tốt từ hắn, có phải hay không hắn đã cảm thấy mình thật là phi ền toái r ềi hay không?

Hẳn là không như thế đâu, Hoắc đại ca đối xử rất tốt với mình.

Tiểu Đào lăn qua lộn lại mà cân nhắc suy nghĩ, hối hân chính mình trước đó không quan sát qua biểu tình của hắn, cũng không hỏi qua hắn muốn thú một tức phụ như thế nào. Hiện tại không biết như nào, cũng không đoán ra

tâm tư của hắn, không biết hắn có muốn lấy một cô nương như mình về nhà hay không.

Trần trọc đến hơn nửa đêm tới g`ân sáng mới nặng n`ê đi vào giấc ngủ. Diệp thị làm tốt đò ăn vặt không đành lòng gọi nàng dậy, cho nàng ngủ đến tư tỉnh.

Thời điểm Tiểu Đào tỉnh dậy mặt trời đã muốn nhô lên cao, nàng hoảng hốt bò dậy thay nhanh qu'àn áo, ra phòng ngoài rửa mặt ăn cơm: "nương, sao không gọi con dậy? Hôm nay chính là 14 nha, còn rất nhi ều người vẫn đi chợ mua đ ồnữa đấy, con phải chạy nhanh lên trấn nữa."

Diệp thị vén tay áo lên, giúp khuê nữ nhà mình vấn một kiểu đ`àu đẹp, cảm thán nói: "Tiểu Đào nhà ta thật xinh đẹp a, trước kia không có trang điểm qua nếu trang điểm lên một chút, muốn tìm nhà ch 'âng tốt li 'ân không khó khăn gì r 'ài. Tiểu Đào con ngàn vạn l 'ân đừng nghĩ quẩn a, hôm nay bà nội lại đến, chuyện Phùng Mãn nương sẽ không đ 'àng ý."

Tiểu Đào trước kia luôn búi tóc theo kiểu của tiểu hài tử, trên đ`âu không mang bất kì một châm thoa nào, bởi vì trong lòng nàng vẫn cảm thấy mình là một tiểu hài tử. Hiện giờ thay đổi thành một búi tóc cao xinh đẹp, cảm giác giống như sau một đem li ền trưởng thành, thật sự là sẽ phải cân nhắc chuyện gả ch ềng sao?

" nương người yên tâm đi, con chỉ nói ngoài miệng như thế thôi sẽ không ngốc đến mức thật sự tìm một cái cây treo cổ."

Tiểu Đào tay c`âm một cái bánh nướng một tay ôm rổ bước ra ngoài. Hôm nay tuy rằng không phải họp chính nhưng người đi lên trấn cũng không phải ít, sắp ăn tết, mọi người không trấnh khỏi muốn mua vài thứ đi thăm họ hàng.

" Xâu quả giòn xốp, đường táo thơm ngon, già trẻ đ`êu thích, mau mau tới xem a."

Trên đường truy ền tới âm thanh rao hàng quen thuộc, Hoắc tr ầm dừng đại chuỳ trong tay, thăm dò nhìn ra ngoài đường xem xét.

Hôm nay nàng mặc váy cao đã có chút bạc màu, nàng đi lại trên đường làn váy lắc qua lắc lại, nhìn đặc biệt đẹp. Hoắc Tr`âm cảm thấy, hôm nay Tiểu đào có chỗ nào đó không giống ngày thường, hắn không thể nghĩ ra không giống cái gì, chỉ cảm thấy nàng giống như đã trưởng thành hơn.

Tr ần thịt lợn vừa bán cho khách nhân xong, giơ tay vẫy vẫy Tiểu Đào lại: "Tiểu Đào lại đây, mỗi thứ cho ta sáu cái, sáu sáu đại thuận."

- " được a." Tiểu Đào c`âm rổ chạy tới, vừa vặn đối mặt với một người vừa đi ra.
- " a! Muội là Tiểu Đào đúng không? Một năm không gặp muội lớn như vậy r 'à a" Tr 'àn Mẫn Đạt hì hì cười nói..

Tiểu Đào nghiêm túc gật đ`âu: " đúng ta là Tiểu Đào, Tr`ân đại ca ngươi khảo xong cử nhân đã v`ê r`ôi có phải rất nhanh li ên thành quan lão gia không?"

Tr`ân Mẫn Đạt gãi đ`âu ngượng ngùng mà nơr nụ cười: " làm quan cái gì nha, con kế nghiệp cha, bán thịt rất tốt. Tương lai ta li ần, kế thừa tiệm thịt của cha ta mỗi ngày ở đây bán thịt, ngày ngày đ`âu mua đ`ôăn vặt của muội có được không?"

Tiểu Đào bị hắn chọc cười, dùng giấy gói đ`òăn lại đưa tới tay hắn. Tr`ân thịt lợn khí thế dùng chân đá một cái qua, Tr`ân Mẫn Đạt linh hoạt tránh được nhảy sang một bên. " tiểu tử không có chí ngươi lại còn muốn bán thịt như cha ngươi sao? Ta phi! Ta dù đập nát cũng không cho ngươi, lão tử tiêu nhi ều ti ền như vậy cho ngươi đi đọc sách, là cho ngươi v`ề bán thịt sao? Vậy thì đọc sách làm gì cho ngươi đi bán thịt từ nhỏ là được r ềi. Lão tử tốn trăm văn ti ền để cho người ta đặt cho ngươi cái tên tốt như vậy."

Tr`àn Mẫn Đạt ăn nhanh ba viên đường táo, cau mày nói: " cha nha, con đã nói trước với ngài r`ài ngài lại không chịu nghe. Chức quan không phải muốn làm là được, người xưa đã nói, r`ông sinh r`ông phượng sinh phượng, con chuột sinh ra đã biết đào hang. Con chính là nhi tử nhà đ`ô tể, là sẽ đi bán thịt, đệ tử quan gia nhi àu như vậy chúng ta làm sao có thể cùng người ta tranh nha. Vốn dĩ đ`ài ta không đọc được sách, văn chương cùng người

ta cũng không giống nhau, thứ tự khẳng định cũng không giống nhau. Kịch không phải cũng thường xướng, quan lại quan hệ bao che cho nhau hay sao? Ngài như thế nào còn không nghĩ thông đây."

Tr`àn thịt lợn đem dao phay chém xuống thớt: " lão tử nghĩ thông mới là lạ, lão tử chỉ trông cậy vào ngươi thi cử làm quang tông diệu tổ đâu, ngươi một chút đ`àu không chút cố gắng. Ngươi mà sinh ở ti ền tri àu chỉ bằng ngươi là nhi tử của tên đ`ôtể tư cách thi đ`àu không có đâu, hiện tại vừa kịp lúc, còn không đọc sách tốt cho ta, cả ngày đ`àu nói những thứ vô dụng. Không bằng cả Tiểu Đào kiên định, ngươi nhìn xem tiểu cô nương dãi nắng d`àn mưa, bán đ`ò ăn hai năm chưa thấy nàng nghỉ ngày nào mà ngươi chỉ c`àn có một nữa ý chí như vậy thì ngươi đã thi đậu r`ài."

" cha, con cảm thấy bán thịt rất tốt nha, mỗi ngày đ`ều có thịt ăn ngài xem đò ăn trong thư viện nha, một mẩu thịt vụn cũng không có bằng không sao con lại có thể g`ây như thế này được? Ngài nhìn thân thể này xem có chỗ nào giống với nhi tử của nhà bán thịt sao?" Tr`ân Mẫn Đạt ăn xong sáu viên đường táo, lại c`ân lấy xâu quả từ tay Tiểu Đào, từ rổ ti ền của lão cha lấy ti ền ra đưa cho Tiểu Đào.

Tiểu Đào nghiêm túc đếm ti ền phát hiện ra hắn đưa nhi ều hơn ba văn ti ền li ền thả lại vào rổ ti ền: " Tr ền đại ca, ngươi đưa thừa r ồi ta trả lại cho ngươi."

Tr`àn Mẫn Đạt nhìn tiểu cô nương, vừa ăn vừa cười nói: " mọi người đ`êu nói gian thương, thương nhân lâu ngày cũng sẽ học gian. Tiểu Đào muội không như vậy có ti `àn đ`ò, có ti `àn đ`ò."

Tiểu Đào bị hắn nói đến cười khanh khách không ngừng: " ta chỉ là một nha đ`ài trong thôn, có cái gì ti ền đò nha, nhìn người nói kìa."

Tr`àn Mẫn Đạt một tay nâng xâu quả một tay chống vào cây cột của hàng thịt, cười hì hì nói: "Tiểu Đào, muội không thể nghĩ như vậy được tục ngữ đ`àu nói, ba trăm sáu mươi nghè ngh ềnào cũng có trạng nguyên. Bán đ`òăn vặt thì không thể ra cái trạng nguyên hay sao? Muội phải làm một tiểu cô nương có chí hướng a, đem đường táo cùng xâu quả bán được đến trong cung muội li ền thành đường táo đại vương." Tiểu Đào ha ha cười không

ngừng, ngày hôm qua vì khóc nhi ều mà bây giờ giọng có chút khàn khàn bởi vây li ền ho khu lên một cái.

- " Tiểu Đào có phải muội khát r 'à không? Tới nhà ta uống chén nước đi." Tr 'àn Mẫn Đạt hào sảng dẫn Tiểu Đào vào trong cửa.
- " Tiểu Đào, ta cũng muốn mua đường táo." Phía đối diện đột nhiên truy ền đến một âm thanh to lớn vang dội.

Tiểu Đào quay đ`ân lại li ền thấy Hoắc Tr ầm tr ầm khuôn mặt đứng ở cửa, toàn thân đ'ền mang vẻ ẩn ẩn tức giận.

Tr`ân Mẫn Đạt thấy là Hoắc Tr`âm li `ên giơ xâu quả trong tay: " Đại Tr`âm ca, huynh cũng v`êr `ài nghe nói sinh ý tiệm thợ rèn không t `ài đâu nha, ngày khác đánh cho ta một con dao phay tốt nha, ta muốn bán thịt."

Hoắc Tr`âm nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, lạnh giọng nói: " ngươi chùng nào thì trở v`ế? Đã thị cử nhân sao không ở lại chờ làm quan đi?"

" đêm qua ta mới ra khỏi, sau tết trung thu mới yết bảng đâu, với ta mà nói đi hay ở đầu như vậy, ta khẳng định thi không đậu, làm quan cái gì nha. V ề sau ta li ền ở đây bán thịt, chúng ta hai nhà cả đời đều đối diện nhau nha."

Tr`ân Mẫn Đạt vừa ăn vừa nói, đối với chuyện mình thi không đậu tựa h`ô đã dự liệu trước, nói đến say sưa.

Hoắc Tr`âm trong lòng chửi th`âm: ai cùng ngươi muốn cả đời đối diện, lăn được bao xa li ền lăn đi, chạy nhanh đi nơi khác đi, đừng ở đây quấn lấy Tiểu Đào nhà hắn.

Tiểu Đao xách rổ đi đến trước mặt hấn ngọt ngào cười: " Hoắc đại ca, ngươi muốn mấy cái nha?"

" ta muốn tất, ta mua hết" Hoắc Tr ầm đè thấp âm thanh nói, trong lòng như đang có ngàn vạn ngọn lửa vô danh hừng hực thiêu đốt, hắn biết chính mình không nên như vậy, Tiểu Đào với mình không có quan hệ gì, bất quá chính mình nghĩ cách cho nàng đến nhà mình làm cơm buổi trưa nay.

Nhưng hắn chính là nhìn không nổi, nghe không được Tiểu Đào cùng tên kia cười cười nói nói. Tên tiểu tử thối kia, một thân thư sinh lịch sự văn nhã kia, lại còn biết làm cho Tiểu Đào cười vui vẻ như vậy, Hoắc Trần hắn trong lòng không chịu nổi nha.

Chính mình cũng muốn đem nàng cười vui vẻ, lại luôn làm không được. Còn tên kia dù không được cử nhân thì cũng là tú tài nha, các tiểu cô nương không phải đ`âu thích tú tài sao? Nhưng như vậy cũng không thể để hán đem Tiểu Đào cướp đi a.

Hoắc Tr`àm càng nghĩ càng gấp m`ôhôi chảy đ'ây mặt, kêu Tiểu đào cùng nhau đi vào tiệm thợ rèn, mới nhỏ giọng nói: " Tiểu Đào, ta buổi sáng còn chưa có ăn cơm, đ`ôăn vặt của muội ta đ`âu mau hết, muội đừng ở đây chạy tới chạy lui mệt mỏi a, đi làm cơm cho ta ăn được không?"

Tiểu Đào gật gật đ`àu: "được, ta hiện tại nấu cơm cho người, nhưng không thể từ nơi này đi vào hậu viện nha, Tr`àn đại ca cùng Tr`àn đại thúc đ`àu thấy ta bước vào đây nha. Như vậy đi, ta bây giờ đi ra ngoài người đem cửa sau viện mở ra ta li `àn đi vào từ đó."

Tiểu Đào vẫn ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, vừa nghe chính mình từ sáng chưa ăn gì, li ền nguyện ý chạy đi làm cơm cho hắn, Hoắc Tr ầm lúc này trong long mới thoáng kiên định chút, cảm thấy Tiểu Đào vẫn là Tiểu Đào, không có bị tên tiểu tử kia dạy hư, lúc này mới yên tâm gật đ ầu, nhìn theo bóng dáng nàng chạy ra khỏi tiệm thợ rèn.

Âm thanh leng keng leng keng lại l'ân nữa vang lên, quán thịt đối diện cũng có khách nhân đến mua thịt, ai ai cũng vội vàng chuyện của mình không rảnh nói chuyện phiếm.

Tiểu đào ở trên phố vòng một vòng, lièn từ ngõ nhỏ đi vào hậu viện, vào trong bếp bận việc.

Rất nhanh một chén mì sợi nóng hổi liền xong. Hoắc Trầm nghe thấy mùi thơm bay ra liền vào phòng bếp: "có món gì ăn đây a? Nhanh như vậy liền xong rềi?"

Nhìn Tiểu Đào bận rộn thợ rèn ttrong lòng đặc biệt thoả mãn.

- " Hoắc đại ca, ngươi tới đúng lúc tới đây nếm thử thịt nấu cay. Ngươi bụng đói không thể ăn nhi ầu, ta chỉ thả một chút ớt vào thôi nếu ngươi cảm thấy không đủ cay l'ần sau có thể bỏ thêm nhi ầu một chút nữa." Tiểu Đào để chén lên bàn mặt đ'ầy chờ mong nhìn hắn.
- " thơm quá! Khẳng định đặc biệt ngon." Hoắc Tr`àm gấp đến không nhịn được c`àm đũa lên gắp một miếng vào miệng, nóng đến mức liên tục hà hơi.
- " ngươi đừng vội như vậy, nước mì rất nóng a, uống trước một chén nước đi." Tiểu Đào nhanh chóng đưa cho hắn một chén nước, đưa tới trước mặt hắn.
- " Tiểu Đào muội thật tốt," Hoắc Tr`àm đặc biếthj hưởng thụ thời gian như vậy, chỉ có hắn cùng Tiểu Đào cùng nhau ở trong phòng bếp nhà hắn. Tiểu Đào ngoạn ngoãn ôn nhu lại thương hắn, làm hắn nghĩ đây là giấc mơ hắn nguyện không muốn tỉnh.

Tiểu Đào hé miệng cười cười, đem một đĩa đ`ô ăn sáng đẩy đến phía trước: " ta dùng dưa chuột cùng củ cải trộn lên người thấy ăn tốt không?"

Hoắc Tr`àm gắp một đũa rau trộn cho nhanh vào miệng, phát hiện ra chua chua ngọt ngọt. Thật ngon miệng. Vị chua kia vừa vào đến miệng dạo qua một vòng li ền biến mất, vị ngọt dọc theo yết h`âu ngọt đến tận trong lòng, làm cho mây đen trong lòng tan đi hết cả người đ`êu thoải mái.

" Tiểu Đào muội đem miệng ta kén ăn r'ài qua sinh th'àn của ta muội không đến nữa ta không phải sẽ đói chết sao?"

Hoắc Tr ầm vừa thống khoái ăn mì vừa l ầu b ầu cảm khái. Tiểu Đào ng ầi phía đối diện tay vân vê góc áo, suy nghĩ không biết như thế nào mở

miệng. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng vẫn không thể nói ra thành lời e then nhìn hắn vài l'ân, rũ mắt xuống khuôn mặt h 'âng h 'âng miệng nhỏ cười trộm.

Hoắc Tr`âm lại một l`ân nữa sâu sắc cảm nhận được hôm nay không giống mọi l`ân nha. Nhưng không giống ở đâu hắn lại không thể nghĩ ra은 지은

Nhưng là, chính là không giống nhau.

Đôi mắt nàng có chút sưng giống như là đã khóc qua, nhưng khoé miệng vẫn như cũ tươi cười nhìn qua rất vui vẻ, không giống như đang có chuyện không vui. Hoắc Tr`àm gãi gãi đ`àu đoán tới đoán lui, tâm sự của tiểu cô nương hắn cũng không đoán được.

Rửa xong chén đũa, Tiểu Đào không giống như mọi l'ân li 'ên vội vã rời đi cũng không có đuổi hắn đi ra cửa tiệm. Chỉ nhìn mặt hắn ôn nhu hỏi: "ngươi nói, ta hôm nay c'ân phải bán thêm đường táo nữa hay không?"

" muội hỏi ta?" Hoắc Tr`âm kinh ngạc chỉ vào mình không thể tin được một màn trước mắt này. Nghĩ đến hôm qua Tiểu Đào hấp tấp chạy vào, gọn gàn dứt khoát nói với hắn trưa nay không thể đến làm cơm cho hắn, phải v`ênhà làm đường táo để kịp chưa tan chợ.

Lúc ấy nàng nhưng là không có nửa ý muốn hỏi ý kiến của mình, hôm nay đây là làm sao vậy a? Thế nhưng lại hỏi ý kiến của hắn.

" ta...ta cảm thấy muội vẫn là đừng đi, ngày hôm nay chạy mệt cả một ngày mệt như vậy, hôm nay li ền nghỉ một lát đi. Sáng mai, ta muốn đi bái tế cha nương ta,cho nên, trong rổ của muội còn lại bao nhiều ta mua hết muôi không c ần lại phải chay đi bán nữa."

Hắn đương nhiên không muốn nàng đi hắn đặc biết muốn Tiểu Đào ở lại càng lâu càng tốt, kể cả phải từ cửa tiệm nhìn nàng trong lòng cũng thực cao hứng.

Tiểu Đào ngoan ngoãn gật đ'àu: "được, ta li ền không đi nữa, mấy ngày này chịu không ít chiếu cố từ ngươi, nếu ngươi ngày mai muốn đi bái hai

lão nhân gia, đường táo này cũng không thể thu ti en của người, ta tặng cho người."

Hoắc Tr`àn có chút ngây người, không thu ti`àn đường táo vậy là không tính là mua ngày mai đi viếng mộ cha nương, hắn có phải hay không nói đây là đ`ônàng dâu tương lai của các ngài làm.

" kia...kia cũng đúng, chính là muội không mang theo ti ền v ề nhà vậy muội đinh nói với cha nương muội như thế nào? Nếu không thì như vậy Tiểu Đào, muội mang khối vải này v ề nhà đi coi như muội bán đường táo r ồi mua." Hoắc Tr ần lấy trên giường đất khối vải bông xinh đẹp kia, nhét vào tay Tiểu Đào. Ở trong lòng lại một l ần nữa tự giơ ngón cái với chính mình.

G'àn đây càng ngày hắn càng thông minh r'ài, nếu không lấy được nàng dâu v'èkhông phải là muốn chết sao?

Tuy là như vậy nhanh trí nhưng cũng không ôm bao nhiều hy vọng, rốt cuộc là ngày hôm qua nói nữa ngày Tiểu Đào cũng không chịu muốn, nhưng là trăm triệu l'ân không nghĩ tới chính là, Tiểu Đào c'ân lấy khối vải.

" Hoắc đại ca, không phải ngươi nói ai giúp ngươi làm y phục vải này li ền tặng cho người đó làm tạ lễ sao, ngươi hiện tại đem vải cho ta vậy tạ lễ người ta như thế nào đây?"

"không có việc gì không sao...vậy ta lại đi mua một khối khác đưa họ." Chỉ c`ân Tiểu Đào chịu muốn, muốn hắn làm gì cũng được cái gì gọi tạ lễ với không tạ lễ hắn lấy có cả thôi. Tiểu Đào khuôn mặt nhỏ càng đỏ cắn môi do dự một lát, ngâng lên dùng ánh mắt to xinh đẹp thật sâu nhìn hắn một cái, li ền e thẹn cúi đ`âu xuống: " ta nói là... nếu không ta giúp ngươi làm y phục..."

Hoắc Tr`àm ngơ ngần mà đứng im tại chỗ, hoài nghi lỗ tai mình hỏng r`à xuất hiện cả lời mình muốn nghe nha. Tiểu Đào nói là muốn làm y phục cho hắn cơ đấy ừ,... trời ạ, đây là lão thiên gia mở mắt nhìn xuống, là nguyệt lão tỉnh ngủ sao?

Hoắc Tr`âm kích động tới nói năng lộn xộn: " thật sự? Tiểu Đào muội... muội nguyên ý giúp ta làm y phục a, ta ta ta, vậy muội... a!" Hắn nói không lên lời, cũng không nhịn được ý cười, khoé miệng đã muốn kéo lên tận mang tai.

Tiểu Đào mất một lượng lớn dũng khí mới dám nói ra lời như vậy, nguyên là nàng lo lắng Hoắc Tr`âm cho rằng nàng không biết ki ềm chế, giờ phút này thấy hắn như vậy li ền bỏ xuống băn khoăn trong lòng, toàn tâm toàn ý nghĩ làm tốt y phục cho hắn, cho hắn xem tay ngh ềcủa nàng. 지은

" ngươi lại đây" Tiểu Đào nhẹ giọng nói.

"?" Hoắc Tr`âm kinh ngạc nhìn nàng, không rõ ý tứ của nàng.

" ngươi lại đây nha, ta đo kích cỡ của ngươi bằng không, làm sao may được y phục đây."

" à.." Hoắc Tr`âm lúc này mới phản ứng lại, kinh hỷ cười đi qua, lại cảm thấy chính mình cười như vậy thật quá đáng, vội vàng khép miệng lại. Bước lớn hai bước tới trước Tiểu Đào đứng ngây người.

Tiểu Đào đem vải bố trải ra giường đất, khay kim chỉ đ`âu đ`ây đủ lại lấy ra một miếng vôi nhỏ màu trắng.

Thấy Hoắc Tr`âm đứng im chỗ đó không nhúc nhích mà chỉ ngây ngô cười, Tiểu Đào cũng bị hắn làm cho cười, vòng ra phía sau hắn, dùng ngón cái đè lại một bên vai, duỗi tay ngang ra giữ lại ở giữa lại đổi vị trí tới chỗ khác.

Trong tay bây giờ không có thước, đây là cách mọi người ở trong nông gia thường dùng để đo, dùng chính tay mình, một gang một mà đo. Tay Tiểu Đào nhỏ vai Hoắc Tr ầm lại rộng đo xuống dưới thế nhưng tận bốn gang tay nữa. Nàng li ần ước lượng chi ầu dài, ở trên miếng vải đánh dấu lại.

" mở tay ra." Tiểu Đào đo tay áo li ền nói hắn duỗi tay ra.

Hoắc Tr`âm nghe theo lời Tiểu Đào nói, ngoan ngoãn đứng ở đó làm theo, đứng đơ ra như tượng gỗ mắt nhìn thẳng, nhưng trong lòng giống như lửa đổ thêm d`âu càng cháy càng mạnh dập thế nào cũng không tắt được.

Hôm nay hắn mặc một cái áo ngắn tay, vải rất mỏng khi Tiểu Đào chạm vào vai hắn, thân thể hắn đã cứng đờ trong lòng nhảy bùm bùm không ngừng.

Theo sát, Tiểu Đào kêu hắn mở hai tay, đôi tay nhỏ bé kia như muốn mệnh hắn bắt đ`âu trên eo hắn di chuyển, từ bên trái vòng ra phía sau, sau đó nàng lại từ phía dưới cánh tay chui qua, đôi tay nhỏ bé kia nhẹ nhàng lướt qua bụng hắn. Hoắc Tr`ân cắn răng nín thở, sợ thân thể mình có gì biến hoá, làm nàng sợ. Nhưng dày vò như vậy ai chịu được đây? Cô nương người thích đang ở trên người người sở tới sở lui, nàng thập ph`ân nghiêm túc đo kích cỡ. Hắn từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp h`âng, c`ân cổ duyên dáng trắng trắng, vòng eo nhỏ ngực phập ph`âng, hắn thu hết vào đáy mắt, trong đ`âu hắn li ền trống rỗng r sã. 🌣

Tiểu Đào cũng tự khắc chế chính mình xúc động muốn chạy trốn, cùng một đại nam nhân tiếp xúc g`ân như vậy không phải là thói quen của nàng. Chính là trong nhà hắn kim chỉ thước đo phấn kẻ cái gì cũng đ`âu không có nàng đành phải dùng cách này.

Đến khi đo đến chi à dài áo choàng, nàng thật sự không thể chịu được thêm, lau m ôhôi trên chóp mũi, nhẹ giọng nói: "Hoắc đại ca, ngươi có áo bông dài nào cũ không? Ta đo áo cũ r à làm đi."

Hình phạt ôn nhu này làm hắn vừa hưởng thụ vừa thống khổ a, chính là nghe ý tứ của Tiểu Đào, hắn vừa muốn theo nhưng hắn luyến tiếc nha, li ền trái lương tâm nói: " có một cái áo choàng cũ, nhưng mặc không thoải mái, hơn nữa g`ân đây hình như ta mập lên, muội hay là vẫn đo cho ta đi"

" à" vậy thì không có biên pháp, Tiểu Đào chỉ có thể đo bằng tay cho hắn chi àu dài áo choàng bông thôi. Tay nhỏ run rấy bắt đ àu đo từ trên vai xuống một đường đo tới phía dưới, thời điểm đo đến eo Hoắc Tr àm hít sâu

một hơi dùng sức nín thở. Chính là, tay nhỏ kia lại như có như không chạm đến đùi hắn...

Tựa như có một cỗ nhiệt lưu tập trung d'ân tại một chỗ, trong nháy mắt li ền bùng nổ.

* 2019 r'à chúc mừng năm mới mọi người. Lại già thêm một tuổi lòng đau như cắt mà 🖺 rz 💛 VVV

Ng $\ddot{a}$ 5h li $\ddot{e}$ n t thấy mãi chưa xong, kéo xuống thấy chưa được một nửa nữa (T_T)

Hoá ra chương này bằng hẳn 4 chương bình thường 16h đ ng h ô mới xong một chương t thấy t thật giỏi mà. $= \omega =$ ahihi

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 24

Hoắc Tr`âm hốt hoảng xông ra ngoài, chạy như bay ra sau cửa tiệm lại đột nhiên dừng bước chân, xoay người chạy vào nhà xí.

Tiểu Đào mặt mũi đỏ bừng tim đập thình thịch, kỳ thật nàng đã cố tình tránh né, dùng tay đo đ`àu cố gắng không chạm vào nhi àu, vừa không dám chạm vào đùi vừa không dám chạm vào mông. Mặc dù là như vậy nhưng vẫn không khỏi một màn xấu hổ.

Mấy năm nay, Tiểu Đào đi khắp hang cùng ngõ hẻm, tự nhiên sẽ không giống với những tiểu thư khuê các cửa trước không ra cửa sau không bước, cái gì cùng đ`âu không hiểu. Người nông thôn, dặc biệt là những người phụ nhân có tuổi thích nói nhi ầu chọc cười người khác, đ`âu tránh không khỏi lấy mấy chuyện nam nữ nói với nhau.

Dù nàng không muốn nghe, cũng không có khả năng đem lỗ tai bịt lại, nói một câu hai câu không rõ, không hiểu nghe nhi ầu, dù gì đi nữa cũng sẽ hiểu ra một chút. Tuy là có chút mờ mịt, nhưng cơ bản v ề vấn đ ề này nàng vẫn biết một ít.

Tiểu Đào đứng dậy ng 'à lên giường đất, tay c'ần vải có chút run. Không biết là lúc sau hắn trở v'ệ chính mình sẽ đối mặt với hắn thế nào, đơn giản đứng dậy lấy 20 văn ti ền. Đi đến trong viện mở cửa sau, từ ngõ nhỏ xuyên qua đi tới đường lớn.

Một lúc lâu sau, Hoắc Tr`âm mới từ trong nhà xí đi ra. Rũ đ`âu, mặt đỏ bừng, cắn môi, không biết sẽ giải thích như thế nào. Đi tới cửa, hắn rối rắm một lúc, hít một hơi thật sâu mới nhấc chân vào nhà. Cũng không thể vì bây giờ xấu hổ mà v`ê sau không nhìn mặt nữa, đơn giản bây giờ da mặt phải dày. Hoắc Tr`âm nghiêng đ`âu vào phòng, phát hiện ra trong phòng trống rỗng, căn bản không còn thân ảnh của tiểu cô nương trong phòng.

Hoắc Tr`âm lập tức li ền luống cuống, Tiểu Đào đi r`ài, quả nhiên doạ sợ nàng. V`ề sau, nàng làm sao dám tới nữa? Vừa qua khỏi ngày lành, như thế nào lại biến thành ra như thế này.?

Hoắc Tr`âm ng 'à xổm trên mặt đất ôm đ`âi, nhìn xuống đ`âi sỏ gây nên tội lỗi này, thấp giọng mắng: " thứ không ti 'ên đ'ò, thật không ti 'ên đ'ò, sao lại không thể chịu được như thế? Không kiên nhẫn lại? Hiện tại tốt r'à, nương tử ta chạy r'à, người lăn lộn cái rắm!"

" Hoắc đại ca, ngươi đang nói với ai vậy?" Tiểu Đào ôm một bao bông tốt tiến vào, li ền thấy Hoắc Tr ầm ng cũ xổm ở đất, l ầm b ầm mấy câu, nghe cũng không rõ nói cái gì.

Hoắc Tr`âm đứng bật dậy, giật mình mà nhìn v`ê tiểu cô nương phía trước: "Tiểu Đào....muội đã trở lại!"

" ừ" Tiểu Đào gật đ`âu: " ngươi không phải làm một kiện áo bông sao? Ta đi mua chút bông tới."

Cái gì gọi là bất ngờ, cái gì gọi là vui mừng khôn xiết Hoắc Tr`âm hôm nay xem như tràn đ ây cảm xúc như vậy. May mắn hắn lúc nãy trốn mau, xem ra Tiểu Đào cũng không có phát hiện ra khác thường đi, là hắn suy nghĩ nhi ầu, nàng còn đi mua bông cho hắn kìa.

" hết bao nhi `àu ti `àn vậy? Ta đưa muội." Hoắc Tr `àm cười hớn hở nói.

" là một ít bông thôi, không phải áo bông ngắn không thể dùng nhi ều bông. Ta nghĩ làm rộng một chút, nói như vậy, tháng sau ngươi có thể mặc một áo này, tới mùa đông, ngươi có thể mặc bên trong một áo bông mỏng, qu'ần bông mỏng." Tiểu Đào tính toán tốt cho hắn, người nhà nông cơ hội mặc áo trường bào không nhi ều, mùa đông, hắn đứng cạnh bếp lò làm việc mặc một kiện áo bông mỏng hẳn là ổn r ềi đi.

Nếu muốn ra cửa, li ền ở bên ngoài khoác trường bào vào là được. Làm như vậy giống như làm nhi ều y phục r ềi nha.

Hoắc Tr`âm hoa tâm nộ phóng, mở ra tủ qu`ân áo, lấy ra một áo tương đối vừa người li ền đưa cho Tiểu Đào: " kiện y phục này chi ều dài vẫn có thể tương đối vừa, muội lấy cái này đo theo, ta muốn lên trước làm việc, g`ân dây người mua dao phay nhi ều, ta phải làm nhanh."

Tiểu Đào mim cười gật đ`àu: " vậy ngươi đi đi, giữa trưa đói bụng li ền xuống đây ăn cơm."

" a, được!" Hoắc Tr`âm tâm tình sung sướng trở lại cửa hàng, vung đại thiết chuỳ lên, làm việc hăng say.

Tiểu Đào ước lượng độ dài áo, thời điểm đến trưa, li ền đã làm tốt vạt áo sau. Cơm trưa, Tiểu Đào xào một n ồi thịt, rau trộn, bánh nướng m ền xốp, còn làm một n ồi canh bí đao nấu thịt viên 기은

Hoắc Tr`âm ăn đến đặc biệt thống khoái, vừa ăn vừa nhìn trộm Tiêu Đào, sau khi nhìn lén một cái khoé miệng li`ên nhếch lên, mặt đ`ây vui vẻ giấu cũng không giấu được.

Tiểu Đào vốn định chờ đến thời điểm ăn cơm hỏi hắn một chút, hắn muốn tìm dạng tức phụ như thế nào. Chính là rất nhi ều l`ân lời nói đến bên miệng cũng không thể nói ra thành lời được, sau ngẫm lại li ền từ bỏ, cùng với trực tiếp hỏi không bằng chậm rãi cảm thụ, dù sao không phải là đến làm nửa tháng cơm cho hắn sao? Nửa tháng, nàng hẳn là có thể hiểu biết hơn v ềhắn.

Cơm nước xong, Tiểu Đào li ền v ề nhà, Hoắc Tr ầm cố gắng khống chế vẻ mặt không nỗ của mình, sợ làm nàng nhìn ra manh mối, không chịu lại đến nhà hắn.

Nhưng hắn cũng không quên đem cuộn vải để vào tay nàng, làm nàng mang v ềnhà làm y phục mới.

Tiểu Đào cũng không cùng hắn mất sức đùn đẩy nhún nhường, yên lặng tiếp nhận ý tốt của hắn, trong lòng nghĩ phải h à báo ý tốt của hắn. Vè đến nhà, đem cuộn vải bông xinh đẹp ra, li ên đem Diệp thị, Tiểu Liểu, Anh tử chấn kinh r à.

Anh tử hưng phấn mà c'âm vải để lên người ướm thử, trong miệng không ngừng nhắc mãi: " đẹp quá, đẹp quá, muội chưa từng nhìn thấy vải nào đẹp như vậy đâu"

Diệp thị ở bên cạnh cười khẽ: "đừng nói con chưua thấy qua, nương cũng chưa có nhìn qua đâu, Tiểu Đào, vải này bao nhiều ti ền một thước a?"

" nương, không đắt, cũng giống với vải làm giày. Rất nhanh liền trung thu, trong tiệm có rất nhiều vải nhiều màu đẹp, cái này cũng không phải là vải đẹp nhất trong tiệm đâu, lièn dùng vải này làm y phục cho Tiểu Liễu đi." Tiểu Đào nói.

Tiểu Liễu cao hứng mà chạy tới, ôm lấy Tiểu Đào hôn một cái: " tỷ thật tốt, tỷ thương muôi nhất!"

Tiểu Đào ôm mặt oán trách nói: " muội lớn r của sao còn học theo bộ dạng của Tiểu Tùng a, làm ngườ khác một mặt đ ây nước miếng."

Mọi người cười ha ha, trong nhà một mảnh ấm áp vui sướng.

Ngày hôm sau chính là 15 tháng 8, Tiểu Đào không có nghỉ ngơi như cũ xách theo một rổ đò ăn vặt lên trấn đi bán, bất quá, hàng trong rổ đ`êu là bánh trung thu. Có bánh nhân hạt dẻ, nhân táo, nhân đậu, còn có nhân ngũ vị.

Người làm bánh trung thu không nhi `âu, có thể miễn cưỡng làm ra bánh có hình có dạng, nhưng cũng không thể làm ngon như nương của Tiểu Đào làm. Cho nên, hôm nay nàng bán bánh đặc biệt chạy.

Cuối cùng có người muốn bao hết số còn lại, Tiểu Đào lại không đòng ý, nàng đem bánh trung thu mỗi loại để lại một cái, cố ý để lại cho Hoắc Tr`ân ăn tết은지은

Thời điểm từ của hông đi vào, Tiểu Đào không nghe được tiếng leng keng quen thuộc, liền tò mò nhìn lên cửa hàng, đang lúc nàng nghiêng người nhìn liền thấy Hoắc Trầm từ hậu viên đi ra.

Hôm nay, hắn không mặc xiêm y cũ nát ngày thường hay mặc làm việc, mà là áo ngày hôm qua mang tới đo để làm kiện áo bông, tóc cũng sach sẽ gọn gàng, một sợi cũng không loạn.

Hoắc Tr`âm như vậy làm nàng cảm thấy có chút xa lạ, r`âi nhìn hắn lại có vài ph`ân anh tuấn tiêu sái, hắn tự nhiên đi tới tiếp nhận rổ trong tay Tiểu Đào, đi theo nàng vào trong phòng bếp.

" Hoắc đại ca. Hôm nay ngươi không làm việc sao?" Tiểu Đào hỏi.

"hôm nay ăn tết, ta tự cho chính mình nghỉ một ngày. Khó trách Tr`ân đại thúc khen muội c`ân mẫn có khả năng, qua tết trung thu còn tới bán hàng a." Hoắc Tr`ân ngoài miệng nói vậy, nhưng kỳ thật đêm qua đ`âu ngóng trông Tiểu Đào lên trấn bán hàng, đã mong mỏi một đêm. Sợ nàng bởi vì ở nhà ăn tết không chịu tới đây.

Nếu là như vậy không phải là không được nhìn thấy nàng một ngày sao. 지은

Đối với lời khích lệ của Hoắc Tr`âm, Tiểu Đào thẹn thùng mà mim cười, nhẹ ngiongj nói: "không c`ân mẫn sao được, đi àu kiện nhà ta không tốt lắm, nhà lại nhi àu tỷ muội như vậy, tính ta mỗi ngày bán hàng thế này tương lia gả đi chưa chắc đã có cái gì gọi nlaf của h`ài môn. Nếu không chăm chỉ thì ngay cả cơm cũng không có ăn đủ."

Hoắc Tr`àm lông mày nháy mắt giật giật, nàng đột nhiên nhắc tới của h`à môn, chẳng phải đây chính là cơ hội để hắn biểu hiện tâm tư sao. Li`ên vội vàng nắm chặt thời cơ nói: phu thê nhà ai không phải v`ê sau thành thân đ`êu là nam nhân kiếm ti`ên v`ê nuôi gia đình sao. Nữ nhân có thể nấu cơm, có thể làm được y phục làm được giày, cũng là đã phi thường hi ền huệ. V`ê sau ta cưới nương tử v`ê, nhất định sẽ không cho nàng đi ra ngoài vất vả kiếm ti`ên, chỉ c`ân ở cửa tiệm giúp ta thu ti ền là được. Cũng không c`ân nhà nàng có của h`à môn, nương tử của ta, ta nuôi được!"

Nói xong hắn lén liếc mắt nhìn Tiểu Đào, phát hiện tiểu cô nương hé miệng nhỏ cười như không cười.

Có phải nàng có chút động tâm không?

Tiểu Đào đem bốn cái bánh trung thu lấy ra tới, đặt bánh lên đĩa sứ: " Hoắc đại ca, hôm nay ta bán chính là bánh trung thu cố ý để lại bốn cái cho ngươi, mỗi cái đ`àu là loại nhân khác nhau, ngươi giữ lại thời điểm cúng trăng đêm nay đem ra ăn đi.

Ta còn mang theo chút hạt dẻ tới, giữa trưa chúng ta làm canh xương nấu với hạt dẻ đi, người đi mua chút xương sườn v ềđây được không?"

"được, ta lập tức đi." Hoắc Tr`ân đáp một tiếng c`ân ti`ên li`ên đi ra cửa. Hoắc Tr`ân sau khi ra ngoài, Tiểu Đào xoay người đi tới múc nước, lúc này mới phát hiện hai b ôn gỗ lớn có đ`ây thịt cùng đ`ô ăn. Bên cạnh còn có thùng nước bên trong có hai con cá chép lớn đang bơi qua bơi lại.

Nguyên lai hắn đã mua nhi ầu đ ồ ăn như vậy, đáng tiếc chính mình vừa r ồi còn không nhìn thấy, bằng không li ền không cho hắn đi mua xương sườn r ồi, nhi ều đ ồ như vậy ăn như thế nào a. Lúc Tiểu Đào còn đang âm th ần hối hận, Hoắc Tr ần đã xách v ề một tảng xương sườn to trở v ề.

Nhìn thấy tảng xương sườn cực lớn, Tiểu Đào trọn to mắt: " người sao lại mua khối lớn như vậy nha? Ăn ba ngày cũng không hết a."

Hoắc Tr`àn sang sảng cười: "không có việc gì, ăn không hết giữ lại sau lại ăn tiếp, hôm nay Tr`àn đại thúc thịt còn dư lại, cho ta tiện nghi một chút, ta li àn mua nhi àu thêm. Lát nữa, muội cũng mang một ít v`ê nhà cho mấy đệ đệ muội muội trong nhà, ngày tết a phải ăn thật ngon mới tốt."

Tiểu Đào cắn cắn môi có chút khó xử. Chính mình cùng hắn không có quan hệ gì, sao hắn phải đưa nhà mình lễ vật trong ngày tết đâu.

Tiểu cô nương, đôi mắt trong veo như nước yên lặng nhìn chăm chú vào Hoắc Tr ầm, trong lòng th ầm nghĩ: nếu nói với hắn, mình có ý muốn gả cho hắn, hắn sẽ đến nhà c ầu hôn nàng sao.?

Bò kho hạt dẻ:))))) t đi chết đây

Ba chỉ om hạt dẻ

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 25

Hoắc Tr`âm buông xương trong tay, quay đ`âu lại li`ên thấy tiểu cô nương đang dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, bộ dáng suy tư rối rắm, biểu tình có điểm sơ hãi, tưa h òcó cái gì muốn nói lại không dám nói.

Không phải là muốn mắng chửi người chứ?

Hoắc Tr`àn chột dạ, vốn là mượn cơ hội này lân la làm quen vạn nhất lỡ như biến khéo thành vụng...đột nhiên nhớ tới chuyện xấu hổ ngày hôm qua, vào đến cửa không nhìn thấy Tiểu Đào, ai! Như thế nào lại nóng lòng như vậy.

" Tiểu Đào ta không có ý gì khác, muội tiểu nha đ`àu đừng nghĩ nhi `àu. Muội giúp ta nhi `àu như vậy, hôm nay là ngày tết, ta cũng muốn cho muội ta lễ. Một chút xương sườn cũng không tính là cái gì, lát nữa muội mang v `ê đi."

" à" Tiểu Đào nhẹ giọng đáp ứng, lông mi thật dài rũ xuống, xoay người đi làm cơm trưa. Thì ra người ta không có ý gì khác, chính mình thật đúng là nghĩ nhi ầu. Nhìn dáng vẻ kia của Hoắc thợ rèn hẳn là không có tính toán muốn cưới tức phụ vào cửa, ở trong mắt hắn, mình chắc hẳn chỉ là một tiểu nữ hài đi.

Trời ạ! Hoắc Tr`âm không thể tin vào hai mát của mình, sao hắn lại thấy được tiểu cô nương trước hắn đang mất mát? Thật sự là mất mát sao? Hắn gãi gãi đ`âu, không dám xác định cảm giác của mình, tròng lòng giống như trống đánh, bùm bùm lợi hại, mím mím môi sợ chính mình nhất thời kích động nói sai cái gì.

Vẫn là từ từ tới đi, như vậy tương đối ổn thoả.

Bởi vì sợ hãi mất đi, Hoắc Tr`ân không thể hạ được quyết tâm, không thể biểu hiện quá phận, tránh doạ sợ tiểu cô nương. " Tiểu Đào ta hôm nay không làm việc, tới làm trợ thủ cho muội, muội chỉ việc cho ta đi." Tiểu Đào nhìn hắn biểu tình nghiêm trang, yên lặng thở dài: " vậy người đem xương sườn đi chặt ra đi, ta không đủ lực."

" được" thợ rèn nghe lời xách tảng xương lên đặt trên thớt, đem dao phay tinh xảo cố ý làm cho Tiểu Đào để sang một bên, tìm ra dao phay to trong nhà chặt xuống.

Tiểu Đào ở bên cạnh nhìn lén hắn chặt xương, càng nhìn càng cảm thấy nam nhân này không t ã. Cao lớn cường tráng, tướng mạo anh tuấn, còn có bản lĩnh kiếm ti ền dưỡng gia, còn không phải là kẻ tự cao tự đại. Giống như bây giờ, hắn ở trong bếp trợ giúp nấu cơm đến vô cùng cao hứng, nhanh nhẹn, nam nhân tốt như vậy đích xác không dễ tìm.

Hoắc Tr`àm chặt tốt xương sườn, quay đ`àu lại hỏi Tiểu Đào: " có muốn để trong chậu gỗ để rửa không?" Đột nhiên quay đ`àu lại, thế nhưng phát hiện tiểu cô nương đang nhìn mình chằm chằm, một khắc kia bốn mắt tương giao, thời gian giống như đã dừng lại, hương hoa quế trong viện từ cửa số tiến vào, nhiễm h`àng khuôn mặt nhỏ của tiểu cô nương, làm tâm nam nhân như say như si, tâm cũng rung động.

Hai người đ`ông thời rũ mắt, quên hết mọi thứ xung quanh, chỉ có thể cảm nhận được tim mình đang đập thình thình liên h`ài, cùng hình bóng của người đối diện.

Nam nhân chung quy da mặt phải dày chút, rất nhanh lại một l'ân nữa ngước mắt nhìn qua, chính là tiểu cô nương vội vàng cúi đ'àu, không nhìn thêm hắn nữa. Hoắc Tr'àm trong lòng thoáng có điểm mất mát, nhưng không sao đã có tiến triển, không phải sao?

Hắn hơi mim cười, lại. L'ân nữa hỏi: " Tiểu Đào, xương này là để trong chậu rửa sao?"

" đúng vậy, ngươi để vào chậu gỗ lớn kia, lát sau ta sẽ tới rửa sạch" tiểu cô nương không ngầng đ`àu lên, giọng nói mang theo chút run rẩy.

" được, ta đây đi ra viện mổ cá, trước kia chưa có làm qua, nhưng là đã thấy, rạch bụng r'ời đem tất cả bên trong moi ra có phải hay không?" Hoắc Tr'àm đi đến bên cạnh Tiểu Đào tay xách thùng nước đưng cá hỏi.

Hắn dựa vào g`ân, Tiểu Đào trong lòng càng thêm khẩn trương, đôi tay càng không dám rời đi cục bột, đem cục bột đã nhào tốt nhào lại l'ân nữa, trong miệng tuỳ ý lên tiếng: " ừ"

Hoắc Tr`âm xách theo thùng nước ra ngoài, Tiểu Đào mới dám giương mắt, đậy kín bột đã nhàog lại, rửa sạch tay, bắt đ`âu đi nhặt rau.

Tiểu Đào ở bên này làm đ ồ ăn không sai biệt lắm, cũng đã xong một số thứ, bỏ vào mâm. Hoắc Tr ần đem hai con cá chép lớn đã rửa sạch sẽ đi vào: "Tiểu Đào, muội nhìn một cái, cá làm như thế này được chứ?" Hoắc Tr ần làm việc, đặc biệt là vì muốn tiểu cô nương hắn thích ở trước mặt hắn khích lệ hắn một câu, hắn đem cá tinh tế đánh vẩy cá, mổ bụng đem tất cả đ ồ bên trong bụng cá đ ầu lấy ra ném sang một bên, lại đem cá rửa sạch đến ba bốn lần li ần, chính mình nhìn đến vừa lòng, mới bằng lòng đem vào nhà.

Tiểu Đào mim cười gật đ`àu: " ân, không t`ài, nhìn không ra tới, ngươi trừ bỏ rèn đ`òra, làm việc khác cũng thật xuất sắc."

Hoắc Tr`àm trong lòng chính là một câu này thôi, trong lòng ngọt như mật, cái này, nương tử tương lai ở trước mặt hắn khen hắn. Mổ cá thật không t`ã, không t`ã!

Không ngờ, không chờ hắn cao hứng được lâu, li ền nghe Tiểu Đào tiếp tục hỏi: " trứng trong bụng cá đâu? Ngươi có đặt riêng ra trong chén khác không?"

Hoắc Tr`àm nghẹn lời, bước nhanh ra ngoài, nhìn xem trong đống nội tạng vừa ném ra đúng thật là có trứng, nhưng không thể lấy được nữa. Trở lại trong phòng Hoắc Tr`àm thành thật thừa nhận sai l`àm: " ta không biết kia là trứng cá, cũng không chú ý, đ`âu đem đ`ô trong bụng cá ném ra, còn muốn rửa xong tay thì đem chôn đi nữa, bằng không quá tanh. L`ân tới, l`ân tới ta đã biết làm như thế nào r ồi nhất định làm muôi vừa lòng."

Tiểu Đào cười một tiếng: " ngươi không để ta làm cá, sao ta lại không vừa lòng đây. Ném li ền ném đi, cũng là trách ta vừa nãy không nói rõ ràng, ta vừa r ä..."

Vừa r'à thất th'àn, mà những cái đó nàng không có biện pháp nói ra, vì thế, Tiểu Đào li 'àn ngậm miệng.

Hoắc Tr ầm trông mong nhìn nàng, đặc biệt muốn biết vừa r ầi nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì. Hắn còn cảm thấy Tiểu Đào hôm nay âm thanh nói chuyện cũng khác trước kia, trước kia thanh âm thoải mái, giòn tan, vui tươi, hôm nay tựa h ồcó chút...m ền mại, giống như đang làm nũng....

Hoắc Tr`àm đặc biệt muốn biết tâm ý của Tiểu Đào, r`à lại không dám lỗ mãng hấp tấp mở miệng hỏi, hắn chỉ có thể nỗ lực giúp Tiểu đào làm việc, thể hiện tốt bản thân trước mặt Tiểu Đào.

Trong lò bếp ngọn lửa màu đỏ cháy lên hừng hực, rất nhnah, hỗn hợp hạt dẻ thơm ngọt bùi bùi cùng mùi vị của thịt bay ra tứ phía, Hoắc Tr`âm ng ồi lên ghế, cho thêm củi vào lò lửa, vừa âu yếm nhìn cô nương ở trong phòng đang bận rộn xào rau rán cá.

Trong phòng bếp nhiệt khí ngày càng nhi ầu, độ ấm ngày càng tăng cao, tâm tình của hai người trong phòng cũng càng vui mừng.

" Tiểu Đào, muội làm đò ăn thật đẹp mắt, hai con cá này đẹp như vậy thật không nỡ ăn a! Hoắc Tr`âm từ đáy lòng tán thương.

" làm đ ồ ăn đẹp mắt chút, mới càng thêm muốn ăn nha, hôm nay là tết, li ền làm thêm nhi ều món khác, tối nay ngươi làm nóng lên là ăn được. Hôm nay thời tiết rất ấm áp, ngươi có thể đem bàn rời đến tring vuện, vừa ăn vừa ngắm trăng."

" ừ, trong nhà còn có một bình rượu hoa quế, lát nữa ta đem mở nó ra, chúng ta uống hai chung đi." Nghĩ đến trăng đêm nay, Hoắc Tr`àn có chút mất mát, một người ngắm trăng có ý nghĩa gì đâu? Nếu có nương tử ở bên cạnh kia mới gọi là ngắm trăng. Nhưng cũng còn tốt, ít nhất giữa trưa có thể cùng nàng cùng nhau ăn cơm. Hoắc Tr`àn th`àn hạ quyết tâm: trung thu

sang năm nhất định phải cùng nàng cùng nhau ngắm trăng, cùng nàng uống rượu, ôm nàng ngủ.

Bữa cơm hôm nay thập ph'ân phong phú, có canh xương sườn nấu hạt dẻ thơm nức, lại có cá sóc giòn thơm lừng da cá vàng ươm giòn tan, lại có đậu hũ thơm cay, nấm chưng tỏi, ngó sen kẹp thịt, còn có dưa chua chấm tương, dưa chuột trộn chua ngọt, canh củ cải, bánh nướng m'ên xốp thơm ngọn.

" oa! Quá tuyệt vời, Tiểu Đào, nhà của chúng ta trước kia tuy rằng không thiếu ti ền nhưng ăn tết ngon như vậy thì chưa bao giờ được a. Bởi nương ta sẽ không làm đ ồ ăn nhi ều như vậy, nhi ều nhất cũng chỉ là h ần một n ềi thịt, chưng màn th ầu. Tiểu Đào, chờ v ề sau muội có hài tử, hài tử của muội thật đúng là có phúc a."

Hoắc Tr`âm nhìn bàn mỹ thực sắc hương vị đ`âu đ`ây đủ, từ đáy lòng tán thưởng.

Tiểu Đào hé miệng nhỏ mà cười cười ngượng ngùng cúi đ`ài, không có truy cứu hắn cùng với một cô nương nói đến chuyện hài tử là quá phận, c ần lấy đôi đũa nói: " mau thừa dịp còn nóng mau ăn đi, nguội r ồi không ăn được nữa,"

" ai,,muội đừng vội." Hoắc Tr`âm chạy ra khỏi phòng bếp, ở dưới chân tường phía nam, đem một vò rượu ôm lên. Mở bình ra, hương rượu thoang thoảng bay ra, hắn đổ ra rượu ra hai chén lớn, hai mắt th`ân thái sáng láng nói: " ăn tết, chúng ta uống chút rượu, đây là rượu gạo, sẽ không say"

Tiểu Đào liên tục xua tay: " ta không uống rượu, trước cũng chưa uống qua bao giờ, vạn nhất uống say, ở nhà người làm loạn làm sao bây giờ?"

Hoắc Tr`âm cười ha ha: " loạn thì loạn đi, muội muốn như thế nào đ`âu được, dù đem nóc nhà dỡ xuống ta cùng đ`âu theo muội."

Tiểu Đào bị bộ dáng tuỳ tiện của hắn chọc cho cười khanh khách không ngừng: "Hoắc đại ca, chờ người v`ê sau cưới tức phụ v`ê, khẳng định sẽ rất thương nàng đi tính tình của người thật tốt."

Hoắc Tr`àm lông mày khẽ nhếch, biết cơ hội của mình lại tới nữa r`ài, vội vàng vỗ ngực thùm thụp đảm bảo: "đương nhiên, nương tử của ta, ta không thương chẳng lẽ còn để cho người khác thương hộ sao? Chờ v`ề sau ta cưới nương tử v`ề, nàng muốn như thế nào ta li a để nàng làm như thế, ta tuyệt đối không quản nàng, cũng sẽ tuyệt đối không đánh nàng, mắng nàng, mỗi ngày đ`àu sẽ nâng niu nàng trong tay, cho nương tử của ta được ăn tốt mặc tốt, sống vui vẻ."

Tiểu Đào cười đến không khép miệng được, đem chén rượu trước mắt mình đẩy v`êphía Hoắc Tr`àm: " rượu này thơm như vậy, đừng lãng phí, dù sao ta cũng không uống được, ngươi đem hai chén nảy uống đi."

Hoắc Tr`âm không muốn Tiểu Đào khó xử, nếu nàng không muốn, thì như vậy đi, ngẫm lại một tiểu cô nương đi bán hàng rong v`ê người lại có mùi rượu thì thật không biết giải thích như thế nào với người trong nhà. Vẫn là chờ nàng gả cho hắn thì uống đi, uống say cũng không sợ, dù sao hắn cũng sẽ chiếu cố nàng thật tốt.

Thời điểm uống rượu, hắn uống rượu trong chén mình một ngụm, lại bưng chén của Tiểu Đào lên, trong miệng còn nói: " tới, Tiểu Đào, ta giúp muội uống một ngụm," một người uống rượu cũng có thể làm cho hai người cùng vui vẻ náo nhiệt, Tiểu Đào cũng bị hắn làm cho cười ha ha liên tục, không ăn được cơm.

Hoắc Tr`âm rốt cuộc lại phát hiện mình cũng có khảh năng làmm cho Tiểu Đào cười vui vẻ, nàng cười so với lúc ở cạnh tên Tr`ân Mẫn Đạt kia còn tựa h`ô vui vẻ hơn. Nhưng, mình cũng là Hoắc đại ca tên kia cũng là Tr`ân đại ca, điểm này, Hoắc Tr`ân hắn không phục.

" Tiểu Đào, v`ê sau muội gọi ta là Đại Tr`âm đi, người khác đ`êu kêu ta là Đại Tr`âm, chỉ có muội kêu ta là Hoắc đại ca, nghe thật xa cách, giống như chúng ta không thân quen. Kỳ thật, chúng ta là bằng hữu tốt của nhau đúng không?"

Tiểu Đào nghĩ nghĩ cảm thấy cũng đúng, mỗi ngày thời điểm bán hàng, chỉ c`ân nhìn sơ qua tuổi tác thấy hơn tuổi mình nàng đ`âu kêu đại ca, Triệu đại ca, Ti ần đại ca, Tôn đại ca, Lý đại ca thật đúng là không có gì bất đ`ông.

Nếu nàng muốn cho Hoắc thợ rèn đến nhà mình c'àu hôn, nên làm cho hắn có cảm giác bất đ'ờng không giống với mọi người xung quanh.

" chính là, ngươi so với ta lớn hơn mấy tuổi, nếu ta trực tiếp gọi tên, có phải hay không không biết trên dưới không? Nếu không ta gọi ngươi là Đại Trần ca đi " Tiểu Đào ngọt ngào nói.

" được a." Hoắc Tr`âm được như ước nguyện, tâm tình càng sung sướng, quan hệ của hắn và Tiểu đào càng g`ân hơn một bước.

Cơm nước xong, Tiểu Đào cũng không vội v ềnhà ngay mà đem áo bông đã làm được một nửa ra tới, bắt đ`âu làm vạt áo trước. Rất nhanh li ền vòng xong ba vòng, chỉ còn lại cổ áo.

" Hoắc đại ca, người ng 'à đừng nhúc nhích, ta tới đo kích cỡ cổ áo."

Tiểu Đào để hắn ng trên giường đất, nàng đứng trước người hắn, bàn tay trắng mềm mềm bắt đầu từ đầu vai, xẹt qua xương quai xanh, dọc nghiêng nghiêng theo cổ áo đi xuống.

Tiểu cô nương thập ph'àn nghiêm túc làm việc trước mắt, thới điểm đứng thẳng thân mình, ngực nàng li ền đối diện với mắt của hắn, thời điểm nàng cong lưng, từ góc độ của hắn vừa vặn chính là nhìn đến chỗ cổ áo như ẩn như hiện một mảng trắng nõn.

* hôm nay Đào mei mei rắc thính Hoắc ca nhi ầu quá, Hoắc ca bắt không kịp (____) nói chung anh chị rắc thính nhau tung trời(" 7 ")

Cá sóc chiên

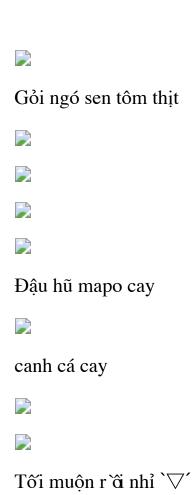

Ngó sen kẹp thịt

Nấm xào tỏi

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 26

Hoắc Tr`âm không dám nhìn, ngầng đ`âu lên nhìn nóc nhà. Nếu chuyện xấu hổ l`ân trước tái hiện lại một l`ân nữa hắn thật sự không còn mặt mũi nào nhìn nàng nữa.

Bàn tay nhỏ m'ên mại như không xương đang hành động trược ngực hắn, tuy là cách một t'âng vải bông, lại giống như gãi không đúng chỗ ngứa, ngược lại làm cho hắn cành ngày càng ngứa. Trong nháy mắt hắn thậm chí có ý muốn xúc động hung hăng giữ chặt tay nhỏ của nàng, đem nàng đè lên giường đất, hỏi nàng: gả cho ta, được không?

Tiểu Đào đứng đo đạc ở ngực hắn, khoé mắt lại thường đảo qua phía dưới. Nàng muốn biết, chính mình ở trước thợ rèn có lực hấp dẫn hắn hay không? Có làm cho hắn nảy sinh ý tưởng khác không, vì lần trước xảy ra chuyện đụng chạm vào thân thể mới có chuyện xảy ra như vậy.

Chính là lúc này đây, hết thảy đ`àu bình tĩnh không xảy ra bất luận chuyện xấu hổ nào phát sinh. Chuyện này nàng cảm thấy cao hứng, cũng lai có điểm mất mát nho nhỏ.

Quả nhiên chính mình vẫn còn quá nhỏ, không thể gợi lên cái gì trong d'àu hắn. Chuyện này, Tiểu Đào có kỳ thật có chút không phục, cúi đ'àu nhìn xuống ngực chính mình, Tiểu Đào thấy rõ ràng là đại cô nương r'ài nha, thậm chí so với đại đường tỷ đã thành thân còn hơn nha, thế nào hắn còn không cảm thấy gì hay sao?

Tiểu Đào cảm thấy có thể là do mình mặc qu'ân áo quá rộng, xem ra mấy ngày nữa phải chú ý việc ăn mặc một chút, bằng không thời tiết trở lạnh, mặc mấy bộ áo bông vào có hơn nữa cũng không hiện ra được.

Làm tốt vạt áo trước, mặt trời đã sắp lặn, Tiểu Đào so vạt áo trước cùng vạt áo sau, đối với tay ngh ề của mình vẫn thực vừa lòng: " chỉ còn hai tay áo, qua mấy ngày là có thể làm tốt, trước khi trời trở lạnh là có thể mặc được."

Thời điểm nàng ng từ trên giường đất nghiêm túc mà xe chỉ lu tìn kim, Hoắc Tr tìn an vị mà ng ti ở một bên, dựa vào vách tường, lẳng lặng nhìn nàng. Mùi hoa quế bay vào từ cửa số, phòng bếp đ tày mùi thơm của thịt, tất cả đ tì kém hơn cô nương trước mặt hắn, mỗi cử chỉ động tác đ tì làm hắn say mê.

Hoắc Tr ầm uống hai chén rượu hao quế, hơi có chút choáng váng, nhìn cô nương trước mắt, cảm thấy nàng đẹp giống như tiên tử trên cửu thiên. Không biết đời trước chính mình đã tích đức như thế nào, để bây giờ hắn có thể gặp được cô nương tốt như vậy. Thời đểm Tiểu Đào v ề nhà, mang ra một bao xương sườn lớn, theo ý tứ của Hoắc Tr ầm còn muốn cho nàng mang v ềthêm một khối thịt to, nàng sống chết không chịu.

Vừa vào đến cửa, trong lòng Tiểu Đào thấp thỏm không biết có thể hay không lừa gạt thêm l'ần này.

Thấy đại tỷ vào cửa, Anh Tử chạy nhanh ra đón nàng, hai con mắt lăng lăng nhìn chămm chú vào trong rổ. Phát hiện trong đó có một bao lá sen to, vội vàng mở ra nhìn:

" oa! Thật nhi ầu xương sườn a, thật là nhi ầu."

Tiểu Liễu đang cắt khoai lang cũng buông dao phay, chạy tới: " thật là tỷ mua xương sườn sao? Tỷ, tỷ thật lợi hại, ngày hôm qua nương còn nói là muốn mua một ít xương đấy. Cái này thì tốt r 'à, ăn thật đỡ thèm a."

Ba tỷ muội đang nói chuyện, Diệp thị ôm Đieefn Tùng đi vào, trong tay xách hai cây củ cải mới nhổ ngoài vườn v ề. Thấy các con vây quanh rổ của đại nhi nữ, Diệp thị cũng đi qua nhìn thoáng qua, lại bị thứ trong rổ làm cả kinh ngây ngần cả người: " Tiểu Đào, sao lại mua nhi ều xương sườn như vậy? Tốn bao nhiều ti ền a, con bán bánh trung thu cũng không đủ đi?"

Tiểu Đào nhấp nhấp miệng, ổn định tâm th`ân, mim cười nói: " nương, không tốn nhi ều ti ền, con bán ti ền bánh còn thừa nhi ều a nương nhìn xem."

Tiểu Đào đem h'àu bao trên người gỡ xuống, đổ ra mấy chục ti 'ên đ 'ông.

Diệp thị giật mình chỉ vào chỗ xương sườn: " vậy con dùng cái gì mà mua nhi `ài xương sườn thế kia? Trên xương lại còn thừa nhi `ài thịt lại như thế kia nữa"

" nương, nghe con nói đã, hôm nay là 15 tháng 8, bánh trung thu nhà ta bán rất tốt, bán được một nửa, con li ền nghĩ không bằng bán giá cao lên một chút, cho nên là nguyên là bán 4 văn ti ền một cái bánh con li ền bán thành 7 văn ti ền, cũng là bán hết r ồi nha. Bán được nhi ều ti ền bánh, khi v ề li ền mua xương sườn v ề."

Tiểu Liễu cùng Anh Tử kích động mà lạch bạch vỗ tay, trăm miệng một liên tục nói tỷ tỷ thông minh, đi theo tỷ tỷ có thịt ăn, làm Tiểu Đào thập ph'ân ngượng ngùng.

Diệp thị có điểm không dám tin, xách lên ước lượng: "Tiểu Đào, chỗ này phải vài cân đấy, con bán thêm có chút ti ền có thể mua được nhi ều như thế này sao?" Tiểu Đào có chút hối hận, chỗ xương sườn này, ở nhà Hoắc Tr ầm không cảm thấy nhi ều, bởi vì hắn mua là một tảng sườn nguyên vẹn, chặt ra tràn đ ầy một chậu gỗ lớn. Nàng h ần một n ồi to, lại đem thêm chậu nhỏ dùng thêm.

Thời điểm Hoắc Tr`âm đem xương sườn cho nàng so sánh lúc đó với chậu gỗ lớn đấy, nàng cũng không cảm thấy nhi ầu. Chính là hiện tại v`ê đến nhà, đối với nhà mình là thật sự quá nhi ầu. Nhưng việc đã đến bước này, nàng cũng chỉ có thể căng da đ`âu tiếp tục nói: " hôm nay, Tr`ân đại thúc giết lợn nhi ầu hơn bình thường, bán không hết, hôm nay thời tiết lại nóng hơn, sơj thịt bị hỏng, sau giờ ngọ li ần bán giá đặc biệt tốt. Hơn nữa, con của Tr`ân đại thúc thi cử nhân không t`âi, v`ề sau cso lẽ là làm quan, con thuận miệng nói tốt hai câu. Tr`ân đại thúc tâm tình tốt, còn bỏ thêm nhi ầu vài miếng cho con."

Con gái thành thật, thiitj này khẳng định khônng phải trộm hay cướp đoạt của ai, Diệp thị cũng không truy hỏi thêm nữa, tuy là trong lòng vẫn là vô pháp tin tưởng sẽ có chuyện tiện nghi như vậy, nhưng bà vẫn lựa chọn không ép hỏi nhi nữ. Bọn nhỏ đang háo hức, ánh mắt đ`ầu là mong đợi, bà li ần đi làm xương sườn nấu hạt dẻ.

Mùi thơm nháy mắt tràn ngập cả nhà, mấy hài tử ng cử ở cửa thành một hàng mắt trông mong ngóng cha trở v ề.

Khi Đi ền Mãn Thương trở v ềnhà thì rời đã tối muộn, tay còn c ầm theo bay, xẻng đ òxây nhà, nhìn qua vẻ mặt đ ầy mỏi mệt.

" cha" Đi ần Tùng dùng đôi chân ngắn ngủn chạy nhanh tới, ôm lấy căng chân phụ thân, dùng khuôn mặt nhỏ cọ vào ống qu ần dính đ ầy bùn đất.

Đi 'ên Mãn Thương khom lưng bế tiểu nhi tử lên, lại nhìn đến bậc cửa ba khuê nữ như hoa như ngọc đang chờ hắn v 'ê, trong lòng vừa cao hứng lại khổ sở.

Diệp thị đi ra đón, bu 'ân bực hỏi: "không phải là chàng đi đến Phùng gia làm chu 'âng dê hay sao? Nhanh như vậy li 'ên xong r 'â'? Không phải nói là muốn thêm vài ngày nữa mới hoàn thành được sao?"

Đi ền Mãn Thương giơ tay sở lên khuôn mặt nhỏ bé của nhi tử, che đi vẻ sắc mặt không quá bình tĩnh của mình, dùng thanh âm tr ần thấp nói: " cái chu ồng đó còn không phải cố làm nhanh sao, hắn nuôi nhi ều dê như vậy, rốt cuộc phải làm thấp đi a, đã làm xong r ồi. Chúng ta muốn dư ra mấy ngày, nhà chúng ta không phải nên gieo lúa mạch r ồi sao? Gieo xong ta lại đi xây nhà."

Tiểu Liễu xung phong nhận việc mà đứng lên: " cha, ngày mai con đi theo cha đi gieo lúa mạch, con kéo lâu, cha đỡ lâu là được."

*lâu: là nông cụ dùng để đánh luống gieo hạt.

Gieo lúa mạch là một việc c`ân có kĩ thuật, đặc biệt mấu chốt là ở người đỡ lâu, gieo qua sâu lúa không mọc ra nổi, gieo quá nông, sẽ bị phơi chết.

Người đỡ lâu thường là nam nhân còn kéo lâu lại là những nữ nhân g'ây yếu.

Diệp thị thân thể ốm yếu, kéo một chuyến từ đ`âu ruộng này sang đ`âu ruộng kia một vòng là đã mệt đến thở không nổi. Chính là một mẫu lúa mạch phải đi hơn mười vòng, mấy năm nay mỗi l`ân gieo lúa Đi ần Mãn Thương đ`âu gọi huynh đẹ của mình đến hỗ trợ. Nhưng năm nay, huynh đệ ở kia còn đang ở lại xậy nhà kiếm ti ần đấy, hắn không thể không xấu hổ mà gọi mọi người đến giúp hắn việc nhà mà bỏ ti ần công một ngày đi được. Cũng may sức khoẻ của Tiểu Liễu tốt vừa đi vừa nghỉ một ngày cũng có thể xong r ầi.

Tiểu Đào biết rằng việc này vất vả, tuy rằng nàng cũng không có sức lực, nhưng có thể làm được một ít cũng tốt hơn là không làm gì, li ền cũng hăng hái đòi đi: " cha, ngày mai con cũng đi, con kéo một lát nếu mệt r ồ thì đi phía sau đập đất."

Khuê nữ hiểu chuyện, Đi ền Mãn Thương thật vui mừng, nhưng hắn lại không đáp ứng Tiểu Đào, lắc đ ầu nói: "không, cha cừng Tiểu Liễu là được r ồi, một ngyaf gieo không xong thhihf hai ngày, cùng lắm thì làm thêm mấy ngày. Dù sao cách tiết thu phân còn 5 ngày nữa, không đến thời điểm ấy ông trời cũng luyến tiếc cho trời đổ mưa a."

Diệp thị đối với quyết định của trượng phu thập ph'ân tán thành, ở bên cạnh liên tục gật đ'âu: " đúng vậy, nương cùng với Anh Tử đi đập đất là được, ngày mai là họp chợ chính, Tiểu Đào, ngày mai con còn phải đi bán đường táo đâu. Nếu bán được nhi ầu, cũng có thể kiếm thêm được hai mươi văn ti ần."

Tiểu Đào dịu ngoan, nghe cha nương khuyên như vậy nàng cũng không kiên trì thêm.

Hôm nay thời tiết ấm, kê bàn bát tiên ra tới sân viện, bưng canh xương sườn hạt dẻ thơm phức để lên bàn, Đi ền Mãn Thương sửng sốt: " sao lại mua nhi ều thịt như vậy?"

Tiểu Đào đem lí do đã nói lúc nãy lặp lại một l'ân, vì đã nói một l'ân nên l'ân này nói càng trôi chảy, Đi ền Mãn Thương trong lòng có tâm sự, không có nghĩ nhi ều, huống h ồnhân phẩm con gái nhà ông đ ều không có vấn đ ề. Xương sườn này tuyệt đối không có vấn đ ề.

Người một nàh ng 'à đoàn tụ bên nhau, ăn một bữa cơm chi 'àu vô cùng náo nhiệt. Mỗi người lại ăn một khối bánh trung thu nhỏ, trăng sớm đã lên tới ngọn cậy, tỷ đệ ăn uống no đủ ngon miệng li 'àn ở trong sân chạy đuổi bắt nhau.

Đi ền Mẫn Thương nhìn khuê nữ cười vui vẻ, lòng vừa vui mừng lại chua xót, yên lặng thở dài, trong lòng nghĩ: vô luận như thế nào, vẫn phải đi c ầu xin chủ gánh, không thể bỏ đi phân sai l ần này, chỉ dựa vào hai mẫu đất cằn làm sao có thể nuôi được bốn hài tử đây.

Buổi tối nằm trên giường đất, nghe bên phía tây phòng không còn động tĩnh, ba khuê nữ hẳn là đi ngủ r'ỡ, Diệp thị li ền xốc ổ chăn bên cạnh lên chui vào. Đi ền Mãn Thương nằm xê dịch sang bên cạnh, gối đ ầu cũng nhường cho bà nửa cái, c ầm lấy tay thê tử nói: " hôm nay không được, ta không có sức lực, ngày mai đi."

Diệp thị trong đêm tối mặt đỏ lên, ki ều thanh nói: " chàng nghĩ đi đâu vậy? Chàng nghĩ rằng ta tiến vào ổ chăn của chàng là vì chuyện này hay sao? Ta bất quá là muốn cùng chàng nói nhỏ vài câu, chàng gạt được ai cũng không gạt được ta. Cùng ta nói chuyện một chút đi, có phải chàng đang có chuyện khó xử hay không?"

Đi ền Mãn Thương lúc này mới nặng n'ệthở dài, nắm chặt tay thế tử, khổ sở nó: "hôm nay chủ gánh nói với ta từ nay v'ê sau không c'ân tới đây làm nữa. Nhà chúng ta như vậy, ta lại khônng có tay ngh'ê khác, nếu mất đi ph'àn thu nhập này, v'ê sau chúng ta sống như thế nào đây."

Diệp thị khó hiểu nói: " chủ gánh không phải rất thích chàng hay sao? Chàng làm tốt sao hắn lại muốn loại chàng ra?"

" đúng vậy ta cũng không rõ, việc của ta so với ai khác cũng đ`âu nhiều hơn, ti 'ên ta lại không lấy nhi 'âu thêm, theo lí là không nên bỏ ta. Ta li 'ên

chạy tới tận nhà chủ gánh hỏi cả buổi, hắn mới lặng lẽ nói ra cho ta biết, là Phùng gia lên tiếng, nói hắn không cho ta miếng cơm này. Chỉ c`ân trong đoàn còn có ta, v`ê sau việc của Phùng gia hắn đ`âu không c`ân đến làm. Phùng gia là đại tài chủ, chủ gánh không dám chọc vào hắn, ta cũng có thể hiểu."

Diệp thị tức đến vành mắt cũng đỏ, cáu giận nói: "Phùng gia sao có thể như vậy? Bụng dạ thật hẹp hòi, còn không phải khuê nữ nhà ta chỉ đánh nhi tử nhà hắn có hai cái thôi sao, tiểu hài tử đánh nhau, cũng không đến nỗi phải trả thù tàn nhẫn như vậy?"

Đi ần Mãn Thương nhìn chằm chằm xà nhà, lắc lắc đ ầu: " chỉ sợ không phải đơn giản như vậy, đây là muốn đem chúng ta bức tói đường cùng, làm cho chúng ta đáp ứng đem Tiểu Đào gả qua. Chính là gả đi như vậy cuộc sống sau này của con gái chúng ta có thể tốt sao? Còn không phải bị người ta khi dễ chết sao?"

_ .

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 27

16 tháng 8 lại là một buổi họp chợ chính, thừa dịp dư âm của tết trung thu còn chưa qua, lại làm nửa rổ bánh trung thu, còn lại nửa rổ là đường táo mật giác. Ăn xong cơm sáng, người một nhà đ cng thời xuất phát, Tiểu Đào đi họp chợ, Đi ch Mãn Thương mang theo thê nhi một nhà đi gieo lúa mach.

Cuộc sống của người nông dân chính là như vậy, mặt trời mọc li ền làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, lao động c ần mẫn tiết kiệm, nhưng lại vẫn ăn không đủ no mặc không đủ ấm. Tiểu Đào nhi ều khi nghĩ rằng đây là vì cái gì, nhưng chính đ ầu nhỏ của nàng lại hi ều không rõ được.

Tới trấn trên, người họp chợ không còn nhi ều lắm, Tiểu Đào li ền cất giọng rao hàng, đường rộng ít người tiếng rao lại càng vang xa. Hoắc Tr ần thăm dò nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên là thấy được thân ảnh quen thuộc kia. Hôm nay nàng mặc váy có vẻ g ầy, mặc trên người làm cho vòng eo thon nhỏ phá lệ làm người ta chú ý.

" ai u, bất tri bất giác, Tiểu Đào cũng lớn thành đại cô nương r 'à a, đã có nhà ch 'ông hay chưa?"

Tôn đại nương bên tiệm vải hỏi.

Vừa nghe đến hai chữ nhà ch 'ông, Hoắc Tr 'âm lập tức lỗ tai dựng đứng lên, dừng thiết chuỳ trong tay, im lặng nghe ngóng.

Tiểu Đào khuôn mặt nhỏ đỏ lên, liếc mắt nhìn cửa số thấp thoáng sau hàng liễu rủ, phát hiện nơi đó âm thanh leng keng gõ sắt đã dừng lại, liền thanh thanh giọng nói: " ta mới có 14, đương nhiên không có nhà ch ầng đâu."

Tôn đại nương cười: " Tiểu Đào xinh đẹp lại c`ân mẫn, khẳng định tìm được nhà ch`ông tốt. Nhà ta có một cháu trai, so với cháu chỉ hơn vài tuổi, cuộc sống qua khá tốt, nàh có năm mẫu đất, Tiểu Đào có muốn nhìn xem không?"

Hoắc Tr`âm trong lòng căng thẳng, đem đ`âu thăm dò ra cửa sổ, khẩn trương mà nhìn v`ệphía tiểu cô nương đang đứng. Thấy nàng đang đứng đá một viên sỏi cạnh chân, lại bỗng nhiên lơ đãng đem viên sỏi đá vế phía hàng liễu, thuận tiện cũng quay đ`âu nhìn lại đây, vừa vặn thấy hắn tay đang vịn cửa sổ nhìn v`ệphía này, trên mặt đ`âu là bộ dáng khẩn trương.

Tiểu Đào hé miệng cười cười, quay đ`ài nói với Tôn đại nương: " ta còn không có nghĩ đến đâu, ta muốn đi bán hàng, đại nương, không cùng ngài nói chuyện tiếp được."

Hoắc Tr`âm cười hắc hắc, quay vào trong, nâng đại chuỳ tiếp tục làm việc.

Tới g`ân buổi trưa, Tiểu Đào đúng giờ tới cửa viện. Ngày hôm qua buổi trưa làm một bàn đ`òăn lớn như vậy đã bị hắn ăn xong hết r ài, nhưng trong chậu gỗ vẫn còn hơn phân nửa là xương sườn, còn thêm một cây củ cải, một củ ngó sen tươi.

Tiểu Đào li ền làm một n ềi sườn chua ngọt, một n ềi to xương h ầm củ cải, một chén ngó sen trộn, lại chưng một l ềng màn th ầu to.

Hai người cũng không có nói nhi ầu, chẳng qua thời điểm lúc ăn cơm sẽ giương mắt nhìn người đối diện một chút, nhìn nhi ầu một chút, li ền tránh không được hai ánh mắt chạm nhau, lúc này Tiểu Đào sẽ e thẹn rũ mắt cúi đầu, lông mi thật dài run lên, giống như tiết lộ ra nhịp tim của nàng hiện giờ.

Hoắc Tr`àm cũng không nghĩ sẽ mỗi ngày đ'àu dò xét nàng, hắn cảm thấy hai người ở bên nhau ăn cơm, mỗi ngày như vậy cảm tình sẽ lại càng tiến thêm một bước, mỗi ngày so với ngày hôm qua lại càng thêm thân thuộc, càng g`àn gũi hơn. Như thế đến ngyaf sinh th`àn của hắn, hắn sẽ hỏi tâm ý của nàng, chắc chắn khi đó sẽ là chuyện nước chảy thành sông.

Cuộc sống an tĩnh tốt đẹp cứ như vậy trôi qua từng ngày, hai người mỗi ngày giữa trưa đ`ều ở bên nhau ăn cơm, lại chưa bao giờ có hàng xóm tới quấy r`ầy. Kỳ thật Tiểu Đào vẫn có chút lo lắng, sợ bị người nhìn thấy. Cũng may, vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, cũng không có sự tình đặc sắc gì phát sinh. Bất quá nàng biết, thường ở bờ sông đi nào có không ướt giày, nếu trường kì như vậy đi xuống, sớm hay muộn cũng sẽ bị người phát hiện. Cho nên nàng nghĩ kĩ r'ầi, vào ngày cuối cùng nàng sẽ hỏi hắn nếu bằng lòng đến nhà nàng c'ầu hôn lì ền nhanh đến còn nếu không muốn thì v ề sau thành hai người xa lạ không quen.

Lúc Đi ền gia gieo xong lúa mạch li ền vẫn luôn mong ông trời đổ mưa xuống, ngày 20 tháng 8 tiết thu phân, trời cũng không có biến chuyển, ánh mặt trời thiêu đốt khiến mặt đất nóng h ần hập, Đi ền Mãn Thương lo lắng. Hắn không thể không xách hai thùng nước tưới xuống ruộng vừa gieo.

Thời điểm đ`ông ruộng không người, hắn sẽ ng cũ xổm ở bờ ruộng, yên lặng mà cuốn một túi thuốc lá sợi. Trong lòng suy tư bu côn r ầu, lại không có cách nào giống như từng vòng khói kia, theo gió phiêu tán. Hắn không thể không l ần nữa đi c ầu xin chủ gánh, lại giống như trước không có câu trả lời, ở nhà nhàn rỗi trong lòng càng khó chịu, đơn giản là hàng ngày ra ruộng tưới nước.

Nhưng mà, mặc kệ hắn ghĩ nhi `cu lời nói dối như thế nào chung quy vẫn là không giấu được, ngày nương hắn tới đây lại đại náo một h `ci. Nói hắn không có ti `ch đ `cò, vịt chết còn cứng mỏ, cho Tiểu đào gả cho nhà có ti `ch có gì mà không tốt, còn hơn đang sống sở sở mà chết đói.

Lúc này ba khuê nữ mới biết hắn là bị cho nghỉ việc, trong nhà trừ bỏ thu hoạch từ đất, cũng là từ Tiểu Đào đi bán đường táo kiếm mấy đ cng tiên tiêu trong nhà.

Chính là, sau tết trung thu sinh ý càng ngày càng kém, hôm nay là ngày họp chính nhưng nàng cũng chỉ bán được 43 văn ti ền, dựa vào buôn bán nhỏ, căn bản không thể nuôi sống cả nhà.

Buổi sáng ngày 30 tháng 8, b'âi trời nổi lên mây mưa lành lạnh của mùa thu, mưa không lớn nhưng trời lại đặc biệt lạnh, mặt đường ướt hết, đường

táo cũng dễ dàng bị ẩm. Vừa thấy trời như vậy, Diệp thị cái gì cũng không làm dứt khoát cho Tiểu Đào nghỉ ở nhà một ngày.

Tiểu Đào đem hai muội muội đ`àu đuổi sang phòng nương, làm cho các nàng dỗ tiểu đệ đệ chơi, chính mình lại ở trong phòng an tĩnh làm giày. Làm giày cho Hoắc Tr ầm, đế giày cùng mũi giày đ ầu đã làm tốt, chỉ kém là đem chúng nó để cạnh bên nhau. Tiểu Đào nghĩ hôm nay sẽ làm xong, vừa vặn có thể vào ngày sinh th ần của hắn đưa cho hắn, cũng cho hắn nhìn xem tay ngh ềcủa nàng.

Mấy ngày hôm trước, áo bông kia làm xong cho hắn mặc thử một chút. Quả nhiên vừa người lại toát ra vẻ khí phái của hắn, đường may tinh mịn cân xứng, nhìn đặc biệt chỉnh t'ề Hắn liên tục khen Tiểu Đào, còn nói có ai cưới được nàng v'ệthật sự là may mắn cả đời.

Đế giày làm rất dày, dùng kim đâm không nổi, phải dùng cái dùi đâm xuyên qua trước rồi mới dùng kim kéo dây đi qua. Sau giờ ngọ, giày đều làm tốt, Tiểu Đào cầm ở trong tay, trên dưới trái phải nhìn xem rất là vừa lòng. Tự khen tay nghề của bản thân, nghĩ đến Hoắc Trầm cũng không có tật xấu gì. Quyết định đầu tháng ba nói cho hắn biết đây là giày chính tay nàng làm, cũng biểu đạt tâm ý của nàng cho hắn biết, tiếp đấy chỉ là xem hắn muốn như thế nào đi.

" nhà Mãn Thương có nhà không?" Trong viện truy ền đến thanh âm của nữ nhân, Tiểu Đào vội vàng đem đôi giày ôm vào ngực r ồi nhét vào ngăn tử, đem đôi giày mới làm được một nửa của cha nàng mang tới, quang minh chính đại ng ồi trên giường đất làm giày.

Điệp thị đang đo kích cơ cho Tiểu Liễu, tính toán đem khối vải bông đẹp đẽ kia cắt may áo. Nghe được thanh âm li ền đi ra đón người: " nga, là Mã đại tầu a, mau tiến vào nhà ng ềi."

Tiểu Đào nhướng mày, vừa dùng cái dùi đam đế giày vừa nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Mã đại nương cũng là phú hộ trong thôn, trong nhà có ba nhi tử hai người đã cưới vợ sinh con, g`ân đây đang sửa lại nóc nhà cho tiểu nhi tử, cũng là muốn an bài hôn sự.

Hay là nàng tới c'âu hôn? Tiểu Đào trong lòng th'ân nghĩ.

Mã đại nương thu h'ài dù, cười tửm tỉm vào đông phòng, thấy mấy hài tử đ'àu ở đây duy chỉ có đại nhi nữ là không, li ền cười hỏi: " thời tiết như vậy, Tiểu Đào cũng đi lên trấn bán sao?" Diệp thị cười nịnh nọt nói: " không có, đang ở phòng bên làm giày cho cha a."

" Tiểu Đào thật khéo tay, biết buôn bán, lại biết cả làm xiêm y cùng giày, bộ dáng lớn lên lại xinh đẹp, cô nương trong thôn chúng ta ai có thể so sánh đây a. Được r à ta đến xem Tiểu Đào làm giày."

Người trong thôn không có gõ cửa thông báo linh tinh quy củ, muốn đến phòng nào, nhấc chân li ền vào luôn. Vì thế Mã đại nương xông thẳng vào trong phòng li ền c ầm lấy đôi giày mag Tiểu Đào vừa làm xong ngó trái ngó phải, liên tục khen: " chậc, Tiểu Đào có tay ngh ề thật tốt thật đúng là cố nương đẹp người đẹp nết." Diệp thị đi phía sau tiến vào, âm th ầm quan sát sắc mắt của Mã đại tâu, trong lòng cũng giống như suy nghĩ của Tiểu Đào, tiểu nhi tử nhà còn chưa có cưới nàng dâu nhà lại đang sửa, bà đến lúc này tám ph ần là đến hỏi Tiểu Đào cho nhi tử nhà bà. Diệp thị âm th ầm tính toán, nếu là Mã đại tâu đ ềra thì bà có hay không nên đáp ứng.

Nghe nói nhi tử Mã Vạn Trường ở trong thành làm đứa ở cho nhà giàu, mỗi tháng có ti ền cố định thu vào, người cũng trung thực, cũng là một người không t ềi để chon.

Tiểu Đào vừa thấy biểu tình của nương li ền biết đấy là th ầm nghĩ đáp ứng nhà người ta. Vì thế vội vàng nói: " ta làm giày này một chút cũng không tốt, ta chính mình cũng không vừa lòng a. Mã đại nương ngài khen vậy làm ta thật ngượng ngùng, kì thật căn bản không phải là như vậy."

Mã đại nương ng ài vào giường đất, thân thiết c`ân lấy tay Tiểu Đào, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, liên tiếp gật đ`âu: " Tiểu Đào nhà ta thật sự là vừa xinh đẹp lại khéo tay, cái miệng này lại còn ngọt ngào như vậy, quả thực chọn không sai."

" không có, không có, đại nương đừng nói như vậy." Tiểu Đào trong lòng có điểm sợ hãi, nàng không nghĩ sẽ đến Mã gia làm dâu. Trong lòng nhớ

đến nụ cười hàm hậu của Hoắc Tr'âm, li ên hy vọng Mã đại nương đi khỏi thất nhanh.

Mã đại nương đảo quanh ý tứ trên mặt của mẹ con hai người trước mắt, li ền cười gượng hai tiếng lại nói: " ta hôm nay tới, là có một tin tốt muốn cho hai người biết, Hoàng viên ngoại trong thành muốn tuyển hai cái nha hoàn làm việc, nói là muốn t ần 13,14 tuổi có thể làm việc chân tay nhanh nhẹn, kí khế bán mình ba năm. Lập tức cấp 5 lượng bạc, v ề sau mỗi tháng còn có 100 văn ti ền tiêu vặt, chuyện tốt như vậy không biết có bao nhiêu ngươi muốn có đâu. Ta cảm thấy Tiểu Đào là một tiểu cô nương tốt, nhà các người hài tử lại nhi ều, nuôi chúng cũng quá khó khăn đi, mới đem chuyên tốt này nói cho người biết."

Tiểu Đào cùng Diệp thị hai mắt nhìn nhau, không nghĩ tới bà lại vì chuyện này mà tới đây, Mã đại nương lúc trẻ đi vào nhà giàu trong thành làm bà vú, sau lại ở nhà đó làm thêm mấy năm, đến khi đại nhi tử thành thân, bà mới trở v ề, lo liệu xây nhà cho mấy nhi tử thành thân, còn nghĩ cách đem tiểu nhi tử nhét vào làm người h ầi cho nhà giàu trong thành.

Ngày lành của Mã gia bắt đ`âu từ khi Mã đại nương đi làm bà vú cho người ta, nếu lúc trước không phải là vì nghèo đến mức không có cơm ăn bà làm sao có thể bỏ xuống hai nhi tử cho mẹ ch 'ông chăm sóc, lại chạy vào tân trong thành đi làm bà vú cho người.

Diệp thị luôn luôn nhát gan yếu đuối, luyến tiếc khuê nữ rời nhà, nhưng chuyện này nghe qua cũng thật là một chuyện tốt, bà cũng không dứt khoát từ chối: " tẩu tử, tướng công nhà ta không ở nhà, để tối nay chúng ta thương lượng, sau sẽ cho tẩu câu trả lời."

" được, các ngươi một nhà cứ suy nghĩ thật tốt, đi ở ba năm về cũng không chậm trễ chuyện Tiểu Đào tim nhà ch 'âng tốt nha, vừa vặn kiếm chút của h 'ài môn. Chuyện tốt như vậy đốt đèn lòng cũng khó tìm a."

Mã đại nương lại khen một h 'à lâu, lúc này mới cườ tủm tỉm rời đi.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tiểu Đào chưa bao giờ đi đâu quá xa nhả, tuy là có đi lên trấn bán đ`ò ăn nhưng cũng chỉ là ban ngày đi bán, tối đ`àu v`ê nhà ngủ. Tưởng tượng nếu rời nhà đi đến tận vào thành, ở nơi khác cùng với một đám người không quen biết, nàng li `àn có chút khiếp đảm, không muốn đi. Huống chi trong lòng còn vướng bận Hoắc Tr`àn nào bỏ đi được.

Tiểu Liễu tựa ở khung cửa nhíu mày đi đến nói: " Mã đại nương tuy rằng không có con gái, nhưng bà ta còn có cháu gái, cũng có cả cháu gái bên ngoại, chuyện tốt như vậy sao còn không cho cháu gái bà ta còn nhớ đến nhà chúng ta. Nhìn bà ta cười h`ê h`ê như trộm vậy khẳng định không có ý tốt."

Diệp thị đối với nghi ngờ của nhị nhi nữ không quá tán thành, thấp giọng trách mắng: "con đừng có đem ai cũng thành người xấu, người ta có ý tốt giúp chúng ta chuyện này, có đi hay không là do chúng ta quyết định, người ta lại không ép ta, hà tất lại nghĩ người khác như vậy.?"

Tiểu Liễu bĩu môi, không nói thêm cái gì nữa, chỉ nhìn v`ê phía đại tỷ, chờ nàng tỏ thái độ.

Tiểu Đào là có chút động tâm, rốt cuộc là có ngay 5 lượng bạc, đối với nhà nàng mà nói là cả một số ti ền lớn.

Nếu là trước kia nghe tới chuyện này, nàng tuy là có sợ hãi nhưng là cuối cùng có khả năng là sẽ đáp ứng đi. Chính là hiện tại nàng không nghĩ sẽ đi, hà tất chỉ vì 5 lượng bạc bỏ lỡ một mối nhân duyên, chờ ba năm nữa nàng trở v ề, có thể dùng 5 lượng bạc này đi đổi lấy người tốt hơn Hoắc Tr ần hay sao?

" nương, huyện thành quá xa, con không mốn đi." Tiểu Đào cúi đ`àu nhỏ giong nói.

"không đi li ền không đi, nương cũng luyến tiếc con đi a, dù nhà ta qua ngày gian nan, cũng không có đói chết được. Nương trước kia giúp. Việc trong bếp của nhà giàu, đ ều có những bí mật không muốn ai biết, cuộc sống lúc đó thật quá vất vả." Tiểu Đào chỉ nghĩ đường xa, còn lại chính là vướng bận v ề Hoắc thợ rèn. Diệp thị thì lại nghĩ đến rất nhi ều chuyện, bởi vì từ nhỏ là người thật thà nên chịu nhiều uất ức, đến khi đến làm người ở cho nhà giàu làm một đứa nhóm củi trong phòng bếp, không thiếu bị người khác khi dễ. Hơn nữa, những người đó lớn lên xinh đẹp đ ều li ều mạng đến trước mặt các thiếu gia, tranh nhau muốn bò lên giường các thiếu gia, dù là làm một cái tiểu thiếp hay thông phòng. Nhưng cuối cùng đ ều giống nhau không có kết quả tốt.

Nữ nhi của mình có tính tình gì, Diệp thị đ`àu biết. Tiểu Đào nếu vào người h`àu của nhà giàu tự nhiên sẽ không giống như những người đó đi bò lên giường của chủ tử. Nhưng những địa phương đó như những chảo nhuộm, đặc biệt dễ dàng làm con người ta nhiễm hỏng.

Tiểu Liễu ở một bên ôm tay nói: " đúng vậy, con cũng cảm thấy tỷ tỷ không c ần đi làm người h ầi cho người ta sai sử. Con bây giờ cũng lớn r ầi, v ề sau cũng có thể lên trấn bán đ ồa, chẳng sợ không bán được đường táo con có thể bán được cái khác nha. Anh Tử cũng đã có thể cho gà lợn ăn, nhà ta có thể nuôi thêm nhi ều vịt ngỗng cho để lấy trứng, r ềi mang lên trấn bán cũng có ti ần nha."

Diệp thị nhìn hai nữ nhi hiểu chuyện lòng tràn d'ây vui mừng, hai tiểu nha đ'àu vừa hiểu chuyện lại xinh đẹp lại nhanh nhẹn biết việc, tương lại gả ch'ông cũng luyến tiếc gả xa a, nhất định không thể gả ra khỏi trấn.

Ba người quyết định tốt việc này, buổi tối Đi ần Mãn Thương trở v ề, cùng hắn nói vài câu đơn giản cũng li ần thôi. Khuê nữ không đi làm nha hoàn, Đi ần Mãn Thương cũng không vì 5 lượng bạc mà cưỡng ép nàng đi. Nhưng nghe là Mã đại tẩu tới trong lòng hắn li ần đông.

Đi 'ền Mãn Thương g'àn đây vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của bên gánh xây, biết chu 'ông dê xây xong r'ài, hiện tại đang giúp Mã gia xây nóc nhà, hắn đi tìm chủ gánh hai l'àn, cũng không có câu trả lời, chỉ nói chờ ý của Mã gia.

Nếu Mã đại tẩu chịu đến đây, đem chuyện tốt như vậy cho khuê nữ nhà hắn, nói như vậy chứng minh Mã gia đối với hắn không có ý kiến. Vì thế hắn âm th'àm quyết định, ngày mai mang công cụ lên trực tiếp đi đến Mã gia, chỉ c'àn hắn không có bị đuổi ra ngoài hắn li an da mặt dày ở lại làm việc, phảii kiếm ti an nuôi gia đình sống qua ngày còn lo lắng chuyện mặt mũi làm gì.

Mưa thu kéo dài đến khi hoàng hôn, sáng sớm ngày thứ hai mặt trời lên cao, tuy trên đường có chút l'ây lội, nhưng đi àu đó không làm cho hai cha con Đi àn Mãn Thương cùng Tiểu Đào dừng bước chân lại.

Biết hôm nay có thể bán hàng sẽ không nhi ầu cho nên nàng chỉ làm nửa rổ đường táo, chính là nàng nghĩ hộm nay nàng sẽ không ng ầi ngốc ở nhà, có thể bán được li ần bán, thứ hai là.....giống như là nàng muốn gặp người kia.

Hoắc Tr`âm vừa mới mở mắt, li ền thấy ánh năngs chói chang trong lòng li ền vui vẻ, lăn long lóc bò lên. Thời tiết tốt như vậy, hôm nay Tiểu Đào sẽ điển đi? Hôm qua cả một ngày không được nhìn thấy nàng, nhớ nàng muốn cào tâm cào phổi, đ`òăn ở trong bếp đ`ều bị hắn ăn hết, hắn tìm kiếm một lúc cũng chỉ tìm thấy nửa cái màn th`ầu, hắn mang đi nướng cho tương đậu lên ăn xong li ền Đi làm việc.

Hôm nay hắn làm không phải là nông cụ mà lấy một khối bạc, hắn muốn làm một cây châm bạc. Kỳ thật ngh ềđánh bạc cùng rèn sắt có rất nhi ều chỗ giống nhau, chẳng qua là lực đạo c ần khống chế một chút, hắn li ền đi lấy chuỳ sắt nhỏ nhất tới gõ.

G`ân đây Tiểu Đào thích búi tóc cao, mỗi ngày đ`âu một kiểu khác nhau, tuy rằng hắn nhin thấy đẹp nhưng thấy trên đ`âu của nàng quá đơn sơ, hắn muốn làm cho n`âng một trâm hoa đào thật xinh đẹp.

Đã là ngày1 tháng 9, nghĩ lại chính mình cùng nàng chung đụng bao ngày qua, Hoắc Tr'àm trong lòng cảm thấy kích động, trước kia tuy là có đưa qua cho nàng kéo nhưng cái kéo sắc bén như vậy làm sao có thể trở thành vật đính ước của hắn và Tiểu Đào được. Chỉ c'àn đến ngày đó, nàng đáp bứng hắn, hắn li ền đưa cho nàng cây trâm này.

Rất nhanh, thân của cây trâm li ền làm xong, chỉ còn lại hoa đào c ần phải làm tinh tế tỉ mỉ, phải tốn thời gian khắc từng cánh hoa. Trên đường không có tiếng rao quen thuộc, thợ rèn không nhịn được li ền thăm dò nhìn ra ngoài.

"Đại Tr`âm ca, huynh nhìn cái gì vậy?" Âm thanh ngày đêm tơ tưởng đột nhiên xuất hiện bên tai, Hoắc Tr`âm đột nhiên quay đ`âu lại khó nén được kinh hì: "Tiểu Đào, muôi tới r`â!"

" ừ, ngày hôm qua trời mưa ta không có tới trấn trên được, ta lại thiếu huynh một ngày cơm."

Tiểu Đào thật thà có cảm thấy thật có lỗi với hắn.

- " không có việc gì, ngày hôm qua trời lạnh như vậy, ta vốn dĩ cũng không nghĩ muốn muội tới." Hoắc Tr`ân cười nói.
- " sáng hôm nay huynh ăn gì a? Ta cảm thấy đ`ô ăn hôm trước để lại chỉ sợ ăn không đếm hôm nay đi."

Vừa nghe lời này, trong lòng Hoắc Tr ầm li ền cảm thấy thật ấm áp, khó trách hôm nay nàng không chờ bán hàng xong mới tới, mà là vừa lên trấn li ền vào nhà hắn trước. Là sợ hắn không có cơm ăn đâu có thể thấy được Tiểu Đào rất quan tâm đến hấn.

" còn thừa nửa cái màn th`âu, ta vừa nướng lên ăn, vẫn có thể chịu được lát nữa buổi trưa muội đừng tới quá muộn là được."

Tiểu Đào lắc đ`âu cười nói: " như vậy sao được, huynh còn phải làm việc nặng lại tốn sức, cũng không thể đói bụng được. Như vậy đi, có thể làm

nhanh nhất là bánh rán cùng mì, ta làm cho huynh mấy cái bánh rán đi r ầi huynh cuôn với tương ăn."

Thời điểm đi qua Hoắc Tr`âm, Tiểu đào giật mình phát hiện, " cục sắt" trong tay hắn sáng long lanh: " Đại Tr`âm ca, tay ngh`ê của huynh ngày càng tốt nha, sắt huynh đánh cũng có thể đẹp đến như vậy a."

Hoắc Tr`âm cười ha ha: " đây không phải sắt a, đây là bạc. Ta muốn đánh một cây trâm bạc, muội nhìn xem, ở đây ta muốn khắc ba đoá hoa đào."

Tiểu Đào g`ân đây vẫn để ý chuyện trang điểm của mình, chính là trong nhà đ`ô trang sức không có nhi ầu, nàng cũng ngại dùng trang sức của nương lúc thành thân, mỗi ngày đ`âu nghĩ một kiểu búi tóc mới, nhưng cũng chỉ là dùng hai cái trâm gỗ trụ lại búi tóc. Nói trắng ra là trâm của nàng chỉ là hai cây gậy mà thôi, trâm bạc hình hoa đào nàng chưa từng nhìn thấy bao giờ. Mời nhìn qua một cây trâm xinh đẹp nhất cũng là của Tạ đại thẩm của tiệm bánh bao, là hoa mai trâm nhưng là chỉ có một đoá hoa mai mà thôi.

Ánh mắt tiểu cô nương nhìn về phía cây trâm không tự chủ được mà phát ra vài ph'àn hâm mộ, nhưng nàng cũng không có nhìn lâu, cất bước liền đi về phía sau nhà. Múc nước nàho bột rất nhanh liền làm xong một ch'ồng bánh rán.

Kỳ thật Hoắc Tr`âm càng muốn là ăn mì trộn tương, chẳng qua là vài ngày nữa là có thể ăn mì trường thọ, nhịn hai ngày đi, bánh rán cũng rất ngon. Thời điểm nấu cơm trưa, Tiểu Đào vội vàng xào rau làm bánh nướng áp chảo, Hoắc Tr`âm ng cải cạnh bếp thêm củi cho nàng, đ`ông thời c`âm cái giữa nhỏ mài trâm bạc, ba đoá hoa đào thoáng đã thành hình, lớn nhỏ bất đ`ông, từng cánh hoa sống động như thật.

Lúc xào rau, Tiểu Đào thỉnh thoảng cũng có liếc nhìn một cái không chỉ có thể nhìn thấy trâm bạc tinh xảo mà còn có thể nhìn thấy người đang chế tác cây trâm, trên mặt đ`âu là nụ cười. Tuy rằng hắn cái gì cũng chưa nói nhưng Tiểu Đào cảm thấy, cây trâm này chính là muốn tặng cho nàng.

Cơm nước xong, Hoắc Tr'ầm lưu luyến không rời đưa Tiểu đào ra sân sau, muốn tìm chuyện để nói li ền hỏi: " ngày mai chúng ta ăn gì nha?"

Tiểu Đào quay đ`âu nhìn lại, hướng hắn ôn nhu cười cười: " ngày mai làm vằn thắn đi, huynh không phải thích ăn sửi cảo rau c`ân sao? Ngày mai ta mang ít rau c`ân tới đây, huynh đến nhà Tr`ân đại thúc mua ít thịt v`ê làm nhân."

"được, vậy mai muội tới sớm một chút, đừng quên ngày hôm sau làm mì trường thọ a!" Hoắc Tr`ân thích ăn sủi cảo, càng thích hơn là nhìn nàng làm sủi cảo, tay nhỏ trắng nõn từng bước một gói từng cái, giống như là nàng đang nhéo lỗ tai hắn, làm cho hắn ngứa đến tận trong lòng.

Kỳ thật hắn biết, Tiểu Đào không quên sinh th`ân của hắn, chính là trong lòng mong ngóng lâu như vậy, hắn mới không nhịn được mà nói ra.

Tiểu Đào cười: " yên tâm đi, ta vẫn nhớ kĩ. Ta dang nghĩ thêm hai món mới cho huynh đảm bảo ăn một l'ân lại muốn ăn thêm."

" thật sự? Thì ra muội dụng tâm như vậy, ta đây li en an tâm r ei." Hoắc Tr em cười hắc hắc không ngưng.

Tiểu Đào tâm tình không t'à, bước chân nhẹ nhàng mà v'ề đến nhà, vừa vào trong sân, đã bị một màn trước mặt làm cho sợ ngây người.

Tiểu Liễu mặt mũi tái nhợt bưng một chậu nước màu đỏ như máu đi ra ngoài, mùi máu n'ông nặc trong không khí ập vào mặt.

Tiểu cô nương luôn kiên cường lạc quan, vừa nhìn thấy nàng li ền rơi nước mắt: " tỷ, tỷ đã v ềr ềi, cha xảy ra chuyện r ềi, tỷ nhanh vào xem đi."

Rổ trong tay Tiểu Đào li ền quăng xuống đất, ngơ ngác nhìn v ề phía cửa, chỉ nghe được tiếng mắng chửi của nãi nãi, nàng cất bước chạy như điên vào trong phòng.

Hi!

Chào tất cả các anh, các chị, các em, các bạn. Lời đ ầu tiên mình xin chúc các bạn năm mới vui vẻ, thật nhi ầu ni ầm vui, hạnh phúc. Chúc chúng ta năm mới " thuận bu ầm xuôi giớ" luôn may mắn tràn ngập tiếng cười. Ai chưa có b ồ nhanh nhanh có b ồ, đăng kí môn nào qua môn đó, thật nhi ầu điểm tốt. Cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ mình, cảm ơn rất nhi ề \ (" ∇ ") /

Chúc mừng năm mới

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 29

Trong phòng một đám người đang xúm lại, nương ng 'à dưới đất, nãi nãi Đinh thị chỉ vào đ 'àu Diệp thị mà chửi. Đại bá cùng tam thúc đứng cạnh giường sắc mặt nghiêm trọng nhìn người đang nằm trên giường.

Tiểu Đào đẩy đám người xung quanh tiến vào, li ền thấy Tr ền lang trung trong thôn đang rửa vết thương cho cha nàng. Một chân huyết nhục mơ h ồ không nhìn rõ, Tiểu Đào sợ tới mức chân li ền m ền nhũn, quỳ xuống đất.

Đại bá cùng tam thúc duỗi tay đem Tiểu Đào kéo lên, để nàng ng ti lại trên ghế. Nhìn tiểu cô nương bị doạ ngốc, tam thúc nặng n'ê mà thở dài: " vốn dĩ chủ gánh không cho cha ngươi làm, không cho cha ngươi tới xây nhà. Nhưng hắn hôm nay một hai đòi đến mã gia sửa lại nóc nhà, tranh nhau cướp việc mà làm, ai cũng không chủ động đi lên mái hiên làm cha ngươi li tên lên, hắn lại chỉ lo dốc sức làm, lại không để ý đến an toàn của mình, vừa không để ý li tên ngã xuống, chân trái li tên bị một tảng đá đè lên."

Nhìn cha đang hôn mê, nương khóc thảm thiết, Tiểu Đào li ền khóc cũng không dám khóc, chỉ dám lặng lẽ rơi nước mắt, hoang mang lo sợ không biết phải làm gì. Cũng may có dại bá cùng tam thúc ở đây, họ sẽ làm chủ. Đại bá thấy miệng vết thương đã rửa sạch không sai biệt lắm, tr ầm trọng hỏi Tr ần lang trung: " thế nào, sẽ khộng nguy hiểm đến tính mạng đi? Chân có thể giữ lại được không?"

Tr`àn lang trung rắc một ít thuốc bột c'àm máu, băng bó lại, cần thận đắp chăn cho Đi ền Mãn Thương, đứng dậy lắc lắc đ'ài: " mệnh phỏng chừng có thể giữ được, chân có thể giữ được hay không khó nói được, loại chặt đứt xương cốt này ta trị không được. Toàn bộ trấn của chúng ta không có đại phu nào chữa được đâu, ngày mai các ngươi hãy chạy nhanh đi huyện thành thỉnh đại phu trên đấy đi, không có 8 lượng 10 lượng bạc cái chân này li ền giữ không nổi."

Tiến đi Tr`àn lang trung, người một nhà bắt đ`àu thương lượng đối sách, Diệp thị đem ti`àn đ`àng trong nhà đổ ra đếm được 632 văn. Đại bá bu `àn r`àu nói: " lũc mùa xuân, vì xây cho Đi àn Lỗi tân phòng, cưới vợ, không chỉ có tiêu hết ti`àn để dành được, đến bây giờ, tường bao còn chưa có xong đâu. Ta thật sự một đ`àng cũng không có a."

Tam thúc khó xử nhìn mấy chất nữ, từng ánh mắt mong chờ, làm hắn thập ph'àn khổ sở: " nhà ta từ trước đến giờ vẫn luôn không tốt lắm, cũng không có ngh'è gì để kiếm được ti ền. Năm trước cũng vừa trả hết nợ, đến bây giờ trong nhà tích lại cũng không đủ một xâu ti ền, dù có bỏ ra cũng không đủ để cho nhị ca đi xem chân."

Diệp thị ghé vào giường đất khóc ròng nói: " vậy thì làm sao bây giờ? Không thể trơ mắt nhìn chân của hắn phế đi như vậy, vạn nhất máu không c`ân lại được thì làm sao bây giờ? Đi ền Tùng còn nhỏ như vậy, ta thân thể lại không tốt, nếu nhà này không nam nhân, mấy hài tử như vậy làm sao sống bây giờ a? Ô..ô.."

Đinh thị nhìn nhi tử đau lòng, chính mình lại không thể làm gì, chỉ có thể mắng chửi con dâu: " đ`àu là tại ngươi cái đ`ò sao chối, hại nhi tử của ta, ti `àn trong nhà đ`àu bị ngươi mang đi xem thuốc hết. Hiện tại ti `àn cứu mạng cũng không có nổi, ta nói đem Tiểu đào gả cho Phùng Mãn các ngươi một hai đ`àu không đ`àng ý, hiện tại hối hận chưa? Nếu sớm nghe lời của ta hiện tai sao có chuyên này."

" còn có ngươi." Đinh thị xoay người, cấu lấy tai Tiểu Đào: " ngươi cái đ ồ ngu, ánh mắt lại cao, Phùng Mãn ngươi lại coi thường hắn, ngươi còn muốn gả cho ai? Quan lão gia sao?"

Tiểu Đào che lấy tai khóc lên, nàng cũng không nghĩ cha sẽ trở thành như vậy, nếu biết sẽ có chuyện này nàng thà chấp nhận gả cho Phùng Mãn, dù chịu uỷ khuất cũng còn hơn mệnh của cha nàng.

Đại bá kéo Đinh thị ra, làm bà đừng quấy rối, cùng tam thúc xem thân thích trong tộc ai có thể vay được ti ền đ ều kéo ra xem xét một lượt. Tính đi tính lại cũng chỉ có thể mượn được 3,4 lượng bạc mà Tr ền lang trung nói c ền phải có 8,10 lượng bạc, chỗ đó đào đâu ra được. Bên ngoài sắc trời

cũng đã tối s`âm xuống, một nhà không ai có ý muốn ăn cơm, cũng không cảm thấy đói, một đám người mặt ủ mày chau.

Tiểu Đào gắt gao cắn chặt môi, nhìn cha nằm như cũ hôn mê, trên mặt không có chút máu, trong lòng kịch liệt đấu tranh.

Nàng có hai con đường hiện tại, thứ nhất là tìm Hoắc thợ rèn vay ti ần. Dựa vào tục lệ cưới vợ ở đây, nhà trai phải có 4 lượng bạc lễ hỏi, một đôi vịt, hai thất vải, nếu muốn thêm thì xem tài lực cùng tâm ý của nhà trai.

Nếu như cùng Hoắc thợ rèn ngỏ ý, nếu hắn đ`ông ý li ền nói hắn lập tức cấp 4 lượng ti ền hỏi, nếu hắn còn thừa ti ền li ền hỏi vay hắn, v ề sau li ền chậm rãi trả lại.

Con đường thứ hai chính là làm nha hoàn, lập tức có thể có 5 lượng bạc, vừa vặn có thể thỉnh đại phu trong thành v ềchữa trị cho cha.

Nàng không muốn đi làm nha hoàn cho nhà người ta, cũng luyến tiếc rời xa Hoắc thợ rèn. Ở trong lòng yên lặng chọn cách thứ nhất, hiện tại trời tối, không đi được lên trấn, sáng mai, n ầng li ền chạy tới nhà hắn hỏi, xem hắn có nguyện ý đem lễ hỏi cưới nàng v ềhay không. Ngoài trời bóng đêm tối đen, Diệp thị ng cánh giường đất canh giữ cho trượng phu, đại bá mang theo nãi nãi trờ v ề, đuổi ba nữ nhi v ềphòng ngủ, rốt cuộc tất cả mọi người ng cã đây cũng không làm được gì.

Ba tỷ muội chui vào giường, Anh Tử khóc đến choáng váng đã ngủ thiếp đi, hai người Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu trong lòng đầy tâm sự không ngủ được. Tiểu Liễu hướng về phía Tiếu Đào thấp giọng nói: " tỷ, ta muốn đi vào thành làm nha hoàn, mặc kệ là tốt hay xấu, dù sao có tiền cứu cha là được."

Tiểu Đào thở dài nghẹn ngào nói: " ta cũng nghĩ tới chuyện này, chính là... Tiểu Liễu, muội không phải nói ta tự tìm nhà ch ồng sao? Mấy ngày nay, ta nhìn được một người, hắn tốt bụng lại có ti ền, ngày mai ta muốn đến hỏi hắn xem hắn có nguyện ý cưới ta không, nếu nguyện ý li ền mang 4 lương ti ền cưới đến không phải là có ti ền cứu cha r ồi hay sao?"

Tiểu Liễu cười khổ: " tỷ, nguyên là ta cũng nghĩ như vậy, chúng ta tự mình tìm một nàh ch' ng tốt, không trông cậy vào h' nôi môn trong nhà. Tương lai cuộc sống tốt quay lại giúp đỡ nhà mẹ đẻ một phen, chính là hiện tại, đã không còn chuyện như vậy được nữa. Chân cha hiện tại như vậy, dù có thể nối lại xương, giữ được mạng nhưng v ềsau không làm được việc nặng nữa, Đi n Tùng còn nhỏ như vậy trông cậy vào ai đây.?"

Tiểu Đào vẫn luôn không muốn nghĩ đến vấn đ ềnày, nếu muội muội đã nói đến, nàng cũng không thể không đối mặt với hiện thực được: " đúng vậy, tương lai, nhà chúng ta chính là cái động không đáy, v ề sau hai ta thành thân, đã muốn giúp đỡ nương nuôi lớn Anh Tử cùng Tiểu Tùng lớn lên, tân phòng, cưới vợ, ai cưới chúng ta đối với họ mà nói đ ều là việc xui xẻo."

Tiểu Liễu xoa xoa mắt, nghẹn ngào nói: " ai nói không phải đâu, nếu tỷ thấy người kia thật sự tốt, li ền gả cho hắn đi, nhà chúng ta như vậy, tương lại gả cho ai, nếu giúp đỡ cho nhà mẹ đẻ, không tránh được phải chịu uất khí của nhà ch ồng, càng phải nanh chóng tìm nhà ch ồng tốt. Muội không được, trước đi vào thành làm nha hoàn ba năm, trở v ề cũng mới 16 tuổi, khi đó lại tìm cũng không muộn. Nếu ở trong thành có cơ hội kiếm ti ền, muội lu ền cúi li ền lu ền cúi, nói không chùng có thể thay đổi vận mệnh."

Hai tỷ muội không nói chuyện nữa, từng người lâm vào tr`âm tư, trong đ`âu Tiểu Đào đ`âu nghĩ v`ê Hoắc Tr`âm. Hắn hàm hậu tươi cười, đối với mình thiện lương giúp đỡ. Người tốt như vậy, cả đời này nên gặp lành, chính là trên đời này người tốt lại không gặp lành, hắn bị vị hôn thê trước lừa ti`ân một l`ân, hiện giờ tuổi không nhỏ, lại không dám tìm vợ, còn không phải là sợ lại bị người ta lừa một l`ân nữa sao?

Tiểu Đào trong lòng bỗng thấy đau, lệ nóng rơi xuống, người tốt như Hoắc đại ca, nàng không thể hại huynh ấy. Lấy đi àu kiện của huynh ấy hoàn toàn có thể tìm một người vợ hơn nàng mấy lần, cuộc sống trôi qua dễ chịu, sẽ không bị một nhà nhạc phụ kéo chân lại.

Tiểu đào càng nghĩ càng cảm thấy mình không thể hại Hoắc Tr ầm, nếu thật gả cho hắn, kia chính là lấy oán trả ơn, lừa huynh ấy cả đời.

Vẫn là đi làm nha hoàn thôi, Tiểu Liễu tính tình quá thắng, lại nóng tính, đi đến nơi phức tạp như vậy, chỉ sợ sẽ cùng người khác xung đột. Người trong thành tâm nhãn nhi `àu, có thể sẽ hại Tiểu Liễu.

Tiểu Đào biết mình không có nhi `àu tâm tư đấu với người ở đấy, nhưng nàng có thể nhẫn, có thể chịu được uỷ khuất, im lặng sống người khác cũng không thể bám lấy nàng không tha.

Âm th'âm hạ quyết định, nàng lại nghĩ đến Hoắc Tr'âm, nghĩ tới nửa đời sau của mình, nhân duyên như vậy li ền phải gặp thoáng qua, Tiểu Đào nước mắt ào ào rơi xuống. Chính là không có biện pháp, nàng thật sự không biết, như thế nào mở miệng ra nói. Chẳng lẽ là nói trắng ra: ngươi nếu muốn cưới ta li ền mang ti ền xuống cứu cha ta, nếu là còn ti ền cho ta mượn một ít. Vạn nhất chân cha ta không nhanh nhẹn, đệ đệ ta còn nhỏ, ngươi đến nhà ta tr'ềng trọt. Nếu nương ta cùng đệ đệ muội muội đói không có cơm ăn ta khẳng định không bỏ mặc họ, phải cho họ một ít ti ền tiêu vặt. Là như vậy sao?. Làm sao nàng nó ra nổi.

Thôi đây chính là mệnh của nàng! Cuộc sống của nàng không tốt nàng không thể liên luy đến người tốt.

Sáng sớm ngày tiếp theo, ngày mới tờ mờ sáng, Tiểu Đào li ền bò dậy. Đi vào Đong phòng, thấy nương đã đứng dậy, đang giúp cha đổi khăn lạnh.

" cha tỉnh r à sao nương?" Tiểu Đào nhẹ giọng hỏi.

" nửa đem tỉnh một l`ân, có lẽ là quá đau, sau lại ngất đi. Hiện giờ, đã bắt đ`àu phát sốt,ta chỉ có thể dùng khăn lạnh chườm cho ông ấy hạ nhiệt. Máu trên chân giống như đã ngừng chảy, nhìn dáng vẻ này mệnh là có thể giữ như chân này..."

Tiểu Đào hít thật sâu một hơi, hạ quyết tâm nói: " nương, con nghĩ kĩ r ồi, con sẽ vào thành làm nha hoàn, lập tức có thể có 5 lượng bạc, cho tam thúc đưa con đi, được bạc, li ền nhanh chóng tỉnh đại phu trong thành v ề cứu cha."

Cả đêm, Diệp thị cũng đem tất cả các cách đ`àu nghĩ tới, nàng cũng không biết, Tiểu Đào cùng một kẻ có ti ền muốn nghĩ đến chuyện đại sự. Chỉ cảm thấy trước mắt có thể giải quyết vấn đ`ènày là vào thành làm nha hoàn, chính là nàng không thể vì trượng phu bán khuê nữ, nếu khuê nữ không muốn nàng cũng không cưỡng ép.

Chính là, Tiểu Đào hiểu chuyện, chủ động nói ra, Diệp thị li ền khóc gật đ`àu: " Tiểu Đào, nương biết, làm như vậy là uỷ khuất con, chính là trước mắt cũng không có biện pháp. Cũng may cũng không phải là khế bán mình cả đời, chỉ có ba năm. Ba năm này, nếu nhà chúng ta có ti ền li ền lập tức đi chuộc con v ề."

Tiểu Đào biết ba năm này, nhà mình không có khả năng có được ti ền chuộc nàng, mà lại còn càng c ần thêm nhi ều ti ền. Nương nói như vậy, nàng cũng không có phản bác, chỉ là gật đ ầu: " được, con đến nàh Mã đại nương, nói đại nương mang con lên thành."

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tiểu Đào bước nhanh đi đến nhà Mã đại nương, dứt khoát nói ý đ`ô đến đay, không chờ Mã đại nương trả lời, Tiểu Liễu liền chạy tới.

" tỷ, không phải nói là muội đi hay sao. Mã đại nương, đừng cho tỷ của ta đi, ta muốn đi." Tiểu Liếu thở gấp, nhìn chính là một đường chạy như bay tới.

Mã đại nương nhìn hai tỷ muội gật đ`âu: " thật là hai hảo khuê nữ thật là hiểu chuyện, Tiểu Liễu, đại nương biết, ngươi cũng là một nha đ`âu c`ân mẫn có khả năng, nhưng bên kia họ tìm là nha đ`âu hơi lớn tuổi một chút, các dạng việc đ`âu sẽ lànm được, phương diện này ngươi vẫn là kém tỷ ngươi một ít. Nếu mang ngươi đi ta không biết họ sẽ nhận ngươi hay không."

Tiểu Đào biết muội muội là đau lòng chính mình, mới tranh đi, vui mừng nở nụ cười, nuốt nước mắt vào trong, kiên định nói: "Tiểu Liễu, tỷ đi, muội ở nhà chiếu cố cha nương, đã quyết như vậy r ầi. Muội so với ta có sức khoẻ hơn, lên núi xuống ruộng muội đ ầu có thể làm việc, nhưng tỷ không được, muội đừng cùng tỷ tranh đi."

Mã đại nương ngay sau đó nói: " đúng vậy vẫn là Tiểu Đào đi thôi, lát nữa li ền đi, ngươi nmau trở v ề thu thập hai bộ y phục, không c ần mang nhi ều, trong nhà họ đ ều phát y phục cho nha hoàn. Vừa vặn Vạn Trường đã trở lại, trong chốc lát cho hắn đuổi kịp xe lừa, chúng ta đến nhà ngươi đón ngươi ở đó."

Hai tỷ muội nói cảm tạ, nắm tay rời đi Mã gia, Mã đại nương chạy nhanh đi kêu nhi tử dậy: " mau, Tiểu Đào đáp ứng đi, chạy nhanh chân mang nàng đi vào thành, miễn cho nhà ho lai đổi ý."

Mã Vạn Trường mơ mơ màng màng còn chưa tỉnh ngủ, thức không tình nguyện nói: "con đêm qua mới v`êđến nhà, nhà đó cho con một ngày nghỉ, hôm nay sau giờ ngo đi là được, gấp làm gì nha."

Mã đại nương hận sắt không thành thép mắng: " ngươi là cái đ'ô ngu xuẩn, từ đ'àu là gã sai vặt bên người nhị thiếu gia, cũng vì cái đ'àu gỗ như ngươi nhị thiếu gia mới coi thường ngươi, mới đuổi ngươi đi ra hoa viên sửa cây. Ngươi lại còn thấy thoả mãn, không c'àn h'àu hạ chủ tử, ngươi nghĩ cũng không nghĩ tiếp theo là đuổi ngươi v'ênhà ngươi ăn bằng gì?"

Mã Vạn Trường lúc này mới lười biếng đứng lên, vừa mặc qu ần áo vừa lầm bẩm:: " kia cùng Tiểu Đào thì liên quan gì?"

" các cô nương xung quanh đây, ta đ`ầu cân nhắc một lần, không có ai so ra hơn Tiểu Đào. V ề sau vào Hoàng gia r ồi người phải nghĩ cách cho nàng cùng nhị thiếu gia tác hợp, nàng v ề sau có thể lên làm nửa cái chủ tử, ngươi không phải theo đó thơm lây sao?"

Mã Vạn Trường cau mày, bíu môi không vui: " nương, Tiểu Đào là một cô nương tốt, sao lại lừa nàng đi làm tiểu thiếp?"

Mã đại nương tức giận xoa eo, quả thật không biết nói gì: " người không biét ngày hôm qua, cha của Tiểu Đào ngã xuống gãy đứt xương chân, nếu nàng có thể thật đi làmm tiểu thiếp cho nhị thiếu gia, cũng không có gì hại. Nhị thiếu gia anh tuấn lại thông minh, Tiểu Đào nếu đi theo hắn cả đời không phải sẽ hưởng phúc sao, cả nhà bọn họ cũng đi theo thơm lây."

Tiểu Đào v ề đến nhà, li ền bắt đ ầu thu thập tay nải, nàng cũng không biết trong lòng Mã đại nương đang đánh cái chủ ý gì. Nghe nói trong nhà sẽ phát y phục nha hoàn li ền không mang quá nhi ều. Chỉ đơn giản c ần hai bộ hằng ngày tắm rửa, bỗng nhiên nhớ tới, đôi giày đã làm tốt kia cho Hoắc Tr ầm vẫn cất trong ngăn tủ, li ền đem ra, c ầm theo cả kéo nhét hết vào trong tay nải, cùng tam thúc, Mã đại nương xuất phát.

Đi ngang qua phố trên trấn, Tiểu Đào không dám để cho xe ngựa dừng ở cửa tiệm thợ rèn, sợ chình mình cùng Hoắc Trần nói chuyện bị bọn họ nghe thấy, chờ qua tiệm vải mới kếu dừng xe lại.

"đột nhiên nhớ tới, cùng thợ rèn có chút nợ chưa thanh toán, mọi người chờ ta một lát, ta lập tức li ền ra." Tiểu Đào c ần tay nải của mình nhảy xuống, bước nhanh đi.

Hoắc Tr`âm thấy nàng vào cửa, li ền vui mừng cười, lộ ra hàm răng tắng tinh: "Tiểu Đào muội tới rôi!"

Tiểu Đào cởi bỏ tay nải, từ bên trong đem đôi giày cùng với kéo lấy ra, thấp giọng nói: " giày của người, Thôi nãi nãi đã làm xong. Ta... ta ngày mai không thể tới làm mì trường thọ cho người...kéo này...ta trả lại cho người."

Nàng dùng đôi tay nhỏ run rẩy lấy ra kéo được bọc kín trong vải thô, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn. Hoắc Tr ần hoàn toàn ngây ngẩn cả người, ngày hôm qua còn tốt như vậy, sao mọi chuyện lại thành như thế này. Hắn ném thiết chuỳ xuống, chạy nhanh tới, vội vàng mà nhìn v ề phía Tiểu Đào: " mắt muội sao lại sưng lên như vậy? Muội làm sao vậy? Tiểu Đào muội c ầm tay nải là muốn đi đâu?"

Tiểu Đào cắn môi không dám tiếp lời, chỉ sợ vừa nó ra li ền khóc. Nàng ngầng đ ầu lên nhìn bộ dáng Hoắc Tr ầm muốn nhớ kĩ hắn, chính là, khi nhìn thấy biểu tình nôn nóng của hắn, rốt cuộc không nhịn được nước mắt.

Hai dòng nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, Tiểu Đào cắn môi nghẹn ngào nói: " ta vào thành làm nha hoàn, đi ba năm... v ề sau, ngươi coi như không quen biết ta đi."

Nói xong nàng nhấc chân li ền đi, lại bị Hoắc Tr ầm tóm lấy tay: "Tiểu Đào, muội sao lại phải đi vào thành làm nha hoàn, đừng đi được không? Muội đừng đi, ta...ta không cho muội đi! Vì cái gì...vì cái gì lại như vậy."

" vì cái gì? Đương nhiên là vì ti ền.." Tiểu Đào lầm bẩm tự nói.

" Tiểu Đào..." ở cửa số truy ền đến giọng của tam thúc, Tiểu Đào dùng sức giật tay ra khỏi tay Hoắc Tr ần: " tam thúc của ta tới, người đừng lôi kéo ta. Ta đi r ầi, người... người tự mình bảo trọng"

Tiểu Đào chạy nhanh ra ngoài, chỉ để lại mình Hoắc Tr`âm một mình đứng im tại chỗ thất h`ôn lạc phách.

Hắn cảm thấy trước mắt tất cả giống như đang nằm mơ, không thể tin được đây là sự thật, nâng tay lên hung hăng cắn xuống, không thấy đau.

Giả! Nhất định đây là giả! Tiểu đào nói sẽ làm cho hắn mì trường thọ ngon nhất, hắn chưa từng được ăn qua bao giờ, nói hắn ăn được l'ân này sẽ muốn ăn thêm nữa. Tiểu Đào mỗi ngày sẽ lên trấn bán hàng, như thế nào sẽ đi vào thành làm nha hoàn đây, nhất định đây là mơ.

Hoắc Tr`àm giống như mất h`ôn đi tới cửa, trên đường trống rỗng ai cũng không có. Hắn đi đến hậu viện, nằm trên giường đất, bịt kín chăn. Hắn muốn ngủ một giấc, tỉnh dậy, hết thảy đ`âu chưa có gì phát sinh, Tiểu Đào sẽ nở nu cười như hoa đứng cạnh mình.

Thợ rèn che chăn không biết bao nhiều lâu, mở mắt ra, li ền thấy thái dương đã lên giữa trời. Buổi trưa, Tiểu đào nên tới nấu cơm. Hắn hất chăn ra, đi đến phòng bếp xem, hy vọng nhìn thấy tiểu cô nương đang đứng trong bếp mim cười chờ hắn.

Chính là, không có.

Trong phòng bếp trống rỗng, chỉ có thịt từ sáng mua của Tr`ân thịt lợn v`ê. Tiểu đào nói hôm nay sẽ làm sửi cảo nhân rau c`ân, còn nói hôm nay sẽ mang rau c`ân tới, sao nàng lại chưa tới? Hoắc Tr`âm đàn độn đi vào cửa tiệm, liếc mắt nhìn lên bàn nhìn thấy đôi giày vải cùng với kéo. Hắn lập tức quay đ`âu đi, trong lòng sợ đến phát run. Không, này không phải là sự thật, Tiểu Đào còn chưa tới, kia không phải đ`ônàng để lại.

Càng là không dám nhìn, càng nhịn không được muốn nhìn, hắn đơn giản đi qua, đem hai đ'ò vật kia nhét vào tủ, nhắm mắt làm ngơ, lừa mình dối người coi như không có phát sinh ra việc gì.

Cả ngày, Hoắc Tr`âm đ`âu không có ăn cơm, hắn không cảm thấy đói, cũng không biết mình đang gõ thứ gì, đứng trước bàn gõ, theo thói quen gõ

gõ đánh đánh, cuối cùng thứ gì cũng chưa đánh thành, chi gõ hỏng mấy khối sắt.

Trời tối, Hoắc Tr`âm đóng cửa hàng, nằm trên giường đất ngủ. Ngày mai chính là sinh th`ân hắn Tiểu Đào nói sẽ không quên làm mì trường thọ cho hắn. Hắn muốn ngủ một giấc, ngày mai tỉnh dậy sẽ không có việc gì xảy ra.

Buổi sáng ngày 3 tháng 9, Hoắc Tr`àn là bị đói đến tỉnh, c`àm trong bếp cái màn th`àu lạnh gặm, uống một chén nước, li`ên lên cửa tiệm làm việc. Tuy nhiên tay c`àm chuỳ lại vô lực, làm việc so với ngày thường chậm hơn rất nhi àu, hai tai chỉ lắng nghe động tĩnh bên đường.

" đường táo, xâu quả vừa giòn lại ngọt, mật giác thơm ngon đây, mau tới mua a."

Trên đường bỗng nhiên truy ền đến thanh âm thanh thuý rao hàng, Hoắc Tr ầm buông thiết chuỳ trong tay chạy nhanh ra ngoài. Đột nhiên phát hiện, trời vẫn trong xanh như vậy, liễu vẫn xanh, Tiểu Đào vẫn ở bên cạnh hắn, mỗi ngày vẫn sẽ đến làm cơm cho hắn.

Ngày hôm qua chỉ là một cơn ác mộng, thật tốt quá! Thật tốt quá! Tiểu Đào vẫn ở đay, Tiểu đào không đi. Hắn không muốn chờ đến khi ăn mì trường thọ thổ lộ với nàng nữa, hắn muốn ngay bây giờ đi ra ngoài nói với nàng, đã thích nàng thật lâu, hỏi nàng có nguyện ý gả cho hắn. Nếu nàng nguyên ý hắn lập tức đến nhà nàng c`âu hôn, không đơi.

Hoắc Tràm chạy nhanh ra đường, ngăn tiểu cô nương đang vác rổ kia. Vừa muốn mở miệng li ền ngây ngân cả người.

Tiểu Liễu bị một tráng hán ngăn đường li ền hoảng sợ, phản ứng đ ầu tiên là hắn muốn đánh nhau, sau đó lại thấy hắn đứng im ngây ngốc một chỗ, thăm dò hỏi: " đại thúc, người là muốn mua đ ồsao?"

Hoắc Tr`âm nhìn chằm chằm mặt Tiểu Liễu, ngây người một h`ối lâu, mới gian nan hỏi: " muội là Tiểu Đào sao?"

Tiểu Liễu tức giận trừng mắt nhìn tráng hán ngu xuẩn trước mắt này: " ta không phải Tiểu Đào, ta là Đi ền Liễu, là muội muội của Đi ền Đào."

"Đi ền Liễu, ta nghe Tiểu đào nói qua muội, nhà của muội xảy ra chuyện gì hay sao? Tiểu Đào đi đâu vậy?" Hoắc Tr ầm nôn nóng hỏi.

Tiểu Liễu nhướng mày có chút không cao hứng nói: " chuyện của nhà ta liên quan gì đến người, người rốt cuộc là có mua hay không? Không mau tránh ra."

" mua, ta mua hêt."

Tiểu Liễu chấn động, vừa mới lên trấn, còn chưa có mở hàng cho ai, như thế nào li `en nhảy ra một người mua hết đây, còn có cả loại chuyện tốt như vậy?

Tên nam nhân ngây ngốc trước mắt này, không phải đ`àu óc có vấn đ`ê đi? Tiểu Liễu không qua tin tưởng hắn, cảnh giác nói: " vậy ngươi trước đưa ti ền, ta gói hết lại cho ngươi"

" muội đi cùng ta tiến vào." Hoắc Tr`âm xoay người đi vào cửa tiệm, đem hôp ti`ên cho Tiểu Liễu tư mình đếm. " tư muôi lấy ti`ên đi."

Tiểu Liễu bước vào trong tiệm, nhìn xung quanh bỗng nhiên hiểu được: "a, thì ra người chính là Hoắc thợ rèn."

Vừa nghe thấy lời này, Hoắc Tr`âm giống như sống lại, hai tròng mắt giống như phát sáng, nhếch miệng cười:" Tiểu Đào có nói qua ta với muội sao?"

Tiểu Liễu gật gật đ`àu, vừa đếm đôgf ăn trong rổ vừa nhìn trộm xem sắc mặt của Hoắc Tr`àm:" tỷ nói ngươi là người tốt, còn giúp đỡ tỷ ấy. Ngươi còn đưa cho nhà ta một miếng thịt, đúng không? Hôm ấy nàh ta h`àn với bí đao rất ngon"

Hoắc Tr`âm vui mừng gật đ`âu: " đúng vậy, ta lấy thịt đổi tương đạu, Đi ền Liễu, bây giờ muội biết ta không phải người xấu đi. Muội mau nói

cho ta biết, Tiểu đào sao lại đi vào thành làm nha hoàn?"

Hắn như vậy làm cho Tiểu Liễu cảm thấy có chút bu 'ôn bực, nàng c'ân ti 'ên đông lên chậm rãi đếm. Vừa đếm trong lòng lại cân nhắc suy nghĩ: tỷ tỷ nói, nàng ở ở trên trấn nhìn trúng một nam nhân, chẳng lẽ là Hoắc thợ rèn.

* chuyện tình của Hoắc ca sẽ như thế nào đây....

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tiểu Liễu nghiêm túc đếm tốt ti ền, thật cẩn thận bỏ vào h ầu bao, đem dây thừng buộc lại thật chặt mới ngầng đ ầu lên nói với hắn.

" ngươi hỏi tỷ của ta làm gì? Đi đâu? Có liên quan gì đến ngươi sao?"

Thợn rèn gãi đ`àu, ngượng ngùng nhìn Tiểu Liễu, lại nhìn chằm chằm xuống mũi giày sắp bục chỉ của mình: " ta...ta cùng nàng ấy không có quan hệ gì, bất quá ta cảm thấy Tiểu Đào chính là một người thật thà, không có những suy nghĩ xấu, chỉ sợ nàng đi vào thành sẽ chịu uỷ khuất."

" ngươi sợ tỷ ấy chịu uỷ khuất thì có lợi ích gì? Tỷ ấy chính l'â đang chịu uỷ khuất ngươi có thể giải quyết được hay sao?"

Tiểu Liễu nghiêm túc nhìn hắn, nghiên cứu biểu tình trên gương mặt hắn.

" ta...không thể." Hoắc Tr`âm càng thêm ủ rũ, r`ối lại không cam lòng nói: " ta không rõ vì cái gì Tiểu Đào lại muốn đi làm nha hoàn, nhưng ta khẳng định nàng ấy không muốn đi, bằng không ngày hôm qua nàng sẽ không khóc."

L'ân này Tiểu Liễu giật mình: " ngươi nói cái gì? Ngày hôm qua tỷ tỷ đến nhà ngươi khóc?"

Hoắc Tr`àm gật đ`àu nhớ tới ngày hôm qua Tiểu Đào rơi nước mắt trong lòng hắn li ền khó chịu tới mức khó thở. Đi đến tủ, đem đôi giày cùng kéo lấy ra: " ngày hôm qua Tiểu Đào trước khi rời đi, có đến nơi này một chuyển, đem kéo trả lại cho ta, giày nhờ Thôi nãi nãi cũng mang tới, li ền cùng ta nói từ biệt li ền đi."

" ngươi nói cái gì? Đây là tỷ ty của ta mang tới?" Tiểu Liễu quả thực không thể tiin vào hai mắt của mình, tỷ tỷ khi nào thì trộm đem nhưngx thứ

này nhét vào trong tay nải, kéo này trước đây chưa từng thấy qua ở nhà, xem ra là tỷ tỷ giấu đi r ã. Còn đôi giày này.... Đường kim này chắc chắn là của tỷ tỷ nàng có thể nhận ra được. Tiểu Liễu hít thật sâu một hơi: " tỷ của ta nói với ngươi đây là giày của Thôi nãi nãi làm?"

"đúng, ngày đó nàng c`ân theo vải còn nói rằng hàng xóm nhà người là Thôi nãi nãi tay ngh`ê làm giày rất tốt, nhờ bà giúp ta làm r`ôi đưa bà mấy văn ti ên công là được." Hoắc Tr`ân nghiêm túc nói.

Tiểu Liễu c'âm giày vải, cẩn thận nhìn lại, trong lòng li ền minh bạch, thợ rèn này chính là người tỷ tỷ nhìn trúng kia. Hơn nữa, không chỉ là đơn giản cảm thấy hắn thích hợp như vậy, nàng gạt người trong nhà làm giày cho hắn, thời điểm trước khi đi lại khóc trước mặt hắn, có thể thấy được nàng có bao nhiêu không nỡ.

Tiểu Liễu hối hận, sớm biết rằng như vậy, vô luận như thế nào cũng không để cho tỷ tỷ đi, nên là chính mình đi mới đúng, hẳn là bây giờ trong lòng tỷ tỷ khó chịu muốn chết đi, thợ rèn trước mắt trông cũng có tình ý chân thành. Tiểu Liễu cảm thấy, tỷ tỷ đã vì cái nhà này trả giá quá nhi ầu, mấy năm nay đi khắp hang cùng ngõ hẻm bán đường táo xâu quả, ăn không ít khổ. Hiện tại trưởng thành, thật vất vả tìm được nam nhân tốt, lại vì việc trong nhà hy sinh bỏ đi đoạn nhân duyên như vậy.

Nhìn thợ rèn nôn nóng trước mặt, Tieru Liễu cảm thấy đau lòng thay cho tỷ tỷ.

" thợ rèn đại ca, ta hỏi người, người có phải coi trọng tỷ tỷ của ta hay không?"

Nếu là trước khi Tiểu Đào rời đi, có người hỏi hắn như vậy hắn chưa chắc đã không biết xấu hổ thừa nhận. Nhưng bây giờ, nàng rời đi một ngày, tâm giống như sắp chết, cơm cũng không muốn ăn, khó chịu giống như không thở được, thì còn có cái gì không dám thừa nhận đâu.

"Thợ rèn đại ca, ta hỏi người, người có phải hay không coi trọng tỷ của ta?"

Nếu là ở Đi ần Đào trước khi rời đi, có người như vậy hỏi hắn, thợ rèn chưa chắc không biết xấu hổ thừa nhận. Chính là hiện tại, nàng đi r ầi một ngày, hắn linh h ần nhỏ bé li ần không có, tâm cũng sắp chết, cơm cũng không muốn ăn, khó chịu đến quả thực vô pháp hô hấp, còn có cái gì không dám thừa nhận đâu.

"đúng, là ta thích nàng ấy, đã thích thật lâu. Hôm nay chính là ngày sinh th`ân của ta, nàng đã nói hôm nay sẽ tới đây làm mì trường thọ cho ta. Ta cũng đã làm một chiếc trâm bạc, muốn hôm nay muốn hỏi nàng ấy, có muốn gả cho ta hay không, nếu được, ta li ền đến nhà người c`âu hôn, chính là...". Hoắc Tr`ân có chút nghẹn ngào, đã không nói được nữa.

Nhìn vành mắt hắn đỏ lên, Tiểu Liễu cảm thấy lời hắn nói không giống như nói dối, li ền nói thẳng ra: " thợ rèn đại ca, ta thấy người cũng là người thành thật, ta đây li ền nó cho người biết. Cha ta đi sửa nóc nhà cho người ta, bị rơi từ trên xuống ngã gãy xương chân, Tr ần lang trung trong thôn nói. Phải vadfo trong thành thỉnh đại phu, nếu không có 8,10 lượng bạc thì trị không nổi. Chính là nhà ta không có ti ền, cho nên tỷ tỷ của ta phải bán mình đi làm nha hoàn, đổi lấy 5 lượng bạc cứu cha."

Hoắc Tr ầm bùng tỉnh đại ngộ, hối hận lấy tay đập lên đ ầu mình: " ngày hôm qua ta không nên để cho nàng đi, phải hỏi tại sao lại như thế này, còn không phải là 5 lượng bạc sao, ta có, ta có! 10 lượng 20 lượng ta cũng có, chỉ c ần nàng không đi, ta có thể thức khuya dậy sớm kiếm ti ần, khẳng định có thể chữa được chân của cha người."

Hoắc Tr`àm xuống tay quá nặng, Tiểu Liễu nhìn không được nữa, duỗi tay kéo tay áo hắn lại: " ngươi đừng đập nữa, đem đập hư, ai đi cứu tỷ của ta nha? Ta đây hỏi ngươi, tình huống nhà chúng ta như vậy, cha ta gãy chân, ti ền chữa v`ề sau không ít, thân thể nương ta cũng không tốt, thường xuyên phải uống thuốc, đệ đệ ta mói hai tuổi. Nếu ngươi thật sự cưới tỷ tỷ ta, cả nhà chúng ta ngươi có thể mặc kệ sao? Nếu ngươi thật sự mặc kệ, tỷ của ta khẳng định sẽ thương tâm, nếu ngươi quản, đây sẽ là một gánh nặng tr`àm trọng."

Hoắc Tr`âm vội vàng đảm bảo: " ngươi yên tâm, ta khẳng định sẽ quản, nhà ai mà không có thời điểm hoạn nạn. Ta không có huynh đêj tỷ muội, nhưng ta khẳng định sẽ coi người nhà của muội giống như ruột thịt mà đối đãi. Trước mắt nhà muội có khó khăn, ta giúp sức một phen, sau này ta có khó khăn, không phải mọi người cũng sẽ như vậy giúp đỡ ta hay sao? Nếu đã là ngươi một nhà, sao lại nói đó là gánh nặng?"

Hoắc Tr`àm ngữ khí chân thành, sắc mặt nghiêm túc, Tiểu Liễu cảm động nước mắt vòng quanh, giơ tay lên xoa xoa mắt: " hảo, tỷ phu ngươi ta nhận. Tỷ tỷ của ta bán đến nhà Hoàng gia ở trong thành, nghe nói là ở phía tây thành, khá dễ tìm. Đi mau lên, mang theo 5 lượng bạc chuộc tỷ tỷ lại. Tỷ tỷ vốn dĩ không muốn đi, hôm trước buổi tối còn cùng ta nói, tỷ trên trấn nhìn trúng một nam nhân muốn hỏi hắn có nguyện ý cưới tỷ hay không. Nếu đ`àng ý, li ền ra bốn lượng bạc lễ hỏi cứu cha ta, sau tỷ lại suy nghĩ cả đêm khăngr định là sợ liên luy ngươi, mới lựa chọn đi vào thành làm nha hoàn."

Vừa nghe lời này, Hoắc Tr`âm kích động cực kỳ, nguyên lai Tiểu Đào đã sớm nhìn trúng hắn, gặp chuyện khó khăn đ`âu tiên là lựa chọn muốn tìm hắn hỗ trợ. Tiểu Đào ngốc hắn là người sợ bị liên lụy sao? Nếu bọn họ cứ như vậy tách ra, đấy mới là chậm trễ hắn cả đời.

Sư phụ đã nói qua, ngh ề rèn này cũng không phải là ngh ề thu ần túy chỉ là tốn sức. Làm ngh ề này tâm tình không tốt thì làm ra đ ồ dùng cũng không tốt được. Nếu không có Tiểu Đào, hắn cả đời này tâm tình cũng sẽ không tốt.

Chỉ c`ân cùng Tiểu Đào thành thân, mỗi ngày vui vui vẻ vẻ, đánh thêm nhi ều mấy thứ thiết khí ra tới, mỗi tháng cũng kiếm thêm vài lượng bạc, còn không đủ cấp cả nhà nhạc phụ dùng sao.

Tiểu Liễu quét mắt nhìn giày vải trên tủ chén, do dự một chút, chung quy cũng không nói gì, bí mật này, li ền để hai người bọn họ tự mình làm rõ đi.

Hoắc Tr`âm không h`ê ch`ân chò, tròng xe ngựa, mang bạc tích tụ trong nhà đem hết đi, một đường ra roi thúc ngựa, chạy như bay vào thành.

Tiểu Đào ngày hôm qua ký giấy bán mình, phòng thu chi li ền đưa 5 lượng bạc cho tam thúc của nàng mang đi. Tiểu Đào chảy nước mắt đưa tam thúc tới cửa, cho ông chạy nhanh đi thỉnh đại phu.

Vốn dĩ nàng hy vọng họ đem mình phân đến phòng bếp làm việc, chính là phòng bếp không thiếu người, r ài bị phân đến viện nhỏ của phu nhân.

Buổi tối cùng các nha hoàn khác nằm trên một giường lớn, qua cả một đêm cũng chưa ngủ được. Trừ bỏ nhớ đến người trong nhà, nghĩ đến nhi ều nhất cũng là Hoắc Tr ầm.

Trước kia mối ngày gặp mặt, nàng cũng không biết nam nhân này đã ở trong lòng của mình. Hiện tại muốn cường ngạnh ép bản thân quên đi, đau lòng đến mức tâm cũng muốn chảy máu.

Tiểu Đào chỉ là một tam đẳng nha hoàn, phụ trách việc vẩy nước quét rác, cũng không được xuất hiện trước mặt phu nhân, nàng cũng không nghĩ muốn xuất hiện. Giữa trưa, trước tiên là h ài hạ chủ tử ăn uống, lại h ài hạ ngủ trưa, bọn hạ nhân mới đi phòng bếp cùng nhau ăn cơm.

Tiểu Đào không muốn đến phòng bếp, bởi trong phòng bếp có dao, n'ã, vừa nhìn thấy mấy thứ này,nàng li ền sẽ nhớ đến hắn nhớ đến trong lòng sẽ khó chịu.

Nàng yên lặng đi tới góc tường, dựa vào cây tùng lớn nhìn chằm chằm góc tường phát ngốc, lại phát hiện trong góc tường có một cây xẻng. Tiểu Đào khóc nước mắt không kìm lại được từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống. Nàng hối hận, ngày hôm qua thời điểm đưa giày cho hắn nên là hỏi hắn, có lẽ hắn sẽ nguyện ý đưa ra 5 lượng bạc, có lẽ hắn sẽ không sợ bị liên lụy đâu.

Ba năm! Hơn một nghìn ngày ngày đêm đêm! Làm sao trôi qua đi, tuổi của Hoắc thợ rèn không nhỏ nữa, không có khả năng lại một mình trôi qua ba năm nữa, ba năm nữa nàng trở v`êcó phải hắn vợ con đ`êu có?

Tiểu Đào càng nghĩ càng khóc lợi hại, hắn đối tốt như vậy với nàng làm cho nàng kéo có đào tâm, lại dao phay cũng có tiểu đào trên dao, ăn cơm

hắn sẽ đem hết thịt nạc cho nàng, còn tìm mọi cách đưa cho nàng vải bông tốt. Đặc biệt là mấy ngày trước thời điểm làm y phục cho hắn, hắn li ền như vậy ng ồi trên giường đất im lặng mà nhìn nàng, khóe miệng còn mim cười. Cảm giác như vậy, an yên ấm áp. Vốn dĩ có thể như vậy cả đời, chính là hiện tại sẽ không bao giờ có lại được nữa. Tiểu Đào che miệng lại khóc, nhưng tiếng khóc vẫn như cũ truy ền ra.

" là ai ở kia khóc? đi ra ngoài cho ta."

Tiểu Đào hoảng sợ vội dùng tay áo lau nước mắt, từ phía sau cây tùng đi ra, phát hiện Hoàng phu nhân mặt đ'ây tức giận đứng trước mặt.

" ngày hôm qua thời điểm ngươi ấn dấu tay ngươi liền khóc nỉ non không ngừng, nguyên tưởng rằng qua một lát liền tốt, không nghĩ tới qua một ngày vẫn còn tại đây khóc lóc không ngừng. Nếu không muốn làm nha hoàn thì đi vềnhà, Tào ma ma bà đi lấy giấy bán mình của nàng ta ra, cho người nhà của nàng ta đem 5 lượng bạc giao ra đây, đem người chuộc đi." Hoàng phu nhân nổi giận, nghĩ đến nhiều người như vậy lại tìm về một quỷ thích khóc làm nha hoàn.

Hoàng phu nhân h'âm hử trở v'ê bu 'ông trong, Tào ma ma đi theo vào c'âm giấy bán mình của Tiểu Đào ra tới, lôi kéo tay nàng đi ra trước viện.

Tiểu Đào vội vàng c'âi xin: "đại nương, nhà ta không có ti 'ân chuộc ta, c'âi xin ngài, đại nương, ngài giúp ta nói lời hay, đừng đuổi ta đi."

Tào ma ma liếc nhìn nàng một cái bước chân cũng không dừng lại: " trước rời đi hậu viện r i nói sau, ngươi là chọc giận phu nhân, ai dám thay ngươi c au tình. Người muốn làm nha hoàn rất nhi au, nếu không phải bởi vì Mã đại tâu là bà vú của nhị thiếu gia, ngươi cho rằng phu nhân sẽ giữ người lại hay sao?"

Hai người qua cửa thùy hoa, vào ti ền viện, Tào ma ma xem trước sau không có người, lôi kéo Tiểu Đào sang một bên thấp giọng nói: " ta cùng Mã đại tẩu quan hệ không t ầi, nàng nói ta giúp đỡ người. Như vậy đi, ta chỉ cho người một đường, người đi c ầi nhị thiếu gia, phu nhân thích nhất

là hắn chỉ c`ân thiếu gia nói muốn đem ngươi lưu lại, phu nhân liền sẽ không đuổi ngươi đi, v`êsau cũng sẽ có ngày lành."

Tiểu Đào tuy răng thương tâm, nhưng lại không đến mức h'ô đ'ò, vừa nghe cái gì nhị thiếu gai, chuông cảnh báo trong lòng li ền vang lên. Đ'àu tiên chỉ là nghĩ một tên giống như Phùng Mãn, tô son trát phấn đặc biệt ghê tởm. Đi phòng thu chi phải đi qua cửa lớn, bị gió lạnh bên ngoài thổi vào Tiểu Đào thanh tỉnh chút ít, kinh hỷ nói: " đại nương, ta có biện pháp, có người, có lẽ hắn nguyện ý chuộc ta. Chính là hắn hiện tại không có ở đây, để ta đi hỏi hắn."

Tào ma ma không vuiu trừng mắt liếc nàng một cái: "hỏi cái gì mà hỏi, nước xa không cứu được lửa g`ân. Cho ngươi con đường, ngươi còn không nghe, ngươi xứng đáng bị tội, tới đến tay quản gia, còn có trái ngọt mà ăn sao?"

Giờ phút này, trong đ`ài Tiểu Đào đ`ài là Hoắc Tr`àm, nên như thế nào báo tin cho hắn biết đây? Nếu nàng ra không được nhờ ai đưa tin cho hắn đây?

Tiểu Đào gấp đến mức chóp mũi cũng ra một lớp m'ô hôi mỏng, trong lòng tất cả đ'ều là thân ảnh của Hoắc Tr'àm. Vừa mới ngẩng đ'àu, thế nhưng phát hiện hắn đang hướng v'êphía mình đi tới.

Là nàng nhớ hắn đến phát điên r'à hay sao? Sớm biết như vậy nàng tuyệt không vào thành, phải ăn vạ ở nhà hắn mới đúng, phải làm cho hắn đ'ông ý cưới nàng, cả đời này li ên giữ lại hắn.

Cửa thuỳ hoa:

Có ai xem phim thiên thịnh trường ca không nhỉ:)) hay lắm nhé xem đi.....

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 32

Hoắc Tr`âm hấp tấp vào cửa, xông thẳng đến trước mặt Tiểu Đào, khẩn trương nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một phen: "Tiểu Đào, muội không có việc gì chứ? Đừng làm cái nha hoàn bỏ đi gì đó, đi, cùng ta v`ê nhà."

Lại nhìn thấy hai mắt Tiểu Đào sưng đỏ, Hoắc Tr ầm tự trách không thôi, đều do chính hắn ngày hôm qua không hỏi rõ ràng. Nếu ngay lúc đấy hỏi rõ mọi chuyện r ồi đem ti ền cho nàng, mang theo nàng vào thành thỉnh đại phu, thì ngày hôm nay nàng đâu sẽ khóc thành như thế này.

Tiểu Đào ngơ ngần nhìn khuôn mặt nàng ngày đêm nhớ đến, không thể tin được lại nhìn lại, nàng ở trong lòng nói với chính mình: đây là mơ, nhất định là mơ.

Chính là, thời điểm bàn tay ấm áp của hắn c`âm lấy tay của nàng, nàng mới biết rằng: đây không phải là mơ tất cả là sự thật.

Lúc này đây Tiểu Đào không khóc, dùng tay gắt gao giữ chặt lấy tay hắn, giống như sợ hắn chạy đi: "đại Tr`âm ca..." hành động của Tiểu Đào làm tâm tình khẩn trương của Hoắc Tr`âm lập tức nhẹ nhõm hẳn, nhe răng cười, an ủi vỗ tay nhỏ của nàng: "yên tâm đi, ta mang theo đủ bạc, hiện tại chuộc muội ra khỏi đây."

Tiểu Đào vui mừng mà điên cu 'ông gật đ'ài, quay đ'ài nhìn sang phía bên cạnh nghẹn ngào nhìn trân trối Tào ma ma: "đại nương, người chuộc ta tới r'ài, người đem giấy bán mình cho ta đi, hắn sẽ trả lại năm lượng bạc."

Tào ma ma trong lòng nghi hoặc, Mã đại tẩu rõ ràng dã cùng bà nói qua, nha đ`àu này trong nhà nghèo đến không xu dính túi, cha nàng ta lại gãy chân không làm được gì nữa. Căn bản là không có khả năng chuộc nàng ta.

Hôm nay, bà cố ý dẫn phu nhân tới đây, chính là đem nàng ta bức tới bước đường cùng, làm nàng không thể không đi c`âi xin nhị thiếu gia.

Đại thiếu gia không học vấn không ngh ề nghiệp, tương lại cái nhà này chắc chắn là nhị thiếu gia làm chủ. Nhị thiếu gia luôn trnah cường hiếu thắng, thích trợ giúp người, nhìn thấy một cô nương nũng nịu đáng thương, khẳng định sẽ giúp nàng. Tương lai nha đầu này được làm di nương, được sủng ái, chính mình thế nào cũng có chút ánh sáng nha.

Chính là hiện tại đột nhiên nhảy đâu ra một tên ngốc to con lắm ti ền thé này, muốn đem tiểu nha đ`àu này đi. Tào ma ma chẳng phải mộng đẹp li ền tan biến hay sao, li ền trợn mắt hằm hừ nói: " ngươi tưởng Hoàng phủ là đâu? Ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, giấy bán mình đã kí, hiện tại nếu rời đi, đưa sáu lượng bạc muốn đưa nàng ta đi đâu thì đi, nếu không có đừng hòng chạy."

" sáu lượng li ền sáu lượng, ta cho ngươi, ngươi lập tức đem giáy bán mình trả lại cho chúng ta." Hoắc Tr ầm không để bụng nhi ều một lượng bạc, chỉ nghĩ thật nhanh đem Tiểu Đào đi khỏi đây.

Tiểu Đào lại không chịu đ`ông ý, một lượng bạc đã chính là một số tiền rất lớn đối với Tiểu Đào, bán đường táo cả một ngày dài cũng chỉ kiếm về hơn 10 văn tiền, một lượng bạc kiếm bao giờ mới có thể được.

" không được, Đại Tr`âm ca, huynh đừng đưa. Vừa r`ài phu nhân nói rõ ràng, lấy năm lượng bạc tới, li ền đem giấy bán mình cho ta, ngươi dựa vào gì lại muốn nhi ều hơn." Tiểu Đào nắm tay rút ra, duỗi tay muốn c`âm giấy bán mình.

Tào ma ma c'ân giấy bán mình để ra phía sau,

Lại dùng tay trái hung hăng đẩy Tiểu Đào ra: " nha đ`âu thúi, ngươi cũng không nhìn xem đay là đâu, còn dám động chân động tay với ta."

Hoắc Tr`âm tuy rằng không để ý chuyện một lượng bạc kia, nhưng hắn không nhìn được Tiểu Đào chịu ủy khuất, vươn bàn tay to đỡ lấy Tiểu

Đào. Một đôi mắt hổ trừng trừng, tay to giơ lên hướng đến đ`âu Tào ma ma chụp tới.

* Mắt hổ

Mắt hổ là tướng mắt to, sáng, hơi tròn ở giữa, tròng đen trắng phân minh, tròng đen có pha sắc vàng, đ ồng tử hơi dài khi mắt mở lớn hết cỡ. Theo nhân tướng học, những người sở hữu mắt hổ thường là người có tính tình cương trực, quyết đoán, mạnh mẽ. Đ ồng thời đây cũng là những người có tư duy nhạy bén, trí tuệ hơn người. Đây là những người có tài, có chí hướng, dễ đạt được nhi ều thành công trong sự nghiệp và được mọi người nể phục.

Hắn cũng không muốn đánh người, ý định là sẽ kéo lấy cổ áo của bà, đem xách lên, chính là khi sắp chụp tới lại nhớ ra bà ta là nữ nhân, hắn không thể túm lấy cổ áo của bà ta. Cho nên, tay to li ền giơ lên trước mặt Tào ma ma, làm bà sợ tới mức lùi lại hai bước, ngã ng ềi trên mặt đất.

Không muốn đánh bà ta nhưng Hoắc Tr`àn cũng muốn cho bà ta biết mình không dễ bị khi dễ. Vừa nhấc mắt, li ền nhìn thấy ba gã sai vặt đang di chuyển một con sư tử đá loại nhỏ ngoài sảnh, li ền nhấc bước đi qua: " sư tử này là muốn để chỗ nào?"

Ba gã sai vặt dùng sức đến mặt đỏ tai h`ông nhưng sưu tử đá cũng không di chuyển một chút, thấy một tráng hán đi tới hỗ trợ, đ`âu đặc biệt cao hứng, một gã sai vặt chỉ chỉ v`êphía gạch xanh nói: " lão gia nói, hai con sư tử này...cách cửa g`ân quá, dọn sang bên kia đi."

" tránh ra" Hoắc Tr`àn duỗi tay đem ba gã sai vặt đứng sang một bên hai tay đỡ lấy hai bên sườn của sư tử đá, đ`ông thời dùng sức, vững vàng mà nâng sư tử lên, đi nhanh hai bước lớn đến chỗ đã định trước đặt xuống.

Ba gã sai vặt bị dọa đến choáng váng, ba người bọn họ hợp sức lại sư tử kia cũng không di chuyển, hắn ta mộ mình li ền nhấc lên r ềi. Tào ma ma ng ềi dưới đất, cũng đã sợ tới mức quên gọi người, li ền tính kêu cũng vô dụng, cho dù gọi 18 tên sai vặt tới cũng không làm được gì, căn bản không phải đối thủ của tráng hán này.

" ha ha ha..." một trận cười vang dội truy ền đến, li ền thấy một người mặc hoa phục bên hông là bội kiếm, một công tử trẻ tuổi bước nhanh tới, dừng bước trước mặt Hoắc Tr ầm, từ trên xuống dưới đanh giá một phen, liên tiếp gật đ ầu: " hảo! Hảo tráng sĩ! Huyện Thường Sơn cư nhiên lại có một nhân vật như vậy, at lớn như này, thế nhưng lần đ ầu thấy. Người tên là gì? Chúng ta làm hảo bằng hữu đi."

Hoắc Tr`âm nhìn thiếu niên lang th`ân thái phi dương một cai, đạm nhiên nói: " ta là tới làm chính sự, không phải tới kết bằng hữu."

" a, ngươi muốn làm chuyện gì, ta cùng giúp ngươi làm."

Tào ma ma vừa thấy nhị thiếu gia tới, li ền có vài ph ần khiếp đảm, sợ bị Hoắc Tr ần chiếm trước tiên cơ, vội vàng từ mặt đất bò dậy, một đường chạy tới trước mặt Hoàng Bằng: " nhị thiếu gia, hắn là tới đay chuộc tiểu nah hoàn kia, kia là nah đ ầu ngày hôm qau mới tiến phủ, cho nhà nàng 5 lượng bạc. Hôm nay, nam nhân này muốn giao 5 lượng bạc đem nàng chuộc đi."

Tiểu Đào thế mới biết, nguyên lai đay chính là nhị thiếu gia mà Tào ma ma nhắc tới, xem b'ề ngoài nhưng thật ra rất chính phái, không giống bộ dáng của tên Phùng Mãn kia, nhưng mặc kệ vị thiếu gia này là tốt hay xấu, nàng đ'ều nghĩ không muốn cùng hắn có liên quan, li ền im lặng đi ra phía sau Hoắc Tr'ầm, dùng thân hình cao lớn của hắn che đi người mình.

Hoắc Tr`âm cũng không so đo 1 lượng bạc cùng Tào ma ma, rốt cuộc là hắn muốn thất nhanh giao xong 5 lượng bạc r`â mang Tieru Đào đi.

Hoàng Bằng duỗi tay li ền đem giấy bán mình của Tiểu Đào c ầm lên, c ầm lên nhìn, nhẹ giọng thì th ầm: "Đi ền Đào, người Đi ền Gia Doanh..."

Hắn thật nhanh đọc giấy bán mình của Tiểu Đào một lần, xoát xoát hai cái li ên xé thành bốn mảnh. Giao cho Hoắc Trần: " cầm đi đi, 5 lượng bạc kia không cần đưa, coi như kết cái bằng hữu, ta là Hoàng Bằng, bằng hữu bằng, ta thích kết giao cùng người có bản lĩnh nhưu ngươi vậy. Ngươi sức lớn như vậy, công phu nhất định cũng thực tốt đi, bằng không chúng ta tới luyên võ đi."

Hoắc Tr`âm đối diện với thiếu niên th`ân thái sáng láng có điểm không nói lên lời, khó có thể nhảy theo kịp tư duy của hắn. Chỉ là nhnah chóng tiếp nhận giấy bán mình, xoay người giao cho Tiểu Đào, lại từ h`âu bao lấy ra một thỏi bạc 5 lượng có dấu quan phủ tiêu chuẩn, giao cho Hoàng Bằng: " ta không c`ân chiếm tiện nghi của người, bạc người c`âm, người ta mang đi, v`êsau cùng nhà các người không quan hệ"

"đừng nha." Hoàng Bằng không chịu c`ân lấy bạc: "khó mà gặp đucợ người làm ta thưởng thức như người, li`ên muốn cùng người kết giao bằng hữu. Người là người nơi nào? Làm ngh'êgì?"

Hoắc Tr`âm không thích tên cậu ấm trước mắt này, nhưng là, hắn hào sảng mà xé giấy bán mình của Tiểu Đào giao cho mình, cũng coi như là người không t`ài." ta là Hoắc Tr`âm, là thợ rèn ở Đại Doanh trấn,"

Vừa nghe lời này Hoàng Bằng liền tỉnh táo tinh th'ần, bá một cái rút ra bội kiếm bên hông.

Tiểu Đào hoảng sợ, gắt gao giữ chặt lấy y phục của Hoắc Tr ầm, muốn túm hắn đi chạy thật nhanh.

Nhưng không như suy nghĩ, Hoàng Bằng cũng không có để thanh kiếm lên cổ Hoắc Tr`àm, mà giơ trước mặt hắn: " ngươi nhìn kiếm của ta, mấy ngày trước luận võ cùng Cố Thừa Nam thua hắn, bởi vì kiếm này đánh không tốt. Ngươi xem."

Hoắc Tr`âm ném bạc trong tay cho Tào ma ma, tiếp nhận bảo kiếm trong tay Hoàng Bằng nhìn kĩ,th`ân sắc nghiêm túc nói: " bảo kiếm này của ngươi nung sắt còn chưa đủ, cho nên không đủ cứng, gặp phải vật so với nó cứng hơn, tự nhiên sẽ kém hơn. Nếu rìu của ta chặt một nhát, khẳng định thành kiếm này thành hai nửa."

Hoàng Bằng giật mình mở to hai mắt: " ngươi thật đúng là thợ rèn biết nhìn hàng nha, vừa nhìn thấy li ền minh bạch sao lại như thế này. Đây là kiếm ta tìm khắp Thường Sơn thành mới thấy, lại tìm thợ rèn tốt nhất đánh ra bảo kiếm này."

Tốn 50 lượng bạc đấy. Rìu của người ở đâu? Thật sự đem kiếm của ta chặt làm hai sao? Người mau chém một nhát cho ta nhìn xem."

Hoắc Tr`âm cũng không vội vã tìm nổi bật, trong lòng vẫn nghĩ đến mục đích của chuyển đi này, tr`âm giọng nói: " thứ nhất, nếu một nhát chặt đứt ngươi cũng không thể làm ta đ`ên ti`ên. Thứ hai, lập tức để chúng ta v`ênhà, đáp ứng hai đi ều này, ta li ền đánh cho ngươi xem."

"được, được, ta đ`àu đáp ứng, rìu của ngươi ở đâu? Mau cho ta nhìn." Hoàng Bằng mặt đ`ày hưng phấn, li ha đáp ứng luôn.

Hoắc Tr`âm quay đ`âu giữ chặt lấy tay Tiểu Đào, mang theo nàng ra cửa đi, Hoàng Bằng bước nhanh đuổi kịp, mấy gã sai vặt cùng Tào ma ma xem náo nhiệt cũng đ`âu theo ra cửa.

Hoắc Tr ầm từ xe ngựa c ầm lấy ra một cây rìu, đem bảo kiếm ném xuống đất, dùng rìu chặt xuống một cái. "ca" một tiếng, không chỉ có bảo kiếm bị đứt thành hai đoạn, mà phiến đá xanh dày nặng trên mặt đất cũng theo đó mà nứt ra.

" lợi hại nha, quá lợi hại!" Hoàng Bằng mặt đ ây kinh ngạc mà nhặt lên đoạn kiếm, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái mà nhìn v ề phía Hoắc Tr âm: " đai ca, ta muốn mua rìu của người, bao nhiều ti ền vây?"

Hoặc Tr`âm đàu đ`ây hắc tuyến nhìn một cái tiểu đệ mới nhận thức, thuận miệng nói: " bảo kiếm kia bị chặt đứt là năm mươi lượng vậy rìu của ta chặt đứt được nó, như thế nào cũng là sáu mươi lượng đi."

"được được, ta mua, Điêu Phong, mau đi lấy ti`àn." Hoàng Bằng miệng đ`àu là đáp ứng, lấy đucợ rìu ngó tái ngó phải, thích đến không chịu được: " v`ề sau, ta li àn dùng nó đi thử binh khí khác xem nó có chắc chắn không."

Rất nhanh, gã sai vặt bên người nhị thiếu gia dùng khối vải xanh bọc 60 lương bạc lại, giao đến tay Hoắc Tr`âm.

Hoắc Tr`âm ước lượng bọc vải nặng trĩu, nhìn bạc không phải giả, li ền cau mày hỏi. " người thật sự muốn mua?"

Vừa nghe lời này Hoàng Bằng cho rằng hắn muốn đem rìu đòi lại, vội vộ vàng vàng ôm vào ngực lui v`ê sau vài bước: "đương nhiên muốn mua, chúng ta đã nói. Hiện tại một tay giao ti`ên một tay giao hàng. Rìu này là của ta, ngươi không thể đổi ý như thế."

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 33

Hoặc Tr`âm vội vàng lấy xe ngựa đi, thấy ven đường có một tiệm bánh bao nhỏ, li`ên hỏi Tiểu Đào: " muội ăn cơm chưa, có đói bụng không?"

Tiểu Đào lúc này mới nhớ ra mình còn không có ăn cơm trưa, li ên thành thật gật đ'àu: " đói"

" vậy muội ở trong xe chờ ta một lát, ta đi mua." Hoắc Tr`âm thít chặt lại ngựa, đi đến trước tiệm bánh bao ven đường, một lúc quét sạch ba cửa tiệm, mua hai bánh bao nhỏ, một túi lớn tương thịt bò, còn có đủ loại đ`ô điểm tâm.

Thời điểm đưa đ`ôcho Tiểu Đào, bỗng nhiên thấy trời đã ngả v ềchi ều: " Tiểu Đào, chỗ chúng ta cách trong thành rất xa, nếu hiện tại trở v ề, chỉ sợ trời tối cũng không v ề đên nhà. Nếu không, ở trong thành tìm một khách điếm nghỉ lại một đêm.?"

Tiểu Đào dầu miệng nhỏ lắc lắc đ`àu: "muội không muốn ở lại đây, muội muốn v ềnhà."

"được, nghe muội, chúng ta li ền v ề nhà, lát nữa trời tối, chúng ta vẫn phải ở trên đường, muội sợ không?"

"không phải có huynh ở đây sao, muội còn sợ cái gì?" nhẹ nhàng nói một câu, làm Hoắc Tr`ân rớt vào trong vại mật r`â, Tiểu Đào tin tưởng hắn như vậy, ỷ vào hắn như vậy, thật sự là làm người ta cao hứng mà.

Tiểu Đào mở bao giấy d`âi ra, c`âm một cái bánh bao nhỏ nhắn tinh xảo: " trời ạ, bánh bao trong thành lại nhỏ thế này, bao nhiều ti`ên một cái nhỏ như vậy nha?"

Hoắc Tr`âm quay đ`âu lại nhìn nàng cười cười: " đây là một loại bánh bao đặc thù, gọi là bánh bao nhỏ. Lúc ta còn ở Thâm Châu đã ăn qua bánh bao này, sáu văn ti`ên môt cái."

" thật quý nha, khó trách bảo kiếm kia của nhị thiếu gia tận 50 lượng bạc, đ`ô trong thành thật quá quý, l`ân sau đừng mua." ở Đại Doanh trấn bánh bao to như vậy, một cái có hai, ba văn ti ền, còn bánh bao nhỏ như vậy lại đắt quá, Tiểu Đào không nỡ ăn bánh bao quý như vậy đâu.

Hoắc Tr`âm nhẹ nhàng cười: " không đắt, nahnh ăn đi, đừng để đói bụng, cảm giác đói bụng không dễ chịu."

Tiểu Đào c`âm bánh bao, thật cẩn thận cắn một ngụm, cảm thấy hương vị thật không t`ã, li ền hỏi thợ rèn: "Đại Tr`âm ca, huynh có phải cũng chưa có ăn cơm đúng không? Huynh cũng ăn một cái đi."

Hoắc Tr`âm nhìn bánh bao lắc đ`âu: " ta chưa có ăn cơm. Từ hôm qua muội đi ta còn chưa có ăn, sáng nay đói quá ta ăn tạm một cá màn th`âu. Chính là hiện tại không muốn ăn, muội đừng quên, hôm nay là sinh th`ân của ta, muội đã đ`âng ý làm mì trường thọ cho ta nhưng còn chưa có làm đâu."

Tiểu Đào nhìn hắn thật sâu, trong lòng ngũ vị tạp tr`àn, thiếu chút nữa nàng đã bỏ lỡ một người tốt như vậy. Từ ngày hôm qua mình đi, hắn còn chưa có ăn cơm, có thể để ý, đến như nào mới có thể như vậy cơ chứ?

" buổi tối trở v'ệtrấn, muôi li en làm mì cho huynh"

"được!" Hoắc Tr`âm thống khoái mà lên tiếng, vung roi, vội vàng đánh xe ngựa ra khỏi thành. Tiểu Đào lại ăn hai bánh bao nhỏ, nhưng là không đành lòng để hắn chịu đói, li ền c`âm một miếng bánh đưa đến miệng hắn: "huynh ăn trước một chút lót dạ đi, không ảnh hưởng đến buổi tối ăn mì đâu."

Người trong lòng đưa đến tận miệng, mỹ thực như vậy thật sự vô pháp cự tuyệt nha, Hoắc Tr`àm đem miệng há ra thật to, một ngụm li`àn ăn hết, môi còn thuận tiện chạm vào ngón tay của Tiểu Đào.

Tiểu Đào mặt đẹp đỏ lên, ngượng ngùng mà cúi đ`âi xuống, c`âm lấy miếng bánh bao nhỏ tiếp tục ăn, che dấu sắc mặt, lại dấu không được tiếng tim đập thình thịch. Sợ bị người ta phát hiện manh mối, nàng dựa vào vách xe ngựa, duỗi tay c'âm lên tay nải bên người.

Trong lúc lơ đãng, nàng đem bọc vải mở ra, sáu thỏi bạc trắng lộ ra, Tiểu Đào nghi hoặc hỏi: " cái nhị thiếu gia Hoàng phủ kia có phải hay không bị ngốc nha? Tốn 60 lượng bạc chỉ để mua một cây rìu, 60 lượng a, muội lớn bằng từng này cũng chưa có thấy qua nhi ều bạc như vậy."

Hoắc Tr`âm cười ha ha: " vừa r`âi hắn nhất định là bị uy lực của cây rìu kia dọa choáng váng, mới ra nhi ều ti ền như vậy để mua nó. Trong chốc lát hắn phục h`âi tinh th`ân lại, khẳng định hối hận. Ti ền này chúng ta trước đừng đụng tới, không qua mấy ngày hắn lại chạy tới muốn đòi lại đâu."

Ra khỏi thành, Hoắc Tr`àm vung roi, làm xe ngựa tận lực chạy thật nhanh, lại không dám để cho mình giống như đang chạy trốn như bay, sợ dọa sợ tới Tiểu Đào. Trên đường cũng không có ai đi, phía sau lại đột nhiên truy th đến tiếng vó ngựa, hắn thăm dò nhìn xem, cười: "Tiểu Đào, tiểu tử ngốc kia đuổi tới r ti, quả nhiên là hối hận a. Muội đem bạc bọc kĩ lại r ti lại cho hắn đi."

" được" Tiểu Đào ngoan ngoãn đáp lời, dùng khối vải bao kĩ lại sáu thỏi bạc, để tới bên người Hoắc Tr`àm.

" thợ rèn đại ca, từ từ, đừng vội...." Hoàng Bằng dùng sức thúc ngựa, bay nhanh mà đuổi tới.

Hoắc Tr`âm ghìm cương ngựa, linh hoạt mà nhảy xuống xe ngựa, lẳng lặng nhìn vị thiếu gia nhà giàu này phi thân xuống ngựa, đứng ở trước mặt mình.

"thợ rèn đại ca, rìu của ngươi tuy tốt, nhưng ta không thể mỗi ngày đ'ều treo ở người nha, kia không phải thành tên đốn củi sao? Ngươi đánh giúp ta một thanh kiếm tốt đi, bao nhiều tiefn cũng được, chỉ c'ần kiếm tốt, lúc này ta nhất định sẽ thắng tên Cố Thừa Nam."

Hoắc Tr`âm kinh ngạc nhướng mày, bu 'ân cười: "ta còn tưởng rằng ngươi muốn ti 'ân rìu, không muốn mua nữa, nguyên lai là muốn đánh một thanh kiếm tốt."

" rìu này ta mới không trả lại đâu, ta muốn đánh bảo kiếm, muốn một thanh kiếm tốt nhất. Thợ rèn trong thành, cũng chưa có người nào có tay ngh ề tốt như ngươi đâu, ngươi giúp ta đánh một thanh đi, bao nhiều ngày có thể xong được? Ta đến chỗ của ngươi lấy. Nếu là c ần ti ền đặt cọc ta hiện tại có thể đưa cho ngươi ngân phiếu." Hoàng Bằng hai mắt lấp lánh, mặt đ ầy mong đợi.

Được người khác khen tay ngh'ê tốt, Hoắc Tr'ần trong lòng thật cao hứng, sang sảng cười, nói: " ta có thể đánh một thanh kiếm tốt cho ngươi, ti ền đặt cọc không c'ần thanh toán, ta tin ngươi. Bất quá, một thanh kiếm tốt c'ần nhi ều công đoạn, trình tự làm cũng khác, một hai ngày không đánh tốt được. Như vậy đi, một tháng sau ta vào thành tới đưa cho ngươi kiếm, ngươi chuẩn bị tốt bạc là được."

" được, được." Hoàng Bằng vui mừng hớn hở đáp ứng r ài rời đi. Rất nhanh li ền đi mất hút, vô tung vô ảnh.

Hoắc Tr`âm cùng Tiểu Dào bốn mắt nhìn nhau, thây biểu tình trong mắt đối phương, cùng nhau cười ha ha.

Tiểu Đào cười đến hoa chi loạn chiến, Hoắc Tr`âm sủng nịch mà giơ tay xoa đ`âu nàng, vung roi, xe ngựa tiếp tục chạy như bay.

"Tiểu Đào, từ sau vụ thu, mọi người đi mua đ ồ rèn đ ều ít đi. Hiện tại ta nghĩ v ề sau, ta li ền đánh mấy cây kéo, dao phay, n ềi sắt linh tinh, r ềi vào thành bán, khẳng định có thể kiếm không ít ti ền, bởi vì trong thành... ngốc nghếch lại nhi ều ti ền nha, ha ha ha!"

Tiểu Dào đã cười đến bụng cũng đau, đôi tay ôm bụng, thở gấp liên tục, mặt nhỏ đỏ bừng, ánh mặt trời cuối ngày chiếu lên đặc biệt xinh đẹp.

Hoắc Tr`âm nhìn đến ngây ngốc, giơ tay lên nhẹ xoa lên mặt Tiểu Đào: "Tiểu Đào ngốc, ngày hôm qua vì sao lại không nói cho ta biết cha muội ngã

gãy chân, c'ân dùng ti 'ên gấp. Không chịu cùng ta nói, thế nhưng đem chính mình đi bán, đã muốn bán, vì sao không đem muôi bán cho ta?"

Tiểu Đào không có đẩy tay hắn ra, thậm chí còn lấy hết can đảm ở trên tay hắn cọ một chút, nhẹ giọng nói: " cha muội xảy ra chyện, muội nghĩ tới, có hai biện pháp giải quyết. Một là tới hỏi huynh có nguyện ý cưới muội hay không, nếu nguyện ý, li ền cho nhà muội 4 lượng bạc lễ hỏi cứu cha muội. Còn một cách khác là vào thành làm nha hoàn, vốn dĩ, muội là muốn tới tìm huynh. Chính là, suy nghĩ lại thật lâu vẫn là cảm thấy không thể liên lụy đến huynh. Huynh là người tốt giúp đỡ muội không ít, như thế nào lại có thể lấy oán trả ơn liên lụy đến huynh.?"

Hoắc Tr`âm khe khẽ thở dài: "Tiểu Đào, như thế này đâu phải là lấy oán trả ơn đâu? Bất quá chính là dùng mấy lượng bạc, không có gì ghê gớm, đời người dài cơ hội kiếm ti`ên có rất nhi ều. Dùng mấy lượng bạc so sánh với hạnh phúc cả đời, tính là cái gì?"

Tiểu Đào mím miệng, e thẹn mà ngước mắt lên nhìn hắn một cái, nói: " muội v`ê sau sẽ không làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa, thật ra đêm qua muội đã hối hận r'ài, hôm nay thời điểm huynh vào cửa, muội đang nghĩ biện pháp đi tìm huynh, hoặc gọi người tới thông tri cho huynh biết. Vừa vặn huynh liền tới r'ài, một khắc nhìn thấy huynh muội đã nghĩ mình đang nằm mơ."

"đồ ngốc" Hoắc Tr`âm thoải mái cười: " ta đã biết chuyện của muội đương nhiên chạy tới nhanh để cứu muội ra, bằng không... Tiểu Đào của ta bị người khác trộm đi thì làm sao bây giờ?"

Tiểu Đào lúc này mới nhớ tới một vấn đề "huynh làm sao biết được tình huống của nhà ta?"

" hôm nay, Đi ền Liễu lên trấn bán đường táo, r ềi nói cho ta biết."

Tiểu Đào yên lặng gật đ`àu: " Tiểu Liễu so với muội từ nhỏ đã dũng cảm, muội nếu cũng mạnh mẽ như Tiểu Liễu thời điểm đưa giày cho huynh liền nói cho huynh biết những việc này."

Hoắc Tr`âm không lỡ trách cứ Tiểu Đào, nhẹ giọng an ủi nói: " bỏ đi, chuyện quá khứ li ền cho nó qua đi. V ề sau, đừng ngớ ngẩn như vậy, có cái gì khó xử nhất định phải cùng ta nói. Tựa như l`ân này, thiếu chút nữa là bỏ qua cả đời."

Tiểu Đago cũng sợ hãi, nhìn bóng dáng cao lớn của hắn trong lòng thấy đặc biệt kiên định.

Sau khi mặt trời xuống núi, gió đêm mùa thu mang theo hơi lạnh thổi đến, Tiểu Đào ng ã trong xe ngựa bị lạnh đến rùng mình, Hoắc Tr âm ng ã bên ngoài đánh xe hẳn là còn lạnh hơn đi?

" Đại Tr`âm ca, huynh dịch vào ng `âi bên trong đi tránh chút gió. Gió ban đêm thổi rất lạnh."

Kỳ thật, Hoắc Tr`âm cũng không cảm thấy lạnh chút gió này, đối với thân thể hắn mà nói căn bản không tính là gì. Bất quá, Tiểu Đào nhà hắn quan tâm cho hắn, làm hắn thật cao hứng. Li ền thuận theo đó mà xe dịch thân mình, buông roi ngựa, bàn tay to với qua, nhẹ c`âm lấy tay nhỏ run rẩy của Tiểu Đào.

" lạnh không? muôi nếu lạnh, ng 'â cạnh người ta, người ta ấm."

Bên trong xe ngựa tương đối nhỏ hẹp, hai người ở bên trong nhiệt độ nhanh chóng cao lên.

Đã trải qua nhi àu trắc trở như vậy cũng suýt nữa bỏ lỡ mất nhau, hiện giờ, người trong lòng ng à an vị bên người, Hoắc Tr àn đặc biệt muốn ôm nàng vào ngực, thật thật tại tại cảm thụ đọ ấm của nàng.

Thật ra Tiểu Đào cũng rất muốn dựa vào người hắn, nhưng tiểu cô nương vẫn là thẹn thùng, ngượng ngùng dựa vào phía trước. Lại một trận gió lạnh thổi tới, lạnh đến mức cả người nàng run lên: " muội...muội rất lạnh, tối hôm qua cả đêm không ngủ, hôm nay lại khóc một h ồi, mắt cũng khó mở ra."

Hoắc Tr`âm ki ều khóc môi, hai tròng mắt sáng như sao trời, cảm nhận đucợ nàng then thùng, cũng thấy nàng c`ân ấm áp, li ền không do dự. Cánh tay duỗi ra, đem tiểu cô nương ôm vào l`ông ngực: " muội ngủ một lát đi, ta ôm muội, sẽ không lạnh nữa."

Vì quả bom to đùng hôm trước t bù thêm chương nữa.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tiểu Đào dựa vào người hắn ngủ thật sự rất say. Hai đêm không ngủ, hiện tại có thể an ổn ngủ một giấc thoải mái cực kỳ.

Hoắc Tr`âm hơi nghiêng người, để cho Tiểu Đào có thể yên ổn tựa vào ngực hắn lại không đến mức trượt chân. Ánh trăng chiếu lên hai người nhẹ nhàng mà sáng ngời. Hoắc Tr`âm nghiêng đ`âu nhìn Tiểu Đào đã ngủ say, trong lòng th`âm nghĩ: cô nương ngốc này, v`ê sau chính là tiểu nữ nhân của hắn, hắn nhất định sẽ đem nàng bảo vệ thật tốt, sẽ không để nàng sợ hãi như vậy.

Sợ nàng lạnh, Hoắc Trầm dùng hai tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, giúp nàng chắn gió lạnh, rầi lại không dám ôm chặt nàng sợ nàng không thoải mái ngủ không ngon.

Tiếng vó ngựa lộc cộc trong đêm tối thanh thúy dễ nghe, cùng tâm tình sung sướng của thợ rèn giống như ánh sao sáng trên b`âu trời đêm. Thời điểm tới Đại Doanh trấn trên đường đã không còn bóng người, Hoắc Tr`ân đem xe ngựa đuổi tới cửa sân nhà mình.

Nhìn xem Tiểu Đào vẫn còn ngủ say như cũ, không đành lòng đánh thức nàng dậy. Còn mì trường thọ kia... nếu trong chốc lát nàng có thể tỉnh lại thì để nàng làm một chén, nếu quá mệt ngủ một giấc tới mai vậy thì để tới mai làm đi.

Cái sinh th'àn này, quan trọng nhất không phải là chén mì, mà Tiểu Đào của hắn suýt chút nữa mất đi quay trở lại r'ài. Với hắn mà nói, đã là sinh mệnh là quan trọng nhất, cả đời hắn đ'ài không quên ngày hôm nay. Hắn thật cẩn thận bế Tiểu Đào lên, nhẹ nhàng mà đi xuống xe ngựa. Tiểu Đào thấy động mở mắt, mê mang nhìn xem bốn phía, nhẹ giọng nói: " v'ề đến nhà nha."

Nhẹ nhàng nói một câu, lại làm Hoắc Tr ầm đặc biệt cao hứng, Tiểu Đào coi đây là nhà, còn có chuyện gì ấm lòng hơn nữa không?

" ừ, v ề đến nhà, muội nếu là vậy li ền ngủ tiếp đi, ta ôm muội đi vào."

Hoắc Tr`âm đã đem chìa khóa nắm chặt ở tay, nhưng mà trong lòng đã ôm một người, một tay đi mở khóa, chung quy là không được tiện. ổ khóa lại cứng đ`âu không chịu mở ra, Tiểu Đào xoa xoa hai mắt từ tay hắn nhảy xuống. Tiểu Đào duỗi tay c`âm lấy khóa sắt, một tay khác nắm chìa khóa, dùng sức chọc vào ổ, " xoạch" một cái khóa mở.

Đi vào trong viện, hai người đem đ ồ vật mang vào nhà, Hoắc Tr ầm đốt nến lại đi ra ngoài tháo xe, dắt ngựa lại cho ăn, r ồi mới đi vào viện.shitbaydaytroi

Thời điểm hắn trở lại trong phòng, thấy Tiểu Đào đang múc nước để nhào bột, vừa cao hứng lại đau lòng: "Tiểu Đào, không c`ân gấp như vậy, ng cũ xe cũng rất mệt, muội đi nghỉ một lát đi." Tiểu Đào nhào bột không dừng lại, chỉ ngâng đ`âu lên nhoẻn miệng cười: "không có việc gì, không mệt, ngủ một giấc cảm giác tốt hơn nhi cũ. Huynh mau nhóm lửa nấu nước đi, rất nhanh li cũn xong r cũ."

" a! Được." Hoắc Tr`âm đương nhiên muốn sớm một chút được ăn mì trường thọ, thấy Tiểu Đào th`ân thái sáng láng, li`ên yên lòng, từ góc tường ôm tới mấy cây củi tốt, nhóm lửa nấu nước.

Tiểu Đào nhìn thấy củi gỗ, bỗng nhiên nhớ tới cấy rìu đucợ đem bán với giá trên trời, không khỏi tò mò hỏi: "Đại Tr`âm ca, cây rìu huynh bán là dùng để chặt củi sao? Sao lại để trên xe ngựa?" Hoắc Tr`âm cao giọng cười: "đúng vậy, là ta dùng nó để bổ củi. Lúc ấy vội vã vào thành tìm muội, không có thời gian làm đ`ôkhác li `ân đem rìu bỏ vào xe. Nếu bọn họ không chịu thả muội ra, ta li `ân dùng rìu theo chúng li `âu mạng."

Tiểu Đào ngẩn ra, ngừng nhào bột mắt nhìn v ề phía hắn đang nhóm lửa, Hoắc Tr ần vẫn như cũ bộ dáng hàm hậu, đơn giản chất phác. Không có hoa ngôn xảo ngữ, lại dùng hành động cho nàng thấy được tâm ý của hắn với nàng.

Mắt nóng lên sống mũi cay cay nàng không dám nhìn hắn thêm. Đem nguyên liệu trong phòng bếp lấy ra, nhìn xem đ ồtrong bếp. Một bao nhân thịt đập vào mắt, Tiểu Đào đ ầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó lại nhớ tới ngày hôm đó đã nói rằng sẽ làm cho hắn ăn vằn thắn thật ngon.

Lòng lại một trận chua xót, nhưng đã bị ni ềm vui sướng sau hoạn nạn thay thế. Tiểu Đào đem thịt đưa lên mũi ngửi thử, nghiêm túc ngửi mùi, cảm thán nói: " may mắn hai ngày nay trời lạnh, thịt tuy là có chút mùi chua chua, nhưng chưa có hỏng, vẫn còn có thể dùng. Đ ồ ăn có ít, muội làm cho huynh một ít, tuy nguyên liệu có chút khác nhưng có thịt hẳn là sẽ không khó ăn."

Hoắc Tr`âm cười: " ngày hôm qua mua thịt là nghĩ làm vằn thắn, không nghĩ tới hôm nay lại làm thành mì. Nhưng Tiểu Đào nếu nói hôm nay không phải là mì trường thọ ngon nhất, ta muốn cùng muội sang năm lại làm, muội nhất định lúc đó phải chuẩn bị tốt để làm cho ta chén mì trường thọ ngon nhất."

Nói xong lời này, hai mắt sáng ngời nhìn Tiểu Đào, chờ mong nhìn nàng trả lời.

Đi ền Đào vốn chính là một cô nương thông minh, hai ngày nay lại trải qua nhi ều chuyện như vậy, tự nhiên minh bạch lời nói của hắn có ý gì. Kia cũng không phải là một chén mì trường thọ bình thường mà chính là lời hứa hẹn của tương lai.

Ánh nến tản ra ánh sáng mờ nhạt ấm áp, chiếu lên khuôn mặt nhỏ bé của Tiểu Đào, làm cho đêm thu lạn lẽo giống như đang là xuân v ềhao nở. Trên mặt Tiểu Đào hiện lên hai đám may đỏ, e then nhìn hắn một cái, li ền rũ mi mắt ngột ngào nói,: " được, năm nay huynh li ền tạm chấp nhận một chút, ngày này sang năm, muội nhất đinh sẽ làm cho huynh mì trường thọ ngon nhất."

Hoắc Tr`àm cao hừng mà cười lên tiếng, tâm trí đ`àu bay lên người Tiểu Đào, ánh mắt cũng chỉ nhìn v`ê phía nàng, lửa cháy mạnh một tia hoa lửa cháy mạnh bắn ra, bắn lên ngón chân cái tuy là không có đem chân làm phỏng, lại làm hắn nhanh chóng dịch chân sang một bên.

Hai người đ`ông thời nhìn qua, lúc này mới phát hiện ngón chân của hắn đã chui ra khỏi giày vải. Trên giày đã có sẵn lỗ nhỏ bị rách bây giờ thủng luôn một lỗ lớn, giày này hỏng r ồi.

Hoắc Tr`âm xấu hổ cười cười, giả thích nói: "đôi giày này đã sắp hỏng r`ôi, có lẽ hôm nay di chuyển sư tử đá dùng chút sức nó li ên rách ra như vậy."baybayconuong

Tiểu Đào hiểu hơi mim cười: " muội đưa tới cặp giày kia đâu? Huynh sao không đi nó?"

" từ ngày hôm qua muội đi, ta nào còn nghĩ được chuyện giày. Đôi giày kia còn đang ở trên cửa tiệm kìa, lát nữa ăn xong rửa sạch chân tay ta li ền đi giày mới."

"được" nghĩ đến đôi giày kia chính là mình tự làm, Tiểu Đào càng thẹn thùng. Không dám lại nhìn hắn, chỉ chuyên tâm đem mấy thứ đồ ăn rửa sạch. Để hắn lấy một nửa củi ra, đổ vào n à xào rau một chút d àu hạt cải, thả nửa muỗng đường trắng, cô lại thành nước màu đem hành, gừng, ớt cay cùng thịt băm thả vào n à, nhanh chóng đảo lên.

Mùi thịt thơm n'ông từ trong bếp bay ra, Hoắc Tr'âm âm th'âm nuốt nước miếng, mắt trông mong nhìn khuôn mặt nhỏ h'ông lên cạnh bếp của Tiểu Đào.

Xào xong thịt băm lại thêm chút nước vào n ã, lịa rút củi ra chỉ để lại ba cây củi trong bếp lò, để lửa nhỏ h âm thịt. lại đem bột đã nhào trong chậu lấy ra, đặt lên thớt cán mỏng lại vuốt thành một sợi mì thật dài.

Nước sôi, cho mì vào n'à mùi thơm tràn ngập trong phòng bếp, hơi nước mờ ảo khắp phòng. Ánh nến mông lung, giờ phút này càng thêm mị hoặc, ở bên trong lại có một đôi nam nữ đương nhiên ngẫu nhiên sẽ liếc mắt nhìn đối phương một cái, tim liền không tự chủ được sẽ đập nhanh hơn.

Rất nhanh mì trường thọ chin. Vì làm cho mì sợi không bị dính lại với nhau Tiểu Đào li ền nhanh nhẹn tráng mì qua một lần nước lạnh, sau đó lấy

một chén sứ thật to đổ mì vào tràn đ ầy một chén lớn, lại múc một muỗng thịt băm để ở trên. Mì sợi trắng nõn sang bóng, mùi thịt thơm mê người, phối hợp với màu cam của sợi cà rốt, xanh của dưa chuột thái sợi, đen của mộc nhĩ, trắng tring của bí đao, thịt băm còn nổi lên một lớp d ầu sáng bóng m ần mại.

Chén mì này hương sắc đ'ều đủ, Hoắc Tr'ần ăn một miếng cảm thấy cay cay, hương vị cực ngon. Trong miệng chính là cay, trong long lại cảm giác được vị ngọt, nhìn Tiểu Đào cười ngây ngô: " ăn ngon lắm, ta thật sự từ trước đến nay chưa có ăn qua mì trường thọ ngon như vậy. muội nói vừa r'ài còn khiêm tốn a, nói hôm nay làm không tốt lắm, muốn ta nói, chén mì này đã là trên đời này ngon nhất."

Tiểu Đào cũng tự múc một chén mì nhỏ, ng ti bên cạnh hắn mim cười nếm một miếng, tự mình đánh giá, nói: " nào có, huynh nếu nói mì ngon như vậy thì lúc nãy nói sang năm làm mì trường thọ cũng không c an phải làm nữa r tì."

Tiểu Đào vốn là định cùng hắn nói giỡn, ai ngờ vừa nghe thấy những lời này Hoắc Tr ầm li ền tức giận, đem đũa quăng đi nôn nóng nhìn chằm nàng: " Tiểu Đào, muội không thể như vậy đừng làm ta sợ, chúng ta đã nói như vậy r ầi mà, muội không thể đổi ý như vậy được."

Tiểu Đào nhìn biểu tình khẩn trương của hắn bu 'ôn cười mà cúi đ'àu, yên lặng ăn mì, không để ý tới hắn nữa.

Hoắc Tr`âm lại ăn không nổi nữa r`â, giơ tay c`âm lấy tay Tiểu Đào nhẹ nhàng lắc lắc, c`âu xin mà goi một tiếng: " Tiểu Đào...."

Tiểu Đào nhìn hắn cười, hơi xấu hổ nói: " muội đã đáp ứng chuyện với huynh như thế nào sẽ đổi ý đây? Lại nói, ngày hôm qua đôi giày muội đưa cho huynh kì thật....là muội làm."

Hoắc Tr`âm lập tức ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Tiểu Đào, hơn nửa ngày mới h`ối phục tinh th`ân lại: " muội nói cái gì? Giày kia là muội làm, thật sao? Tiểu Đào, thật sự là muội làm a, muội sao lại không nói sớm cho ta biết?"

Tiểu Đào ngượng ngùng đem mặt cúi xuống thật thấp, quả thực giống như đang úp mặt xuống chén mì vậy, lúc sau mới mở miệng nói: " vốn dĩ là chờ tới ngày sinh th'ân huynh r'ài tặng cho huynh, nói đó là giày ta tự mình làm, còn có, muốn hỏi huynh có nguyện ý tới nhà muội c'ài hôn hay không. Chính là, nhà muội xảy ra chuyện, chuyện kia li ền,...."

Hoắc Tr`âm dung ánh mắt khó có thể tin nhìn Tlêu Đào, kích động há miệng thở dốc: " nguyên lai là thế này a, chúng ta thật đúng là có cùng một suy nghĩ. Ta cũng muốn là chờ đến ngày hôm nay li ền nói với muội, ta đã thích muội thật lâu ta muốn đến nhà muội c`âu hôn, muốn hỏi muội có nguyện ý hay không?"

Tiểu Đào gắp một đũa mì cho lên miệng mượn việc này che dấu đi khuôn mặt ngượng ngùng của mình.

Bàn tay Hoắc Tr`âm mang theo vết chai mỏng ở trên cổ tay mảnh khảnh của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt si ngốc kiên định nhìn Tiểu Đào vẫn dang không nhúc nhích: "Tiểu Đào, ngày mai ta đến nhà muội c`âu hôn, được không?"

Trong long Tiểu Đào bây giờ đang giống như có nai con chạy loạn, tay bị hắn vuốt ve giống như lửa đốt. Độ ấm nóng bỏng kia dọc theo toàn thân như muốn bốc cháy lên.

Cái này còn phải hỏi nữa hay sao? Vừa r`ời nàng dùng hết can đảm nói ra lời trong lòng hắn lại vẫn còn một hai phải trắng trợn hỏi như vậy, làm nàng không biết trả lời như thế nào.

" Tiểu Đào muội nói gì đi, được không?" thợ rèn ngốc nghếch tiếp tục truy vấn.

"được." Tiểu Đào nhẹ nhàng lên tiếng, rũ khuôn mặt đỏ thấu xuống vặn vẹo ngón tay, né tránh bàn tay nóng bỏng của hắn, tiếp tục gắp mì lên ăn. Chính là tay nhỏ lại run rẩy lợi hại, mì sợi không thể đưa vào trong miệng, rơi từ trên đũa xuống.

" thật tốt quá! Thật sự tốt quá! Ta nằm mơ cũng đ`àu mơ muội đ`àng ý đâu, Tiểu Đào, muội biết ta mong chờ ngày này đã bao lâu r'ài không?" Hoắc Tr'àn mì cũng không có ăn nữa, kích động đứng dậy, túm lấy tay Tiểu Đào xoay xung quanh.

Tiểu Đào chịu không nổi hắn biểu hiện sự sung sướng trắng trọn như vậy, nhưng trong nội tâm nàng cũng đang rất vui mừng, thực thỏa mãn. Nhìn trộm hắn đang cười ngây ngô, giận nói: "huynh mau ăn mì đi, lát nữa nguội r à ăn không được nữa."

"được, đây là mì trường thọ do Tiểu Đào nhà ta làm không thể bỏ đucợ, đương nhiên muốn ăn, ta phải ăn ba chén lớn, phải đem n'ài mì này ăn sạch." Hoắc Tr'àm trong lòng tràn ngập vui mừng ng ài vào bàn, há m'àn mì. Vừa ăn vừa mơ h'ò không rõ nói ăn ngon, ánh mắt thường xuyên liếc nhìn Tiểu Đào, nhìn tiểu cô nương nhà hắn ngượng ngùng ăn mì.

ăn xong Tiểu Đào ở trong bếp rửa chén, li ền thấy Hoắc Tr ầm bước chân vội vã đi vào cửa tiệm. Nàng biết hắn khẳng định là đi lấy đôi giày vải kia, r ồi lại sợ hắn ngây ngốc hỏi gì đó, li ền coi như không biết gì, lúc hắn vào cửa tiệm chỉ rửa sạch chén bát khom lưng bỏ vào tủ.

" Tiểu Đào, muội làm giày thật tốt, vừa vặn lại dễ nhìn, đây là giày đẹp nhất của ta." Hoắc Tr`âm đem giày ôm vào trong ngực giống như đang ôm một hi thế mĩ ngọc, sợ chỉ c`ân lơ đãng một chút sẽ đem nó quăng nát.

Tiểu Đào dùng khăn lau tay, ngước mắt lên cười với hắn hỏi: " mì cũng là mì ngon nhất, giày cũng là giày đẹp nhất, sao thứ gì huynh cũng cho là tốt nhất r $\ddot{a}$?"

Hoắc Tr`âm vui vẻ cười ha ha: "đương nhiên r`âi, Tiểu Đào nhà ta vốn dĩ đã là cô nương tốt nhất trên đời. Tiểu Đào làm gì tự nhiên sẽ là tốt nhất."

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 35

Bốn chữ " Tiểu Đào nhà ta" làm cho Tiểu Đào càng thêm ngượng ngùng, trong lòng lại ngọt như mật. Ngượng ngùng nhìn hắn, khuôn mặt ửng h ồng thẳng lưng đi, đem củi dưới đáy bếp bỏ ra ngoài: " b ồn rửa chân ở đâu? Muội lấy nước cho huynh." Hoắc Tr ầm thụ sủng nhược kinh, mặt đầu là vẻ khó tin, sao đột nhiên chuyện rửa chân của hắn lại được như thế này. " không c ần a, ta tự mình làm là được r ầ." Hắn đi nhanh vào trong phòng cần thận để lên giường đất, c ầm lấy b ồn rửa múc nước vào b ồn. Hoắc Tr ần ng ồi cạnh giường đem chân rửa sạch sẽ, lại dùng khăn lau sạch nước còn động trên chân. Lúc này mời nâng hai chân lên giường đất c ầm lấy giày vải, tay chân cực kì nhẹ nhàng mà đi vào.

" hắc, hắc, thật là đẹp thật thích hợp." Hoắc Tr`âm đem hai bàn chân chạm chạm vào nhau vui mừng nhìn, tiếc phải đi xuống đất. Tiểu Đào duỗi tay sở sở vào giày, gật đ`âi nói: " ừ, phía trước giày còn dư một chút, nếu đi vớ vào là vừa vặn. Di? Huynh như thế nào lại không đi vớ a?"

Hoắc Tr`àm ngượng ngùng gãi đ`àu, dùng dư quang liếc nhìn giày cũ bên trong cũng là vớ cũ, ngượng ngùng lấy ra, ngập ngừn nói: " vớ của ta quá cũ r`ài, không hợp với đôi giày mới này, ngày mai ta cũng sẽ đi như vậy sẽ trực tiếp đi lên, không đi vớ cũng đúng, giày cũng không bị rơi xuống."

Tiểu Đào cười khúc khích: " nhìn huynh, vớ hỏng còn không nói thẳng a, trong nhà còn vải vụn hay không? Muội làm cho huynh."

" oa! Được a!" hoắc Tr`àm đặc biệt cao hứng, không chỉ có giày mới do người trong lòng làm cho bây giờ lại đucợ tiện thêm một đôi vớ mới, đây là di`àu hắn trăm triệu l`àn không nghĩ tới.

Hoắc Tr`âm muốn xuống giường, lại có chút rối rắm trừng mắt nhìn đôi giày mới, dùng sức bước xuống nhưng lại không dám động.

Tiểu Đào bị hắn chọc cười không thôi: "huynh hôm nay không bỏ được đi trên đất, ngày mai chung quy vẫn phải đi, chẳng lẽ, đôi giày này cả đời huynh không tính đi nó hay sao?"

Hoắc Tr`âm khe khẽ thở dài, không thể không hạ chân xuống đi lấy rổ kim chỉ cùng vải vụn. " nếu là trước mắt còn có giày khác để đi, ta thật sự luyến tiếc đi đôi giày này, đây chính là vật đính ước mà vị hôn thê đưa a, đi trên chân thật làm người ta đau lòng mà."

Tiểu Đào bị hắn nói mà ngượng ngùng, ki ầu thanh trách mắng: "huynh nói bừa gì vậy? ai là vị hôn thê của huynh."

Hoắc Tr`âm bung rổ kim chỉ bước nhanh đi tới, không nghe rõ lời nàng nói, cho rằng nàng nói phải đi v`ệ, li ền ôn nhu cùng nàng thương lượng: "hôm nay đã trễ thế này, cũng đừng trở v`ệ, hơn nửa đêm đưa muội v`ệ nhà sẽ bị người trong thôn nhìn thấy, chỉ sợ sẽ có nhàn thoại không bằng ngày mai ta lại đưa muội trở v`ệ."

Tiểu Đào gật nhẹ đ`àu,đã quyết định gả cho hắn, đêm nay li ền ngủ nơi này đi. Nàng biết Hoắc Tr`àm là người như thế nào, chắc chắn sẽ không nhân cơ hội này làm chuyện gì quá phận.

Tiểu Đào xâu chỉ an vị bên bàn bát tiên, ở dưới ánh nến lắng lặng khâu vá cho hắn. Hoắc Trần ng à đối diện nàng chống cằm nhìn nàng không chớp mắt, càng nhìn trong lòng càng thoải mái.

Rất nhanh vớ li ền làm tốt, Hoắc Tr ầm thử đi một bên chân lớn nhỏ vừa vặn đi thực thoải mái.

Trăng lên giữa trời, thời điểm không còn sớm. Tiểu Đào che miệng lại nho nhỏ ngáp một cái, bị Hoắc Tr`ân nhìn thấy, vội vàng chạy tới phong bếp lấy nước ấm cho nàng rửa chân.

" Tiểu Đào, cái này là b 'ôn gỗ mới chưa dùng qua muội dùng nó rửa chân đi." Hoắc Tr 'âm mặt đ' ây tươi cười.

" muội dùng b`ôn rửa của huynh không phải là được r`ôi hay sao? Hà tất lại lãng phí một cái b`ôn mới a." Tiểu Đào tuy rằng là một cô nương thích sạch sẽ nhưng nàng cảm thấy Hoắc Tr`âm dùng b`ôn kia cũng không có dơ.

" kia... kia cái b 'ân kia ta dùng cũng đã lâu, muội dùng cái này đi."

Tiểu Đào không chê hắn dơ làm trong long hắn thật cao hứng, nhưng hắn vẫn rất ngại đem b`ôn rửa chân hắn đã dùng hơn hai tháng đưa cho nàng dùng.

Tiểu Đào không cùng hắn tranh, chỉ nhẹ nhàng cởi giày cùng vớ, đem chân trắng trắng nhỏ nhỏ cho vào trong nước ấm. Chân cô nương là không thể để tùy tiện cho nam nhân xem, chính là hắn lại không chịu chủ động tránh đi, Tiểu Đào cũng ngại đuổi hắn đi. Cứ như vậy đỏ mặt ở dưới ánh mắt chăm chú của nàng đem chân rửa sạch.

Hoắc Tr`âm nhìn đến hai mắt đăm đăm, trong lòng cũng thấy ngứa, bàn chân kia thật xinh đẹp thật nhỏ a... đặc biệt lại trắng, ngón chân thời điểm đụng vào nước, nghịch ngợm giật giật làm tâm hắn cũng nhảy lung tung không ngừng.

Tiểu Đào rửa xong chân, hắn vội vàng chạy tới bưng nước rửa chân đi đổ. Tiểu Đào ng cánh giường đất, nhìn xem hắn cướp việc mà làm, cảm thấy đặc biệt bu côn cười, chính là quay đ au quét mắt nhìn bộ đệm chăn duy nhất nàng có điểm phát s au.

Thời điểm Hoắc Tr`âm đi đổ nước v`ênhìn thấy bộ mặt rối rắm của Tiểu Đào, nhìn theo ánh mắt của nàng đi li ền minh bạch suy nghĩ trong lòng của tiểu cô nương: "Tiểu Đào, ta trở v`êhơn hai tháng hàng ngày là dùng chăn đệm cũ, còn bộ này là đệm chăn ta mang tới từ Thâm Châu còn mới chưa có sử dụng qua, muội dùng cái này đi."

" chính là..." Tiểu Đào khó xử nhìn bộ chăn đệm. Chỉ có một bộ không thể nào hai người ngủ chung một bộ đi? Còn có một biện pháp, chính là không trải đệm giường, vóc người nàng nhỏ cố gắng một chút, còn chăn đưa cho Hoắc Tr`àn nhưng gối đ`ài chỉ có một, cũng không dễ làm.

Hoắc Tr`âm thấy Tiểu Đào không nhúc nhích, đ`âu tiên là có chút bu 'ôn bực cho rằng nàng ghét đệm chăn của hắn dơ. Chính là nghĩ lại thì thấy không đúng, vừa r'ời nàng không chê b 'ôn rửa chân của hắn dơ nha.

Chợt hiểu ra, hắn biết Tiểu Đào do dự cái gì, vội vàng từ trong tủ ra cần bộ chăn khác ra tới: "Tiểu Đào, ta vừa rầi chưa nói rõ. Ý ta là trong nhà bộ chăn này đầu là từ mười mấy năm trước, quá cũ hơn nữa mấy ngày nay cũng chưa có phơi qua, nếu đưa cho muội sợ muội không thoải mái, muội ngủ bộ chăn mới đi."

Tiểu Đào mới hiểu ý tốt của hắn, thoải mái gật đ`âu, bò đến bên trong giũ ra đệm chăn trải giường chiếu: " vậy huynh tối nay ngủ chỗ nào?"

" ta ngủ ở phòng cách vách, nếu có việc có thể kêu ta li `en nghe thấy, muội nếu chê ta ngủ g `an ta có thể đến phòng phía đông ngủ, ở giữa là phong bếp muội sẽ không phải ngại."

Hoắc Tr`àm ôm chăn đệm thành thành thật thật đứng chờ Tiểu Đào hạ lệnh. Tiểu Đào vui sướng mà nhìn Hoắc Tr`àm cảm thấy mình nhìn không sai không có l`àm người, hắn thật là một hán tử thành thật, không làm mình khó xử: " vậy huynh li ền ngủ ở cách vách đi, rời xa quá muội sẽ sợ."

"được" Hoắc Tr`ân ôm chăn vô cùng cao hứng đi phòng cách vách, trải tốt giường, chỉ mặc một cái qu`ân lót, chui vào ổ chăn.

Tiểu Đào ng tổ bên cạnh ổ chăn, đang rối rắm. Áo ngoài đã mặc vài ngày trời, hôm nay lại quét rác, lại ng từ xe, hứng không ít bụi đất trên đường. Nếu là trực tiếp ngủ như vậy, sẽ làm dơ ổ chăn nhà hắn. Hơn nữa nàng cũng không có thói quen mặc áo ngoài ngủ, mấy năm nay ở nhà nàng đã có thói quen là mặc yếm đi ngủ, nhẹ nhàng thoải mái.

Tối hôm qua ngủ cùng mấy nha hoàn khác trên một giường lớn, nàng không dám cởi bỏ áo khoác dày nặng bên ngoài, cả đêm cũng không ngủ được. Đương nhiên, tối qua không ngủ được, chủ yếu là vì tâm tình không tốt. Hôm nay tâm tình nhẹ nhàng một chút. Chính là nghĩ lại cách vách là một nam nhân, nàng có chút xấu hổ cởi qu'ần áo.

Cách vách d'ân yên tĩnh, Hoắc Tr'àn giống như đã chui vào ổ chăn ngủ, Tiểu Đào mới nhẹ nhàng cởi bỏ nút áo, đem hai t'âng áo cởi bỏ để sang bên cạnh, lại cởi lưng qu'ân, đem qu'ân cởi phóng sang một bên.

Động tác của nàng rất nhẹ, sợ bị người bên cách vách nghe thấy động tĩnh cởi qu ần áo. Biết là hắn sẽ không xông tới nhưng bị người khác nghe thấy âm thanh như vậy suy nghĩ miên man sẽ rất xấu hổ. Quay đ ầu lại nhìn lên, Tiểu Đào phát hiện ra một vấn đ ềnhỏ. Nhà Hoắc Tr ầm quá lớn giường cách bàn bát tiên quá xa, không giống nhà mình có thể thổi tắt đèn d ầu một cách nhẹ nhàng. Nàng hít sâu một hơi, hướng tới ngọn đèn hung hăng thổi. Ánh đèn lay động một cái chung quy là không có tắt, Tiểu Đào thất bai chu miệng nhỏ, lại hướng ra ngoài xê dịch mông, nghiêng thân mình hít sâu một hơi. Nếu lần này đèn không tắt chỉ có thể đi giày xuống đất đi ra thổi thôi.

" Tiểu Đào, ta tới giúp muội thối tắt đèn." Thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện ở cửa, Tiểu Đào đang ph ồng má chuẩn bị lần nữa thổi đèn sợ đến mức lập tức trợn mắt, chui nhanh vào trong chăn, kéo chăn che kín đầu trong lòng loạn thành một đoàn.

Hoắc Tr`âm đ`ông dạng chấn động, nhưng là kinh hỉ, không phải kinh hách. Hắn thấy được ---- bả vai trắng nõn của Tiểu đào, yếm đỏ che đi bộ ngực cao cao, trên yếm còn thêu nụ hoa thập ph`ân ki ều diễm.

"Tiểu Đào, ta....ta là sợ muội, muội, muội thối không được đèn, mới đến giúp muội thối. Ta không có cố ý, ta..." Hắn ngoài miệng hoảng loạn giải thích, thân thể lại có phản ứng chân thật suy nghĩ của hắn bây giờ nhất. Sợ bị Tiểu Đào nhìn thấy, vội vàng thổi tắt đèn, xoay người, nhìn thẳng về phía Tiểu Đào.

Hoắc Tr`âm nuốt một ngụm nước bọt trong bóng đêm đứng đã lâu, mới chậm rãi dịch chân đến bên giường đất, duỗi tay chọc chọc trên đống chăn: "Tiểu Đào, muội giận ta sao? Ta thực sự không có cố ý, muội tha thứ cho ta được không?"

Tay Tiểu Đào gắt gao nắm chặt chăn tuyệt đối không chịu buông tay. Biết sức mình không bằng hắn sợ bị hắn kéo ra, li ền ở trong ổ chăn nói ra; " huynh mau đi ra."

Hoắc Tr ầm có điểm mất mát Tiểu Đào chưa nói tha thứ cho hắn, chỉ nói hắn đi ra. Nàng không vui ngày mai có thể không cho hắn đi c ầu hôn nha.

" Tiểu Đào, muội nói tha thứ cho ta, ta li ền đi." Hoắc Tr ầm cố chấp mà đứng ì bên cạnh giường đất, vừa không dám dùng sức không dám kéo chăn ra, lại không chịu rời đi.

" muội tha thứ cho huynh." Tiểu Đào nhẹ giọng nói.

Hoắc Tr`ần khóc môi nhếch lên, tâm tình rộng mở thông suốt, vẫn là có chút lo lắng, li ền dùng sức kéo chăn xuống một đoạn, lộ ra khuôn mặt nhỏ của Tiểu Đào: "Tiểu Đào, ta nghe không rõ muội nói lại lần nữa đi." Tiểu Đào liếc mắt nhìn Hoắc Tr'ần một cái, ánh sáng quá mờ, thấy không rõ biểu tình của hắn, chỉ có thể nhìn đến cơ bắp cường tráng trên người hắn. "muội tha thứ cho huynh, mau đi v'êngủ đi." Âm thanh tiểu cô nương ngọt ngào ôn nhu, nghe vào ngọt vào tận trong lòng, tâm cũng ngứa theo.

Có ai đoán được hành động tiếp theo của anh Hoắc là gì không, đố vui có thưởng nhé -)))

Phòng cách vách thường cách nhau như thế này, thường thì người h`àu ngủ phía bên ngoài chờ chủ gọi dễ dàng nghe thấy vào h`àu.

Phòng ngủ nhà siêu giàu nhé, ừ trong cung đấy-))))

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 36

Hoắc Tr`âm nỗ lực mà nắm chặt tay, li ều mạng áp chế xúc động trong lòng lại, gian nan mà nặng n`ebước ra ngoài, trở v`ecách vách nằm xuống.

Hắn một l'ân nữa tự nói với bản thân: Tiểu Đào là cô nương tốt, không thể khi dễ nàng, không thể khi dễ nàng.

Chính là có trời mới biết hắn có bao nhiều khó chịu, chui vào ổ chăn lạnh lẽo cũ ẩm, ngửa đ`àu nhìn nóc nhà trong đ`àu xoay quanh tất cả chỉ còn hình ảnh kinh diễm vừa r ài.

Bộ dáng Tiểu Đào mặc yếm đỏ thật đẹp nha, da thịt tuyết trắng thật làm người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Nếu hắn không thể nhẫn tâm đi làm chuyện khi dễ người, vậy đơn giản là hắn đi ngủ đi.

Cách vách đã an tĩnh lại, nghiêng tai lắng nghe có thể nghe thấy tiếng hít thở nhè nhẹ của tiểu cô nương, hẳn là ngủ r à đi.

Ngẫm lại nàng đang nằm trong ổ chăn của hắn mà ngủ, chăn đệm mà hắn đã nằm hơn hai tháng nàng bây giờ cũng đang nằm ở trong, trong lòng Hoắc Tr`ân li ền thấy kích động cực kì. So với tâm tình kích động thì thân thể của hắn lại càng kích động hơn, cả người đ`ây sức lực không có chỗ phóng thích, ngưng lại một chỗ cực kì to lớn cực kì khó chịu. Hoắc Tr`ân trần trọc thật lâu chung quy chỉ có thể tự mình hành sự nỗi bu ền khó nói.

Tiểu Đào lúc chi ầu tối đã ngủ một giấc, giờ phút này không còn thấy quá bu ần ngủ, nhưng nửa đêm nàng không dám làm ra tiếng động gì, sợ làm cho HoắcTr ần chạy tới lần nữa. Yên lặng nằm trong ổ chăn, xung quanh đầu là hơi thở của nam nhân, loại cảm giác kì lạ này làm mỗi tấc da tấc thịt của nàng đầu nổi lên một màu hồng nhạt.

Cách vách chỗ Hoắc Tr`âm truy en lên tiếng vang, trong chốc lát lại xoay người, trong chốc lát lại thở dài, sau đó lại truy en lên một loạt âm thanh sột sột soạt soạt, không rõ nguyên do. Nhưng âm thanh cuối cùng, nàng nghe thấy Hoắc Tr`âm nhẹ nhàng than thở: " ách, Tiểu Đào...."

Tiểu Đào không rõ là hắn đang làm gì, lại không lâu sau đó, ẩn ẩn ngửi thấy một mùi hương kì lạ. Có chút tanh lại có mùi ngọt, cùng mùi trong ổ chăn của hắn có chút giống nhau, lại giống như không phải. Ở trong đêm tối Tiểu Đào không thể không nghĩ nhi ầu, hay là hắn,...

Tiểu cô nương đối với chuyện nam nữ cũng không thập ph'ân rõ ràng, nhưng nàng đã nghe mấy phụ nhân trên đường cười mắng qua, biết nam nhân gấp gáp không kìm được, nhưng là cuối cùng chuyện gì xảy ra lại là không biết được. Nghe tiếng động phát ra từ phòng cách vách, nàng ẩn ẩn có thể đoán được một chút. Trong lòng nghĩ hắn quả thật là một quân tử, dù có muốn cũng không có hành động khó xử nàng, mà tự mình nghĩ cách giải quyết, nam nhân như vậy không dễ tìm. Đêm khuya trai đơn gái chiếc, nếu hắn muốn dùng sức mạnh nàng khẳng định ngăn cản không được.

Chính là hắn không có chẳng sợ vừa r ã nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy cũng không có nhân cơ hội xuống tay, mà ngoan ngoãn trở v ề, không làm gì nàng cả. Xem ra, trong lòng Hoắc Tr ần nàng đã không còn là một tiểu nha đ ầu miệng còn hôi sữa nữa mà đã là một đại cô nương r ầ, Tiểu Đào thật cao hứng bởi vì nàng phải làm thê tử của người ta đó. Có thể làm hắn có loại suy nghĩ này khá là tốt.shitbay

Hai người đ`ều vì tiến triển trước mắt mà cảm thấy cao hứng, sáng sớm ngày tiếp theo tỉnh dậy, ai cũng không động sợ chính mình vừa động, đánh thức đối phương đang ngủ say. Cuối cùng Hoắc Tr`ần không nín được, chỉ phải nhẹ chân nhẹ tay bò dậy chay đi nhà xí tháo nước.

Trở v ề, li ền thấy Tiểu Đào đã dọn xong chăn đệm, đi tới phòng của hắn nói: " muội giúp huynh gấp chăn."

Tiểu cô nương ngoan ngoãn c'ân mẫn, vốn không có gì sai l'âm chính là trong lòng Hoắc Tr'âm có quỷ, sợ tới mức hắn vội vàng bổ nhào lên giường

đất, tự mình cuốn chăn lên, hoang mang rối loạn nói: "không, không cần, ta tư làm được, tư làm được."

Vốn dĩ Tiểu Đào đã quên suy đoán của mình tối qua bây giờ thấy bộ dáng của hắn như vậy càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng. Khuôn mặt lập tức h`ông thấu, e then mà xoay người đi đến phòng bếp nấu cơm.

Hoắc Tr`âm bu 'ôn r`âu thu thập lại phòng, rửa qua mặt mũi, mới đến phòng bếp tìm nàng: "Tiểu Đào, ta muốn ra đường mua chút đ 'ô, hôm nay đến nhà muội, c'ân mang chút lễ đến mới tốt."

Tiểu Đào múc một muỗng mỡ, xoay xung quanh trong n'ã, "không c'àn đi, không phải chính thức c'ài hôn, hôm nay là huynh đưa muội trở v'è, cũng chỉ là hỏi trước ý tứ trong nhà muốn qua lại đi."

Hoắc Tr`àn li `ch hiểu, hôm nay không có khả năng chính thức định ra hôn sự, chỉ là cho cha nương Tiểu Đào thấy mặt, hỏi ý tứ của họ. Chính là, l`ân này dù sao cũng là tân lang l`ân đ`ài thấy mặt nhạc phụ, trong lòng chung quy là thấp thỏm không yên. Hắn xoa tay đi lại trong phòng một h cã, ánh mắt dừng ở chỗ thức ăn mua từ trong thành hôm qua: " hay là như vậy đi, đem hai bao điểm tâm hôm qua mua từ trong thành, cùng tương thịt bò mang đi."

" huynh thích nhất là ăn thịt, tương thịt kia huynh giữ lại đi. Nếu thật sựu muốn mang vài thứ, thì mang điểm tâm kia là tốt nhất r 'ài."

Tiểu Đào mang bánh rán thơm lừng ra tới, giúp hắn bôi tương lên, cuốn một cái bánh trứng đưa tới tay hắn.

Hắn tràn đ ầy vui mừn mà nhận lấy, sáng sớm có thể ăn được một bữa sáng nóng hổi cảm giác thật là tốt, vẫn là sớm một chút đem nàng cưới vào nhà mới tốt.

Tiểu Đào vừa làm bánh rán vừa cùng hắn thương lượng: "chúng ta vẫn là chậm chút r "à v "è, khoảng cách trong thành xa như vậy, nếu là sáng sớm li "èn v "ènhà khẳng định sẽ làm người khác nghĩ nhi "àu. Trong lát nữa huynh

đi lên của tiệm lưu ý nhìn Tiểu Liễu, tốt nhất là cùng muội ấy trở v ề miễn cho lại mang tiếng."

Hoắc Tr ầm vội vàng gật đ ầu: " được, vẫn là muội suy nghĩ chu đáo, lát nữa ta li ền chặn Tiểu Liễu lại, cho muội ấy cùng chúng ta trở v ề."

Hoắc Tr`àm tâm tình cực tốt, một hơi ăn mười mấy cái bánh rán, để Tiểu Đào ở hậu viện nghỉ ngơi hắn đi ra phía trước mở cửa làm việc. Vừa mới mở cửa ra, Tiểu Liễu li ền thăm dò chui vào mặt đ`ây nôn nòng hỏi: " thế nào r`à? Có thấy được tỷ tỷ của ta không?"

Hoắc Tr`âm không có thân huynh đệ tỷ muội. Nhìn Đi ền gia tỷ muội quan tâm nhau như vậy làm hắn thực cảm động, hướng tới hậu viện nhỏ giọng nói: " ở phía sau, muội đi xem nàng đi."

Iểu Liễu cả kinh, không nghĩ tới tỷ tỷ nàng sáng sớm đã ở trong hậu viện nhà hắn, chẳng lẽ nói.... đêm qua tỷ tỷ li ền ở chỗ này sao?

Tiểu Liễu không thể tin được tỷ tỷ trung thực của nàng sẽ làm ra chuyện như vậy, lại nhìn chằm chằm biểu tình của thợ rèn,thấy hắn không giống như là lừa nàng vào để hành hung mới sợ hãi đi vào hậu viện.

Tiểu Đào đang ở trong phòng bếp ủ bột cho lên men, chuẩn bị cho bữa trưa sẽ chưng cho hắn một l'ông màn th'âu thật lớn. Thấy muội muội tiến vào vội vàng đứng lên, không kịp rửa bột trên tay nôn nóng hỏi: " cha thế nào? Tam thúc có đi thỉnh đại phu tới hay không?"

Tiểu Liễu nghiêm túc gật đ`àu: " đại phu đến, cũng xem chân cho cha. Nói là tuy rằng xương chân gãy, nhưng không vụn cùng nát, qua ba tháng tĩnh dưỡng là tốt, so với trước kia càng chắc chắn không làm trễ công việc."

" thật sự? Chân gãy r`ời như thế nào một chút di chứng đ`àu không có?" Tiểu Đào có điểm không thể tin được.

" đúng vậy vừa bắt đ`àu muội cũng nghĩ như vậy, chính là đại phu tuổi cao xem qua không mấy trăm cái chân gãy, đại phu nói chắc chắn chỉ c`àn

dưỡng bệnh ba tháng, không xuống đất, chờ xương cốt li ền lại khẳng định sẽ không lưu lại tật xấu."

Tiểu Đào lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, khóe miệng cong cong nở nụ cười: " thật tốt quá, cũng coi như đi một chuyển này của ta không trắng tay." Tiểu Liễu đem rổ nặng trĩu để xuống tủ chén, tìm ghế ng ầi, không khách khí ng ầi xuống: " tỷ, chừng nào thì tỷ v ề? Chẳng lẽ đêm qua tỷ..."

Tiểu Đào khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, vội vàng giảu thích: " ngyaf hôm qua, khi hắn đến Hoàng gia chuộc ta ra có chút phi ền toái, chậm trễ chút thời gian. Trở lại trấn trời đã tối lại làm cho hắn mì trường thọ, ăn xong thì cũng đã là nửa đêm, thật sự không thích hộp để v ềnhà. Cho nên,...li ền ở lại đây ở tạm một đêm."

" vậy cùng... tỷ và hắn cùng một ổ chăn nha?"

Tiểu Liễu ngây ngốc hỏi. " muội đừng nói bừa" Tiểu Đào mặt mũi đỏ bừng cuống cu 'ông giải thích: " ta không cùng hắn ngủ một phòng, hắn ở tây phòng ngủ ta ở cách vách ngủ."

Tiểu Liễu cười khúc khích: " tỷ đừng cùng muội giải thích như vậy, dù sao sớm muộn gì cũng ngủ cùng một ổ chăn thôi, chỉ là tối qau sớm hơn chút thôi. Lát nữa muội bán xong đ ồăn hai ta cùng nhau v ềnhà đi."

muội muội luôn nói không lữa lời Tiểu Đào cũng không cùng nàng chấp nhặt. Trở lại b 'ôn rửa ng 'ôi xuống tiếp tục nhào bột: " giữa trưa ta sẽ chưng cho hắn một l 'ông màn th 'âi, ăn cơm xong chúng ta lại đi. Hắn nói muốn đánh xe đưa ta v 'ê, muốn....muốn gặp cha cùng nương, hỏi chuyện với họ có thể hay không..."

Tiểu Liễu khanh khách mà nở nụ cười: " a, đây là muốn đi nhà ta c`âu hôn nha, này có gì mà ngượng ngùng. Nhìn bộ dạng ấp úng của tỷ, người ta bỏ nhi `âu ti `ân ra vất vả đem tỷ chuộc ra ngoài sao lại không biết xấu hổ không cho người ta một nàng dâu nha?"

Tiểu Đào hờn dỗi trừng mắt nhìn muội muội một cái: " muội nói cái gì vậy, ta muốn gả cho hắn vì hắn là người tốt, mới không vì mấy lượng bạc kia đâu, ta lại không phải bán cho hắn."

" đúng, đúng, đúng, là tỷ chọn nam nhân tốt, được r`ấi đi? Tỷ thật tinh mắt, tiếp tục nấu cơm cho nam nhân của tỷ đi, muội còn muốn đi bán đường táo, ngày hôm qua, muội bán được hai rổ lớn, được 100 văn." Tiểu Liễu kiêu ngạo mà ngãng mặt lên, chờ tỷ tỷ của nàng dùng ánh mắt giật mình mà nhìn nàng.shitbaydaytroi

Quả nhiên, Tiểu Đào kinh ngạc mà nhìn Tiểu Liễu hỏi: " qua tết trung thu còn có thể bán được tốt như vậy hay sao? Muội có thể bán được 100 văn, muội bán thế nào?"

" tỷ, da mặt của tỷ quá mỏng, không thích hợp buôn bán đâu. Da mặt muội dày lời nào muội cũng dám nói, cho nên muội bán hàng so với tỷ tốt hơn nhi ều. Muội muốn đi bán hàng không ở đây nói với tỷ nữa."

Tiểu Liễu vui mừng mà ra cửa, đi ngang qua thợ rèn thấy hắn đang cần đôi giày mới, liền trreu ghẹo nói: " như thế nào? Tiểu nương tử làm giày mới có phải đi đặc biệt thoải mái hay không?" Hoắc Trầm liền cười hắc hắc không ngừng: " Tiểu Liễu, lát nữa bán xong hàng muội tới đây ăn cơm đi."

Tiểu Liễu không khách khí mà trả lời: "đương nhiên rồi, ngươi hôm nay phải đi gặp nhạc phụ đại nhân, ta còn không ở nhà ngươi ăn bữa cơm hay sao?"

Có tiểu di tử (em gái vợ) sảng khoái hào phóng như vậy, Hoắc Tr`ân cũng không c`ân câu thúc đơn giản là đi ra ngoài mua v`ê một đống thịt lớn cùng đ`òăn, để cho Tiểu Đào làm thêm nhi `âu đ`òăn ngon, chiêu đãi thật tốt tiểu di tử này. Tới thời điểm ăn cơm, Tiểu Liễu đích xác là bị một bàn thịt kia dọa sợ r`ã: " trời ạ, thợ rèn đại ca thật có ti `ân nha, trong nhà ngươi ăn ngon như vậy!"

Hoắc Tr`âm vừa ăn vừa cười: "có ti`ên, không có ti`ên không quan trọng, mấu chốt là trước đây dù có ti`ên cũng không có ăn. V`ê sau nhận thúc Tiểu

Đào mới có đ'ò ăn ngon như vậy no bụng. Ta cũng là tháng trước mới biết được hóa ra thịt h'âm cũng có thể ăn ngon như vậy."

Tiểu Liễu vừa ăn thịt vừa rũ mắt h cũ tưởng, lại nhìn tỷ tỷ, lại nhìn thợ rèn một cái, nhìn thấy bọn họ ăn cơm thập ph an tự nhiên thả lỏng, là bộ dáng rất quen thuộc. Bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: " ai da! Ta đã biết, khó trách g an dây thân thể tỷ tỷ phát triển tốt như vậy càng ngày càng tốt, càng duyên dáng nha, chính là mỗi ngày có đ căn ngon dưỡng ra nha." Tiểu Đào ở dưới bàn dùng chân lặng lẽ đá muội muội một cái, nói bừa cái gì vậy. Còn nói nàng phát dục tốt, cái này không phải làm cho Hoắc Tr an nhớ tới hôm qau bộ dạng mặc yếm đỏ của nàng hay sao?

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 37

Cơm nước xong, Hoắc Tr`âm chọn một kiện trường bào sạch sẽ, ở trong sân chuẩn bị xe ngựa, đưa hai tỷ muội v`ênhà.

Tr ần Mẫn Đạt ở đối diện ôm một tảng sườn lợn, thở hồn hền chạy vào cửa tiệm: "Đại Tr ần ca, người muốn sườn lợn, ta đưa tới cho người."

" tốt!" Hoắc Tr`âm bước đi vào, dùng một tay nhấc thoải mái tảng sườn lớn: " vừa lúc, bây giờ ta đang muốn ra cửa."

Nhìn qua cửa sổ, Tr`àn Mẫn Đạt thấy hai tỷ muội đang ở trong viện, li`ên có chút nghi hoặc, hai cô nương như thế nào lại ở trong hậu viện nhà thợ rèn đây?"

Hoắc Tr`ân xách theo tảng sườn đi quanh xe ngựa nửa vòng, phát hiện để chỗ nào cũng khong thích hợp. Nếu trực tiếp đặt ở trên xe, sẽ làm dơ thịt a, xe ngựa cũng không được. Vì thế hắn xoay người vào cửa, trước đem tảng xương lên thớt lại đi tiệm vải bên cạnh nhà một khối vải thô, đem tảng xương lớn bao lại lúc này mới đặt ra phía sau xe ngựa.

Tiểu Đào, Tiểu Liễu giật mình nhìn hắn bận việc, người ta chưa nói là làm gì, các nàng cũng không tiện mở miệng. Giờ phút này, thấy hắn đem tảng xương lên đặt vào xe, Tiểu Đào li ền mở miệng hỏi: " huynh mang cái này theo làm gì?"

Hoắc Tr`âm cười: " chỉ mang hai bao điểm tâm, quá ít. Cha của muội không phải bị thương chân sao, mọi người đ`âu nói, thương gân động cốt phải ăn nhi ầu xương sườn ta mua một phiến xương này, vừa r`âi Tr`ân gia không có chặt ra, để cho Tr`ân Mẫn Đạt giết lợn trong phòng lấy ra, ta vừa mới nhìn thử thịt này còn rất tươi, nhìn không t`âi."

Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu cũng thấy rõ, thịt kia thập phần tươi mới, đương nhiên là không tồi, phỏng chừng giá lại càng không tồi theo. Đừng nói là Tiểu Đào, ngay cả da mặt Tiểu Liễu có dày hơn cũng cảm thấy ngượng ngùng: " thợ rèn đại ca, ngươi như thế này...cũng quá...quá hào phóng rồi, một tảng sườn như vậy lại còn rất nhi ều thịt ở trên, cái này cũng phải mấy trăm văn tiền mới mua được đi."

"không có việc gì, không tính là gì cả, tỷ tỷ của muội biết ngày hôm qua ta bán một cây rìu sắt được 60 lượng bạc đấy, tiêu chút ti ền này căn bản không sao cả." Hoắc Tr ần không cố ý khoe ra, mà muốn chứng minh mình có thể tiêu được số ti ền như vậy, đ ều không phải là dạng không trâu bắt chó đi cày, ph ồng má giả làm người mập.

Tiểu Liễu giật mình mà há to miệng: " trời a! Tỷ! Tỷ ở đâu tìm được cái cô gia như vậy? Đây là tìm thấy tòa kim sơn r a!"

Hoắc Tr ần cười ha ha, Tiểu Đào ngượng ngùng mà lôi kéo Tiểu Liễu lên xe: "được r ầ, đi nhanh đi, đừng ở chỗ này ba hoa."

Hoắc Tr`âm tâm tình cực tốt, vững vàng ng à trên xe hướng Đi ền gia thôn mà đi. Sau giờ ngọ thời tiết ấm áp hơn, trên đường không có người đi, đường đất bờ ruộng, ch à non lúa mạch một mảnh xanh bạt ngàn làm tâm tình càng thêm sảng khoái.

Vào đến cửa thôn, li `en có tiểu hài tử xúm lại đây. Xe lừa trong thôn cũng không có được mấy cái huống h`ô đây là xe ngựa lại càng không có thấy nhi `eu.

Nhóm hán tử trong thôn có đến Hoắc gia mua thiết khí, nhận ra Hoắc Tr ầm thấy hắn đánh xe ngựa đến thôn mình không khỏi có chút bu ần bực. Mới đầu nghĩ hắn là đi rao bán thiết khí trên đường, nhưng khi đến gần, mọi người phát hiện ra Đi ền gia tỷ muội ng là trên xe ngựa, trong lòng lại càng bu ần bực. Tiểu Đào rũ mắt nhìn xuống không dám nhìn ai, cũng không dám cùng người trong thôn nói chuyện. Tiểu Liễu vẻ mặt lại không sao cả, nhìn thấy trưởng bối nên kêu thì kêu nên gọi li ền gọi, giống như thường mà cười hì hì.

" Tiểu Liễu, hôm nay như thế nào lại ng 'à xe ngựa?" có phụ nhân tò mò hỏi. Tiểu Liễu không ngốc việc chưa định ra, không thể nói bừa khắp nơi, li 'àn nói như không nói: " đúng r 'ài, hôm nay ng 'ài xe ngựa."

Thôn cũng không phải rất lớn, rất nhanh liền đến cửa nhà Tiểu Đào, cổng quá nhỏ, xe ngựa không đi vào được, Tiểu Đào để cho hắn buộc xe ngựa ở cây hòe trước cửa nhà Thôi nãi nãi. Tiểu Liễu xách theo rổ, Tiểu Đào khoác tay nải, Hoắc Trầm tay trái xách hai bao điểm tâm, tay phải xách lên tảng xương cực lớn, đi phia sau hai tỷ muội vào cửa.

Anh tử ng từ xốm cạnh chu tông gà băm rau dại cho gà ăn. Xuất phát từ ngh tê nghiệp bản thân, Hoắc Tr tâm liếc mắt một cái li tên nhìn thấy dao kia đã không dùng được nữa. Dao này quá cũ, lưỡi dao sứt mẻ, một dao băm xuống rau căn bản không đứt được mấy cây.

" đại tỷ, tỷ đã v ềr 'à!" Anh tử nhìn thấy Tiểu Đào, ném dao xuống kinh hỉ chạy tới. Tiểu Đào sở đ`ài tiểu muội c`àm lấy tay nhỏ của tiểu muội đi vào trong nhà: " ử, ta đã v ề, v ề sau, sẽ không đi vào thành làm nha hoàn nữa."

"thật tốt quá!" Anh tử rất luyến tiếc đại tỷ, hai ngày này không nhìn thấy tỷ tỷ đã rất nhớ. Chính là, đi theo đại tỷ nhị tỷ trở v`êcòn có một tráng hán. Tiểu Anh tử không dám nói lời gì với hắn, r`ôi lại tò mòi ngó nghiêng nhìn hắn.

Diệp thị nghe được động tĩnh chạy ra cửa, giữ chặt lấy Tiểu Đào khẩn trương nhìn xem nàng một vòng: "Tiểu Đào, con không sao chứ?"

" nương, yên tâm đi con không sao, cha đâu? Cha sao r 'à? Miệng vết thương còn đau sao?" Tiểu Đào bước nhanh vào bu 'ông trong đi xem cha.

Theo sau, Tiểu Liễu vội vàng cùng mẫu thân giới thiệu: " nương, đây là thợ rèn đại ca mà hôm qua con nhắc tới, chính là hắn đem tỷ tỷ chuộc ra."

Diệp thị ngày hôm qua đã nghe chuyện của Tiểu Đào cùng thợ rèn, trong lòng cảm thấy cực kì áy náy. Suýt chút nữ làm lỡ nhân duyên của nhi nữ, chậm trễ hạnh phúc cả đời của hài tử.

Từ miệng của Tiểu Liễu biết được, Hoắc thwoj rèn là một người thành thật đã biết được việc trong nhà của mình, nhưng không vì vậy mà ghét bỏ Tiểu Đào, còn nguyện ý hỗ trợ nhà mình. Chưa thấy được người nhưng trong lòng đã nhận hắn.

Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là một tiểu tử hàm hậu thành thật, chỉ là người này cũng quá tráng đi, vóc dáng so với Tiểu Đào còn cao hơn hẳn một cái đ`àu. Nhi nữ nhà mình không tính là thấp, nhưng đứng trước mặt thợ rèn lại có vẻ thập ph`àn nhỏ bé.

Đi 'àn Mãn Thương hôm nay tinh th' àn không t'ài, tuy là ở trên giường đất nằm, động cũng không thể động, nhưng sắc mặt đã không còn nhợt nhạt tái nhợt như trước nữa. Thấy Tiểu Đào tiến vào, ông thập ph' àn kích động, hai vành mắt đ'àu đỏ lên: "Tiểu Đào, thời điểm con đi, cha không biết, nếu biết, thà rằng không chữa chân, cũng không để con đi nhà kia làm nha hoàn chịu tội. Đ'àu là tại cha không tốt không bản lĩnh một lòng nghĩ muốn kiếm nhi àu chút ti h, r'ài lại ngã gãy xương..."

Làm phụ thân của bốn hài tử, Đi ần Mãn Thương cũng giống như những nam tử khác kiếm nhi ầu ti ần, cho bọn nhỏ trong nhà sống cuộc sống tốt hơn. Chính là không có biện pháp người có năng lực lớn nhỏ, ông đã nỗ lực rất nhi ầu, lại vẫn làm trong nhà thêm loạn, hại nữ nhi không thể không bán mình làm nô cho kẻ khác cứu ông. Một hán tử trung niên trung thực hai ngày nay, đã ở trong lòng nghẹn một tảng đá thật lớn, đặc biệt khó chịu, đặc biệt nghẹn khuất.

Ngày hôm qau nghe Tiểu Liễu nói, Hoắc thợ rèn muốn đi vào thành chuộc Tiểu Liễu ra khỏi. Trong lòng hắn nhẹ nhõm hơn không ít. Chính là, dù nhà Hoắc thợ rèn chịu ra ti ền, nhà mình trong chốc lát cũng không vực dậy nổi. Chẳng sợ Hoắc thợ rèn không chi ra ti ền này chỉ nghĩ muốn cưới Tiểu Đào chính là loại cảm giác này, giống như là muốn bán nữ nhi đi làm tâm trạng của ông không thoải mái.

"cha, đừng nói như vậy con gái không phải là đã trở lại r`ài sao. Đại phu nói chân của cha có thể tốt không lưu lại di chứng gì hết, v`èsau, nhà chúng ta khẳng định sẽ càng tốt, cha an tâm dưỡng thương đi."

Nữ nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện Đi ền Mãn Thương lệ nóng gật gật đ ầi, tiếp đón Hoắc Tr ần ng ềi cạnh giường đất.

"đại thúc..." Hoắc Tr`âm căng thẳng mà gọi một tiếng, cũng không dám lên tiếng nói chuyện. Diệp thị nhiệt tình mà rót một chén nước lại cho hắn uống, Hoắc Tr`âm vội vàng đứng dậy, cung kính mà nhận lấy chén nước, liên tục nói lời cảm tạ. Đi ền Mãn Thương nhìn xem tiểu tử cao lớn cường tráng, không nhịn được gật đ`âu: " tiểu Hoắc, trước kia ta đã thấy ngươi, có lẽ ngươi không nhớ rõ, nahf của ngươi hiện tại chính là chúng ta xây. Khi đó ngươi còn nhỏ dáng dấp cao g`ây, không nghĩ hiện tại lại tráng như vậy."

Hoắc Tr`âm chấn động, kinh hỉ mà nhìn Tiểu Đào: " nguyên lai, còn có chuyện này nha, Tiểu Đào sao muội không cùng ta nói a?"

Tiểu Đào thấy hắn cùng cha trò chuyện vui vẻ, li ền ở bên cạnh khẽ cười: " có cái gì để nói đâu."

Anh tử cũng nhìn ra có chút manh mối, tránh ở phía sau đại tỷ, nhô đ ài ra tò mò mà nhìn Hoắc Tr àm. Hoắc Tr àm đem đặt lên bàn bát tiên hai bao điểm tâm, mở giấy bao ra để ra trước mắt Anh tử: " đây là đ ồ ngày hôm qua ở trên thành mua, phỏng chừng không giống như đại nương tay ngh ề tốt, nhưng chính là đa dạng một chút. Tới đây, tiểu muội muội nếm thử đi." Anh tử vừa thấy đủ loại kiếu dáng điểm tâm, mắt đ ài sang lên r ài, dùng ánh mắt dò hỏi ý tử đại tỷ không biết chính mình có thể ăn hay không.

Tiểu Đào c'âm lên một miếng bánh phù dung cho Anh tử: " tỷ thấy cái này giống như hoa phù dung vậy, hẳn là bánh phù dung đi, mới chỉ nghe nương nói qua thôi, vẫn chưa được ăn qua đâu, muội nếm thử đi."

Được đại tỷ cho phép ăn Anh tử vui vẻ mà tiếp nhận điểm tâm để ở lòng bàn tay, cần thận mà cắn một miếng nhỏ: " oa, ăn thật là ngon, vào trong miệng giống như tuyết tan trong miệng, thanh thanh ngọt ngào."

Tất cả mọi người đ`àu nở nụ cười, Tiểu Đào lại chọn một khối đậu vàng cho tiểu đệ đệ ăn. Hoắc Tr`àn trong lòng nhẹ nhàng hơn không ít, xem ý tứ này, người Đi àn gia đ`àu tiếp nhận mình. Cũng không hỏi tuổi của hắn, tảng đá đè nặng trong lòng hắn cuối cùng cũng buông xuống được.

"người chạy đi đâu hết r'ấ? Gà cũng không thèm cho ăn, để chúng đói chết hay sao?" trong viện truy ền đến âm thanh của nãi nãi Đinh thị, khuôn mặt tươi cười của Tiểu Đào lập tức li ền biến mất, đứng dậy sợ hãi nhìn cửa.

Tiểu Đào khẩn trương, Hoắc Tr ần trong lòng căng thẳng không biết bên ngoài là người nào đang tới, hắn vội vàng đứng dậy khẩn trương nhìn. Anh tử sợ bị mắng, c ầm trong tay bánh phù dung, vừa ăn vừa chạy đến trong góc nhà trốn. Lại vừa vặn bị Đinh thị bước nhanh vào bắt được: " ăn, ăn, ăn cả ngày chỉ biết ăn, gà còn đói ở kia, ngươi lại mặc kệ? Đại tỷ, nhị tỷ ngươi đ`ầu không có ở nhà, ngươi cũng lớn r ầi, một việc nhỏ cũng không làm nổi."

Anh tử ủy khuất mà mếu máo, miệng chứa điểm tâm mơ hồ không rõ mà nói: "cháu làm, ai nói cháu không làm. Dao kia không dễ làm băm nửa ngày, rau cũng không băm đứt, sau đại tỷ trở về mới, cháu mới vào cửa."

Đinh thị cũng thấy được Tiểu Đào, chấn động: " người sao đã v`ê r`à? Người trở lại vậy phải mang 5 lượng bạc trả lại, vậy cha người làm sao bậy giờ? Người nha đ`ài chết tiệt kia!"

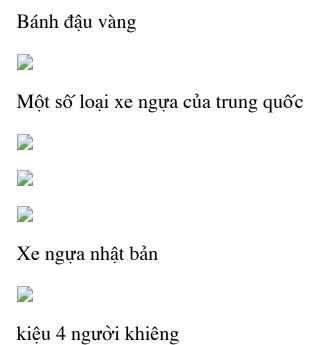
Đi ền Mãn Thương khụ khụ hai tiếng thanh giọng nói: " nương, còn có khách ở đây. Ngài đừng mắng Tiểu Đào như vậy, Tiểu Đào cũng không có làm sai cái gì."

Đinh thị lúc này mới phát hiện, bên cạnh là một tráng hán thập ph'ân cao lớn. Bộ dáng lớn lên không kém, trên người ăn mặc một kiện trường bào sạch sẽ, chân đi đôi giày vải sạch sẽ. Nhìn sạch sẽ nhanh nhẹn, nhưng lại không giống bộ dạng là kẻ có ti ền.

* hoa phù dung:

Bánh phù dung

Ps: thật ra thì t cũng muốn tìm ra cái xe ngựa mà hay được tả là rộng rãi thoáng mát chứa được cả 10 người, đặt cả bàn chăn nệm, lò đun bên trong nữa dưng mà tìm mãi không có -))).

_ _

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 38

"nương, đây là Tiểu Hoắc là thợ rèn trên trấn trên, là hắn hỗ trợ đem Tiểu Đào chuộc v ề Tiểu Hoắc đây là nãi nãi Tiểu Đào." Diệp thị vội vàng giới thiệu.

"nãi nãi" Hoắc Tr`âm không dám chậm trễ lão thái thái lợi hại này, chạy nhanh lại khom lưng cúi đ`âu hành lễ.

Đinh thị nhìn tráng hán cao lớn này một cái lại nhìn khuôn mặt nhỏ h`ông h`ông, rũ mắt không nói của Tiểu Đào. Liên tưởng tới lời Diệp thị nói, liền nhìn cửa nhướng mày nói: " ngươi đem Tiểu Đào chuộc ra, tiền kia chính là ngươi bỏ? Trước mắt trong cái nhà này cũng khôn có tiền trả lại ngươi."

Hoắc Tr`âm vội vàng xua tay: " nãi nãi, không c`ân trả, không c`ân trả."

Đinh thị không chút khách khí ng từ xuống giường đất, liếc xéo Hoắc thợ rèn, hỏi: "5 lượng bạc cũng không phải là số nhỏ, ngươi nói không cần trả, xem ra còn có ý đ thác?" câu này chọc đúng tim đen của Hoắc Trần, hắn gãi đầi cười ngượng ngùng hai tiếng, nói: "ta...ta muốn cưới Tiểu Đào, lần này tới, cũng là muốn hỏi ý tứ các trưởng bối trong nhà, nếu đồng ý, ta li thình bà mối tới cầu hôn."

Đinh thị bĩu môi, tự tán thưởng đôi mắt sắc bén của bản thân: " ta biết, trên đời này nào có chuyện từ trên trời rơi xuống cái bánh nhân thịt a. Nhìn người tuổi cũng không nhỏ, năm nay bao nhiêu?"

Hoắc Tr`âm hít sâu một hơi, vốn dĩ lo lắng người Đi ền gia ghét bỏ hắn quá lớn tuổi, chính là nhân gia đã hỏi tới cũng không thể không trả lời, chỉ có thể thành thật đáp: " dạ, hai mươi ba."

"ai u, nhi ều như vậy, còn không chưa có lấy tức phụ, không phải là..." Đinh thị thái độ càng thêm khinh thường, phàm là lớn tuổi không có lấy tức phụ, không phải là nhà nghèo thì chính là có tật xấu.

Shitbaymeimei

Hoắc Tr`âm vội vàng xua tay: " nãi nãi, ngài đừng hiểu l`âm, nhà của chúng ta là người trong sạch. Ta đi Thâm Châu học nghệ, học 8 năm, năm nay mới trở v`êlúc này mới châm trễ."

Đinh thị từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, đối với lí do thoái thác của hắn hiển nhiên là không tin. Lười phải để ý đến hắn, chỉ nổi giận đùng đùng mà nhìn Tiểu Đào hỏi:" Tiểu Đào, ngươi vừa lòng?" Tiểu Đào ngại ngùng cùng người trong nhà thảo luận vấn đ`ê này, đã đem hắn mang v`ê nhà, chính là đã biểu hiện thái độ. Chính là nãi nãi hỏi nàng tại chỗ này, nàng không thể không đáp, hé miệng nhỏ đỏ mặt nói: " vâng."

Hoắc Tr`àm mắt trông mong mà nhìn Tiểu Đào, thấy nàng gật đ`àu, li`èn vui mừng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh. Tiểu Liễu cùng Anh tử cảm thấy bu 'ôn cười, mím môi nhìn đại tỷ cùng đại tỷ phu tương lai.

Đinh thị lại bực, thở phì phì nói: " ta cho ngươi gả cho Phùng Mãn, ngươi sống chết không chịu, bây giờ thì tự mình mang theo tên thợ rèn này v'ề, tên thợ r'ền này hơn được bên kia sao? Cha ngươi cùng tam thúc ngươi là thợ xây, ngươi nhìn cuộc sống trong nhà xem. Tương lai ngươi thành thân, không ăn không mặc, không giúp đỡ được cho nhà mẹ, không chừng còn chìa tay xin ngược. Tìm cho ngươi nhà giàu có, không lo ăn không lo mặc, lại giống như hại ngươi đ'òkhông có mắt."

Tiểu Đào ủy khuất gục đ`ài xuống, dù sao cũng bị nãi nãi mắng quen, mắng hai câu chịu đựng là được. Nhưng Hoắc Tr`àm lại nhìn không nổi Tiểu Đào chịu ủy khuất như vậy, lập tức lớn tiếng bảo đảm: " nãi nãi, ngài yên tâm đi. Tiểu Đào theo ta, ta tuyệt đối sẽ không để nàng chịu ủy khuất. Sống như đại địa chủ không dám nói, nhưng là, ít nhất mỗi ngày nàng sẽ có thịt ăn, có y phục mới để mặc. Hơn nữa, ta tuyệt đối sẽ không để nàng v ề nhà mẹ chìa tay xin ti ền, chúng ta mỗi tháng sẽ trợ giúp trong nhà một ít."

Đinh thị dùng ánh mắt không thể tưởng tượng được mà nhìn về phia Hoắc Trần, khinh thường mà xuy một tiếng: " nói khá dễ nghe a, ngươi mà là thợ rèn sao? Cái miệng này của ngươi, nên làm con hát mới đúng. Còn

mỗi ngày ăn thịt, mỗi ngày mặc đ`ô mới, phi! Nằm mộng tưởng hão huy ền đi."

Tiểu Đào đột nhiên ngầng đ`àu lên, mắt hạnh xinh đẹp nổi giận mà nhìn nãi nãi, nãi mắng nàng, nàng có thể không cãi lại, nhưng nàng chịu không nổi nãi mắng hắn. " nãi nãi, ngài nói chuyện sao có thể khó nghe như vậy? Đại Tr`àn ca có ý tốt đem ta chuộc v`ê, mặc kệ tương lai như thế nào, trước mắt hắn chính là có ân với ta. Ngài nhìn, đây là hắn điểm tâm hắn mua tới, đường tỷ phu mỗi l`àn cho ngài mấy thứ, ngài li ền cao hứng đến không chịu được. Ngài nhìn đi có tinh xảo như vậy không? Nhi ều như vậy hay không?"

Tiểu Đào là cô nương nhanh m ồm, không phải không nói được, mà là thường ngày lười phải so đo với nãi nãi. Hôm nay bị bà làm cho tức giận li ền đơn giản là mắng cho một trận. Đinh thị nhìn thấy hai bao điểm tâm lớn, ánh mắt nháy cái li ền sáng, vừa thấy điểm tâm tinh xảo như vậy biết là đ ồ đắt ti ền. Có nhi ều cái bà còn không nhận thức được. Không chờ Đinh thị nói chuyện, Tiểu Đào đi đến bàn bát tiên đem bao vải mở ra: "Đại Tr ầm ca biết cha bị thương xương cốt lại nghe nói ăn nhi ều xương sườn sẽ nhanh khỏe, ngài nhìn đi, hắn li ền mua nguyên một tảng xương sườn lớn đến cho cha b ềi bổ thân mình. Người ta có hảo ý giúp đỡ nhà ta, ngài lại nói hắn như vậy, còn có lí hay không?"

Tiểu Đào luôn luôn ôn nhu hi ền lành, nhận thức nàng lâu như vậy Hoắc Tr ầm chưa từng thấy nàng tức giận như vậy, hôm nay lại vì hắn bị nói mấy câu, nàng li ền tức giận mà che chở cho hắn. Trong lòng Hoắc Tr ầm ngọt như mật, Tiểu Đào ở trước hắn che chở, hắn không nghĩ một ngày hắn sẽ được người khác bảo hộ cho quả thật rất muốn cười.

L'ân này Đinh thị thật sự choáng váng r'ỡi, hai con mắt trừng lớn như chuông đ'ờng, chạy đến bàn bát tiên, cẩn thận nhìn nhìn, xác nhận đây chính là một phiến sườn lợn, sắc mặt cả kinh thay đổi liên tục, đã không biết nên nói gì mới tốt.

Diệp thị cùng Anh tử cũng đ`âu đi qua nhìn, cũng bị miếng xương lớn kia dọa sợ. Đi ần Mãn Thương nằm ở giường nhìn không đến bàn, lại cũng nỗ

lực ngửa đ`âu nhìn, cố sứ mà liếc mắt nhìn một cái.

Đinh thị lầm bẩm tự nói: "hắc, thợ rèn kiếm tiền như vậy? Ta trước sao không có nghe qua?"

Tiểu Đào ưỡn ngực kiên cường cao giọng nói: " nãi nãi, thợ rèn là dựa vào tay ngh'ê mà kiếm ti 'ân. Có thể kiếm ít hay nhi 'âu mấu chốt là ở tay ngh'ê Một cây rìu bình thường cũng mấy chục văn, chính là, ngày hôm qua Đại Tr'àn ca bán một cây rìu tận 60 lượng bạc."

" thiên a! 60 lượng bạc." Cái này Đinh thị thật sự bị dọa sợ, 60 lượng a,bà sống cả đời cũng chưa có nhìn thấy nhi ều ti ền như vậy.

60 lượng nếu là mua đất, có thể mua được 10 mẫu có thể xây vài căn nhà, đủ ti ền cho vài hài tử cưới tức phụ, trời ạ. Thời điểm Đinh thị xoay người, lại nhìn thợ rèn cao lớn uy mãnh, rất giống một tòa kim sơn đứng sừng sững ở kia. C ầm lòng không được mà thay một bộ mặt nịnh nọt, lão thái thái cười hì hì mà tiếp đón Hoắc Tr ần: " nguyên lai, có ti ền đ ồ như vậy a! Tiểu tử có ti ền đ ồ như vậy lại có thể coi trọng Tiểu Đào nhà ta, thật không t ầi, không t ầi! Mau ng ầi, mau ng ầi, uống nước, uống nước, ăn điểm tâm, ăn điểm tâm."

Đinh thị kích động đến mức không biết nói gì, Tiểu Liễu nhìn bộ dạng của nãi nãi, xì một tiếng bật cười. Tiểu Đào cũng không nhịn được che miệng xoay người sang một bên cười trộm, bả vai cũng run lên.

Hoắc Tr`âm đối với sự nhiệt tình bất ngờ này có chút đáp ứng không kịp, một tay bưng chén trà, một tay nhận điểm tâm, nhìn Đinh thị bu 'ân cười.

Không khí trong phòng trở lên nhẹ nhàng lại bu `ân cười, Đinh thị ghé vào bên người Hoắc Tr ần cười tủm tỉm hỏi dài hỏi ngắn. Diệp thị cho họ ng 'ãi một lát, còn mình thì vào trong bếp tính làm mấy món ngon, để cho Hoắc Tr ầm ở lại ăn cơm chi ều r 'ãi hằng đi.

Tiểu Liễu lôi kéo Tiểu Đào đi theo nương vào phòng bếp, xoay người đóng cửa lại, hai tỷ muội cười ha ha.

Diệp thị cũng cười, r`ấi lại không nhịn được mà dặn dò hai khuê nữ: " hai đứa nhỏ tiếng chút, tuy là đóng cửa, thanh âm quá lớn nãi nãi cũng có thẻ nghe được." shitbaymeimei

Tiểu Liễu cười đến hít thở không thông, ôm bụng nói: " nghe thấy thì nghe thấy, nãi nãi, hiện tại còn dám nói tỷ tỷ? Tỷ! Hôm nay có thấy đặc biệt hả giận hay không?"

Tiểu Đào dựa vào khung cửa cười đến ngừng không được: " thì ra người tính tình như nãi nãi không thể đối đãi khách khí được. trước kia cảm thấy bà là trưởng bối không dám chống đối lại bà. Tính tình bà ngày càng lớn hướng chết mắng chúng ta. Hiện tại đả kích bà một lần ngược lại không biết giận, ha ha ha..."

Diệp thị mim cười bất đắc dĩ lắc đ`ài: " hai đứa... nói đến nói đi, vẫn là dính ánh sáng của tiểu thợ rèn Hoắc gia, nãi nãi là người ngại b`àn ái phú, nếu không phải do có những thứ kia có thể làm bà sợ hãi hay sao?"

Diệp thị nghĩ nghĩ dừng ý cười, nghiêm mặt nói: "đúng r'ài, nhà chúng ta cũng không thể thu lễ trọng như vậy được. lát nữa nương từ đó cắt một cái xuống, làm vài món cho bữa chi àu, đem gà nhà chúng ta thịt một con đi, nhân gia l'àn đ'àu tới như thế nào cũng phải hảo hảo chiêu đãi một chút."

Lấy tình hình hiện tại của Đi ền gia mấy con gà đ ều là đ ồ quý hết chịu thịt một con gà chiều đãi Hoắc Tr ần đủ thấy Diệp thị coi trong hắn như thế nào.

Bữa cơm này thức ăn vô cùng phong phú, Hoắc Tr`âm ăn cơm do nhạc mẫu tương lai làm, trong long thỏa mãn vô cùng. Hai bên trò chuyện với nhau thật vui, đã bắt đ`âu thảo luận tới chuyện mời bà mối tới c`âu hôn. Diệp thị cảm thấy hắn đã ra 5 lượng bạc chuộc Tiểu Đào v`êli`ân không c`ân ti ền lễ hỏi, cái này so với nhà khác đã cao hơn nhi ều. Thợ rèn lại nghiêm túc hứa hẹn, nói việc nào ra việc đó, ti ền lễ hỏi nhất định phải cấp, hơn nữa là phải 10 lượng bạc, không để cho Tiểu Đào bị mất mặt trước các cô nương trong thôn.

Vừa nghe thấy lời này Đinh thị lại càng thêm ân c`ân gắp thức ăn cho Hoắc Tr`ân, cô gia này không chỉ có bản lĩnh nhi ều ti`ên, mấu chốt là đặc biệt hào phóng so với trượng phu của đại tôn nữ kia hào phóng hơn nhi ều.

" Phó gia thôn có bà mối Phó, là người chuyên đi làm mai, ta muốn thỉnh bà tới, mọi người nghĩ sao?"

Hoắc Tr`âm muốn việc này thật nhanh định ra. Đinh thị vội vàng nuốt thật nhanh miếng thịt trong miệng, xua tay nói: " thỉnh bà mối làm gì a, tốn nhi ầu ti`ên ngươi nếu thật sự muốn thỉnh không bằng mời ta làm bà mối cho ngươi."

" nãi nãi." Tiểu Đào trước kia thẹn thùng hôn sự của chính mình cũng không dám nói chuyện. bây giờ đột nhiên cảm giác được vẫn là mình tới làm chủ thì tốt hơn, chính mình nói chuyện mới được. li ền chịu đựng xấu hổ nói: " nãi nãi, ngài ngày thường đ`âu không ra khỏi thôn như thế nào nhận thức được thợ rèn trấn trên đâu? Nếu là ngài làm mai người khác có thể đoán được là hai người tự mình nhận thức nhau."

Hoắc Tr`ân tựu nhiên là nghiêng v`ệphía Tiểu Đào, Tiểu Đao nói thế nào hắn li ền nghe theo như vậy: " đúng đúng, Tiểu Đào nói rất đúng, ta là đi đến nhờ bà mối Phó gia đi."

Tiểu Đào h`ông h`ông khuôn mặt nói: "Đại Tr`âm ca, huynh cũng đừng chạy xa đi tìm bà mối nào. Cạnh nhà huynh Thái bà bà cũng là người tốt, giúp đỡ ta rất nhi ều l'ân, bà bà cạnh nhà huynh cũng g'ân, đã biết được ta cũng biết được huynh, huynh thỉnh bà bà làm mối là người thích hợp nhất."

Hoắc Tr`âm vừa nghe li `ân thấy Tiểu Đào nói đặc biệt có đạo lí, nàng nói gì cũng đúng, li `ân vội vàng gật đ`âu: " được, muội nói rất đúng, ta hôm nay trở v `êli `ân đi tìm Thái bà bà."

* đêm hôm thậy làm lòng người nức nở mà 囧rz

Gà chiên nước mắm

Gà cay tứ xuyên

Phải ăn với cơm mới ngon nhé hí hí -)))

Nguyên n'à luôn không phải ngại đâu nhé, cứ tự nhiên $(\mathbb{Q}^{\frac{2}{3}})$

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 39

Cơm nước xong sắc trời không tính là quá muộn, một nhà Tiểu Đào đưa Hoắc Tr`âm ra cửa, Diệp thị cùng Tiểu Liễu đem xương sườn còn dư lại đưa cho Hoắc Tr`âm muốn cho hắn mang v`ê.

Hoắc Tr`âm đương nhiên không chịu, mấy phen nhún nhường chung quy vẫn là để lại cho Đi ền gia.

Ti `ch khách Đinh thị cũng trở v `chhà Đại bá nghỉ ngơi. Cả nhà quay trở lại trong phòng, trên mặt đ củ là tươi cười. Diệp thị lôi kéo Tiểu Đào ngó trái ngó phải, cười nói: "khó trách Hoắc thợ rèn đối với Tiểu Đào nhà ta si tâm như vậy, càng ngày càng xinh đẹp nha, người thấy li `ch thương. Chẳng qua, nhà chúng ta quá nghèo, không có y phục, trang sức đẹp đẽ, nếu không chưng diện lên cả Thường Sơn huyện này cũng không thấy có ai đẹp bằng Tiểu Đào nhà ta."

Tiểu Liễu ở bên cạnh nói: " đúng vậy, đúng vậy, thợ rèn đại ca ánh mắt thật tốt, tỷ tỷ cũng không kém tìm được nam nhân tốt như vậy. Đúng r ồi, nương, làm áo bông mới, con không mặc đâu mau đưua cho tỷ tỷ mặc đi."

Diệp thị hơi sửng sốt, bởi vì bà khen đại nữ nhi sợ nhị nữ nhi không cao hứng: "Tiểu Liễu, con cũng không kém nha, đ`àu là nữ nhi ngoan của nương, không nên ganh tị."

Tiểu Liễu cười: " nương, không phải con ganh tị. Trước kia không có biết việc của thợ rèn đại ca bây giờ đã biết, ngẫm lại, khối vải bông kai khẳng định là nhân gia đã mua cho tỷ tỷ. Nương a, theo tính tình của tỷ tỷ, bỏ được nhi ầu ti ền như vậy để mua vải bông đẹp như vậy hay sao? Còn có hôm Trung thu tỷ mua v ề xương sườn, còn nói cái gì Tr ần gia thịt lợn bán rất ế bán rất rẻ. Hiện tại con đi bán hai ngày li ền hiểu ra nha, càng là ngày lễ tết đ ồ càng quý, sao có thể bán rẻ được?"

Diệp thị cùng Anh tử dùng ánh mắt sáng ngời mà nhìn Tiểu Đào, không nói lời nào, chờ nàng nói ra sự thật. Tiểu Đào đỏ mặt nghẹn lại trong chốc lát, cuối cùng chịu đựng không nổi, ngượng ngùng nhỏ giọng nói: "là, tết Trung Thu đó hắn cũng mua một tảng xương to như thế kia, r cũ cố ý để con mang v ềnhà. Còn khối vải kia là hắn c cũ con làm y phục cho hắn cái đó là ta lễ."

Diệp thị vừa kinh hỷ lại có chút lo lắng: " tiểu Đào, thì ra con cùng hắn là như vậy...vậy con,... không có làm đi ều gì vượt quá quy củ đi.?" shitbaimeimei

" nương, ngài nói cái gì vậy? Con bất quá chỉ làm cho hắn vài bữa cơm, cùng một kiệ y phục thôi, nào có làm gì khác." Tiểu Đào thật sự ngượng ngùng, xoay người đi vào trong phòng, không chịu đi ra nữa.

Buổi tối chui vào ổ chăn, Đi ền Mãn Thương nhỏ giọng thương lượng cùng Diệp thị v ề hôn sự của Tiểu Đào, khó có thể tìm được cô gia tốt như vậy hai vợ ch ồng đ ều vì khuê nữ mà cao hứng cho nàng. Chỉ là trước mắt đi ều kiện trong nhà quá gian nan, không cho được Tiểu Đào của h ồi môn, vì thế họ li ền thương lượng tốt nếu thợ rèn Hoắc gia thật sự cấp 10 lượng bạc ti ền lễ hỏi, trong nhà một văn cũng không c ần, tất cả đ ều trở thành của h ồi môn của Tiểu Đào.

Buổi tối ăn sớm, Hoắc Tr`âm trở lại trấn trên sắc trời cũng mới vừa ám xuống dưới, tiệm nước tương Thái gia cưủa còn chưa đóng lại. Hoắc Tr`âm đem xe ngựa đánh vào trong viện nhà mình, xe cũng chưa cởi li`ên chạy tới nhà Thái bà bà.

" bà bà, có chuyện này ta muốn thỉnh ngài hỗ trợ." Hoắc Tr ầm mặt đ ầy hưng phấn.

"Đại Tr`âm a, nói với ta sao còn khách khí như vậy, có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng đi." Thái bà bà mim cười đi đến tiếp đón.

"hắc hắc! Ta muốn đến nhà Tiểu Đào c`âu hôn, thỉnh ngài làm bà mối, có được không?" Thái bà bà hai mắt sáng ngời: " ai u, ngươi coi trọng Tiểu

Đào! Tiểu Đào là cô nương tốt, bất quá...chính là tuổi so với ngươi có chút nhỏ, ta đi giúp ngươi nói một chút phỏng chùng cũng có thể thành."

Hoắc Tr`âm ngượng ngùng mà gãi đ`âu, nhìn xung quanh thấy không có người khác, mới nhỏ giọng nói: " ta hôm nay đã đi qua nhà Tiểu Đào, người nhà nàng đã đ`ông ý, chỉ thiếu bà mối."

"ai u!" Thái bà bà chấn động: " tiểu tử ngươi được a, vô thanh vô tức, đã đem tức phụ nắm trong tay nha! Tốt tốt tốt, ta đây li ền đi làm bà mối cho các ngươi."

Nếu hai bên đã đ`ông ý, vậy chỉ c`ân đi qua nói vài lời là được r`ôi, Thái bà bà nói cho Hoắc Tr`âm theo quy củ của Đại Doanh trấn, đi nhà gái c`âu hôn phải đưa 4 lượng bạc ti`ên lễ hỏi, một đôi vịt, hai thất vải. Còn lại thì theo tâm ý của mình thì thêm vào.

Kỳ thật, tiêu chuẩn sính lễ không phải là một đôi vịt mà hẳn là một đôi chim nhạn. Chính là người trong thôn có mấy người có thể săn chim nhạn đây, mọi người li ền giống nhau dùng đôi vịt thay thế.

Chính là Hoắc Tr`âm không muốn tạm bợ như vậy, hắn muốn cho Tiểu Đào một bất ngờ nhỏ. Hắn đi theo sư phụ học qua bắn tên, tuy rằng không học được thiện xạ tiêu chuẩn nhưng bắn một con chim hẳn là vẫn được. Chỉ là trước mắt đã vào thu cũng không biết trên núi Lương Sơn có còn chim nhạn hay không.

Suy nghĩ như vậy, sáng sớm ngày hôm sau hắn li ền mang theo cung tiễn, mang theo lương khô, đi vào núi Lương sơn. Núi cao rừng rậm, xanh um tươi tốt nhìn từ xa không thấy điểm cuối. Màu thu đến rừng xanh đã khoác lên mình một màu đỏ rực, vạn thác nước t ề phi, phong cảnh đẹp đến ngỡ ngàng. Nhưng là, nông gia ngày thường đ ều vội vàng làm ruộng nào có thời gian rảnh rỗi đi thưởng thức cảnh đẹp tráng lệ như vậy, mọi người chỉ hận trong núi không có gì để đánh. Bằng không còn có thể ăn một bữa ngon. Hoắc Tr ần biết, chân núi thứ gì cũng không có, nếu muốn săn chim nhạn c ần phải vào núi cao rừng rậm mà đi.

Đi cả buổi càng đi sâu vào mặt trời cũng không chiếu xuyên qua tán lá cây. Vừa đi, vừa ngửa đ`àu nhìn thân cây trăm năm bên trên hy vọng có thể nhìn thấy một tổ chim nhạn. Toàn lực chú ý đ`àu ở trên cây, không để ý dưới chân. Bỗng nhiên, dưới chân bị cái gì đó vướng vào, Hoắc Tr`àn lảo đảo bước vài bước, thiếu chút nữa té lăn trên mặt đất. Hắn tưởng vướng vào mấy rễ cây trên mặt đất, quay đ`àu nhìn lại cũng không có gì mặt đất bằng phẳng không thấy có rễ cây nào, đến tột cùng là hắn vướng vào cái gì.?

Hoắc Tr`àm tò mò đi lại nhìn, cong lưng, nghiêm túc xem xét. Phát hiện trên mặt đất có một cục đá xanh, lộ ra trên mặt đất không nhi ều, nửa đoạn dưới chôn vùi dưới đất. Hoắc Tr`àm có chút đói bụng, vì thế li ền ng ềi vào tảng đá bỏ màn th`àu ra gặm, uống li ền mấy ngụm nước. Dọc theo lối đi này thì một chút thu hoạch đ`àu không có, đánh một con gà rừng, bắt được một con thỏ, lại không nhìn thấy chim nhạn mà hắn muốn. Hắn uống gấp có vài giọt nước dọc theo khóe miệng rơi xuống tảng đá, rơi xuống li ền tụ lại thành một hình dạng kì quái. Hoắc Tr`àm li ền nhíu mày phát hiện có chút kì lạ. Là một thợ rèn có thiên phú hắn li ền đối với mùi vị của thiết có độ mẫn cảm cao. Nếu đổi thành người bình thường, khả năng sẽ không cảm thấy có gì bất đ ềng, nhưng là Hoắc Tr`àm ngửi thấy một mùi thiết thoảng qua. Nơi núi sâu rừng thẳm thế này từ đâu ra mùi thiết.?

Hắn nhìn khắp nơi, cũng không phát hiện ra đá có quặng thiết. Đang hết sức bu 'ôn bực, xuyên qua bóng cây rậm rạp nhìn b 'âu trời, cảm thấy hoảng hốt, đã là buổi chi 'âu, không thể trì hoãn lại thêm được nữa. Hắn đem túi nước đậy lại, một l'ân nữa buộc vào bên hông, đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên phát hiện cục đá dưới thân có chút dị thường. Duỗi tay sở chỗ bị nước thấm ướt hắn phát hiện có chỗ bất đ 'âng. Hoắc Tr 'âm đứng dậy dùng sức lau đi. Rất nhanh, hắn phát hiện bên dưới bụi đất cục đá b 'è mặt thập ph 'ân bóng loáng, ánh sáng lóng lánh mê người mặt trên g 'ô gh 'èl 'ài lõm, lại không phải là dấu vết của phong hóa.

Hắn dùng tay đem đất xung quanh cục đá bới ra, lại phát hiện phía dưới chôn xuống quá lớn, muốn đào lên cũng không được. Bất quá, có một khối hơi nhỏ một chút, không gắn li ền với khối đá tảng kia, hắn c ầm trong tay cần thận nhìn.

" này...đây là..." Hoắc Tr`âm thật không thể tin được vào hai mắt mình, dùn hòn đá nhỏ trong tay cùng tảng đá lớn gõ vài cái, hắn quỳ rạp trên mặt đất nghiêng tai lắng nghe.

Không sai! Thật sư không sai!

Hoắc Tr`àn đặc biệt kích động, thanh âm này không phải là của đá, mà là thiết, là thiết phi thường cứng rắn mới có thể ra thanh âm như vậy, cũng không phải là quặng thiết bình thường.

Hai mắt Hoắc Tr`âm phát sáng, tìm một chỗ ánh sáng tốt nhìn kĩ, càng thêm xác định: đây thật sự là cửu thiên huy ân thiết, cửu thiên huy ân thiết ngàn năm khó gặp!

ở chỗ sư phụ đã nhìn thấy một mảnh nhỏ, chỉ bằng ngón tay cái tuy rằng chỉ là một chút như vậy, cũng đủ để sư phụ kích động vạn ph`ân, vẫn luôn cất giấu không dám dùng.

Loại huy ền thiết này đặc biệt khó luyện hóa. Yêu c'âi phải có đá xà vương hi hữu ra luyện, rời đi Thâm Châu để v'ê nhà, sư phó tặng hắn một khối đá xà vương, cõi lòng đ'ây mong chờ mà vỗ vai hắn nói: " sư phụ già r'ài, đời này cũng chưa chắc gặp được cửu thiên huy ền thiết, đá này ngươi mang v'ê đi. Nếu thật sự có cơ duyên gặp được huy ền thiết, nhất định phải chế tạo một cây kiếm tuyệt thế hảo kiếm."

Hoắc Tr`âm kích động hắc hắc cười không ngừng, cảm thấy chính mình quả thực quá may mắn, nhà Tiểu Đào mới đáp ứng cho hắn c`âu hôn, hắn lại gặp được cửu thiên huy ền thiết, nhân sinh bản thân bỗng nhiên lại viên mãn như vậy. Hắn v`ê chỗ cũ, dùng tay cần thận lấp đ`ây đất bốn phía lại, muốn ôm huy ền thiết v`ênhà. Nhưng khối huy ền thiết này thật sự quá lớn, hắn căn bản không có khả năng ôm được, mà huy ền thiết vô cùng cứng rắn, hắn cũng không thể đập vỡ nó ra mang đi.

Trong tay c'âm một khối, cái này đã không nhỏ cũng đủ chế tạo một phen bảo kiếm. Hoắc Tr'âm quyết định, trước đem khối nhỏ này mang v'ê, lưu khối lớn ở đây, dựa theo quy định của tri ều đình, dân chúng không được tự đào quặng thiết, muốn mau gang cùng quặng thiết đ'ều c'ân phải đi đến

quan phủ. Huy ền thiết ngàn năm thật sự khó gặp, co nên, quan phủ cũng không có quy định nhìn thấy huy ền thiết phải nộp lên. Chính là hắn biết, cái này chính là vừa lợi vừa hại, có thể đưa ti ền tài đến nhưng cũng có khả năng đưa tới tai họa.

Hoắc Tr`àm ở xung quang đào một ít đất lại đây, đem huy ền thiết lấp lại kín mít, lại ở xung quanh chém một ít cây lại che nơi này, để tránh có người đi đường phát hiện ra. Hắn thật cần thận nhìn quanh bốn phía, đem vị trí này ghi nhớ trong đ`àu, để thười điểm tới l`ân sau còn có thể tìm được.

Đôi tay c'ầm huy ền thiết nặng trĩu, chỉ nghĩ chạy nhanh v'ề nhà, chế tạo một kiện binh khí tốt. Còn chuyên chim nhạn, li ền từ bỏ đi đường xa như vậy, một con chim nhạn cũng không thấy, có thể thấy chúng nó là bay v'ề phía nam tránh rét r'ầi, Hoắc Tr'ầm ngây ngô cười cười, ôm huy ền thiết trở v'ề, mới vừa đi qua một đỉnh núi, lại nghe thấy tiếng kêu của chim nhạn.

Hoắc Tr`âm đi theo tiếng kêu, một màn trước mắt làm hắn bật cười ha hả. Đi mòn giày tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công!

Trong bụi cỏ một con chim nhạn đang nằm trong đó, nhìn qua đang rất mệt bên cạnh nó là một con chim nhạn khác đang thủ nó, xung quanh đ'êu là m'âm cây cỏ được nó tìm v'ề.

Mọi người đ`àu nói chim nhạn sẽ không sống một mình, một b`ây chịm nhạn rất ít khi xuất hiện số lẻ, một con chết đi con kia cũng bu `ôn bực mà chết d`àn. Chính cái gọi là mong ước tìm được người chung tình, đ`àu bạc không cách xa. Nguyên nhân chính là vì chim nhạn một lòng một dạ đến già, tuyệt không đơn lẻ, cho nên từ xưa đến nay lễ nạp thái c`àu hôn nhà gái, lễ đính hôn tốt nhất luôn là một đôi chim nhạn.

Hoắc Tr`àn đi ra phía trước, con chim nhạn không bị thương ý thức được nguy hiểm đang đến g`àn, duỗi cổ giương cánh hướng hắn mà nhào tới li àu mạng bảo vệ phối ngẫu của mình.

Nhưng nó có lợi hại như thế nào, chung quy vẫn chỉ là một con chim, làm sao có thể địch lại Hoắc thợ rèn? Hoắc Tràm giơ tay đã bắt được nó, đem nó xách lên. Con bị thương nằm dưới đất cũng vỗ cánh phành phạch

cũng nghĩ muốn tới tấn công hắn, lại không thể động đậy thân thể. Hoắc Tr`àm ng tà xốm xuống cẩn thận nhìn, phát hiện một mũi tên sượt qua đùi phải của nó cũng mặt phải cánh bị thương. Nguyên lai, vì con chim nhạn này bị thương không có cách nào đi v ề phía nam tránh rét, mà bạn lữ của nó cũng tự động bỏ đàn ở lại lưu lại đây chăm sóc cho nó.

Hoắc Tr`âm cần thận nhìn miệng vết thương, đã không còn chảy máu, theo lý thuyết mũi tên này không tổn thương đến nơi yếu hại, chim nhạn không chết được. Nhưng nhìn lại trạng thái hơi thở thoi thóp của nó phỏng chừng là nơi này không có nước uống sắp chết khát.

Hoắc Tr`àm không muốn mạng chúng nó, đôi chim nhạn không rời nhau trong hoạn nạn làm hắn thập ph`àn cảm động. Nhẹ nhàng buộc chúng lại ôm vào ngực, đem cửu thiên huy àn thiết bao lại bằng vải bỏ ở phía sau, Hoắc Tr`àm thu hoạch lớn tâm trạng hân hoan đi xuống núi.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 40

V ề đến nhà, Hoắc Tr ầm đem đôi chim nhạn bỏ vào l ầng sắt nhốt thỏ để không, trước tiên là đi lấy một chén nước cho chúng nó uống. Quả nhiên, con chim nhạn đang bị thương thấy nước li ần li ầu mạng mà uống, uống nước xong rõ ràng tinh th ần tốt lên không ít. Bạn lữ của nó nằm bên canh nhìn, chờ nó uống xong r ầi mới chậm rì rì mà uống nước trong chén.

Động vật cũng có suy nghĩ của mình chúng cho rằng Hoắc Tr`âm là người tốt không có ý hại chúng, hắn c`âm kéo bình dược cùng vài bông ra tới làm sạch vết thương trên chân cùng cánh của chim nhạn, con chim nhạn kia cũng không có tấn công hắn.

Xử lí xong vết thương cho con chim nhạn kia xong sắc trời cũng thành màu đen. Hoắc Tr`âm trở lại phòng, đem đ`ô ăn ngày hôm qua còn dư lại đem làm nóng lên, ăn một bữa cơm no bụng li ền vào của tiệm bận việc.

Tuy rằng ở trong rừng chạy một ngày, nhưng hắn cũng không cảm thấy mệt, ngược lại cả người sức lực tràn tr'ề, đem áo ngắn tay cởi ra vai tr'ần bắt đ'ầu làm việc. Hắn trước tiên làm cho lò lửa cháy mạnh, tìm đá xà vương được bao bọc bởi da thú chuẩn bị luyện hóa huy ền thiết.

Theo truy ền thuyết đá này chính là đôi mắt của xà vương, giống như khi sói tru lên khi tập hợp đàn lại. Kỳ thật, đá xà vương là một loại đá phát sáng, để trong đêm tối sẽ phát ra ánh sáng xanh, dẫn tới một số côn trùng, ếch, cóc, còn có thu hút cả rắn tới. Nếu dùng nó luyện thiết, có thể làm cho huy ền thiết được trung hòa, tạo tra binh khí kiên cố không gì sánh được.

L'ân đ'âu tiên luyện cửu thiên huy în thiết, trong lòng Hoắc Tr'âm hưng phấn không nhịn được, vì không biết lượng đá xà vương c'ân khi luyện là bao nhiêu, hắn chỉ có thể lấy một nửa đá vào trong r'ài đem huy în thiết để vào.

Xen giữa màu đỏ của ánh lửa còn có ánh sáng màu xanh phát ra, ngọn lửa không cao nhưng hắn có thể cảm nhạn được hỏa lực mạnh mẽ. Hoắc Tr ầm ném mấy khối thiết bình thường vào rất nhanh thiết li ần mềm xuống.

Hắn đốt lên một cây đuốc, dùng kẹp, kẹp thiết trong lò lửa ra, bắt đ`âu chế tạo dao phay. Dao phay nhà Tiểu Đào quá cũ r cã không dùng được nữa, hắn nghĩ tới mấy ngày nữa thời điểm c âu hôn hắn sẽ mang một bộ thiết khí đến nhà Tiểu Đào, để cho nhạc mẫu nhìn tay ngh của hắn. Người gặp việc vui tâm tình sảng khoái, Hoắc Tr âm bận việc đến hơn nửa đêm, đánh xong hai dao phay. Lại nhìn nhìn cửu thiên huy cân thiết thế nhưng lại chưa có dấu hiệu đã đủ nhiệt độ. Tiếp thêm than đá vào trong lò, hắn tắm rửa sơ qua li chui vào ổ chăn ngủ.

Trong ổ chăn tựa hồ còn lưu lại mùi hương của Tiểu Đào, nằm lên đặc biệt thoải mái. Hoắc Tr`âm hôm nay thật sự mệt mỏi, rất nhanh li ền tiến vào mộng đẹp, sáng sớm hôm sau, lại lật đật chạy ra xem huy ền thiết như thế nào r à.

Hắn đã nghĩ kĩ rồi, làm cho Tiểu Đào một cây chủy thủ dùng để nàng phòng thân, còn dư lại một ít lại bỏ thêm gang tốt làm cho Hoàng nhị thiếu gia kia một cây tinh cương huy ền thiết kiếm.

Shitbaymeimei

Huy `ân thiết bên trong kiếm cũng không phải nhi `âu, như vậy nếu có người hỏi cũng dễ dàng đối phó hơn. Lúc đó li `ân nói huy `ân thiết kiếm gia truy `ân đã quá cũ, nên lại một l `ân nữa luyên lại kiếm.

Quan phủ không cho phép tư tàng vũ khí, nhưng là gia truy ền tổ tiên truy ền lại, lại quản không được.

Nghĩ kĩ tất cả mọi chuyện, Hoắc Tr`àn li`ên chuyên tâm làm việc. Làm cho nhà Tiểu Đào một cai n`ôi sắt sang như gương, lại một cái xẻng sắt, lại một cái thùng sắt, hơn nữa tối qua đã đánh tốt dao chặt xương, dao thái rau, thả vào trong đ'ày một đống to.

Thức khuya dậy sớm ba ngày li ền, mọi người chỉ nghe được tiếng leng keng liên tục phát ra từ tiệm rèn Hoắc gia, lại chưa thấy Hoắc thợ rèn mở cửa. Hắn không mở cửa mua bán, chỉ chuyên tâm làm việc. Mệt đến mức người đ ầy m ồ hôi trong lòng lại sung sướng nở hoa. Duy chỉ có khuyết điểm là mấy ngày này Tiểu Đào không có tới l ần nào, hắn không có cơm chỉ đành bất đắc dĩ thỉnh Thái bà bà sang chưng cho hắn một l ầng màn th ầu, cũng còn may là Tiểu Đào để lại tương đậu cho hắn.

Làm xong hết công việc đã sắp giữa trưa, nhìn đến các đ`ô vật đã được làm tốt Hoắc Tr`âm thực sự thỏa mãn. Ba đêm không ngủ tốt, ngày mai lại đến nhà Tiểu Đào c`âi hôn, hắn sợ bản thân có bộ dạng không tốt. Rửa sạch tay, tính toán đơn giản là ăn qua loa cho xong r ci chạy đi ngủ một giấc. Ngày mai cho mọi người trong Đi cha Doanh nhìn xem Tiểu Đào tìm được một cô gia nhanh nhẹn có tinh th`ân.

Ở trong phòng bếp tìm tìm, chỉ còn lại một cái màn th`âu, tương đã bị hắn ăn sạch r 'ài. Giỏ rau còn một cây cải trắng, bất quá hắn lười phải đi xào rau. Cũng may Thái bà bà hôm qua đem tới củ cải muối, vì thế, một tay giơ bánh màn th'âu, một tay c'âm nửa cây củ cải muối há to m'âm ăn.

" Đại Tr`âm, có nhà không?" cửa hông bên trong viện mở ra, tiến vào hai nữ nhân.

Người ngoài sẽ không biết trong viện có cửa hông, có thể là bằng hữu thân thích tới. Hoắc Tr`àm đứng dậy đi tới cửa bếp nhìn thấy người tới là ai thì mặt ngẩn ra. Là nhị thẩm nhi ều năm không nhin thấy đi theo sau là một cô nương trẻ tuổi hắn không quen biết.

Dương thị đi đến g`ân, liếc mắt một cái li `ân thấy cây củ cải muối trong tay hắn: " ai da! Đứa nhỏ này, sao lại ăn cái này nha, kiếm nhi `âu ti `ân như vậy để làm gì a. v`ê lâu như vậy cũng không thấy ngươi sang tìm nhị thúc ngươi, ta đây là hai ngày trước nghe người ta nói mới biết được ngươi đã sớm trở lai."

Hoắc Tr`àm m`ôm nhai màn th`àu, hắn cũng đâu co ngu. Đại Doanh trấn dù có lớn như vậy, hắn đã v`ê hơn hai tháng, nhị thẩm sao lại không nghe nói? Bất quá là vì chuyện năm đó lên lười phải nghĩ tới hắn thôi không phải sao.

Sao hôm nay bà ta lại chủ động tới cửa? mấu chốt chính là theo sau còn có cô nương trẻ tuổi. " nhị thẩm, từ khi trở v ề, ta công việc bên này li ền đặc biệt vội, vẫn luôn hận không thể phân thân ra làm việc đâu." Hoắc Tr ần thản nhiên đáp, nói xong lại đưa củ cải lên m ồm cắn một cái.

Dương thị cũng không muốn cùng hắn so đo, cười tửm tỉm dắt cô nương kia vào cửa, nhìn khắp nơi trong phòng một lượt, cả tử áo cũng mở ra nhìn nhìn, thở dài nói: " ngươi nhin ngươi, phòng tốt lại ở thành như vậy, chính là do thiếu một người lo liệu việc nhà a. Đây là chất nữ của ta Dương Tĩnh, biểu muội của Hoắc Vân. Tiểu Tĩnh a, ở đây có cải trắng nha, mau đi xào lên cho biểu ca ăn nha, đừng để cho hắn ăn màn th`âu trắng."

Đây là cái gì? Hoắc Tr`âm nhíu mày.

Dương Tĩnh ngầng đ`âu nhìn Hoắc Tr`ân một cái, lơ đãng toát ra vẻ thất vọng. Nam nhân này cũng quá lôi thôi r ã, đây là bao nhiều ngày r ã chưa có cạo râu? Trên cằm đ`âu hiện lên màu xanh r ã. Vành mắt biến thành màu đen, ánh mắt ảm đạm không ánh sáng. Trời lạnh như thế này đến trâu còn lạnh chết, mà hắn cũng không mặc áo trên.

Cô cô đem người này khen đến tận mây xanh, nói từ khi hắn trở vè buôn bán cực tốt, ti ền vào như nước chảy, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, mới đem giới thiệu cho nàng. Chính là.... nàng nhìn không được.

Dương Tĩnh ngượng ngùng không muốn làm, bị cô cô đẩy một phen, mới không tình nguyện c'âm lấy cải trắng, để lên thớt c'âm dao phay lên.

" dừng lại!" Hoắc Tr`âm tựa h`ô hiểu chuyện gì đang xảy ra, đi qua đoạt lấy dao phay: " người đừng chạm vào dao nhà phay nhà ta, đây là dao ta làm cho tức phụ của ta dùng."

Trên thân dao ấn một quả đào, là dao phay hắn cố ý làm riêng cho Tiểu Đào, mới không cho kẻ khác chạm vào đâu, hắn ngại bẩn.

Dương Tĩnh sửng sốt, mặt đ`ây ủy khuất nhìn v`ê phía Dương thị, trong lòng lại mừng th`âm. " cô cô, nhân gia không muốn cho ta dùng."

Dương thị trăm triệu l'ân không nghĩ tới Hoắc Tr'âm lại không cho bà mặt mũi, mặt tr'âm xuống: " ngươi đây là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi ở Thâm Châu cưới tức phụ?"

Hoắc Tr ầm ăn xong miếng màn th ầu cuối cùng, thong dong nhàn nhã rót cho mình một chén nước ấm, uống xong mới không nhanh không chậm nói: " ở Thâm Châu không cưới, bất quá là hiện tại muốn cưới, là đi ền đào, Đi ền Gia Doanh, ngày mai li ền đi c ầu hôn."

Dương thị nghẹn họng nhìn hắn trân trối: " ngươi...ngươi từ khi nào đi tìm tức phu?"

"vừa trở v`ê li `ân đi tìm, cha nương đ`âu không còn nữa, cũng không ai quản, Thái bà bà làm mai, định được ngày r `ôi ta nhất định sẽ đưa thiệp tới cho nhị thẩm nhị thúc." Hoắc Tr `ân ngáp một cái, hắn bu `ôn ngủ.

Sắc mặt Dương thị thay đổi mấy l'ân, một l'ân nữa đánh giá lại cháu trai ngây ngốc này. Rốt cuộc hiểu được hắn không ngốc, hơn nữa còn rất thông minh, không có nhà mình trợ giúp cũng sống qua ngày rất tốt. Xem ra, ý định cho hắn tìm tới mình c'âu hỗ trợ xem như đã thất bại. Mang chất

nữ đến cũng đã quá muộn. Nếu không tiếp tục hàn gắn mối quan hệ cùng gia tăng tình cảm v ề sau hắn cưới tức phụ v ề nhà có cuộc sống riêng, cangfd lười phải để ý đến nhà mình.

Dương thị cười gượng hai tiếng, nhanh chóng đổi đ ề tài: " nếu đã như vậy, nhị thẩm li ền an tâm r ồi, bằng không, còn vẫn nhớ thương đến chuyện hôn nhân đại sự của ngươi đâu. Cuối tháng, Hoắc Vân muội muội của ngươi thành thân, ngươi là đại đường ca bớt chút thời gian tới uống ly rượu mừng a. nghe nói mấy ngày hôm trước ngươi còn mua cho Hoắc Vân một khối vải bông đẹp a, thật là hài tử có tâm."

Hoắc Tr`àn cười ha hả, gật gật đ`àu: " nhị thẩm đã mời ta tới, ta khẳng định phải đi r`ài. Một khối nào đủ, ta mua thêm cho muội muội thêm một khối vải đỏ để muội ấy muốn làm gì thì làm."

Hai bên vui sướng nói chuyện, Dương thị cảm thấy mình tới đây quả là đúng đắn, đã nhặt được tiện nghi lớn. Hoắc Tr`àm cảm thấy như vậy cũng không tệ, chung quy cũng là nhị thúc ruột thịt, nếu đoạt tuyệt quan hệ cũng không tốt lắm, cho bọn họ chút ngon ngọt tương lai Tiểu Đào vào cửa, bọn họ sẽ không làm khó Tiểu Đào được, ai cũng không dám bày sắc mặt cho nàng nhìn.

Ngủ một giấc thật ngon, ngày hôm sau Hoắc Tr ầm ở trước gương đ ầng cạo râu, mới phát hiện chính mình có bao nhiều lôi thôi, khó trách biểu muội tiện nghi kia nhìn hắn chướng mắt. Chướng mắt thật đúng lúc, không c ần cô ta coi trọng hắn làm gì, Tiểu Đào nhà hắn còn đang chờ hắn tới c ầu hôn kìa.

Hoắc Tr`âm trong lòng sung sướng lâng lâng trự đi thu thập tốt chính mình, kích động đến mức điểm tâm sáng cũng chưa ăn, li ền đi tiệm vải cách vách mua vải. Thái bà bà nói hai thất vải là đủ r ầi, nhưng hắn muốn mua sáu thất li ền. Hai thất vải bông cấp cho hai cô em vợ, một thất thanh bố cùng thất màu tím nhạt cấp cho nhạc phụ cùng nhạc mẫu, còn hai thất màu đỏ rực đương nhiên là của Tiểu Đào nhà hắn r ầi.

Chuẩn bị tốt xe ngựa, sắp tốt một đống lớn đ`ô vật, Hoắc Tr`ân đỡ Thái bà bà lên cùng đi đến Đi ền Gia Doanh.

Thời tiết cuối thu mát mẻ sắc trời xanh thắm, lúa mạch non trong gió khẽ duỗi nhẹ thân mình. Hắn vung roi cho xe ngựa chạy nhanh, vẻ vui mừng trên mặt không giấu đi được nhìn từng gương mặt trên đường dường như đã từng quen biết, đ`ài cười chào hỏi.

Tiệm nước tương của Thái bà bà là cửa tiệm lâu năm, nhận thức không ít người, đi vào Đi ền Gia Doanh, li ền có không ít người tới nói chuyện với bà. Mọi người nhìn thấy đôi chim nhạn trên xe, vải đỏ, li ền hiểu đây là tới c ầu hôn a, đ ều cười hì hì hỏi đi nhà ai.

* đường ca (muôi, đê, tỷ): anh chị em ho bên nôi

Biểu ca(muội, đệ, tỷ): anh chị em họ bên ngoại

Vâng Hoắc đanh đá hôm nay làm rất tốt 10 điểm v echỗ =)))))

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 41

Thái bà bà mặt đ'ây ý cười nói: " ta là đến làm bà mối cho Hoắc thợ rèn a, là Đi ền Đào thôn các người, đây là đang muốn đi c'âu hôn."

Mọi người vừa nghe là Tiểu Đào, đ`âu sửng sốt có người nhỏ giọng nói: " cha của Tiểu Đào vừa mới ngã gãy chân đấy, trong nhà lại còn nhi 'âu hài tử, Hoắc thợ rèn là người nhanh nhẹn, sao lại tìm người như vậy cưới v ề."

Hoắc Tr`âm vừa nghe li ền không vui: "Tiểu Đào chịu khó lại hiếu thuận, mỗi ngày từ sáng sớm li ền đi tới trấn trên bán đường táo, là một cô nương tốt."

Mọi người thấy Hoắc thợ rèn đã không chê, thì mình có ý kiến làm gì li ền ngượng ngùng nói nhi ều lời. Chỉ nhìn chẳm chẳm lễ hỏi trên xe, nhìn ngó không ngừng.

" a! kia không phải là đôi vịt a, là chim nhạn thật sự nha! Ngươi thật sự có thể să được chim nhạn sao?"

" sáu thất vải, oa!!! Là sáu thất vải kìa. Hoắc thợ rèn người thật hào phóng.!"

"trời ạ! Đây là n'ãi sắt sao? Như thế nào so với gương trong nhà soi còn rõ hơn a, các ngươi nhìn a, dao phay sao có thể mỏng như thế này, còn nhẹ như vậy!"

Nghe âm thanh tán thưởng xung quanh, Hoắc Tr`âm càng thêm cao hứng, rất nhanh li ền đến cửa nhà Tiểu Đào, hắn như cũ đem ngựa buộc ở cây trước cửa nhà Thôi nãi nãi. Thôi nãi nãi vừa làm xong một đôi giày đ`âi hổ, từ trong phòng đi ra, đang muốn đưa cho người ta c`ân đi, li ền nhìn thấy

trước cửa một cái xe ngựa to.: " ai da! Xe ngựa nhà ai đây nha? Ngày đó buôc ở đây một lúc lâu mới đi, thân thích nhà ai rông rái như vậy a?"

Thái bà bà nhận ra Thôi nãi nãi, thấy bà đi lại đây li ền vui mừng nói: " là xe ngựa của Hoắc thợ rèn, ta tới làm bà mối cho hắn, hôm nay tới nhà Đi ền Đào tới cửa c ầu hôn sư này."

Thôi nãi nãi nhìn đồ vật trong xe ngựa liền líu lưỡi: "bây giời người trẻ tuổi thật khó hiểu, cưới cái tức phu thôi sao phải tốn nhiều như vatuyj hay sao? Ai đúng rồi, tiểu tử ngươi nhìn một cái, ta làm giày đầu hổ là tốt nhất xung quanh đây a, ngày các người thành thân, sau Tiểu Đào nhất định sinh cho các người một hài tử béo mập. Đến lúc đó, đừng quên tới tìm ta làm giày đầu hổ nha."

Hoắc Tr`àm đặc biệt muốn cười to, chính là ở trước cửa nhà Tiểu Đào của hắn,hắn không dám quá tùy ý, muốn tỏ vẻ tr`âm ổn nội liễm một chút mới tốt. Cố nén ý cười, gật gật đ`àu đáp: " tốt, Thôi nãi nãi, chờ nhà ta có hài tử, nhất định tới tìm ngài tới làm giày." shitbaimeimei

Thôi nãi nãi li ền hoảng hốt: " tiểu tử, chúng ta mới gặp nhau l'ần đ'àu gặp sao ngươi biết ta tên Thôi nãi nãi?"

Hoắc Tr`âm trong lòng th`âm kêu khổ, chung quy vẫn là có chút đắc ý vênh váo. Thế nhưng nếu nói Tiểu Đào có nói qua với hắn v`ê thôi nãi nãi, thuận miệng lộ ra. Hoắc Tr`ân chỉ có thể giả vờ không nghe thấy,

Cúi người vào trong xe lấy đ ồ, Thái bà bà vừa nhìn thấy vẻ mặt này cuả hắn đương nhiên hiểu rõ, khẳng định là Tiểu Đào nói cho hắn biết, li ền đứng bên cạnh hòa giải: " tất nhiên là ta nói nha, trên đường đến đây ta đã nói cho hắn biết, ở trong thôn Tiểu Đào có một Thôi nãi nãi, làm giày đ ầu hổ đặc biệt tốt. Để hắn v ề sau có hài tử, tìm người làm hài."

Thái bà bà không hổ là lão nhân lâu năm người từng trải, nói một câu liền làm cho hai người thật cao hứng. Thôi nãi nãi còn phụ giúp đem đồ chuyển vào trong nhà Tiểu Đào.

Ra nghênh đón đ`ài tien chính là nãi nãi Đinh thị, mấy ngày nay nàng luôn mong chờ Hoắc gia tới cửa c`ài hôn. Ngày nào cũng đến nhà Tiểu Đào từ sáng sớm ng 'ài chờ, tới buổi tối sẽ v`ê đại bá Tiểu Đào nghỉ ngơi. ở trong phong đ`ài đứng ng 'ài không yên chốc chốc lại ra ngoài viện thăm dò mong chờ một chút.

Thấy Hoắc Tr`âm mang theo một đôi chim nhạn, ôm vài thất vải tiến vào trong nhà, Đinh thị vội vàng chạy ra tiếp đón: " ai nha, mua nhi ều vải như vậy, chỗ này có thể làm được bao nhiều y phục mới a, hắc hắc..."

Diệp thị ra đón, liếc mắt một cái li ần nhìn thấy Thái bà bà trong tay cần n ầi sắt. Là người có trù nghệ tốt, đối với đồ dùng trong nhà bếp đương nhiên sẽ càng để ý. Bà cần n ầi trên tay, nhìn trái nhìn phải cẩn thận nhìn kĩ vài lần, sợ hãi nói: " trời ạ, trên đời có n ầi tốt như vậy sao. Ta trước kia ở gia đình nhà giàu ở phương diện ăn uống chú ý như vậy mà cũng chưa từng thấy có n ầi nào tốt như vậy."

Tay ngh ềcủa mình được nhạc mẫu thưởng thức như vậy, Hoắc Tr ần đặc biệt cao hứng, thừa dịp cả nhà đang nhìn này nọ, hắn lặng lẽ đến cạnh Tiểu Đào. Tiểu Đào đương nhiên biết hôm nay hắn tới c ầu hôn, cho nên, không đi ra ngoài nghênh tiếp hắn. Chỉ đỏ mặt ng ồi im một góc, e thẹn, cái gì cũng không dám nói.

" Tiểu Đào, muội mấy ngày nay sao không tới trấn trên? Ta thật nhi ều ngày chưa được một bữa cơm no a, muội nhìn một cái xem, có phải hay không ta đã g ầy r ầ.?" Hoắc Tr ần thấp giọng nói.

Tiểu Đào lúc này mới ngầng đ`àu lên, nghiêm túc nhìn hắn cảm giác thật sự hắn có chút g`ây xuống. Xem hắn mang nhi `àu thiết khí tới nhà mình như vậy, khẳng định rất mệt đi, li `àn nhẹ giọng hỏi hắn: " vậy điểm tâm sáng nay huynh đã ăn chưa?"

" không có a, trong nhà không còn gì để ăn, đi bắt chim nhạn tới, lại đi đánh thật nhi ều thiết khí cho kịp. Vừa xong li ền muốn tới đây c ầu hôn, bào còn nghĩ được chuyện ăn cơm a." ánh mắt Hoắc Tr ầm trông mong nhìn Tiểu Đào, giống như chó nhỏ hướng chủ nhân vẫy đuôi. Tiểu Đào đứng

dậy: " vậy huynh trước cứ ng à chờ một lát, muội đi làm cho huynh một chén mì."

" được a!" Hoắc Tr`ân lập tức nở nụ cười, hai mắt đ`âu híp lại cảm thấy mĩ mãn mà nhìn thân ảnh yểu điệu của Tiểu Đào rời đi.

Đinh cho Anh tử đi gọi đại bá cùng tam thúc tới, đã muốn đính hôn, cả gia đình phải ng 'à ăn với nhau một bữa cơm. Thái bà bà c 'àn tay Đinh thị đi vào bu 'àng trong, đem một thỏi bạc 10 lượng ra, sáng đến mức làm cho mắt Đinh thị không mở ra được.

Diệp thị không nghĩ tới, hắn thế nhưng thật sự đưa tới một đôi chim nhạn thật, vải cũng là sáu thất vải, còn có nhi ều thiết khí như vậy, thật sự ngượng ngùng nhận lấy bạc từ hắn.

Hai bên nhún nhường một phen, Hoắc Tr`âm chung quy là không chịu đem những thứ này lấy v`ê ở trên giường đất bày ra tất cả đ`ô lên trên, khi đại bá cùng tam thúc Tiểu Đào vào cửa, đ`êu bị dọa cho hoảng sợ.

Hoắc Tr`âm vừa khách khí cùng trưởng bối nói chuyện, thỉnh thoảng lại liếc mắt ngó xuống phòng bếp. Rất nhanh, Tiểu Đào li ền bưng một chén mì sợi ra, Hoắc Tr`âm bước nhanh đi ra ngoài, từ trên tay nàng tiếp nhận chén mì to, để lên bàn bát tiên trong nhà. " là mì sườn kho, huynh nhân lúc nóng ăn đi." Tiểu Đào mang tới một đôi đũa cùng một cái muỗng bằng thiết, mang tới để lên bàn cho hắn.

Hoắc Tr`âm lại không vội vã ăn mì, mà từ trên người lấy ra chủy thủ được làm từ huy ền thiết đã được chế tạo tỉ mỉ, đặt vào tay Tiểu Đào: "đây là đ`ô ta đặc biệt làm cho muội, thời điểm ra cửa c`âm đi mang trong người phong thân. Đây chính là bảo bối nhà chúng ta nha, ngàn vạn l`ân không thể đem cho người khác."

Bu 'ông trong mấy trưởng bối đang nói chuyện không có cố ý đi ra ngoài nhìn, Đi 'ên Liễu cùng Anh tử lại nhịn không được tò mò nhìn ra ngoài xem, nghe được lời thợ rèn nói, đ 'âu không nhịn được che miệng cười trộm, còn đang mới c 'âu hôn thôi đấy, mà đã nói " nhà chúng ta " r 'ài. Tiểu Đào c 'ân chủy thủ trong tay thưởng thức, vỏ đao trông rất giản dị tự nhiên, dùng sức

rút vỏ ra, lại phát hiện không giống như trong tưởng tượng, giống như n à sắt sáng bóng kia. Màu sắc có chút tối hơn, trên mặt còn có những hoa văn kì quái: "đây là chủy thủ gì? Rất khó tìm sao? Muội thấy khá giống với dao nhỏ mà Tr àn đại thúc khi cắt thịt hay dùng tới nha."

Hoắc Tr`âm mới ăn được nửa ngụm mì, nghe thấy câu này của nàng, mì trong m`ôm nghẹn lại. Cố gắng nuốt đi xuống, mới chậm rãi nói: " đây là báu vật vô giá, dù có một vạn đao cắt thịt kia cũng không bằng. Muội tới đây, chém cái muỗng này xem."

Hắn c`âm đ`âu kia của chiếc thìa, lại để cho Tiểu Đào tới chém xuống. Tiểu Đào kinh ngạc nhìn hắn một cái, nhưng cũng không để trong lòng, c`âm chủy thủ vung tay lên li`ân chém lên muỗng thiết.shitbaimeimei

" cạch" một tiếng, cái muỗng đứt thành hai đoạn. Tiểu Đào hoảng sợ, không nghĩ tới, một cậy chủy thủ không dễ nhìn như vậy lại có thể sắc bén tới như vậy.

Hoắc Tr`âm ăn một miếng thịt, dạt dào đắc ý mà nhìn nàng: " thế nào? Muội biết sự lợi hại của nó hay chưa? Cất giữ thật tốt, đây chính là đ`ô gia truy ền nhà chúng ta, tương lai có thể truy ền cho hậu thế."

Lúc này cũng vừa mới c`âu hôn, li `ân nói tới hậu thế, Tiểu Đào bị hắn làm cho xấu hổ mặt đỏ bừng, đem chủy thủ bỏ vào vỏ đao. Chạy thật nhanh v`ê phong mình, không chiu đi ra.

Hoắc Tr`âm vừa ăn mì vừa dùng ánh mắt liếc v`ê phía cửa phòng Tiểu Đào, bộ dáng kia người nhà Đi ền gia đ`ều cao hứng muốn cười. Hoắc thợ rèn là thật sự thích Tiểu Đào, mỗi lời nói, hành động đ`ều có thể nhìn ra. Tương lai Tiểu Đào gả cho hắn, khẳng đinh là hưởng phúc.

Hai nhà bàn tốt chuyện hôn sự, li ền bắt đ ầu thương lượng đến hôn kỳ, Tiểu Đào năm nay mới 14 tuổi, theo ý của Diệp thị, nhanh nhất cũng là sang năm thành thân.

Chính là ở trên đường, Hoắc Tr ầm đã luôn dặn dò Thái bà bà, nhất định phải đem chuyện thành thân định tronh năm nay, hắn thật sựu không muốn

một mình cô độc qua năm nay nữa.

Thái bà bà cười nói: "Đại Tr`àn đã 23 a,không thể lại kéo dài thêm nữa, hắn hằng ngày làm việc tốn sức, lại cơm không có ăn đủ no, không có người chăm sóc cho a."

Diệp thị rũ mắt nghĩ nghĩ, dùng khẩu khí thương lượng nói: " nếu không, để cho Tiểu Đào lâu lâu tới làm cho hắn một n'à màn th'àu, h'àm một n'à thịt. Tuy còn chưa thành thân chạy tới chạy lui qua nà ch 'âng có chút không thích hợp, nhưng là chung quy cũng đã đính thân, mọi người cũng sẽ không nói gì nhàn thoại."

Thái bà bà nào chịu như vậy: " ai da! Còn chờ lâu như vậy làm gì nha? Trực tiếp thành thân là tốt r'ữ, phu thê đ'ờng tâm hiệp lực là tốt r'ữ, cuộc sống khẳng định càng rực rỡ nha. Tiểu Đào lo việc nhà, Đại Tr'ần càng thoải mái làm việc lại làm thêm nhi ầi chút đ'ồ vật, việc thành thân cũng tốn không ít ti ền đâu, không lỗ lực kiếm ti ền sao được."

Đúng vậy, đừng nói là thành thân, sửa phòng, mời rượu, làm y phục chăm đệm mới thôi cũng là c`ân ti`ân, mà đính thân đã mang tới nhi ầu như vậy, cũng là tốn rất nhi ầu r ầi. Diệp thị rối rắm nói: " chính là Tiểu Đào còn quá nhỏ a, nếu năm nay thành thân, nói không chừng sang năm li ần hoài thai, mới 15 li ần sinh hài tử, ta sợ..."

Nữ nhân sinh hài tử giống như bước qua quỷ môn quan, tuổi càng nhỏ, thân thể chưa phát triển tốt lại càng thêm nguy hiểm. Diệp thị thương khuê nữ, Thái bà bà cũng có thể hiểu được, tất cả mọi người đ`âu là nữ nhân, đ`âu trải qua.

Thái bà bà có chút chịu không nổi, quay đ`âu hỏi Hoắc Tr`âm: "Đại Tr`âm, nương Tiểu Đào nói có đạo lý, ngươi nếu lui lại một năm thì tốt hơn, sẽ tốt hơn cho Tiểu Đào."

Hoắc Tr`àn cúi đ`ài xuống, trong lòng đặc biệt khó chịu. Hắn muốn cưới Tiểu Đào nhà hắn v`ê nhà nha, chờ thêm một ngày lại càng thêm khó chịu, hận không thể hiện tại đem nàng v`ê nhà luôn. Chính hắn lại sợ Tiểu Đào gặp nguy hiểm, nàng còn nhỏ tuổi như vậy, nếu thật sự vì nàng sinh hài tử

cho hắn mà gặp nguy hiểm, Hoắc Tr`âm thật sự không biết nửa đời còn lại sẽ sống như thế nào.

Kỳ thực hài tử có thể chậm chút r à sinh, hắn cũng không vội vã sag năm phải ôm được hài tử, hắn chính là muốn tiểu đago mỗi ngyaf đ àu ở bên cạnh hắn, có thể thấy nàng là tốt r à, cho dù giống như l àn trước ngủ ở cách vách cũng được.

Nhưng nếu không thấy nàng hắn sợ hắn chịu không nổi mà phát điên lên mất!

* mì sườn kho

Mì sườn kho thảo mộc

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 42

Chương 42

Phong tục của Đại Doanh trấn, khuê nữ trong nhà 16 tuổi mới xuất giá. Cũng có nhà trai sốt ruột muốn ôm tôn tử, nhưng cũng sẽ là 15 tuổi sau khi làm lễ cập kê, còn 14 tuổi thành thân thật sư rất ít thấy.

Cả nhà Tiểu Đào sinh ra, đ`àu sinh sống ở đây chưa có đi đâu xa, cũng không biết ở nới khác có rất nhi àu người 13,14 tuổi đã thành thân sinh hài tử r à.

Hoắc Tr`âm bu cân bực suy nghĩ một h'âi, nhẹ giọng cùng mọi người thương lượng: " nếu không trước cuối năm thành thân, sang năm hoặc sang năm sau nữa mới viên phòng?"

Tiểu Đào ng à một mình trong phòng, nghiêng tai lắng nghe bọn họ nói chuyện, trên mặt nóng như lửa đốt, ngón tay xoắn lại với nhau như có nai con chạy loạn trong lòng.

Trước kia nãi nãi nói muốn để nàng gả cho Phùng Mãn, nàng cảm thấy chính mình mới có 14 tuổi, còn rất nhỏ, chuyện thành thân gì đó rất xa với mình. Chính là hiện tại suy nghĩ không giống như vậy, Hoắc Tr`àn mỗi ngày đ`àu làm việc tốn sức, mệt mỏi như vậy, cơm lại không ăn đủ no, ngẫm lại li àn cảm thấy trong lòng khó chịu.

Tuy rằng tuổi không phải quá lớn, nhưng nàng cảm thấy ngày thường cũng không có sinh bệnh gì, thể trạng khá tốt. Hơn nữa tháng ba sang năm nàng li ền cập kê. Nếu tháng chạp thành thân cũng chỉ là trước có một quý mà thôi, kỳ thật cũng không khác nhau lắm.

Nhưng là nghĩ như vậy trong lòng thôi, nào dám nói ra. Nếu để người khác nghe được khẳng định nói nàng vội vã muốn gả ch ồng. ở trước mặt mọi người bàn luận đ ề tài này, dù cho da mặt Hoắc Tr ầm không mỏng cho lắm, cũng nghẹn đỏ mặt, Diệp thị cùng đại bá, tam thúc càng vô pháp mở miệng ra được.

Thái bà bà vừa thấy mọi người đ'àu xấu hổ không nói được câu gì, cũng hiểu ý Hoắc Tr ần đã rất nôn nóng r ồi, li ền cười ha hả mà nói: " xem ra chỉ còn biện pháp này thôi, Đại Tr ần hắn cũng không dễ dàng a, trước năm thành thân, trước tết có thể ăn cơm no làm việc càng hiệu quả. Phu thê thành thân ra ngoài làm việc bán hàng đ'àu rất tốt, ở trong thành thỉnh đại phu cũng tiện hơn. Đối với cả hai nhà đ'àu tốt, nếu không định ở tháng chạp đi, vừa hết năm cũ, các người nghĩ thế nào a?"

Cũng may, Đi 'ên gia biết Hoắc thợ rèn khó xử li 'ên đáp ứng chuyện thành thân vào tháng chạp.

Hoắc Tr`âm đặc biệt vui vẻ, giữa trưa ăn cơm càng thêm nhi ầu. Mọi người nhìn thấy lượng cơm mà Hoắc Tr`âm ăn, càng thêm tán thành chuyện thành thân này, bị đói thành như vậy thật đúng là khó chịu.

Trở lại trấn trên, Hoắc Trầm nhờ người xem ngày lành, ngày 16 tháng chạp hợp chuyện cưới gả, vì thế hai bên đầu định là ngày này.

Hoắc Tr`âm trong lòng an tâm, li ền bắt đ`âu chuyên tâm làm việc kiếm ti ền. Trong đ`âu đ`âu là hình bóng của Tiểu Đào, làm việc càng thêm ra sức. Chờ Tiểu Đào gả cho hắn, hắn nhất định sẽ cho nàng ăn ngon mặc đẹp, sống thật tốt, hắn không muốn để nàng chịu khổ.

" đường táo thơm ngon đây, mới có thêm phù dung cao đây, lại đây tới nếm thử nha..." trên đường lớn truy ền tới âm thanh giao hàng, Hoắc Tr ầm dừng chùy sắt trong tay lại, không tự chủ mà thăm dò ra ngoài nhìn xem. shitbaimeimei

Ai! Lại là Tiểu Liễu, không phải là Tiểu Đào.

Tuy rằng biết rõ kết quả sẽ là như vậy, nhưng mỗi l'ân nhìn ra ngoài thăm dò đ'âu hy vọng có kì tích phát sinh.

Tiểu Đào đã đính thân, sẽ phải ở nhà làm đồ cưới, làm giá y. Tiểu Liễu không có việc gì làm, hơn nữa, Tiểu Liễu có năng lực bán hàng tốt hơn so với Tiểu Đào. Da mặt Tiểu Liễu dày, dám nói nhi ều lời chọc cười r ềi đem hàng bán đi. Lại nói, Tiểu Đào đã đính thân không thích hợp cả ngày đi khắp nõi bán hàng.

Chính là trong lòng Hoắc Tr`ân khó chịu a, mới có nữa tháng ngày lành, bây giờ lại không có cơm ăn r`â. Tuy nói chỉ còn ba tháng, Tiểu Đào li ền gả lại đây, chính là ba tháng cũng là 100 ngày đấy, một ngày lại một ngày chịu đựng, khi nào mới thoát khỏi a.

Đối diện bỗng nhiên vang lên âm thanh chửi bậy của Tr`àn thịt lợn, sau đó li ền nghe được tiếng kêu như lợn chọc tiết của Tr`àn Mẫn Đạt. Người đi đường đ`àu dừng bước chân lại nhìn náo nhiệt, người bán hàng ngoài đường cũng dừng tay duỗi cổ nhìn qua.

Tr`ân thịt lợn tay trái c`âm dao mổ lợn, tay phải giơ cao lên, chạy vòng quanh hàng thịt lợn đuổi đánh nhi tử. " tiểu tử thối, cha nương li`âu mạng kiếm ti`ên cho ngươi đi đọc sách, ngươi lại cuốn gói trở v`ê. Ngươi không thi đậu, lão tử cũng chưa đánh ngươi, hiện tại ngươi không chịu học lão tử đánh chết ngươi."

Ngoài miệng nói muốn giết hắn nhưng trên tay lại không hạ xuống được, mặc dù đuổi theo cũng chỉ là ở đằng sau hung hăng vỗ một cái vào lưng hắn, kỳ thật vẫn là muốn hù dọa hắn, cho hắn thành thành thật thật quay lại thư viên đọc sách.

Tr`àn Mẫn Đạt vừa vắt chân lên cổ chạy vừa quay lại giải thích với lão cha: " cha nha, thật sự không phải do con không chuyên tâm đọc sách, mà đọc những thi từ đó căn bản không dùng đến được a, cái gì mà trong thư giấu vàng, căn bản là gạt người. Con quan thì mới làm quan, nhà ta đâu ai chống lưng, vĩnh viễn đ`àu thi không đậu được, đọc thêm nhi àu sách nữa cũng vô dung."

Tr`ân thịt lợn thân ngươi hơi phì nhiêu, chạy vài vòng li ền không chạy nổi nữa, chống tay vào cây cột, thở h ềng hộc, dùng dao mổ lợn chitr thẳng vào Tr ần Mẫn Đạt: " ngươi bao nhiêu tuổi? Lão tử không vội ngươi gấp cái gì, học thêm mấy năm li ền thi được, sợ cái gì?"

" cha, con không còn nhỏ nữa, đã 18 r ồi, ở Đại Doanh trấn chúng ta không phải là khuê nữ 16 thành thân, hán tử 18 thành thân sao? Ngài mau tìm cho con một nàng dâu a, lại bán thịt kiếm ti ền, ngài nhìn a, Hoắc đại ca đối diện đã đính thân r ồi a." Tr ần Mẫn Đạt chung quy cũng là còn trẻ, người lại g ầy, chạy nhanh hơn lão cha nhà mình nhi ều. Thấy lão cha đứng bất động, hắn li ền đứng cách đó hơn một trượng tiếp tực thương lượng cùng lão cha.

Hoắc Tr`àm căn bản không muốn xen vào chuyên của nhà hắn, thế nhưng lại nghe thấy họ nhắc tới tên mình, li ền buông đại chùy trong tay xuống, đi ra cửa xem xét tình hình.

"Đại Tr`âm bao nhiều tuổi? Hắn đ`âu đã hai mấy r`ài. Ngươi còn chưa có 20 đâu, tiểu tử nhà ngươi gấp cái gì?"Tr`ân thịt lợn thở phì phì nói.

Hoắc Tr`ân thấy hai cha con bọn họ lấy chính mình ra bàn chuyện này, li ền mở miệng nói: " Tr`ân đại thúc, ngươi cũng đừng khó xử Mẫn Đạt. Chúng ta là con nhà nghèo, có thể kiếm ti ền ăn đủ no là được, làm gì một hai phải buộc hắn đi đọc sách làm quan? Ta cuối năm thành thân, sang năm nhất định có một nhi tử béo mập, ngươi cũng nhanh nhanh tìm cho Mẫn Đạt một mối, đến lúc đó chúng ta có thể cho nhi tử hai nhà chơi cùng nhau."

Mọi người nghe thấy liền cười haha, Trần thịt lợn hung hăng cắm dao mỗ lợn lên thịt lợn trên bàn. Nhà hắn tổng cộng có

Mọi người cười ha ha, Đại Nhục Tr`àn khí con dao giết heo hung hăng cắm ở thịt heo thượng. Nhà hắn tổng cộng bốn cái hài tử, li ền sinh ba cái nữ nhi, cuối cùng mới được Tr`àn Mẫn Đạt này một cái nhi tử, đương nhiên sẽ không có thật sự làm hắn bị thương. Lại nghe Hoắc Tr`àn nhắc tới chuyện tôn tử, Tr`àn thịt lợn li ền rối rắm. Đích xác, tuổi của hắn càng ngày càng lớn, dĩ nhiên muốn ôm tôn tử, chính là sơ nhi tử thành thân sẽ càng

ngày việc đọc sách càng thêm chếnh mảng, mới khuyên hắn chuyên tâm đọc sách đi, chạy nhanh đi đậu cử nhân. Tr ần Mẫn Đạt thấy lão cha đã bình tĩnh lại, li ền c ầu khẩn nói: " cha, con không nói dối, thật sự là như vậy, cho dù con có đọc thư có thuộc làu làu đi nữa, con cũng không làm nổi quan, ngài cho con đi bán thịt đi."

Tr`àn thịt lợn hung hăng thở dài một hơi, nhìn nhi tử không biết cố gắng của mình, nới: "được, tiểu tử ngươi muốn bán thịt đúng không? Từ giời trở đi, ngươi li ền đứng ở đây bán thịt đi, sắp ăn tết, ta muốn đi vào núi thu mấy đ`àu lợn v`ề. Ta cùng nương ngươi đi, chính ngươi tự mình bán đi, biết mỗi loại bao nhiều ti ền không?" Tr`àn Mẫn Đạt dùng sức gật đ`àu: "biết, con mỗi ngày nìn ngài bán thịt, có thể không biết được hay sao?"

" được, ta mười ngày, trong h'âm còn một đ'âu lợn, đủ cho ngươi bán. Lão tử muốn nhìn xem ngươi muốn đọc sách hay là muốn đi bán thịt."

Tr`ân thịt lợn thở phì đi vào hậu viện, lập tức cùng với nương Mẫn Đạt c`ân theo hai tay nải, dắt xe lừa ra. Khưu thị lo lắng, đương nhiên muốn dặn dò nhi tử vài câu. Nhưng thấy Tr`ân thịt lợn đang nóng nảy,vung roi muốn đi Khưu thị vội vàng đuổi theo, bất đắc dĩ leo lên xe đi.

Không còn náo nhiệt để nhìn, mọi người li ền tản ra, Hoắc Tr ầm cũng trở lại cửa tiệm, tiếp tục đánh đ ồ. Nhìn qua khe cửa, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn v ề phía gian thịt đối diện, dù sao tên thư sinh này bán thịt cũng là l ần đ ầu tiên. Hoắc Tr ầm thập ph ần tò mò tiểu tử này làm được hay không.

Tiểu Liễu cũng tò mò đi qua nhìn, nhìn bộ dáng của hắn luống cuống tay chân, vừa cắt thịt vừa lấy ti ền. Chính là lúc đang hoảng hốt cắt thịt một đao kia đi xuống thiếu chút nữa chặt luôn ngón tay mình.

"Trần đại ca, ta tới giúp ngươi thu tiần" Tiểu Liễu cười nói.

Tr`ân Mẫn Đạt đang vội đến sứt đ`âu mẻ trán vội vàng gật đ`âu: " được a, được a, Tiểu Liễu, thu của vị đại nương này 30 văn."

Tiểu Liễu không chút hoang mang đem rổ đò của mình để sang bên cạnh, nhận của đại nương kia ti ền đếm đếm li ền ném vào tráp. Tr ần Mẫn Đạt cắt

thịt nhanh hơn, cắt, thừa r`ã, lại cắt xuống, thiếu r`ã. Thừa dịp hắn đang cắt thịt, Tiểu Liễu vội vàng đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa của mình,: " đại nương a, ta mới có thêm bánh phù dung nha, ba văn một khối, ngài mua hai cái sao?"

Chờ Tr`ân Mẫn Đạt cắt thịt tốt không có việc gì, li ần thăm dò nhìn vào trong rổ của nàng, thấy bánh phù dung được làm tinh xảo đẹp mắt, màu sắc mê người, li ần gật đ`ài: " được cho ta hai khối đi, vừa vặn mang v`ê cho tiểu tôn tử nhà ta ăn. Hắn thèm ăn chỉ muốn ăn thịt, ăn vặt thôi."

Tiểu Liễu nhanh nhẹn bọc hai khối bánh lại để vào trong rổ của đại nương, thu 6 văn ti ền, bỏ vào h ầu bao của mình. Tr ần Mẫn Đạt l ần đ ầu bán thịt, cắt không chuẩn mặc kệ khách nhân nói muốn một cân hay gì đ ều cắt thành 2 cân, hắn cắt lệch vài l ần. Thừa dịp lúc này, Tiểu Liễu lại đẩy mạnh tiêu thụ đường táo nhà mình. Thấy hắn bên kia, li ền dừng lại thu giúp hắn ti ền, cả hai đ ều không chậm trễ. Rất nhanh li ền tới thời điểm tan chợ, Tiểu Liễu thấy rổ không còn gì. Tiểu cô nương âm th ần đắc ý, nàng ở đây mượn hoa hiến phật đúng là không t ồi. Ý muốn của nàng là: " phàm là người tới mua thịt đ ều là kẻ có ti ền, đối với kẻ có ti ền một hai văn đ ồ ăn vặt tính là gì.

Hơn nữa so với bán thịt, đò của mình có vẻ tiện nghi hơn. Mọi người chờ Tr`ân Mẫn Đạt cắt thịt nhàn rỗi không có việc gì tự nhiên sẽ mua của nàng a.

Hoắc Tr`âm bên kia làm việc, nhìn thấy quán thịt đối diện, càng nhìn lông mày cũng sắp xoắn lại với nhau r`ã. Hắn không ngại em vợ của hắn tới phụ giúp cho nhân gia, mà là hâm mộ, ghen ghét, hắn hận a! nếu Tiểu Đào có thể tới đây hỗ trợ cho hắn thì tốt r`ã, mỗi ngày có thể đánh thêm nhi ầu đ`ô vật a, lại có thể nhìn thấy nàng. Chính lúc đang suy nghĩ miên man, có người tiến vào mua đ ồ, Hoắc Tr`âm không thể không ném thiết chùy xuống, đi tới bán hàng thu ti ền.

" Hoắc thợ rèn, thiết khí đánh tốt đ`ều ở đây sao? gian cách vách có còn không?" người này mọi thứ trên mặt bàn, không thấy có thứ mình muốn, li ền thăm dò hướng v ềgian cách vách nhìn xung quanh.

" không có, gian đó là ta để gang với than đá, đ`ô đánh tốt đ`àu ở đây. Ngươi nếu muốn đ`ô khác. Có thể dặn trước ta, họp chợ l`àn sau quay lại đây."

Người nọ nói ra đ'ô vật mình muốn, li ền đi ra cửa. Hoắc Tr ầm không trở lại làm việc lại quay ra nhìn chằm chằm gian bên cạnh, suy nghĩ...

Bỗng nhiên, một chủ ý tuyệt diệu nhảy ra trong đ`âu. Hắn rốt cục có biện pháp, vè sau mỗi ngày đ`âu có thể nhìn thấy Tiểu Đào r`âi.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 43

Edit: shitbaimeimei

Hoắc Tr`àm nghĩ đến bố cục trong nhà, cửa tiệm mặt đường cùng nhà ở hậu viện đ`àu giống nhau là tứ gian. Chẳng qua hậu viện là nhà ngói, còn cửa tiệm là phòng gạch mộc. Hắn ngày thường làm việc đ`àu ở ba gian nhà phía tây, gian đ`àu tiên dùng để lò bát quái, gian giữa để rèn sắt cùng bày biện bán đ`à Kỳ thật vẫn còn thừa một gian nhà phía đông nhưng một mình hắn ở không hết nhi àu nhà như vậy, hắn li àn đem gang, than đá vào gian nhà để không kia. Hoắc Tr àn ở tây phòng đi dạo một vòng lại ở đông phòng xem xét một lát, phát hiện ra đem than đá cùng gang để sang phòng có lò bát quái kia hoàn toàn vừa vặn. Nói như vậy, đông phòng li àn có thể để trống r ài. Thật ra gian phòng này không phải thực sự rộng rãi, nhưng bên trong đặt hai cái bàn bát tiên thì vẫn dư dả, nếu đem phòng này thu thập gọn lại r ài để Tiểu Đào mở một tiệm ăn nho nhỏ thì quá thích hợp r ài.

Nói li ền làm, Hoắc Tr ần việc cũng không làm nữa, đóng cửa nghỉ bán chỉ thu thập phòng ở. Trước đem than đá cùng gang chuyển sang tây phòng, sau đó đem phòng phía đông quét tước sạch sẽ, vì ngày thường chất đống đ ồ vật, trên tường khó tránh khỏi lưu lại tro bụi cùng vết bẩn. Hoắc Tr ần giống như đang thu thập tân phòng, đem vôi quét lên một lượt, n ền phòng cũng lát gạch xanh.

Làm xong hết thảy, Hoắc Tr ầm nghĩ đến việc muốn đục một cái cửa số trên tường. Phòng gạch mộc muốn đục một cái cửa số rất đơn giản, chẳng qua v ề sau tường không chắc chắn như cũ nữa dễ dàng đổ xuống. Bất quá không quan hệ, hắn có biện pháp. Hắn dùng một ván sắt, đánh một khung cửa số vuông vức, lại làm một t ầng vải sa, vừa có thể ngăn cản bụi tro bên tiệm rèn lại vừa có thể nhìn thấy tình hình của hai bên.

Nhìn gian phòng thay đổi hoàn toàn, sạch sẽ ngăn nắp, Hoắc Tr`âm vừa lòng gật đ`âu, lại đi đến nhà thợ mộc trong trấn mua hai bàn bát tiên cùng tám băng ghế ng 'à, một tiệm mì nhỏ đã hoàn thành.

Xong xuôi tất cả, đã là buổi chi ầu ngày 18 tháng 9, ngày hôm sau chính là buổi họp chợ lớn. Hắn một ngày cũng không chờ được nữa, li ần ngóng trông Tiểu Đào có thể ở bên cạnh mình, cho nên hắn chuẩn bị xe ngựa, thẳng tiến đến Đi ần Gia thôn.

Tiểu Đào đang ng trên giường đất làm một cái áo bông màu h trìng đường kim mũi chỉ đ'àu thập ph trìn cẩn thận, đường may tinh mịn đẹp đẽ. Khóe miệng Tiểu Đào khẽ ngậm một nụ cười nhẹ, vừa làm áo vừa suy nghĩ đến cuộc sống tương lai sau này.

"Tiểu Đào!" Hoắc Tr`âm bỗng nhiên xuất hiện ở cửa, dựa vào khung của cười tủm tỉm nhìn nàng.

Tiểu Đào không h'è có chuẩn bị trước, không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây. Tay run lên, kim khâu đâm vào ngón tay, máu nhanh chóng chảy ra trên ngón tay trắng nõn, đặc biệt chói mắt.

Hoắc Tr`âm vừa thấy, li`ên nhíu mày, đi nhanh vào trong nhà ng cũ xốm xuống bên chân Tiểu Đào, nắm lấy tay nhỏ của nàng: " chảy máu r cũ, làm sao bây giờ? Ta không mang kim sang được."

Tiểu Đào li ần lập tức đỏ mặt, đem kim chỉ để sang một bên, đem tay mình rút ra khỏi bàn tay ấm áp của hắn: "không sao, lát nữa là ổn r ầi."

Vừa dứt lời, nàng li ền để ngón trỏ bị kim đâm để trên miệng dùng đ ầu lưỡi liếm liếm vết thương. Hoắc Tr ầm li ền ngửa đ ầu nhìn nàng....

Giờ khắc này, hắn không biết tim mình còn đập nữa hay không, cũng không biết còn hô hấp nữa hay không, trong đ`ài chỉ còn hình ảnh xa hoa lộng lẫy trước mặt.

Cô nương gương mặt xinh đẹp, ngón tay trắng mịn, để bên trong cái miệng hồng hồng, miễn bàn có bao nhiều mê nguời.

Hắn đứng bật dậy, đôi tay đặt lên vai Tiểu Đào, thân mình vừa mới tiến v'ê phía trước, li ền thấy Tiểu Đào ngước mắt, ánh mắt trong suốt như làn nước mùa thu.

Bốn mắt nhìn nhau g`ân trong gang tấc, xung quanh an tĩnh cực kì giường như có thể nghe được cả tiếng tim đập của đối phương. Cách vách bỗng dưng vang lên tiếng ho khan của Đi ền Mãn Thương: " Anh tử, lấy chút nước cho cha."

Tiểu Đào phục h'ài tinh th'àn, đẩy Hoắc Tr'àm ra bước nhanh ra ngoài: " cha, nương mang theo Anh tử cùng Đi an Tùng đi nhà đại bá, con đem nước tới cho ngài."

Hoắc Tr`âm che ngực, bình ổn tâm th`ân, lúc này mới xoay người đi vào đông phòng, chào hỏi nhạc phụ.

"đại thúc, hôm nay ta tới đón Tiểu Đào lên trấn trên một chuyến. G`ân đây, ta có thấy tiểu liễu bán đường táo khá tốt. Chỉ là, Tiểu Đào ở ngốc trong nhà không buôn bán cũng có chút đáng tiếc. Nhà ta có bốn gian nhà mặt ti ần, ngài hẳn là biết rõ. Hai ngày này ta thu thập qua một phen, muốn để Tiểu Đào mở một tiệm mì, ta dẫn nàng đi nhìn một cái."

Hoắc Tr`âm mặt mày tươi cười nói. Đi ền Mãn Thương chớp mắt, h`âi tưởng lại bố cục phòng ốc Hoắc gia, gật đ`âu nói: " vị trí kia của nhà ngươi, muốn mở một tiệm nhỏ cũng thật tốt. Chính là Tiểu Đào là cô nương đã đính thân, nếu mỗi ngày đ`âu lộ mặt buôn bán, ngươi... ngươi không sợ bị người ta nói nhàn thoại hay sao?"

Đi ần Mãn Thương là người thành thật, điểm này Hoắc Tr ầm cũng đã nhìn ra, li ần rộng rãi cười nói: "chuyện này thì có gì đáng nói? Còn không phải chỉ là mở một tiệm ăn nhỏ thôi sao. Nói cho cùng cũng không phải nơi khác, là phòng của nhà mình thì sợ cái gì? Dù sao...hiện tại trên trấn mọi người đầu đã biết Tiểu Đào đã đính hôn cùng ta. Chính là cũng chỉ trêu ghẹo hai câu, mọi người cũng không quá đáng được."

Hai người nói chuyện thật náo nhiệt, lại đem Tiểu Đào quăng sang một bên. Tiểu Đào đem lời hắn nói trước sau ghép laij nghĩ nghĩ, bỗng nhiên kích động mà túm lấy tay áo Hoắc Tr`âm: " thật sự? Muội có thể lên trấn trên mở tiêm ăn sao?"

Thấy Tiểu Đào cao hứng như vậy, tảng đá trong lòng hắn cũng thả xuống được, vội vàng gật đ`ài: "đúng vậy, hôm nay ta tới chính là mang muội tới nhìn xem thử một cái. Nếu được, ngày mai chính là 19 tháng 9, vừa vặn là ngày họp chợ chính. Li ền ngày mai khai trương rất thích hợp."

" được, muội đi cùng huynh." Không có chút nào do dự, Tiểu Đào đáp ứng ngay lập tức.

Đi 'ền Mãn Thương nhìn khuê nữ vui mừng cùng cô gia tương lai, nhẹ giọng dặn dò: " Tiểu Đào khó có được hào phóng, không so đo. Con hôm nay đi nhìn, cũng chỉ là đi nhìn xem. Nếu muốn thử làm li 'ền làm đi dù sao làm mì cũng không c'ần nhi 'ều vốn. Con ở đó cũng tiện làm cơm cho Tiểu Hoắc, cha nhìn tiểu tử này so với hai ngày trước tựa h 'ô lại g'ây đi r 'ềi. Nếu có thể kiếm chút ti 'ền v 'ệthì càng tốt, ti 'ền nhân gia chuộc con v 'ệnhà ta còn chưa trả lại đâu."

Hoắc Tr ầm vội vàng xua tay, hắn mở tiệm mì cho Tiểu Đào không phải là có ý thúc giục trả ti ền: " đại thúc, ta không phải đã nói r ồi sao, ti ền kia không c ần tính toán trả."

Tiểu Đào chỉ nghĩ muốn thật nhanh đi nhìn cái tiệm mì nhỏ kai, không cho hai người kia có cơ hội nhún nhường. Kích động mà kéo tay áo Hoắc Tr`àn, túm hắn đi ra ngoài: "đi nhanh đi, muội muốn nhìn một cái."

"được!" Hoắc Tr`âm vui mừng đi theo nàng ra cửa, nhìn Tiểu Đào lên xe ngựa, vung roi cho ngựa chạy nhanh tiến thẳng tới trấn trên. Đi ền Gia thôn cách trấn trên không xa, đi đường bộ cũng không tới nửa canh giờ là tới nơi, càng đừng nói tới đi bằng xe ngựa.

 $(1 \operatorname{canh} \operatorname{gio} = 2h)$

Rất nhanh, hai người li ền đến cửa tiệm rèn Hoắc gia. Hoắc Tr ầm buộc chặt ngựa, vừa muốn duỗi tay đi đỡ Tiểu Đào, lại thấy tiểu cô nương tự

mình nhảy xuống xe ngựa. không chờ hắn dẫn đường, li ền thập ph ần chuẩn xác đi vào đông phòng vừa được quét vôi sạch sẽ.

Nhìn tường mới trắng sạch, n'ên gạch chỉnh t'ề, lại có hai bàn bát tiên mới tinh, Tiểu Đào vui sướng: " trời a! huynh đem chỗ này thu thập sạch sẽ từ bao giờ a? l'ân trước muội có nhìn qua một l'ân, trong này đen thui chất một đống đ'ò vật linh tinh a."

Hoắc Tr`àm đi theo sau nàng cười: " hai ngày trước, ta bỗng nhiên nhớ tới, chỗ này có thể mở một tiệm mì nhỏ cho muội. Hai ngày này không làm việc, chỉ tập trung thu dọn gian phòng này. Muội thấy thế nào? Còn muốn sửa lại chỗ nào không? Ta sửa lại giúp muội."

Tiểu Đào hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng, chạy tới chạy lui sở mó bàn bát tiên, lại chạy đến sửa số nhỏ mà Hoắc Tr`âm nghĩ ra, thăm dò nhìn nhìn:

" thật sự rất tốt, chỗ nào cũng không c`âm sửa lại, như vậy đã phi thường tốt r`ã. Chỉ là...ở đay không có n ồi và bếp, muội có phải đến hậu viện nấu mì r ồi bưng ra đây không?"

Hoắc Tr`ần nhướng mày, ý bảo nàng từ cửa sau đi ra ngoài nhìn một cái, Tiểu Đào bu `ân bực nhìn hắn một cái, không biết h `ô lô của hắn có chứa gì, đành phải ngoạn ngoãn đi ra ngoài.

" trời, huynh nghĩ thật chu đáo." Tiểu Đào đặc biệt kinh hỉ, bởi vì Hoắc Tr`àm đặt ở góc tường một tủ chén, trên mặt lại là một cái thớt lớn, bên cạnh là bếp lò, trên bếp là n`ài sắt sáng đến chói mắt. N`ài tuy không lớn, nhưng nấu hai ba chén mì đ`àu không thành vấn đ`à. Bên cạnh bếp lò hắn xây một bức tường, bên trên đặt một tấm ván bằng sắt như vậy sẽ chắn được mưa nắng.

Tuy rằng đó chỉ là một phòng bếp nhỏ đơn giản, nhưng Tiểu Đào lại phi thường cao hứng. Nghĩ hắn chu đáo như vậy có thể thấy được tình cảm thật lòng của hắn.

[&]quot; Tiểu Đào, ta vài ngày r à chưa được ăn một bữa cơm no a."

Hoắc Tr`âm đứng cạnh cửa đáng thương vô cùng mà nói. Tiểu Đào nhìn hắn thật sâu một cái, ki củ thanh nói: "kì thật,...mấy ngày nay muội cũng nhớ huynh, bây giờ muôi đi làm cơm cho huynh."

Hai người một trước một sau đi vào hậu viện, một người múc nước nhào bột một người nổi lửa đun nước, phối hợp đến thập ph an ăn ý. Hoắc Tr am ng à trên băng ghế nhỏ, ánh mắt trước sau đều dán lên người Tiểu Đào. Chọt nhớ tới vừa r à, một màn nàng đem ngón tay để trong miệng, trong lòng lại một làn nữa nổi sóng. Khoảnh khắc kia, hắn đặc biệt muốn thân thân với nàng, tay hắn đặt trên vai nàng, thiếu chút nữa hắn đem nàng đè trên giường đất, ôm ôm hôn hôn mấy cái.

Chính là vừa r à ở nhà nàng, hắn không dám làm bậy. Giờ phút này hắn đang ở nhà hắn, lại không có người ngoài, nếu hắn muốn ôm Tiểu Đào một cái, Tiểu Đào có giận hắn không.

Hoắc Tr`âm miên man suy nghĩ, đốt lửa bếp không chuyên tâm chút nào. Rất nhanh lửa dọc theo cành đậu cháy ra, đốt tới bên chân hắn, hắn lại h`ôn nhiên không phát hiện ra.

Tiểu Đào lấy bột đã nhào tốt trông b ch lấy ra, muốn để lên thớt, mới vừa quay đ ài nhìn lại li ên thấy ngọn lửa ngay bên chân hắn.

"Đại Tr`àm ca, huynh làm gì vậy?" Tiểu Đào vội vàng ném bột lên thớt, lấy chân đá cành đậu đang cháy vào lòng bếp. Hoắc Tr`àm lúc này mới phản ứng lại, vội vàng duỗi tay đẩy củi vào. Chính là chậm một bước Tiểu Đào đã dùng chân đá cành đậu đi vào. Bàn tay to của hắn vừa vặn nắm lấy cẳng chân mịn màng của tiểu cô nương, sức lức dùng quá lớn, Tiểu Đào thân mình li ền mất thăng bằng ngã xuống.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 44

Edit: shitbaimeimei.

Vừa nhìn thấy Tiểu Đào muốn ngã, Hoắc Tr`âm vội vàng duỗi tay đỡ lấy. Vòng eo m`âm nhỏ dừng lại ở bàn tay to rộng, thân thể ngả ra sau. Cùng lúc đo, Hoắc Tr`âm đứng dậy đón lấy, tay còn lại nhanh nhẹn đỡ lấy phía sau lưng nàng.

Tư thế như vậy, khiến cho ph'àn eo của họ sát vào nhau, ngực đối ngực, khuôn mặt hai người g'àn trong gang tấc khiến cho tim hai người nhảy lên như nai con chạy loạn.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hỗn loạn tiết lộ tâm tình, miệng nhỏ h`ông h`ông tựa h`ô như có vô số lực hấp dẫn, dụ dỗ hắn không màng tất cả mà tiến lên.

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, tim mãnh liệt nhảy lên hơi thở của Tiểu Đào càng thêm d'ôn dập, ngực phập ph'ông, cái miệng nhỏ thở ra nhiệt khí phun lên cổ Hoắc Tr'âm. Hoắc Tr'âm rốt cuộc nhịn không được, không màng tất cả mà hôn lên cánh môi như hoa kia.

Thật ngọt! Thật m'êm!

Hắn không dám dùng sức, nhẹ nhàng chạm miết, khẽ vươn đ`àu lưỡi tiến lên. Tư vị tuyệt vời như vậy làm cho hắn như muốn nổ tung, Hoắc Tr`àm thấy Tiểu Đào không phản đối, li ên lớn mật dùng thêm sức, nhẹ nhàng ngậm lấy môi Tiểu Đào cắn mút mấy cái.

" Tiểu Đào, muội thật ngọt!" hắn luyến tiếc nhả ra, r à lại không dám lưu lại quá lâu, sợ Tiểu Đào bực bội. Mặc dù chỉ là nhẹ nhàng hôn mấy cái,

trong lòng hắn bây giờ như có trống lớn đánh 'âm 'âm bên trong, không biết Tiểu Đào sẽ như thế nào.

"huynh..." Tiểu Đào đỏ bừng mặt xấu hổ không nói lên lời, hờn dỗi trừng mắt nhìn hắn, đẩy hắn đi ra chạy sang phòng cách vách. Quả nhiên, Tiểu Đào bị hắn chọc giận r à. Hoắc Tr àm có chút hối hận r à, vạn nhất bởi vì hắn mạo phạm, Tiểu Đào không chịu gả cho hắn nữa thì sao bây giờ? Hắn sợ hãi đi theo Tiểu Đào vào phòng, đứng ở cửa nhẹ giọng gọi: "Tiểu Đào..."

Nước trong n'à đã sôi phát ra tiếng ùng ục. Tiểu Đào ng à trên giường đất, quay mặt vào trong xấu hổ đến nỗi không dám quay lại nhìn hắn. Chính là nước sôi r'à, mì còn chưa có cán đâu, tuy rằng bây giờ tâm tình của nàng giống như là nước đang sôi trong n'à kia nổi lên cu àn cuộn, nhưng mà mì của hắn vẫn phải làm cho hắn ăn nha.

Tiểu Đào hít một hơi thật sâu, cắn cắn môi đứng dậy thật nhanh giống như gió mà lao nhanh ra ngoài, đi ngang qua người hắn.

Trong lòng Hoắc Tr`âm đổ sụp: xong r`ã xong r`ã, Tiểu Đào bỏ v`ề, nếu nàng v`ề nhà, nàng có phải sẽ nói với mọi người trong nhà là sẽ từ hôn không. Không được, không thể từ hôn được, hắn có chết cũng không đáp ứng chuyện này được. Nàng không thể đi được, như thế nào cũng phải dỗ nàng ấy hết tức giận mới được.

Hoắc Tr`ân xoay người lại đuổi theo Tiểu Đào, tay dài duỗi ra ôm lấy eo nhỏ của Tiểu Đào. Tiểu Đào vừa mới đứng trước thớt, còn định c`ân lấy chày cán bột cán mì đấy, đã bị hắn từ phía sau ôm vào trong lòng.

" huynh...huynh còn không buông muội ra, muội cán mì như thế nào?"

Tiểu Đào thẹn thùng nói.

Hoắc Tr`âm bừng tỉnh đại ngộ, thì ra Tiểu Đào không có tức giận nha, là đi lảm mì cho hắn ăn a, không phải nàng muốn bỏ v`ê nhà. Hoắc Tr`âm buông lỏng tay ra, khóe miệng giương cao, mặt mày chứa chan nhu tình

nhìn nàng. Ánh mắt của hắn quá mức mãnh liệt, nóng bỏng, mặc dù Tiểu Đào không quay đ'àu lại, cũng biết hắn đang nhìn chằm chằm nàng.

Tiểu cô nương tay nhỏ run run, nỗ lực nắm chặt chày cán bột nnhuns mũi chân, dùng sứ lực toàn than cán mì. Chính là không biết vì cái gì, việc vừa nãy giống như hút khô sức lực toàn thân của nàng đi vậy, vô luận nàng dùng sức nhi ầu bao nhiều, cánh tay đ ầu m ần nhũn không cán nổi mì.

Hoắc Tr`âm tâm tình thả lỏng nhìn tình huống của tiểu cô nương li`ân hiểu rõ. Đi nhanh vào tây phòng rửa sạch tay, đi ra phía sau nàng giúp nàng cán bột. quả nhiên, nam nhân này có nhi ều sức lực, lập tức bột được cán thành tốt, Tiểu Đào lại một l`ân nữa nâng chày cán bột áp xuống, hắn thuận theo hỗ trợ đây v`êphía trước, bột mì rất nhanh li ền cán mỏng.

" được, tốt r'à." Tiểu Đào thật sự chịu không nổi cảm giác bị hắn vòng trong ngực, run run giọng nói một câu, li ền c'àm lấy chày cán nhỏ hơn ở bên cạnh, lại một l'àn nữa cán lại bột.

Hoắc Tr`âm không tiếp tục dây dưa hôm nay tiến triển như vậy đã làm hắn thực sự thỏa mãn, không dám được một tấc lại tiến thêm một thước. Trở lại trước bệ bếp, đem lửa đã sắp tắt một l`ân nữa bùng lên, vừa nhóm lửa vừa mìm cười nhìn Tiểu Đào.

Tiểu Đào đem mì đã cắt xong bỏ vào n à nước đang sôi, sợi mì dính lại với nhau, nàng cong lưng dùng đũa tách mì trong n à ra.

Hoắc Tr`âm an vị ở trên ghế nhỏ trước cửa bếp, thười điểm nàng cong lưng, ngực của nàng ngay trước mắt Hoắc Tr`âm lại còn thật g`ân.

Hoắc Tr`àm không tự chủ được nuốt xuống một ngụm nước miếng, lòng bàn tay ngưa ngứa. cũng may Tiểu Đào hiện tại không quay đ`àu sang nhìn hắn, nếu không nhất định nàng sẽ không thèm nhìn mặt hắn nữa. thời điểm ăn cơm, Tiểu Đào an vị ng tô bên cạnh hắn, vừa không ăn cũng không nhìn hắn. Nhưng không sao cả chỉ c`àn Tiểu Đào chịu ng tô cạnh hắn, hắn li tên cảm thấy cuộc sống mỹ mãn.

Ăn cơm xong, Hoắc Tr`âm đưa Tiểu Đào v`ê nhà dọc theo đường đi v`ê, roi đánh ngựa một chút cũng không động. Hắn hy vọng ngựa đi chậm một chút, càng chậm càng tốt, như vậy hắn sẽ được ng cánh Tiểu Đào càng lâu thêm một chút. Hoắc Tr`âm đương nhiên sẽ không để tay không đến nhà thê tử tương lai được, cố ý xách hai cân thịt tới. Cả một nhà đang ở đây, Diệp thị đem thịt nhận lấy ngượng ngùng nói: " lại để ngươi tiêu pha, v`ê sau thường xuyên qua lại cũng không c`ân mỗi l`ân đến đ`âu đem đ`ôtới."

Anh tử tuổi còn nhỏ nói chuyện cũng sẽ không nói cong cong quẹo quẹo, biểu lộ tâm tình vui sướng ra bên ngoài, mặt mày hớn hở sung sướng nhìn Hoắc Tr ần: " đại tỷ phu thật tốt, lại mua cho chúng ta thịt ăn. Không giống với nhị tỷ đầu chỉ mang v ềxương không."

Tiểu Liễu ở bên cạnh trừng mắt nhìn, thở phì phì nói:" có canh xương uống là tốt r'à, muội còn không biết đủ hay sao? Muội có biết xương đó là tỷ giúp người ta thu ti n cả buổi mới có hay không, cái đó không mất ti n mua. Đại tỷ phu mang thịt tới chính là mất ti n mua mà có đấy."

Hai tiếng "đại tỷ phu" kêu nghe thật xuôi tai a, kêu đến Hoắc Trầm hoa tâm nộ phóng, cảm giác này quá mức hoàn mĩ, tựa như hắn đã cùng Tiểu Đào thành thân rồi nha.

Tiểu Liễu mỗi ngày lấy về một ít xương Hoắc Tr ầm ít nhi ầu đầu biết một chút, cho nên lần này hắn không mua xương sườn mà mua thịt ba chỉ tới. Ngày họp chợ, Tiểu Liễu giúp thư sinh Tr ần Mẫn Đạt thu ti ần, thuận tiện đem đồ ăn của mình bán xong. Tan chợ, Tr ần Mẫn Đạt nhìn thịt trên bàn còn không nhi ầu lắm, hắn lúc này mới lấy tay áo lau trán đầy mồ hôi, nhìn Tiểu Liễu nói: "Tiểu Liễu, cảm ơn muội, nếu không cố muội tới hỗ trợ, ta thật sự không thể lo hết việc được." Tiểu Liễu hé miệng cười đắc ý, ánh mắt li ần dừng ở trên mấy khối xương to trên bàn. Đó là lúc sáng sớm vừa mới bắt đầu phiên chợ, còn chưa có người đến mua, Tr ần thịt lợn thân thủ lọc xương, lọc đặc biệt sạch sẽ, trên mặt xương một chút thịt vụn cũng không còn. Bất quá không quan hệ, nương hần canh xương hương vị rất tốt, Cho dù trên mặt không có thịt nhưng vẫn có vị của xương của thịt, hơn nữa cha đang bị thương ở chân, nên uống nhi ầu canh xương hần.

"Tr`àn đại ca, người chính trực giống như người ta giúp đỡ được li`ên giúp thôi, người khẳng định sẽ không cho ta làm không công đúng không? Ta thật ra cũng không có ý muốn gì to lớn cả, ta thấy mấy khối xương kia người chắc cũng không c`àn đúng không, bằng không li`ên tặng nó cho ta đi."

Tr`ân Mẫn Đạt nhìn xương bị lọc đến sạch sẽ, rộng rãi cười, c`âm tất cả chỗ xương trên bàn ném vào rổ cho nàng: " muội c`âm đi"

L'ân này, Tiểu Liễu cười đặc biệt vui vẻ, buổi sáng ngày hôm nay quá thành công r'ãi, không chỉ bán hết hàng mà còn tiện nghi được mấy khối xương nữa. ngày hôm sau, nàng lại tới hỗ trợ cho Tr'ân Mẫn Đạt, l'ân này là Tr'ân Mẫn Đạt lọc xương, hắn không có tay ngh 'êtốt như lão cha nhà mình, vô luận cho dù hắn có dùng dao nhỏ cỡ nào để lọc xương đi nữa cũng không thể sạch sẽ được, vẫn thừa nhi 'âu thịt trên xương.

Tiểu Liễu ở một bên chế nhạo nói: "đừng vội, làm nhi ều sẽ quen thôi, coi như hôm nay người cho ta chút thịt băm đi?"

Tr`ân Mẫn Đạt hắc hắc cười: " Tiểu Liễu, ta không phải tiếc cho muội, nếu muốn ta có thể cắt đưa muội một khối. Chính là đây là thịt chân giò nha, cho chó ăn có chút đáng tiếc!"

Tiểu Liễu nghiến răng nghiến lợi trừng to mắt nhìn hắn: " ngươi nói cái gì? Đem cho ta thịt là cho chó ăn?"

Tr`ân Mẫn Đạt sửng sốt, dừng tay lại: " chẳng lẽ muội muốn xương mang v`êkhông phải là cho chó ăn sao?"

" cho chó cái gì, cha ta ngã gãy chân muốn uống canh xương h'âm tẩm bổ. Ngươi còn nói khó nghe như vậy? Ta giúp ngươi công việc mới muốn chút xương, cũng không phải là ăn xin." Tiểu cô nương tức giận.

Vừa ngghe thấy lời này Tr`ân Mẫn Đạt ảo não than một tiếng: " thì ra là như vậy, tại sao muội không nói sớm một chút? Ta cảm thấy người trong thôn ph`ân lớn là nuôi chó canh nhà, muội lại muốn mang xương v`ê, ta nghĩ

muội cũng là mang v ề cho chó ăn. Nếu là b à bổ cho đại thúc, trên xương hẳn là phải có thịt ta sẽ không loc thịt nữa."

Cho nên, ngày đó Tiểu Liễu mang xương v`ê mà trên đó còn nhi à thịt. Mà hôm nay xương mang v`ê lại dính bên trên càng nhi à thịt. Đối với chuyện này Tiểu Liễu thỏa mãn vô cùng.

Tiểu Liễu muốn giáo dục lại muội muội nhà mình vài câu, không chờ nàng mở miệng, Hoắc Tr`àm đã cùng Diệp thị nói chuyện khai trương tiệm mì trên trấn. Vừa nghe thấy lời này, Tiểu Liễu li ền quăng luôn chuyện kia ra sau gáy,mặt đ`ây hưng phấn tiến tới nghe chuyện, nghe rõ ý tưởng của Hoắc Tr`àm.

Tiểu Liễu như suy tư gì đó gật gật đ`àu: " thì ra chuyện là như vậy a, đại tỷ phu mấy ngày hôm nay không thèm mở tiệm bán hàng, cũng không làm việc, đóng cửa tiệm không biết là làm gì bên trong. Ta còn tưởng rằng, huynh đính hôn r tì thì bắt đ`àu lười biếng đâu, nguyên lai là phụ giúp tiểu thê tử tương lai mở tiệm mì a, xem ra ta hiểu sai v thuynh r tì."

Hoắc Tr`àn cười ha hả nói: "đúng vậy, ta mấy ngày hôm nay không mở cửa tiệm buôn bán, chăm chú thu thập phòng cách vách vừa r`ài mang Tiểu Đào lên nhìn qua, nàng còn rất vừa lòng. Ngày mai 19 tháng 9 họp chợ phiên lớn, chúng ta li àn khai trương tiệm mì."

Anh tử ở một bên hưng phấn vỗ tay: " a, tốt quá, đại tỷ cũng có cửa tiệm r 'ã."

Tiểu Đào nhìn tiểu muội đơn thu ần, lại nhìn Hoắc Tr ầm bên ngoài cứng nhắc nội tâm lại tinh tế không nhịn được nở nụ cười nhẹ.

Bởi vì mới ăn cơm no, bụng còn trướng lên đâu cơm chi ầu Hoắc Tr ần không lưu lại ăn cơm ở Đi ền gia, trước khi mặt trời xuống núi lấy xe ngựa đi v ề lại trấn trên. Hắn cũng không có vội vã v ề cửa tiệm làm việc, mà là ở trong tiệm mì đi tới đi lui, nhìn xem còn có cái gì c ần bổ sung thêm hay không.

Đột nhiên nhớ tới, trước cửa còn thiếu chiêu bài. Chính là bây giờ đi tới thợ mộc nhờ khắc giống như không còn kịp nữa. Hoắc Tr`àm ngẫm nghĩ, li ền có chủ ý. Vào cửa tiệm lấy một khối gang nung m`àm, gõ gõ chỉnh chỉnh. Lại lấy dây thép uốn nắn, lúc sau li ền hoàn thành một chén mì có hình có dạng.

Như vậy, một chiều bài sống động như thật li en xong. Hoắc Tr an dẫm lên băng ghế, đem chiều bài treo trước cửa mái hiện tiệm mì.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 45

Edit: shitbaydaytroi

sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu đến nơi đứng trước cửa tiệm thợ rèn, đập vào mắt đ`âu tiên chính là " bát mì sắt" kia.

Tiểu Liễu cười ha hả: " phục, muội thật sự phục r 'ài, có thể làm ra chiêu bài như vậy, thợ rèn nhà tỷ đúng là có nhi 'ài ý tưởng mới mẻ.

Tiểu Đào ngượng ngùng đẩy Tiểu Liễu một phen: "đừng có nói bừa, còn chưa có thành thân đâu, cái gì mà nhà tỷ."

Lời còn chưa dứt, cửa sắt mở ra Hoắc Tr`ân tử bên trong đi ra: " Tiểu Đào muội tới r`ãi, muội nhìn xem chiêu bài của tiệm mì nhà chúng ta a, muội xem chưa a?"

Tiểu Liễu che miệng, cười khanh khách không ngừng. Tiểu Đào trừng mắt liếc muội muội nhà mình một cái: "còn không mau đi bán đ'ô đi còn đứng đấy cười nữa hay sao?"

Tỷ tỷ tính tình luôn tốt, chưa từng có chân chính tức giận qua, Tiểu Liễu một chút cũng không thèm sợ đi vòng qua người Hoắc Tr`àn không chút khách khí đi tham quan tiệm mì.

" được a, thu thập rất sạch sẽ nhìn không ra nha tỷ phu dáng dấp cao to nhưng suy nghĩ lại rất tinh tế a." Tiểu Liễu dạo một vòng hài lòng gật đ`àu.

Hoắc Tr`âm được khen ngợi trong lòng đặc biệt cao hứng, trên mặt cũng xấu hổ gãi đ`âu, hắc hắc cười không ngừng: "đây chính là an bài tiệm mì cho Tiểu Đào nha, ta làm sao có thể không để tâm vào sao."

Vừa nói hắn vừa c`âm lấy dây pháo nhỏ: "Tiểu Đào lát nữa người đi họp chợ nhi `àu lên chúng ta li `ên đem dây pháo này đốt lên, hấp dẫn mọi người đến xem, khai trương tiêm mì càng thêm náo nhiệt."

" a! được" Tiểu Đào giòn giã đáp lời r cá chạy tới phòng bếp nhỏ mà hắn dựng lên cho nàng nhào bột.

Tiểu Liễu muốn đi bán hàng nên không ở lại cũng bọn họ tán gẫu, bước nhanh xuống đường lớn bắt đ`àu rao hàng: "đường táo vừa giòn lại ngọt ăn một viên ngọt cả ngày đây, ăn mười viên ngọt cả đời nha, mau mau tưới mua a..."

Muội muội cao giọng rao hàng, truy ền tới lỗ tai Tiểu Đào nàng xì một tiếng bật cười, quay ra nói với Hoắc Tr ầm: "Tiểu Liễu so với muội thật sự buôn bán tốt hơn rất nhi ều, muội bán hai năm li ền cũng chỉ dám hét to một câu kia, huynh nhìn nó cải từ như thế mà lại còn nói rất lưu loát."

" đúng vậy, Tiểu Liễu rất có khả năng có đôi khi vui đùa còn có thể mang hàng đem ra bán hết được, mấy người buôn bán trên phố còn rất phục tiểu nha đ`ài này a." Hoắc Tr`àn cười nói.

Tiểu Đào nhào bột xong đậy nắp thùng gỗ lại, đi đến chậu nước bên cạnh rửa sạch tay, lại dùng khăn lau khô tay r à quay sang nói với Hoắc Tr àn: " muội thấy mình bán hang không tốt lắm, vạn nhất tiệm mì này buôn bán kém...chỉ có thể xin lỗi huynh r à, vất vả thu dọn cả gian phòng này, lại ti àn vốn mua bàn ghế đ àu không có h à lại được."

L'ân đ'àu tiên mở của tiệm buôn bán, Tiểu Đào thật sự không quá tin tưởng vào bản thân mình cho lắm, Đại Doanh trấn người mở của tiệm ăn không nhi àu, cũng chỉ có tiệm bánh bao Tạ gia cùng một tiệm bán đậu hũ, bánh quẩy vì ở nhà không thích ra ngoài mua đ'ò ăn, thấy đ'ò mình làm là ngon nhất vừa nóng hổi lại tiết kiệm được ti ền.

Hoắc Tr`àn vừa nghe lời này, vội vàng xua tay: "Tiểu Đào, muội đừng lo lắng, không ai ăn thì không ăn đi ít nhất vẫn còn có ta, ta ăn mà muội xem, ta mấy ngày hôm nay đ`àu không được ăn no bữa nào cả gày đến như vậy nha, muội ở đây là tốt r`ài ta mỗi ngày đ`àu được ăn ngon."

Được hắn an ủi một phen, Tiểu Đào tâm tình nhẹ nhàng không ít, mắt sáng lên nhìn hắn: " vậy nói như vậy là định r'ã, nếu là tiệm mì không kiếm ra ti ền, huynh cũng không được trách muội, coi như muội tới đây chuyên đi nấu cơm cho huynh ăn, kỳ thật mấy ngày nay muội cũng đã nghĩ tới chuyện này, huynh hàng ngày làm nhi ều việc nặng nhọc như vậy, vừa rèn lại vừa buôn bán, cơm lại ăn không đủ no thời gian dài khẳng định sẽ sinh bênh a."

Hoắc Tr`âm dùng sức gật đ`âu: " đúng vậy đúng vậy, ta đói đặc biệt thấy khó chịu li ền mong muội tới đây a, Tiểu Đào, muội đừng nghĩ như vậy không kiếm ra ti ền li ền không c`ân, dù sao ta cũng không c`ân muội kiếm ti ền làm gì, ta sao phải trách muội đây."

Hoắc Tr`âm trong lòng chua xót, hắn thương nàng như vậy cái gì tốt nhất đ`âu muốn cho nàng, còn sợ nàng chịu khổ chịu thiệt, Tiểu Đào sao còn chưa chịu hiểu ra đây? Còn lo lắng sẽ trách nàng.

" thật ra muội cũng biết là huynh sẽ không trách muội, đúng rồi, mắt của huynh sao vậy? Có phải thức đêm làm chiêu bài này mà không ngủ đúng không? Nếu không như vậy làm sao lại có quồng thâm lớn như thế này."

Thật ra thời điểm nàng vừa nhìn thấy hắn, nàng đã để ý đến quầng thâm này, nhưng muội muội đang ở đây nên ngại hỏi hắn. bị Tiểu Đào phát hiện ra quầng thâm trên mắt Hoắc Trần cao hứng la ngượng ngùng, cao hứng chính là vì Tiểu Đào quan tâm đến hắn chi tiết nhỏ như thế mà Tiểu Đào cũng phát hiện ra được. ngại là vì nguyên nhân tối qua hắn ngủ không được hắn không nói ra được với Tiểu Đào.

Tối qua rửa mặt cởi áo chui vào ổ chăn hắn trong đ`àu hắn đ`àu nghĩ đến đôi môi m`àm mại ngọt ngào của Tiểu Đào, Tiểu Đào thật ngon a, là mĩ vị không cái gì có thể sánh bằng.hơn nữa việc làm hắn cao hứng chính là hắn làm vậy nhưng Tiểu Đào cũng không có giận hắn. nếu l`àn sau hắn cũng không thể chịu đựng được nữa hắn cũng có thể thân mật với nàng như hôm nay?

Hoắc Tr`âm miên man suy nghĩ trong đ`âu đ`âu là khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Đào, miệng nhỏ h`âng h`âng, trước ngực nhô cao tất cả đ`âu đang như

đang xuất hiện trước mắt hắn, thân thể phản ứng không theo lí trí nữa r à, cả người đ à nóng rực khó chịu.

Tiểu Đào đang ở nhà không có khả năng biết được hắn đàng suy nghĩ cái gì đi. Hoắc Tr`àm tràn trọc, lăn qua lộn lại giống như bánh nướng áp chảo trên bếp, lăn lộn tới nửa đêm không thể ngủ được hắn đối với thân thể của chính mình đương nhiên hiểu rõ, xem ra hắn không ra tay tiểu huynh đệ nhà hắn không yên `àn được r `ài, không có biện pháp hắn đành phải tự thân ra trân.

Sáng sớm tỉnh dậy Hoắc Tr ầm vội vàng dậy thu thập rửa mặt chải đ ầu, cả người sạch sẽ thoải mái đi gặp Tiểu Đào, chính là ở trong gương đ ồng nhìn thấy hai qu ầng thâm đen xì trong gương, làm sao lại có thể đen đến như vậy? Thân thể này thật là đáng giận, tiểu huynh đệ không biết cố gắng, khuôn mặt này cũng không biết cố gắng tối hôm qua trộm nghĩ đến đôi môi của Tiểu Đào thôi mà sáng nay lại nhận được hẳn một đôi mắt đen xì như vậy, làm cho hắn thật mất mặt mà.

" đêm qua....ta đói bụng...đói ngủ không được."

Hoắc Tr`âm nghĩ không ra nổi lí do nào khác tốt hơn, chỉ đành bịa ra lí do này. Tiểu Đào thật thà lại tin tưởng hoàn toàn lấy rau trong rổ ra đặt lên thớt: " muôi làm trước cho huynh một bát mì nhé."

"được a!"

Tiểu Đào tới quả nhiên không phải chịu khổ nữa, hắn kh ồng phải chịu cảnh ăn bữa này lo bữa sau nữa r ồi, sáng sớm li ền có thể ăn một bát mì nóng hổi như thế này, Hoắc Tr ần đặc biệt cao hứng chính là hắn không muốn ăn mì chay a, hắn muốn ăn thịt hắn muốn ăn mì thịt a, ăn mì thịt kho nha nghĩ vậy li ền nhẹ giọng gọi Tiểu Đào: " ta đi mua thịt nha r ồi nàng làm thịt cho ta ăn được không Tiểu Đào?"

Tiểu Đào quay đâu lại nhìn một cái, Hoắc Tr`ân đang bày ra vẻ mặt đáng thương vô cùng li ền nhịn không được bật cười: "đương nhiên là được r`ãi, huynh muốn ăn thịt, chúng ta li ền làm thịt, muội không có mua thịt là vì sợ nhỡ đâu không có người tới ăn mì thì không phải là lãng phí hay sao."

Hoắc Tr`âm cười haha: " sao lại lãng phí? Không phải có ta r`âi hay sao? Muôi chỉ c`ân làm, có dư lại thì để ta lo."

Trong lòng Tiểu Đào thực thoải mái, nam nhân như vậy có thể làm người ta không thích hay sao?

Hoắc Tr`âm xoay người đi đến tiệm thịt lợn đối diện rất nhanh li`ân xách v`ê một khối thịt ba chỉ to trở lại, Tiểu Đào nhìn khối thịt chỗ này ít nhất cũng là hơn ba cân thịt, nhanh chóng nhận lấy thịt mang đi nấu.

" thơm quá a, mì rất nhanh chín ta ra ngoài đốt pháo."

Dựa theo tập tục trong thôn, thời điểm ăn tết khi đem bát sửi cảo đ`ài tiên ra khỏi n`ài thì phải đốt pháo, bây giờ Hoắc Tr`àm cũng dựa theo tập tục này mà làm, chén mì đ`ài tiên làm xong hắn li ền đốt, một dây pháo dài trước cửa, dưới đất cũng bày mấy cái pháo kép, lát sau ở bậc cửa tiệm mì vang lên tiếng pháo nổ vang dội, lại "u" lên một tiếng bay lên không trung ở trên nóc nhà phá ra bắn ra tứ phía, hấp dẫn rất nhi ều người tới xem náo nhiệt.

Xung quanh hàng xóm không rõ nguyên do nói đùa: " cái gì a? hôm nay ngươi muốn thành thân sao? Cũng chưa có tới năm mới nha đốt pháo làm gì?"

Hoắc Tr`àn li`ên cười ha hả: " ngày thành thân của ta định vào ngày 16 tháng chạp, đến lúc đó mời tất cả mọi người tới uống rượu mừng, còn hôm nay là tiệm mì của Đi`ên Đào khai trương. Nàng nấu mì thơm ngon đặc biệt a, mọi người khẳng định chưa bao giờ ăn qua mì nào ngon như vậy đâu, nếu không tin li ền tới đây nếm thử đi."

Tiểu Đào bưng chén mì ra, làm cho hắn chén mì thật nhi ều thịt, bưng ra ngoài miệng mim cười nhẹ, tên này trước kia bán thiết khí cũng không thấy hắn hét to như vậy đâu, hiện giờ lại vì tiệm mì nhỏ này lại ra không quan tâm mặt mũi ra sức khen như vậy, hắn nói thật khoa trương nàng làm đâu có ngon đến mức như vậy.

Hoắc Tr`âm nhận lấy chén mì trong tay Tiểu Đào, không chút do dự ăn một miếng to, đứng ngay cửa mà ăn, vừa ăn vừa nói: " ăn rất ngon, Tiểu

Đào nhà ta làm đ 'ô ăn chính là ngon nhất, không tin mọi người tới ăn thử a, không ngon li 'ên không lấy ti 'ên."

Hoắc Tr`âm nói lời này, cả đám người cười to, có người da mặt dày nói: "Đại Tr`âm, chúng ta rất muốn tới nếm thử nha, nhưng không ngon ta không trả ti`ân ngườu cũng không được đánh người a."

Người này nhìn Hoắc Tr`ân cao to cường tráng, nếu thật sự muốn động thủ ai cũng không đánh lại hắn, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu trận. Hoắc Tr`ân rất hào phóng trực tiếp thay Tiểu Đào ra mặt: " được! Mọi người tới ăn, ta tuyệt đối nói được làm được."

" cho ta một chén mì, mì thịt kho! Ta ngửi mùi thôi đã thấy thèm r`à, thật thơm."

Vương Ki ều nhà cách vách chưa có ăn sáng, nhìn Hoắc Tr ầm ăn như thế hắn đã thấy thèm lắm r ầi đã thế mùi lại thơm dã man như thế. Hắn nhịn không được nữa r ầi phải ăn thử mới được.

" cho ta một chén mì, hắc hắc"

Một lão hán nhà giàu góa vợ từ sáng cũng chưa ăn cơm, hắn không thể chiếm tiện nghi lớn của nhân gia được, có thể ăn một chén mì chay không phải trả ti ền là hắn thỏa mãn r ềi.

Tiểu Đào thấy mọi người bắt đ`àu gọi mì, vội vàng tới phòng bếp làm mì, rất nhanh li ền làm xong mì thịt kho cùng mì chay bưng ra, mấy người ăn khen không dứt miệng đặc biệt là Vương Ki ều ăn hang hái nhất.

Ăn xong ai cũng thể nào không biết xấu hổ mà nói ra từ " không ngon" được, thật sự quá ngon ở nhà họ, nương hay lão bà đ`âu không thể làm ra chén mì có hương vị như thế được, vì thế đành phải ngoan ngoan bỏ ti ân ra, khen không dứt miệng mà dời đi.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 46

Edit: shitbaydaytroi

Cả buổi sáng ngày hôm nay, Tiểu Đào vội đến m'ô hôi đ'ày đ'àu. Nàng không nghĩ sẽ có nhi àu người đến đây ăn mì như vậy, càng không nghĩ tới sẽ khen tay ngh ềnấu ăn của nàng không dứt miêng như vậy.

Thời điểm quá đông người đến, Hoắc Tr`àncũng không có thời gian đi làm việc. Theo đúng như kế hoach mà hắn nghĩ chính là lúc Tiểu Đào không vội sẽ tới giúp hắn thu ti`àn. Chính là không nghĩ tới, hiện tại biến thành hắn tới giúp Tiểu Đào thu ti`àn.

Hoắc Tr`ànkhông khỏi cười th`àn trong lòng, sao hắn lại có cảm giác mình đang ăn cơm m`àn đây?

Cũng may Tiểu Liễubán xong đường táo đi qua nhìn thấy tiệm mì của tỷ tỷ đang vội li ền bỏ việc hỗ trợ cho Tr ần Mẫn Đạt, đổi thành giúp tỷ tỷ nhà mình bán mì. Như vậy, Hoắc Tr ầm mới có thể quay lại làm việc.

Tiễn xong đợt khách nhân cuối cùng, hai tỷ muội đem tiệm mì thu dọn sạch sẽ, đem cửa chính đóng lại ng tổ ở bàn bát tiên đem ti the ra đếm. Một đống ti the đ tông được đổ ra, từ h tao lớn đổ ra ước chừng cũng phủ kín nửa mặt bàn. Hai tỷ muội vui vẻ ra mặt, dựa theo quy củ cũ xếp mười văn ti thành một ch tông, mười ch tông thành một loạt, ngay ngắn chính thành hai hàng.

" trời ạ! Tỷ tỷ, hôm nay tỷ lại bán được 245 văn a. tỷ tính qua ti ền vốn chưa, có thể kiếm được bao nhiều.?" Tiểu Liễukinh hỉ nói.

Hoắc Tr ầmđem dao phay vừa mới đánh tốt đặt lên bàn, nhìn qua ô cửa số nhỏ. Thấy Tiểu Đào có thể kiếm nhi ều ti ền như vậy, hắn thấy nàng đang

rất cao hứng.

Tiểu Đào hưng phấn đến mức đỏ bừng mặt, xoa xoa bả vai đang nhức mỏi, nói: "đại khái kiếm được một nửa đi, hẳn là có thể kiếm hơn 100 văn ti ền."

" quá tuyệt vời!"

Tiểu Liễukích động vỗ tay một cái, đem hầu bao của mình cũng đổ ra, đếm đếm, được 55 văn tiền: " tỷ, hai ngày hôm nay muội bán tổng cộng được 300 văn. 300 văn đấy! Muội đnag cảm thấy giống như trên trời đang rơi xuống một cái bánh bao thịt vậy, rần rần rơi xuống thật nhiều tiền. Đi, chúng ta phải nhanh chóng mang tiền về nhà đưa cho cha nương nhìn xem."

Tiểu Đào cười cười, vừa muốn đứng dây, lại bỗng nhiên swoj hãi kêu lên một tiếng: " a..."

Tuy rằng âm thanh rất nhỏ cũng rất ngắn, nhưng Hoắc Tr ầmnghe thấy rõ ràng. Hắn vòng qua bàn để đồ thiết khí, đi từ cửa nhỏ phía sau tiệm mì. Li ần thấy Tiểu Đào tay đang chống lấy eo, cau mày, miệng hơi há, thấy rõ là nàng đang khó chịu.

" Tiểu Đào, muội sao vậy?" Hoắc Tr`ânđi nhanh đến bên người nàng sốt sắng hỏi.

Tiểu Đào thở ra một hơi, run giọng nói: "không có việc gì, chỉ là vừa r ʾã không cẩn thận xoay người mạnh quá đau thắt lưng..."

"...!" Hoắc Tr`âmthở dài một hơi, mặt đ`ây ảo não: " vốn dĩ ta không muốn cho muội phải mệt mỏi như vậy. Ta nghĩ rằng một ngày muội chỉ cùng lắm bán được mười chén mì, kiếm mấy chục văn ti`ân tiêu vặt cũng được, ai ngờ mới ngày đ`âi lại bán được nhi ầi như vậy bán tận mấy chục chén, có thể không mệt hư người hay sao."

Tuy rằng thân thể rất mệt, nhưng Tiểu Đào trong lòng đặc biệt cao hứng: "không sao, muội chính là mấy ngày này ở nhà nhàn rỗi quá, v ề sau nếu

mỗi ngày đ`ài có thể bán như hôm nay thì thật tốt quá, bất quá ngày mai không phải hợp chợ chính, phỏng chừng cũng bán không được nhi ài như hôm nay."

Hoắc Tr`âmnghĩ th`âm trong lòng: bán không ra càng tôts, vừa vặn nghỉ một chút.

Tiểu Liễuxung phong nhận việc nói: " tỷ, nếu ngày mai còn bán tốt như vậy, vậy để muội tới cán bột giúp tỷ sức muội lớn muội làm tốt hơn. Nhìn người tỷ thật giống như không có sức lực gì cả, người như tỷ a, tốt nhất là tìm người cường tráng như tỷ phu. Thành thân xong không c an tỷ đi làm việc kiếm ti en nữa, ở nhà ăn chơi là được r en, thật tốt quá a!"

Hoắc Tr`âmcười, Tiểu Đào lại rất ngượng ngùng. Thấy Tiểu Liễuđem ti ền trên bàn thu vào rổ, vội vàng đến ngăn lại: "a, muội từ từ lại nào, ti ền này của chúng ta không thể lấy hết đi như vậy. Dù sao cũng là Đại Tr`âm ca an bày tất cả, bột mì cùng thịt đ`âu là huynh ấy mua tới a, dù không tính ti ền phòng thì ít nhất thịt cùng bột mì cũng phải trả"

Nàng vừa nói như vậy xong, Hoắc Tr`âmli ền muộn phi ền đ`ây lòng, tiểu nương tử của hắn vẫn không chịu chiếm tiện nghi của hắn a,vẫn coi hắn là người ngoài. Đến khi nào nàng mới có thể coi hắn là nơi nàng nương tựa đây.

" Tiểu Đào, muội cùng ta phân rõ ràng như vậy thật làm người ta rất bu 'ân."

Hoắc Tr`àmcúi mặt xuống bu 'ôn bu 'ôn không lên tiếng ng 'ôi trên băng ghế trong tiệm cạnh Tiểu Đào, biểu tình bi thương đau đớn. Thấy hắn như vậy, Tiểu Đào có chút không biết làm sao. Duỗi tay muốn c'àm lấy tay áo của hắn, nhưng muội muội còn đang ở trước mặt nhìn chằm chằm kia, nàng không dám chạm vào hắn, chỉ nhẹ giọng nói: " muội không phải có ý như vậy phân biệt rõ với huynh, là muội ngại a, huynh giúp nhà muội nhi 'àu như vậy, muội cũng không thể luôn chiếm tiện nghi của huynh được!"

Trước mặt cô em vợ Hoắc Tr`âmcũng ngại làm trò nói mấy lời lừa gạt Tiểu Đào thật thà, chỉ có thể rộng lượng mà ngầng đ`âu lên miễn cưỡng

cười cười: " ti ền kia muội lấy cả v ề đi, ta không c ần. Dù sao ta cũng đánh xe ngưa đưa hai người v ề "

Tiểu Liễuở một bên nhìn hai người bọn họ, cảm thấy đặc biệt bu 'ân cười: "không c'ân đâu, v'ê sau mỗi ngày hai chúng ta đ'êu tới, lại một l'ân đưa đón ngươi không thể đ'êu làm như vậy được, rất mất thời gian. Dù sao cách nhà cũng không xa, tự chúng ta đi v'ê được. tỷ tỷ, đi thôi, ti 'ên này nha, tỷ phu khẳng định không muốn nha."

Tiểu nha đ`âu đem khăn che h`âu bao trong rổ lại lôi kéo tỷ tỷ nhà mình đứng dậy. thời điểm vừa đứng dậy Tiểu Đào nhíu mày một cái. Hôm nay thật sự quá mệt mỏi, nhi ều l`ân nhào bột cán mì, nấu mì lại rửa chén, vội đến mức xoay mòng mòng, mệt đến mức eo lưng đ`âu đau xót.

Bất quá hiện tại nàng cũng sẽ không vì thân thể của mình mà rối rắm, mà là lo lắng tâm tình của hắn a. có lẽ Tiểu Liễukhông nhìn ra được nhưng nàng đã cùng hắn tiếp xúc lâu như vậy, nàng biết, Hoắc Tr ầm vừa r ồi hắn cười thật miễn cưỡng.

Thôi, từ xưa thanh quan khó lo việc nhà, loại sự tình này thật sự khó nói. Ngày mai, khi không có người ngoài lại cùng hắn giải thích một chút đi. Hai tỷ muội trở v ề Đi ền gia thôn, cho cả nhà nhìn số ti ền mà hai người kiếm ra được, cả nhà đ ều cao hứng cười nói náo nhiệt.

Tiểu Đào rửa mặt xong li ền nằm xuống giường đất, cơm chi ều cũng không có ăn, ngủ li ền một mạch tới sáng hôm sau. Nàng quá mệt mỏi bả vai cùng eo đ ều nhức mỏi khó chịu.

Sáng sớm tỉnh lại nhìn xem bên cạnh phát hiện ra đệm chăn của Tiểu Liễu đã gập lại gọn gang, Tiểu Đào cũng vội vàng rời giường. diệp thị thấy Tiểu Đào dậy, li ền đi vào phòng bếp thêm lửa đem cơm sáng hâm nóng lên: " Tiểu Đào, mau tới ăn cơm đi, ngày hôm qua mệt quá đúng không? Hôm nay trời thời tiết không tốt còn có cả mưa rét r ầ. có đi cũng không bán được tốt, con đừng đi, ở nhà nghỉ một ngày đi. Tiểu Liễu cũng không đi bán đường táo nó nói muốn ăn củ cải, li ền đi tới vườn nhổ củ cải r ầi."

Tiểu Đào ra trước cửa nhìn ra ngoài trời, mây đen phủ kín trời gió lạnh thổi tới rét run, thất sư lanh r ã.

Nhìn trời như vậy, nếu không được ăn một bữa cơm nóng khẳng định rất khó chịu đi. Nếu nàng không đi lên trấn trên, Hoắc Tr`àmcũng chỉ có thể tạm bợ lấy cái gì đấy bỏ bụng ăn thôi. Tiểu Đào thấy thời tiết thật sự không tốt, nàng càng phải đến nấu cơm nóng cho hắn ăn mới được.

" nương, con vẫn là nên đi thôi, ngày hôm qua mới khai trương tiệm hôm nay đã đóng cửa, không tốt lắm a. nếu không có khách hàng con li ên nghỉ ngơi không làm cũng giống nhau nha."

Tiểu Đào da mặt mỏng không nói được là chính mình muốn nhìn thấy Hoắc thợ rèn, chỉ viện cớ muốn đến ở tiệm mì.

Diệp thị tính tình hi `ch lành thấy Tiểu Đào muốn đi cũng không có ngăn cản, chỉ đem áo bông mới làm xong ra: "Tiểu Đào, hôm nay quá lạnh đừng để mình bị nhiễm phong hàn, đem áo bông này mặc vào đi, làm không dày quá hiện tại mặc là vừa thích hợp."

Áo bông này quá đẹp Tiểu Đào vừa nhìn thoáng qua li ền đặc biệt thích. Vải làm là vải mà Hoắc thơ rèn đưa cho, màu h ồng đào thêu hoa mai.

" nương, áo bông này không phải là đưa cho Tiểu Liễu mặc trước không phải sao? Con mặc áo bông năm ngoái là được r`â." Tiểu Đào thành thật nói.

Con gái quá thành thật Diệp thị bị nàng chọc cười:" Tiểu Liễukhông phải nói r à sao, áo này nó không c àn đây là vải Hoắc thợ rèn cố ý tặng cho con nếu cho Tiểu Liễumặc không phải là rất vô lễ sao, vẫn là con mặc đi. Mấy ngày trước đ à Hoắc thợ rèn mang tới có tận 6 thất vải đấy. định ngày là tháng chạp thành thân vậy thì như thế nào cũng phải làm cho hai nha đ àu kia hai kiện y phục mới chứ, dùng hai thất vải đi một không đủ dùng."

Tiểu Đào không tiếp tục nhún nhường nữa sau khi ăn sáng xong lại uống một chén cháo nóng, li ền lấy áo bông mới mặc vào, đến trước gương đ ềng soi: " thật là đẹp..."

Có tiểu cô nương nào không thích đẹp? chẳng qua là vì đi ều kiện trong nhà có hạn không có biện pháp để mà làm thôi. Mặc vào áo bông xinh đẹp như vậy cả người tinh th ần đ ều phấn chấn lên nhieuf, cũng có cảm giác cô nương xinh đẹp động lòng người r ềi.

Diệp thị dựa theo cỡ người của Tiểu Đào r cã làm, mặc vào không lớn không nhỏ, không béo không g cây vừa vặn. tuy rằng bên trong có nhét bông, nhưng cắt may rất khéo léo. Đem vòng eo yểu điệu của Tiểu Đào phô ra. trên ngực vừa khéo có một đóa h công mai ki cân diễm phá lệ hấp dẫn người chú mục. " nương, sao đ cán thêu này lại ở chỗ này a? không phải là ở vạt áo sao?" Tiểu Đào ngượng ngùng, vốn dĩ ngực đã không bé r cã thế này không phải sẽ làm người ta càng thêm chú ý vào đó sao?

Diệp thị nhẹ nhàng cười: "kích thước miếng vải này như vậy chỉ có thể cắt như thế này thôi. Hơn nữa đóa hoa ở đây cũng rất đẹp không có vấn đ'ề."

Hôm nay Hoắc Tr`âmtừ rất sớm li ền dậy, hắn sợ Tiểu Đào không vào được cửa phải đứng ở ngoài đợi, li ền dậy sớm một chút ra mở cửa chờ nàng. Chính là, vừa đi ra ngoài phát hiện ra b`âu trời mây đen cu ồn cuộn, gió thổi từng cơn lạnh lẽo. Hắn duỗi tay sờ, giống như là nước mưa lẫn với nhưng bông tuyết be bé.

Còn chưa đến tháng 10 đâu, trời đã có mưa tuyết r'ời sao, mùa đông năm nay chắc hẳn sẽ lạnh lắm đây. Bất quá không sao, tháng chạp hắn và Tiểu Đào sẽ thành thân, trời lạnh nằm trong giường ôm tiểu nương tử ngủ,không có vấn đ'ègì to lớn cả.

Vừa nghĩ đến Tiểu Đào, hắn lại ngầng đ`âu lên nhìn trời thấp giọng mắng một câu.

Thời tiết lạnh như vậy, Tiểu Đào chắc chắn sẽ không tới đây. Vừa mới nhìn thấy nàng một ngày, Tiểu Đào lại vội bán mì không nói với hắn được một câu nào a. vốn dĩ nghĩ hôm nay không phải họp chính sẽ không đông như hôm qua nữa, Tiểu Đào và hắn sẽ ở cạnh nhau cả ngày. Chính là, mong ngóng cả một đêm hiện thực lại tàn khốc quá.

Nghĩ tới mấy ngày tới lien tục không nhìn thấy Tiểu Đào, Hoắc Tr`àntâm tình ăn cơm cũng không có. Mở cửa tiệm rèn, không đi tới tiệm mì mở cửa. hắn chậm chậm mở lò bát quái nung sắt, bắt đ`âu làm việc.

" Đại Tr`âm ca, huynh ăn sáng chưa?"

Thanh âm ngọt ngào của Tiểu Đào vang lên bên tai, Hoắc Tr`àmcho là mình nghe nh àm r`ài, li ền không quay đ`àu lại, vẫn bình tĩnh giơ cao thiết chùy gõ xuống.

Tiểu Đào thấy hắn không có phản ứng, nghĩ hắn còn chưa nghe được li ền đi đến bên cạnh, giơ tay kéo lấy áo của hắn: "Đại Tr ầm ca, muội hỏi huynh ăn cơm chưa?"

Hoắc Tr`âmlúc này mới dừng tay lại quay đ`âu nhìn qua, lập tức trở lên ngây ngốc.

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 47

Edit: shitbaydaytroi

trên người nàng bây giờ đang mặc y phục mới màu hồng, tôn lên sắc mặt càng thêm ki à diễm động lòng người. Trước ngực có một đóa hoa mai phá lệ làm người ta chú ý, mắt hắn không tự chủ được mà dừng tại đó, nhìn vào li à không dời đi được nữa.

Hoắc Tr`âm nuốt một ngụm nước miếng, hít thật sâu một hơi không biết nói gì.

Tiểu Đào nhìn theo ánh mắt của hắn mà cúi xuống, khuôn mặt lập tức li ền đỏ rực, nàng vốn dĩ đã đang lo lắng đóa mai này sẽ làm người khác chú ý, hiện giờ xem ra đúng là khiến người ta chú ý thật r ầ.

Tiểu cô nương ngượng ngùng nói: " y phục này là do nương của muội làm, có chút không quá thích hợp mai muội sẽ đem nó sửa lại."

" đừng, đừng sửa, không c`ân phải sửa để như vậy rất đẹp, thật sự đặc biệt xinh đẹp."

Hoắc Tr`âm nhận thấy mình có điểm thất thố, vội vàng quay đ`âu đi.

- " huynh ăn sáng chưa?" Tiểu Đào liền nhân cơ hội này chuyển đề tài sang chuyện khác.
- " ta chưa có ăn đâu, hôm nay lạnh như vậy, muội sao lại tới đây? Ta cho rằng muội không tới, cho nên..."

Tiểu Đào có chút không hiểu: " nếu huynh cảm thấy muội sẽ không tới thì cũng tự mình làm gì đó ăn chứ? Tại sao lại nhịn không ăn?"

Hoắc Tr`âm gãi đ`âu cười, da mặt dày nói: "không có muội ở đây ta ăn không ngon."

Tiểu Đào nao nao, giây sau li ền hiểu ra đây là hắn đang nói lời âu yếm sao? Khóe miệng khẽ nhếch lên, cô nén cười đi hậu trạch, Hoắc Tr ần buông thiết chùy trong tay xuống, chậm rãi đi dạo tới cửa, nhìn thời tiết bên ngoài. B ầu trời như cũ đen kịt, lại không có trận mưa to nào. Giờ phút này, hắn đặc biệt ngóng tròng trời mưa, tốt nhất là mưa t ần tã không ngớt đem đường ngập hết, để Tiểu Đào không v ềđược mới tốt.

Đem cửa đóng lại, đạy cửa lò nung lại, đi ra hậu viện tìm Tiểu Đào. Li ền thấy Tiểu Đào đang trộn bột nhìn dáng vẻ là muốn làm bánh rán đi.

" Tiểu Đào, muối làm bánh rán sao?"

" đúng vậy, vừa nhìn li ền biết, càng ngày hiểu biết của huynh v ề trù nghệ càng nhi ều nha."

Hoắc Tr`âm cười: " ta mỗi ngày đ`âu nhìn muội làm, đương nhiên sẽ nhìn ra được. Tiểu Đào, hôm nay trời mưa, trên đường không có người đi đường khẳng định không có người tới ăn mì, muội sao còn chịu mưa đi lên đây?"

Tiểu Đào bĩu môi r'ài liếc nhìn hắn, cái này mà còn phải hỏi sao? Nếu không phải lo lắng cho hắn, nàng còn c'ân phải d'âm mưa đi đường xa như thế sao?

Tiểu Đào múc một thìa bột, từng thìa một đổ vào trong n'ã: " tiệm mì mới khai trương muội cứ như vậy đóng cửa thì không tốt, cho nên tới đây nhìn một lát, mặc kệ có người tới ăn mì hay không, cũng phải mở cửa bán hàng nha."

" à...ra là vậy." Hoắc Tr`ân mất mát cúi đ`âu xuống, th`ân thái sáng láng khi nãy biến mất không còn gì. Tiểu Đào lại liếc mắt nhìn trộm hắn, trong lòng cười th`ân, Hoắc đại ca đúng là người thật thà a.

" vốn dĩ nương của muội cũng không cho muội tới, trời lạnh như vậy ai mà không muốn chui vào ở chăn ngủ một giấc đâu? Chính là, trời lạnh như thế này c`ân phải ăn một bữa cơm nóng a, nếu muội không tới huynh làm thế nào bây giờ?"

Tiểu cô nương ki ều thanh nói, đôi mắt cũng không nhìn hắn vớt bánh rán đã chín vàng đem ra khỏi n ềi, lại c ầm hai quả trứng tính làm cho hắn một cái bánh trứng.

Hoắc Tr`âm tinh th`ân đang héo rũ, lại nghe thấy trong lời của nàng có ẩn ý, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đào, lại đem lời nói của nàng cân nhắc trước sau một h`âi, bỗng nhiên nở nụ cười: " ta biết mà, lảm sao muội một chút cũng không nhớ ta được. Thì ra muội lo cho ta mới đến đây a, Tiểu Đào muội là tốt nhất trên đời."

Vừa nói hắn li ần nhịn không được mà cúi xuống nhìn Tiểu Đào, vừa cúi đ`âu lại nhìn thấy đóa mai ki ều diễm ngay ngực nàng. Hoắc Tr ần hít sâu một hơi, nếu có thể sớm một chút thành thân là tốt r ầi.

"Đại Tr`àn ca, huynh mau ăn đi, ăn lúc nóng mới ngon. Lát nữa muội sẽ làm bột, trưa nay muội hấp một l`ông bánh bao cho huynh ăn. Bột chưa lên men ăn không tốt, ăn bột lên men nhi ầu bụng mới thoải mái." Tiểu Đào nghiêm túc nói.

bánh bao a... ánh mắt Hoắc Tr'àm phát sáng, chờ mong gật đ'àu:

"được, bánh bao, ăn bánh bao lớn."

Ăn xong cơm sáng, bên ngoài mưa bắt đ`ài nặng hạt, trên đường một người cũng không có, bọn họ cũng không mở hàng buôn bán, trời lạnh, Tiểu Đào tính toán làm cho Hoắc Tr`àn một bộ y phục lót bông, hôm nay không c`àn mở tiệm, lấy thước đo, kéo chỉ, vội vàng đến rối bù.

Hoắc Tr`àm cũng không làm việc, li ền ở trong nhà b ồi nàng, đáng tiếc uổng một thân sức lực của hắn lại không thể giúp cái gì. Nhìn Tiểu Đào chốc lát lại cắt vải, lúc sau lại xe chỉ lu ồn kim, li ền ng ồi một bên nhìn Tiểu Đào làm việc, ở trong phòng nhích tới nhích lui.

Tiểu Đào làm gì đi đâu hắn cũng đứng cạnh, nàng đ`àu có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn. Sau đó nàng ng ài bên mép giường lẳng lặng mà khâu y phục, ánh mắt kia li àn dừng lại trên người nàng, nóng rực bao phủ lấy nàng, làm Tiểu Đào ngượng chín mặt.

" Đại tr`âm ca, sao huynh không đi làm việc? Là qua vụ thu r`â mọi người không đến mua nông cụ nữa sao?" Tiểu Đào ngại không dám trực tiếp đuổi hắn đi ra ngoài, chỉ có thể cong queo gián tiếp đuổi hắn ra.

" ừm, người đi mua nông cụ đích xác ít hơn, bất quá, người mua kéo, n'ài cùng dao phay thì rất nhi ều. Mỗi ngày cũng bán cũng không ít. Tiểu Đào, chờ chúng ta thành thân, muội đừng mở tiệm mì bán nữa được không? Ta có thể chăm sóc được muôi."

Hoắc Tr`àn c`àn cuộn chỉ trong tay v`àn vò, cười mị mị nhìn âu yếm tiểu cô nương trước mắt. Tiểu Đào ngốc ngốc ngâng đ`àu lên: " như vậy sao được? Huynh phí sức thu thập mở tiệm mì này cho muội tốt như vậy, sao lại không mở tiệm nữa a, hơn nữa bán tốt như vậy..."

" Tiểu Đào,ta không muốn muội vất vả."

" huynh mỗi ngày làm việc cũng rất mệt nha, tuy rằng, tiệm mì v`ê sau chưa chắc có thể buôn bán tốt như vậy, bất quá, kiếm được ít nào hay ít ấy, cũng đỡ mệt hơn a."

Hoắc Tr ần cũng không nói thêm cái gì nữa, Tiểu Đào là cô nương chăm chỉ c ần mẫn lại hiểu chuyện, để nàng nhàn rỗi nàng chắc chắn không đ ồng ý. Chính là hắn không muốn nàng vất vả như thế. Nữ nhân thành thân r ầi, hẳn là sẽ nhanh chóng có tiểu bảo, đã hoài thai r ầi, chắc chắn không thể làm việc tốn sức được, phải ở nhà dưỡng thai mới tốt, nghĩ như vậy, Hoắc Tr ần khẽ nhếch khóe miệng. Chính là, vừa mới nhếch lên một nửa lại cứng ngắc người lại, hắn đã hứa hẹn với Đi ần gia sau khi thành thân không viên phòng vội chờ Tiểu Đào đủ lớn. Nếu không viên phòng Tiểu Đào hoài thai thế nào?

Nhìn Hoắc Tr`âm thay đổi sắc mặt không ngừng, Tiểu Đào cười thành tiếng: "huynh nghĩ cái gì vậy? Chốc lát thì banh mặt, chốc lát lại cười,

chốc lại nhăn mày."

Được Tiểu Đào chú ý đến Hoắc Tr`âm cao hứng gãi gãi đ`âu lấy hết can đảm nói: " Tiểu Đào, muội thấy...hai ta sau khi thành thân...khi nào...khi nào thì có thể viên...viên phòng a?"

Tiểu Đào trăm triệu không thể nghĩ tới, hắn đột nhiên lại nhắc tới cái này, hơn nữa hai người lại đang ng trên giường đất, bên ngoài thì mưa, trên giường đệm chăn đầy đủ, hoàn cảnh như vậy làm nàng đặc biệt ngượng ngùng.

" muội...muội thấy..." Tiểu Đào nghẹn đến đỏ mặt tía tai, cũng không thể thốt lên thành lời suy nghĩ của mình được.

Hoắc Tr`ầm ngước mắt nhìn nàng, phát hiện tiểu cô nương đã xấu hổ đỏ cả lỗ tai, tay còn hơi run run, không làm nổi y phục nữa, vứt sang một bên cúi đầu xoắn xuýt ngón tay mình. Dáng về này của nàng đặc biệt mê người, bất tri bất giác hô hấp của hắn càng ngày càng nặng: " Tiểu Đào, ta...ta muốn hôn muội một cái có được không?"

Hoắc Tr`âm ánh mắt khát vọng nhìn nàng, nhưng biểu tình lại trung hậu thật thà, làm Tiểu Đào không biết đối với hắn như thế nào mới tốt.

Tiểu Đào đứng bật dậy bước nhanh tới phòng bếp: "giữa trưa r'ầ, muội còn phải chưng bánh bao." Nàng không nhắc tới bánh bao còn tố vừa nhắc tới hắn li ền không nhịn được thêm nữa, bước dài đuổi theo. Kéo Tiểu Đào vào trong ngực hung hăng hôn lên mặt Tiểu Đào một cái.

Tiểu Đào xấu hổ mặt mũi đỏ bừng dùng sức tránh vòng ôm của hắn, đi đến b 'cn nước, cố lo đi tiếng tim đập thình thịch, cúi đ 'âu lấy bột nhào.

Hoắc Tr`ần cảm thấy mĩ mãn,nhưng hắn không dám một tấc lại tiến một thước, đi cạnh Tiểu Đào nói: " mười ngày nữa, phải đi vào thành đưa kiếm cho Hoàng gia nhị thiếu gia, muốn mấy ngày này rèn thêm chút đ`ô, vừa vặn lúc đó đem vào thành bán, khẳng đinh giá tốt hơn ở đây. Tiểu Đào, lúc đó muội đi cùng ta được không?"

" chuyện đó nói sau. "Cô nương ngượng ngùng nhỏ giọng nói, không thèm ngầng đ`ài nhìn hắn.

Hoắc Tr`âm cũng không miễn cưỡng nàng phải đáp ứng việc này, chỉ là nói trước với nàng một câu cho nàng có chuẩn bị trước, dù sao cũng là mười ngày sau mà, mỗi ngày hắn nói với nàng chắc chắn nàng sẽ sớm đ`ông ý đi với hắn thôi.

Tiểu Đào làm bánh bao nhân thịt và rau cải, trắng trẻo mập mạp, Hoắc Tr`ân một hơi ăn 5 cái. Vừa ăn vừa nhìn hoa mai trên người Tiểu Đào.

Mưa không bao lâu li ân ngừng, trên đường cũng không quá l'ây lội, nhưng Hoắc Tr âm lại kiên trì muốn đưa Tiểu Đào v'ê, như vậy hắn li ân có thể ng ài thêm với Tiểu Đào một lát r'ài.

Ngày hôm sau, trời quang mây tạnh Tiểu Đào lại đến sớm mở tiệm mì bán, ở ngay trước cửa xào thịt, mùi thơm của thịt tỏa ra làm mọi người đầu phải nuốt nước miếng, nhưng trên đường có ít người đi lại, người tới ăn mì lại càng ít. Vì thế, Tiểu Đào liền ngóng trông họp chwoj chính thật nhanh tới, ngày họp chợ việc buôn bán hẳn sẽ càng tốt hơn.

Nhưng, tới ngày 23 tháng 9 họp chính, lại bán không được 100 văn lại nhớ tới ngày đầu khai trương rần rộ nếu muốn y như vậy hẳn là rất khó, bất quá lần này lại đúng ý của Hoắc Trần. Thời điểm Tiểu Đào không vội có thể tới chỗ hắn giúp hắn nha, vừa quay đầu liền nhìn thấy nàng đang ng tổ đó thu tiền, càng nhìn càng muốn đưa nàng về làm bà chủ của tiệm rèn Hoắc gia này.

Rất nhanh, li ền đến ngày đường muội Hoắc Vân thành thân, hắn làm đại đường ca đương nhiên sẽ phải đi đưa tân nương về nhà phu gia. Nhìn đến đường muội một thân hỷ phục đỏ rực, trong đ`âu Hoắc Tr`âm đ`âu là hình ảnh Tiểu Đào mặc hỷ phục xinh đẹp như thế nào, chắc chắn là tân nương xinh đẹp nhất trên đời.

Đảo mắt đã đến ngày 3 tháng 10, Hoắc Tr`àn mỗi ngày đ`àu năn nỉ ăn vạ, Tiểu Đào rốt cuộc đành phải đáp ứng cùng hắn đi vào thành. Ngày đi, sắc trời quang đãng nhưng gió thổi đến lại rất lạnh. Trên người là y phục mà

Tiểu Đào mới làm cho hắn trong lòng ấm áp gió có thổi to hơn hắn cũng không thấy lanh chút nào. Quay đ`àu nhìn đằng sau, nghĩ đến nàng sắp trở thành nương tử của hắn trong lòng lại càng vui mừng.

Bánh trứng trên đường phố hàn quốc.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 48

Edit: shitbaydaytroi

Hai người vội vàng đánh xe vào trong thành, cũng không vội đi đến Hoàng gia đưa kiếm mà đi đến đường phố lớn. Cứ nhìn thấy cửa tiệm rèn nào là Tiểu Đào đi vào hỏi thăm giá cả, Hoắc Tr ần muốn trông xe ngựa nên không thể đi vào. Tiểu Đào ở trong chọn một hai dạng đ ồ vật đứng ở cửa cho hắn nhìn.

Đi được ba tiệm rèn trong lòng hai người li ền có tính toán. Quả nhiên, tay ngh ề của thợ rèn trong thành không tốt lắm mà giá cả lại rất cao. ở trấn bọn họ bán có 30 văn một con dao phay, ở đây muốn tận 50 văn.

Trong lòng có ý tưởng, Hoắc Tr`âm lúc này mới đánh xe ngựa tới cửa Hoàng phủ. Mới đem xe dừng lại, li ền có hộ vệ cùng gã sai vặt đến xua đuổi: " đi mau, đi mau trước cửa phủ chúng ta không được đến đây bày bán đ ồ, làm bẩn đất ở đây thì đừng trách tiểu gia không khách khí."

Hoắc Tr`âm không sợ chút nào, đem roi ngựa quăng xuống, lấy ra bao trùm huy ền thiết kiếm. " thương lang" một tiếng lưỡi kiếm sắc bén li ền ra khỏi vỏ, một đạo hàn quang lóe ra, làm hai gã sai vặt sợ tới mức liên tục lùi lại, nói lắp bắp: " ngươi...ngươi...ngươi, sao lại...không nói lý như vậy? Không cho ngươi bán đ`ô...ngươi li ền giết người?"

Hoắc Tr`àn bình tĩnh nói: "đây là đ`ô nhị thiếu gia nhà các ngươi c`àn, nói với hắn hôm nay ta đưa đ`ô tới đây, các ngươi mau gọi hắn tới đây. Ta ở đây bán hàng tiện chờ hắn tới."

Gã sai vặt gãi đ'ài, bừng tỉnh đại ngộ: " a, ta nhớ ra r'ài, ngươi chính là người tháng trước bán cho nhị thiếu gia cái rìu kia. Nửa tháng trước nhị thiếu gia có việc đi ra ngoài, trước khi đi có dặn dò chúng ta, nếu ngày đó

ngươi đến, nhất định phải giữ người lại khoản đãi thật tốt, chờ nhị thiếu gia v ề."

Xem ra người này đối với thanh kiếm này thực sự để ý. Hoắc Tr`ànđương nhiên sẽ không đ`ông ý ở lại đây chờ tên kia v`ê được, li ền nói với gã sai vặt: " ta ở đây bán hàng một ngày, chờ hắn ở đây một ngày. Nếu hắn không trở lại, các người nói với hắn đến Đại Doanh trấn tìm Hoắc thợ rèn."

Cửa lớn Hoàng gia tường vây bao quanh, nơi này là trung tâm thành, ph ồn hoa náo nhiệt. Bên cạnh cửa tiệm san sát nối nhau chỉ có cửa lớn ở đây là phía trước không có gì.

Hoắc Tr ần đem xe ngựa buộc lại, từ trong xe lấy ra bọc thiết khí đã rèn tốt lấy ra, xếp ra bắt đầu bán. Tiểu Đào đứng bên cạnh chậm rãi lắc đầu: "Đại Tr ần ca, chỗ này bị cổng này che hết ánh nắng r ầi. không có ánh mặt trời thiết khí cũng trông cũng không có sáng nữa, vừa r ầi huynh rút kiếm ra ánh sáng chiếu vào muội thấy đặc biệt đẹp a. cho nên huynh đem xe ngựa di chuyển ra chỗ khác, chỗ có nhi ầu ánh nắng một chút thiết khí được chiếu vào càng thêm đẹp, khẳng định càng có nhi ầu người đến mua."

" Tiểu Đào, muội thật thông minh!" Hoắc Tr`âm vui mừng cười theo ý của Tiểu Đào di chuyển xe. Quả nhiên, dao phay, n`ãi sắt dưới ánh mặt trời sắp phát sáng mù mắt người đi đường r`ãi.

Mấy người đi qua, vốn dĩ không tính toán đi bên này nhìn, nhưng có đ ồ vật đặc biệt đi vào t ần mắt bọn họ, họ li ền tò mò nhìn lại đây. Càng ngày càng nhi ều người tụ lại, Hoắc Tr ần giơ cao n ồi sắt lên bắt đ ầu lớn tiếng rao hàng: " mọi người mau tới đây nhìn một cái, n ồi sắt của Hoắc gia chúng ta, trải qua 6 l ần nung, 6 l ần lãnh nhiệt, đánh ba vạn sáu ngàn chùy, mới có thể sáng như gương. N ồi tốt hiểm có như vậy cả đời khó tìm, lại có thể làm đ ồ gia truy ền."

Một lão thái thái tóc hoa râm sở sở n'ài sắt trong tay hoắc tr'àm, nhịn không được mà tán thưởng: " n'ài tốt! Thật là n'ài tốt! Ta cả đời làm cơm cũng chưa từng thấy qua n'ài tốt như vậy, n'ài này bao nhiều ti 'ên một cái.?"

Hoắc Tr âm liếc mắt một cái,nhìn thấy có một ánh mắt cổ vũ, li ần dũng cảm ra giá: " n ồi này, ở kinh thành giá là 2 lượng bạc. ở đây đ ều là hương thân, li ền tiện nghi mọi người, 300 văn một cái."

Kỳ thật ở Đại Doanh trấn đã bán không ít n à ra ngoài, chưa bao giờ bán vượt quá 100 văn một cái. Hôm nay, bọn họ ở trong thành cho giá mới, vì phát hiện ra n à ở trong thành khôn tốt mà giá cũng là 200 văn một cái, cho nên bọn họ mới thương lượng cho ra giá như vậy, kẻ tung người hứng ra rao hàng.

Hoắc Tr`âm phụ trách hét giá cao, nếu khách ngại giá cao Tiểu Đào sẽ ở bên cạnh nói vài lời hay, thử một chút tâm lí người mua. Bọn họ chốt giá định bán là 100 văn, chỉ c`ân không kém giá 100 li ền bán đi.

Lão thái thở dài, đem n'à thả lại: " n'à nhà ngươi tốt thì tốt thật nhưng đắt quá, bà lão này mua không nổi."

Người bên cạnh cũng gật đ`ài phụ họa cho rằng nổi này quá đắt r`ài. Có hai tức phụ trẻ tuổi thật sự quá thích n`ài này, c`àm trong tay ngó trái ngó phải, luyến tiếc bỏ xuống, lại không dám mở miệng cò kè mặc cả, chỉ ở đó đứng nói `àn ào quá đắt, xem ra là muốn ông chủ tự động hạ giá.

Tiểu Đào bên cạnh cười nói: " mọi người a, ti ền nào của nấy n ềi này đích xác giá so với n ềi khác giá có đắt hơn, nhưng dùng lại rất lâu mới hỏng a. hơn nữa xào lúc xào rau tuyệt không dính không khét, còn có dao phay này a, mọi nhìn xem lưỡi dao bằng phẳng không sứt mẻ, vừa mỏng vừa sắc bén, lát cắt đ ều đặn không dính đ ề."

Tiểu Đào trước tiên là chuẩn bị tâm lí cho người mua cố ý cho họ nhìn thấy những cái tốt của thiết khí. Lại còn trình diễn công dụng vừa nói ngay trước mắt mọi người, lấy ra một miếng ván gỗ đặt một cục bột lên trên, c`âm dao phay lên cắt xuống, lát sau li`ên cắt xong cục bột kia thành mì sợi từng sợi đ`àu nhau không dính dao.

" dao này thật đúng là không t 'ài, cái này bao nhiều ti 'àn, chắc không đắt quá đi?" tiểu tức phụ c 'àm n 'ài nói.

Hoắc Tr`âm cao giong đáp: "không đắt 50 văn ti`ên."

Mọi người thấy dao tốt như vậy mà giá cũng như là ở tiệm thợ rèn trong thành, Hoắc Tr ầmvừa nói giá mọi người li ền sôi nổi tranh nhau mua. Mỗi loại thiết khí Hoắc Tr ầmchỉ mang mười cái. Mười cái dao phay rất nhanh li ền không còn. Tiểu Đào vỗ bèm bẹp túi ti ền lớn trên người.

Kéo mà Hoắc Tr ầmcải tiến lại, cũng g ần giống như kéo mà đưa cho Tiểu Đào mọi người đương nhiên chưa từng thấy qua, nhưng những nữ nhân thường hay thêu thùa may vá thì nhìn một cái li ền hiểu, kéo này, tuyệt đối là tốt hơn nhi ều l ần kéo trong nhà. Kéo này cũng không tính là quá quý, chỉ đắt hơn kéo ở trong thành 10 văn ti ền mọi người vẫn có thể mua được, g ần tới buổi trưa mười cây kéo cũng bán xong.

Nhìn hai túi ti `en đ`ây tràn, hai người nhìn nhau cười không ngừng, bị mặt trời chiếu cả một buổi sáng trên mặt cũng lấm tấm m`ô hôi nhưng ngăn không được vui mừng trong lòng.

N'à sắt tuy rằng đặc biệt đắt nhưng cũng không phải là một cái cũng không bán được. Bán được ba cái, còn thừa lại bảy cái, Hoắc Tr`àm nhanh tay thu dọn lại tất cả n'ài thừa ch'ông thành một ch'ông, cho vào xe ngựa phía trước: "đi thôi Tiểu Đào, chúng ta không bán nữa ăn cơm trưa đi. Hôm nay kiếm được nhi ều ti ền như vậy chúng ta phải tới tửu lâu nổi tiếng nhất thành ăn một bữa, nếm thử tay ngh'èxem thế nào?"

" thôi bỏ đi, chúng ta tùy tiện vào tiệm nào ăn thôi. Tuy rằng kiếm không ít ti `ên nhưng mà đ` ài là do huynh vất vả làm việc a, cũng không phải là gió to thổi tới mà nhặt được a." Tiểu Đào không nỡ tiêu ti `ên mà hắn vất vả kiếm được phung phí chỉ để ăn một bữa cơm.

Hoắc Tr`àm cởi dây cương, lôi kéo Tiểu Đào ng cũ lên xe ngựa giơ tay sủng nịch mà xoa đỉnh đ`àu nàng: " nha đ`àu ngốc, kiếm ti`àn nhi àu là cho muội tiêu nha, nếu muội không dùng, ta vất vả kiếm nhi àu như vậy làm gì?"

Hai gã sai vặt ở cửa nhìn trộm bọn họ đ`âu lấy tay che miệng cười, thấy Hoắc Tr`àn muốn tháo dây buộc ngựa muốn đi, vội vàng tiến lên chặn lại

đầu xe: " thợ rèn, ngươi đừng đi a, nhị thiếu gia nhà ta nói chúng ta phải khoản đãi ngươi thật tốt chờ nhị thiếu gia v ềa."

" không c`ân, ta không muốn chiếm tiện nghi của ai cả. Ngươi chỉ c`ân nói cho ta biết tửu lâu nổi tiếng nhất ở đây là được, đi như thế nào.?"

Hai gã sai vặt sợ nhị thiếu gia nhà hắn quay về trách phạt liền tìm mọi cách mời Hoắc Tr ầm ở lại, nhưng Hoắc Tr ầm kiên quyết không chịu ở lại ăn cơm, bọn họ cũng không có biện pháp. Chỉ đành nói rõ cho hắn g ần đây có một tửu lâu tên là Vọng Sơn lâu, là tửu lâu nổi tiếng nhất huyện thành này.

Hoắc Tr`âm cười ha hả mà đánh xe đi rất nhanh li ền tới cửa Vọng Sơn lâu, tửu lâu bên ngoài rất lớn, hắn vừa mới đem xe ngựa dừng lại li ền có tiểu nhị chạy ra đón lấy dây cương ngựa: "khách quan, ngựa của ngài để tiểu nhân dẫn đi hậu viện ăn cỏ khô. Ngài yên tâm tiểu nhân tuyệt đối sẽ chăm sóc ngựa của ngài thật tốt."

Hoắc Tr`âm đã từng đi những chỗ như vậy đương nhiên hiểu nhưng quy củ này, biết lão bản sẽ không đem ngựa làm mất, yên tâm đem ngựa giao cho tiểu nhị chạy vặt.

Nhưng trên xe có bảy cái n'à bảo bối nhà hắn nha, hắn lo lắng bị mất, li ền ôm xuống dưới, c'àm huy ền thiết kiếm được bọc trong bao vải, cùng Tiểu Đào đi vào tửu lâu, đặt đ'òlên bàn. Hào sảng vung tay lên gọi tiểu nhị tới: " món ngon nhất ở đây là gì mang lên hết đi."

" đừng." Tiểu Đào vội giữ chặt lấy tay áo hắn quay đ`âu lại hỏi tiểu nhị: " món ngon nhất của tửu lâu bao nhiều ti`ên một món?"

Tiểu nhị tương đối thật thà: " món ngon nhất của chúng ta là món heo sữa quay, nhưng món đó là chỉ dành cho bàn có nhi ều khách nhân đặt mới làm, nhị vị khách nhân thích hợp gọi bốn món xào một canh. Nhị vị yên tâm sẽ không tốn quá 300 văn ti ền ạ."

Tiểu nhị cảm thấy ăn một bữa cơm tốn 300 văn chính là giá bình thường, nhưng mà Tiểu Đào bị dọa hỏng r à: " trời, 300 văn, ta bán có 3

văn ti ên một chén mì mọi người còn tiếc không ăn, 300 văn phải bán tận 100 chén mì mới đủ. Đại Tr ân ca, chúng ta đổi chỗ ăn đi đừng ăn ở đây."

Tiểu nhị đứng đó thấy n'à sắt sáng loáng đặt trên bàn, c'àm lấy nhìn r'à thập ph'àn ngạc nhiên nói: " đây chính là n'ài sắt? Còn sáng như vậy? Đ'àu bếp trong tửu lâu nói hắn từng thấy n'ài sắt mà ngự trù trong cung dùng, sáng giống như gương vậy, chúng ta ai cũng không tin lời hắn nói chỉ cho rằng hắn khoắc lác. Không nghĩ tới thật sự có nha, Vương đại trù, ngươi mau tới nhìn đi..."

Tiểu nhị hưng phấn mà hướng vào trong bếp kêu to, giờ này chưa phải chính ngọ khách nhân vẫn còn vắng, trong bếp bâu giờ không vội cho lắm. Vương đầi bếp nghe được tiếng gọi, thân hình mập mạp bước ra ngoài: " gọi ta làm gì? Có cái gì mà nhìn, nhìn bà nội ng...."

Lời nói mới được một nửa, hai mắt ti hí lập tức trợn to bị n cũ trong tay tiểu nhị hấp dẫn ánh mắt, ba bước thành hai bước lao tới. Cánh tay mập mạp duỗi ra li cũ đem n cũ đoạt tới, nhìn từ trên xuống dưới, tỉ mỉ xem xét

" trời ạ! N à tốt như vậy, thật sự xuất hiện trước mắt ta, ta vốn dĩ giấc mộng "trù th àn" đây là ý trời hay sao?" đôi mắt vương đ àu bếp hoàn toàn bị n à sắt mê hoặc, căn bản không thấy hai người ng à cạnh đó.

Hắn run rẩy vuốt ve, trong miệng luôn m ồm lầm bẩm: " ý trời, thật là ý trời! Ta cho rằng bản thân sẽ không có bất kỳ thành tựu nào, hiện giờ có n ồi tốt như vậy, ta sẽ tiếp tục theo đuổi giấc mộng kia, nhất định sẽ trở thành "trù th ần"!"

" khu!"

Hoắc Tr`âm bên cạnh ho một tiếng r`âi tr`âm giọng nói: "đại ca, n`âi đó là của ta, không phải của người!"

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 49

Vương đại trù giống như trong mộng tỉnh lại, lúc này mới nhìn sang hai người ng 'ci cạnh bàn, hắn chẳng những không đem n 'ci bỏ xuống ngược lại còn ôm chặt vào trong ngực. Đôi mắt khẩn trương mà nhìn chằm chằm vào Hoắc Tr 'àm, hỏi: " vị huynh đệ này, người cũng là đ 'ài bếp sao? đây là bảo bối của người?"

Nhìn bộ dạng của hắn Hoắc Tr ầm quả thực rất muốn cười, đồng thời lại có cảm giác thưởng thức đối phương. Đây là một đầu bếp chân chính có lòng nhiệt huyết với ngh ề, nhìn thấy một cái n ầi sắt tốt li ền có biểu tình như vậy. Nhìn bộ dạng ngây ngốc của hắn ta làm Hoắc Tr ầm nhớ tới bản thân ngày đó trên núi Lương Sơn phát hiện ra huy ền thiết, nói như vậy bản thân lúc đó cũng bày ra biểu tình như thế này đi, giống như nhìn thấy tổ tông hiện v ềvậy.

" ta là một thợ rèn không phải đ`àu bếp, đây là n`ài sắt ta làm."

Hoắc Tr`âm cao giong nói.

L'ân này, Vương đại trù mắt li 'ên tỏa sáng, miệng há ra cười to: " ai nha, ngươi là thợ rèn nha, vậy là cái n 'ôi này là ngươi bán đúng không? Bán bao nhiều bạc, ta mua nó."

Hoắc Tr`àn nhìn biểu tình kích động của hắn lại cùng Tiểu Đào liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đ`àu hàm chứa ý cười. Người buôn bán nhìn như vậy li h biết, khách hàng này nha giá nào cũng mua, nhi àu thêm ít ti h cũng không để ý.

Hoắc Tr`ân hơi do dư một chút, giơ ba ngón tay.

Vương đại trù nhìn ba ngón tay to kia, rất nghiêm túc gật đ`àu: " ba mươi lượng sao? không quý không quý, n`ời tốt như vậy, giá trị tuyệt đối là ba mươi lượng."

Hoắc Tr`àm cùng Tiểu Đào nhìn nhau, không biết nói gì mới tốt, nguyên bản là bán ra 300 văn người ta còn ngại đắt. Giờ phút này, lại có người nguyện ý trả 30 lượng mua nó.

Vương đại trù thấy hai người không có phản ứng, sắc mặt trắng ra khó xử nói: "chẳng lẽ là 300 lượng? Ai, ta chỉ là một đ`âu bếp bình thường thôi a, không phải lão bản của tửu lâu a, 300 lượng ta thật sự là..."

Vừa nghe lời này, Hoắc Tr`âm cùng Tiểu Đào càng trọn to mắt khó tin nhìn Vương đại trù.

Vương đại trù bị họ nhìn đến có chút ngượng ngùng túm chặt lấy n'ữ trong ngực, thở dài nói: "thôi, n'ữ này tốt như vậy, 300 lượng li a 300 lượng đi. Chỉ là, nửa đời ta làm cũng không có nhi a ti a như vậy, ta đi mượn chưởng qu'ày ít bạc, các ngươi ở đây chờ ta."

Hàng có thể bán giá cao là chuyện tốt, nhưng Hoắc Tr ầm cùng Tiểu Đào cũng không phải là người chỉ nhìn thấy ti ần mà không nói tình người, 30 lượng đã đủ quý, nếu bán 300 lượng chỉ sợ chính họ cũng không yên ổn mà không suy nghĩ được.

Vương đại trù muốn xoay người đi tìm chưởng quầy, Hoắc Trần giơ tay đã túm lại hắn: "vị đại ca này, nhìn thấy ngươi thực sự thích cái nầi này như vây. 300 lượng thật sự quá nhiầu. Nếu người cảm thấy 30 lượng có thể vậy bây giờ trả tiần, đem nầi lấy đi, nhưng sau đó không được đổi ý đuổi theo ta đòi bac được"

Vương đại trù kích động mặt cười như hoa cúc: "

Được được, hiện tại ta đi lấy bạc 30 lượng ta có ta có."

Hắn buông n'ài sắt chạy v'ê chỗ ở của mình rất nhanh liền chạy lại tay càm ba thỏi bạc 10 lượng tới. Đem bạc đặt trên tay Hoắc Tr'àm, lại c'àm lấy

n à ôm vào ngực, khẩn trương nói: "đã nói r à đó, một tay giao ti à một tay giao hàng, tương lại nếu ngươi đổi ý muốn tìm ta đòi n à ta cũng không trả."

Tiểu Đào bật cười, vị đại thúc này thật thành thật, thế nhưng coi cái n'à này thành bảo bối luôn r'à. Nàng cười, Vương đại trù có chút xấu hổ, Tiểu Đào vội vàng giải thích: "đại thúc, huynh ấy sao lại đổi ý a, huynh ấy là thợ rèn c'àn n'à li àn đánh thêm một cái làm gì phải tới đây đòi lại"

Vương đại trù lúc này mới yên tâm, hỏi Hoắc Tr`âm là người nơi nào sao lại có tay ngh etốt như vậy? Cũng vào lúc này hắn mới nhìn thấy được một ch ch cá sắt để trên bàn l'ân này làm hắn cả kinh không nhẹ.

" thế nhưng có nhi ầu n cá tốt như vậy, ta thật sự muốn cho sư huynh sư đệ nhìn thấy một l'ần, khẳng định họ sẽ mua. Đáng tiếc nha, ta trong người không có nhi ầu ti ền như vậy, không thể mua cho họ mỗi người một cái. Bất quá, v ề sau nếu thấy bọn họ ta li ền nói cho họ biết người là người làm ra cái n cã này, cho họ tìm tới chỗ người mua n cã."

Hoắc Tr`âm gật đ`âu: " được, ta là Hoắc Tr`âm ở trấn Đại Doanh, ngươi nói họ đến Đại Doanh trấn tìm tiệm rèn Hoắc gia là được."

Vương đại trù vừa thưởng thức n'ãi tốt trong ngực mình vừa nghiêm túc gật đầu ghi nhớ: "được, ta nhớ kĩ, nhưng mà Hoắc thợ rèn, n'ãi tốt như vậy sao một cái kí hiệu cũng không có vậy? Đệ nhất thợ rèn Trương Sơn ở ti ền tri ầu mỗi thiết khí hắn chế tạo đầu cso một kí hiệu ngọn núi nhỏ. Trên đồ của người hẳn là cũng nên khắc nên một chữ Hoắc, như vậy li ền có thể làm cho danh khí của người nổi lên a, người tới mua cũng kiên định an tâm hơn."

Khi nói chuyện, người tới tửu lâu ăn cơm bắt đ`âu nhi `âu lên Vương đại trù không có thời gian đứng ở đây nói chuyện với bọn họ nữa, âu yếm ôm n ài đi ra phòng bếp, tính toán hôm nay li `ân thửa lửa với n ài luôn.

Lời nói của Vương đại trù đã đả động đến Hoắc Tr`âm, tay duỗi ra, c`âm tay nhỏ của Tiểu Đào thật chặt: "Tiểu Đào, hắn ta nói có lí. Chúng ta nế muốn bán giá tốt li`ên phải có ấn kí của chúng ta, chính là chữ Hoắc nét

chữ quá nhi `àu khắc lên thật sự rất khó, hơn nữa tay ngh `è của ta là do sự phụ truy `àn lại không phải là gia truy `àn Hoắc gia. Ta muốn sau này làm mỗi một thiết khí ta đ`àu làm một ấn kí là quả đào giống như quả đào trên kéo của muội vậy, muội chịu không? Thiết khí quả đào chính là ấn kí của nhà chúng ta."

Tiểu Đào cười th`ân thái phi dương: "được, khó cho huynh làm chuyện gì cũng nghĩ đến muội, chỉ là... đ`ô là huynh làm, lại không phải muội làm ra. lâu d`ân người ta biết đến cũng chỉ là quả đào không biết đến Hoắc thợ rèn thì làm sao bây giờ?"

Hoắc Tr`âm cười ha ha: "không sao, không c`ân bọn họ biết Hoắc thợ rèn. Chỉ c`ân bọn họ biết, một tay ngh`ê này là được r`ã, là nam nhân của Tiểu Đào làm ra a."

Tiểu Đào mặt nhỏ đỏ lên cúi đ`àu, nâng chén trà nóng uống một ngụm, che đi ý cười trên môi.

Tiểu nhị cười hì hì bưng một đĩa thịt kho tàu đến: " nhị vị khách quan, đây là Vương đại trù mời hai vị ăn, dùng n'ã mới nấu lên a, người khác không có cơ hội này đâu nha."

Một đĩa thịt kho tàu được đặt lên bàn, mùi thơm tán ra tứ phía. Có vị ngọt nhạt nhạt được ướp trong đó, càng mê người hơn chính là mùi hương thơm lừng của thịt kho. Cẩn thận nhìn lên, màu sắc mê người, sáng bóng lấp lánh, vừa nhìn li ền biết thịt béo mà không ngán.

Hoắc Tr`âm nuốt xuống một ngụm nước miếng, c`âm đũa lại không ăn luôn, mà nói với Tiểu Đào: " Tiểu Đào muôi thử trước đi."

Tiểu Đào cũng thèm, không hổ là đ`âi bếp tửu lâu lớn nhất thành, chỉ c`ân nhìn đến màu sắc của miếng thịt kho tàu này, sắc hương đ`âi hoàn hảo, so với tay ngh ề của nương nàng không chỉ cao hơn một bậc, chỉ là không biết mùi vị thế nào. Nàng cũng không c`ân phải khách khí với Tiểu Đào, gắp lên một miếng bỏ vào miệng, quả nhiên là m`ân mại thơm ngọt, vừa vào miêng li ân như tan ra.

" ăn rất ngon,Đại Tr ầm ca huynh nhanh ăn đi."

Tiểu Đào trong miệng chứa thịt nói chuyện đ`àu không rõ.

Hoắc Tr`âm nhìn đến biểu tình trên mặt Tiểu Đào rốt cuộc nhịn không được nữa, gắp một miếng thịt ăn.

Rất nhanh món thứ hai thứ ba li ên lên bàn, Vương đại trù đặc biệt làm cho bọn họ một bàn bốn món một canh. Một hai nhất định phải là hắn mời khách, khiến cho Hoắc Tr âm phải ngượng ngùng.

Một bữa cơm trưa này không chỉ có bọn họ ăn đến mỹ mãn, mà trong tửu lâu khách nhân khác cũng sôi nổi tr`âm tr`ô khen ngợi, đ`âu nói đ`âu bếp tay ngh ề càng thêm tinh tiến. Kỳ thật bọn họ không biết, bởi vì n 'ài tốt, tâm tình đ`âu bếp lại rất tốt làm đ`ô ăn đương nhiên càng ngọn.

Ăn cơm no, Hoắc Tr`âm kiên trì muốn trả ti`ên không muốn ăn không của người ta, dù sao n`ôi này bán giá cũng đủ cao.

Vương đại trù sống chết không chịu, luân phiên nhún nhường tự mình tiễn Hoắc Tr ầm cùng Tiểu Đào ra cửa, mới nói ra ý tưởng của mình: "hoắc thợ rèn nha, tục ngữ nói, ngựa tốt xứng cương tốt, canh tốt xứng cơm ngon. Ta hiện tại đã có một cái n ầi tốt r ầi lại không có một cái chảo có cán tốt a, trưa nay a, nhìn thấy cái chảo trong bếp thật không vừa mắt nha, ngươi có thể hay không giúp ta đánh một cái chảo không?"

Hoắc Tr`àn cười vang: "được, còn không phải chỉ là một cái chảo có cán thôi sao, cái kia c`ân chút tay ngh`ê tỉ mỉ chút, ngươi chờ ta, một thời gian nữa ta sẽ đưa tới."

Sau giờ ngọ, Hoắc Tr ầm li ền trưng c ầu ý kiến của Tiểu Đào: " chúng ta hiện tại v ề nhà sao? hay là đến hoàng hôn thì v ề, nếu v ề nhà, chỉ sợ... v ề đến nhà trời lại tối." Kỳ thật trong lòng hắn đặc biệt muốn như vậy nha, nếu thật sự nửa đêm mới v ề đến trấn, có lẽ Tiểu Đào sẽ lại giống l ần trước ở lại nhà hắn. Cho dù cách một bức tường hắn cũng đặc biệt vui vẻ.

"huynh không phải cùng sai vặt Hoàng gia nói đợi nhị thiếu gia nhà họ một ngày sao? kia vậy chúng ta li ền đợi thôi, muội muốn dạo phố trong thành xem đ ồ ăn vặt ở đây, mấy ngày nay tiệm mì sinh ý không được tốt. Mì nước không thể mang đi, chỉ có thể ở trong tiệm ăn. Tuy rằng năm nay thu hoạch không tệ, nhưng là có bao nhiều người có thể bỏ ti ền ra đi ăn mì đâu? Muội nhìn thấy mọi người vẫn là thích mang đ ồ ăn vặt v ề nhà hơn, cho hài tử trong nhà ăn."

Kỳ thật Hoắc Tr`ân không quá hy vọng Tiểu Đào mở rộng tiệm bán nhi `àu thứ như vậy, cứ như vậy cũng tốt, không quá mệt kiếm chút ti `àn tiêu vặt cũng dễ. Cứ như vậy không quá thời điểm giữa trưa Tiểu Đào có thể giúp hắn đến thu ti `àn. Hắn có thể vừa quay đ`àu li `àn nhìn thấy nàng. Chính là, nếu Tiểu Đào bán đ`ò ăn vặt khác thì phải đứng ở cửa tiệm mì bán hắn muốn nhìn thấy nàng li `àn khó hơn r `ài.

"Tiểu Đào, ta không c`ân muội kiếm nhi ều ti ền như vậy, muội tới giúp ta thu ti ền bán thiết khí, ta có thể đánh thêm nhi ều thiết khí. Muội nhìn, một cái n`ãi sắt ta cũng có thể bán được 30 lượng bạc, ta không muốn thấy muội phải vất vả như vậy."

Hoắc Tr`âm trên mặt một chút tươi cười cũng không có, thập ph`ân nghiêm túc mà nhìn Tiểu Đào.

" chính là... muội muốn học." Tiểu Đào biết, hắn thực sự thương nàng. Gả cho hắn nàng tuyệt đối có thể sống tốt mà không c`ân vất vả kiếm ti`ên.

Chính là, nhà mình lại vẫn như cũ chưa có ngày lành, chân cha chưa tốt còn muốn thỉnh đại phu về xem chân. Thành thân rồi lại kiếm tiền, nàng ngượng ngùng đưa cho nhà mẹ, cho nên nàng muốn trước thành thân hai tháng tận lực giúp trong nhà kiếm chút tiền, cũng cho chính mình một ít của hồi môn.

Hai người đứng bên xe ngựa, rơi vào tr`âm mặc, đ`âu không đành lòng phản đối ý kiến của đối phương r`ối lại kiên trì với ý tưởng của mình. Đang tr`âm mặc hết sức, đột nhiên có hai vị công tử mặc cẩm y bước tới. Hoàng Bằng vừa nhìn thấy Hoắc Tr`âm vội vàng chạy tới đứng bên cạnh

người hắn: "Đại thợ rèn, người rốt cuộc cũng tới r`â! Bảo kiếm của ta đâu, mau mau cho ta nhìn xem, ta mang đủ ngân phiếu cho người r`à."

Còn tiếp nữa...

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 50

Hoắc Tr`âmnhìn thấy người mình đợi đã đến, li ền từ trong xe lấy ra huy ền thiết kiếm, giao cho Hoàng Bằng.

" oa! Kiếm tốt." Hoàng Bằng tay vừa nhận kiếm, tay li ền bị sức nặng của kiếm làm cho giật mình.

" kiếm này so với kiếm bình thường chắc chắn hơn rất nhi ầu, là dùng tinh cương chế tạo ra nó tự nhiên sẽ nặng hơn, người hàng ngày luyện tập thật tốt thì sẽ quen ngay thôi."

Hoắc Tr`âmlạnh nhạt nói.

Hoàng Bằng rút ra bảo kiếm, một cỗ hàn khí bức người toát ra, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng nhè nhẹ, không phải là ánh sáng chói mắt nhưng lại ẩn giấu uy mãnh.

Tuy rằng ẩn ẩn cảm giác được kiếm này lợi hại, nhưng Hoàng Bằng vẫn có một tia do dự: " kiếm này còn không nặng bằng thanh kiếm trước kia của ta đâu, thật sự có thể đem rìu bổ lên mà không sao chứ?"

Hoắc Tr`âmnghiêm túc gật gật đ`âu: " ngươi thử r`âi sẽ biết, bảo kiếm cũng không phải là càng nặng càng tốt."

Hoàng Bằng bán tín bán nghi mà gọi tiểu nhị trong tưu lâu tới: " đi tới phòng bếp lấy dao phay ra đây."

Hoàng gia là đại tài chủ trong thành, Hoàng Bằng tự nhiên là khách quen của Vọng Sơn lâu, tiểu nhị nào dám không nghe lời hắn nói, vội vàng chạy một mạch tới sau bếp, lấy ra một con dao phay mới tinh lại đây giao cho hắn.

Hoàng Bằng cho hắn để dao phay xuống giữa hai viên gạch, lưỡi dao hướng lên trên, Hoàng Bằng c'âm kiếm nhắm ngay lưỡi dao hung hang chém xuống, chỉ nghe thấy " ca" một tiếng giòn vang, mọi người ánh mắt đ`ài đổ d'àn v'ềđây.

Hoàng Bằng thu h à kiếm,khẩn trương nhìn lưỡi kiếm phát hiện lưỡi kiếm không có một chút tổn hại nào, lúc này mới vui sướng cười to. Lại cúi đ àu nhìn dao phay mới tinh phát hiện lưỡi dao sứt một miếng to, đã trở thành một con dao vứt đi r à không dùng được nữa.

Đám người vây xem cũng phát ra một trận tán thưởng, tiểu nhị lại không vui nổi choáng váng nói: "Hoàng thiếu gia, đây là dao phay mới mua của tửu lâu a, còn chưa dùng đâu,ngày làm thế này r à chưởng qu ày nhất định không tha cho tiểu nhân."

Hoàng Bằng hào sảng móc một miếng bạc vụn ra, ném cho tiểu nhị: " yên tâm đi, tiểu gia ta có thể để cho người đ`ên dao sao? C`ân đi mua dao mới đi dư lại cho người công chạy vặt."

" vâng, nhị thiếu gia thật hào phóng."

Tiểu nhị đem dao hỏng quăng đi, c`ân bạc cười ha ha chạy lên phố mua dao phay mới.

Hoàng Bằng đang muốn thu h'âi kiếm vào bao, thì vị thiếu niên cẩm y bên cạnh lại một phen đoạt đi, từ trên xuống dưới cẩn thận nhìn thanh kiếm.

"Cố Thừa Nam, bây giờ ta luyện tập thật tốt, v`ê sau chúng ta luận võ, người thua chắc chắn là người!" Hoàng Bằng đắc ý nói.

Cố Thừa Nam cũng không tiếp lời hắn ta nói, chỉ đem huy ền thiết kiếm tỉ mỉ nhìn mấy lần, mày kiếm nhíu lại, quay đầu nhìn về phía hoắc trần: "nhìn thân kiếm cùng hoa văn ẩn trên kiếm, đây chắc chắn không phải là thuần tinh cương bảo kiếm. Có chút giống với huy ền thiết kiếm mà nhị bá của ta từng nói qua, ta hỏi ngươi, kiếm này chính là đã thêm vào huy ền thiết.?"

Hoắc Tr`àm sắc mặt lạnh lùng, hắn trăm triệu không nghĩ tới tại huyện thành nhỏ này lại có người nhận biết được, hơn nữa lại là một thiếu niên lang. Xem ra người này xuất thân không giống bình thường, trong nhà chắc chắn có người học tài hiểu rộng, gặp qua nhi ều việc.

" không t'ài, tổ tiên nhà ta truy an xuống một cây chủy thủ làm từ huy an thiết nhữn lại bị gãy, dù sao ta cũng không c'àn dùng đến nó, ta li an cho thêm tinh cương rèn thành cây kiếm này."

Trong lòng Hoắc Tr`âm lo lắng khẩn trương, may mắn trước đó đã chuẩn bị sẵn lí do, nếu không giờ phút này hẳn là bị dọa đến choáng váng. Cố thừa nam mặt đ`ây vẻ khó tin: " không nghĩ tới, nơi này của chúng ta lại thật sự có thể đánh ra một thanh tinh cương huy ền thiết kiếm., nhị bá của ta ở biên quan nhi ều năm, nhóm tướng quân đ`êu chờ đợi th`ân binh này, lại không ngờ một người lại có thể thực hiện nguyện vọng này. Thật không thể tin được.!"

Thiếu niên này trên mặt tuy rằng còn chưa mất hết vẻ trẻ con trên mặt, nhưng là, nhìn dáng vẻ so với Hoàng Bằng tr`âm ổn lão luyện hơn nhi ầu, hơn nữa lại có kiến thức Hoắc Tr`âmkhông dám thiếu cảnh giác li ền truy vấn hỏi: " xin hỏi vị tiểu gia này là người phương nào? Nhị bá của người là Đại tướng quân đương tri ều sao?"

Hoàng Bằng cười hì hì vỗ vai hoắc tr`âm: "Không có việc gì,đại thợ rèn, ngươi đừng sợ hắn, hắn là hảo bằng hữu của ta. Trong nhà có mấy thân thích lợi hại, bất quá, hắn cũng giống chúng ta là người ở huyện này. Cố gia huyện Lại Thủy, ngươi nghe qua chưa? Hắn chính là con cháu nhà Cố gia, là Cố Thừa Nam là hảo huynh đệ của ta. Cha hắn tuy là đại tài chủ nhưng cũng chỉ sống ở nông thôn."

Hoắc Tr ầmlúc này mới âm th ầm thở dài nhẹ nhõm, chỗ này không tính là quá Lại Thủy huyện,hắn có nghe qua ở đó có đại tài chủ làm giàu từ hai bàn tay trắng tên là Cố Thanh Sơn, phạm vị trăm dặm không ai không biết. bất quá thanh danh Cố gia không t ầ, hẳn là sẽ không vì chuyện này làm cái gì.

Hoắc Tr`âmkhông muốn dây dưa thêm với bọn họ, li ền thúc giục Hoàng Bằng: "Hoàng thiếu gia, ngươi xem kiếm này được không? Nếu cảm thấy thích chúng ta li ền một tay giao ti ền một tay nhận kiếm."

" được, người muốn bao nhiều bạc?"

Hoàng Bằng rất vừa lòng đối với thanh kiếm này, từ trong ngực lấy ra mấy tờ ngân phiếu, chuẩn bị cho hắn.

Hoắc Tr`àmliếc mắt nhìn Tiểu Đào một cái, không biết nên muốn của hắn bao nhiều bạc thì thích hợp. kỳ thực hắn đã nghe sư phụ nói qua, tinh cương huy ền thiết kiếm, khả ngộ bất khả c`âi. có thể luyện ra được chính là tuyệt thế trân bảo, ngàn vàng không đổi.

Bất quá, hắn vừa đáp ứng Hoàng Bằng làm một thanh kiếm tốt thì gặp được huy ền thiết. Hoắc Tr àncảm thấy đây là một loại duyện phận, hoặc chính là vận mệnh kiếm này nên dành cho hắn. Bây giờ giá thật khó nghĩ...

" vậy ngươi đưa 300 lượng cho ta đi, kì thật lúc luyện thanh kiếm này, ta luyện theo cùng một đoạn thanh chủy thủ huy ền thiết của tổ tiên truy ền xuống. Theo lý thuyết ngàn vàng không bán. Bất quá, nếu ngày đó ta đã đáp ứng ngươi làm cho ngươi một thanh bảo kiếm, thì sẽ làm được, cũng không nói giá quá cao gây khó dễ ngươi."

Hoàng Bằng liên tục gật đ`àu: "được, được, ta đưa ngươi 300 lượng là ngân phiếu, ngươi có thể đi đến quan phủ lãnh bạc, chờ ta v`ê sau làm đại tướng quân. ta nhất định sẽ đến Đại Doanh trấn trịnh trọng mà cảm tạ ngươi."

Hoàng Bằng đem ba tấm ngân phiếu nhét vào trong tay hắn, một phen đoạt lấy bảo kiếm ôm trong ngực: "Cố Thừa Nam, chúng ta tính sổ, tuy là thân huynh đệ nhưng ngươi cũng không thể đoạt đi bảo vật của ta."

Cố Thừa Nam nhìn bằng hữu giống như lâm đại địch, biết rằng mình ra giá nào hắn cũng không chịu đưa. Chỉ có thể quay lại nhìn thợ rèn: " ngươi có thể giúp ta chế tạo một cây? Ta nguyện ý ra giá gấp đôi."

Hoắc Tr`âmkhông do dự mà lắc đ`âu: " thực xin lỗi, tổ tiên truy ền xuống cũng chỉ là một mảnh nhỏ huy ền thiết, tạo ra một cây kiếm của Hoàng thiếu gia li ền không còn, không có biện pháp giúp ngươi rèn cây thứ hai."

Tiểu Đào lặng lễ đè bên hông, bên dưới áo bông buộc cây chủy thủ mà khi c`âi thân Hoắc Tr`àmđã đưa cho nàng. Hắn cũng nói qua với nàng, đó là huy thiết ngàn năm vô cùng hiếm làm thành chủy thủ cho nàng phòng thân.

Tiểu Đào hiện tại lo lắng, đ`ô quý giá như vậy vạn nhất nàng không cẩn thận đánh rơi thì làm sao bây giờ?

Cùng lúc đó, Tiểu Đào cũng cảm thấy thật cảm động, đ`ô vật quý như vậy còn chưa có thành thân Hoắc Tr`ànli an đưa cho nàng. Có thể thấy được hắn đối với nàng tin tưởng trân trọng.

Hoắc Tr`àmở trong nhà sư phụ đã nhìn qua ngân phiếu, lấy ngân phiếu Hoàng Bằng đưa cần thận nhìn, thấy không có vấn đ`êgì, li ền đưa cho Tiểu Đào c`àm giữ, kéo cương ngựa muốn đi. Cố Thừa Nam làm sao chịu để như vậy, chạy tới chắn trước mặt hắn, vạn ph àn chân thành mà khẩn c`àu nói: " ta đặc biệt muốn binh khí tốt như vậy, ngươi giúp ta đi, không c`àn huy ền thiết kiếm cũng không được, rèn cho ta một thương huy ền thiết. Ta càu ngươi, cả đời này ta cũng không thể có may mắn gặp lại người có thể rèn được huy ền thiết kiếm."

Tâm tình của hắn Hoắc Tr`àmcó thể hiểu được. Đối với người tập võ mà nói có một binh khí tốt, một bảo mã tốt so với mạng sống của bọn họ còn quan trọng hơn.

Từ khi Đệ nhất thợ rèn ti `ân tri `âu Trương Gia Sơn mai danh ẩn tích, nhi `âu năm như vậy cũng không có thợ rèn nào nổi danh được như ông ta.

Mọi người đ`àu sôi nổi nghị luận, năm đó đ`ô tử đ`ô tôn của Trương Gia Sơn đ`àu bị chém tận giết tuyệt, cứ như vậy mà thất truy àn.

Nhưng mà Hoắc Tr ầmbiết, cao thủ kỳ thật ở dân gian, sự phụ của hắn chính là một người phi thường giỏi. Chẳng qua, sư phụ chỉ vui ở hương dã

rèn chút nông cụ nhà bếp. Cũng không chịu chế tạo binh khí. Tuy rằng đã dạy cho Hoắc Tr`àmchế tạo ra huy ền thiết kiếm nhưng chính bản thân lại chưa mình thử qua. Nhưng mà Hoắc Tr`àmcũng không muốn tìm phi ền toái vào người, li ền xoay người giữ chặt tay Tiểu Đào: " chúng ta đi thôi."

Cố Thừa Nam thấy hắn nói với Tiểu Đào sắc mặt cùng ngữ khí ôn nhu hơn rất nhi ầu, li ền đem Tiểu Đào giống như cọng cỏ cứu mạng: " tẩu tử, ngươi nói giúp ta thợ rèn đại ca đi, nói hắn làm giúp ta một cây, được không? Ta c ầu ngươi, tẩu tử, ngươi lớn lên xinh đẹp như vậy tính tình lại tốt nhất định thơ rèn đại ca sẽ nghe lời người nói."

Tiểu Đào theo bản năng sở hông, lại sợ bị người khác nhìn ra sơ hở vội vàng rũ tay xuống: " ta cũng không có biện pháp... các người cứ nói cái gì thiết. Chúng ta còn có chuyện phải làm, các người để chúng ta đi đi."

Cố Thừa Nam thấy nàng huy ền thiết là gì cũng không biết, trong lòng có chút thất vọng, chỉ đành phải tránh ra, lưu luyến mà nhìn họ đi xa. Hoắc Tr ầnmang theo Tiểu Đào đi đến các tiệm ăn vặt mỗi nơi đầu mua một ít, mang về từ từ nghiên cứu. đi ngang qua tiệm trang sức, Hoắc Tr ầmnhìn thấy mấy nữ nhân bên trong đầu vui vẻ ra mặt, li ần dừng lại xe ngựa, quay đầu có chút ai oán mà nhìn Tiểu Đào: "Tiểu Đào, trâm bạc ta làm tặng muội đâu r ầi, ta không thấy muội cài l ần nào cả."

" một khối bạc to như vậy, vạn nhất đánh mất thì làm sao? muội không dám cài."

Tiểu Đào thành thật đáp, Hoắc Tr`âmnhe răng cười: " ta đi mua cho muội trâm cài mới, cái này không sợ mất. Hơn nữa chúng ta bây giờ có ti ền nha, kiếm nhi ều ti ền như vậy phải dùng đúng không? Muội cũng tiếc không dám dùng."

Tiểu Đào vốn dĩ luyến tiếc để hắn tiêu pha, chính là Hoắc Tr ầml ần nữa kiên trì muốn tiêu ti ền, nàng chỉ có thể đi theo hắn vào trong tiệm trang sức. Có cô nương nào không thích làm đẹp đâu? Tiểu Đào vừa nhìn thấy trâm cài vòng tay rực rỡ muôn màu li ền không rời mắt đi được nữa.

" thật đẹp, ở trấn của chúng ta một tiệm đ`ô trang sức cũng không có, muội chưa bao giờ nhìn thấy nhi ều trang sức đẹp như vậy." Tiểu Đào không nhịn được tán thưởng.

Hoắc Tr`âmmột lúc li ền c`âm ba cái châu thoa, từng cái một cài thử lên búi tóc trên đ`âu Tiểu Đào: " rất đẹp, Tiểu Đào nhà ta đeo cái gì lên cũng xinh đẹp, vẫn là do người đẹp a." nghe thấy hắn nói mấy lời này ở bên ngoài, Tiểu Đào đặc biệt ngượng ngùng. Đem mấy cây trâm trên đ`âu bỏ xuống, một l`ân nữa thả lại trên qu`ây, thật cần thận hỏi bà chủ: " cái nào rẻ nhất trong ba cái?"

Bà chủ bán hàng lâu năm, bán đ ồnày sẽ hiểu nhất chính là nhìn sắc mặt khách nhân mà đoán ý, nhìn ánh mắt của nam nhân sủng nịch, lại nhìn khuôn mặt đỏ ửng xinh đẹp của cô nương này, bà li ền cười khanh khách nói: " vợ ch ồng son mới cưới đúng không, nam nhân của người thương người như vậy, khẳng định sẽ không mua đ ồ rẻ nhất tiệm ta đâu. Người nếu không muốn hắn tiêu nhi ều ti ền, không chừng v ề sau hắn để cho người khác dùng a. hiện tại hắn mua cái gì người cứ nhận lấy, cũng không c ền báo đáp hắn cái gì, chỉ c ền sớm chút sinh cho hắn một tiểu tử béo, như vậy là đủ r ồi."

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 51

Edit: shitbaydaytroi

Tiểu Đào bị bà chủ tiệm nói tới đỏ cả cổ, thập ph'ân thẹn thùng mà nhìn lén Hoắc Tr'ân một cái r'ữi rữi mắt quay đ'âu đi.

Hoắc Tr`âm lại cực kì cao hứng, tùy tiện nói: "Tiểu Đào, ba cây trâm này muội đ`âu thích sao? nếu thích chúng ta mua hết."

" đừng, mua một cây là được r ci, huynh mua nhi cu như vậy làm gì?"

Tiểu Đào lúc này mới không thể không xoay người lại. Đem ba cây trâm đặt cạnh nhau, cần thận nhìn ngắm một phen, lại nhìn trong qu'ây, lại dò hỏi giá cả một lượt, cuối cùng lấy một cây trâm giá 100 văn, mua một cây trâm tinh xảo màu h'ông nhạt.

Tiểu Đào chúng ta kiếm được nhi `àu ti `àn như vậy, muội không c`àn tiết kiệm." Hoắc Tr`àm cảm thấy, mang Tiểu Đào đi vào thành cả một ngày li `àn mà chỉ mua cho nàng một cây trâm 100 văn, như vậy không chấp nhận được.

Bà chủ tiệm miệng lưỡi nhanh nhẹn, uốn ba tấc lưỡi: "đúng vậy a, mua trang sức đâu chỉ mua một món là xong a, cái này nha nó có bộ của nó, ngươi nhìn đi, trâm cài này cùng với khuyên tai này là một bộ, mang cùng lên mới thể hiện ra hết được vẻ đẹp của trang sức đâu. Hơn nữa cùng một kiểu dáng vòng tay mã não này ngươi nhìn có thật xinh đẹp hay không, đây là đ òtân nương tử nên dùng nha."

Bà chủ tay chân lanh lẹ, vừa nói vừa giúp Tiểu Đào đeo trang sức lên người cả trâm cài khuyên tai vòng tay đ`âu mang lên.

Tiểu Đào có xỏ lỗ tai, bất quá chưa từng mang khuyên tai. Mấy năm trước đi ầu kiện trong nhà còn tốt, nàng từng mang khuyên ngân nhĩ cũng tinh tế. ở thôn nhỏ mà nói, có thể có một bộ khuyên tai mà đeo đã chính là phi thường ghê gớm.

" đẹp, thật là đẹp Tiểu Đào chúng ta mua hết đi." Hoắc Tr`âm nhìn tiểu nương tử của hắn, càng nhìn càng thấy thích. Sợ nàng không dám mua tranh cướp mà trả ti ền.

Tiểu Đào ngoài miệng nói không c`ân, kì thực trong lòng đã vô cùng thích. Đặc biệt là đôi khuyên tai kia giống như đóa hoa đào nhàn nhạt dán trên vành tai, phía dưới bông hoa còn có một giọt nước thủy tinh, trông nàng trông càng thêm xinh đẹp thấy thế nào cũng thích.

Tiểu Đào không chịu tiêu nhi ều ti ền như vậy, cuối cùng chỉ để Hoắc Tr ần mua tram cài cùng khuyên tai. Bản thân cả ngày làm nhi ều việc trên tay có vòng mã não rất vướng víu hơn nữa không cẩn thận li ền vỡ.

Kỳ thật chỉ c`ân Tiểu Đào thích, chẳng sợ mang vài ngày li ền vỡ. Hoắc Tr`ân cũng không đau lòng. Nhưng là nàng sống chết cũng không chịu mua, cuối cùng Hoắc Tr`ân vẫn phải nghe theo ý nàng.

Từ tiệm trang sức đi ra không được bao xa, lại thấy được một nhà bán son phấn thơm, Hoắc Tr`âm đối với mấy thứ này không hiểu lắm, nhưng mà hắn biết các cô nương thích những thứ này hắn li ền kéo Tiểu Đào đi vào.

Tiểu Đào đương nhiên là không bỏ được ti`ên đi mua mấy thứ đ`ô vô dụng này, cho dù trong lòng cũng muốn nhưng mà nàng luyến tiếc tiêu xài xa xỉ như vậy.

Chính là không chịu nổi Hoắc Tr`âm một hai phải mua cho nàng, luân phiên nhún nhường vài l`ân cuối cùng mua một hộp hương phấn, một hộp phấn thoa mặt, tiêu hết một lượng bạc,lòng Tiểu Đào đau muốn chảy máu.

Mua xong đ'ò ăn vặt, trời cũng tối, mây đen cũng bay tới che mất ánh sáng ít ởi của mặt trời, trời cũng nổi gió.

" Tiểu Đào, chúng ta nhanh chóng v`ê nhà đi, nhìn trời có khả năng trở trời r à a."

Hoắc Tr ầm giơ roi ngựa trong tay vội vàng đánh xe, muốn sớm một chút đi ra khỏi thành. Thời điểm đi tới cửa thành đi ngang qua một khách điếm, một tiểu nhị đang ng ầi ở khung cửa thấy bọn họ hai người đang vội vã đánh xe sắc mặt vội vàng, li ền hô: " khách quan, trời trở gió lớn, đừng lên đường, vạn nhất nửa đường gặp mưa tuyết chẳng phải li ền đông lạnh hỏng người tiểu nương tử a. li ền ở trong nhà chúng ta trụ một đêm đi, có phòng lớn cho hai người ở nha giường lớn, vừa rộng lại chắc chắn."

Hoắc Tr`âm theo bản năng muốn lôi kéo cương ngựa dừng xe ngựa, tiểu nhị thấy có hy vọng vội vàng chạy lại đây: "khách quan, ở trọ đúng không?"

Hoắc Tr`àn liếm liếm môi, che dấu tâm tình đang khẩn trương của mình, không dám nhìn vào mắt Tiểu Đào, chỉ rũ mắt hỏi: " Tiểu Đào, hôm nay thời tiết thực sự không được tốt, đường đi của chúng ta lại xa, v ề đến nhà cũng sợ đến nửa đêm. Nếu không li ền ở chỗ này một đêm, ngày mai thời tiết tốt lại v ề."

Tiểu Đào chưa từng nghĩ tới sẽ muốn ở lại khách điểm, nhìn xuyên qua cửa lớn, thăm dò nhìn vào bên trong. Tiệm ăn rất sạch sẽ, khách nhân bên trong cũng không nhi ều lắm, chính là nàng lớn như vậy nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ ở lại khách điểm bên đường, nàng có hơi sợ.

" Đại Tr`àm ca, nếu không chúng ta vẫn trở v`ê đi, ở lại khách điểm lại mất ti`àn. Trở v`ê nhà lúc nửa đêm cũng không sao, cũng lắm thì ngày mai v`êtrễ một chút, ngủ nhi ều thêm chút."

" nhưng mà Tiểu Đào, vạn nhất đang đi nửa đường trời đổ mưa, trời tháng 10 lạnh như vậy, chắc chắn rất lạnh dễ bị bệnh. Hơn nữa chúng ta mua nhi àu đ ô như vậy, cũng bị dính nước. Ta biết muội là tiểu nương tử c ần kiệm biết quản gia r ầ, chính là chúng ta mua nhi àu đ ô ăn đ ô dùng nhi àu như thế này bị mưa rơi xuống hư hết thì làm sao, tổn thất rất lớn nha."

Hoắc Tr`âm không nói ra hắn muốn ở trọ lại vắt óc nghĩ ra lí do nói với Tiểu Đào để nàng đ`ông ý với hắn.

Nghe thấy lời hắn nói như vậy, Tiểu Đào cũng không có ý kiến gì nữa, li ền dùng ánh mắt ỷ lại nhìn hắn, ngoan ngoãn nói: "vậy huynh nói bây giờ làm gì đi, muội nghe huynh."

"được." Hoắc Tr ầm cười, nhảy xuống xe ngựa, đem dây cương giao cho tiểu nhị duỗi tay đưa Tiểu Đào xuống xe. Đi theo xe ngựa vào hậu viện, bọn họ li ền đem đ ồ trên xe dọn dẹp một chút, gói thành hai tay nải, Hoắc Tr ầm xách hai tay nải để tiểu nhị đi trước dẫn đường.

Tiểu Đào ngoan ngoãn đi theo sau hắn, nhìn hắn mỗi tay một tay nải bóng dáng cường tráng, trong lòng lại thêm kiên định an tâm hơn chút. Đi theo một nam nhân như vậy ra cửa nàng cái gì cũng không cần sợ, mặc kệ là ở trong thành hay ở trong thôn, ai cũng không dám khi dễ nàng.

Người ở trọ không nhi ầu lắm, tiểu nhị chọn cho họ một phòng lớn rộng rãi, bên trong thu dọn cực kì sạch sẽ.

Hoắc Tr`âm đ`âi tiên là nhìn cái giường gỗ bên góc tường ừ đúng là đủ lớn!

Hắn vừa lòng gật đ`àu, đem hai tay nải lớn để lên ghế cạnh giường, quay lại phân phó tiểu nhị làm hai món r à mang lên phòng.

Sau khi tiểu nhị đi ra ngoài, trong phòng lại an tĩnh trở lại, Tiểu Đào xoắn góc áo, trong lòng đánh trống, nhẹ giọng hỏi: " hai người chúng ta... ngủ một gian sao?"

Hoắc Tr`àm da mặt dày, hít sâu một hơi, cố ý thả chậm tốc độ nói, làm chính mình có vẻ không khẩn trương: " bên ngoài, người xấu chỗ nào cũng có. Nếu không ở cạnh muội ta không yên tâm được. Tiểu Đào muội nếu để ý ta ngủ dưới đất."

Tiểu Đào không hé rang, trời tháng 10, trên mặt đất lạnh như vậy, nàng sao có thể tàn nhẫn để hắn ngủ dưới đất đây? Nhưng là để nàng nói với hắn

ngủ cùng nhau trên một cái giường lời nói này nàng không mở miệng được. buổi chi àu có ăn qua mấy thứ đ ò ăn vặt, buổi tối hai người cũng không quá đói. Bữa tối là hai món xào, hai bát canh trứng gà, Tiểu Đào ăn nửa cái màn th àu, Hoắc Tr àm ăn ba cái ăn thêm nửa cái của Tiểu Đào hai người đ àu thoải mái dễ chịu ăn uống no đủ.

Tiểu nhị thu dọn chén đũa ra ngoài, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người bọn họ. Ngươi xem ta liếc mắt một cái, lại cúi xuống, ta trộm liếc ngươi một chút, cuối cùng cũng không biết nói gì. Trong phòng không khí quá mức yên lặng, tựa h òcó thể nghe được tiếng tim đập của đối phương. Tiểu Đào không chịu nổi b àu không khí như vậy, li ền đem tay nải ôm lại đây cùng hắn xem mấy đ òhôm nay mua được.

"Đại Tr`àm ca, huynh nhìn song sa đỏ kia dán trên cửa số nhất định so với cửa số giấy đẹp hơn nhi ều. dư lại có thể làm thành hoa h`ông treo trên phòng ngủ cũng rất đẹp." Tiểu Đào đối với khối h`ông sa này đặc biệt vừa lòng, màu đỏ rực đẹp đẽ ẩn ẩn ra sợi kim tuyến vàng, sáng long lanh rất đẹp nhìn thực vui mừng.

Hoắc Tr`âm ng à bàn bát tiên lẳng lặng nhìn vị hôn thê, tay nhỏ đùa nghịch mấy đ`ô trong tay, trong lòng ngọt như mật: "đẹp, chỉ c`ân là muội chon đ`àu đẹp. Tiểu Đào, chúng ta khi nào thì bố trí tân phòng?"

" hiện tại vừa mới là tháng 10, thành thân là 16 tháng chạp, nói như thế nào cũng là tháng chạp thì mới làm được." Tiểu Đào biết trong lòng hắn vội, chính là vội như thế nào cũng không thể trước hai tháng đã chuẩn bị tân phòng thành một màu đỏ rực nha, còn không bị người ta cười rụng răng hay sao?

Hoắc Tr`âm khe khẽ thở dài, hai tháng có chút dài, bất quá cũng tốt. Hắn nhẹ nhàng mở miệng, như là an ủi chính mình: "kỳ thực hai tháng cũng trôi qua nhanh, muội xem một tháng qua nhanh như vậy. Ngày 3 tháng 9 ta tới thành đón muội v`ề, trong lòng còn lo lắng thấp thỏm đâu, hiện tại hai tháng nữa là thành thân r ồi, hắc hắc, thất tốt."

Tiểu Đào bị bộ dạng ngây ngô của hắn chọc cười: "huynh muốn nói như thế nào thì nói, thời gian thật sự trôi nhanh, thời điểm mùa hè muội còn

không biết huynh là ai đâu."

" đúng vậy." Cùng với cô nương mình thích Hoắc Tr ầm m ầm mép trở

Lên lưu loát, lập tức mở ra máy hát: "lúc mùa xuân ta còn đang ở Thâm Châu học ngh ề, cả ngày ngây ngốc, căn bản không nghĩ đến chuyện cưới vợ sinh hài tử. Kì thực, sư nương hai năm trước cũng hỏi qua ý tứ của ta, muốn ở bên đó tìm cho ta một nhà, không muốn cho ta quay v ềtrấn. Chính là ta muốn trở lại đây, ta từ nhỏ lớn lên ở đây, cha mẹ ta cũng ở đây mặc dù họ đã qua đời, nhưng v ềđến nhà, li ền cảm thấy họ vẫn còn đang ở đây. Bây giờ tốt r ồi, chờ chúng ta thành thân có hài tử, mỗi năm đ ều cúng bái bon họ, làm cho họ thật cao hứng."

Tiểu Đào đem h'ông sa gập lại chỉnh t'ê, thu thập lại tai nải: " ngày nào đó muội đi bái tế họ muội nhất đinh nói với họ cho họ yên tâm, muội khẳng định sẽ chiếu cố huynh ăn mặc thật tốt, không lãng phí ti ền huynh vất vả kiếm ra."

Hoắc Tr`àn ánh mắt khát khao, nếu nàng nhắc tới ti`èn đơn giản hắn đem h`àu bao lấy ra, lấy ngân phiếu bạc vụn, còn có một đống lớn ti`èn đ`ông đ`àu để lên bàn, cùng Tiểu Đào đếm ti`èn, hạ giọng nói: " Tiểu Đào, chúng ta hiện tại có nhi àu ti èn như vậy, muội nói, chúng ta dùng ti èn làm gì bây giờ? Không thể cứ để ti èn như vậy trong nhà được ta lại không phải người có thể ng ài yên một chỗ được, nếu ti èn này đủ tiêu, ta cũng không có khả năng ng ài chơi cả ngày được, chắc chắc vẫn sẽ đi rèn, tiếp tục kiếm ti èn."

Tiểu Đào đem ti `ân nghiêm túc đếm, phân loại tốt cất ti `ân vào h`âu bao: " muội thấy vẫn là mua đất tốt nhất, bạc để đấy dễ bị trộm, mua đất, trong lòng li `ân yên tâm. Nếu chính mình không thể gieo tr `âng được chúng ta có thể cho người ta thuê, thu địa tô, làm địa chủ nha."

Hoắc Tr`âm không ngừng gật đ`âu: "được, được, chúng ta li`ân mua một mảnh đất thật lớn, làm địa chủ. Còn có thể tr`ông một vườn trái cây, muội biết đặc sản ở Thâm Châu là gì không? Là trái mật đào, ăn đặc biệt ngon, là cống phẩm. ta có thể đi đến đó mua cây giống v`ê đây, chúng ta tự mình tr`ông đào."

Tiểu Đào đáng yêu nhìn một cái, miệng nhỏ cười cười: " huynh có một quả đào còn chưa đủ sao? Còn muốn cả một vườn đào?"

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 52

Hoắc Tr`âm cười ha ha, c`âm tay Tiểu Đào đặt vào lòng bàn tay mình: " ta nói là sẽ tr`ông mật đào cho muội ăn, ta không ăn, ta chỉ ăn muội là đủ r`ôi."

Hắn mặt mày ẩn tình, hai mắt sáng ngời, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Tiểu Đào, làm Tiểu Đào có chút không chịu được, li ên đem tay rút v ề, quay đ ài lại mép giường trải chiếu.

" muội cũng không phải là quả đào kia, không cho huynh ăn đâu."

Hoắc Tr ầm hắc hắc cười, ánh mắt đuổi theo thân ảnh của Tiểu Đào.

Trên giường trải hai bộ đệm chăn, đ`àu rất dày. Nhưng chung quy là có nhi àu người đã nằm qua r ài nên Tiểu Đào cảm thấy không sạch sẽ cho lắm, li àn lấy khổi vải mới mua ra trải ra trên giường.

" Đại Tr`âm ca, huynh ngủ bên trong hay ngoài?" những lời này Tiểu Đào đặc biệt ngượng ngùng nói ra khỏi miệng, nhưng vẫn là muốn hỏi, nàng chỉ có thể căng da đ`âu run giong hỏi.

Hoặc tr'àm tâm hoa nộ phóng, quả nhiên, tiểu nương tử của hắn thương hắn nha không muốn cho hắn ngủ dưới đất, muốn để hắn ngủ trên giường với nàng.

" ta đương nhiên là ngủ bên ngoài r ã, vạn nhất buổi tối có tặc hay chuyện gì xảy ra ta sẽ bảo vệ muội."

Tiểu Đào không cùng hắn tranh chỗ, loại cảm giác có người bảo vệ như thế này thực tốt, nàng đương nhiên vui lòng nhận lấy.

" Tiểu Đào muội muốn rửa chân không? Ta đi lấy nước cho muội rửa chân." Hoắc Tr`âm không muốn cho tiểu nương tử nhà hắn sẽ xuất đ`âu lộ

diện, chuyện đi lấy nước ấm này, đương nhiên là hắn làm r ã.

Tiểu Đào chậm rãi lắc đ`ài: " muội không muốn rửa chân, b`ôn rửa có người rửa qua r`ôi, không rửa một hôm cũng không sao mai v`ê nhà rửa là được."

Hoắc Tr`àn sửng sốt, bỗng nhiên nhớ tới tháng trước. Đưa Tiểu Đào v`ê từ Hoàng gia đến nhà hắn, hắn định lấy cho nàng một b`ôn rửa mới, lúc đấy nàng còn nói không c`àn lấy cái mới, dùng cái của hắn là được.

Giờ phút này trong lòng Hoắc Tr ầm ngập tràn cảm giác ấm áp, tuy rằng Tiểu Đào không có nói qua nàng thích hắn bao nhiêu, chính là, đ ồhắn dùng qua nàng không chê, đủ để chúng ư mình hắn trong lòng nàng có vị trí như thế nào, là cùng người khác không giống nhau.

Tiểu Đào áo ngoài cũng không cởi, chỉ cởi giày bông, sau đó li ần bò vào ổ chăn. Nàng thật sự xấu hổ nhìn người kia, cùng hắn ngủ cùng một giường, quay mặt vào trong nằm cũng không nhúc nhích người, giống như sắp dán vào tường.

Rất nhanh nến trong phòng bị thổi tắt, phía bên cạnh tr`âm xuống, hắn lên giường nằm r`ài.

Trong lòng Tiểu Đào loạn thành một đoàn, cũng may hắn cũng không duỗi tay chạm vào nàng, nghe động tĩnh bên cạnh hình như đang cởi áo.

" Tiểu Đào, muội mặc áo bông ngủ sao, sẽ không thoải mái đâu."

Hoắc Tr`âm đem áo bông cùng qu`ân bông cởi ra, chỉ mặc trung y bên trong chui vào ở chăn.

Tiểu Đào r`âm rì nói: " ổ chăn rất lạnh, muội sợ lạnh, ngủ như này cũng được."

Nếu nàng nói ngại bẩn, Hoắc Tr`âm cũng không nói gì nhưng nàng nói nàng sợ lạnh nha, chuyện này hắn cảm thấy hắn không thể không nghiêm túc suy nghĩ được.

" Tiểu Đào, trên người ta ấm, nếu không ta giúp muội làm ấm ổ chăn đi."

Hoắc Tr ầm thập ph ần nhiệt tình, xung phong nhận việc.

"không...không c`ân, muội như vậy là tốt r`â." Tiểu Đào trong bóng đêm vỗ vào miệng mình hai cái, sao hôm nay m`âm miệng lại nói ra mấy lời ngốc nghếch như vậy. Nói lời này giống như muốn cho người ta ôm mình ngủ vậy.

Ánh trăng nương theo cửa sổ chiếu ánh sáng nhàn nhạt, Hoắc Trầm khóc miệng mim cười, nhìn bóng dáng Tiểu Đào thôi cũng thấy mĩ mãn.

Tiểu nhị kia nói một câu trong phòng có giường lớn đã hấp dẫn hắn, lúc ấy theo bản năng mà thít chặt cương ngựa lại, trong lòng mong chờ có thể cùng Tiểu Đào chung chăn chung gối, tựa như bây giờ. Nếu trở lại Đại Doanh trấn chậm, thì để Tiểu Đào ở nhà hắn nghỉ lại, khẳng định sẽ giống như l`ân trước, hai người cách một bức tường, cũng không ở cùng một phòng. Mà hiện tại không giống như vậy, bọn họ nằm trên một cái giường, g`ân trong gang tấc duỗi tay là có thể ôm được đối phương. Hắn hít hít mũi, là có thể ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt từ người Tiểu Đào.

Hắn giơ tay c`âm nhẹ một lọn tóc dài của Tiểu Đào, nhẹ nhàng ngửi. Tiểu Đào nằm bên cạnh cảm giác thật tốt, lại hai tháng nữa thôi bọn họ có thể mỗi đêm đ`âu như vậy nằm cạnh bên nhau.

" Tiểu Đào, chúng ta bao giờ có thể viên phòng a?" nghĩ đến vấn đ ềnày, giọng nói của Hoắc Tr ần li ền nặng n ề vô cùng.

Tiểu Đào đang khẩn trương đến không chịu được, hắn lại cố tình nói đến đ`êtài này, tiểu cô nương chỉ có thể giả ngu không để ý đến hắn nữa.

Chính là trong lòng Hoắc Tr`âm rối rắm việc này, ngủ không được. Tiểu Đào lại không chịu phản ứng lại với hắn, hắn im lặng lật người hai cái, lúc sau, lặng lẽ duỗi tay ra, sở đến tay nhỏ của Tiểu Đào r`âi nắm lấy: " Tiểu Đào muội đừng sợ, ta sẽ không cưỡng bách muội, chỉ c`ân muội nói, một

năm cũng được, hai năm cũng được, ta nhất định có thể chờ được. Chỉ là muôi nói ra một ngày để ta biết được, cho ta cái để hy vong a."

Tay Tiểu Đào hơi run nhẹ, bị hắn nắm trong lòng bàn tay, muốn trốn cũng không trốn được, cũng không thể giả bộ ngủ được, chỉ đành lật người lại, nằm thẳng đơ nhìn thẳng về phía nóc nhà, nhẹ giọng nói: "kỳ thật, tháng 3 năm sau là muội cập kê. Cũng là còn có hai ba tháng nữa thôi...hơn nữa, muội thấy thân thể mình rất tốt."

Tiểu Đào ngượng ngùng nói thắng, nhưng là coi như uyển chuyển biểu đạt tâm ý của bản thân. Nàng cho rằng mình đã nói rất rõ ràng, ai ngờ Hoắc Tr ầm lại hiểu sai ý: "được, Tiểu Đào, ta nhất định chờ đến ngày muội cập kê. Buổi tối ngày chúng ta thành thân, không viên phòng, chúng ta sẽ như bây giờ c ầm tay ngủ, được không?"

Tiểu Đào quả thực không biết nói gì cho phải, hắn không vội, nếu mình một hai nói trắng ra là có thể viên phòng, có phải hay không có vẻ ngược lại chính mình rất nóng vội muốn viên phòng?

Thôi, hắn muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ như thế đi, dù sao cũng còn hai tháng nữa, đến lúc đó lại nói.

Ngoài cửa số gió đông đang gào thét, những bông tuyết li ti bay trên song cửa, lạnh căm căm. Trên giường lớn trong phòng không một tiếng động, bàn tay to lôi kéo nắm lấy tay nhỏ, tiến vào mộng đẹp.

Buổi sáng tỉnh lại, Tiểu Đào ngoài ý muốn phát hiện ra, ổ chăn của minhf thì bị đá sang một bên, nàng thì đang nằm cùng một chỗ với Hoắc Tr ầm. Tiểu Đào vừa động, Hoắc Tr ầm li ền mở bừng mắt. Cúi đ ầu nhìn thấy tiểu cô nương trong ngực, vừa thỏa mãn lại có chút lo lắng. Đêm qua hắn mơ một giấc mơ, trong mơ Tiểu Đào đã cập kê, đêm động phòng hoa chúc, hắn và nàng viên phòng, rất nhanh sau đó bụng Tiểu Đào li ền to ra.

Không phải trong giấc mơ hắn đem nàng ôm lại đây chứ? Không biết tiểu nương tử của hắn có vì vậy mà trách hắn không. Hoắc Tr`âm không biết nên giải thích như thế nào với Tiểu Đào, đành cái gì cũng không nói, chờ Tiểu Đào mở lời mắng hắn trước thì hắn sẽ b từ tội với nàng.

Tiểu Đào là k`ê mặt vào hõm vai của hắn ngủ, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng: " muội....muội sợ lạnh, cho nên, có thể là bị lạnh nên mới chạy sang chỗ huynh nằm."

Hoắc Tr`âm ngân ra, vốn dĩ đã chuẩn bị tốt tinh th`ân bị mắng lại không nghĩ rằng Tiểu Đào không có trách hắn, còn giải thích với hắn.

Hoắc Tr`àm li ền vui vẻ, nhưng trên mặt lại không dám biểu hiên ra ngoài, nghiêm trang nói: "đêm qua thật sự rất lạnh, cả đêm đ`ều là gió từ hướng Tây Bắc thổi tới, còn có cả tuyết rơi, may tối hôm qua chúng ta không có cả đêm đi v`ềtrấn, bằng không, đã bị thổi thành người tuyết luôn r`ầ"

" ừ" Tiểu Đào nhẹ nhàng lên tiếng, cảm thấy nếu là đã tỉnh, mình cũng không thể ăn vạ trong ổ chăn của hắn được. li ền xoay người lăn ra ngoài, lăn v ềổ chăn của mình, lạnh lẽo đến phát run b ền bật.

Hoắc Tr`âm không chút nào do dự vươn tay ra kéo nàng vào chăn của mình, ôm nàng vào trong ngực cho nàng ấm người lên: " thật ngốc! cả đêm đ`âu như vậy, bây giờ muội chạy cái gì? Chỗ chăn lạnh kia có cái gì tốt, muội ở chỗ này ta lại không có khi dễ muội, muội chạy cái gì?"

Trên người Tiểu Đào qu'àn áo bông đ'àu vẫn trên người, nàng biết Hoắc Tr'àm là người thành thật, sẽ không nhân lúc nàng ngủ làm chuyện xấu. nhưng là nàng rất ngượng ngùng còn tỉnh táo như vậy mà còn cùng hắn thân mật như vậy.

"Đại Tr`âm ca, rời giường thôi, sắc trời không còn sớm nữa r`â."

Ở trong ổ chăn quá ấm, Tiểu Đào muốn ở trong ổ chăn trong chốc lát.

" được" bình thường Hoắc Tr`ân phải mở cửa rèn sắt, cũng không có thói quen ngủ nướng, xoay người dậy còn không quên dịch lại góc chăn cho Tiểu Đào: " ta mặc qu`ân áo r`ãi xuống gọi tiểu nhị lấy nước ấm tới, muôi nằm thêm một lát đi, bên ngoài rất lanh."

Tiểu Đào đem chăn kéo tới tận bên cằm, rụt cổ, hưởng thụ ấm áp trong ổ chăn, một đôi mắt to lúng liếng nhìn bóng dáng cao lớn cường tráng trước

mắt.

Hoắc Tr`âm vừa quay đ`âu lại, li`ên thấy nàng mắt dính lên người mình, trong lòng li`ên thấy ngọt ngào, cúi người xuống hôn một cái lên khuôn mặt ửng h`ông của nàng.

Tiểu Đào kéo chăn xấu hổ che kín lại đ`àu, một lát sau có tiếng động giống như hắn đang mặc áo bông vào, mới trộm nhô đ`àu ra, tiếp tục nhìn hắn.

Ai ngờ, Hoắc Tr`âm giống như cảm nhận được ánh mắt của nàng, đột nhiên quay đ`âu lại, lại một l'ân nữa bắt gặp nàng đang nhìn trộm hắn. Tiểu Đào đang định lấy chăn che đ`âu như vừa r`âi, đã bị hắn đè chăn lại, lại trên má Tiểu Đào hôn một cái.

" Tiểu Đào, muội phải thật nhanh lớn lên đi, ta sợ có chút chờ không được nữa r'à." Hoắc Tr'àn không dám cùng nàng thân mật nhi àu, sợ bản thân không nhịn được. Mặc xong y phục li àn đi tới trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài một cái.

" bên ngoài tuyết rơi r 'ài, một lớp mỏng thôi. Tiểu Đào, ta đi lấy nước ấm, muội cũng dậy đi, chỗ này chung quy cũng không phải là nhà chúng ta, lát nữa v 'ètới nhà muôi ngủ tiếp cũng được."

Hoắc Tr`âm dùng thanh âm thập ph`ân ôn nhu nói với nàng, đi đến mép giường, không có c`âm lấy chăn đang che trên mặt nàng mà chỉ duỗi ta y xoa đ`âu nàng, sau đó li ền bước ra ngoài.

Nghe được tiếng đóng cửa, Tiểu Đào mới từ trong ổ chăn chui ra, nàng đặc biệt muốn cười, cũng không nói rõ là vì cái gì, chỉ là trong lòng rất cao hứng, người này thật sự càng ngày càng làm người ta thích.

_ .

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 53

Thời điểm Hoắc Tr ầm bê b ồn nước ấm đi vào, li ền thấy Tiểu Đào vừa cười mim vừa gấp chăn đệm.

" Tiểu Đào, chuyện gì làm muội cao hứng vậy, nói cho ta biết để ta cũng vui cùng muội." Hoắc Tr`àm đem chậu nước nóng để trên ghế, để cho Tiểu Đào rửa trước.

Tiểu Đào cũng không có tiếc rẻ biểu cảm trên mặt, xoay người nhìn hắn, cho hắn thấy khuôn mặt tươi tắn như cảnh xuân sáng lạn.

" cười huynh a!" Tiểu Đào quăng cho hắn một câu trả lời bâng quơ không rõ ràng, sau đó cúi người rửa mặt.

Những lời này làm cho Hoắc Tr`âm cảm thấy h`ôđ`ô, bản thân có làm ra chuyện gì bu 'ôn cười hay sao? có thể bị tổn hại hình tượng trong lòng Tiểu Đào hay không?

" muôi cười gì ta nha?" Hoắc Tr`ân thành thực hỏi.

Tiểu Đào rửa mặt xong tiếp đến là ng 'âi trước gương đ 'âng chải đ 'âu, cố ý nén cười nói: " tại vì huynh bu 'ân cười a."

Hoắc Tr`âm gãi gãi đ`âu thật sự không biết nói gì, li ên vốc nước trong b`ôn nước Tiểu Đào đã rửa qua rửa mặt.

Tiểu Đào sửng sốt: " muội cho là huynh ở bên ngoài rửa qua r ã, sao lại phải dùng lại nước muội dùng qua r ã, muội đi lấy cho huynh b ân nước mới không phải là được r ã sao."

Hoắc Tr`âm rửa mặt xong, dùng khăn lau mặt, hàm hậu cười cười: "không có việc gì, nước muội dùng qua không có bẩn, ta chỉ rửa sơ qua là

được r'à. Tiểu đào, hôm qua chúng ta đã mua trâm cài cùng khuyên tai a hôm nay muội đeo lên đi, ta muốn nhìn muội đeo cái này v'ê nhà. Còn có, muội vừa r'ài cười cái gì vậy? Ta suy nghĩ một lúc lâu r'ài mà vẫn không nghĩ ra được mình làm sai cái gì a."

Hoắc Tr`àm quá thật thà, Tiểu Đào thật sự là ngượng ngùng lại trêu chọc hắn thêm, li `àn ngoạn ngoãn nghe theo hắn mang trâm cài cùng khuyên tai lên, ki `àu thanh nói: " thật ra cũng không có việc gì, muội chỉ là muốn đùa huynh thôi, chính là cảm thấy...huynh càng ngày càng làm cho người ta thích hơn r `à."

Hoắc Tr`âm đi đến phía sau tiểu đào, tay chống lên bàn đem Tiểu Đào ôm vào trong ngực, cằm đặt lên vai tiểu đào, cười nhìn ngắm hai người trong gương.

" ta sợ muội không thích ta như vậy, thích thì tốt r à, thích là được, hắc hắc...."

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Đào trong gương đ`ông, càng nhìn càng cảm thấy không người nào xinh đẹp hơn nàng cả, Hoắc Tr`âm nhịn không được quay đ`âu lại ở trên mặt nàng hôn một cái. Sợ Tiểu Đào trách mắng, làm xong chuyện xấu hắn chạy nhanh đi đổ nước rửa mặt.

Thời điểm trở lại trấn, đã là buổi trưa, hôm nay không phải buổi họp chợ, trên đường không có nhi ều người, quán mì của Tiểu Đào cũng không mở cửa. ở trong hậu viện làm tốt bữa cơm trưa của hai người, ăn xong Hoắc Tr ầm li ền vội vàng lấy xe ngựa, đưa Tiểu Đào v ề nhà. Hoắc Tr ầm đem đ ồ ăn vặt mua trong thành đ ều đưa tới nhà tiểu đào. Tiện để, nàng cùng Diệp thị có thể thương lượng, phân ra những loại nhà mình có thể làm, sau đó cũng là để mấy đứa nhỏ trong nhà ăn đỡ thèm.

Đối với việc Hoắc Tr`àm đến Đi ền gia đặc biệt hoan nghênh, nhiệt tình mà lưu hắn lại ăn xong cơm chi ều r ềi hẳng đi, cuối cùng bắt hắn mang v ề bánh nướng mới làm xong mới để cho hắn đi.

[&]quot; Tiểu Đào có nhà không?"

Tiểu Đào vừa tiễn Hoắc Tr`âm v`ê, vừa xoay người đi vào viện, li`ân nghe thấy tiếng gọi quen thuộc ngoài cửa, quay người nhìn lại là hảo bằng hữu Tiểu Trân.

Hai nhà cách nhau không xa, hai tiểu cô nương lớn lên cạnh nhau từ nhỏ, đ`àu không có gì giấu giếm nhau. Tiểu Trân không xinh đẹp như tiểu đào, bất quá ngũ quan cũng coi như xinh đẹp. bởi vì hai năm nay Tiểu Đào phải lên trấn bán đường táo nên hai người cũng ít gặp mặt hơn.

"Tiểu Trân, tìm ta có việc gì nha?" Tiểu Đào tươi cười đi tới đón tiếp.

" Tiểu Đào, đi cùng ta ra ngoài một chút có được không? Chúng ta ra ruộng nhìn lúa non." Tiểu Đào rất nhanh li ền hiểu được. tháng 10 lạnh như vậy ngoài ruộng có gì đẹp mà nhìn, chắc chắn là Tiểu Trân có chuyện muốn nói với nàng, nhưng trong nhà nhi ều người như vậy, không tiện nói ra."

Tiểu Đào chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng, cùng nương nàng nói một câu, li ền đi theo Tiểu Trân ra khỏi cửa.

Tới cây hòe lớn đ`âu thôn, Tiểu Trân dừng lại bước chân, nhìn xung quanh khắp nơi xem có người qua lại không, lúc này mới vô lực mà dựa lên thân cây, nặng n'ềmà thở dài: " Tiểu Đào, nhà ta muốn gả ta cho Phùng Mãn, ta nghe nói, lúc ban đ'âu là Phùng Mãn nhìn trúng muội, sau đó muội sống chết không chịu đáp ứng, sau lại cùng thợ rèn trong trấn đính thân, nhà Phùng Mãn lúc này mới đến tìm nhà ta. Ta cũng không muốn gả cho hắn, tiểu đào, muội có biện pháp nào không, giúp đỡ ta tránh được một kiếp."

Tâm tình của Tiểu Trân bây giờ Tiểu Đào rất thấu hiểu, tên Phùng Mãn này rất nhi ều người ghét hắn, ai ai trong lòng đ ều biết rõ như vậy. Chính là, mỗi nhà đ ều có một bản kinh khó niệm, bản thân có kết cục như bây giờ đã là thập ph ần may mắn, nàng căn bản không có năng lực nhúng tay vào việc hôn sự của tiểu trân.

" Tiểu Trân, không phải ta không muốn giúp tỷ, nhưng loại sự tình này, ta cũng thật sự không biết nên làm thế nào. Mấu chốt vẫn là trưởng bối hai bên gia đình co thái độ như thế nào, nhà của ta là nãi muốn gả ta cho

nhà Phùng Mãn, nhưng cũng may cha nương lại hướng v`êta, cho nên việc ây mới thất bại. Nếu nhà tỷ cả nhà đ`âu vui lòng đ`ông ý mà một mình tỷ không vui, chỉ sơ...có chút khó khăn."

Tiểu Trân đưa tay sở khuyên tai trên lỗ tai tiểu đào, hâm mộ nói: "đây là vị hôn phu kia đưa cho muội đi? Thật là đẹp, muội có thể giúp ta tìm một nam nhân tốt như thợ rèn nhà muội không, có bản lĩnh kiếm ti ền lại hào phóng như vậy, như vậy, ta li ền không c ần gả cho Phùng Mãn."

Tiểu Đào khe khẽ thở dài: " người ta nhận thức không nhi ầu lắm, thật sự tìm không được người thích hợp, nếu có thể tìm, ta có thể đi làm nha hoàn cho nhà khác sao? nếu có đã tìm cho mình r ầi."

Hai tiểu cô nương ng ã xổm trước gốc cây hòe thương lượng hơn nửa ngày, cũng không nghĩ ra cách giải quyết nào tốt, ủ rũ cụp đuôi mà v ềnhà, sắc mặt của Tiểu Đào v ềđến nhà vẫn héo rũ xuống.

" Tiểu Trân nói với con cái gì, mà sao cả người ủ rũ không giống vừa nãy thế?" Diệp thị thấy nữ nhi có điểm không thích hợp, vừa dọn dẹp đ`ô đạc vừa hỏi chuyện tiểu đào.

Tiểu Đào lại thở dài: "Tiểu Trân nói, nhà bọn họ muốn gả Tiểu Trân cho Phùng Mãn, cũng không biết ở đâu tỷ ấy nghe được lúc trước con cũng không chịu gả cho Phùng Mãn. Tỷ ấy liền chạy tới đây nói con có biện pháp gì không, muốn con tìm cho nàng ấy một nam nhân tốt giống như là Đại Trần ca. Con suy nghĩ nửa ngày cũng không có người nào thích hợp. Nếu Tiểu Trân thật sự gả cho Phùng Mãn...nửa đời sau của tỷ ấy có lẽ sẽ rất đau khổ, con và tỷ ấy lớn lên với nhau từ nhỏ, con không muốn thấy tỷ ấy nhảy vào hố lửa."

Không chờ Diệp thị mở miệng nói, Đi ần Mãn Thương ng ầi trên giường dựa lưng vào tường nói: "tiểu đào, nếu không phải Phùng gia chân của cha cũng không đến mức bị ngã gãy. Chuyện nhà của họ, chúng ta không nên nhúng tay vào. Tiểu Trân tuy rằng quan hệ với con không t ầi, nhưng hôn sự là của nhà họ, là toàn gia làm chủ. Con là một tiểu nha đ ầu chưa thành thân, quản tốt chuyện của mình còn không được nói đến chị chuyện khác."

Tiểu Đào yên lặng gật đ`ài, nàng cũng biết, bản thân cũng không giúp được cho Tiểu Trân cái gì, cũng không dám đưa ra chủ ý gì cho tỷ ấy. Chính là cứ trơ mắt nhìn tỷ muội tốt gặp chuyện như vậy trong lòng đặc biệt khó chịu.

Tiểu Liễu ngậm trong miệng một khối kẹo mạch nha họ mang từ trong thành v ề tới, mơ h ồ không rõ mà nói: "tỷ, tỷ đừng thay người ta cân nhắc chuyện nhà nữa, nghĩ lại chuyện của mình đi. Tỷ là may mắn hơn so với Tiểu Trân tỷ thôi đấy, gặp được Thợ rèn đại ca, không thì bây giờ tỷ đang ng cã xổm ở góc tường nhà Hoàng gia thương cho phận nha hoàn của mình đấy, so với Tiểu Trân tỷ còn thảm hơn nhi ều,"

Tiểu Đào bị chọc cho cười, vui vẻ hơn không ít: "nha đ`ài thối, muội mới ng 'ài xổm góc tường khóc, ta sống hàng ngày rất tổ, Đại Tr 'àm ca nói muốn mua mấy chục mẫu đất. V 'è sau thành thân ta không c 'àn làm việc, ng 'ài ở trên ruộng thu địa tô là được."

Tiểu Liễu bị bộ dạng khí phách hiên ngang của Tiểu Đào chọc cười ha ha: "được, được tỷ là phu nhân nhà giàu r ã, là tỷ định đoạt. Thợ rèn nhà tỷ có bản lĩnh kiếm ti ền mua đất, tỷ ng ã đ ầu giường phụ trách kiếm ti ền đi, đếm tới tay rút gân luôn đi, chân cũng nhũn ra, bạc xếp thành núi luôn."

Tất cả mọi người đ`âu nở nụ cười, Đi ần Mãn Thương cũng cười theo, dưỡng thương chân một tháng trời, chân ông cũng không sai biệt lắm. Nằm một chỗ rất khó chịu, có đôi khi thình thoảng chống gây xuống đất đi lại hai bước, chẳng qua không dám dùng lực nhi ầu vào chân bị thương thôi. Miệng vết thương không có thối rữa mưng mủ, trước mắt thời tiết lại lạnh, không c ần lo lắng miệng vết thương có vấn đ ề gì, chỉ c ần thành thật ng là dưỡng thương hai tháng nữa, đúng lúc thành thân tiểu đào,ông có thể xuống đất đi lại tùy ý.

Những ngày sau đó giống như trôi qua đặc biệt nhanh, tiểu ddafdo mỗi ngày đi lên trấn mở cửa quán mì nhỏ của mình, thuận tiện giúp Hoắc Tr`ân nấu cơm cho hắn. Mua đông bắt đ`âu, nàng lại làm cho hắn một bộ qu`ân áo bông chắc chắn dày dặn hơn, lại làm thêm một đôi giày bông cho hắn. Hoắc Tr`ân thử đ`ôđi đi lại lại, vừa vặn không lớn không nhỏ.

" Tiểu Đào muội đừng vội làm nhi ầu áo giày cho ta làm gì a, đệm chăn trong nhà đ ầu cũ r ầ, lúc chúng ta thành thân, thế nào cũng phải có chăn đêm mới chứ."

Tiểu Đào ng ầi ở trước cửa tiệm rèn nhìn chăm chăm v ề phía trước, đối diện là quán thịt lợn của thư sinh, vẻ mặt suy tư gì đó. Căn bản không nghe được Hoắc Tr ần đang nói cái gì. Hoắc Tr ần bu ần bực mà đi tới, cúi xuống căn đúng theo ánh mắt của nàng nhìn v ề phía trước: " tiểu đào, muội nhìn Tr ần Mẫn Đạt làm gì?"

Nương tử nhà mình đã không thèm nghe lời mình nói thì thôi đi nhưng lại nhìn chằm chằm tên nam nhân khác, trong lòng Hoắc Tr`ân chua như vỡ cả vại giấm.

"Đại Tr`àm ca, huynh có thấy không, thư sinh này tính tình khá tốt. Tuy rằng cắt thịt không chuẩn, nhưng làm việc rất nghiêm túc cẩn thận, nếu gả cho hắn, giống như cũng không tệ" Tiểu Đào ở bên cạnh vừa nói vừa gật gật đ`âu, ánh mắt trước sau vẫn như cũ nhìn v`ê đằng trước, cũng không có nhìn hắn một l`ân nào.

Hoắc Tr`âm trong lòng đặc biệt hụt hẫng, đen mặt xoay người đi, đứng trước lò lửa, rút một khối gang ra gõ mạnh lên. Leng keng leng keng mạnh bạo gõ xuống, sau đó thẳng tay vứt vào thùng nước lạnh bên cạnh.

" tiểu đào, muội không phải là đang muốn hối hôn đi.?"

Hoắc Tr`âm vừa tức vừa sợ.

Tiểu Đào kinh ngạc quay đ'ài lại, nhìn khuôn mặt ủy khuất của hoắc tr'àn, lại h'ài tưởng lại câu nói của bản thân vừa r'ài, li ền khanh khách mà nở nụ cười: "huynh nghĩ cái gì vậy? Muội sao lại hối hôn cơ chứ. Là như thế này, muội có một tỷ muội tốt tên là Tiểu Trân, nhà họ tìm cho tỷ ấy một cọc hôn sự, tỷ ấy không thích, muốn muội ở trên trấn tìm xem một người, muội thấy Mẫn Đạt đại ca giống như rất thích hợp."

Thì ra là hắn ăn giấm bậy, Hoắc Tr ầm có chút ngượng ngùng, ngẫm lại cũng đúng, hắn và Tiểu Đào đã đính thân, rất nhanh li ền thành thân, hơn

nữa Tiểu Đào đối với hắn tốt như vậy sao có thể đột nhiên muốn hối hôn gả cho người khác đây?

Trong lòng tan hết mây mù, Hoắc Tr`àm giãn cơ mặt, đi đến trước tiểu đào, nhìn qua phía hàng thịt đối diện hôm nay không bận rộn cho lắm, nhẹ giọng nói: "hôm nay không phải họp chợ chính, Tiểu Liễu không tới đây hỗ trợ cho hắn. Muội muốn đem hắn giới thiệu cho người khác không bằng hỏi xem Tiểu Liễu có vui không nha."

Tiểu Đào dầu miệng nhỏ đẩy hắn đi qua chỗ khác: "huynh nói bừa cái gì vậy? Tiểu Liễu mới 13, sao cso thể...."

Lời này vừa nói được một nửa, Tiểu Đào h`âi tưởng lại mấy ngày nay, Tiểu Liễu giúp Tr`ân Mẫn Đạt dáng vẻ, cảm thấy thật sự là có chút không thích hợp.

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 54

Edit shitbaydaytroi.

Tiểu Đào chớp chớp mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm Hoắc Tr`âm: "huynh làm sao mà lại biết được?"

Hoắc Tr`âm đắc ý cười, cố ý không nói cho nàng biết, quay trở lại bàn rèn, lại leng keng gõ lên. Bất quá, l`ân này âm thanh rèn sắt thập ph`ân dễ nghe, cùng cu 'ông phong bão tố khi nãy hoàn toàn bất đ'ông.

Tiểu Đào chưa h`ê bỏ ý định hỏi rõ rang, c`ân lấy tay áo hắn, không cho hắn làm việc: "huynh mau nói cho muội biết, nếu không muội sẽ bu `ân lắm a, muội không nhìn ra được, làm sao huynh nhìn ra được?"

Hoắc Tr`âm dừng lại đại chùy, mặt mày hớn hở mà nhìn nàng: " muội mới nhìn thấy bao nhiều l`ân a? ta chính là ngày nào cũng ở cửa số này nhìn thấy đấy, đặc biệt lúc muội chưa có mở tiệm mì ở đây, hai người kia đ`âu dưới mí mắt ta làm việc, làm ta nhớ muội muốn chết, lúc này mới quyết định nói với muội chuyện mở tiệm mì."

Tiểu Đào nghe hắn nói xong li ền xấu hổ, nhưng trong lòng lại giống như có mật. đi tới ghế trước cửa tiệm ng ềi xuống, nhịn không được lại nhìn thoáng qua tiệm thịt đối diện.

"đường táo vừa giòn vừa ngọt đây, lại có thêm bánh mứt táo, ăn ngon lại rẻ, mau mau tới mua nha..." trên đường cái truy ền đến âm thanh rao hàng của Tiểu Liễu, Tiểu Đào lập tức từ trên ghế đứng lên, chạy đến phía sau Hoắc Tr ầm trốn, nhờ thân hình to lớn của Hoắc Tr ầm che chắn người nàng, nhìn xuyên qua cành liễu trước cửa sang phía tiệm thịt đối diện.

Tr`àn mẫn đạt đang lọc xương nhìn thoáng qua Tiểu Liễu, cười r`ài cao giọng hô: " tiêu liễu, mau tới đây a, ta mới lọc tốt một đống xương lớn nha."

Tiểu Liễu vác rổ tới, không nhanh không chậm lắc lư đi tới: " Tr`àn đại ca, hôm nay ta không giúp người thu ti`àn nha, sao người lại còn muốn đưa cho ta xương?"

Tr ần mẫn đạt cười hì hì, hai mắt híp lại cong cong giống như trăng rằm: " tuy rằng hôm nay muội không giúp ta thu ti ền nhưng ngày thường muội vẫn giúp ta nha. Ta là người chỉ nhìn thấy lợi ích của bản thân thôi sao? hôm nay muôi không giúp ta, ta li ền không cho muôi xương?"

Tiểu Liễu cười, đắc ý mà lắc đ`àu: " ta quả nhiên không có nhìn l`àn người, không t`ài không t`ài. Chẳng qua là người vẫn không có tay ngh ềtốt nha, người khác càng lọc càng ít thịt đi, người thì càng lọc càng nhi ều thịt lên là thế nào?"

Tr`àn mẫn đạt híp mắt cười, không nói gì, chỉ đem chỗ xương lớn kia bọc tốt lại, bỏ vào rổ của Tiểu Liễu.

" đa ta!"

Tiểu Liễu sang sảng nói cảm tạ, quay đ`àu li`ên nói sang cửa tiệm thợ rèn: "tỷ, hôm nay không họp chợ, không có người, nếu không chúng ta sớm chút v`ênhà đi."

Không chờ Tiểu Đào nói, Hoắc Tr`âm nhảy ra trước cự tuyệt: " muội không có việc gì thì v`êtrước đi, ta còn có chút chuyện muốn thương lượng với tỷ tỷ của muội, lát nữa li ền đưa nàng ấy v`êsau."

Tiểu Liễu thập ph'àn khoa trương mà bĩu môi: " ai nha, hai người cả buổi sáng ng 'ỡi ngốc bên nhau r'ỡi nha, có bao nhiều chuyện c'ần nói mà bây giờ vẫn chưa xong a? sau này thành thân r'ỡi, huynh muốn nhìn bao nhiều chả được nha, mỗi ngày đ'àu nhìn, phi 'ền chết huynh."

Hoắc Tr`ân cười không ngừng: " ta không sợ phi ền, ta ngày nào cũng muốn nhìn thấy Tiểu Đào nhà ta a."

Tiểu Liễu cười ha ha, tr`ân mẫn đạt không rõ cũng nhìn sang thăm dò. Tiểu Đào nhìn hắn, lại nhìn muội muội nhà mình, nói với Hoắc Tr`ân: "hôm nay muội cùng Tiểu Liễu v`ênhà, dù sao trong bếp vẫn condf thừa màn th`âu với thịt h`ân đấy, huynh tới trưa tự mình hâm nóng thức ăn lại r`ôi ăn."

" Tiểu Đào, ta thực sự có chuyện muốn nói với muội, ta vừa r à nói cùng muội, muội chưa có nghe được." Hoắc Tr àm bu côn bu côn nói.

" huynh có chuyện gì nha? Muội vừa r`ời ở đây nửa ngày có nghe thấy huynh nói gì đâu." Hắn vừa nói câu kia thực sự Tiểu Đào không có nghe thấy.

Chuyện làm chăn mới, Hoắc Tr`âm không muốn nói trước mặt em vợ, sợ bị nàng lại giễu cợt. Chính là Tiểu Đào hỏi đến chuyện này, nếu là hắn không nói, li ền chứng minh ra là không có chuyện gì, sau này Tiểu Đào có phải không thèm tin lời hắn nói nữa đúng không?

So với sự tín nhiệm của Tiểu Đào đối với bản thân thì chuyện bị cô em vợ giễu cợt vài câu tính là cái gì. Hoắc Tr`âm nghĩ vậy da mặt liên f dày thêm nói: " ta vừa r`â nói với muội, chúng ta rất nhanh sẽ thành thân, có phải làm giường tân hôn r`â không? Muội chỉ làm cho ta y phục cung với giày, nhưng chưa thấy muội làm chăn. V`ê sau thành thân không thể nằm giường đệm cũ được. Lại nói chăn kia quá nhỏ, không vừa cho hai....."

Không chờ hắn nói hết câu, Tiểu Liễu che miệng cười, ở bên kia cười ngửa tới ngửa lui.

Mặt nhỏ Tiểu Đào đỏ bừng, hung hăng trừng mắt to nhìn hắn. Làm sao lại phải nói mấy lời này trước mặt Tiểu Liễu nha? Thời điểm không có ai lại nói không được hay sao?

Tiểu Đào tức giận khẽ hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi vào cửa nhỏ thông với tiệm mì, khóa cửa tiệm lại, thu thập đò của mình chuẩn bị cùng Tiểu Liễu đi v ềnhà.

Hoắc Tr`âm vừa nhìn thấy Tiểu Đào tức giận, hoảng sợ ném thiết chùy sang một bên, chạy đi theo ôm chặt lấy Tiểu Đào, nói năng cũng lộn xộn: "Tiểu Đào, muội đừng giận ta vốn dĩ không nghĩ sẽ ở trước mặt Tiểu Đào nói ra mấy lời này. Nhưng muội kêu ta nói, nếu ta không nói, ta sợ muội nghĩ ta gạt muội..."

Tiểu Đào đẩy hắn hai cái đẩy không được, thấy hắn sắc mặt khẩn trương, lông mày nhíu chặt lại, đành phải mở miệng giải thích: " muội không giận, chuyện làm chăn mới này nào có tân nương nào đi làm đâu, đ`àu là bên nhà trai tìm nữ nhân toàn phúc đến làm."

" thì ra là như vậy, vậy ta đi tìm nhị thẩm cùng tam thẩm đến hỗ trợ tìm người. Muội đừng tức giận,được không?"

Hoắc Tr`âm khẩn trương nhìn sắc mặt Tiểu Đào.

" muội đã nói muội không có tức giận, muội muốn cùng Tiểu Liễu v`ê nhà, muội có việc muốn hỏi muội ấy." Tiểu Đào nghịch ngợm mà nhìn hắn chớp chớp mắt vài cái, nhỏ giọng nói.

Hoắc Tr`âm lúc này trong lòng mới yên tâm, nếu không phải Tiểu Liễu đang ở đây hắn nhất định sẽ làm Tiểu Đào hôn hắn một cái, lấy cớ này chứng mình nàng không có giân hắn. Chính là, cách vách còn có cô em vợ đang nhìn chằm chằm tìm thời cơ để cười nhạo hắn đấy, hắn không dám nói ra yêu c`âi như vậy, kể cả khi nói ra thì chắc chắn Tiểu Đào cũng không đ`ông ý với hắn.

Hoắc Tr`âm lưu luyến buông Tiểu Đào ra, đưa hai tỷ muội ra cửa, mới quay lại tiếp tục công việc.

Hai tỷ muội đi trên con đường nhỏ v ềthôn, Tiểu Liễu nhìn Tiểu Đào một cái r ồi cười một trận, lát sau lại liếc nhìn Tiểu Đào một cái lại cười, làm Tiểu Đào cười khổ nói: " muội cười cái gì? Có cái gì bu ồn cười sao, tỷ muốn nói chuyện nghiêm túc với muội, muội cảm thấy tr ần mẫn đạt là người như thế nào?"

Tiểu Liễu nhìn tỷ tỷ của nàng khó hiểu, không biết tại sao lại nhắc tới thư sinh bán thịt kia: "khá tốt nha, thành thật, cũng rất hào phóng, muội mỗi lần tới giúp hắn thu tiần, hắn đầu sẽ đưa cho muội mang về chút xương, về nhà hần canh xương cho cha uống, cái này là tỷ có biết nha."

" chuyện này đương nhiên là tỷ có biết, tỷ là muốn hỏi muội, có chuyện gì khác tỷ không biết không?" tiểu đài hết sức quan sát sắc mặt Tiểu Liễu, không chú ý xuống dưới chân, vấp phải đá trên đường lão đảo vài bước, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Tiểu Liễu lại cười ha ha: "tỷ, từ lúc đính thân, muội phát hiện tỷ càng ngày càng ngốc nha, là bị tỷ phu dưỡng tới choáng váng hay sao? nếu cứ như vậy v`ê sau chỉ ng trên giường đất đếm tiền thôi. Tỷ chờ v`ê sau tỷ phu đặt tỷ vào lòng bàn tay mà yêu thương thôi."

Tiểu Đào lấy chân đạp đạp xuống hòn đá dưới chân mấy cái, lại đá nó xuống ven ruộng lúa mạch: " muội đừng có mà đánh trống lảng, tỷ đang nói chuyện thẳng thắn với muội. Nếu muội cảm thấy Tr ần đại ca không tệ, tỷ thỉnh Thái bà bà tới hộ trợ làm mai, sớm một chút định cho hai người, định xuống sớm là tốt nhất."

Tiểu Liễu bước chân chưa dừng lại, trên mặt lại ngần ra: "tỷ nói cái gì vậy? Làm mai, làm mai cái gì?"

" muội nói xem làm mai cái gì? Đính thân cho hai người, muội không phải coi trọng hắn hay sao?" Tiểu Đào cảm thấy sau khi được Hoắc Trần nhắc nhở liền nhìn thấu được tình cảm của muội muội, rất có cảm giác thành tựu, ôm tay nhỏ rất đắc ý.

Tiểu Liễu bu 'ân cười nói: " tỷ như thế nào biết muội coi trọng hắn?"

Tiểu Đào cẩn thận nhìn trước sau thấy không có người mới yên tâm nói: "ai nha, muội đừng không thừa nhận, hai tỷ muội chúng ta có chuyện gì mà không thể nói được nha? sớm một chút định việc xong, để cho nãi nãi không tự ý an bày hôn sự cho muội, Trước kia không phải muội nói với ta, muốn tự mình đi tìm nam nhân thích hợp hay sao? may mắn hôm nay Đại

Tr'àn ca nhắc nhở ta, bằng không thiếu chút nữa ta li en đem Tr'àn đại ca giới thiêu cho Tiểu Trân."

Tiểu Liễu ôm bụng cười đến nỗi đi không nổi, ng à xốm trên mặt đất cười đủ r à mới ngước lên nhìn Tiểu Đào nói: " tỷ phu thật là, thật sự không như hắn nói đâu. Còn có tỷ, tỷ cũng là người cố chấp không đâm đầu vào tường không quay đầu lại. Phu thê hai người còn có thể nhìn ra được việc này hay sao? muội cùng hắn thật sựu không có việc gì, được chưa? Mấy người tại sao lại nhìn ra thành cái này?"

Tiểu Đào khẳng khẳng một mực cho rằng chính mình cùng Hoắc Trần suy đoán là đúng, lại không nghĩ rằng Tiểu Liễu luôn luôn sảng khoái lại không thừa nhận, liền bu ồn bực hỏi: " muội thật sự không thấy có cảm giác gì sao? vậy muội mỗi ngày tới giúp hắn thu tiền làm gì? Hơn nữa tỷ nhìn thấy hắn đối với muội khá tốt, thịt trên xương hắn đưa muội mang v ềcàng ngày càng nhiều."

Tiểu Liễu cười đủ, đứng dậy, th ần sắc nghiêm túc nhìn tỷ tỷ nói: " muội thật sự không cảm thấy có cảm giác gì với hắn, giúp hắn thu ti ền là vì nhân cơ hội bán được đường táo, thuận tiện xin ít xương v ề cho cha h ần canh uống, muội cũng không nợ hắn. Tỷ nhìn hắn thật là ngốc a, cắt miếng thịt, cắt vài l ần đ ầu không chuẩn, lọc xương, cảm giác giống như muốn cắt cả tay, muội nhìn còn sốt ruột thay hắn. Muội không nghĩ sẽ tìm nam nhân như vậy, muội muốn tìm là người tình th ần nhanh nhẹn, lại có khả năng, tương lai hai người buôn bán khẳng định sinh ý càng ngày càng lớn. Mau đem Tr ần Mẫn Đạt giới thiệu cho Trân tỷ đi, đừng giữ lại cho muội, muội không cảm thấy gì hết."

L'ân này Tiểu Đào trợn tròn mắt, xem Tiểu Liễu nói nghiêm túc như vậy thật sự là không cảm giác gì với Tr'ân Mẫn Đạt.

" chính là muội nghĩ lại, nhóm tiểu tử trấn trên nào có người nào biết ăn nói, lại nhanh nhẹn có khả năng, mọi thứ đ`âu tốt? Tr`ân đại ca khá tốt, muội biết đủ đi. Không nhanh tay định ra tới, muội không sợ nãi nãi an bài hôn sự cho muội?" Tiểu Đào có chút sốt ruột nói.

Tiểu Liễu chẳng h`ê để ý mà xách rổ đi phía trước, thỉnh thoảng lại đá một cục đá trên đường xuống ruộng: "muội mới không sợ, nãi nãi an bài muội cũng không đáp ứng. Nói gì nữa, tính tình nãi nãi tỷ còn không rõ ràng sao, chọn quả h`ông m`ên mà nắn thôi. Muội từ nhỏ không nghe lời nãi nãi, bà sẽ không an bài hôn sự cho muội đâu."

Nhìn bóng dáng muội muội, Tiểu Đào có chút rối rắm, trước kia cảm thấy muội muội quá nhỏ, không thay nàng suy nghĩ chuyện hôn sự. Chính là hôm nay, chính là phát hiện sang năm Tiểu Liễu đã 14 tuổi, cũng có thể đính thân. Tr`ân Mẫn Đạt là người không t`â, hơn nữa Tiểu Đào cảm thấy, hắn là thích Tiểu Liễu nhà nàng.

Hai tỷ muội không nói chuyện nữa, Tiểu Đào rũ đ`ài yên lặng suy nghĩ một đường, thời điểm tới cửa nhà, nàng rốt cuộc nghĩ thông suốt. Tiểu Liễu trong lòng hẳn là có Tr àn Mẫn Đạt đi, chẳng qua hiện tại bọn họ thời gian nhận thức nhau quá ít, không có ý thức được đối phương ở trong lòng mình có bao nhiều phân lượng. Tựa như bản thân cùng Hoắc Tr àm lúc vừa mới bắt đ`ài, thời điểm không thẳng thắn với nhau không biết được.

Nàng sẽ không đem Tr`ân Mẫn Đạt giới thiệu cho Tiểu Trân nữa, giữ lại cho muội muội nhà mình.

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 55

Trưa hôm đó, Hoắc Tr`àm li `ch đến nhà Nhị thúc. Tháng trước thời điểm đường muội thành thân, hắn ra tay hào phóng, nhị thúc cùng nhị thẩm chắc chắn rất vừa lòng đi, trước mắt thấy hắn chủ động tìm đến cửa, muốn nhị thẩm hỗ trợ tìm vài người làm đ`ôhỉ, Dương thị li `ch vui vẻ đáp ứng.

Ngày làm chặn chọn ngày 16 tháng 10, cách ngày thành thân vừa vặn còn có hai tháng. Hôm nay lại là họp chợ chính, Tiểu Đào sáng sớm liền thu thập tốt tiệm mì, ở trước cửa nấu thịt kho và nước dùng hấp dẫn khách đi đường.

Dương thị đã sớm nghe nói, vị hôn thê ở nhà hắn mở tiệm mì. Chỉ là vẫn luôn không thấy, hôm nay vừa thấy, không khỏi có vài ph ần kinh diễm: "nha, thật là xinh đẹp, khó trách Đại Tr ần khăng khăng muốn cưới v ề, tay ngh ềthật tốt, mùi thật thơm."

" đại thẩm, ngài muốn ăn mì sao?" Tiểu Đào ngầng đ'âu cười mim hỏi.

Nghe thấy tiếng của nhị thẩm, Hoắc Tr`âm vội vàng từ bên trong tiệm thợ rèn đi ra, c`âm chặt lấy tay Tiểu Đào nói: "Tiểu Đào, đây là nhị thẩm, tới đây giúp chúng ta làm chăn."

Tiểu Đào mặt đỏ lên, vội vàng hất tay hắn ra, ngoan ngoãn kêu một tiếng nhị thẩm.

Dương thị yên lặng thở dài, chỉ có thể trách chất nữ nhà bà vận khí không tốt, cùng hắn không có duyên phận. Nói đi nói lại vẫn là do bà, nếu là trước khi hắn nhận thức Tiểu Đào, li ền đem chất nữ mang đến, có lẽ không hôn sự này r ềi.

Hiện giờ cái gì cũng đã muộn, Dương thị cũng không phải người đặc biệt không hiểu lí lẽ, xem thái độ của cháu trai đối với cô nương này là có thể biết, tương lai chắc chắn là người xem thê tử là trời, cái gì đầu nghe nàng. Cháu dâu này bà không thể đắc tội được, bằng không, về sau nhà mình cũng không vui vẻ.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Dương thị người này ưu điểm chính là biết co biết giãn, biết tiếp thu. Biết được Hoắc Tr`àn đặc biệt thích cô nương này, liên miệng nói từ hay, vừa khen vừa quan sát sắc mặt Hoắc Tr`àm. Quả nhiên tiểu tử kia li`àn cười ngốc, miệng cũng không khép lại được, khen nương tử của hắn, hắn còn sung sướng hơn cả khen hắn.

Rất nhanh, Dương thị li ền gọi tới mấy đại nương tới đông đủ, Dương thị li ền nói: "Đại Tr ềm, ngươi đi lấy vải cùng bông ra đi, hôm nay là có thể làm tốt bốn cái."

Hoắc Tr`âm gãi đ`àu: " ta không biết nên mua bao nhiều? Ta đưa cho nhị thẩm ti`ên, ngài đi mua bông v`êđi, vải thì Tiểu Đào đi mua."

Hoắc Tr`âm không biết mua bông phải tốn bao nhiều ti`ân, li ền từ trong rương c`âm ra hai quan ti ền *(1 quan ti ền = 1000 văn) giao cho Dương thị, Dương thi liếc mắt nhìn mấy người phụ nhân bên cạnh đang nhìn chằm chằm, không thể không trả lại cho hắn một quan ti ền: " người tiểu tử ngốc này, mua bông một xâu ti ền này là đủ r ồi, đưa một quan kia cho tiểu nương tử của người a, để nàng đi mua vải đi."

" được!" Hoắc Tr`âm sảng khoái đáp ứng, ngẫm lại vải hẳn là quý hơn bông, sợ đưa Tiểu Đào một quan ti`ân thiếu, nàng lại tiếc không dám tiêu. Li`ân đem rương ti`ân trong tiệm ôm lên, lôi kéo Tiểu Đào đi đến tiệm vải.

Tiểu Đào sao lại không biết xấu hổ nghênh ngang đi cùng hắn đi mua vải làm chăn a, vừa giãy giụa tránh khỏi hắn vừa thấp giọng nói với hắn: "huynh sao không để nhị thẩm mua vải luôn là được r ã, sao lại phải đưa muôi đi theo?"

" Tiểu Đào, đây là hai ta dùng, không phải cho nhị thẩm dùng cho bà ấy đi mua làm gì nha? Bà ấy thích hoa văn màu sắc như thế nào, chưa chắc

muội đã thích, muội chỉ c`ân chọn cái muội thích còn ta sẽ trả ti`ên." Hoắc Tr`ân có sức lực nhi ều hắn không muốn buông tay, Tiểu Đào không thể tránh thoát ra được.

" hai người cứ như vậy lôi kéo nhau vào trong tiệm vải, người đi họp chợ ph'àn lớn đ'àu nhận ra hai người, đ'àu cười hì hì đi tới. Lão bản tiệm vải là lão Triệu đi đến đón hai người: " Đại Tr'àm, ngươi có phải tới mua vải cho Đi an Đào làm y phục mới đúng không?""

Hoắc Tr`âm cười, lớn tiếng nói: "không phải làm y phục, cho chúng ta hai cái chăn mới, ta đưa nàng tới chọn vải chăn."

Tiểu Đào tức giận liếc mắt nhìn hắn, dầu miệng nhỏ, không còn mặt mũi nói câu gì, mua thì mua đi, còn một hai phải nói to như vậy làm gì, lại còn hai cái làm người ta thật ngượng ngùng mà.

Triệu lão bản nhiệt tình đón tiếp bọn họ: "chăn đ`âu ở đây, ngươi nhìn di, uyên ương hí thủy, ngũ tử đăng khoa, tịnh đế liên, các dạng và màu sắc hoa văn đ`âu có."

" Tiểu Đào m ta cảm thấy hình uyên ương hỉ thúy đặc biệt đẹp, muội nhìn xem hai con uyên ương ở cạnh nhau. Hắc hắc, còn có cái tiểu hài tử mập mạp này cũng đẹp...." Hoắc Tr`ân tâm tình kích động, trên mặt đ`âu là tươi cười.

Hoắc Tr`âm trên mặt đ`âu là vẻ khát khao tân hôn quá có sức cuốn hút, mọi người xem trong mắt, đ`âu nở nụ cười.cái này làm Tiểu Đào càng ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: "vậy huynh tự chọn đi, muội v`êtrước."

Hoắc Tr`âm đem rương ti`ên vứt lên qu`ây bán, giữ chặt tay áo Tiểu Đào, nhẹ giọng khẩn c`âu: "đừng, ta không nói nữa, muội chọn có được không? Muội thích cái gì, chúng ta li`ên mua cái đó."

Đại thợ rèn cao lớn cường tráng ở trước mặt tiểu nương tử lại có vẻ mặt như vậy, làm các phụ nhân đi mua vải cười càng lớn.

Tiểu Đào trong lòng hiểu rõ, mọi người ở đây cũng không có ác ý, chỉ là bộ dạng này của hắn thật sự làm người ta phải bật cười. Nàng cũng không thể trách tội người khác, chỉ đành phải căng da đ`àu chọn vải, đệm trải, lại mua thêm vải làm chăn lót, Hoắc Tr`âm thanh toán ti`ên, vội vàng ôm trở v`ề.

Trong phòng mấy đại nương đều đang ng ci chờ ở cửa, đi tới nhận lấy vải cười nói: " nhanh như vậy đã xong a, Đại Trầm, tiểu nương tử của người đúng là nhanh nhẹn."

"Đúng vậy Đại Tr`àm, vừa r`ời vừa mới vào đến cửa chúng ta đ`àu ngửi thấy mùi rất thơm a, tay ngh`ècủa nương tử ngươi đúng là rất tốt. Làm đ`ò tân hôn cho người ta, chủ nhà đ`àu sẽ mời cơm, hôm nay chúng ta muốn làm phi àn một bữa r`ài."

"được, không vấn đề" Hoắc Tr`àm sảng khoái đáp ứng, r`ài quay đ`àu nói với Tiểu Đào.: " muội đóng cửa tiệm mì có được không? Hôm nay chúng ta không buôn bán, đến giữa trưa nấu vài món mời mấy vị đại nương là được r`ài."

Tiểu Đào không hiểu ý tứ của hắn, kinh ngạc hỏi lại: " sao lại phải đóng của tiệm mì hôm nay? Bây giờ mới là sáng sớm thôi, muội bán mì một lát buổi trưa cũng sẽ không chậm trễ mời cơm các đại nương."

Hoắc Tr`âm li ền nói thẳng: "ta sợ muội mệt, bán mì cả buổi sáng, trưa lại phải làm cơm cho nhi ều người ăn như vậy, muội mệt muốn chết thì làm sao bây giờ?"

Mọi người cười ha ha, vừa đúng lúc Dương thị ôm bông trở v ề, hỏi họ đang cười cái gì. Một đại nương béo trắng nói: "cười cháu trai lớn nhà ngươi nha, thật biết đau tiểu nương tử, còn có chưa thành thân đâu, sau này thành thân r "ci còn không phải đem tiểu nương tử cung lên tận trời sao?"

Tiểu Đào đỏ mặt, nhỏ giọng giải thích: "đại thẩm, ngài đừng nghe lời huynh ấy nói, hắn là nói giỡn thôi. Ta muốn sang tiệm mì làm việc, mọi người yên tâm đi, khẳng định không chậm trễ bữa trưa."

Tiểu cô nương giống như chạy trốn mà chạy ra ngoài, Hoắc Trầm theo sát sau nàng cũng đi vào cửa hàng.

Hoắc Tr`âm vừa c`âm thiết chùy muốn gõ lên, mím môi nghĩ nghĩ, buông thiết chùy xuống, đi tới tiệm thịt đối diện. Rất nhanh li ền xách một khối thịt ba chỉ thật to: " Tiểu Đào, giữa trưa làm thịt h`âm ngũ vị ăn đi, ta muốn ăn thịt."

Tiểu Đào gật đ`àu: " được, lát nữa muội làm thịt h`âm cho huynh làm cả bánh nướng thật lớn."

" vậy muội lát nữa đóng cửa sớm một chút, chúng ta ra hậu viện, nhịn họ làm chăn." Hoắc Tr`âm muốn tự mắt mình nhìn đ`ôcưới của mình được làm lên, chính là một mình hắn nhìn không thú vị, hắn muốn Tiểu Đào cùng xem với hắn.

Tiểu Đào không lay chuyển được hắn, l'ân thứ ba hắn tới thúc giục đóng cửa, không thể không đóng cưa tiệm mì lại, đi theo hắn vào trong hậu viện xem vài vị đại nương làm đ'ôtân hôn.

Mấy nữ nhân nhìn bộ dáng chờ mong của hắn, nhịn không được trêu ghẹo vài câu: "Đại Tr`àm, nhìn ngươi xem chăn như vậy, giống như trong chăn có tiểu nương tử ở trong nha, có phải không chờ được muốn thành thân luôn a."

Hoắc Tr`âm biết là mọi người đang trêu ghẹo hắn, nhưng hắn không có phủ nhận: " đúng vậy Tiểu Đào nhà ta đối với ta rất tốt, ta muốn sớm một chút thành thân với nàng."

Nhóm đại thẩm cười ngả nghiêng, Tiểu Đào im lặng tóm lấy vạt áo hắn nhỏ giọng nói: "huynh không nói lời nào, không ai nói huynh câm đâu, mau đi nhóm lửa."

Hoắc Tr`âm chẳng những không nhúc nhíc, ngược lại kéo tay nàng cùng nhau xem chăn hỉ: "Tiểu Đào, muội nhìn, cái uyên ương hỉ thúy kia làm rất đẹp! Hôm thành thân chúng ta dùng cái này đi."

Tiểu Đào đặc biệt then thùng, nhịn không được nhìn sang bên kia một cái. Đôi uyên ương kia được thêu sống động như thật, xác thật làm người ta yêu thích. Chính là hắn không phải tính toán đêm động phòng sẽ không viên phòng sao, như thế nào lại chỉ có một cái chăn thôi a?

Nếu hai người chui vào một cái chăn nàng không thể tin được hắn sẽ nhịn được.

"Đại Tr`àm, tiểu nương tử của ngươi trắng trắng m`àm m`àm như thế này, ngươi phải ki àm chế nha. Vạn nhất làm nàng không thoải mái, có thể v`ê sau không cùng ngươi thân thiết đâu nha." Một đại thẩm m`àm miệng không giữ được cái gì cũng dám nói.

Tiểu Đào vừa nghe lời này, xấu hổ đến mức mặt mũi đỏ bừng, vèo một cái chạy biến. Vội vàng dùng xẻng đi xài rau, muốn dùng âm thanh xẻng va vào n ã sắt át đi tiếng nói chuyện ngoài kia.

Hoắc Tr`âm thật sự muốn hỏi một chút, như thế nào thì mới làm cho nương tử thoải mái. Hắn quay đ`âu lặng lẽ nhìn Tiểu Đào đang mặt mũi đỏ bừng xào rau, đem lời nói đến miệng nuốt xuống.

Hắn nếu thật sự đi hỏi, phỏng chừng tiểu nương tử có thể c`âm cái xẻng kia một phát đập chết hắn.

Uyên ương hỉ thuý

Ngũ tử đăng khoa

Tịnh đế liên

Hoa mẫu đơn

Thịt bò ngũ vị

Thịt heo ngũ vị

Chân giò ngũ vị

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 56

Tiểu Đào làm hai đĩa rau trộn, hần một nồi thịt ngũ vị, lại nướng thêm bánh nướng, lại làm một bát canh bí đao thịt viên.

Vài đại thẩm làm chăn ăn một miếng giải thèm vừa khen tiểu nương tử tay ngh etốt.

Hoắc Tr`âm đặc biệt cao hứng, nhìn tiểu cô nương ngượng ngùng nhưng trong mắt lại hàm chứa ý cười chiêu đãi mấy đại thẩm, Hoắc Tr`âm cảm thấy trong nhà giống như đang có nữ chủ nhân, trong lòng hắn càng ngày càng kiên định.

Ăn xong cơm trưa, thu thập sạch sẽ phòng bếp, Tiểu Đào cũng không có mặt mũi rời đi trước được, rốt cuốc mấy đại nương còn đang ở chỗ này đâu, nàng nếu như tránh đi không quấy rầy giống như cũng không thích hợp cho lắm. Li ền đi pha một ấm trà tiêu thực, cấp cho mấy đại thẩm uống, làm trợ thủ bên cạnh.

Tiểu nương tử ở hậu viện, Hoắc Tr`âm cũng không có tâm tình đi làm việc, đi theo sau Tiểu Đào đi tới đi lui, muốn giúp đỡ nàng một chút lại không thể giúp gì.

Dương thể ở bên cạnh làm chăn, vừa làm vừa che miệng cười trộm, cháu trai lớn thật thà nha, tương lai nhất định bị tiểu nương tử nhà hắn quản chặt.

Mọi người nhanh chóng làm việc thật tốt, trước khi mặt trời xuống núi, bốn cái chăn hỉ mới tinh li n được làm xong. Nhóm đại nương đầu là người thành thật, tận lực làm xong công việc trước giờ ăn cơm.

Hoắc Tr`âm không nhìn ra được chăn tốt xấu như thế nào, nhung tiểu đfao nhìn ra được, bông được nhét dày mỏng thích hợp, đường may tinh mịn bằng phẳng, chăn được làm không t`âi.

Tiểu Đào cảm thấy nếu nhân gia đã làm rất tốt, nhà mình cũng không thể keo kiệt được, li ền lúc làm chăn sắp hoàn thành, cố ý ở trong phòng bếp làm mấy chút h ồ lô ngào đường, để cho mấy đại nương mang v ề cho mấy hài tử trong nhà.

Mỗi người ngoài ý muốn thu hoạch thêm hai xâu hồ lô, làm mấy thím đại nương đặc biệt cao hứng, liền khen Tiểu Đào hào phóng lại biết làm việc, nói Hoắc Trần tìm được tiểu nương tử thật tốt, nếu về sau có chuyện gì cần giúp đỡ cứ việc mở miệng. Mấy người đầu hài lòng, liền Dương thị là người trung gian cũng đầu cảm thấy rất có mặt mũi.

Hoắc Tr`âm đương nhiên sẽ không để ý đến chút đ`ô làm h`ô lô này được, vô cùng cao hứng đưa mấy người ra khỏi cửa, sau khi trở lại còn nói với Tiểu Đào: " Tiểu Đào, muội nghĩ thật chu đáo, còn đưa cho mấy đại nương chút đ`ô ăn vặt, ta nghĩ cũng không nghĩ ra a."

Tiểu Đào nhìn hắn cười cười: " mấy người nam nhân làm sao hiểu được việc may vá này nha, nếu mấy đại nương cố ý làm lâu, khả năng đến buổi tối cũng không có làm xong, sẽ ở lại ăn thêm bữa cơm. Mấy người làm việc khá tốt, cũng rất thành thật, muội cảm thấy chúng ta cũng không thể bạc đãi nhân gia, đúng không?"

" đúng, đúng, Tiểu Đào, muội làm việc gì ta cũng yên tâm, mau tới xem qua chăn một cái đi!"

Hoắc Tr ầm đã sớm muốn đi sờ mó vào chăn mới này lâu r ầi, chẳng qua có mấy thím đại nương ở đây, ngại không dám đi ra sờ mó chăn.

Hắn vui vẻ ra mặt mà lôi kéo Tiểu Đào đi vào giường đất, vươn bàn tay to thật cần thận sở vào chăn hỉ tơ lụa bóng loáng: " thật đẹp, Tiểu Đào, ta thật muốn nhìn thấy bộ dáng muội nằm trong chăn!"

Tiểu Đào bị hắn chọc cười: " ban ngày ban mặt, như thế nào lại nằm trong chăn nha, mau đứng lên đi, muội phải v ềnhà r 'à."

Tiểu Đào cong thắt lưng đi gập chăn lại, Hoắc Tr`ân đứng ở bên cạnh nhìn thân hình yểu điệu, eo nhỏ mê người, vòng eo đong đưa, làn váy khẽ lay động...

Bỗng nhiên hắn cảm thấy cổ họng đột nhiên khô khốc, Hoắc Tr`àm đột nhiên vươn tay ôm chặt lấy Tiểu Đào, đem nàng áp lên chăn hỉ đỏ thẫm, nhịn không được hôn xuống. Trước kia hắn cũng hôn qua nàng, nhưng cũng chỉ là chạm vào môi, hôn vào má mà thôi, nhưng mà l`àn này hắn cảm thấy chỉ như vậy thôi thì có đi ều không đủ.

Ngậm lấy cánh môi Tiểu Đào, dùng sức mút, càng chạm vào càng thấy ngọt, không dừng lại được. Dùng sức hôn chạm đến đ`âu lưỡi hoảng loạn, tựa như l`ân đ`âu tiên ăn được món ăn trân quý mỹ vị, ngậm lấy r`âi không chịu rời đi.

Tiểu Đào bị hắn hôn đến khuôn mặt nhỏ bé h`ông h`ông, sắp không thở được nữa. cuối cùng thừa dịp hắn hơi rời môi ra thở nàng liền quay đ`âu sang bên cạnh, há miệng thở dốc.

Hoắc Tr`âm vùi đ`âu vào hõm vai nàng, cũng kịch liệt thở dốc, qua h`âi lâu, cắn lấy vành tai Tiểu Đào, ủy khuất nói: "Tiểu Đào, tuy rằng ta có thể nhịn, chính là... ta đặc biệt muốn viên phòng a."

Tiếp xúc g`ân gũi như vậy, Tiểu Đào làm sao không hiểu được ý của hắn? Hoắc Tr`ân chính là bởi vì đau lòng nàng, mới muốn chờ đến sau khi nàng cập kê. Nếu đổi lại thành nam nhân khác, chắc sẽ không quản nhi ều như vậy làm gì.

Trên đường về nhà, Tiểu Đào cúi đ`àu suy nghĩ cả một đường. Bản thân 12 tuổi liền có quỳ thủy, mỗi tháng đ'àu đến rất đúng ngày, cũng không xuất hiện tình huống không bình thường nào. Tuy thân thể có chút ốm yếu, không có nhi àu sức, nhưng cái gì trên người c'àn phát triển liền phát triển rất tốt. Mặc kệ nghĩ như thế nào nàng đ'àu cảm thấy bản thân hẳn là có thể viên phòng.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của bản thân, nàng cũng không thể biết chính xác được, nghĩ tới bộ dạng đáng thương h`ê h`ê của Hoắc Tr`àn, Tiểu Đào li `àn không đành lòng. Bổng nhiên nghĩ tới một biện pháp tốt.

Nghĩ tới đã có biện pháp giải quyết, cả người Tiểu Đào đ`àu nhẹ nhàng, nhanh chân bước vào cửa nhà. Vừa mới bước vào cửa lại gặp phải Tr`àn lang trung trong thôn đang từ trong nhà đi ra, trên mặt Diệp thị mang theo ý cười, đi ra tiễn khách.

" cha, ông ấy tới xem chân cho cha sao?" Tiểu Đào hỏi.

Đi ền Mãn Thương ng ồi dựa trên giường, mỉm cười gật đ ầu: " đúng vậy, ông ta đến đây sở xương chân của cha, nói chân đã tốt hơn nhi ều r ồi, không có di chứng gì, lại dưỡng thêm một tháng li ền có thể xuống đất đi lai."

L'ân này, người trong nhà đ'àu yên tâm. Mùa đông nên người nhà nông cũng không có việc gì vội, vừa có thể ở nhà an tâm dưỡng thương. Có Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu hai khuê nữ giỏi giang kiếm ti 'ân, cuộc sống hàng ngày của Đi 'ân gia trôi qua cũng không đến mức quá khó khăn.

Tr`ân thịt lợn trở v`ề, Tr`ân Mẫn Đạt li ền không thể đứng bán thịt được nữa, Tiểu Liễu cũng không thể đứng thu ti ền hộ hắn. ngày ngày trôi qua thật yên bình, có khi Tiểu Đào cũng sẽ bu ền bực vì chuyện thái độ của Tr`ân Mẫn Đạt, chính là mặc kệ suy đoán của mình có đúng hay không, nàng cũng sẽ tuyệt đối không đem Tr`ân Mẫn Đạt giới thiệu cho Tiểu Trân. Trên trấn nhi ều tiểu tử như vậy, trừ bỏ Tr`ân Mẫn Đạt, còn có rất nhi ều người để chọn. tiểu đfao đang lo lắng ở trên trấn tìm người thích hợp, li ền nghe nói tới nhà Tiểu Trân cùng Phùng Mãn đính thân, tính toán tháng 2 sang năm thành thân.

Tiểu Đào lo sợ Tiểu Trân sẽ nghĩ quần trong lòng, cố ý chạy tới nhà nàng nhìn một h à. Ai ngờ thế nhưng Tiểu Trân trên mặt đ àu là vui mừng, nhìn thế nào cũng không nhìn ra được một chút u s àu nào, mang trang sức mà Phùng gia đưa tới, còn lôi kéo Tiểu Đào hỏi đẹp hay không đẹp.

Đối với tỷ muội tốt chuyển biến nhanh như vậy, Tiểu Đào có chút không tiếp thu được, bu ần bực hỏi: "Tiểu Trân, trước đó vài ngày tỷ còn nói, không muốn gả cho Phùng Mãn mà? Như thế nào hiện tại lại đính hôn r ầ, tỷ còn cao hứng như vậy?"

Tiểu Trân soi gương cười cười: " ta nghĩ thông suốt r'à, gả cho ai mà không giống nhau, đổi lại thành nam nhân khác cũng chưa chắc đã được như vậy, cũng may Phùng gia có ti h, đưa tới đ'àu là thứ tốt. Muội nhìn xem, những thứ này trông thật đẹp, không kém so với của muội."

Tiểu Đào cũng không nghĩ tới muốn so trang sức với nàng, thấy nàng vui vẻ chuẩn bị của h à môn, cảm thấy bản thân sốt sắng đi tìm đối tượng cho nàng ta là lo chuyện dư thừa. V è sau vẫn là ít quản chuyện của người khác thì tốt hơn, không bằng làm thêm chút điểm tâm, quan tâm đến người trong nhà tốt hơn.

Đảo mắt đã tới tháng chạp, cách ngày hôn kì càng ngày càng g`ân.

Ngày 9 sau khi họp chợ, Tiểu Đào li ền cùng Hoắc Tr ầm thương lượng: "sắp đến ngày thành thân r ồi, muội không thể tới đây mỗi ngày mở cửa tiệm mì được, ngày mai chúng ta vào thành đi, đem đ ồ vật còn thiếu mua v ề."

Hoắc Tr`âm không nghĩ nhi ều, dù sao Tiểu Đào nói cái gì thì chính là cái đây, hắn đ`êu nghe nàng, li ền đáp ứng mà không c`ân suy nghĩ.

Sáng sớm ngày 10, hai người vội vàng lên xe ngựa xuất phát vào thành, tháng chạp trời rét buốt, Hoắc Tr`âm sợ nàng thấy lạnh, trên xe ngựa cố ý để chăn bông giúp nàng chắn gió. Tiểu Đào trong lòng nghĩ tới chuyện khác cũng không cảm thấy lạnh, bất quá vẫn đem chăn bông hắn cố ý chuẩn bị trùm lên người.

Sau khi vào thành, mua chút đ'ô dùng hàng ngày, ăn một bữa trưa đơn giản, Tiểu Đào liền chuẩn bị v'ê nhà. Hoắc Tr'âm nhìn nhìn vào trong xe,

thấy trong xe đồ vật ít đến đáng thương, hàm hậu nói: " lại mua thêm một chút đi, chúng ta đi xa như vậy, lại mua ít đồnhư vậy rồi trở về sao?"

" muội không nghĩ ra muốn mua thêm gì, cảm thấy thế này là đủ r'ã, đi thôi, bằng không, nửa đêm mới v'ê đến nhà, bây giờ là tháng chạp trời lạnh, buổi tối đánh xe đi, rất lạnh thật sự không chịu nổi đâu."

Hoắc Tr`âm tính tình tốt, Tiểu Đào nói v`ênhà, hắn li`ên ngoan ngoãn vội vàng dắt xe ngựa đi v`ê cũng không so đo đi thật xa mới tới thành, lại mua ít đ`ônhư vậy có đáng hay không, ở trong lòng hắn chỉ c`ân Tiểu Đào vui là được r`ä quản cái khác làm gì.

Vào thành mấy l'ần, y quán ở đâu đương nhiên Tiểu Đào biết rõ. Đi ngang qua y quán lớn nhất thành, Tiểu Đào li ền kêu ngừng xe ngựa lại, thấp giọng nói: "Đại Tr'ần ca, muội muốn vào kia nhờ đại phu bắt mạch."

Vừa nghe thấy lời này, Hoắc Tr`âm li`ên sợ tới mức thay đổi sắc mặt: " Tiểu Đào muội làm sao vậy? thân mình không thoải mái sao?"

Tiểu Đào khuôn mặt đỏ lên, xấu hổ ngập ngừng nói: "không có không thoải mái, muội chỉ muốn cho đại phu bắt mạch xem, xem tình huống cơ thể muội như thế nào,...không phải huynh muốn viên phòng, còn lo lắng cho thân thể của ta hay sao?...cái kia, lát nữa, huynh đi vào hỏi, muội không dám nói."

Hoắc Tr`âm không thể tin được vào lỗ tai mình, ngây ngốc nhìn chằm chằm Tiểu Đào, ngây ngốc nói: " muội...muội nói cái gì? Ta nghe không rõ, muôi lặp lai l`ân nữa được không?"

Tiểu Đào tức giận đỏ mặt liếc nhìn hắn một cái: " thôi, không đi, v'ê nhà!"

"đừng, Tiểu Đào, ta nghe thấy, nghe rõ, chúng ta đi thôi, hiện tại ta li ền đi, không c ần muội nói, để ta hỏi." Hoắc Tr ầm kích động cực kì, Tiểu Đào nhà hắn thật tốt, nàng rất thương hắn nha, hắn như thế nào lại không nghĩ ra tới có thể như thế này a? hắn đi tìm đại phu hỏi một cái, nếu đại phu nói có thể, hắn li ền không c ần phải nhịn nữa hay sao? Ai da! Thật là.

Hắn nâng tay lên vỗ một cái vào ót của mình, cười hắc hắc, r à lôi kéo Tiểu Đào xuống xe ngựa.

Trong y quán, ng 'ài chẩn bệnh là một lão đại phu râu tóc bạc phơ, vừa ăn xong cơm trưa, bên trong trống rỗng cũng không có bệnh nhân tới xem bệnh. Tiểu Đào ngoan ngoãn ng 'ài lên ghế', vươn cổ tay để lão đại phu xem mạch. Lão đại phu vừa nhìn thấy Tiểu Đào khí sắc trên mặt không giống như người có bệnh, nghi hoặc nhìn nhìn nàng, thấy nàng vươn cổ tay cho ông xem mạch, li 'àn đặt ngón tay lên xem mạch cho nàng, tay trái vê râu nói: " tiểu cô nương, thân thể ngươi khá tốt, cũng không có chứng bệnh gì a."

Tiểu Đào thu tay lại, cúi đ`ài sang một bên, đưa lưng v`ệphía bên đó, căn bản là không dám nhìn đại phu. Hoắc Tr`àm nhìn bộ dáng tiểu nương tử ngại ngùng, vội vàng đi qua, ng 'ài vào cạnh ghế Tiểu Đào, nhẹ giọng hỏi: " đại phu, đây là vị hôn thê của ta, 6 ngày nữa chúng ta sẽ thành thân. Ngài xem thân mình nàng có vấn đ'ègì hay không?"

Trước khi thành thân còn muốn tới bắt mạch xem bệnh hay sao? lão đại phu làm ngh ềy cả đời, vẫn là l'ân đ`âu tiên gặp được tình huống này: " tiểu nương tử nhà người thân thể rất tốt, có thể có cái vấn đ'ègì?"

Hoắc Tr`âm lại cười gượng hai tiếng, mặt dày lên nói trắng ra luôn: " nàng tuổi còn nhỏ, năm nay mới 14, ta muốn hỏi là.. cái kia, trước khi nàng cập kê 15 tuổi, chúng ta có thể... có thể viên phòng hay không?"

Lão đại phu nhìn ánh mắt nóng bỏng của Hoắc Tr`àm, lại nhìn tiểu cô nương sắp chui xuống đất kia, cười ha ha: " nha đ`àu a, ngươi đúng thật là đã tìm được một nam nhân tốt rất thương ngươi."

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỀU MẬT ĐÀO Đông Phương Ngọc Như Ý

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Shitbaymeimei

Tiểu Đào đưa lưng v`ê phía lão đại phu, xấu hổ mặt mày đỏ bừng, không dám quay đ`àu lại. nghiêng tai lắng nghe ông nói, không nghe được đáp án mình muốn nghe, lại nghe thấy ông ta nói bản thân tìm được một nam nhân tốt.

Đang không hiểu ra sao, lão đại phu lại mở miệng nói: " nam nhân a, ai sẽ quản nương tử mình sống hay chết, nào có tân hôn nào mà không viên phòng. Khó được người sẽ cần thận, còn có thể suy nghĩ cho thân thể của người."

Ông không trả lời vấn đ chính kia, Hoắc Tr âm bắt đ ầu thiếu kiên nhẫn, truy vấn: " vậy rốt cuộc là được chưa?"

Lão đại phu cười ha ha: " được, như thế nào mà không được đâu? Chỉ c`ân quỳ thủy của nương tử người đến, hàng tháng bình thường, li`ân có thể viên phòng sinh hài tử. Theo phong tục của huyện Thường Sơn chúng ta cô nương cập kê mới xuất giá, rất ít người mới 14 tuổi gả ch`ông, cho nên các người có lo lắng này. Thật ra hoàn toàn không c`ân phải như vậy, trong kinh các cô nương 13, 14 tuổi thành thân rất nhi ều, cũng có thể bình an sinh hạ hài tử."

Hoắc Tr`âm vui vẻ không chút nào che dấu mà nở nụ cười, lại vẫn có chút nghi hoặc không thể hiểu, tiếp tục hỏi: " cái kia ngài nói thiên quỷ là có ý gì? Nguyệt chuyện gì a?"

Tiểu Đào hoàn toàn có thể hiểu đó là cái gì, sao lại xấu hổ đi cho hắn hỏi cái gì kia chứ, run giọng nói một câu: " đừng hỏi nữa, mau v ềnhà thôi."

Nàng cũng không quay đ`àu lại mà đi thẳng ra cửa, linh hoạt nhảy lên xe ngựa chui vào không chịu ngó đ`àu ra nữa. trong y quán Hoắc Tr`àm không hiểu gì cả, xem tiểu nương tử nhà mình nhanh chóng biến mất bóng dáng, cố chấp mà truy hỏi lão đại phu một l'àn nữa.

" trở v`ê hỏi nương tử người đi, nhìn dáng vẻ kia không có việc gì, nên thành thân thì thành thân, nên viên phòng thì viên phòng, có mang thai thì cũng không có việc gì, không c`ân lo lắng." Lão đại phu vê râu cười không ngừng.

Hoắc Tr`âm sợ Tiểu Đào chờ đợi bên ngoài sốt ruột, hỏi nhân gia lão nhân tiên chẩn mạch là bao nhiêu, đứng dậy muốn ra ngoài tìm Tiểu Đào. Đại phu xua tay: "không có bệnh, không c`ân đưa ti`ên chẩn bệnh, mau đi v`ênhà đi."

Hoắc Tr`âm gật gật đ`âu: " vậy cảm ơn ngài, ta là thợ rèn, tay ngh`ê cũng coi như được việc, nếu ngài có yêu c`âu gì c`ân nhờ ta, cứ việc mở miệng."

Từ trong y quán đi ra, Hoắc Tr`âm trong lòng tràn ngập vui mừng, thăm dò nhìn vào bên trong xe ngựa, tiểu cô nương đang ngại ngùng không dám nhìn thẳng, giơ roi lên, đánh xe ra khỏi thành. Ra tới ngoài thành, Hoắc Tr`âm không c`ân cố sức đánh xe nữa, dù sao cũng không có lối rẽ nào, ngựa tự nhiên đi thẳng v`êphía trước.

Quay đ`àu lại kéo tay nhỏ của Tiểu Đào, cười hỏi: " Tiểu Đào, kia đại phu nói thiên quỷ là cái gì nha.?"

Tiểu Đào bị hắn chọc cười, ngước mắt lên, ki ầu ki ầu mị mị mà nhinf7 hắn, nhẹ giọng nói: "kinh nguyệt không phải quỷ, là...là cô nương lớn lên sẽ có, mỗi tháng sẽ tới một lần, sẽ có mấy ngày ra máu, qua mấy ngày sau lại không có việc gì nữa."

" đổ máu!" Hoắc Tr`ân sợ tới mức tái mặt, túm lấy tay Tiểu Đào khẩn trương nói: " không có nghiệm trọng chứ?"

" nữ nhân sẽ đ'àu như vậy, sẽ không có việc gì." Tiểu Đào ngượng ngùng hất tay hắn ra.

Thời tiết tháng chạp gió thổi tới rất lạnh, gió thổi lá khô bay vào trong xe ngựa, làm Tiểu Đàoo lạnh run run mấy cái. Hoặc tr`âm vừa thấy nàng lạnh, vội vàng ném roi, thừa lúc đường đi v`êrất thẳng không c`ân đánh xe, li ền chui vào xe ngựa, duỗi hai tay, đem Tiểu Đào ôm vào trong ngực.

" huynh đừng như vậy, có nhìn thấy không tốt." Tiểu Đào nhỏ giọng nói khẽ, lại không dùng sức đẩy hắn đi ra.

" không có việc gì, muội nhìn xem trên đường làm gì có ai a."

Hoắc Tr`ân vô sỉ không buông tay ra lại ôm càng chặt.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, ôm ôm một cái lại muốn hôn hôn, chính là đang là ban ngày, lại còn trời sáng hắn thật sự không xuống tay được. Vì thế trở lại trấn, vào sân nhà mình, xe cũng chưa kịp tháo, Hoắc Tr ầm hấp tấp vội ôm tiểu nương tử vào cửa, đè xuống giường đất hung hăng hôn một lúc lâu.

Tiểu Đào bị hắn hôn, rất lâu mới bình tĩnh lại, sắc trời đã có chút tối s ầm lại. Nàng vội vàng thu thập đ ồ đạc v ề nhà, Hoắc Tr ầm đâu chịu để nàng tự mình đi v ề nhà, tự nhiên là muốn đánh xe đưa nàng v ềr ầi.

Tới cửa Đi ền gia thôn, Hoắc Tr ần không muốn đi vào thôn ngay: " Tiểu Đào, có phải mấy ngày nữa ta không thể nhìn thấy muội phải không?"

" ừ, rất nhanh sẽ đến ngày thành thân, mấy ngày này muội không thể ra cửa. huynh cũng đừng như vậy, mấy ngày này rất nhanh liền qua thôi, về sau không phải mỗi ngày đều nhìn thấy sao?"

" à!" cũng có thể như vậy an ủi chính mình, Hoắc Tr`ân không n`êhà mà đem Tiểu Đào v`ênhàm ở nhà mẹ vợ cọ một bữa cơm mới trở v`êtrấn trên.

Rất nhanh đã tới ngày đón dâu.

Dựa theo tập tục của Đại Doanh trấn, người ta sẽ mượn kiệu tới đón tân nương, tân lang đi trước cỗ kiệu, hoặc là cưỡi lừa, cưỡi ngựa. nhưng vì người có ngựa không nhi ầu, đại đã số sẽ cưỡi lừa. nếu không có ti ền thuê kiệu li ền mượn một chiếc xe lừa, đặt trên đ ầu lừa một bông hoa hỉ đỏ thẫm, r ềi đưa tân nương v ề là được.

Hoắc Tr`âm đương nhiên là thuê kiệu vừa đẹp vừa quý đón Tiểu Đào v`ê r`ãi, hắn mặc hỉ phục tân lang đỏ thẫm, ng ĩã trên ngựa, miễn bàn có bao nhiêu anh tuấn cùng sung sướng.

Vừa vào đến cửa thôn mọi người liền đốt pháo, đám người tới xem náo nhiệt vây lại đem đội ngũ đón dâu đi vào giữa con đường, quần chúng nhân dân vây xem dù không phải bản thân cưới nhưng vẫn vui mừng cười nói náo nhiệt.

Chân Đi 'ên Mãn Thương đã tốt, tuy rằng không đi được nhanh, nhưng không ảnh hưởng đến chuyện hôn sự của Tiểu Đào. Chung thân đại sự của khuê nữ, hai phu thê bọn họ thập ph 'ân tận tâm, đem hôn sự nữ nhi lo lắng chu đáo. Hoắc Tr 'âm thấy Đi 'ên gia vui mừng náo nhiệt, hỉ phục của Tiểu Đào tinh xảo đẹp đẽ, trong lòng tất nhiên cũng rất cao hứng.

Đón tân nương vào trong nhà, sau khi bái đường, dựa theo phong tục tại đây, tân nương ng à ở trên giường đất chờ tân lang tới, tân lang phải ở ngoài sân mời rượu mừng.

Tháng chạp trời tối rất nhanh, trăng sáng đã lên cao, trong viện khách khứa tan đi, tân nương ng ồi ở bu ồng trong chờ đợi, mọi người hỗ trợ thu thập sân thật tốt r ồi đi, để lại cho đôi phu thê một đêm động phòng hoa chúc yên tĩnh.

Muốn xốc khăn voan lên, trong lòng Hoắc Tr`àn giống như đánh trống thùng thùng không ngừng, cố ý đến trước b`ôn rửa tay, hắn khẩn trương mà đứng trước mặt Tiểu Đào,hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm người đang ng 'à trên giường đất.

" Tiểu Đào, từ hôm nay trở đi, nàng chính là thê tử của ta." Hắn dưa tay hơi run rây lên, nhẹ nhàng nắm lấy khăn voan chậm rãi xốc lên.

Khuôn mặt ki ều mỹ trắng mịn của Tiểu Đào hé ra, so với khuôn mặt ngày thường hắn thương nhớ còn càng thêm động lòng người hơn, làm tim hắn đập chậm mấy nhịp.

Tiểu Đào hé môi cười cười, thẹn thùng ngước mắt nhin, hắn si ngốc ngơ ngác nhìn nàng, hai người nhìn nhau, gặp gỡ một lần liền dây dưa không rời, hiện tại cuối cùng cũng ở bên nhau.

Đây là thê tử của hắn, có thể hôn, có thể nắm tay. Hoắc Tr ầm khó nhịn lại kích động, đem Tiểu Đào ôm vào trong ngực, đặt trên giường đất li ền hôn xuống. Hắn vừa hôn vừa cắn, môi lưỡi cùng sử dụng, đ ầu lưỡi làm loạn khắp nơi, mặc kệ ở đâu, có thể hôn xuống hắn li ền hôn một l ần.

Trước khi thành thân, Tiểu Đào đối với chuyện hắn hôn môi tuy rằng không có phản cảm, cũng không đáp lại hắn. Nhưng là hôm nay không giống nữa, bọn họ đã là phu thê. Vừa mới ng cũ trên giường đất, nàng suy nghĩ trong đ àu đ àu là Hoắc Tr àm tốt như thế nào, âm th àm hạ quyết tâm, hôm nay nhất định phải đối với hắn tốt chút, không để hắn ủy khuất.

Tiểu Đào thử thăm dò đ`âu lưỡi, cùng lưỡi hắn chạm nhẹ một cái, l`ân này, Hoắc Tr`âm chỉ thấy cả người tê dại, cả người cứng lại.

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 58

Hoắc Tr`âm hơi thở d`ôn dập, cơ bắp trên người nổi lên, thời tiết tháng chạp lạnh như vậy mà trên người hắn lại nóng hồi, m`ôhôi ướt đẫm.

```
" Tiểu Đào..."
" a..."
" Tiểu Đào..."
"..."
"Tiểu Đào..."
"...."
" Tiểu Đào..."
```

Hắn đặc biệt thích gọi tên nàng, tiếng sau so với tiếng trước lại càng lớn hơn. Mới đ`àu Tiểu Đào còn có thể đáp lời, sau đó chỉ vô lực mà thở gấp, đã không nói ra lời.

Ánh trăng 16 xuyên qua cửa sổ oánh bạch êm dịu chiếu vào, cùng nến đỏ phát ra u quang quấn quanh ở bên nhau, đỏ trắng đan xen trong đêm tối, mị hoặc động lòng người.

Nam nhân chưa thỏa mãn tâm trí chưa bình tĩnh lại được, nhìn ki à thê trong lòng mệt mỏi ngủ, vừa vui sướng vừa đau lòng.

Hôm nay hắn mới biết được, thì ra Tiểu Đào của hắn tử trong ra ngoài vừa m`ên vừa ngọt như vậy, làm hắn muốn dừng mà không được. lấy thể trạng của hắn bây giờ, tự nhiên là có thể chiến đấu kịch liệt cả đêm, chính là Tiểu Đào thân thể không chịu nổi, đêm tân hôn, l`ân đ`âu tiên thân thiết, hắn luyến tiếc làm Tiểu Đào mệt mỏi.

Nhìn sắc hồng trên khuôn mặt nhỏ của Tiểu Đào, khóc môi hắn khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái, lại sợ đánh thức nàng không dám làm động tác quá lớn, chậm rãi nhắm mắt lại, ôm lấy người bên cạnh ngủ.

Buổi sáng tỉnh lại, Tiểu Đào thấy trong chăn ấm áp dễ chịu, đặc biệt thoải mái, li ền lười biếng không muốn rời giường. ngáp một cái, mí mắt không nâng, lật người một cái tiếp tục ngủ.

Chỉ là eo sao lại đau quá, nàng ưm một tiếng, mơ mơ màng màn mhíu nhíu mày theo bản năng đỡ eo, lại đụng phải một bàn tay to rắn chắc. Tiểu Đào lập tức li ền tỉnh ngủ, giương mắt nhìn Hoắc Tr ầm đang g ần trong gang tấc, đ ầu tiên là sửng sốt, giây lát li ền hiểu ra ngày hôm qua nàng đã thành thân nha.

Nhìn hắn biểu tình cười như không cười, ánh mắt ái muội tri ền mien, trên cổ còn có vết cào, Tiểu Đào lập tức li ền nhớ tới đủ loại chuyện tối qua, xấu hổ tới mức mặt đỏ bừng lên, sau đó li ền chui vào ngực Hoắc Tr ần không dám ngầng đ ầu nhìn hắn.

Hoắc Tr`âm siết chặt hai tay, đem nàng ôm vào trong ngực cười cười, nâng khuôn mặt của Tiểu Đào lên, từ trán đến cằm đ`âu hôn qua một l'ân.

- " mau rời giường, trời sáng r ã." Tiểu Đào ki ầu thanh nói.
- " không muốn dậy, muốn ở trong chăn." Hoắc Tr`âm trắng trợn đáp.
- " trước kia chàng mỗi ngày đ`âu dậy sớm làm việc, hàng xóm xung quanh khẳng định có thể nghe thấy tiếng leng keng khi chàng làm việc, bây giờ thành thân xong li ân không dậy nổi, chẳng phải làm người ta chê cười hay sao?"

Hoắc Tr`âm chẳng để ý mà cười: " mặc kệ họ, ai muốn cười thì cười đi, ta không muốn rời khỏi nương tử của ta, không được sao?"

Tiểu Đào bị hắn chọc cười vui vẻ, biết cách này không dùng được li ền thay đổi ngữ khí: " chính là ta đói bụng nha, cả ngày hôm qua cũng không có ăn được cái gì, buổi tối lại không được ngủ..."

Vừa nghe được lời này, Hoắc Tr ầm li ền lập tức ng ồi dậy: " nàng đói bụng, vậy ta dậy lấy cho nàng chút đ ồ ăn. Tối hôm qua còn dư lại không ít đ ồ ăn, trời lại lạnh, chắc chắn chưa hỏng được đ ồ ăn. Ta đi làm hâm nóng lại, nàng nằm đi."

Thời tiết tháng chạp, trên giường đất tuy ấm áp, nhưng vẫn có thể cảm nhận được không khí lạnh thổi tới. Hoắc Tr ần thân thể khỏe mạnh, tự nhiên không để ý đến chút gió lạnh này, nhưng hắn cảm thấy, nếu Tiểu Đào m ềm mại như vậy từ giường đất nóng h ần hập đi ra, bị gió lạnh thổi tới, chắc chắn có thể bị bệnh. Nhanh nhẹn mặc y phục, Hoắc Tr ần li ền đi vào phòng bếp. Tuy rằng tay ngh ềnấu cơm của hắn không tốt lắm, nhưng nếu chỉ đơn giản là làm nóng đ ồăn thì hắn vẫn làm được. Múc mấy gáo nước, chờ nước đun sôi, trước múc ra một chậu, để lại lát nữa cho Tiểu Đào rửa mặt. Lúc này mới bỏ gạo kê vào trong n ồi, cùng thịt tối qua, cùng bánh bao hỉ cho vào n ồi, thêm lửa, rất nhanh trong phòng bếp li ền ấm áp.

Tiểu Đào mặc áo bông đỏ rực, tóc dài hơi rối, đi đến phòng bếp vươn tay giúp hắn thêm củi vào bếp.

Hoắc Tr`âm nhẹ nhàng, tự nhiên mà ôm nàng vào trong ngực, để nàng ng 'ãi trên đùi, thuận tay đem củi vứt vào bếp.

" không phải ta nói nàng nằm trong chăn sao, sao lại đi ra ngoài này r 'à?"

Tiểu Đào mím môi cười, giúp hắn chỉnh sửa tóc rơi trên vai.

" sắp tới trưa r cũ mà còn không dậy? Vậy tối nay ta làm sao ngủ được nữa." Hoắc Tr ầm li ền cười xấu xa: " vậy buổi tối không c ần ngủ, chỉ c ần nàng có thể chịu đựng được, ta khẳng định không thành vấn đ ề."

Tiểu Đào sửng sốt một chút, sau đó hiểu được ý tứ của hắn:

" chàng..."

Tiểu nương tử ki ầu ki ầu nộn nộn chu miệng nhỏ hừ một tiếng, đứng dậy đi rửa mặt. Tóc Tiểu Đào đặc biệt đẹp, đen nhánh, m ềm mại dài tới hông, trước kia chưa thành thân, nàng tuổi còn nhỏ, xấu hổ không dám sơ búi tóc phức tạp, rốt cuộc còn chưa có cập kê đâu.

Hiện tại đã là nương tử người ta, đương nhiên có thể sơ các kiểu búi tóc đẹp. Như vậy thì cuối cùng trâm cài mà Hoắc Tr`âm mua trong thành cho nàng cũng có thể cài lên.

Hoắc Tr`âm đã chuẩn bị xong củi lửa, lại đóng cửa bếp lò lại. Rửa sạch tay, vào phòng tìm Tiểu Đào. Vừa vào li ền thấy nương tử của hắn đang ng ồi trước gương đ ồng, c ầm châu thoa, lưỡng lự không biết cài ở bên nào trái hay phải.

Thân ảnh cao lớn của Hoắc Tr`âm xuất hiện trong gương đ`ông, hắn chống tay ở cạnh bàn, đem Tiểu Đào ôm vào trong ngực, mỉm cười nhìn hai thân ảnh đang quấn quýt trong gương đ`ông.

" chàng tới thật đúng lúc a, châu thoa này ta không biết cài vào đâu mới đẹp, chàng giúp ta cài đi." Tiểu Đào không có quay đ`âu lại, chỉ nhìn hắn trong gương nói.

Hắn nhe răng cười, đưa tay c`âm lấy châu thoa, tùy ý chọn một chỗ, li`ên cắm xuống: "Tiểu Đào nhà ta rất đẹp, cài ở đâu cũng đẹp hết."

Vợ ch `ông son vô cùng cao hứng ăn cơm sáng, rất nhanh đã là buổi trưa. Ngày đ ầu tiên sau khi thành thân, ai cũng không tính toán đi mở cửa buôn bán, ngày hôm qua trong nhà náo nhiết cả một ngày, lúc g ần đi v ề mọi người có hỗ trợ dọn dẹp một chút, nhưng cũng không phải thập ph ần sạch sẽ. Tiểu Đào lại luôn luôn thích sạch sẽ, chịu không nổi khi nhìn thấy n ền gạch xanh dơ bẩn.

Tiểu Đào vừa c'âm chối muốn đi quét, đã bị Hoắc Tr'âm đoạt qua, Hoắc Tr'âm cao to, múa may vài đường bằng cây chối lớn, rất nhanh li ên đem đại viện quét qua một l'ân.

Chỉ là, trên gạch xanh có dính d'àu mỡ không quét sạch sẽ được. Tiểu Đào c'âm thùng nước, muốn dùng nước ấm rửa qua một l'ân, không chờ nàng đi tới n'ài to, đã lại bị Hoắc Tr'àn bưng thùng nước to đi trước.

"Tiểu Đào, nàng không phải làm này đâu, nhà chúng ta nàng nhìn xem có chỗ nào c ần dọn, nàng nói một tiếng với ta là được, chút việc cỏn con như vậy, còn chưa đủ ta nhét kẽ răng đâu." Cánh tay Hoắc Tr ần cường tráng hữu lực, xách theo thùng nước ấm ra cửa, đem d ầu mỡ trên n ền gạch rửa sạch sẽ. Nam nhân này không chỉ có sức lực, hon nữa tay chân còn nhanh nhẹn, trời tháng chạp lạnh như vậy, nước trên đất cũng đóng băng cả, tuy nói hắn dùng chính là nước ấm, nhưng là nếu chậm một chút nước cũng rất nhanh bị đông lại thành một t ầng băng mỏng trên mặt nước, đi đường có thể lại rất nguy hiểm. Nhưng Hoắc Tr ần làm việc thập ph ần nhanh chóng, trước khi nước kịp lạnh xuống, li ần hắt lên n ền gạch, lại quét sạch một lần, quét hết nước bẩn vào gốc cây hoa quế.

Tiểu Đào thấy không tranh được vưới hắn, li ền vào bu ồng trong, trong viện rất lạnh. Nàng ng ồi trước cửa lò ấm áp, nhìn thân ảnh cao lớn ở sân đang bận việc.

Hai người dậy quá muộn, cơm sáng thật ra chính là cơm trưa r ầ. Tiểu Đào thu dọn lại phòng bếp, phát hiện ra ngày hôm qua dư lại còn không ít thịt cùng đ ồăn, không phải ra ngoài đi mua, khi nào muốn ăn li ần ăn.

Không mở cửa tiệm buôn bán, bỗng nhiên thành ra rảnh rỗi không có việc gì làm. Mắt to trừng mắt nhỏ với đối phương một h'ã, Hoắc Tr`ân bỗng nhiên cười hắc hắc: " Tiểu Đào, nếu thật sự không có việc gì làm, kia chúng ta li ền... không bằng..."

Tiểu Đào nhìn thấy bàn tay to không khách khí mà vươn tới đây, liền hiểu hắn muốn làm gì, liền sợ tới mức nhắm mắt chạy thẳng, trong miệng liên tục nói: "không cần...không được....ban ngày ban mặt.."

Nhìn bộ dáng ki àu nộn của nương tử, trong lòng Hoắc Tr àm đặc biệt muốn. Nhưng tiểu nương tử còn đang xấu hổ, hắn không cưỡng c àu, bỗng xoay người đi ra cửa.

Tiểu Đào kinh ngạc nhìn bóng dáng hắn, trong lòng li ền cân nhắc, nam nhân đã thành thân li ền đặc biệt để ý vấn đ ề này? Cự tuyệt hắn, hắn li ền bực? Cái kia v ề sau bất cứ thời điểm nào hắn muốn, nhất định phải cấp?

Tiểu Đào đang miên man suy nghĩ, li ền thấy Hoắc Tr ầm trở v ề, trong tay còn c ầm thứ gì đó hình trụ.

" Tiểu Đào, chúng ta chơi cửu liên hoàn đi, đây là cửu liên hoàn ta đảnh ra, nhưng mà ta cũng chưa giải được nó bao giờ, nàng thông minh như vậy, nói không chừng li ền có thể giải được nha."

Cửu liên hoàn là món đ'ôchơi đã được lưu truy ền qua nhi ều thế hệ, Tiểu Đào đã nghe nói qua đến nó nhưng chưa từng thấy qua l'ần nào. Hôm nay là l'ần đ'ầu tiên thấy, đã bị thủ công tinh xảo kia thuyết phục, một đống vòng tròn lớn hoàn toàn đông nhất. Chỉ nhìn thấy chín vòng tròn kia thôi là có thể thấy được Hoắc Tr'ần là người nghiêm túc cẩn thận.

Chín vòng tròn cơ h'ô giống nhau như đúc, bất luận lớn nhỏ hay chất lượng, vẫn sáng bóng, vòng hình trứng, xinh đẹp tinh xảo, ở giữa có hai thanh sắt nhỏ, là mấu chốt để giải cửu liên hoàn.

Bên ngoài thời tiết âm u, càng làm cho người ta thấy rằng thời tiết tháng chạp thật sự quá lạnh, Hoắc Tr`àm lục tìm mứt hoa quả, hạt dưa mua trong thành mang tới đặt trên giường đất. Hai phu thê ng trên giường đất nóng h`àm hập, vừa ăn vặt, vừa đùa nghịch cửu liên hoàn.

Tiểu Đào cảm thấy món đ'ô chơi mới lạ này cảm thấy hứng thú, bởi vì từ nhỏ cũng chưa chơi đ'ô vật nào thú vị như vậy. Trái thử phải thử, hạt dưa rang giòn, dùng tay bóc một cái, li ền tách ra, đem vỏ ném qua một bên, đem nhân hạt đặt lên đĩa.

" Tiểu Đào, hai ta đánh cược đi, nếu trước trời tối có thể giải được cửu liên hoàn này hay không."

Tiểu Đào tuy rằng không phải thực thông minh, nhưng lại là người không dễ dàng chịu thua, li ền ăn cũng không ăn nữa, chuyên tâm mân mê cửu liên hoàn trong tay: " giải được tất thì không dám nói, nhưng mà cởi được mấy vòng cũng được đi."

Hoắc Tr`âm c`âm một miếng táo, cho vào miệng Tiểu Đào: "được, kia chúng ta li`ên định r`ã, lát nữa trời tối chúng ta li`ên đếm xem còn thừa lại bao nhiêu vòng, tối nay chúng ta li`ên...hắc hắc làm bằng ấy l`ân."

Tiểu Đào dừng tay lại, cảm giác chính là rơi vào hố, miệng nhỏ nhai táo, quay đ`âu lại nhìn hắn: " cái kia không được, vạn nhất ta chỉ cởi được 1,2 vòng vậy không phải là còn thừa lại tận 7,8 vòng sao."

" 7,8 vòng li ền 7,8 vòng, lại đây, nương tử a, ăn hạt dưa, ta đã bóc tốt cho nàng r ềi." Hoắc Tr ầm vội vàng nói sang chuyện khác, dùng hạt dưa thơm lừng mê hoặc nương tử đ ầu óc khôn khéo, làm nàng không có cơ hội cự tuyệt.

Cửu liên hoàn này nhìn thì dễ dàng, kỳ thực rất khó cởi, nhi ều năm như vậy, thời điểm hắn nhàn nhã không có việc gì làm li ền cầm ra giết thời gian, nhi ều nhất chỉ tháo được có 6 vòng. Này đã tính là phi thường không t c r c, rất nhi ều người 3 vòng thôi còn không tháo được.

Dù sao thì tổng cộng có chín vòng, li ền tính nếu nương tử của hắn mà cởi được 6 vòng, kia không phải còn thừa tận 3 vòng sao, 3 lần nha cũng đủ cho hắn phát huy.

Toàn bộ tinh lực của Tiểu Đào đ`àu đặt lên cửu liên hoàn trên tay, cũng không nhìn Hoắc Tr`àm, đôi tay linh hoạt đùa nghịch đ`ô chơi trong tay, Hoắc Tr`àm nhìn hoa cả mắt, mí mắt d`àn d`àn nhíu lại.

Tối hôm qua quá phấn khích không ngủ được, lo lắng Tiểu Đào không chịu được, cũng không dám làm gì thêm. Tới sau giờ ngọ li ền thấy hơi mệt. Hoắc Tr ầm gối đ ầu lên đùi Tiểu Đào nhắm mắt ngủ, mĩ mãn ngủ một giấc. Tiểu Đào sợ hắn cảm lạnh, duỗi tay lấy chăn bông đắp lên người hắn, sau đó li ền toàn tâm toàn ý nghiên cứu cửu liên hoàn.

Hoắc Tr`âm ngủ đủ li`ên tỉnh dậy, sắc trời đã bắt đ`âu đen lại, thấy tiểu nương tử vẫn đùa nghịch cửu liên hoàn trong tay, li`ên thấy bu `ôn cười mà ng `âi dậy: " Tiểu Đào, nàng chơi cả buổi trưa, cũng không thấy mệt sao, lại đây cho ta xem nàng có giải được hai, ba vòng hay không?"

Vừa nhìn lên, Hoắc Tr`ân tron tròn mắt.

" trời ạ! Sao có thể? Tiểu Đào, nàng...nàng thế nhưng giải đến vòng cuối cùng r ã, nàng cũng quá thông minh r ã, ta giải nhi ều năm như vậy cũng không giải được hết."

Tiểu Đào mím môi cười, ném cho hắn một cái nhìn đắc ý: " chàng đừng vội, vòng cuối này, ta cũng tìm được phương pháp r'ài, lát nữa li ên có thể giải xong."

Hoắc Tr`âm nghe xong li`ân nóng nảy: " đừng giải nữa, nàng sao lại một vòng cũng để lại cho ta, sáng mai lại giải đi, mau buông ra, nên đi nấu cơm r`âi chúng ta đi."

Hắn đưa tay đoạt lại, lập tức bắt được tay nàng, Tiểu Đào uốn éo trốn, tay nhỏ nắm chặt đ`ô trong tay không chịu buông. Lôi lôi kéo kéo, vòng sắt " rắc" một cái, Tiểu Đào nắm lấy cửu liên hoàn ngã xuống giường đất, trong tay Hoắc Tr`âm trống trơn.

Khó có thể tin! Cửu liên hoàn thế nhưng tất cả đ`âu tháo xong!

Hoắc Tr`âm ngốc lăng nhìn hai thanh sắt nhỏ trong tay, ném sang bên cạnh giống như ném khoai lang nóng, hung hăng bổ nhào vào người Tiểu Đào: "Tiểu Đào, nàng không thể như vậy được, nàng thật nhẫn tâm, một vòng cũng không để lại cho ta!"

Một số cữu liên hoàn

ĐẠI THỢ RÈN TIỀU MẬT ĐÀO Đông Phương Ngọc Như Ý

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Shitbaydaytroi

Tiểu Đào bị đẩy ngã nằm trên giường đất, cười khanh khách đưa tay chống lại ngực hắn: "không được, chàng nói phải giữ lời, bằng không, l`ân sau ta cũng không thèm giữ lời với chàng."

Hoắc Tr`âm kêu rên một tiếng, ngậm lấy vành tai nàng nói nhỏ: " ngày hôm qua không đủ, hôm nay lại để ta tuyệt thực, nàng nhẫn tâm để ta chết đi hay sao?"

Tiểu Đào cảm nhận được ý nghĩ mãnh liệt của hắn, chống lại ngực Hoắc Tr ầm đôi tay nhỏ chậm rãi di chuyển, vòng trên cổ hắn, giống như đang làm nũng với hắn nói: " ngày mai phải v ề lại mặt nha, hôm nay...ta đi đường cảm thấy hơi khó chịu, lại còn có chút đau, chàng để ta nghỉ một đêm được không? Ngày mai..li ền...li ền cho chàng."

" nàng còn đau sao, được, đêm này ta không làm gì cả, để nàng nghỉ ngơi thật tốt." Tuy rằng Hoắc Tr`ân rất muốn thống khoái một trận, nhưng so sánh với nương tử hắn đang khó chịu cùng với chuyện hắn muốn, thì chút tiểu tâm tư này chẳng là gì cả.

Hai người cùng nhau xuống giường đất, đến phòng bếp làm cơm chi ều, Tiểu Đào c ầm muỗng, Hoắc Tr ầm nhóm lửa, phối hợp thập ph ần ăn ý.

Công việc nhóm lửa tương đối nhẹ nhàng, thỉnh thoảng thêm mấy cây củi vào là được. Thời gian nhàn rỗi, ánh mắt của Hoắc Tr ần li ền hoàn toàn dán lên người nương tử, cứ như vậy ngửa đ ầu nhìn nàng, khóc miệng đ ều là ý cười thỏa mãn xem lẫn ngọt ngào.

Luôn bị ánh mắt khác bao trùm lấy người, Tiểu Đào đương nhiên là cảm giác được, trên bàn bếp sơ chế tốt đ`ô ăn, nàng li ền quay đ`ài liếc nhìn Hoắc Tr`àn một cái, đúng lúc lọt vào ánh mắt si ngốc nhìn nàng của hắn, Tiểu Đào cười thẹn thùng: " chàng nhìn ta làm gì vậy? Cổ không thấy mỏi sao?"

Hoắc Tr`âm nghiêm túc lắc đ`âu: "không mỏi, nhìn Tiểu Đào nhà ta thì có nhìn bao nhiêu cũng không đủ."

Tiểu Đào bị hắn chọc cười "xì" một tiếng, ở trong n à đảo d àu chuẩn bị xào rau: " đừng ng ài ở chỗ này nữa, chàng sẽ bị d àu bắn vào mặt đó."

" được." Hoắc Tr`âm lại ném thêm mấy cây củi vào trong bếp r`â mới đứng dậy, đi ra phía sau Tiểu Đào, duỗi tay ôm lấy eo nhỏ của Tiểu Đào, đem đ`ài đặt lên vai nàng, nhìn nàng xào rau.

Tiểu Đào đem hành cùng gừng đã thái lát bỏ vào chảo d'âi, sau đó đem thịt đã ướp tốt đổ vào chảo bắt đ'âi xào, mùi thơm của thịt cùng hành gừng nháy mắt lan tỏa bốn phía, Hoắc Tr'ân cong thắt lưng,mũi hit hít vào cái, từ đáy lòng mà tán thưởng: " thật thơm!"

Khi thịt được xào tốt, Tiểu Đào đem cải trắng đã cắt xong cho vào cùng xào với thịt: " chàng đừng cứ dính lên người ta như vậy được không? Lỡ như lát có người tiến vào thấy thì sẽ rất ngại ngùng."

Hoắc Tr`àm luôn nghe lời Tiểu Đào nói, nhưng đối với chuyện này thì kiên quyết không đáp ứng, vẫn như cũ không chịu di chuyển dựa vào người Tiểu Đào, không muốn rời đi: " trời đã tối r ầi, ai sẽ đến đây chứ? Lát nữa ta sẽ ra ngoài khóa cửa lại, bọn họ có muốn đến cũng không đến được."

còn chưa dứt lời, cửa phòng bếp vang lên âm thanh kẽo kẹt, Thái bà bà tới: "Đại Tr`âm, ngày mai là ngày lại mặt đ`ô vật đã chuẩn bị tốt chưa? Ai u.....!"

Thái bà bà bị một màn phía trước dọa cho sợ ngây người, thập ph`ân xấu hổ nghiêng người quay đi: " ta thấy nóc nhà vẫn còn khói bếp, trong phòng lại còn đèn, cho rằng các người đang nấu cơm. Này...."

Tiểu Đào dùng khuỷu tay huých vào người Hoắc Tr`âm, chu miệng tức giận liếc nhìn hắn.

Hoắc Tr`âm lúc này mới buông tay ra khỏi người nương tử, da mặt dày đi tới trước mặt Thái bà bà giống như không có chuyện gì xảy ra: " bà bà,

chúng ta thật sự là đang nấu cơm, nhưng vừa r'à Tiểu Đào nói...nói sau lưng nàng ngứa, nói ta giúp Tiểu Đào gãi ngứa."

Thái bà bà bu 'ôn cười, lại không có vạch tr' ân lời nói dối của hắn, chỉ nói đến chuyện chính mà bà tới đây: " ngày mai lại mặt, theo quy củ phải mang theo hai ph' ân lễ lại mặt, ta sợ ngươi không biết chuyện này, Tiểu Đào lại không dám nói, chẳng phải sẽ thất lễ hay sao?"

" bà bà, cảm ơn ngài đã nhắc nhở, đ ô vật ta đã chuẩn bị tốt, trước khi thành thân đã ở trong thành mua chút mứt quả, ta định ngày mai sẽ mau chút đ ô có sẵn trên trấn. Thịt thì ngày mai mua của Tr ần thịt lợn sẽ tươi hơn, sang cách vách mua vải, lại tới Đỗ gia mua thêm vò rượu, bốn ph ần đ ôlại mặt ngày mai, hẳn là không mất mặt đi?" Hoắc Tr ần thành thật đáp.

Thái bà bà liên tục gật đ`ài: " ừ, không t`ài. Thành gia lập thất, quả nhiên cùng trước kia không giống nhau, suy xét mọi chuyện càng thêm chu đáo, như vậy là đúng r ài, nam tử hán đại trượng phu, phải có trách nhiệm, Tiểu Đào gả cho ngươi xe như là hưởng phúc r ài."

Được Thái bà bà khen, Hoắc Tr ần ngửa mặt nở mũi, vỗ ngực b ần bộp: "yên tâm, bà bà ngài nói không sai, nam tử hán đại trượng phu, ta tuyệt đối sẽ chăm sóc Tiểu Đào thật tốt. Việc nặng nhọc ta làm hết, Tiểu Đào chỉ c ần nấu cơm, sinh tiểu hài tử."

Nói xong li àn nhìn trộm biểu tình của Tiểu Đào, nhìn thấy nàng im lặng làm đ ò ăn, cũng không có quay đ àn nhìn lại. Nhưng chỉ c àn nhìn sườn mặt cũng có thể nhìn ra được là nàng đang mim cười ngọt ngào.

Thái bà bà nhìn đôi vợ ch 'ông son ngọt ngào, cũng li 'ên an tâm, li 'ên nói muốn đi v 'ê, Tiểu Đào lúc này mới mở miệng nói chuyện: " bà bà, ta làm rất nhi 'êu đ 'ò ăn, ngài ở lại đây ăn bữa cơm đi."

" không c`ân phi ền phức như vậy, cơm nhà ta cũng làm xong cả r ầi. Các ngươi sống tốt bà mối già này cũng yên tâm r ầi."

Hai người cứ giữ bà lại, nhưng Thái bà bà cũng là người có nhãn lực, người ta đang tân hôn ngọt ngào, thời điểm đang c`ân không gian riêng tư,

bản thân một bà lão già ng 'ài ở đây làm loạn cái gì a?

Ăn xong cơm chi àu, Tiểu Đào muốn đi ngủ sớm một chút, trải giường chiếu thành hai ổ chăn, Hoắc Tr âm li àn bất mãn: "Tiểu Đào, ta hứa với nàng r ài ta cái gì cũng không làm mà, nàng như vậy là không tin ta?"

" ta không phải không tin chàng, trời lạnh như vậy, hai người đắp một chăn, rất dễ bị hở ra gió vào, rất lạnh đấy!" Tiểu Đào sợ lạnh, cởi áo bông ra li ền chui vào đ ầu trong chăn, chăn vẫn luôn đặt ở đ ầu giường đất, không cảm thấy lạnh chút nào, trong ổ chăn nóng h ần hập, đặc biệt thoải mái.

Hoắc Tr`âm đi ra ngoài đổ nước rửa chân, ng `âi xếp bằng ở cuối giường đất, không chịu chui vào ổ chăn: " vậy nàng đắp nhi `âu chăn thêm, ta đắp thiếu một chút cũng được, được không?"

Tiểu Đào trong ổ chăn di chuyển đ ầu nhỏ nhìn hắn, thấy Hoắc Tr ầm mặt mày ủy khuất, bộ dạng thập ph ần không tình nguyện, li ền bất đắc dĩ cười cười: "được, vậy chàng vào trong ổ chăn của ta ngủ đi nhưng chàng không thể động tay động chân, tối qua ta không ngủ được chút nào cả, hôm nay muốn ngủ sớm một chút."

" được, ta đảm bảo không lộn xộn, nàng gối đ`âu vào tay ta ngủ đi, ta khẳng định không đánh thức nàng dậy, Tiểu Đào, ta chỉ là muốn ôm nàng ngủ thôi."

Hoắc Tr`âm nháy mắt đã cởi xong y phục trên người, bên trên để tr`ân, chỉ mặc một qu`ân lót nho nhỏ, li ền nhanh chóng chui vào chăn của Tiểu Đào, ôm nàng vào trong ngực, thỏa mãn cười không ngừng.

Tiểu Đào tối hôm qua ngủ không tốt, hôm nay lại không ngủ trưa, ở trong chăn ấm áp, rất nhanh li ền tiến vào mộng đẹp. Hoắc Tr ầm ngủ cả buổi trưa, giờ phút này ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, không thể nào ngủ được.

Nhưng hắn không dám động, vạn nhất không khống chế được, đánh thức Tiểu Đào, vậy trong lòng Tiểu Đào hắn li ền biến thành kẻ không đáng

tin. Hắn sợ làm Tiểu Đào thất vọng, thà rằng mình nghẹn đến khó chịu, cũng không dám lộn xộn.

Nửa đêm, ngoài trời bắt đ`âu nổi lên những bông tuyết, đến rạng sáng trời đất đã phủ tuyết trắng xóa, Tiểu Đào sáng sớm thức dậy li ền nhìn thấy mặt đất phủ đ`ây tuyết.

" Đại Tr`âm ca, tuyết rơi r`ã, hôm nay chúng ta có thể v`ênhà lại mặt hay không?" Tiểu Đào mặt mũi đ`âu là ỷ lại nhìn v`êphía nam nhân nhà mình.

"đương nhiên là v`êr 'ã', dù sao chúng ta cũng là đi xe ngựa, không phải đi bộ trên đường." ở trong mắt Hoắc Tr 'âm, chút tuyết này không tính là gì, không thể vì chút thời tiết không tốt này li 'ân không v`ê lại mặt, như vậy chẳng khác nào để lại trong lòng nhạc phụ, nhạc mẫu ấn tượng không tốt v`êmình.

Cũng may là vừa ăn xong cơm sáng tuyết li ền ngừng rơi, mặt trời lộ ra chiếu xuống những ánh nắng ấm ấp trong ngày lạnh giá, ánh mặt trời chiếu lên mặt tuyết trắng đẹp đến ngây người.

Nhưng cảnh đẹp như vậy, trong mắt Hoắc Tr`âm cũng kém so với nương tử của hắn. Đem mứt hoa quả gói lại thành hai bao lớn, Hoắc Tr`âm vội vàng đưa Tiểu Đào lên xe ngựa, đến Tr`ân thịt lợn mua một cái chân giò, sau đó đến tiệm vải cách vách mua một thất vảo bông màu lam, lại đi Đỗ gia mua một vò rươu.

Hai người vội vàng lên xe ngựa, vui mừng đi lại mặt nhà mẹ đẻ. Dọc theo đường đi đ`êu là cảnh tuyết trắng phủ trên ruộng lúa mạch, không một bóng người đi trên đường. Cảnh đất trời chỉ có một mảnh màu trắng mênh mang, chỉ có dấu bánh xe của họ in hằn trên n`ên tuyết trắng.

" xem ra lúa mạch năm nay lại được mùa r à, tục ngữ nói mùa đông mạch cái ba t àng bị, năm sau gối bánh bao mà ngủ. Tuyết rơi lớn như vậy khẳng định lúa mạch đủ nước r à." Tiểu Đào ng à sau xe ngựa, nhìn tuyết trắng bao phủ ruộng lúa mạch nói. Hoắc Tr àn nhìn thoáng qua tiểu nương tử, vươn bàn tay to che lại khuôn mặt bị gió thời h àng lên của nàng: " bon

họ no hay không no ta không biết, dù sao ta cũng không bị đói, ăn cơm trưa xong chúng ta trở v ềtrấn đi."

Tiểu Đào kinh ngạc hỏi: " sáng sớm chúng ta mới ăn cơm sáng, sao bây giờ chàng đã đói r 'à sao?"

" đúng, ta đang đói." Hoắc Tr`ân cười hắc hắc, kéo tay của Tiểu Đào đặt lên chỗ trên người mình.

Tiểu Đào cứng người, vội vàng rút tay v`ê, khẩn trương nhìn xung quanh: "chàng, sao có thể da mặt dày như vậy được, bị người khác nhìn thấy thì làm sao bây giờ?"

Hoắc Tr`âm ha ha cười: "dọa nàng r`ãi sao, nào có ai đi trên đường đâu." Hai người dọc đường đi trêu đùa nhau, rất nhanh li ân đến Đi ân gia thôn, tới cửa nhà Tiểu Đào, như cũ đem xe ngựa buộc ở cây đại thụ trước cửa nhà Thôi nãi nãi. Hoắc Tr`âm thúc giục Tiểu Đào đi vào nhà trước: "bên ngoài rất lạnh, nàng mau vào nhà đi, ta lấy đ`ôr ීi vào."

Tiểu Đào cười khẽ: " ta nào có yếu ớt như vậy, giống như trước khi gả cho chàng thì không gặp qua mùa đông có tuyết vậy, chàng nói xem có lạnh hay không?"

Nàng ôm thất vải bông vào người, lại lấy hai bao mứt quả, luc snayf mới hướng vào trong nhà đi.

Một nhà Đi `ân gia đang ở trong viện quét tuyết, Tiểu Liễu cùng Anh Tử đang ở cạnh chu `âng gà đắp người tuyết, Đi `ân Tùng ng `âi một góc nắm bóng tuyết, ném vào người tuyết của hai tỷ tỷ, r `âi đứng cười ha ha.

Diệp thị quét tuyết, Đi ền Mãn Thương dùng xẻng xúc tuyết, hất vào xe đẩy, đẩy ra bên ngoài đi đổ. Biết hôm nay con gái cùng cô gia (con rề) sẽ tới lại mặt, sáng sớm họ đã bắt đ ầu quét tuyết, giờ phút này trong viện đã sạch sẽ không còn tuyết đọng, chỉ là nóc nhà còn chưa quét.

Diệp thị đỡ thang, Đi ền Mãn Thương đang hướng lên trên bò. Tuyết bên trên rơi xuống rất nhanh, dẫm lên có chút run rẩy. Diệp thị đặc biệt sợ hãi:

" ông cần thận một chút, chậm lại, chậm lại, chân vừa mới lành, đừng để quăng ngã l`ân nữa."

Thời điểm Hoắc Tr`âm ôm một vò rượu, tay xách theo một cái chân giò vào cửa, vừa vặn thấy một màn như vậy, Hoắc Tr`âm li ền đi đến nói: " cha, ngài mau xuống dưới đi, ta đi quét tuyết trên đó."

* mứt quả
Cải trắbg xào thịt

ĐẠI THỢ RÈN TIỀU MẬT ĐÀO Đông Phương Ngọc Như Ý

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Shitbaydaytroi

Chương 60

Đi ần Mãn Thương cùng Diệp thị nhìn lại đây, thấy con gái lớn cùng con rể đi vào cửa, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Hoắc Tr`âm đem đặt vò rượu cùng chân giò đặt trong nhà chính, sau đó xoay người đi ra, c`âm chối lớn đặt trong viện, hai tay dài vừa nhấc, li`ên ném lên nóc nhà. Không nói hai lời, nâng chân dài bước lên bậc thang gỗ, leo nhanh lên trên.

" trên thang có tuyết đó, chàng cẩn thận một chút đi." Tiểu Đào c`âm vải bông cùng mứt quả trong tay đưa cho nương cùng muội muội, sau đó cũng không đi vào phòng luôn mà đứng ở trong viện nhìn Hoắc Tr`âm đang đứng khua tuyết trên nóc nhà.

" không có việc gì, không phải là sắp xong r`ấi sao." Hoắc Tr`âm không để ý đáp một câu, nói xong li ền đi lên. Hoắc Tr`âm tuổi trẻ có sức lực, dùng chổi lớn khua vài đường, rất nhanh li ền đem tuyết đọng trên nóc nhà quét xuống.

Thời điểm xuống dưới, hắn vứt chối xuống sân viện, sau đó nhanh nhẹn leo thang đi xuống. Chính là cái thang kia vốn không chắc chắn, lại trải qua thời gian lâu d'ần mưa dãi nắng, đã không còn chắc chắn. Người Đi ền gia đ'ầu tương đối nhỏ g'ầy, hôm nay l'ần đ'ầu tiên cây thang bị người to lớn như vậy li ền có chút không chịu được.

Thật ra thời điểm Hoắc Tr`âm leo lên thang, đã cảm nhận được cây thang có hơi lung lay không chắc chắn. Bất quá người Đi ền gia tương đối thấp bé, hắn nhìn lại một chút, lại lấy chi ều cao của chính mình, li ền tính cây thang có gãy, hắn nhảy xuống đất, hẳn là cũng không có gì nguy hiểm.

Giờ phút này hắn hy vọng mùa hạ mau đến một chút, thang không đến mức gãy hỏng. Chính là, khi hắn vừa leo xuống được một nửa, li ền nghe

"rắc" một cái, cây thang vẫn không thoát được bi kịch bị gãy. Tiểu Đào vừa nhìn thấy xảy ra nguy hiểm, sợ tới mức vội vàng chạy tới phía hắn.

Sớm đã có chuẩn bị tâm lí Hoắc Tr`âm đứng vững vàng trên mặt đất. Tiểu Đào vội vàng chạy tới, ôm chặt lấy tay Hoắc Tr`âm, vội vàng hỏi: "chàng không có việc gì chứ?"

" không có việc gì, không cao lắm, dù ta nhảy từ trên nóc xuống cũng không thành vấn đ'ề. Nàng ngốc vậy, thấy ta nhảy xuống, còn chạy ra đây. Vạn nhất nhảy vào người nàng thì làm sao bậy giờ, không phải đạp bị thương hay sao." Hoắc Tr ần ngoài miệng nói Tiểu Đào ngốc, thật ra trong lòng đang ấm áp, hắn hiểu được, Tiểu Đào không màng nguy hiểm hướng bên này chạy tới, là bỏi vì trong lòng nàng đang lo lắng cho hắn.

Đi ền Mãn Thương cùng Diệp thị cũng vội vàng đi tới đây, tất cả đ ều hoảng sợ không nhẹ. Làm Hoắc Tr ần phải nhảy lên nhảy xuống múa may chân tay nhìn không có vấn đ ềgì, lúc này mới yên tâm.

Hoắc Tr`âm hàm hậu cười: "không có việc gì, từ nhỏ ta đã trèo cây nhảy tường, quăng không ngã. Hôm nay mán là ta trèo lên, nếu để nhạc phụ trèo lên chẳng may bị ngã, khả năng sẽ lại bị thương."

Con rể là người thành thật, Diệp thị thực cảm động: "đúng vậy, ít nhi ều cũng nhờ người, bằng không cha Tiểu Đào nếu lại bị thương lần nữa không biết sẽ như thế nào, cái thang này mấy năm nay không được dùng nhi ều. bất quá người cũng phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để bản thân bị thương."

Hoắc Tr`âm nhìn cây thang bị gãy trên mặt đất nhìn một cái, li ền quăng vào góc tường: " gỗ này không tốt, dãi nắng d`âm mưa, vốn không trụ được mấy năm. Lát nữa ta sẽ lấy rìu chẻ nó ra, làm củi đun đi, khi v`ê ta sẽ làm cho nhà mình thang bằng sắt, khẳng định dùng không dễ hỏng."

Con rể tốt như vậy, thật sự đốt đèn l`ông cũng khó tìm được, phu thê Đi `ân Mãn Thương đối với Hoắc Tr`âm đ`âu là thập ph`ân vừa lòng, vội vàng đem hắn vào nhà ng `âi uống trà.

" có phải cô gia cùng Tiểu Đào đã v ề?" ngoài cửa truy ền đến thanh âm của Đinh thị, thật làm khó lão nhân gia a, băng qua tuyết dày như vậy đến tận đây.

Tiểu Đào hiểu rõm nãi nãi khẳng định là vì lễ lại mặt mà đến, li ền đem hai bao mứt quả mở ra, để cho người trong nhà tùy ý ăn. Lại đem vải bông giũ ra, duỗi tay đo mấy l'ần, đủ để làm một cái áo bông mới, li ền cắt xuống: " nãi nãi, sắp ăn tết r'ầi, miếng vải này ngài c'ần đi làm áo bông mới đi."

" ai u, ta đã nhi ều năm chưa có áo mới mặc r ềi a, năm nay lại có y phục mới để mặc r ềi! dính được chút ánh sáng của Tiểu Đào nhà ta, ngươi tìm được cô gia này đúng là tốt quá, đây là đốt đèn l ềng cũng khó tìm được."

Diệp thị nhìn chân giò cực lớn kia, trong lòng đặc biệt cao hứng, hai năm g`ân đây chưa một l`ân nào ăn thịt đúng nghĩa cả, năm này, có thể có một cái tết phong phú r 'ài.

Bà tính toán đem một nửa chân giò lớn này làm thành thịt khô, còn một nửa còn lại, cắt thành từng miếng nhỏ đặt ở chân tường phía nam để ăn tươi. Thời tiết tháng chạp lạnh như vậy, lại rơi nhi ầu trận tuyết lớn, chỗ thịt này đặt ở bên ngoài li ền đóng băng, căn bản không c ần lo lắng thịt sẽ hỏng mất.

Đương nhiên nhà đại bá cùng tam thúc của Tiểu Đào cũng phải đưa tới một ít, bất quá cho họ hai, ba cân là được r'ài, thừa lại mấy chục cân, đủ cho nhà mình ăn cả năm.

Diệp thị tuy thích mấy thứ này, nhưng lại sợ con gái chịu ủy khuất, đem nàng kéo vào trong bếp, nhỏ giọng hỏi: " mấy thứ này có phải là do cô gia tự nguyện mua hay không? Không phải con nói muốn mấy thứ này với người ta đấy chứ, nhà chúng ta tuy khó khăn, nhưng không c`ân phải tiêu phung phí như vậy được, nếu là con mở miệng nói muốn, mặc dù hiện tại hắn chịu đưa, chỉ sợ tương lai gặp phải chuyện gì không thoải mái, li ền sẽ nói làm con khổ sở."

Tiểu Đào cười cười, vén tay áo lên giúp nương nàng công việc trong tay: "nương, người yên tâm đi, con là hạng người như vậy sao? nào có chuyện da mặt dày đi nói chuyện muốn đ'ò vật gì với người ta chứ, đây đ'ài là chàng chuẩn bị lễ lại mặt, con muốn chàng mua ít đi chút, chàng còn không chịu đâu. Đại Tr'àm ca là người tâm tính tốt, thật sự lo lắng cho mọi người, mọi người lì an nhận đi. Chờ v'è sau cuộc sống hàng ngày của chúng ta tốt lên, lại h'ài báo lại cho chàng thật tốt là được."

Nghe thấy mấy lời này của Tiểu Đào, Diệp thị mới yên tâm, lập tức cắt thịt làm cơm, làm một bàn lớn đ 'ôăn phong phú đãi con rể.

Đi ần mẫn thương đem rượu Hoắc Tr ầm mang tới, cha vợ cùng con rể c ầm hai chén rượu uống đến thập ph ần cao hứng.

Ăn xong cơm trưa, hai người lại phải vội vã v ề trấn. Đã chịu qua nhi ều l'ần chuốc rượu của cha vợ, có chút hơi say, nhưng tâm tình lại cực tốt. Dọc theo đường đi tủm tỉm nhìn Tiểu Đào cười nói chuyện trên trời dưới đất, rất nhanh đã v ề đến nhà.

Xe ngựa dắt vào sân, Hoắc Tr`âm xoay người đem cửa đóng lại thật chặt. Dưới tác dụng của rượu, không bỏ đ`ô xuống, trực tiếp li`ân ôm Tiểu Đào đi vào phòng đè xuống giường đất. Vươn bàn tay to qua, không khách khí giải trừ hết trói buộc, đòi lại phúc lợi đã hứa hôm qua của tiếu đào.

Tiểu Đào lúc này không có kháng cự nữa, nàng thích hắn, lại đau lòng hắn, đương nhiên sẽ cam tâm tình nguyện cho hắn, cũng muốn bản thân mau có hài tử.

Hai người nhanh chóng ngọt ngào thành một đoàn, khó xá khó phân. Trận lăn lộn này, li ền đến khi mặt trời lặn mới kết thúc.

Hoắc Tr`âm thỏa mãn, chậm rãi mặc y phục lại hôn Tiểu Đào một cái, lúc này mới đi ra xe ngưa trong viên, c`âm chối lớn trong sân quét tuyết.

Nhà Đi ền gia là phòng gạch mộc cho nên phải quét tuyết trên nóc nhà, nói cách khác nếu không quét tuyết trên nóc sợ sẽ sụp xuống. Còn Hoắc

gia là phòng gạch ngói xanh nóc nhọn sẽ không sợ bị sụp xuống chỉ c'àn quét tuyết trong sân là được r'à.

Hoắc Tr`âm thân thể khỏe manh, khua vài đường chối rất nhanh li ền quét xong sân viện, lại chất thành đống tuyết lớn ở gốc cây hoa quế.

Quét xong tuyết nhàn rỗi không có việc gì, thấy Tiểu Đào ở trong phòng bếp chậm chạp chưa xong cơm chi ều, hắn li ền dùng xẻng đắp đống tuyết kia thành hai người tuyết, chẳng qua, hai người tuyết này không có tay c ần tay nhau đứng chỗ đó, mà một cái ở trên một cái ở dưới.

Đắp tốt, Hoắc Tr ầm cười xấu xa, đi vào phòng bếp, lôi kéo Tiểu Đào đi ra sân nhìn tác phẩm của hắn.

Tiểu Đào vừa nhìn thấy mặt nháy mắt đỏ lên, không tự chủ được nhớ tới tình cảnh lúc nãy. C`ân xẻng lên đập vào người bên cạnh một phát, đem hai tay của người tuyết quăng xuống: " chàng sao lại có thể như vậy được, da mặt lại dày như vậy sao? vạn nhất ngày mai có người tới, không phải bị người ta cười cho rụng răng."

Hoắc Tr`âm cười ha ha: " ta là làm cho nàng nhìn thôi a, mới không cho người khác nhìn thấy đâu."

Ăn xong cơm chi ầu, nhìn canh giờ còn sớm. Hoắc Tr ầm đun một nooif nước to để Tiểu Đào tắm, nhưng mà, tắm tắm li ần lần lên giường đất đi.

Hoắc Tr`àm cảm thấy hôm nay so với đêm tân hôn càng sung sướng ngọt ngào gấp bội, ăn càng thêm mỹ vị. Đơn giản ăn một l'àn lại ăn thêm một l'àn, không chịu rời đi. Sau đó Tiểu Đào mệt mỏi không chịu được, ở trong ngực hắn an tỉnh ngủ.

Sáng sớm tỉnh lại, thấy ánh mặt trời chiếu ánh nắng ấm áp vào trong phòng. Hoắc Tr`àn hôn một cái lên mặt Tiểu Đào, ôn nhu nói: " hôm nay là họp chợ chính, ta muốn mở tiệm bán hàng, nàng cảm thấy được không? Nếu luyến tiếc ta ra ngoài, ta li `àn không buôn bán, ở đây b `ài nàng."

Tiểu Đào bị hắn chọc cười: "không buôn bán làm sao được, không chỉ riêng chàng muốn mở cửa, tiệm mì của ta cũng muốn mở bán nha. Sắp ăn tết r ồi, người tới chợ mua đ ồ rất nhi ều, được mấy ngày này phải mở bán kiếm chút ti ền."

Lời này Hoắc Tr ầm không đ ồng ý, đem Tiểu Đào nhét vào ổ chăn, tự mình mặc tốt y phục: " nàng đừng mở cửa, trước kia là muốn kiếm ti ền v ề nhà mẹ, ta cũng không nói cái gì được. Hiện tai bây giờ chúng ta đã thành thân, đương nhiên là ta phụ trách việc kiếm ti ền nuôi gia đình, nàng chỉ c ần nấu cơm là được đừng làm gì mệt nhọc, nếu hôm nay đặc biệt vội, nàng li ền tới thu giúp ta ti ền bán đi. Còn tiệm mì nàng đừng mở, rất mệt mỏi."

Tiểu Đào ng 'à dậy: " như vậy sao được, như thế nào có thể để chàng cực khổ một mình kiếm ti 'àn dưỡng gia như vậy? Nếu tiệm mì có thể kiếm ra ti 'àn, làm sao phải đóng cửa?"

Tiểu Đào lấy y phục nhanh chóng mặc lên người. Hoắc Tr`àn đi giày bông xuống đất, bất đắc dĩ nhìn nàng: " Tiểu Đào, nàng nghe ta được không? Chuyện kiếm ti`àn dưỡng gia chính là chuyện của nam nhân, ta không muốn nàng mở tiệm mì, cán bột tốn nhi àu sức, mùa đông lại lạnh như vậy, tay nàng không phải li àn bị đông lại r ài hay sao."

Khi nói, Tiểu Đào đã mặc đ`ô xong, lại gấp chăn đệm lại, lại xoay người đi giày bông vào chân: " thân thể ta đâu có ki ều nhược như vậy, thân thể ta rất tốt, không cảm thấy mệt."

" Tiểu Đào, ta không muốn nàng làm việc!" Hoắc Tr`ân giữ chặt tay Tiểu Đào lại, không để nàng đi ra ngoài.

Tiểu Đào dầu miệng nhỏ ng à xuống giường đất, trên mặt đã không có nét tươi cười: " chính là ta muốn làm, chàng không cho ta làm, được ta không làm, nhưng mà lòng ta rất không vui!"

Hoắc Tr`âm không chịu được khi nhìn thấy biểu tình của Tiểu Đào như vậy, lúng ta lúng túng nói: "kia...vậy mở mấy ngày trong năm đi, sang năm, chúng ta li ền không mở tiệm mì nữa có được không?"

Tiểu Đào trong lòng cười th`ân, quả nhiên, hắn ăn m`ân không ăn cứng, ở trước mặt hắn bày ra dáng vẻ ủy khuất, đặc biệt nhu ân nhuyễn.

" được, vậy trước mở mấy ngày, chờ sang năm mới, xem tình huống r à nói sau."

Tiểu Đào vui mừng rửa mặt chải đ`âu, làm cơm sáng, hai người ăn xong cơm, đ`ông thời mở ra tiệm rèn Hoắc gia cùng tiệm mì,nghênh đón khách nhân vào cửa.

Chân giò hun khói

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 61

Tuy rằng trời hạ trận đại tuyết, nhưng đã g`ân tới cửa ải cuối năm, mọi người đ`âu phải đi mua đ`ôtết, họp chợ l'ân này vẫn là thập ph'ân náo nhiệt.

Thời tiết lại lạnh, người đi đường đương nhiên muốn ăn bát mì sợi nóng h`ân hập, sắp ăn tết r`ài, nhân gia cũng bỏ được mấy văn ti`ên ăn bát mì nóng ăn cho đỡ thèm, cho nên mấy ngày này sinh ý tiệm mì của Tiểu Đào không t`ài, khách nhân ra vào không hết.

Tâm tình Hoắc Tr`àm cực tốt, đại thiết chùy trong tay tựa h'ô càng trở nên nhẹ nhàng, đương đương vài cái là có thể đập bẹp một khối sắt nóng. Sắp ăn tết, người tới mua thiết khí đa số đầu mua đồ dùng trong bếp, n'ãi sắt, xẻng xào đồ, muỗng ăn, dao phay đầu bán rất chạy.

Thời điểm Hoắc Tr`àn làm ngh`ê nguội động tác cũng rất nhanh, nhưng vừa có khách nhân vào tiệm, đến mua hàng trả ti`àn động tác li`àn chậm xuống, ánh mắt còn thỉnh thoảng nhìn xuyên qua cửa sổ nhỏ cách vách, nhìn tiểu nương tử đang bận rộn bên tiệm mì.

Hắn cảm thấy Tiểu Đào thành thân xong lại càng xinh đẹp, trước kia chưa thành thân hắn thấy Tiểu Đào giống như một bông hoa đào thơm thơm xinh đẹp, mà hiện tại, nhìn thế nào cũng giống như quả mật đào chín thơm mọng nước. Có người đến chợ thấy trước cửa tiệm rèn có dán chữ hỉ, li ền sẽ hỏi một câu: " Đại Tr ầm, ngươi thành thân a?"

Lúc này, hắn sẽ đặc biệt tự hào, đặc biệt thỏa mãn trả lời: " đúng vậy, Đi ền Đào bây giờ là tức phụ nhà ta, mọi người muốn ăn mì li ền sang bên cách vách đi, sang năm tiệm mì nhà ta sẽ không mở nữa. Ta kiếm ti ền dưỡng gia, không để tức phụ ta chịu khổ."

Nghe thấy hắn nói như vậy, mọi người ở đấy liền ồn ào. Có người nói: "Điền Đào là gả cho nam nhân tốt a, bây giờ chỉ cần đi theo thợ rèn hưởng phúc thôi."

Cũng có người nói: "không cho Tiểu Đào mở tiệm mì buôn bán thì có gì là bản lĩnh, nếu là sang năm, bởi vì hoài nhi tử không mở được tiệm mì, ta đây mới phục thợ rèn người bản lĩnh đấy."

Mọi người li ền cười ha ha, Hoắc Tr ầm cũng cười theo họ. Hắn không dám đảm bảo qua năm li ền có thể làm Tiểu Đào nhà hắn có thai, nhưng hắn sẽ âm th ầm nỗ lực hơn nữa.

Tiểu Đào ở cách vách, kì thật cũng nghe được mấy lời vui đùa của mọi người,nhưng nàng là tân nương mới gả, đương nhiên là xấu hổ không dám nói câu gì, chỉ coi như không nghe thấy gì. Bất quá khuôn mặt càng lúc càng đỏ.

Qua buổi trưa, người đi họp chợ d'ân d'ân vãn đi. Hoắc Tr'ân nhìn án thượng dài bên kia chỉ còn sót lại hai cái n'ài sắt, tráp đựng ti ền tràn đ'ây ti ền đ'ông, cảm thấy mĩ mãn đóng cửa lại, đến tiệm mì cách vách đi ăn cơm trưa.

Tiểu Đào làm cho hắn một chén mì to, lại cố ý cắt cho hắn thật nhi ầu thịt để lên trên chén mì. Bên cạnh có một khách nhân cũng đang ăn mì, không biết quan hệ của họ, thấy Tiểu Đào làm như vậy li ền cau mày nói: " cũng mì thịt kho như nhau, tại sao mì của ta ít thịt như vậy, mà hắn lại có nhi ều thịt như vậy, mà mì của hắn cũng nhi ều hơn của ta, chẳng lẽ mì của hắn còn đắt hơn của ta 2 văn ti ền?"

Hoắc Tr`âm cười hắc hắc, hơi có chút đắc ý: " ta không chỉ có ăn chén mì to hơn của ngươi, hơn nữa cũng không phải trả ti ân, bởi vì ta là nam nhân của nàng."

Khách nhân kia thấy Tiểu Đào xinh đẹp mỹ lệ, lại một mình bán mì vốn định nhân cơ hội này chiếm chút tiện nghi của nàng. Giờ phút này thấy trượng phu của nàng giống như con gấu ng ầi đây, li ần trợn mắt câm m ầm lại cũng không dám nói loạn cái gì. Tiệm mì khách nhân không nhi ầu, Tiểu

Đào cũng tự làm cho mình một chén mì rau, cùng Hoắc Tr`âm ng cổ ở bàn bát tiên b cũ hắn ăn mì.

Hoắc Tr`àm ăn nhanh, ăn ngấu nghiến một lát li `àn đem một chén mì lớn ăn xong, bưng nước dùng trong chén mì lên uống cạn, an vị ng `ài cạnh Tiểu Đào lẳng lặng nhìn nàng ăn mì.

Tiểu Đào bị hắn nhìn đến mức có chút ngượng ngùng, li ần đây tay hắn, nhỏ giọng nói: "đừng nhìn ta, nếu mệt li ần đi hậu viện nằm một lát, đây là tiệm mì, không phải phòng bếp, còn có người ở đây đấy."

Hoắc Tr`àm nhìn ba khách nhân trong tiệm, nhân lúc họ không chú ý, lặng lẽ c`àm tay Tiểu Đào: " lát nữa chờ họ ăn nàng li ên đóng cửa tiệm đi, đã mệt mỏi nửa ngày r`ài, trở v`ênghỉ trưa, ngủ một giấc."

"được, ta đã biết, chàng đi nhanh đi."

Tiểu Đào ngượng ngùng đem tay nhỏ rút ra đỏ mặt nhìn hắn.

Nhìn nương tử đỏ mặt, Hoắc Tr`âm thật muốn hôn lên một cái, chính là đang ở ngoài lại có người nhìn, thật sự làm hắn không dám làm. Không có biện pháp, chỉ có thể lưu luyến không rời trở lại tiệm rèn.

Ăn no Hoắc Tr`âm càng có nhi ều sức lực không có chỗ sử dụng, li ền vung đại chùy lên, vui sướng rèn sắt. Rất nhanh, một cái dao phay li ền đánh thành. Hắn dùng kìm sắt kẹp dao phay, ném vào thùng nước tôi lạnh dao, dư quang khóe mắt nhìn thoáng qua một người ngoài cửa.

Hoắc Tr`ân ngâng đ`âu nhìn đi qua,hỏi: " ngươi muốn đánh cái gì?"

Đứng trước cửa là một nữ nhân gầy yếu, trên mặt khô vàng, xương gò má nhô cao lầi ra, hốc mắt có chút phát xanh, khuôn mặt đầu là vẻ u sầu. nàng co quắp xoa tay, ánh mắt có chút lập lòe. Giương mắt nhìn Hoắc Trần, liền cắn môi cúi đầu rất nhanh sau đó lại chưa từ bỏ ý định ngầng đầu tiếp tục nhìn hắn.

Hoắc Tr`âm có chút bu 'ân bực, người này hắn thấy không bình thường gì cả, không giống với khách nhân tới đây mua hàng.

Chẳng lẽ người này tới đây mua nhưng... không có ti `ên?!

" ngươi rốt cuộc muốn đánh cái gì? Ta chỗ này trừ bỏ n'ài sắt, hiện tại không có sẵn thiết khí khác, ngươi nếu muốn cái gì có thể nói với ta, họp chợ l'àn sau tới đây lấy hàng là được."

Nữ nhân đem bàn tay nắm chặt, tựa h'ô đã hạ quyết tâm rất lớn, run giọng nói: "Đại Tr'àm ca, huynh không nhớ ta sao? ta là Tiểu Như là vị hôn thê của huynh."

Hoắc Tr`âm trừng lớn hai mắt, cứng đờ nhìn mặt nữ nhân kia, từ đ`âu đến chân lại nhìn một l`ân.

" Đại Tr`àn ca, ta biết, ta không nên đến tìm huynh, chính là hiện tại thật sự là...." không chờ Mông Như đem lời nói nói ra hết, Hoắc Tr`àn liền tr`àn thấp rống lên: " CÚT! Cút càng xa càng tốt, cút nhanh khỏi nhà ta."

Vừa nhìn thấy bộ dạng tức giận trừng mắt của Hoắc Tr`àm, Mông Như cúi đ`ài khóc nức nở: "Đại Tr`àm ca, ta rất xin lỗi huynh. Coi như tất cả lỗi sai đềì là của ta, nhưng chung quy ở giữa cũng có chút tình cảm lúc trẻ. Mấy năm nay, thật ra ta vẫn luôn nhớ thương đến huynh, huynh khẳng định cũng không quên được ta đúng không, ta không c`ài có thể..."

Hoắc Tr`àn không muốn nghe thêm bất cứ lời nói nào từ nữ nhân này nữa, nổi giận nói: " ngươi nếu còn ở đây nói hươu nói vượn, ai không quên được ngươi? Nếu không phải vì ngươi, cha mẹ ta sao lại có thể buông tay ra đi uất ức như vậy, ta cùng với ngươi thù không đội trời chung. Đừng để ta nhìn thấy ngươi một l`ân nữa, nếu không, đừng trách thiết chùy này không có mắt."

Hoắc Tr`âm không h`ê để ý tới nàng ta, xoay người c`âm lấy đại thiết chùy, ở thiết châm hung hăng gõ một cái xuống, Mông Như sợ tới mức thân thể run lên, rụt cổ chạy nhanh ra ngoài.

Hoắc Tr`âm há m`ôm thở hồn hên, vung đại thiết chùy lên, lại trên thiết châm thượng hung hăng gõ xuống. Nếu như 8 năm trước Mông Như tới tìm hắn khi cha nương mới qua đời, hắn thực sự có khả năng chô nàng một thiết chùy vào đ`âu.

Chính là hiện tại không thể, đã qua 8 năm, tâm tình hắn bình thản không ít, cũng học được cách ki ần chế cảm xúc của bản thân. Huống chi, trước khi lâm chung nương đã dặn dò hắn, không cần đi báo thù, mong hắn sinh sống thật tốt, tìm một cô nương tốt cưới vào cửa, sinh nhi dục nữ, đem cháu trai cháu gái tới cho cha nương nhìn xem, bon ho mới có thể yên tâm.

Cho nên Hoắc Tr`âm đã trở lại Đại Doanh trấn cũng không có tìm Mông gia trả thù. Tựa như đã quên đoạn chuyện cũ này vậy, sống một cuộc sống yên bình tĩnh lặng. Hơn nữa, hắn hiện tại có Tiểu Đào, không thể vì chút xúc động mà li ều mạng, hắn là nam nhân của Tiểu Đào, hắn muốn chăm sóc cho nàng cả đời.

Nghĩ đến Tiểu Đào, Hoắc Tr`àn bỗng nhiên giật mình, Tiểu Đào đâu? N`âng có nghe được chuyện lúc nãy không, có thể hiểu l`âm cái gì hay không?

Hoắc Tr`àm ném thiết chùy, hướng sang bên cạnh nhìn, sợ tới mức chân đ`àu m`àm nhũn. Tiểu Đào đang đứng ở cửa thông giữa hai gian phòng, yên lặng nhìn hắn.

" Tiểu Đào, nàng nhìn thấy r 'à?" Hoắc Tr àm ngốc lăng hỏi.

" ừ." Tiểu Đào nghiêm túc gật đ`âi.

Trong lòng Hoắc Tr`ân mãnh liệt nhảy dựng lên, hoang mang bất ổn. Hắn xoa xoa mắt, cần thận qua sát biểu tình trên mặt Tiểu Đào, phát hiện tiểu nương tử khuôn mặt luôn luôn ửng h ồng, giờ phút này trở lên tái nhợt, hai mắt cũng trở lên ảm đạm không còn long lanh thủy khởi như ngày thường, sắc mặt ngưng trọng, một chút cũng không vui.

Hoắc Tr`âm sợ hãi, bước nhanh tới bên người Tiểu Đào, c`âm lấy tay nàng: "Tiểu Đào, không phải như nàng ta nói đâu, nàng đừng tin, ta mới

không có nghĩ đến nàng ta đâu, nàng ta căn bản không phải vị hôn thê của ta, ta không có vị hôn thê nào cả, chỉ có nương tử của ta thôi. Nàng là nương tử của ta, Tiểu Đào, nàng phải tin tưởng ta, được không?"

Trong lòng Tiểu Đào rất khó chịu, thấy Hoắc Tr`âm khó chịu nàng cũng thấy đau lòng thay hắn. Chuyện cũ đã qua nhi ều năm như vậy, giờ phút này bị người ta nhẫn tâm xé mở, nhớ lại cha nương chết thảm như thế nào, hắn khẳng định thương tâm đi.

" Đại Tr`âm ca, chàng đừng hiểu l`âm, ta đương nhiên là tin tưởng chàng." Tiểu Đào ôn nhu nói.

Hoắc Tr`ân lúc này mới thở dài một hơi, vui mừng cười nói: "Tiểu Đào, nàng thật tốt! Vừa nãy làm ta sợ muốn chết, ta cho rằng nàng...nàngg tức giận."

Tiểu Đào rút khăn tay từ trong tay áo ra, giơ tay lau lau m`ôhôi lạnh trên thái dương của hắn: " ta làm sao phải tức giận đâu, ta là sợ chàng khổ sở, cho nên đến đây nhìn một cái."

Hoắc Tr`âm vừa vui mừng lại có vài ph`ân thống khổ: " nếu cha nương còn sống thì tốt r`ài, nhìn thấy ta có nương tử tốt như nàng, bọn họ không biết sẽ cao hứng đến mức nào đâu."

" tính ti 'ên." Khách nhân trong tiệm mì hô to, Tiểu Đào nhéo nhéo lên tay Hoắc Tr 'ân, xoay người lại, đi sang tiệm mì lấy ti 'ên. Hoắc Tr 'ân cũng trở lại tiếp tục làm việc, l'ân này cũng không có làm nhanh chóng như vừa r 'ã, trong đ 'àu hiện lên từng hình ảnh của 8 năm trước, nhớ tới cha nương vui vẻ giúp hắn đính thân, còn nói muốn sớm ôm tôn tử. Sau đó, Mông Như chạy theo tên bán tiên xem bói, đem cha nương tức giận. Sau họ l'ân lượt từng người ra đi, bản thân lại rời quê hương học nghệ.

Khách nhân trong tiệm mì đ`àu đi cả, Tiểu Đào lấy khăn lau khô bàn r`ài khóa cửa lại, nhìn xuyên qua cửa sổ nhỏ thấy Hoắc Tr`àm một chút cũng không có gõ thêm được cái nào, vẻ mặt giống như đang suy nghĩ cái gì đấy, li àn cũng không quấy r`ây hắn thêm, xoay người đi v`ệphía hậu viện.

Hoắc Tr`âm máy móc như cũ mà giơ thiết chùy, chỉ là động tác chậm rì rì, không làm việc như bình thường, cả một buổi trưa cũng chỉ có đánh được hai cái dao phay. Lúc hắn lấy lại tinh th`ân, thời điểm đi vào tiệm mì tìm Tiểu Đào, phát hiện ra Tiểu Đào đã sớm không có ở đây.

Người Hoắc Tr`âm run lên, th`âm nghĩ hỏng r`ài, nếu Tiểu Đào thấy bộ dạng thất th`ân của hắn, có thể nàng sẽ nghĩ hắn đang nhớ tới nữ nhân kia.

Hắn vội vàng đóng cửa tiệm rèn lại, bước nhanh tới hậu trạch, thấy trong bếp đã nhóm bếp, Tiểu Đào đang ng 'à trước bếp thêm củi.

Nàng hết sức chăm chú mà nhìn chằm chằm ngọn lửa, lại không có phát hiện ra lửa cháy quá lớn đã bén theo củi cháy g`ân tới giày, Hoắc Tr`âm vội vàng chạy tới, đã thanh củi kia vào trong lòng bếp.

Hắn ngầng đ`àu, thật cần thận nhìn Tiểu Đào.

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 62

Tiểu Đào vừa nhóm bếp vừa nghĩ đến cha mẹ ch ồng. Thành thân đã vài ngày, còn chưa đi đến viếng mộ hai người đâu. Sắp hết năm cũ, hẳn là nên chưng màn th ầu, lại mang thêm một vò rượu ngon, đi bái tế họ.

Thời điểm Tiểu Đào đang nghĩ tới xuất th`ân, đột nhiên Hoắc Tr`âm chạy vội tới, đem củi bên chân đá vào trong bếp.

" Tiểu Đào nàng đang nghĩ cái gì vậy?" thanh âm của hắn rất nhẹ, sắc mặt lại có vài ph'àn khẩn trương. Tiểu Đào lúc này mới lấy lại tinh th'àn, thuận miệng đáp: " không nghĩ gì cả."

Hoắc Tr`âm hít sâu một hơi, tính toán sẽ nói chuyện năm đó với Tiểu Đào. Nếu không thẹn với lương tâm, li`ân không có cái gì không thể nói cùng với nàng: "Tiểu Đào, 8 năm trước, thời điểm ta không đi Thâm Châu học nghệ, cha nương đúng là đã giúp ta đính thân. Định tới chính là khuê nữ Mông gia, chính nàng cũng thấy nàng ta ngày hôm nay. Bất quá,; lúc ấy tuổi ta còn nhỏ, cũng không cảm thấy có cảm giác thích kia, ta cũng không có cảm giác gì với nàng ta, chỉ là thuận theo cha nương an bài thôi. Chính là không nghĩ tới, nữ nhân kia lại có hành vi không tốt, chạy theo một tên bói toán. Bởi vì chuyện này, nhà của ta lúc đó bị người ta chỉ trỏ, chịu hết những lời nói khó nghe kia, cha ta uất ức quá, li ền đi tìm Mông gia lí luận, lại bị lão đại nhà đó đẩy ngã xuống đất, sau đó li ền không tỉnh lại nữa.

Nói đến đây, Hoắc Tr`àn giọng cũng khàn đi. Phụ thân trung thực, cả đời chịu khổ làm việc vất vả, không chờ được con cháu tận hiếu, lại bở vì hôn sự của nhi tử, hại mất đi tính mạng, chết cũng uất ức.

Tiểu Đào thấy mắt hắn ánh lên lệ quang, không đành lòng để hắn nói tiếp, trong lòng li ền hiểu rõ, hắn là đang muốn giải thích rõ với nàng. Li ền giữ chặt tay hắn, dịu dàng nói: "Đại Tr ầm ca, chàng không c ần phải nói,

những việc này, ta đã sớm nghe qua trước đó. Cũng hiểu rõ mối quan hệ giữa chàng với nữ nhân kia, không có khả năng lại phát sinh sự tình không minh bạch, chàng thấy nàng, chỉ có thể là nhớ tới chuyện thương tâm trước đây mà nổi giận."

Nghe Tiểu Đào nói xong, Hoắc Tr`âm đ`àu tiên là ngẩn ra, giây sau li`ên kích động mà nắm chặt lấy tay Tiểu Đào: " Tiểu Đào nàng thật sự là nương tử tốt nhất trên đời. Hiểu rõ tâm tư của ta như vậy, ta còn sợ nàng sẽ hiểu l`âm, giận ta."

Tiểu Đào ki ầu tiếu cười: " ta sao lại tức giận chàng a? chàng là người như thế nào ta còn không rõ hay sao. quên mấy chuyện không vui này đi, chúng ta sống thật tốt, nếu dưới suối vàng cha nương có biết, cũng hy vọng chàng sống tốt. Đúng r ầi, từ lúc thành thân, còn chưa có đi bái tế họ đâu, ta muốn ngày mai làm chút đ ồ, đến bái tế hai người."

Hoắc Tr`àm cảm xúc phập ph`ông, nàng thật là một nương tử tốt, làm sao hắn có thể không kích động đây? Ông trời thật chiếu cố tới hắn a, đưa Tiểu Đào tới bên cạnh hắn, để cuộc sống của hắn v`ề sau đ`ều tràn ngập ni ềm vui hạnh phúc.

Cơm chi ầu, Hoắc Tr ầm ăn thực no, Tiểu Đào cố ý làm món thịt hắn thích nhất, lại chưng màn th ầu nóng nóng m ềm m ềm, lại nấu một n ồi cháo to.

Đêm đông lạnh lẽo, tuyết rơi trên mặt đất đ`âu bị đông cứng lại, gió tây bắc thổi lên tường, dù không ra khỏi cửa nhưng cũng làm cả người cảm thấy lạnh lẽo.

Nhưng Hoắc Tr`àm lại không thấy lạnh, trong lòng ấm áp, Tiểu Đào tin hắn, còn đối xử với hắn tốt như vậy, hắn còn cái gì mà không thỏa mãn nữa đâu.

Buối tối muộn rửa sạch sẽ hai chân, Hoắc Tr`âm không muốn Tiểu Đào ra ngoài đổ nước, để nàng chui vào chăn nằm. Hắn đem chậu gỗ ra ngoài đổ, lại đóng chặt cửa, kéo rèm cửa lại, mới trở lại giường đất.

Tiểu Đào đã chui vào chăn, che kín hết người chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ ra bên ngoài, nhìn canh giờ, lại xem tình hình, trong đ`âu hắn không tự chủ được mà nhớ đến hình ảnh ki ều diễm tối hôm qua. Hắn cười hắc hắc, nhanh chóng cởi sạch qu ần áo bông bên ngoài, đưa tay ôm chặt lấy chăn Tiểu Đào, sau đó tay li ền mò vào ở chăn.

" Đại Tr`àm ca, hôm nay chúng ta không nằm chung chăn được, hôm nay không tiện ngủ chung."

Tiểu Đào mi mắt rũ xuống, lông mi thật dài hơi run run, có chút xấu hổ.

Hoắc Tr`âm lập tức ngây ngẩn cả người, bàn tay to nắm lấy chăn có chút cứng lại, si ngốc nhìn Tiểu Đào, trong mắt hiện lên một taia uuyr khuất.

Tiểu Đào không phải nói không tức giận hay sao? còn hiểu rõ được tâm tư của hắn, còn có tối qua thân thiết như vậy, gắn bó keo sơn như thế, tại sao đêm nay lại không chịu ngủ cùng ổ chăn với hắn nữa.

Xem ra, trong lòng Tiểu Đào vẫn là để ý đến chuyện Mông thị kia.

Hoắc Tr`âm nghĩ vậy li`ên ủ rũ, thu bàn tay lại, mặc trung ý đơn bạc ng 'âi ở đ`âu giường im lặng không lên tiếng.

" Đại Tr`âm ca, chàng sao không vào chăn nằm, thổi nến đi, ng 'ài như vậy sẽ bị lạnh đó." Tiểu Đào nhìn hắn nhắc nhở.

Hoắc Tr`àm giương mắt nhìn tiểu nương tử yêu thương nhà mình, có chút không thể hiểu được. Tiểu Đào xác thật không giống như đang tức giận, chỉ là tại sao lại không cho hắn nằm chung chăn với nàng.

" Tiểu Đào, ta muốn ngủ cùng với nàng, ngủ riêng như vậy ta không ngủ được."

" chính là...hôm nay thật sự không tiện, chàng tự ngủ riêng ổ chăn đi, trước kia chưa thành thân, chàng không phải cũng ngủ như thế sao?"

Hoắc Tr`âm hít sâu một hơi, bu `ân bu `ân nói: " Tiểu Đào, trong lòng ta khó chiu..."

Hắn không dám nhìn Tiểu Đào, cắn môi nhìn xuống đất. Trên mặt đất để giày bông của hắn, là giày chính tay Tiểu Đào làm cho hắn, hắn quả thực không dám tưởng tượng, nếu Tiểu Đào thật sự tức giận, sau này, trong lòng t côn tại u nhọt này, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Hắn không muốn Tiểu Đào chịu khổ, càng không muốn Tiểu Đào khổ sở, chính là chuyện này thật sự không thể trách hắn được, hắn không biết nên giải thích như thế nào mới tốt.

Tay nhỏ trong chăn ấm vươn ra giữ chặt lấy bàn tay to lạnh lẽo kia: " nhìn xem, tay đ`àu đông lạnh đến mức như thế này r`ài, còn không chịu vào chăn nằm, lỡ như nhiễm phong hàn thì làm sao bây giờ?"

"Tiểu Đào, nàng...nàng đến tột cùng là vì cái gì mà không để cho ta nằm chung chăn với nàng? Là bởi vì nữ nhân kia sao? ta đã cùng nàng nói r à a, ta không thích nàng ta, lòng ta chỉ có nàng thôi, nàng đừng đối xử với ta như vậy được không? Ta cảm thấy đặc biệt...đặc biệt ủy khuất!"($\circ$ • $\sim$ • $\circ$)

Tiểu Đào mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Hoắc Tr ầm, bỗng nhiên phì cười: " chàng nghĩ cái gì vậy? Ta giống như lời chàng nói a, ta không có để ý chuyện này. Chàng nếu còn vẫn cứ nhắc tới, đó chính là chàng thực sự để ý đến. Ta không có tiện ngủ chung chăn với chàng, là bởi vì... nguyệt sự của ta tới, chàng không phải đã nghe lão đại phu trong thành nói sao? chính ông ta cũng nói nữ nhân mỗi tháng sẽ có chuyện này, ta không muốn ngủ chung chăn với chàng là bởi vì sợ làm dơ chăn với y phục của chàng."

Hoắc Tr`âm đột nhiên ngâng đ`àu lên, hai mắt kinh hỷ: " thì ra là như vậy a, may mắn là nàng nói rõ với ta, bằng không, ta cả đêm nay cũng không ngủ được.như vậy thì tốt r`ài, ta li ền có thể cùng nàng ngủ r`ài."

Hoắc Tr`âm quay đ`âi thổi tắt ngọn nến, không chút do dự chui vào chăn của Tiểu Đào.

" ai! Chàng đừng vào nha, chàng không nghe ta nói sao, sẽ làm dơ y phục của chàng." Tiểu Đào hoảng hốt la lên.

Hoắc Tr`âm vui mừng mà nở nụ cười: " ta không sợ, dơ li ền dơ đi, ta muốn ôm nàng ngủ. Lại đây, Tiểu Đào, nàng gối đ`âu lên tay ta đi."

Hoắc Tr`âm quá mức chấp nhất, Tiểu Đào cũng không có biện pháp, chỉ có thể dựa vào hắn, thật sự rất thoải mái, người của hắn nóng, giống như là lò sưởi vậy, Tiểu Đào sẽ không bao giờ sợ gió lạnh tháng chạp nữa.

Gió tây bắc đang gào rít bên ngoài, trong ổ chặn hai người ôm nhau ngủ an ổn. Sáng sớm tỉnh lại, Hoắc Tr`âm cảm thấy mĩ mãn mà nhìn tiểu nương tử nhà hắn, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi nàng một cái.

Tiểu Đào xoay eo, bỗng nhiên cảm thấy phía dưới một cỗ nhiệt lưu trào ra, cả kinh giật mình tỉnh táo hẳn lại. Lúc này mới nhớ tới, bản thân đang có nguyệt sự.

Trước kia còn ở nhà, nàng li ền có thói quen, mỗi khi có nguyệt sự cả đêm đ ều sẽ không ngủ yên ổn được, sợ làm dơ đệm chăn. Nhưng l'ần này không biết làm sao, có thể là do Hoắc Tr ầm ôm nàng ấm áp dễ chịu, ngủ thẳng một giấc đến sáng. Nàng vội vàng ng ềi dậy, cẩn thận kiểm tra trên đệm có vệt đỏ hay không.

" thật may, làm ta sợ muốn chết." Tiểu Đào l'âm b'âm l'âu b'âu hai câu, vội vàng lấy áo bông ở đ'âu giường mặc vào, tính đi nhà xí đổi khăn nguyệt sự.

" Tiểu Đào nếu người không thoải mái, vậy đừng dậy, ta đi làm cơm sáng." Hoắc Tr`ân cũng không hiểu được nữ nhân hiện tạo là c`ân gì nhất, hắn cảm thấy cái kia hẳn là giống như sinh bệnh đi, thân thể sẽ yếu hơn một ít, hẳn là nên nằm trên giường đất tĩnh dưỡng.

Tiểu Đào bị hắn chọc cười, khóc môi nở một nụ cười ngọt ngào, mặc tốt áo bông, lấy được đ'ò vật c'ân thiết đi ra ngoài: " nào có yếu ớt như vậy, mỗi tháng sẽ có mấy ngày như vậy, cũng không thể mỗi ngày nằm trên giường đi, còn không phải bị người ta cười chết sao, chàng cưới một tức phụ vô pháp vô thiên."

Hoắc Tr`âm theo sát ở phía sau giường đất, kiên trì nói: " mỗi ngày thích nằm thì sao? ta li ền thích để nương tử của ta vô pháp vô thiên, ai cũng không quản được."

Tính tình ngoan cố của Hoắc Tr ần trỗi dậy, thật đúng là li ền đi rửa tay nấu cơm sáng, Tiểu Đào cũng không cùng hắn đôi co, thu thập tốt chính mình, li ền thấy hắn nấu một n ềi cháo nóng, hấp nóng màn th ầu tối qua, còn xào mấy quả trứng.

Thời điểm hai người bên nhau đ`âu là Tiểu Đào xuống bếp nấu cơm, khó có được thời điểm ăn đ`ôdo nam nhân nhà mình làm, Tiểu Đào cũng không khách khí. Bẻ màn th`âu, gắp trứng gà kẹp ở giữa, cắn một miếng, cảm thấy không vừa, li ân lấy tương đậu ra quét lên một lớp hương vị vừa ăn rất ngọn.

Cháo hắn nấu có chút loãng, bất quá vừa vặn Tiểu Đào khát. Thổi thổi một chút, uống một ngụm cháo thơm nóng hồi, thoải mái khoan khoái cả người.

Hai mắt Hoắc Tr`âm sáng ngời nhìn tiểu nương tử ăn: " như thế nào? Ăn ngon không?"

Tiểu Đào khẳng định gật đ`âu, cho hắn một ánh mắt cổ vũ, nói giỡn: "ăn ngon nha, v`ề sau nhà chúng ta đổi người nấu cơm được r`âi, ta phụ trách kiếm ti ền dưỡng gia, thế nào?"

" không được, kiếm ti `ân dưỡng gia là việc của ta, việc của nàng là phải chăm sóc tốt thân thể sớm sinh hài tử đi." Được tiểu nương tử khẳng định, Hoắc Tr `ân cười hắc hắc, lúc này mới bắt đ `âu ăn sáng.

Tiểu Đào xấu hổ mím môi, ki ầu thanh nói: "Đại Tr ầm ca, chàng thích nhi tử hay là nữ nhi?"

Tiểu nương tử chịu nói với hắn đ ề tài này, Hoắc Tr ầm phi thường kinh hỉ, ngâng đ ầu lên, nhìn khuôn mặt ửng h ồng của Tiểu Đào nhỏ giọng nói: " con trai con gái đ ầu được, nếu được nàng sinh tiểu nhi nữ cho ta đi, giống như nàng vậy, xinh đẹp. Ta bảo vệ hai mẹ con nàng, lúc mua kẹo li ền mua

ph'ân, mua vải làm y phục cũng mua hai thất, ta sẽ mang hai người đi vào thành xem hoa đăng, nghĩ thôi đã li ền cảm thấy rất vui."

Bánh bao xá xíu, màn th`âu

Cháo trắng, trứng xào cải bắp, trứng xào cà chua, canh trứng nấu cà chua

cháo trắng, trứng xào cải bắp, trứng xào cà chua, canh trứng nấu cà chua

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 63

Ăn xong cơm sáng, Hoắc Tr`âm cũng không có vội vã đi mở cửa tiệm buôn bán. Dù sao hôm nay cũng không phải họp chợ chính, việc buôn bán cũng không có bận rộn như vậy. Hắn đi sang đông phòng, di chuyển một ngăn tủ ra chỗ khác, từ bên trong tường ôm một hộp sắt đi ra tới.

" tiểu dào, bạc nhà chúng ta đ'ều để ở đây, ta cũng không biết có bao nhiều trong này. V'ề sau chìa khóa sẽ đưa cho nàng c'ầm, nàng quản gia, ta chỉ phụ trách kiếm ti ần, nàng chỉ c'ần tiêu thôi."

Tiểu Đào mở hộp sắt ra nhìn, bên trong có ngân phiếu cũng có cả thỏi bạc, còn có một đống bạc vụn. Cần thận đếm qua phát hiện ra chỗ này có g`ân 500 lượng.

" nhi `âu ti `ân như vậy, để ở nhà cũng không an toàn đâu, cho dù cất kĩ, trong lòng chung quy cũng không yên ổn. Ta cảm thấy, vẫn là mua gì đó đi, chẳng sợ chúng ta không có thời gian làm, cũng có thể thuê ta đi `ân, hoặc là mướn người làm công nhật làm việc cũng được, như vậy vẫn có thể kiếm ti `ân." Tiểu Đào nghiêm túc nói.

Hoắc Tr ầm gật đ ầu: " hai ta suy nghĩ thật giống nhau, ta cũng nghĩ đến chuyện mua đất. L ần trước nàng đến chỗ kia làm nha hoàn, ta li ền nghĩ, ta muốn mua đất, làm đại địa chủ, không cho nàng đi làm nhà hoàn nhà người khác. V ề sau, chờ chúng ta thành đại địa chủ, ta cũng để nàng có nha hoàn h ầu ha nàng."

Nhớ tới l'ân tới Hoàng gia làm nha hoàn, được hắn cứu v'ê trong lòng Tiểu Đào càng ngọt ngào. Một l'ân nữa cất kĩ bạc vào hộp sắt, li ên hỏi hắn vì sao mấy tháng nay không đi mua đất.

Ruộng nước hay ruộng cạn nhi ầu như vậy, nhưng là nông dân ruộng chính là mạng sống của họ, không vạn bất đắc dĩ sẽ không có ai nguyện ý bán đất. Cho nên, mấy tháng nay Hoắc Tr ầm vẫn luôn hỏi thăm, lại chưa có mua. Chuyện mua đất không thể gấp gáp, phu thê thương lượng với nhau xong, trước không thả ra tiếng gió là nhà muốn mua nhi ầu mà chỉ muốn mua hai ba mẫu ruộng. Chậm rãi tích tiểu thành đại đi.

*Tại Trung Quốc, mẫu có ngu 'ch gốc từ tỉnh đi 'ch chế thời Hạ, Thương, Chu, trong đó mỗi thửa ruộng hình vuông được chia đ 'cu thành 9 mảnh, với mảnh ở trung tâm do dân gieo tr 'ch nhưng thuộc v 'ch nhà nước còn sản phẩm thu được từ tám miếng bao quanh là của dân. Một mẫu (亩/畝) bằng khoảng 667 m² hay 16 phương trượng (mỗi phương trượng bằng khoảng 11,111 m²). Khoảng 16 mẫu bằng một hecta sau này.

Nghỉ ngơi hai ngày sắp sang năm mới, Tiểu Đào li ền muốn mở cửa làm ăn, Hoắc Tr ầm lại không đ ồng ý.

" nhà chúng ta không thiếu được chỗ ti ền này, nàng sao lại phải cậy mạnh. Sắp ăn tết, chúng ta cũng đi mua ít đ ò tết, trở lại nàng giúp ta tới thu ti ền đi."

Thời tiết tháng chạp quá lạnh, phòng bếp nhỏ tuy có che chắn, nhưng thời điểm cán bột vẫn rất lạnh. Hoắc Tr`âm đặc biệt kiên trì, Tiểu Đào cũng vui vẻ mà lười biếng một phen.

Thừa dịp người đi họp chợ chưa đông, hai người nắm tay nhau đi mau đò tết. Hoắc Tr`âm đẩy một xe đẩy nhỏ, Tiểu Đào đi bên cạnh hắn. Mấy ngày trước trời rơi một trận tuyết lớn, đến tận bây giờ, trên đường cái vẫn còn tuyết đọng lại chưa tan hết, Hoắc Tr`âm li ền nói với Tiểu Đào: " lại đây, nàng ng ồi lên xem ta đẩy nàng đi."

Tiểu Đào bu 'ân cười: " ta mới không ng 'âi đâu, nếu ta ng 'âi lên trên, cả đường đ'àu cười chết ta."

" ai dám cười nưởng tử ta, ta đánh chết hắn." Hoắc Tr ầm cao to, hữu lực, hắn nếu thật sự muốn đánh người, thật sự đúng là không ai là đối thủ của hắn.

Tiểu Đào muốn mua chút miến r à lát làm thịt h àm, đậu hũ khô, nàng ở trước qu ày hàng hỏi giá, Hoắc Tr àm li àn đẩy xe đứng bên cạnh, đứng im chờ đợi bên cạnh nàng chờ nàng mua đ à Đại nương bán tranh tết nhìn thấy li àn cười hắn: "Đại Tr àm, trong nhà có tiểu tức phụ, ăn uống chắc tốt hơn trước hả, nhìn người có mấy hôm thôi đã béo hơn r ài."

Hoắc Tr ầm thỏa mãn cười: Tiểu Đào nhà ta tay ngh ề rất tốt, ta bây giờ là đang hưởng phúc a."

" đúng, nhìn ra a! lông mày, đuôi mắt đ`àu là ý cười. Nào mua tranh tết treo nhà đi nha, ngũ cốc được mùa này, lại nhìn tranh cá chép này đi, hài tử ôm cá chép trông rất đáng yêu. Cuối năm thành thân, sang năm để Tiểu Đào xinh cho người một đôi nhi nữ, nhi àu cát lợi, tới, mau mau xem một cái đi."

Hoắc Tr`âm nhìn hài tử béo mập trong tranh, mặt mũi hớn hở, đưa tay sờ soạng lại lôi kéo tay Tiểu Đào nói: " nương tử, tranh này rất đẹp, chúng ta mua một cái đi."

Đại nương bán tranh tết cười ha ha: "Đại Tr`àm, ngươi mỗi ngày làm nhi àu đ`ô như vậy lại kiếm được nhi àu ti`àn, mua tranh tết lại còn phải hỏi tức phụ nhà ngươi sao?"

Nếu đổi thành tâm tư của người tiểu nhân, chắc chắn là đang cho rằng lời này là đang chê cười mình, nói không chừng li ền trở mặt. Bất quá, Hoắc Tr ần sẽ không, hắn không chỉ có không tức giận, còn đặc biệt cao hứng gật đ ầu: " đúng r ầ, nhà chúng ta là Tiểu Đào quản ti ền, ta chỉ là đi kiếm ti ền v ềcho Tiểu Đào tiêu thôi, muốn tiêu gì phải hỏi Tiểu Đào."

Vài vị đại nương bên cạnh liên tục líu lưỡi:" ai da nha, đây là Tiểu Đào tu mấy đời mới có phúc phận này a, gả cho Đại Tr`ân thật đúng là cả đời hưởng không hết phúc a!"

Tuy rằng nói Tiểu Đào quản ti ần, nhưng Hoắc Tr ầm muốn mua gì đương nhiên sẽ mau được, Tiểu Đào sao có thể ngăn hắn không được mua đâu? Nếu hắn thích tranh tết, Tiểu Đào li ần trả ti ần mua bức ngũ cốc được mùa.

Đại nương bán tranh tết thu ti ần, vội vàng nhiệt tình nói: " mua tranh tết a, đ ầu có đôi có cặp đấy, đặc biệt là các ngươi a, phu thê tân hôn. Đến đây xem bức Quan Âm tống tử này đi, nhất định rất hợp với hai người, đem tranh tết treo đ ầu kháng, đảm bảo sang năm hoài thượng một hài tử béo tốt."

" được, cái này cũng mua." Hoắc Tr`âm đưa tay nhận lấy, để Tiểu Đào đưa ti`ên.

ở trên đường cái lớn đàm luận sự tình này, nàng có chút ngượng ngùng. Chính là, ở đây các đại nương luôn luôn nói trắng ra, Hoắc Tr`âm lại còn thập ph`ân sung sướng mà nghe người ta nói, nàng cũng không có biện pháp. Chỉ có thể thanh toán ti ền lôi kéo Hoắc Tr`âm đi.

Một l'ân đi xuống mau đ'ò, xe đẩy li 'ên tràn đ'ày đ'ò đạc bên trong. V'ê đến cửa nhà, li 'ên thấy ba người đang đứng đó chờ mua dao phay, đã sắp không chờ thêm được nữa.

Hoắc Tr`àn đẩy xe vào sân viện, Tiểu Đào an trí bày đ`ô vật mới mua ra, hắn li ền đi lên cửa tiệm bán hàng. Tiểu Đào cất xe đẩy, sắp xếp xong đ`ô vật, li ền đi lên cửa tiệm giúp đỡ hắn, Hoắc Tr`àn đương nhiên là biểu hiện một phen thật tốt trước mặt nương tử nhà mình, đem áo bông cởi ra, chỉ mặc trên người một cái áo ngoài mỏng, xoay xoay tay, c`àn đại thiết chùy lên, rất nhanh li ền làm xong một phen dao phay.

Có tiểu nương tử bên cạnh hiệu suất làm việc cao lên rất nhi ều, tới g ần trưa, Hoắc Tr ần so với ngày thường đánh nhi ều hơn 4 con dao phay, trong hộp ti ền nhi ều thêm 100 văn ti ền.

" Tiểu Đào nàng nhìn xem, chỉ c`ân nàng tới giúp ta lấy ti`ên, li`ên kiếm nhi ều hơn so với tiệm mì của nàng r`ài. V`ê sau nàng không c`ân vất vả cán bột nữa, ở bên cạnh ta rất tốt, ta quay đ`àu lại li`ên nhìn thấy được nàng."

Tiểu Đào dầu miệng nhỏ không phục nói: " chàng đang nói ta vô dụng phải không? Bận việc cả ngày cũng không kiếm được nhi `àu như chàng."

Hoắc Tr`âm cười: " nàng sao lại vô dụng được a? nàng là hữu dụng nhất, không có nàng, ta làm sao sinh được hài tử đây."

Tiểu Đào bị hắn chọc cười, đem xâu ti ền đ ồng đi tới hậu viện, chỉ để lại ở hộp ti ền vài đ ồng ti ền.

Rất nhanh Tiểu Đào làm xong hai món xào một món canh, gọi Hoắc Tr`ân đến hậu viện ăn cơm. Hoắc Tr`ân vừa vào đến cửa, li ền nhìn thấy hai bức tranh tết đặt trên bàn, còn chưa dán lên tường.

" Tiểu Đào, chúng ta dán tranh lên đi, ta muốn mỗi ngày nhìn thấy đôi nhi nữ này." Hoắc Tr`âm cũng không vội ăn cơm, giơ tranh lên ngó tái ngó phải, yêu thích không buông tay.

Tiểu Đào đi đảo h'ô dán, bôi lên mặt trái của tranh tết. Hoắc Tr'ần cởi giày trèo lên giường đất, giơ tranh tết để Tiểu Đào xem: " thẳng hay không? Ta cứ như vậy dán được chưa?"

" bên trái hơi cao a, được, cứ như vậy, được r à: " Phu thê hợp tác ăn ý, rất nhanh li àn dán xong hai bức tranh tết, vốn là phong tân hôn có hai bức tranh như vậy càng thêm có vẻ náo nhiệt vui mừng.

Ngày hôm sau chính là 24 tháng chạp, theo tập tục trong thôn là phải quét dọn nhà cửa, nhưng bọn họ mới tân hôn. Phòng ở trước đó mới quét vôi, cũng không có chỗ nào c`ân phải dọn kĩ.

Tiểu Đào chưng một l'ông màn th'âu to, đủ loại kiểu dáng, đặc biệt dễ nhìn. Lại lấy một vò rượu trắng, làm chút đường táo, cùng Hoắc Tr'âm tới thăm mô cha me ch'ông.

" cha, nương, đây là nương tử của con là Tiểu Đào, con mang nàng tới ra mắt hai người, Tiểu Đào rất tốt, con rất thương nàng. Năm nay mùa hè con trở v ềnhà, trong phòng trống rỗng, con cảm thấy cuộc sống rất không thú vị. Nhưng hiện tại không giống nhau, trong nhà có Tiểu Đào, căn nhà kia đã trở thành một căn nhà thực sự rất ấm áp, sang năm nếu có thêm một hài tử béo nữa, thì con chắc chắn sẽ dẫn nó tới cho hai người nhìn một cái." Hoắc Tr`âm mỗi l`ân đi tới thăm mô cha me tâm tình đ`âu rất tê, chỉ có lúc

này trong lòng thực vui mừng, chẳng qua vẫn còn có chút chua xót trong lòng. Nếu cha nương vẫn còn sống, người một nhà hòa thuận, tốt đẹp biết bao nhiêu.

Tiểu Đào cần thận dùng đũa gắp đ`ô lễ lên, hy vọng thông qua phương thức này có thể làm họ có thể nếm thấy hương vị. Lại đem rượu trắng đổ xuống trước mộ, ôn nhu nói: " cha, nương, các người yên tâm. Con cùng Đại Tr`àm ca nhất định sẽ sống thật tốt, chàng đối xử với con rất tốt, con cũng sẽ chiếu cố chàng thật tốt. Hai người ở trên trời nhìn xuống cũng có thể ân tâm."

Phu thê c`âm tay nhau ra v`ê, bắt đ`âu chuẩn bị chuyện ăn tết. Tục ngữ nói: "24 quét nhà, 25 nghi `ân đậu, 26 cắt thịt, 27 thịt gà trống, 28 kéo mì sợi, 29 nặn màn th`âu, 30 tết làm sửi cảo, m`ông 1 chồng mông vái chào.

Cửa ải cuối năm của người nghèo không dễ chịu, nhưng nhà thợ rèn năm này vừa vui mừng lại nhẹ nhàng, phu thê ân ân ái ái ngọt ngào, cái này so với thêm tuổi mới làm sao so sánh được. Buổi tối đêm 30, Hoắc Trầm ở bậc cửa đốt pháo bông, cùng Tiểu Đào ở trong sân cười đùa ầm ĩ.

Chạy mệt, hắn li ền ôm nàng đặt lên đùi mình, ăn mấy đ ồăn vặt trên bàn bát tiên.

" Tiểu Đào, đêm nay chúng ta cùng nhau đón giao thừa đi, thức cả đêm,. Ai ngủ sau li ền được thưởng ngày mai được ăn thêm một chén sửi cảo, thế nào?"

Vụ đánh cược này không có lực hấp dẫn, làm Tiểu Đào cười ha ha: " kia vẫn là chàng ăn nhi `àu hơn một chén đi, ta không có ăn hết được nhi `àu như vậy đâu, ăn nhi `àu như vậy bụng vỡ mất."

" bụng này của nàng đúng là nhỏ thật..." Hoắc Tr`âm vừa nói, vừa đưa tay đến sở soạng, lại bị Tiểu Đào đè tay lại. Lôi kéo cười đùa, gợi lên dục hỏa trong lòng Hoắc Tr`âm.

"Tiểu Đào, nhi ều ngày như vậy r ồi, thân thể nàng đã tốt hơn chưa.?"

Tiểu Đào cảm nhận được ý muốn của hắn, tuy rằng nàng đối với chuyện đó không có ham muốn mãnh liệt như hắn, chính là hắn đối với nàng tốt, nàng cũng muốn cho hắn thoải mái, li ền nhẹ giọng nói: " mấy ngày trước đã tốt r ồi, hôm nay cũng không có chuyện gì. Nhưng mà không phải chàng nói đón giao thừa sao?"

" có chuyện quan trọng như vậy c`ân làm, còn ng cã đây đón giao thừa làm cái gì nha, sóm biết người nàng tốt r`ãi, ta đã sớm không tuân thủ." Hoắc Tr`ân bỗng nhiên đứng dậy, ôm Tiểu Đào đi v`êphía giường đất. Hôn đến thiên hôn địa ám, hôn môi, hôn cổ nàng, bàn tay to sờ lên phía trước, trong mùa đông rét lạnh, hai người lại nóng đến m`ôhôi ướt đẫm.

Đêm này đã định sẵn là một đêm không ngủ, chẳng qua là thay đổi phương thức không ngủ thôi. Bên ngoài tiếng pháo ngoài kia vẫn vang lên không ngừng, trong phòng ấm áp, trên giường đất động tĩnh cũng không h`ênhỏ.

Ý nghĩa món ăn trong ngày tết của người Trung.

Gà nguyên con: tượng trưng cho sự đoàn tụ gia đình.

- Cải bẹ xanh cọng to, để nguyên cây nấu chín, tượng trưng cho sự trường tho.
  - Cá viên, thịt viên: tượng trưng cho sự trường thọ.

- Củ cải trắng: tượng trưng cho sự khởi đ`àu may mắn.
- He trắng để nguyên cọng nấu tượng trưng cho sự lâu dài.
- Cá tượng trưng cho sự dư dả trong năm. Lưu ý là không ăn hết nguyên con.

Chả giò gọi là món ăn may mắn vì nhìn giống thỏi vàng
Tranh tết
Đậu hũ khô

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 64

Mùng 1 năm mới, dựa theo phong tục đ`ài năm mới của Đại Doanh trấn, phải đi tới nhà họ hàng trong tộc chúc tết. Hoắc Tr`àn mang Tiểu Đào trước đi đến nhà nhị thúc, tam thúc, sau lại đi tới những nhà trưởng bối trong Hoắc gia chúc tết.

Khóc miệng Tiểu Đào vẫn luôn hàm chứa ý cười ôn như dịu dàng, đi theo bên cạnh Hoắc Tr`âm theo hắn cúi đ`âu chào hỏi trưởng bối, cho bọn nhỏ ti`ân mừng tuổi, nói mấy câu chúc tết cát lợi.

Đôi phu thê mới cưới cung kính hi ền lành, đương nhiên sẽ được các trưởng bối trong nhà tán thành, sôi nổi khích lệ Hoắc Tr ầm cưới được một thê tử tốt, chúc hắn sớm sinh quý tử. M ồng 2 tết, là v ề nhà mẹ đẻ, hai người mang lễ h ồi môn phong phú đến Đi ền gia.

Xe ngựa mới rẽ vào đường vào cửa nhà Tiểu Đào, đối diện lại xuất hiện một chiếc xe ngựa khác, đường không nhỏ, nhưng cũng không thể cùng một lúc đi được hai chiếc xe ngựa, c`ân phải có một người lùi lại nhường đường.

Người ta là đi ra đường lớn, chính mình vừa mới rẽ vào, Hoắc Tr`ân cảm thấy theo lí thì mình phải nhường đường cho họ đi. Hắn li ên xuống xe dẫn ngựa lùi lại, để cho xe ngựa đối diện có lối đi.

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, người đối diện này chẳng những không cảm kích, còn nhìn hắn trào phúng, lạnh lùng hừ một tiếng, trong miệng không biết là đang lầm bẩm câu gì.

Cái này đã làm Hoắc Tr`âm cảm thấy không vui, li ền lớn tiếng nói: " vị huynh đệ này, ta chủ động nhường lối cho ngươi, chẳng nhẽ là ta làm sai

r'à? Ngươi mặt mũi kia là như thế nào, ngươi có ý gì? Có chuyện gì há m'àm nói thẳng, đừng có l'àm bẩm trong lòng."

Tiểu Đào thấy hắn cùng người khác có tranh chấp li ền từ trong xe chui ra. thăm dò nhìn người phía đối diện, sắc mặt Tiểu Đào li ền ngần ra.

Xe ngựa vội vàng đi vừa nãy chính là tên tai to mặt lớn Phùng Mãn, ng 'ấ trên xe ngựa chính là bằng hữu Tiểu Trân. Bọn họ còn chưa có thành thân nhưng cũng đã đính thân, hôm nay m 'âng 3 tết, có lẽ là đem vị hôn thê v 'ê nhà ăn cơm.

Vốn dĩ, Phùng Mãn đưa vị hôn thê vềnhà ăn cơm không có vấn đềgì, nhưng vấn đề là hai người này cùng là trong một thôn nha, đi vài bước là tới r ã, căn bản không c ân phải dùng xe ngựa. hơn nữa nhà của bọn họ không cùng hướng với nhà Tiểu Đào, đi đường này chẳng phải là đi một vòng lớn sao?

"Tiểu Đào, v`ê nhà mẹ đẻ ăn tết sao, xe ngựa nhà ngươi không t`à nha, bất quá, vẫn là không bằng xe ngựa của Phùng Mãn r`à." Tiểu Trân vừa nói, vừa dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn biểu tình của PHùng Mãn, quả nhiên li àn nhìn thấy tia đắc ý trên gương mặt hắn.

Tiểu Trân cảm thấy bản thân đoán được tâm tư của nam nhân này,trong lòng cũng th'âm cao hứng. ngẫm lại cũng đúng, Phùng gia là nhà giàu ở Đi ền gia thôn, luôn luôn kiêu ngạo, g'ần đây lại mua con ngựa này, Phùng Mãn trên mặt đ'ều là vẻ đắc ý không chịu được. gặp được xe ngựa của nhà Tiểu Đào, Tiểu Trân lại phát hiện ra, không chỉ có Phùng Mãn lớn lên không có anh tuấn cao lớn như Hoắc thợ rèn, mà ngựa nhà Phùng Mãn mua cũng không có cao to như nhà Hoắc thợ rèn, nhưng xe ngựa nhà Phùng gia mua rất đẹp, lại ăn tết lên dùng vải đỏ trang trí qua, trông thập ph'ân vui mừng, xe ngựa nhà Hoắc gia lại xám xịt, không có sơn mới lại.

Tiểu Đào nhìn hai người bọn họ, trong lòng cảm thấy có chút khác biệt, li ền nói cho có lệ: " ừ, ta phải v ềnhà, ta thích xe ngựa nhà ta như vậy, màu sắc rực rỡ như vậy rất khó coi, Đại Tr ần ca, chúng ta đi thôi, cha nương chắc đang chờ ở nhà r ầ."

Từ khi Tiểu Đào chui ra, mắt Phùng Mãn liền dính chặt lên người Tiểu Đào, khóc miệng cười càng khó coi.

Tiểu Đào so với trước kia càng xinh đẹp hơn rất nhi ầu, sau khi thành thân, giống như càng thêm thủy linh, dáng người càng thêm nảy nở. tuy mặc áo bông thật dày nhưng cũng không che được dáng người lả lướt bên dưới, vòng eo kia thất nhỏ nhắn, Phùng Mãn cảm thấy đặc biệt câu người.

Hoắc Tr`âm mày nhíu lại, bực bội. biết hai người kia là người trong thôn này, không muốn theo chân họ gây chuyện, nhưng hắn cũng không cho phép có nam nhân khác dùng ánh mắt như vậy nhìn thế tử của hắn. Hoắc Tr`âm bước lên che trước người Tiểu Đào lại, dùng ánh mắt âm tr`âm nhìn Phùng Mãn.

ở trong thôn này Phùng Mãn là tiểu bá vương quen r à, nếu gặp phải người khác đối với hắn như vậy. hắn đã sớm nhảy dựng lên mà chửi người, nhưng nhìn thấy vóc dáng của Hoắc Tr àm cao lớn, nhìn đặc biệt có sức lực đi, hắn không dám lỗ mãng, nếu muốn đánh đi lên, bản thân khẳng định là bị đánh.

Hai bên tan rã trong không vui, rất nhanh li ền đến nhà Tiểu Đào, Tiểu Liễu cùng Anh tử đã sớm đứng chờ ở cửa. hai người mang lễ tới tặng, vui mừng vào cửa, đương nhiên là được nhiệt tình khoản đãi.

Trong lòng Hoắc Tr`âm nghi vấn, thẳng đến khi đi v`ê mới hỏi: " Tiểu Đào, nam nhân chúng ta gặp sáng nay, ta nhìn thấy ánh mắt nhìn nàng không đúng, rõ ràng là tìm chuyện gây sự."

Tiểu Đào cũng không tính giấu hắn, li ền nói đúng sự thật: "hắn là Phùng Mãn, là tên vô lại trong thôn. Cậy trong nhà có chút ti ền dơ bẩn, đi khắp nơi khoe khoang, còn thích đi khi dễ người khác, nãi nãi ta ham nhà có đi ều kiện tốt, muốn gả ta cho hắn. Ta sống chết không chịu, Phùng gia li ền chèn ép cha, không cho ông đi xây nữa. sau đó, cha vì muốn đi làm, li ền cướp công việc trèo lên làm mái nhà sau đó li ền bị ngã gãy chân. Ta thà rằng đi vào thành làm nha hoàn cũng không gả cho hắn, Phùng Mãn đương nhiên là hận ta r ồi."

Hoắc Tr`âm nghiêm túc nghe, sắc mặt ngưng trọng. Tiểu Đào thấy hắn không nói lời nào, trong lòng li ền có chút lo lắng, vừa định giải thích rõ ràng một chút, li ền thấy hắn đưa tay qua c`âm lấy tay của nàng: " Tiểu Đào, may mắn nàng không có đáp ứng hắn. Bằng không, chúng ta li ền không đến được với nhau nữa r ồi, nàng yên tâm, ta sẽ làm việc thật chăm chỉ, kiếm thật nhi ều ti ền, giúp nhà nàng cũng có cuộc sống tốt hơn, cho nàng xả giận."

Tiểu Đào lúc này mới thoải mái cười: " chàng không c`ân giúp ta xả giận a, chúng ta sống không phải là để cho người khác nhìn. Bản thân sống tốt, mới là quan trọng nhất."

Tiểu Đào thu ần phác chân thành, Hoắc Tr ầm giơ tay xoa đầu nàng xoa nhẹ, cùng nương tử nhà mình âu yếm cười.

Thời điểm ăn tết không họp chợ, sang năm mới buổi họp chợ sớm nhất là 16 tháng Giêng. Cho nên bắt đ`âi từ mông 3 tết, hai người ở nhà trải qua cuộc sống tân hôn ngọt ngào, mãi cho đến 15 tháng giêng, Tiểu Đào biến đổi đa dạng các bữa ăn trong ngày cho Hoắc Tr`ân ăn ngon.

Nam nhân ăn uống no đủ, lại không làm việc, một thân sức lực không có chỗ dùng, cuối cùng tất cả h à báo vào người Tiểu Đào.

Mỗi khi nhìn thấy bộ ngực tr`ân trụi của hắn, cơ bắp cu 'ôn cuộn, Tiểu Đào li 'ên nhớ lại hình ảnh hai người l'ân đ'âu gặp nhau, khi đó nàng cảm thấy thợ rèn này thật quá cường tráng, thật đáng sợ. Hiện tại mới hiểu được, nam nhân cao lớn này không chỉ có thể làm việc, có thể kiếm ti 'ên mà còn có thể mang nàng lên tận trời. (hiểu ý nài không hí hí mị rất sáng mị chả hiểu chì cạ.)

Mấy ngày tân hôn đó, thân thể có chút ăn không tiêu, toàn thân nhức mỏi, Tiểu Đào cũng không có hưởng được lạc thú gì. Nhưng sau khi qua nguyệt sự, đêm 30 đón giao thừa hai người ép buộc lăn lộn cả đêm, nàng mới chân chính hiểu được cái gì mà thỏa mãn sung sướng. Từ lúc đó v ề sau, li ền không còn cứu vãn được nữa, sau nửa tháng hưởng thụ qua các loại tư vi.

- " Tiểu Đào..." hơi thở d`ôn dập, ánh mắt mê mang nhìn gương mặt ki ều mỹ ửng h`ông.
- " ừ....." Tiểu Đào run rẩy nhìn v ề phía hắn, m ềm nhũn c ầu xin: " ngày mai là 16, mở cửa tiệm buôn bán, hôm nay l ần này thôi được không?"

Nam nhân không nói, đưa tay kéo chăn, ôm chặt tiểu nương tử dùng thân thể ngăn lại lạnh giá của tháng giêng.

- " Tiểu Đào ta còn muốn." Hắn cúi đ`àu xuống, hôn xuống đôi môi đỏ mọng đã hơi sưng lên của nàng.
- "ô....không c`àn..." âm thanh đứt quãng của Tiểu Đào trà ra: "đừng, đi ngủ sớm một chút đi được không." Ki àu nhu thân mình đã đạt tới cực hạn, một chút sức lực đ`àu không có.
- " thêm một l'ần." Chuyện khác hắn đ'ều có thể nghe nàng, chỉ có chuyện này là không được.

Thật thoải mái!

Nhìn gương mặt của nương tử d'ân chuyển sang hưởng thụ, Hoắc Tr'ân lại càng thêm ra sức. Lúc này Tiểu Đào đã theo hắn r'âi, hai đùi thon trắng nõn thẳng tắp, ngón chân cuộn lại.

" a...Đại Tr`âm ca, Đại Tr`âm ca..." thân thể Tiểu Đào m`âm mại run lên, khiến cho tâm Hoắc Tr`âm m`âm nhũn.

Sáng sớm ngày 16 tháng giêng, mặt trời rực rõ nhô lên. Hoắc Tr ần nhìn tiểu nương tử trong ngực, thỏa mãn cười khẽ. Tiểu Đào thương hắn, hắn đương nhiên biết. Tối hôm qua nàng đã rất mệt, chính là bởi vì hắn muốn nàng cũng cố gắng b ầi hắn lặn lộn đến hơn nửa đêm.

Nương tử của hắn, hắn đương nhiên không muốn nàng đi ra vất vả buôn bán. Nhẹ nhàng rút tay ra, Hoắc Tr`âm c`âm y phục của mình lên nhẹ chân nhẹ tay đi sang phòng cách vách mặc vào, sợ gây tiếng động làm nàng tỉnh.

Hắn ở trong phòng bếp đem sủi cảo còn thừa lại đêm qua hâm nóng lên đơn giản làm bữa sáng, sau đó li ền đi mở cửa tiệm bán hàng. Mở lò bát quái, nung thiết đi ều, Hoắc Tr ần do dự nhìn xuống hậu viện. Nếu hắn làm việc gõ xuống, có đánh thức Tiểu Đào dây hay không?

Đang rối rắm hết sức, li `ên thấy thân ảnh từ hậu viện đi ra, đang đi ra cửa tiệm. Hoắc Tr `âm vội đi ra đón, đau lòng c `âm tay nàng: " bên ngoài rất lạnh, nàng ra đây làm gì, mau v `êngủ thêm đi, ngủ đến trưa thì hằng dậy."

Tiểu Đào ngượng ngùng cười: " ta nếu ngủ đến trưa mới dậy mọi người sẽ cười chàng cưới v ềnhà một nàng dâu lười."

" quản họ làm cái gì, họ làm sao biết được chuyện trong chăn của chúng ta? Mau v ề nghỉ ngơi thêm đi, hôm nay quán mì không mở." Hoắc Tr ần đây nàng trở v ề.

" chàng sao lại ăn có nửa chén sửi cảo thôi, ăn ít như vậy, làm sao có sức làm việc đây?"

Tiểu Đào không có phản đối, còn quay lại lôi kéo hắn đi v`ê phía hậu viên.

" sửi cảo không còn nhi ều lắm, ta sợ nàng tỉnh dậy đói, li ền không ăn nhi ều, dù sao một lát nữa cũng ăn cơm trưa, không có việc gì." Hoắc Tr ần ôn nhu cười, ánh mắt ấm áp hoàn toàn bao trùm lấy thân ảnh của tiểu nương tử trước mắt.

" ta làm sao ăn được nhi 'âu như thế này, chàng lại đây ăn thêm đi, lát nữa mở tiệm mì, ta lại làm cho chàng thêm chén mì." Tiểu Đào múc từ n 'ài ra chén sủi cảo, cùng hắn ăn sáng.

"Tiểu Đào chúng ta đã nói r'ài mà, nàng không c'àn đi bán mì.nàng nếu chê ta kiếm được ít ti'ên, ta li'èn đánh thêm ít đ'ò nữa, đi vào thành bán, nàng đừng đi mở bán mì được không?" Hoắc Tr'àn m'èn giọng cùng nàng thương lương, thậm chí còn có chút ngữ khí c'àu xin.

Tiểu Đào buông đũa, chu miệng nhỏ: " chính là ta muốn mở tiệm bán mì...chàng...chàng nếu kiên quyết không cho ta mở, ta liền không mở, chính là...ta sẽ rất không vui."

Hoắc Tr`âm yên lặng nhìn tiểu nương tử mà hắn yêu thương, nàng sao lại không thể lười biếng đi một chút nào vậy, ki ều khí một chút, miễn là đừng làm cho hắn đau lòng như vậy.

"Tiểu Đào, nàng mau ăn đi,nàng biết rõ là ta sẽ không miễn cưỡng nàng. Nếu nàng thích, vậy lại mở mấy ngày đi, nhưng không được bán nhi ều mì, mệt mỏi li ền đóng cửa xuống viện nằm nghỉ."

" được.!" Tiểu Đào lúc này mới c`âm đũa lên ăn sủi cảo, Hoắc Tr`âm bất đắc dĩ cười, vừa đau lòng lại chỉ biết sủng nàng, hắn không muốn nàng khó chịu dù chỉ một chút.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 65

Buổi họp chợ đ`àu tiên của năm mới, Tiểu Liễu li en vác rổ đi tới đ`àu phố: "đường táo đây vừa giòn vừa ngọt, đ`àu năm đ`àu tháng ăn một cái li en ngọt cả năm a, cả năm may mắn ngập tràn nha."

Tiểu Liễu vừa tới cửa nhà Thái bà bà, li ền thấy phía đối diện Tr ền Mẫn Đạt hưng phấn mà vẫy tay với nàng: "Tiểu Liễu, mau mau tới đây giúp ta thu ti ền."

Tiểu Liễu vác rổ, không nhanh không chậm đi tới trước tiệm thịt, cười nói: "Tr`àn đại ca, sao lại thành ngươi bán thịt r`ài? Trước không phải là Tr`àn đại thúc sao?" Tr`àn Mẫn Đạt cười như gió xuân: "năm trước thu hoạch tốt, mọi người trong tay đ`àu có ti`àn, năm trước thu mấy đ`àu lợn đ`àu bán xong r`ài. 15 cha nương ta đã chạy vào núi thu thêm mấy đ`àu lợn, việc bán thịt đương nhiên là giao cho ta."

Tiểu Liễu đem rổ đặt cạnh bàn thịt, thu ần thục đứng bên cạnh, vừa hét to thịt lợn hôm nay vừa tươi vừa béo, sau đó lại rao to đường táo giòn ngọt, hai câu không nh ần câu nào.

Người đi hợp chợ nhi `âu lên, bởi vì vừa qua năm, mọi người còn đang đắm mình trong không khí vui vẻ của năm mới, người đi thăm hỏi thân gia vẫn còn, cho nên, người đi mua thịt không ít.

Năm nay Tr'ân Mẫn Đạt trải qua nhẹ nhàng tự tại vô cùng, khuôn mặt thon g'ây mượt mà hơn không ít, nhưng tay ngh'ê bán thịt vẫn không hơn được chút nào. Vẫn như cũ sốt sắng cắt xuống một khối thịt to, cân lên hơi nhi 'âu quá, lại cắt bớt. Mấy đại nương đứng mua hàng sẽ oán giận lầm bẩm: " nhi 'âu hơn chút li 'ân nhi 'âu hơn chút đi, ngươi nhìn ngươi xem, đã chậm chạp lại còn không phóng khoáng."

Tiểu Liễu ở bên cạnh thật sự nhìn không được nữa, đưa tay đẩy hắn sang một bên: "Tr`àn đại ca, ngươi sang bên này lấy ti`ên đi, ta giúp ngươi cắt thit."

Sang năm mới Tiểu Liễu li în 14 tuổi, sau một mùa đông tiểu cô nương lại cao thêm. Dáng người vẫn mảnh khảnh như cũ, nhưng lại mạnh khỏe, người lại càng có tinh th în. Nàng c îm lấy dao cắt thịt, thật nhanh nhẹn cắt thịt cho vị đại nương kia: " đại nương, ngài muốn mua bao nhiều a?"

" ai da, Tiểu Liễu càng ngày càng có khả năng nha, bắt đ`âu bán thịt nữa sao, cho ta một cân đi."

" có ngay!" Tiểu Liễu một tay c'âm thịt lợn, một tay kia giơ dao cắt xuống, xoẹt một cái li ền cắt xong một miếng thịt, đặt lên cân, hơn 9 lạng một chút. Nàng lại đưa tay nhanh nhẹn cắt thêm một miếng nhỏ nữa, túm miếng thịt to vừa nãy lại bao lại cho vị đại nương kia: " đại nương c'âm lấy, chỉ nhi ều không có kém."

Đại nương đ`àu hoa râm liên tục gật đ`àu, cười tửm tỉm mà c`àn thịt đi. Trước khi đi còn không quên chỉ vào Tr`àn Mẫn Đạt mà trách hai câu: "ngươi xem đi, người ta bán thịt sảng khoái như vậy, lại nhìn lại ngươi xem, thật sự là lãng phí nhi `àu năm ăn muối mà."

Tr`àn Mẫn Đạt tính tình tốt, bị người ta nói hai câu cũng không thèm để ý, cười ha hả thu ti`èn, hướng đại nương vẫy tay: " ngài đi thong thả, l`ân sau lại tới a."

Bán thêm mấy người, Tiểu Liễu cắt thịt càng ngày càng thuận tay, tuy rằng không có một dao hạ xuống chuẩn xác như Tr ần thịt lợn, nhưng động tác cắt thịt cực kì nhanh nhẹn mỗi l ần đ ều cắt thiếu một chút, sau lại thêm một ít.

D'ân d'ân g'ân tới buổi trưa, người đến xúm lại ở bàn thịt đ'âu mua xong ra v'ê, Tr'ân Mẫn Đạt nhìn hộp đựng ti'ên đ'ây tràn ti'ên bên trong li'ên hắc hắc cười không ngừng: "Tiểu Liễu, ngươi thật lợi hại, ai có thể cưới được nàng dâu như người thật đúng là hưởng phúc."

Nhóm đại nương kia thật là kì lạ, lúc ta bán thịt bọn họ vạn cái đ`âu không vui, đổi sang thành người bán, li ần tất cả đ`âu vô cùng cao hứng, còn không phải ta cắt thịt chậm một chút thôi sao."

Tiểu Liễu trọn trắng mắt, hận rèn sắt không thành thép mà nhìn hắn một cái, quay đ`àu nhìn bốn phía không có ai, mới nhỏ giọng nói: " bọn họ đối với ngươi không hài lòng, không hẳn là vì ngươi cắt thịt chậm mà chính là phương thức buôn bán của ngươi không đúng, trước cắt một khối thịt to xuống, cân xong lại cắt bỏ đi 2 l'àn, họ li ền cảm thấy ngươi đang là cắt thịt của họ xuống a, giống như ngươi đang cắt thịt thiếu cân cho họ đấy. Ngươi nhìn ta cắt như thế nào? Trước cắt thiếu một chút, sau lại bỏ thêm vào một ít, họ li ền cảm thấy họ đang được lời nha, tâm tình đương nhiên là tốt r ềi."

Tr`ân Mẫn Đạt vừa suy tư lại liên tục gật đ`âu: "a, đúng r`à, đúng r`à, thì ra là như vậy, ta làm sao lại không nghĩ tới a? Tiểu Liễu, ngươi đúng là có tay ngh`êbuôn bán, ngươi thật là thông minh."

Tiểu Liễu đắc ý hất cằm: " Tr`àn đại ca, ngươi vẫn là đi đọc sách đi, ta cảm thấy ngươi không thích hợp buôn bán đâu."

Tr`àn Mẫn Đạt cười cười: "buôn bán có cái gì khó nha, ta từ từ học cũng được mà, học nhi àu thành biết không phải sao? nói nữa, năm nay ta nên định thân r`ài, ta sẽ tìm một nàng dâu có khả năng, vấn đ`ề này không phải là được giải quyết r`ài hay sao."

Tiểu Liễu liếc nhìn rổ của mình, phát hiện ra vẫn còn quá nhi ầu, li ần không vui liếc hắn: " ta giúp ngươi bán được nhi ầu thịt như vậy, sao ngươi không giúp ta bán đường táo? Vậy ngươi tự đi bán thịt đi ta muốn đi bán hàng."

Tiểu Liễu ném dao xuống, xách rổ muốn đi, lại bị Tr ần Mẫn Đạt túm tay lại: "Tiểu Liễu ngươi đừng đi, còn dư lại bao nhiều ta mua hết, không phải là xong r ã sao? xương còn có chưa cạo đâu, tự tay ngươi cạo đi, để lại nhi ầu thịt một chút trên xương đi h ần mới ngon."

" cái này còn tạm được." Tiểu Liễu mím miệng nhỏ cười cười, bắt đ`âu động thủ cạo xương. Mới vừa cắt xuống hai cái, li ền thấy mấy tiểu tử trẻ tuổi đi vào tiệm mì của Tiểu Đào, nhìn trong đám đó, thế nhưng lại thấy cả tên chết tiệt Phùng Mãn kia. Tiểu Liễu nhướng mày, ánh mắt lạnh xuống. Mấy tên xấu xa chạy tới quán mì của tỷ tỷ làm gì? Cuộc sống của tỷ tỷ cùng tỷ phu đang rất tốt đẹp, nhưng Hoắc đại ca lại là người thành thật, đ`âu óc không phải thực sự nhanh nhẹn, vạn nhất hiểu l'ân cái gì đấy li ền không tốt.

Tiểu Liễu lại ném dao xuống, rổ của mình cũng không có c'ầm, trực tiếp hùng hổ đi sang tiệm mì đối diện."

" ai..."

Tr`ân Mẫn Đạt ngốc lăng mà nhìn theo bóng dáng nàng, chạy theo hai bước, thấy nàng đi vào tiệm mì của tỷ tỷ nàng mới yên tâm trở lại, c`ân lấy dao nhỏ tiếp tục cạo xương. Trong lòng cười th`ân: nha đ`âi này đúng thật là hấp tấp, vội đến như vậy sao? li ền một câu cũng không nói gì li ền chạy.

Tiểu Đào thấy mấy người vừa mới vào cửa, nhiệt tình nói: " mấy vị khách quan muốn ăn mì sao? mì rau hay mì thịt?"

Người đ`àu tiên tiến vào Tiểu Đào nhận ra hắn, là đại thiếu gia của Đỗ gia bán rượu –Đỗ Bảo Trụ, theo sát hắn bên cạnh chính là một người mặc áo bông bằng gấm nhìn rất trẻ tuổi, ước chừng t`ân 20, Tiểu Đào không biết người này.

Còn một người phía sau có chút quen mắt, hẳn là người ở trên trấn này nhưng Tiểu Đào không nhớ nổi hắn ta là ai, chính là thời điểm đang cân nhắc li ền nhìn thấy một người nữa theo sau vào là Phùng Mãn.

Tươi cười trên mặt Tiểu Đào cứng đờ, trong lòng li ền nổi lên phòng bị, không biết tên xấu xa này lại muốn đánh cái chủ ý gì, m ồng 2 tết gặp phải hắn coi như là thôi đi, hôm nay lại cố ý đến tiệm mì của nàng chẳng lẽ là chỉ vì ăn mì thôi sao?

" cho chúng ta 4 chén mì thịt kho, nghe nói đây chính là tiệm mì ngon nhất, so với hương vị trong thành còn ngon hơn. Hôm nay vừa vặn có Thôi đại thiếu gia từ trong thành tới, để cho đại thiếu gia nếm thử, nếu làm tốt, nói không chừng tiệm mì của người trong tương lai còn có thể chạy vào trong thành mà buôn bán đấy." Đỗ Bảo Trụ đỉnh đạc ng từ ở bàn bát tiên, lớn tiếng nói.

Ba người khác ng 'ài ba phía còn lại, vừa vặn ng 'ài đủ một bàn.

Vào cửa là khách Phùng Mãn còn chưa nói gì, Tiểu Đào tự nhiên là ngại ngùng tống hắn ra ngoài: "được!, mấy vị chờ một lát, ta hiện tại đi làm mì."

Nàng vừa xoay người đi vào bếp nhỏ, Tiểu Liễu li n đi như bay vào tiệm, ánh mắt sắc bén của tiểu cô nương phóng tới trực tiếp nhìn v phía Phùng Mãn, lại giống như là một lưỡi dao sắc cắm vào bông, không có phản ứng gì.

Phùng Mãn cúi đ'àu nhin bàn, bộ dáng suy tư, cũng không chú ý tới bộ dạng hùng hổ của tiểu cô nương mới vào cửa.

Nhìn thấy mấy người này bộ dáng đứng đắn ăn mì, Tiểu Liễu cũng im lặng không nói gì. Từ cửa sau đi vào, tiến tới g`ân người tỷ tỷ nhỏ giọng nói: " tỷ, sao tên Phùng Mãn kia lại tới đây? Chỉ vì ăn mì thôi sao?"

Tiểu Đào nhìn muội muội chậm rãi lắc đ`âu: " tỷ cũng không biết, từ khi hắn vào cửa cũng không nói chuyện, những người bên cạnh cũng không quen biết. trước cho bọn họ mì đi, nếu hắn thành thật ăn mì li ền thôi, nếu là muốn khi dễ người, dù sao tỷ phu của muội còn ở bên cạnh đấy, phỏng chừng họ cũng không dám làm gì đâu."

Tiểu Liễu quay đ`àu lại nhìn thoáng qua mấy người trẻ tuổi ngoài kia, tuy là một đám tuổi tác không lớn, vừa nhìn cũng không phải loại cường tráng khỏe mạnh gì. Trừ bỏ tên mập Phùng Mãn, ba người còn lại đ`àu rất g`ày, cho dù trói bốn tên lại với nhau cũng không phải đối thủ của tỷ phu.

Tiểu Liễu lúc này mới thoáng yên tâm, nói với Tiểu Đào: " tỷ tỷ, muội cũng đói, tỷ nấu chén mì cho muôi đi."

"được, sắp xong r à đây, hay muội bưng tới hậu viện ăn đi."

" muội tới hậu viện làm gì, họ được ăn mì, muội không được ăn mì? Muội ở tiệm ăn đấy, muội mới không them sợ bọn họ đâu." Tiểu Liễu nhận lấy chén mì, múc một muôi thịt kho, li `ên bưng tới tiệm đưa cho khách.

Ng từ ở kia bốn người đó tựa h to lấy thanh niên áo gấm làm chủ, Tiểu Liễu li th bưng tới đặt trước mặt hắn. người nọ quấy đ tu mì lên, sau đó húp một ngụm nước dùng, li th gật đ tu nói: "không tệ, mì này thật đúng là tin ngon, tiểu cô nương, các người bán mì một tháng kiếm được bao nhiều ti th?"

Tiểu Liễu giật giật khóc miệng, đạm nhiên cười: " chúng ta chỉ biết bán mì thôi nha, nói bao nhiêu thì chúng ta thật sự tính cũng không ra được, người là muốn hỏi một tháng kiếm được nhi ều hay ít sao? Chẳng lẽ người muốn bán mì?"

Thanh niên cẩm y sửng sốt một chút, không nghĩ tới một nha đ`àu nhỏ tuổi lại có tâm tư nhi àu như vậy, thể nhưng lại không chịu cùng hắn nói thẳng.

Li `en cười nói: " ta cũng không có ý gì khác, lại không phải muốn cướp sinh ý của các người, thật ra ta muốn cho các người một cơ hội, cho các người kiếm được đ `eng ti `en lớn."

Tiểu Đào đem ba chén mì khác bưng tới, đặt lên bàn xong, li ền nhẹ giọng nói: "chúng ta người nhà quê không có bản lĩnh lớn như vậy, cũng không nghĩ muốn kiếm quá nhi ều ti ền, đủ ăn đủ mặc là được r ềi. khách quan mau ăn mì a, mì nguội ăn không được nữa."

Hai tỷ muội xoay người li ền đi, làm Thôi Diệp thập ph ần bu ồn bực, nói đến có cơ hội kiếm ti ền, người bình thường không phải là hai mắt tỏa sáng lên, thập ph ần tò mò sao. Hai tỷ muội này lại thực bình tĩnh, bộ dạng một chút cũng không để vào lòng, xem ra việc này có ph ần khó giairt quyết.

Hoắc Tr`àm ở cách vách đang ở cửa tiệm vội vàng rèn sắt, vừa nãy không có chú ý qua bên này. Đánh tốt một cây dao phay, ném vào thùng nước tôi lạnh, li ền đúng lúc nghe được những lời này của Tiểu Đào, cảm thấy có chút không thích hợp, li ền thông qua cửa nhỏ đi qua.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 66

Hoắc Tr`âm vừa vào cửa, hai mắt Đỗ Bảo Trụ đã sáng rực lên, lại không có nói với hắn, mà quay đ`âu lại nói với Phó Lập: " hôm nay chúng ta tạm chắp vá ăn một chén mì này, ngày mai vào thành ăn một bữa no nê, chúc mừng một phen, kiếm được nhi ầu ti`ên lời như vậy, tiêu mấy chục lượng có là cái gì?"

Phó Lập vội vàng gật đ`ài: " đúng vậy, nói tiếp phải là đa tạ Thôi thiếu gia, mang theo ta phát tài a."

Hoắc Tr`âm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đạm nhiên quay đ`âu nhìn v`ê phía Tiểu Đào: " nương tử, nàng cũng cho ta một chén mì đi, ta đói bụng."

" được, chàng chờ một lát, rất nhanh thôi." Tiểu Đào ngọt ngào lên tiếng, ngữ khí nói chuyện hoàn toàn bất đ`ông với mấy người kia.

" tấu tử, cũng cho ta một chén, nương ta vừa đi mua lợn cùng lão cha r 'à, 10 ngày tới ta đành phải nương nhờ ở đây thôi." Tr 'ân Mẫn Đạt xách rổ của Tiểu Liễu đi vào, bên trong đã có sẵn một bao xương đã cạo tốt đương nhiên thịt lại càng còn thừa nhi 'àu.

Tiểu Liễu vừa mới đảo xong chén mì, nhận rổ nhìn vào, li ền biết hắn là đang chiếu cố chính mình. Tiểu cô nương vui mừng cười, đem chén mì vừa trộn tốt, đẩy đến trước mặt hắn: " cảm ơn ngươi, Tr ần đại ca, chén mì này ta còn chưa có ăn đầu, trộn rất kĩ r ầ, ngươi ăn trước đi."

Tr`ân Mẫn Đạt không chút khách khí nhận lấy, vừa ăn vừa khen: " tẩu tử, tay ngh etẩu thật tốt, Đại Tr`ân ca, ngươi đúng là hưởng phúc."

Thời điểm trước khi Tr ần Mẫn Đạt khen Tiểu Đào, Hoắc Tr ầm ít nhi ều sẽ có chút địch ý, trong lòng luôn có điểm không yên tâm. Nhưng hiện tại,

không giống nhau, Tiểu Đào đã là nương tử của hắn, hơn nữa hắn biết rõ ý định lôi kéo làm quen của tên này là gì, cũng li ền cười ha hả tiếp nhận.

Bốn người bàn bên cạnh, khí thế ngút trời mà nói chuyện, đ ề tài đ ều là làm sao để phát tài, r ềi khổ sở không biết tiêu ti ền như thế nào. Tiểu Đào nấu tốt mì cho Hoắc Tr ầm, lại múc một muỗng thịt lớn, ng ềi ở bên cạnh nhìn hắn ăn.

Hoắc Tr`âm không bị câu chuyện phát tài kia dụ hoặc, Đỗ Bảo Trụ bên cạnh đã không nhịn được nữa, mở miệng nói: "Đại Tr`âm, người mỗi ngày rèn như vậy để làm gì? Cùng chúng ta đi vào sòng bạc Thôi gia trong thành, mấy cái đấy kiếm ti`ên mới nhanh."

Hoắc Tr`àm nhíu mày lại, không vui mà ngâng đ`àu lên liếc mắt nhìn hắn một cái: "chuyện các ngươi phát tài ta nghe được, ta không có bản lĩnh lớn như thế, phát đại tài không được như ngươi. Li`àn ở nhà rèn sắt thôi,kiếm mấy văn ti`àn, rất tốt r`ài."

Phó Lập theo sát nói: " rèn sắt là việc rất khổ cực, nhà chúng ta cũng không thiếu ti ền, cha ta tr ồng một vườn trái cây, hằng năm thu hoạch cũng không t ồi. Bất quá, ngươi hiện tại đã thành thân, cũng nên vì hài tử mà suy nghĩ một chút, kiếm thêm chút ti ền, mới có thể cho hài tử của ngươi sống tốt hơn, có phải hay không?"

Thấy đối phương dây dưa không dứt, Hoắc Tr`âm li ền tức giận, cười lạnh: "chính là vì hài tử suy nghĩ nên mới không thể đi đánh bạc đấy, ngươi cho rằng ta chưa hiểu việc đời hả, không biết rằng bài bạc thì táng gia bại sản là chuyện sớm muộn hay sao?"

Thôi đại thiếu biểu tình hơi giật mình, từ khi đến Đại Doanh trấn mở rộng làm ăn, l'ân đ'àu tiên hắn gặp được một người sáng suốt. Trong lòng hắn biết người bình tĩnh như vậy, không dễ dàng bị thuyết phục, đơn giản là cười ha hả: " nếu không phải thấy trấn này hợp ý ta, ta cũng không đem chuyện tốt này nói ra cho các người, nếu vị huynh đệ này không tín nhiệm ta, vậy quên đi, có rất nhi ều người đang muốn phát tài đấy."

Hai bên không hợp ý, vốn dĩ là có thể tan rã trong yên lặng, chính là, người vẫn luôn tr`âm mặc là Phùng Mãn lại đột nhiên quay đ`âu ra nói: "người có phải không dám hay không? Là không có ti`ân hay là hèn nhát?"

Nguyên là hắn đưa lưng v ềphía bên này, Hoắc Tr ần không có để ý đến hắn, giờ phút này Hoắc Tr ần nhìn chăm chú vao hắn, thì ra là tên muốn chiếm lấy Tiểu Đào lúc trước, còn chèn ép cha vợ.

Hoắc Tr`âm li en đứng lên, bước hai bước lớn đến cạnh Phùng Mãn, tay to đưa ra, túm lấy cổ áo Phùng Mãn.

Phùng Mãn bị dọa đến mức trên mặt không còn tia huyết sắc, dư quang khóe mắt liếc nhìn ba người ng còn lại, mới âm th âm kiên định một chút, bên hắn mới là bên nhi ầu người, phỏng chừng tên thợ rèn này cũng không dám làm gì, li ần run rẩy nói: " ngươi...ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ bị ta nói trúng r ầ?"

" phi!" Hoắc Tr`àn không khách khí mà phun cho hắn một ngụm, giống như di àu h`àu quắp lấy gà con, xách theo Phùng Mãn ra tới cửa, sau đó ném thẳng hắn ra đường: " ngươi cút xa cho ta một chút, nhà này không chào đón ngươi, loại người như ngươi không xứng ng à đây ăn mì tiệm này."

Phùng Mãn cả người đ`âu là thịt, ở trước mặt Hoắc Tr ần cao lớn không có chút sức lực đánh trả lại. Bị ném trên đường, lảo đảo vài bước, li ền ngã ng ồi xuống đất. Bị người đi đường nhìn, lập tức thấy rất mất mặt, chỉ vào Hoắc Tr ầm chửi: " tên thợ rèn kia, tiểu gia đến nhà người ăn là để mắt tới người, người còn không biết xấu hổ đánh người."

Hoắc Tr`âm giơ nắm đấm lên, trừng mắt với Phùng Mãn: " ngươi còn chưa chịu cút đi? Còn không cút đi, có tin ta đấm chết ngươi không?""

Tiểu Đào thật sự sợ hắn đánh người, vội vàng đi ra, lặng lẽ kéo tay áo hắn, không muốn cho hắn động thủ.

Phùng Mãn đau mông đến mức nhe răng nhếch miệng, thấy Hoắc Tr`ân muốn động thủ đánh thật, vội vàng té ngãn xuống lại đứng dậy, bỏ chạy trối chết.

Thôi Diệp đứng lên, hai tùy tùng bên cạnh vội vàng đuổi kịp, Tiểu Liễu buông đũa, đi nhanh tới cửa chặn lại: " này, mấy người còn chưa có trả ti n, tất cả hết 20 văn ti n, thiếu 1 xu cũng không thể đi."

Phó Lập hừ lạnh một tiếng: " người của chúng ta đ`àu bị đánh, còn lại trả người ti`àn?"

Tiểu Liễu hất cằm lên, so với lúc nãy giọng lại càng cao hơn: "hữ! Phùng Mãn bị đánh, đó là do hắn đáng đời! Còn dám khiêu khích tỷ phu của ta? Đánh hắn là một chuyện, ăn mì lại là chuyện khác, nhìn chén của các người đi, nước cũng húp cạn r'ữi kìa, còn không biết xấu hổ ăn quyt? Vừa r'ữi không phải nói phát đại tài sao? sao lại có 20 văn ti ền cũng tiếc bỏ ra vậy?"

Ngữ khí Tiểu Liễu sắc bén, giống như dao nhọn mà bay đến. Không chờ 3 nam nhân đối diện nói chuyện, bên cạnh đã có người vỗ tay: "hảo, hảo, một tiểu nha đ`âu xuất sắc, nếu mấy cô nương trong thành đ`âu giống như người thì chắc chắn sẽ không bị khi dễ đâu."

Tiểu Liễu kinh ngạc nhìn qua, thấy trước cửa hai thiếu niên áo gấm, mặt mày hiên lãng, cùng khí chất ba người còn lại bất đồng. ấn tượng đầu tiên cho người ta cảm thấy họ không phải người xấu, cho nên Tiểu Liễu cũng không nói ra mấy lời khó nghe, nhưng vẫn dùng ánh mắt đềphòng mà nhìn một lượt hai thiếu niên mới vào cửa này, không biết rằng lời họ vừa nói chính là nói mát.

Thôi đại thiếu gia vừa nhìn thấy hai người này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cười gượng hai tiếng, chắp tay nói: "Cố thiếu gia, Hoàng thiếu gia, hạnh ngộ hạnh ngộ! Không nghĩ tới ta chân trước vừa tới trấn này, các người thế nhưng cũng đuổi theo tới."

Hoàng Bằng khinh thường nhìn hắn mà ngắt lời: " chúng ta đuổi theo chân ngươi? Chúng ta là tìm thợ rèn đại ca có việc, ngươi muốn gieo tại họa thì tìm người khác mà gieo đi, đừng tới đây trêu chọc bằng hữu của chúng ta."

Mặt Thôi Diệp tr`âm xuống: " nhìn ngươi nói này, cái gì mà tai họa chứ? Ta là có ý tốt muốn giúp hắn kiếm ti`ên, được thôi, con đường phát tài này các ngươi coi thường. Chỉ có thể ngươi đi dương quan của người, ta đi c`âu đôc môc của ta."

Thôi Diệp móc ra 20 văn ti ền căm giận vứt cho Tiểu Liễu, mang theo người rời đi.

Hoắc Tr`âm lúc này mới nghi hoặc mà nhìn v`ê phía Hoàng Bằng: " các ngươi sao lại tới đây? Hôm nay là ngày gì vậy? Người trong thành lại tới trấn nhỏ này họp chợ."

Hoàng Bằng cười ha ha: "chúng ta cũng không phải tới họp chợ, là tới cửa tìm ngươi. Cố Thừa Nam vẫn luôn nhớ thương bảo kiếm của ngươi đâu, vừa qua tết Nguyên Tiêu, li ên ra roi thúc ngựa tìm ta, muốn tìm ngươi đánh một thanh bảo kiếm."

Cố Thừa Nam ở bên cạnh mim cười gật đ`àu: " đúng vậy! Thợ rèn đại ca, thời điểm ăn tết nhị thúc ta v ề nhà, ta cho thúc nhìn xem bảo kiếm của Hoàng Bằng, hắn nói kiếm này thiên kim khó c`àu, người lại chỉ bán cho hắn 300 lượng, thật sự quá trượng nghĩa. Hắn nói ấn theo tay ngh ề của người, chẳng sợ không có thêm huy ền thiết, chỉ đánh ra một thanh tinh cương bảo kiếm so ra còn hơn kiếm sư làm ra, cho nên ta cố ý tới đây thỉnh người đánh cho ta một thanh kiếm tốt."

Tay ngh'ê được tán thưởng, Hoắc Tr'àm rất cao hứng, đem chuyện không vui khi nãy vứt ra sau đ'àu, mời hai người vào cửa.

Tr`an Mẫn Đạt ăn xong một chén mì đứng lên: "Đại Tr`an ca, ta vừa r`a thấy ngươi không đáp ứng bọn họ, li an không nói thẳng. Cái tên Thôi thiếu gia kia nhân phẩm không ra gì a, trong nhà mở sòng bạc, chuyên môn hãm hại lừa gạt người khác. Bọn Bảo Trụ bị hắn lừa gạt u mê r`a, ngươi chờ xem đi, sớm muộn gì họ cũng bị lừa tới táng gia bại sản."

Hoắc Tr`âm gật đ`âu: " ừ, chúng ta đ`âu là người sống thành thật, dựa vào chút tay ngh`ê kiếm chút ti`ân đủ sống thôi, cũng không tính toán một đêm

phất lên. Những chuyện ăn nhậu bài bạc này, vẫn là không dính tới là tốt nhất, miễn cho bị người ta bán còn đếm ti ền cho người ta."

Hoàng Bằng nhiệt tình vỗ vai Tr`ân Mẫn Đạt: " vị huynh đài này không t`âi nha, rất có kiến thức."

Tr`àn Mẫn Đạt cũng vỗ lại tay hắn: " ngươi cũng không t`à, thời điểm ta ở trong thành đọc sách cũng có gặp qua ngươi, ngươi ở trên phố đang đánh một tên lưu manh vô lại."

Hoàng Bằng vừa nghe thấy sự tích anh hùng của mình li ền lập tức hăng hái vô cùng, quơ chân múa tay, bắt đ ầu đem chuyện bản thân trải qua kể lại tỉ mỉ một l ần.

Tiểu Liễu ở bên cạnh nghe được, thì ra thiếu gia trong thành cũng có người tốt không khinh nam bá nữ, lại còn chính trực dũng cảm: " thì ra người chính là nhị thiếu gia nhà giàu kia, thật không nghĩ tới người lại là một người trượng nghĩa như vậy."

Hoàng Bằng vui mừng nhất chính là chuyện có ngươi khen hắn, đặc biệt lại là cô nương trước mắt này khen, hăng hái hẳn lên: " ngươi cũng không t cũ nha, miệng lưỡi rất lợi hại, ta rất thưởng thức cô nương như ngươi vậy, linh khí lanh lợi không chịu khuất phục."

Cố Thừa Nam cùng Hoắc Tr`ân tỉ mỉ nói lên thanh bảo kiếm của mình muốn có như thế nào, Tiểu Liễu cùng Hoàng Bằng càng nói càng hăng, ng ồi vào bàn bát tiên, nhiệt liệt thảo luận chuyện trong thành. Tiểu Liễu mặt mũi hâm mộ nói: " ta lớn như vậy, còn chưa có vào trong thành l`ân nào đâu, năm nay nhất định ta sẽ vào chơi một l`ân."

"được a, người muốn vào trong thành, liền tới tìm ta đi, thợ rèn đại ca biết rõ đấy, ta dẫn người đi xem bảo bối trân quý, có đá mắt mèo Tây Vực, trân châu đen Hải Nam, còn có đá kim cương đặc biệt cứng nữa, rất sáng rất đẹp. Ta vốn dĩ muốn đem nó đập nát ra, r ềi khảm lên vỏ kiếm, chính là nó quá cứng, căn bản đập không được."

Tiểu Liễu hai mắt phát sáng nhìn Hoàng Bằng, lần đầu tiên biết được thiên hạ có thứ thú vị như vậy. Tiểu cô nương nhà nông, sinh ra một loại xúc động muốn như thiếu gia Hoàng gia, muốn đi ra ngoài ngao du ngũ hồ tứ hải.

" cạch!" một tiếng giòn vang, là Tr`ân Mẫn Đạt đem đũa ném trên mặt bàn, thở phì phò nói một câu: " hừ, ta không quen với bạch nhãn lang!"

bạch nhãn lang (白眼狼) — hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa.

Tâm sự tuổi hồng: hôm nay bất chợt nghĩ đến thử tìm truyện Tiểu Đào, truyện mình edit xem nà có tìm thấy trên chú gg không, thì thấy có khá nhi ầu trang truyện lấy về, nhưng mà đấy cũng bình thường (đi ầu hiển nhiên không thể thiếu được). Nhưng mị lại thấy có một bạn có đăng và bê nguyên chỗ văn án, thêm cả mấy cái kaomoji vềluôn, kèm theo 20 chương đầu, (và 50 chương sau là của bạn đó tự làm), có ghi ngu ồn là lấy từ truyenfun về, ok mị cũng lên truyenfun tìm trang có ghi ng edit là shitbaydaytroi đấy chính là mị. Nhưng khi bê vềnhà bạn ấy lại k thèm ghi ngu ồn là mị vô dù nó khá nà lù lù ở đó.

Mị khá là dễ tính chả sao cả, bê v ề cx được. Nhưng ở chương thứ 20 (của mị làm) có một bạn cmt khen truyện thì bạn ấy vào trả lời " tớ edit có mỗi cậu đọc thôi"

Mị tính hỏi nhưng lại thôi, nhỡ như bạn ấy nghĩ con lợn nhựa m cũng đi đăng lại truyện của người ta đấy thôi. Thì lại chán, nên đành rút lui v ềnhà tâm sư một chút.

(hoặc cx có thể tâm h`ân này k tốt nên suy bụng ta ra bụng người câu trên)

Haizz gắt gỏng như vậy có lẽ là do dạo này thức đêm nhi àu tâm sinh lí thay đổi r ài. Trán mọc một chùm mụn $(_{\Pi \longrightarrow \Pi})$

Có lẽ cố gắng xong sớm hai bộ này r ${\bf \hat{a}}$ nghỉ một thời gian cho mụn nó xẹp xuống thôi.....

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 67

Tiểu Liễu vừa nghe Tr`ân Mẫn Đạt nói, lập tức cảnh giác ngẩng đ`ài lên nhìn một vòng trong phòng. Tỷ tỷ đang thu dọn mấy chén mì, đi vào phòng bếp nhỏ bận việc. Trừ bỏ bản thân đang nói chuyện với Hoàng Bằng, cùng tỷ phu đang nói chuyện với Cố Thừa Nam, cũng chỉ còn lại Tr`ân Mẫn Đạt.

" ngươi có ý gì? Nói ai vậy? Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, đừng chỉ cây dâu mắng cây hòe." Tiểu Liễu nói thẳng.

Tr`àn Mẫn Đạt thở phì phì đứng lên: " nói là đang nói mình, không được sao? ta nào có chỉ cây dâu mà mắng cây hòe ta cùng lắm chính là...hận sắt không thành thép."

Hắn bước nhanh đi ra ngoài, Hoắc Tr`âm nghi hoặc nhìn theo Tr`ân Mẫn Đạt đang thở phì phì đi ra ngoài liếc mắt một cái. Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hắn chưa từng thấy tên tiểu tử này đi đường uy vũ hùng hổ như vậy.

Tiểu Liễu trừng mắt nhìn theo hắn, không nói chuyện, tiếp tục hướng sang Hoàng Bằng hỏi thăm chuyên trong thành.

Cố Thừa Nam nói xong chuyện bảo kiếm với Hoắc Tr`âm, dài ngắn như thế nào, sau đó lấy ra từ trong ngực một quyển sách nhỏ đưa cho hắn: "hôm nay ta tới vội vàng, cũng chưa mang lễ vật tết cho người, ngày tết, sách này li `ên tặng cho người, phỏng chừng là người sẽ sử dụng được."

Cố Thừa Nam cười hắc hắc không ngừng, thiếu niên 15 tuổi, cười đến xấu xa. Hoắc Tr`ân không rõ nguyên do, li ân xem cũng không xem, đem quyển sách đưa trở lại cho Cố Thừa Nam: " ta cũng không biết được mấy chữ, còn xem sách làm gì? Ngươi mang v`êtự minhgf xem đi."

Cố Thừa Nam liếc mắt nhìn Tiểu Đào đang bận việc trong bếp nhỏ, lại nhìn Tiểu Liễu ng 'à bên bàn kia, không có mặt mũi nói thẳng ra, li 'ên giữ chặt tay Hoắc Tr 'àm lại, kéo hắn sang tiệm rèn.

Hoắc Tr`âm không hiểu gì: " ngươi làm gì vậy? Sao lại kéo ta tới đây?"

Cố Thừa Nam th`ân th`ân bí bí mở quyển sách nhỏ ra, cho hắn nhìn một trang mở đ`âu: " đây là lễ vật tân hôn ta cố ý mang tới a, không chừng là người c`ân tới nó."

Hoắc Tr`âm cứ nhìn thấy sách li ền đau đ`âu, giờ phút này lại bị hình vẽ trên trang giấy hấp dẫn t`âm mắt. Thiên a, trên đời này lại có loại sách như thế này sao, sao trước đây hắn chưa từng nghe nói qua.

Nhìn sắc mặt Hoắc Tr`âm từ khinh thường biến thành giật mình ngốc lăng nhìn, sau đó là thập ph`ân kinh hỷ đem sách cướp qua, Cố Thừa Nam đắc ý cười xấu xa: " thế nào, đẹp đúng không, ta biết a, nam nhân thành thật giống như người, khẳng định là chưa bao giờ biết tới thứ tốt này."

Hoắc Tr`âm c`âm sách trong tay, tay run run mở vài trang, mặt đỏ tai h`ông, sau đó vội vàng cất vào trong ngực: "hảo huynh đệ, người nghĩ cho đại ca như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người, yên tâm đi, bảo kiếm này ta khẳng định sẽ làm thật tốt, tuy rằng không thể so sánh với kiếm huy ền thiết, nhưng khẳng định là so với kiếm thường tốt hơn vài ph`ân."

Cố Thừa Nam xem ra bản thân đã đưa đúng lễ vật r ồi, cao hứng cười không ngừng, cùng Hoắc Tr ần ước định ngày lấy kiếm, li ền gọi Hoàng Bằng đang thao thao bất tuyệt đi v ề.

Tiểu Liễu đưa ra đến cửa, nhìn hai thiếu niên ng tiên ngựa giơ roi thúc ngựa rời đi, không khỏi sinh ra chút hâm mộ. Đáng tiếc bản thân không phải là nam nhân, nói cách khác nàng thật sự muốn được giống như bọn họ cũng được cưỡi ngựa phóng như bay. Xoay người vào cửa, Tiểu Liễu thấy bên trong rổ của mình, bên trong còn có một nửa đường táo chưa được bán, lại có một bao giấy d'âu lớn, bên trong có mấy miếng xương còn thừa rất nhi tàu thịt bên trên.

Tiểu cô nương giật mình, giống như vừa trong mộng tỉnh lại, thấy được hiên tai của bản thân mình.

Đúng vậy, cho dù nàng giống như bọn họ thì như thế nào, là một nam nhân thì sao, nàng cũng không có khả năng giống như người ta cưỡi ngựa như bay, bởi vì nhà mình căn bản không có ngựa, cũng không mua nổi ngựa.

Thôi vẫn là suy nghĩ chuyện trước mắt đi, bán đường táo lâu như vậy chắc mọi người cũng có chút chán. Thỉnh thoảng thay đổi loại mới, bởi vì giá cao hơn, cũng không có mấy người bỏ được ti ền ra mua, phải nghĩ ra biện pháp mới để tăng thu nhập mới được.

Vừa đến buổi tối, Hoắc Tr`ân chờ không được mà ôm Tiểu Đào lên giường, đem sách nhỏ giấy trong ngực lấy ra đưa cho Tiểu Đào nhìn. Sau đó tiểu dào đỏ mặt ném sách xuống đất: " sách bậy bạ gì thế này, mau c`ân nó đem đi đôt đi."

Nhìn bộ dạng nương tử then thùng, Hoắc Tr`àm cười ha ha, xuống giường đất nhặt sách lên lau lau mấy cái, lại sợ Tiểu Đào bắt hắn đi đốt sách, li ền đi vào đông phòng giấu kín.

V`ê sau cuộc sống của đôi phu thê mới cưới càng thêm muôn màu muôn vẻ. Hoắc Tr`âm lúc này mới hiểu ra, người trong thành thì ra có nhi ều cái hay ho như vậy. Tiểu Đào bây giờ mới biết được thực lực chân chính của Hoắc Tr`âm, nam nhân quá cường tráng, làm người ta thật sự vừa yêu vừa hận.

Sang tháng hai, thời tiết ấm áp hơn nhi ầu, Tiểu Đào gieo mấy hạt giống cây vào chậu hoa, mấy hạt giống bắt đầu nảy mần ra mấy ch ầi non xanh nho nhỏ. Ăn xong cơm chi ầu, nàng li ần đem chậu hoa vào trong phòng, sợ mấy mần non bị lạnh chết.

Hoắc Tr`âm từ phía sau ôm lấy nàng, không nói lời nào bắt đ`âu hôn lên tai nàng. Tiểu Đào biết hắn lại muốn làm gì, không giống như thường ngày, xấu hổ mà theo hắn. Mà là xoay người lại, vươn tay nhỏ ra phi

thường kiên quyết đẩy hắn ra: " tối nay không được, chàng cho ta nghỉ hai ngày đi."

G`ân đây Hoắc Tr`ân giống như cá gặp nước, đắm chìm trong ân ái ohu thê không có biện pháp biết tự ki ân chế bản thân lại, bỗng nhiên bị cự tuyệt, hắn bày ra vẻ mặt mơ h`â " Tiểu Đào, nàng sao vậy? Chuyện này c`ân phải nghỉ ngơi nữa sao? ta nhìn thấy nàng tối qua rất thoải mái mà, cũng không thấy đau đớn gì nha."

Tiểu Đào mím môi, cúi đ`àu nhìn xuống đất, hít một hơi thật sâu, rốt cuộc lấy hết can đảm, nhìn thẳng vào mắt hắn, ôn nhu nói: " nguyệt sự đã trễ mất 10 ngày r à, ta nghĩ, ta nghĩ, có lẽ là...là có r à."

" có....có cái gì?" Hoắc Tr`ần th`ần kinh thô còn chưa có hiểu chuyện gì xảy ra.

Tiểu Đào thẹn thùng tức giận liếc nhìn hắn một cái, tức giậm chân, xoay người trèo lên giường không thèm để ý đến hắn nữa: " có chính là có, chàng sao lại còn chưa hiểu ra."

Hoắc Tr`âm gãi gãi đ`àu nghĩ một lát, bỗng nhiên đập một cái vào đ`àu mình, bừng tỉnh đại ngộ: "nàng nói là nàng có thai, có hài tử! Thật sao? nhanh như vây, chúng ta li ền có hài tử r 'à!"

Hoắc Tr`àm đặc biệt sung sướng, chỉ cảm thấy trước mắt có vô số pháo hoa đang nở rộ, cả người giống như đang trên mây, chân có chút nhũn xuống, hắn nhấc chân đi đến trước giường đất, cũng không biết bản thân đi như thế nào tới đây. Không dám đưa tay ôm Tiểu Đào, chỉ cần thận c`âm lấy tay nhỏ của nàng run giọng hỏi: " thật sự có thai sao, ta thật sự có chút không thể tin được đâu? Tiểu Đào, nàng véo ta một cái đi, xem ta có đau hay không."

Tiểu Đào không nỡ véo hắn, khuôn mặt nhỏ đỏ lên ki ầu thanh nói: "cũng không chắc chắn đâu, còn phải chờ thêm một thời gian nữa, tìm đại phu nhìn một cái mới có thể xác định được."

Nhắc tới đại phu, Hoắc Tr`âm bỗng nhiên tỉnh táo lại, kinh hỷ trên mặt thay bằng vẻ lo lắng: "Tiểu Đào, nàng mới 15 tuổi, còn chưa có đến sinh th`ân nữa. nếu thật sự có thai, có thể sẽ...tuy rằng l`ân trước lão đại phu trong thành nói không có việc gì, nhưng ta vẫn lo lắng."

Thân thể nàng có bao nhiều m`êm mại, hắn là trượng phu đương nhiên biết rõ. Tuổi của Tiểu Đào đích xác còn nhỏ, thân mình cũng ki ều ki ều nhược nhược, nếu giống mấy nữ nhân trong thôn kia cao lớn thô kệch thì hắn đã không lo lắng đến mức như vậy.

Tiểu Đào trong lòng cũng có chút không yên, hai người lập tức thương lượng tốt, mấy ngày nữa, thời tiết tốt li ên đi vào thành, tìm lão đại phu kia bắt mạch.

Đêm đó, Hoắc Tr`âm ngoan ngoãn thành thật chui vào ổ chăn, không dám chạm vào Tiểu Đào, đôi chân dài cũng thật cẩn thận co lại, sợ áp lên bụng nàng.

Lại qua 10 ngày, nguyệt sự của Tiểu Đào vẫn chưa tới, cái này cơ bẩn đã có thể xác định được. Vì thế Hoắc Tr`âm buộc xe ngựa, đưa Tiểu Đào vào trong thành bắt mạch.

Ánh mặt trời ngày xuân trong trẻo, hai bên đường nhỏ hàng liễu xanh non dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra hơi thở tươi mát, lúa mạch non sau mùa đông cũng vươn mình đón ánh nắng xuân, sung sướng mà run run thân mình.

Xe ngựa đi trên đường nhỏ, hai người dọc theo đường đi cười nói không ngừng, chỉ là, Hoắc Tr ần cho xe ngựa chạy quá chậm, tới g ần trưa r ầi mà bóng dáng cổng thành cũng chưa thấy. Tiểu Đào nhịn không được thúc giục hắn: " chàng chạy nhanh lên chút a, cứ như vậy, đến đêm chúng ta cũng không v ềđược nhà."

Hoắc Tr`àn nhìn nương tử, hơi hơi mim cười:" không vội, chúng ta từ từ đi, vạn nhất làm nàng hoảng sợ thì sao bây giờ? Hôm nay buổi tối ta cũng không tính toán v`ê nhà, chúng ta ở lại trong thành, mua thêm chút đ`ô bổ cho nàng mai chúng ta lại v`ê."

Tiểu Đào biết hắn đau lòng nàng, tiêu ti ền vì nàng, trong lòng ngọt như mật, chính là có chút rối rắm: " được, nhưng mà ở khách điểm rất lãng phí ti ền nha, giường đất trong nhà lại bỏ không."

"không sao, chút ti ền này tính là cái gì. Sắp tới là cày vụ xuân, người tới làm lưỡi lê rất nhi ều, lưỡi lê sắt là đ ò vật lớn, một cái cũng kiếm được mấy chục văn. Hơn nữa Cố thiếu gia kia vừa định một thanh bảo kiếm, nói phải được 300 lượng đấy, chúng ta có rất nhi ều ti ền."

Nam nhân có bản lĩnh, có thể kiếm ti ền, lại không tiêu loạn, trong lòng Tiểu Đào li ền kiên định, li ền không nói cái gì nữa, nhìn bốn b ề vắng lặng, dịu ngoan dựa vào vai hắn, trên đường tràn ngập hương hoa dại ven đường, xe ngựa chậm rãi chạy trên đường.

Buổi chi ều li ền vào thành, bọn họ lại đến y quán lớn nhất kia, tìm được lão đại phu trước kia bắt mạch cho Tiểu Đào.

Tiểu Đào ng à trên ghế, nhẹ nhàng đem cánh tay đưa lên, Hoắc Trần đứng bên cạnh nàng, thập ph àn khẩn trương mà nhìn lão đại phu: " đại phu, ngài cần thận xem mạch cho nương tử của ta, nhìn xem thân thể nàng như thế nào?"

Lão đại phu đè tay lên mạch đập của Tiểu Đào ngưng th`ân xem mạch, lại nhìn mí mắt, lưỡi, hỏi có cái gì không khỏe không. Cuối cùng lão nhân gia tươi cười: " là hỉ mạch, không sai, tiểu tức phụ nhà ngươi tuổi tác không lớn, nhưng thể trạng cũng không tệ lắm, mạch tượng tr`ân ổn mạnh mẽ, hài tử tương lại chắc chắn cũng là đứa trẻ khỏe mạnh, trở v`ê dưỡng thai cho tốt, không c`ân suy nghĩ vớ vần."

Hai người liếc nhìn nhau, vui mừng cười cười, lúc này mới yên tâm. Hoắc Tr ần cao hứng cười không khép được miệng vào, không nhịn được mà tự lầm bẩm: " ta sắp làm cha, thật tốt quá! Giờ này năm trước ta còn đang một thân một mình, hiện tại, có nương tử, lại có hài tử, cuộc sống thật là...thật sự rất tốt, rất đẹp."

Lão đại phu bị hắn chọc cười ha hả, Tiểu Đào cũng mím miệng cười.

Kế tiếp chính là vui vẻ mua mua, Hoắc Tr`âm cũng mang tới đủ ngân lượng, nghĩ đến Tiểu Đào v`ê sau bụng lớn, y phục bây giờ không thể mặc được nữa, li ần ở trong thành mua vải, mua vải bông thật xinh đẹp, là loại mà ở trong tiệm vải trong trấn không có, màu sắc hoa văn đ`âu rất đẹp.

Lại nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng, lại mua thêm hai thất vải, một thất màu nhạt, một thất thẫm màu, cho dù là nữ hay nam đ'àu dùng được.

Nhìn thấy bên đường bán trống bỏi, Hoắc Tr`âm li ên đi không được nữa, chọn một cái, một quả c`âu da, cười tủm tỉm mà đặt lên xe ngựa.

Tiểu Đào nhịn không được cười hắn: " hài tử tới mùa thu mới sinh đấy, chàng sớm như vậy đã mua đ'ô chơi cho hài tử r'ã, cũng không chơi được nha."

"không sao, ta trước giữ cho nó, không chơi được, ta chơi trước." Nhìn thấy đồ của hài tử, Hoắc Tr`àn li ền đặc biệt thích, không khống chế được mà muốn mua, giống như hài tử nhà hắn rất nhanh li ền có thể chui ra, đứng trước mặt hắn nhảy nhót lung tung vậy.

ở khách điểm một đêm, ngày hôm sau lại mua một đống lớn đ`ò ăn vặt, Hoắc Tr`àn đánh xe châm rãi đi v`êtrấn nhỏ.

Nhìn thấy trống này lại nhớ tới h'ấi còn bé tí, trung thu c'ần trống lắc từ đ`àu ngỗ v'ề nhà r'ấi bị ba con chó to đùng hàng xóm đuổi theo cắn rách cả mông (T) rách luôn cả qu'ần mới mẹ mua cho để đi phá cỗ trong lớp. (* T)

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 68

Hoắc Tr`âm vội vàng dắt xe ngựa vào cửa nhà, vươn hai tay ra muốn ôm Tiểu Đào xuống xe. Tiểu Đào mím miệng cười th`âm, không chút khách khí mà đẩy tay hắn ra: " nhìn chàng xem, ta không phải là bà lão 80 tuổi đâu, tự mình còn không xuống xe được?"

Hoắc Tr`âm cười hắc hắc không ngừng, trên mặt đ`âu là vui mừng: " chờ tới khi nàng 80 tuổi, ta li ân 90, đến lúc đó thật sự có khả năng không ôm được nàng"

Tìm được cơ hôi, hắn nhanh chóng xuống tay, đôi tay rắn chắc hữu lực ôm lấy Tiểu Đào, vững vàng thả nàng xuống đất.

" chàng..."

Tiểu Đào thực sự không biết nói gì mới được, vừa bất đắc dĩ lại ngọt ngào.

Thái dương đã ngả v`ê Tây, buộc xem thu thập đ`ô đạc xong Tiểu Đào bắt đ`âu làm cơm chi ều.

Hoắc Tr`âm cho ngựa ăn cỏ khô, li ền đi vào bếp thấy Tiểu Đào đang nhào bột, bước chân lên trước: " Tiểu Đào, nàng còn có thể nhào bột sao? để ta làm đi."

Tiểu Đào ngẩng nhìn hắn mim cười: " ta chỉ là mang thai thôi, cũng đâu có phải tàn phế nha, chàng đừng khẩn trương như vậy. Nàng dâu nhà ai mà không mang thai đâu, chẳng lẽ cả một năm đ`âu nằm trên giường không cử động sao?"

Thật ra Hoắc Tr`âm cũng biết, mấy nàng dâu trong thôn đ`âu không có yếu ớt như vậy, vác bụng to đi làm việc cũng có rất nhi `âu người. Nhưng

hắn chính là không yên tâm, nhìn Tiểu Đào làm chút việc, trong lòng hắn đ`âu thấy khó chịu.

" Tiểu Đào, tiệm mì nhà ta cũng không thể mở được nữa. tuy rằng đại phu nói thân thể nàng không t cũ, mạch tượng của hài tử cũng khỏe mạnh, nhưng cán bột là công việc rất tốn sức, nhi cũ lúc nhi cũ khách nhân một mình nàng cũng không lo lắng được nhi cũ việc như vậy, nàng đừng làm, ở trong viện làm y phục cho hài tử đi."

Tiểu Đào tuy rằng rất muốn làm việc kiếm ti ền, nhưng nàng cũng biết được bên nào nặng bên nào nhẹ, Hoắc Tr ầm đã hai mươi mấy tuổi, đương nhiên là muốn sớm một chút có hài tử: " ta có thể không đi bán mì, nhưng tiệm để không cũng không tiếc, nếu không mình cho thuê, hoặc là để cho Tiểu Liễu dùng."

Hoắc Tr`ần nghĩ nghĩ, sau đó lại chậm rãi lắc đ`ầu: " Tiểu Đào, ta không muốn cho thuê. Không muốn người ngoài tới đến nhà chúng ta, quá nhi ều chuyện. Cuộc sống của chúng ta như vậy là tốt r`ầi, cũng không nghĩ cho Tiểu Liễu thuê, không phải ta keo kiệt mà là...nếu Tiểu Liễu tới bán, chắc chắn sẽ có lúc vội nàng đương nhiên sẽ ra giúp một tay, ta không muốn nàng phải làm việc, Tiểu Đào...."

" được, vậy nghe chàng, tiệm mì đóng cửa không bán." Tiểu Đào tính tình dịu ngoạn, nếu Hoắc Tr`âm kiên trì như vậy, nàng cũng không cố tình làm ngược lại với hắn nữa.

Ăn xong cơm chi ều, Hoắc Tr ầm cướp chén đi rửa, lại đun một n ềi nước nóng, đem cho Tiểu Đào rửa chân. Tiểu Đào thấy hắn ngược xuôi bận rộn vì mình, li ền muốn cười.

" hơn nửa năm nữa mới sinh đứa nhỏ đấy, chẳng lẽ chàng muốn mỗi ngày đ'ều h'àu hạ ta như vậy sao?" Tiểu Đào ng 'à trên giường đất, cười nhìn hắn.

Hoắc Tr`âm c`âm chân nhỏ của Tiểu Đào trong tay, nhẹ nhàng xoa nắn. Nghe thấy nàng nói như vậy, li ền ngẩng đ`âu lên ôn nhu nhìn nương tử nhà mình: " mỗi ngày h'ài hạ nàng, ta cũng vui, hắc hắc! Chờ v'è sau có đứa nhỏ, ta lai h'ài ha cả hai."

Tiểu Đào cảm thấy mĩ mãn, vươn tay ra chạm vào mặt Hoắc Tr`âm, cúi người xuống nhẹ nhàng hôn một cái. Hoắc Tr`âm nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm thụ đôi môi ướt át m`âm mại của nương tử, trong lòng giống như có dòng nước ấm chảy qua.

Ngày hôm sau, Hoắc Tr`âm đem chiêu bài bằng thép kia gỡ xuống, lại đem khóa lớn khóa cửa tiệm lại. Người muốn vào ăn mì tò mò hỏi hắn: " tiệm mì nhà các người 10 ngày nay cũng không có mở, hiện tại còn gỡ chiêu bài xuống, v `esau có mở nữa hay không?"

Lúc này, Hoắc Tr`âm li`ên sẽ đặc biệt tự hào hất cằm, tr`âm giọng ho khan một tiếng thanh thanh giọng, sau đó mặt mũi sáng bừng mà nói: " không mở, nương tử nhà ta có hỉ."

Mọi người nghe thấy vậy cũng đ'àu vui vẻ.

" mới thành thân không bao lâu nha, li en có hỉ r ci a."

"được, được, Hoắc thợ rèn người rất có khả năng."

Hoắc Tr`àn cười ha ha, mặt mũi đắc ý vô cùng. Làm việc càng ngày càng có sức lực, hắn của hiện tại không giống như hắn của trước kia, hiện tại hắn được ăn ngon mặc â´m, có nương tử, có hài tử, hắn càng phải ra sức kiếm nhi `àu ti `èn mới đúng.

Tiểu Liễu nghe được Tiểu Đào mang thai, li ền chạy tới hậu viện xem nàng, nhìn một vòng xem tỷ tỷ, cũng không thấy có cái gì khác trên người, li ền tò mò hỏi: " thật là đang có thai sao? muội nhìn tỷ không khác trước kia nha, còn có không phải nương nói không thể sớm hoài hài tử sao? tỷ phu còn th ề sắt son đảm bảo, thành thân xong sẽ không viên phòng, chờ tỷ cập kê r ồi mới viên phòng, muội vẫn cho rằng là tỷ phu là một người thành thật đáng tin cậy, hắn như thế nào không suy nghĩ cho tỷ như vậy?"

Tiểu Đào đang cắt một miếng vải, muốn làm cho Hoắc Tr ầm y phục mùa xuân, thấy muội muội tức giận, li ền cười nói: "đừng trách tỷ phu muội, hắn vốn không tính toán cùng ta viên phòng, ta lại không đành lòng làm vậy, sau đó đi vào thành tìm lão đại phu bắt mạch. Lão nhân gia nói không có việc gì, ở kinh thành còn có rất nhi ều cô nương 13, 14 tuổi thành thân làm nương r ầi. Hơn nữa hôm qua chúng ta đã vào thành, đại phu nói yên tâm, nói thân thể ta rất tốt đứa nhỏ trong bụng cũng khỏe mạnh, muội cứ yên tâm v ề đi, v ề nói với cha nương, để cho họ yên tâm không phải lo lắng."

Tiểu Liễu chớp chớp mắt, tò mò nhìn tỷ tỷ một vòng: "được a, đại tỷ, tỷ còn có thể có chủ ý này đấy. trước kia thế nhưng muội không biết tỷ có thể nghĩ ra được chủ ý này."

Tiểu Đào cũng cảm thấy từ khi có Hoắc Tr`âm, tính tình của bản thân đích xác có thay đổi. Có người mình thích, để ý thật đúng là không giống nhau, thay đổi này làm nàng rất thỏa mãn, cũng rất vui sướng.

Tiểu Đào đem mấy đ ồ ăn vặt hôm qua mua trong thành ra, cùng Tiểu Liễu vừa ăn vừa nói chuyện phiếm: "Tiểu Liễu, muội cũng không còn nhỏ nữa, nên định thân r ồi. Ta nhìn thấy Tr ần Mẫn Đạt g ần đây đối xử với muội ngày càng tốt. Muội nghĩ thấy như thế nào?"

Tiểu Liễu đem bánh hoa h`âng bẻ ra, muốn nhìn xem nhân bên trong như thế nào mà làm ra được.

" hắn a, lòng dạ thật là hẹp hòi, mấy ngày hôm trước, mấy người nhị thiếu gia kia tới, muội chỉ muốn hỏi thăm mấy chuyện trong thành mà thôi, hắn li ền khó chịu, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Từ hôm đó, muội li ền không thèm để ý đến hắn nữa, cũng không đến giúp hắn bán thịt nữa. đáng đời hắn, hắn bây giờ a, một mình lo không hết việc, đâu có liên quan gì tới muội đâu."

Tiểu Đào bật cười vui vẻ nói: " ngày đó đích xác thấy hắn hùng hổ thờ phì phì đi ra khỏi cửa, thì ra nguyên nhân là do ghen tị nha. Như vậy cũng tốt, không phải lòng dạ người ta hẹp hòi, cái này chứng minh là trong lòng hắn có muội, nhìn không được muội cùng nam nhân khác nói chuyện. Muội

cũng đừng yêu c'àu quá cao, hắn nếu chủ động mở miệng tới tìm muội, muội li ền tha thứ cho hắn đi. Mấy tiểu tử trên trấn này, muội nhận thức không ít đi, tốt hơn so với Tr'àn đại ca không có được mấy người đâu."

Tiểu Liễu ng 'ài ăn vặt, trong đ àu nghĩ tới mấy tên trong trấn chưa lập gia đình một l'àn, thật đúng là không tìm được mấy người hơn với Tr'àn Mẫn Đat.

" được r`ấi tỷ, tỷ lo cho cuộc sống gia đình tỷ kia kìa, cũng đừng vì muội mà phải lo nghĩ nhi ầu, muội tự mình biết rõ, tỷ từ từ ăn đi, muội đi bán hàng đây."

Tiểu Liễu đứng dậy, c`ân rổ đứng lên.

" muội mới ăn có mấy miếng thôi a, ăn nhi ều một chút, còn có nhi ều như vậy." Tiểu Đào đối với muội muội của mình rất hào phóng.

" thôi, muội không ăn, mấy cái này đ`âu là tỷ phu cố tình mua cho tỷ, tỷ giữ lại từ từ ăn đi. Muội đi tìm nam nhân chịu mua đ`ô ăn ngon cho muội, lại chịu được tình tình của muôi đây."

Tiểu Liễu cười hì hì xách rổ đi, Tiểu Đào nhìn theo bước chân của nàng đi vào cửa sau của tiệm, lại đi qua cửa số nhìn v ềphía quán thịt lợn.

Trong quán đang không có khách mua thịt, Tr`àn Mẫn Đạt đang cúi đ`àu cạo xương, mắt lại thỉnh thoảng lơ đãng nhìn sang tiệm thợ rèn đối diện.

Thấy Tiểu Liễu đi ra, động tác trên tay ngừng lại, chuyên chú nhìn nàng. Tiểu Liễu lớn mật liếc mắt nhìn hắn một cái, phát hiện ra tiểu tử này ánh mắt lại có chút ủy khuất, trong lòng không khỏi cảm thấy bu ồn cười, quay mặt đi thẳng không thèm phản ứng lại hắn.

" này, ta vừa mới lọc xương đấy, muội có muốn không?"

Tr àn Mẫn Đạt rốt cuộc không nhịn được nữa mở miệng nói.

Bước chân Tiểu Liễu dừng lại, quay đ`âu nhìn hắn: " nói chuyện với ai đấy? Gọi ai nha."

Tr`àn Mẫn Đạt hít sâu một hơi, nhận mệnh ném dao nhỏ xuống, lấy giấy d`âu, bao xương lại: " mau tới đây đi, nha đ`âu ngốc, ta không gọi muội, muội li`ên không chịu đến, tức giận thật lớn với ta nha."

Tiểu Liễu lúc này mới chậm rãi quay lưng lại, thu ần thục đem rổ đặt lên bàn, miệng nhỏ dầu ra, trừng mắt với hắn. Hắn lại đem xương đã lọc tốt bao lại, không bỏ vào trong rổ của nàng, mà c ần lấy dao đi cắt thịt.

Tiểu Liễu nhìn xương trong bao giấy d'àu, sạch sẽ còn rất ít thịt vui vẻ nói: "xương l'àn này làm thật sạch nha, ngươi là đang khoe tay ngh'ê với ta sao, là đang tống cổ ăn mày hả?"

Tr `an Mẫn Đạt cắt xong một miếng thịt chân giò bỏ vào giấy bao xương buộc chặt lại, đặt vào trong rổ Tiểu Liễu, bu `on bu `on nói:" cha nương ta rất nhanh sẽ trở lại, trở v `eli `en chuẩn bị định thân cho ta. Nếu muội bằng lòng, li `en tới giúp ta bán thịt, nếu không bằng lòng thì..."

Hắn không nói được nữa, giương mắt nhìn Tiểu Liễu, vừa tức giận lại bất đắc dĩ chờ câu trả lời của nàng. Hắn hy vọng nàng nói bằng lòng, hắn không muốn nghe được lời nói làm hắn thương tâm.

Tiểu Liễu căn môi, khuôn mặt h`ông lên, nhẹ giọng nói: " người mua thịt một mống cũng không có, ta...ta giúp ngươi bán kiểu gì? Vẫn là đi bán đường táo thì tốt hơn."

Tiểu cô nương xoay người chạy đi, Tr`ân Mẫn Đạt chạy theo nàng vài bước lại dừng lại, trong lòng thấp thỏm không yên. Nàng nhận bán thịt giúp hắn, hình như là đ`ông ý r`â, nhưng lại không ở lại giúp hắn bán.

Tâm tư tiểu cô nương quá khó đoán, Tr ần Mẫn Đạt cảm thấy so với cắt thịt chuẩn còn khó hơn. Bu ần bực cả ngày dài, cơm cũng không ăn được mấy miếng. Tiệm mì đối diện đóng r ầi, hắn chỉ có thể mua bánh bao nhà Tưởng gia ăn, nhưng bánh bao này không ăn được, càng ăn càng thấy trong lòng hốt hoảng.

Lăn lộn cả một đêm, Tr`ân Mẫn Đạt nghĩ ra một chủ ý. Ngày mai li ền lấy lí do bản thân không kịp ăn cơm, nói tiểu liễu đến hậu viện nhà hắn giúp hắn nấu cơm, nếu nàng chịu, li ền có thể đi đến nhà nàng c`âu hôn, nếu không chịu...

Hắn không dám nghĩ đến nếu Tiểu Liễu nói không, hắn sẽ làm như thế nào? Thật sự sẽ đi thân cận với các cô nương khác sao? hắn không làm được.

Rốt cuộc mặt trời ngày mới cũng nhô lên, lại tới ngày họp chợ chính. Thời tiết ấm áp, người tới họp chợ không ít, Tr`ân Mẫn Đạt bày hàng bán thịt, lại vô tâm bán thịt, mắt chỉ trông mong nhìn v`ệphía đ`âu phố.

edit: hai tư tưởng lớn không bàn mà giống nhau quá.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 69

Tiểu Liễu xách theo một rổ đ'ày đường táo cùng xâu quả đi lên trấn trên, vừa đến nơi lên cao giọng hô to: " đường táo vừa giòn vừa ngọt đây, bánh hoa h'ông mới ra lò đây, ăn ngon lại rẻ, mau mau tới mua."

Tr`ân Mẫn Đạt theo tiếng rao nhìn lại, ánh mắt nhiệt liệt mà nhìn chăm chú vào tiểu cô nương đang lả lướt đang đi từ xa tới.

Mấy đại thẩm tới mua thịt thấy hắn không động dao, li ền không kiên nhẫn mà thúc giục hắn: " mua của người có 1 cân thịt thôi mà người cũng không làm được hả, còn không nhanh cắt thịt đi còn chờ cái gì nữa?"

Tr ần Mẫn Đạt thu h ồi t ầm mắt nóng rực của bản thân lại, c ầm lấy dao bắt đ ầu cắt thịt cho người ta, trong lòng loạn thành một đoàn, cũng không biết tiểu nha đ ầu kia rốt cuộc nghĩ như thế nào, bản thân có thể chủ động đi tới?

Trong lòng không yên, mấy đại thẩm lại thúc giục hắn nhanh lên, một dao đi xuống, không chỉ cắt xuống thịt lợn mà tiện thể cắt thịt trên người xuống cùng luôn.

"ai da!" Tr`àn Mẫn Đạt sợ hãi kêu lên một tiếng, nâng tay trái lên nhìn, phát hiện ra ngón trỏ bị dao cắt qua, cũng may vết thương không sâu, chỉ là cắt một t`àng da chảy chút máu xuống.

" tránh ra một bên, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của người thật là.."

Tiểu Liễu đem rổ đặt lên bàn thu an thục c'âm dao lên, bắt đ'àu cắt thịt bán.

Tr`ân Mẫn Đạt ngón tay bị thương cũng không rảnh lo, vội vàng cắt thịt cho mấy người đã sớm chờ không được nữa, hắn đem vị trí ở giữa nhường

cho Tiểu Liễu, cười tủm tỉm nhìn nàng cắt thịt cân lên.

Đại thẩm nhận lấy thịt, c'ầm trong tay ti $\hat{e}$ n đã sớm chuẩn bị trước vỗ trước mặt Tr'ần Mẫn Đạt: " người ngốc cũng có phúc của người ngốc a, thư sinh không đi đọc sách cho tốt, lại muốn đi bán thịt, bán không được thịt lại có cô nương tay chân nhanh nhẹn tới bán giúp, thật là có mệnh gì $a\sim$ "

Người tới họp chợ nhi ều lên, khách nhân tới mua thịt nối li ền không dứt, Tr ìn Mẫn Đạt ra sức đẩy mạnh tiêu thụ đường táo, bánh hoa hông cho Tiểu Liễu, sợ không bán được nàng không cao hứng lại giận hắn.

Tới g`ân trưa, người tới mua thịt ít đi, chờ tới lúc không có người, Tr`ân Mẫn Đạt vội vàng cùng Tiểu Liễu nói: "Tiểu Liễu, mấy ngày nay, tiệm mì của tỷ tỷ muội đóng cửa, nhưng lại khổ cho thân ta a, trừ bỏ bánh bao Tưởng gia, li ền không có gì để ăn nữa. nhưng bánh bao thật sự quá khó ăn, ta từ sáng cũng chưa có cái gì bỏ vào bụng đâu, muội nhìn bụng ta đi sắp dán vào lưng r 'à."

Hắn duỗi tay sở sở bụng lại xoay một vòng trước mặt Tiểu Liễu, làm Tiểu Liễu bị hắn chọc cười: " đáng đời, ai bảo ngươi không tự mình đi nấu cơm."

Tr`an Mẫn Đạt da mặt dày cười hì hì dán tới, tiếp tục nói: " ta mấy năm nay ra ngoài đọc sách, sao có thể biết nấu cơm được đây? Lại nói, nấu cơm là việc của nữ nhân, ta là nam nhân học nấu cơm làm gì."

Tiểu Liễu nhếch miệng nhỏ chế nhạo nói: " bán thịt là việc của nam nhân, vậy người lại đây bán đi? Thịt lợn thì không cắt, lại đi cắt thịt trên người xuống, người làm như người ta mua thịt người ăn không bằng."

Tr`ân Mẫn Đạt cười ha ha, tâm tình sung sướng vô cùng: " thịt trên người ta không ăn được, người khác muốn ăn cũng không cho đâu, nhưng nếu muội muốn ăn...nghĩ lại cũng có thể."

" phi, ta không thèm ăn, ai muốn ăn thịt của ngươi." Mặt Tiểu Liễu đỏ lên, quay đ`àu đi, chuyên tâm lọc xương, không để ý tới hắn.

Tr`ân Mẫn Đạt nhân cơ hội này vội vàng nói: "Tiểu Liễu, ta nói, lát nữa muội có thể ở lại đây nấu cơm giúp ta được hay không? Ta thật sự..."

" cho ta 2 cân thịt ba chỉ, nhi ều mỡ chút." Mấy đại nương xách rổ tới cùng nhau đi vào tiệm, Tiểu Liễu lại bận rộn, không rảnh trả lời hắn.

Tr`àn Mẫn Đạt ở một bên trông mong nhìn Tiểu Liễu bận rộn bán thịt, trong lòng th`àn oán mấy đại nương tới không đúng lúc, lát nữa lại phải hỏi lại nàng...

Thời điểm Tr ần thịt lợn vội vàng đánh xe lừa trở v ề, giật mình đứng khựng lại bên đường, nhìn một màn trước mắt. Khâu thị mẫu thân Tr ần Mẫn Đạt, thấy ông đem xe ngừng lại trước cửa nhà, li ền bu ồn bực mà nhìn ông một cái: " sao không đi nữa?"

Khâu thị ng có trên sườn xe, bị con lừa lớn trước mặt che đi nên bà không nhìn thấy Tiểu Liễu, chỉ nhìn thấy lão nhân nhà mình trên mặt đều là kinh ngạc, sau đó lại làm mặt quỷ bảo bà nhìn phía trước xem.

Khâu thị nhảy xuống xe, đi đến phía trước con lừa, cũng ngây dại.

Tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu, tay chân nhanh nhẹn cầm dao nhọn cắt thịt thập phần nhanh gọn, lại bao tốt thịt cho mấy thím đại nương. Nhi tử nhà mình đứng một bên cười đến là ngu ngốc thu tiền thịt. Chỉ là, ánh mắt của tiểu tử kia cũng không dừng ở trên tiền trong tay mà dừng ở trên người tiểu cô nương kia, khóe miệng nhếch lên mặt đều là dáng vẻ vui mừng.

Tr ần thịt lợn lầm bầm trong miệng: " tên tiểu tử thối này bản lĩnh thật lớn, bán thịt thì không biết, tiểu tức phụ thì lại túm v ềmột người r ã."

Khâu thị mặt mũi vui mừng cười nói: "được a, được a, như vậy là tốt r'ời, đỡ cho chúng ta phải nhọc lòng thu xếp. Đi ền Liễu nhanh nhẹn có khả năng, lại là cô nương tốt. Mẫn Đạt tính tình m'ềm, phải tìm cho hắn một cô nương lơi hại, mới có thể có tương lại tốt cho nhà chúng ta."

Tr`àn thịt lợn yên lặng gật đ`àu, nương tử của ông không có ánh mắt cao như ông, đã sớm không trông mong nhi tử có thể đi đọc sách, bà hận không thể nhanh chóng cho hắn thành thân, sinh một tiểu tử béo cho ông bà ẵm b`ông.

Bây giờ xem ra, như vậy cũng không t'à, không c'àn thiết phải buộc hài tử đi đọc sách, thuận theo tự nhiên đi.

Tiểu Liễu cắt thịt bán cho mấy đại nương xong, tiễn bọn họ đi, li `ân nhìn thấy xe lừa cách đó không xa, li `ân nhiệt tình hô: " đại thẩm, muốn mua thịt sao?"

Lời còn chưa dứt, nàng li ền phát hiện, đứng trước xe lừa cũng không phải đại thẩm đến họp chợ mà là nương của Tr ền Mẫn Đạt, tiểu cô nương cảm thấy choáng váng, theo bản năng ném dao đi, xách rổ của mình lên, ba chân bốn cẳng chạy như bay rời đi.

" ai, Tiểu Liễu muội đừng đi a,giữa trưa còn muốn nấu cơm cho ta mà."

Tr`àn Mẫn Đạt ánh mắt trước sau đ`àu dính lên thân ảnh của Tiểu Liễu đang chạy trốn như thỏ phía trước, mới phát hiện ra cha nương đang đứng cách đó không xa.

" cha, nương, hai người đã về rồi! Về lúc nào nha? Đứng ở đây lâu chưa?" Trần Mẫn Đạt đi ra đón hai người, nhận lấy dây cương trong tay lão cha dắt lừa vào trong cửa.

Sau khi vào cửa, Tr`ân thịt lợn vừa vội vàng đem lợn buộc trên xe dỡ xuống, đuổi vào chu `âng, lại tiện thể trêu chọc nhỉ tử: " được a, tiểu tử nhà người đọc sách thì không có ti ền đ `ô, dỗ tiểu cô nương nhà người ta thì học tốt quá."

" hắc hắc! Cha, ngài cảm thấy Đi ền Liễu như thế nào? Có thể làm nàng dâu của hai lão nhân gia ngài không?" Tr ền Mẫn Đạt thử hỏi.

Tr`ân thịt lợn buộc xe lại, Tr`ân Mẫn Đạt dắt lừa vào trong chu 'ông lại lấ' y nước, cỏ khô cho lừa ăn, xoay người lại ánh mắt sáng ngời mà nhìn lão cha

nhà mình.

Li `ân thấy ông vui mừng cười: " thôi, nếu không muốn đi đọc sách thì thôi bỏ đi. Xem ra ph `ân mộ tổ tiên nhà chúng ta không bốc lên khói xanh được r `ãi, không có phận làm quan. Li `ân mở tiệm thịt đủ ăn đủ mặc qua ngày đi, Đi `ân Liễu không t `ãi, là cô nương nhanh nhẹn có khả năng. Ta vốn dĩ lo lắng ngươi không biết buôn bán, không chống đỡ nổi quán thịt này, nếu thật sự muốn cưới Đi `ân Liễu ta và nương ngươi có thể yên tâm r `ãi."

Khâu thị nghe bọn họ bàn luận chuyện cưới dâu, bỏ tiệm thịt đang không có khách nhân, vội vàng đi vào: "được, được, Tiểu Liễu rất tốt. Nhìn bộ dáng kia có lẽ nha đ`ài này cũng vừa ý con, qua mấy ngày nữa, chúng ta li ền đến Đi ền gia c ài hôn. Đúng r ài, nếu không chúng ta đi trước sang hỏi Tiểu Đào, hỏi thăm nhà ho một chút."

Nhắc tới Tiểu Đào, Tr ần Mẫn Đạt li ền nói: " nương, ngài muốn tìm Tiểu Đào thì đến hậu viện nhà Hoắc gia, người ta không mở tiệm mì bán nữa."

Hắn cố ý nói một nửa, không nói ra nguyên nhân không mở cửa bán nữa. Tr`ần thịt lợn cùng Khâu thị ngây ngẩn cả người: " Tiểu Đào là cô nương chăm chỉ a, sẽ không vì thành thân mà không buôn bán nữa chứ?"

Tr`àn Mẫn Đạt lúc này mới không nhanh không chậm nói: "không phải không chăm chỉ, là có thai r`ài, Đại Tr`àn ca không chịu để nương tử chịu khổ, không cho nàng bán mì nữa."

" ai u! cuối năm vừa mới thành thân, nhanh như vậy li ền có thai r ồi, thật tốt quá! thật tốt quá! Xem ra Đi ền gia....." Khâu thị còn chưa nói hết câu, trên đường li ền truy ền tới một trận `ôn ào.

Ba người đi ra cửa nhìn, phát hiện ra là lão gia Phó gia đang c'âm dao phay, chạy đuổi theo con hắn chạy trên đường.

" cứu mạng a, giết người r 'ã, cha ta muốn giết ta, mau cứu người a!"

Phó Lập vắt chân lên cổ mà chạy, chuyện chọn chỗ nhi ều người mà chạy tới.

Phó lão gia chung quy cũng đã già r à, sức không bằng người trẻ tuổi, từ Phó gia thôn chạy đến tận đây, ông đã sắp không đi được nữa r à. Sau đó vấp phải gạch trên đường, ông ngã xuống đất, dao trên tay quăng tới bên đường.

Phó lão gia trong nhà có một vườn lê, thường xuyên lên trấn bán táo bán lê, rất nhi ầu người cũng nhận ra ông. Lão gia tử ngã không nhẹ, quỳ rạp xuống đất không dậy nổi, người đi đường có lòng tốt muốn đỡ ông lên, lại thấy ông ng ầi bệt dưới đất, đấm đất mà khóc lớn: " ta đời trước tạo nghiệt gì a? sao lại sinh ra tên nghiệt tử này, ti ần tích góp bao nhiều năm cũng bị nghiệt tử này trộm ra ngoài thua bạc hết r ầi. Cây ta tr ồng mười mấy năm đầu bị người ta cho một m ầi lửa đốt sạch r ầi."

Phó lão cha khóc mắng than thân trách phận, mọi người nghe xong liền hiểu ra mọi chuyện là như thế nào, bắt đầu thấp giọng nghị luận, nói trước đó có một vị thiếu gia từ trong thành tới đây, cùng mấy vị tiểu tử có tiền ở trấn trên cùng mấy thôn gần đây có qua lại.

Tr`ân thịt lợn cau mày nhìn nhi tử, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hắn, mặt không biểu tình lạnh giọng hỏi: " ngươi không trộn lẫn với đám người kia đi."

Tr ần Mẫn Đạt thản nhiên lắc đ ầi: "đương nhiên là không có r ầi, cham con là đang tính toán muốn cưới vợ sinh hài tử nha, sống thật tốt, sao lại đi cùng đám người kia đâu? Cái vị thiếu gia trong thành kia, thật ra con cũng gặp qua hắn r ầi, ở tiệm mì của Đại Tr ần ca. Bọn họ còn muốn lừa bịp Đại Tr ần ca đi vào thành ăn chơi cờ bạc đấy, chẳng qua a, con cùng Đại Tr ần ca đ ều là người đứng đắn, sao có thể mắc mưu của bọn họ được."

Nghe hắn nói như vậy, tất cả mọi người đ`âu hướng ánh mắt v`ê phía Hoắc Tr`àm, nhìn thợ rèn cao lớn thô kệch, không ngờ tâm tư lại nhi ầu như vậy, không bị người khác lừa.

Phó lão cha lau nước mắt, giọng căm giận: " hiện tại tên tiểu cẩu trong thành kia muốn ép giá thấp vườn trái cây nhà chúng ta bán cho hắn, hắn muốn tiện nghi ta càng không bán."

Giọng ông tr`âm xuống, li ền thấy một nữ nhân trẻ tuổi nghiêng ngả lảo đảo chạy tới: " cha, bọn họ đem Hổ Tử bắt đi, nói không đưa 200 lượng ra, bọn chúng sẽ đem bán Hổ Tử cho bọn buôn người, ngài mau cứu mạng Hổ tử đi."

" bọn chúng là đang muốn bức tử ta sao, nhất định phải đem vườn trái cây lấy v`ê sao." phó lão cha hận tới nghiến răng nghiến lợi, r`ối lại không dám lấy tính mạng tôn tử ra đùa giốn, nắm chặt hai tay lại, đứng dậy: " các vị hương thân phụ lão, ta Phó lão đ`ầi không quản giáo nhi tử nghiêm,xem như vứt ti ền tài cho người khác. Bất quá tôn tử nhà ta.... ta không thể mặc kệ nó được. Mặc kệ có ai nguyện y smua vườn trái cây nhà ta, chỉ c`ần có bạc trắng, ta lập tức ấn dấu tay này lên giấy. Tất cả có 30 mẫu, người khác bán 7 lượng bạc một mẫu, ta hiện tại bán 6 lượng một mẫu, có ai muốn mua không?"

Bánh hoa h'ông:

Để hình ở đây để khoe nà hôm nai mị được ăn canh bí đỏ nấu đậu xanh, món mị thích từ bé mà ít được ăn vô cùng, $o(\overline{\top}_{\infty}, \overline{\top})o$

Mẹ không nấu không có ăn được. Mà nấu thì không biết nấu.

Ps: cả nhà ghét bí đỏ (wei sẩn ma????)

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 70

Người đi đường xúm lại xem không ít, mọi người đều đ`ông tình với Phó lão cha, nhưng chính là không có người nào nói muốn mua. Một lão nhân đ`âu hoa râm nói: "Lão Phó a, không phải chúng ta không muốn mua, mà là mua không nổi. Tính cả nhà ta ra cũng không đủ ti ền mua một mẫu đất, nếu không chúng ta gom nhi ều người lại, tìm 30 người muốn mua, đem vườn trái cây nhà ông chia ra."

Phó lão cha khổ sở thở dài: "không gạt mọi người, vườn trái cây kia g`ân núi Lương Sơn, là vùng núi, không tr`ông được lương thực, chỉ có thể tr`ông cây ăn quả. Mọi người nếu mua riêng từng mẫu, tr`ông cây ăn quả cũng không có biện pháp trông giữ được, tr`ông lương thực cũng không có thu hoạch, chẳng phải là hại mọi người sao?"

Nghe xong lời này, mọi người sôi nổi gật đ`âu, Phó lão cha tuy nguy cấp thiếu ti ền dùng, nhưng lại là người thành thật, cũng không bởi vì nóng lòng muốn có ti ền trong tay mà lừa gạt người khác. Đối với nhà nông gia bình thường 6 lượng bạc có thể bọn họ phải tích góp nhi ều năm mới có được, nếu mua một mẫu đất tốt có thể tr ồng được ra lương thực cũng li ền thôi, nhưng nếu bỏ ti ền ra mua một mẫu đất núi không tr ồng được lương thực, thật sư là cuộc làm ăn thua lỗ.

" nhưng mà lão Phó này, đi đâu tìm được đại tài chủ như thế bây giờ, lập tức lấy ra được 200 lượng bạc trắng mua vườn trái cây của người đây?"

Phó lão cha lệ nóng tung hoành, nâng tay áo lên lau lau nước mắt, nức nở nói: "đại thiếu gia trong thành kia, chính là nhìn trúng điểm này mới cố ý ép giá, lấy vườn trái cây của ta chỉ có 150 lượng, còn số ti ền còn lại từ từ cho chúng ta trả sau. Hắn biết ta bán không được, cũng chỉ có thể bán cho hắn, bằng không chỉ có thể trơ mắt nhìn cháu ta bị bọn chúng bán đi, bọn chúng không phải là người..."

Mọi người sôi nổi thương xót cho Phó lão cha lại tức giận tên đại thiếu gia kia, nhưng chính là mắng chửi cũng có ích lợi gì? Phó Lập bị chúng cho vào bẫy,giấy trắng mực đen cho người ta viết giấy nợ, hơn nữa lại là vay lãi, không nhanh thì không kịp nữa,lãi mẹ để lãi con a.

Lúc mọi người đang hết đường xoay xở, một giọng nói vang dội truy ền đến lỗ tai mọi người: " vườn trái cây nhà ông ta mua, 200 lượng ta sẽ trả."

Mọi người kinh hãi, không biết ở Đại Doanh trấn lại có một đại tài chủ có ti ền như vậy, nhìn theo hướng phát ra giọng nói, phát hiện ra là người luôn tr ần mặc không nói chuyện, Hoắc thợ rèn.

Hoắc Tr`âm đích xác c`ân suy nghĩ trong chốc lát, bởi vì hắn không quen với việc mua đất, mà đ`êcập tới sòng bạc trong thành. Hắn vẫn luôn muốn mua đất, nhưng cũng không muốn nhảy vào hố lửa.

Do dự trong chốc lát, lại cần thận suy xét một h ồi, hắn quyết định mua.

Mở sòng bạc tuy rằng có ti ền có thế, nhưng cũng không thể trắng trọn đoạt ti ền cướp đất của người khác được, chỉ c ần bản thân không bị hoa ngôn xảo ngữ của bọn chúng lừa gạt dụ dỗ, sẽ không bị tổn thất cái gì.

Phó lão cha đột nhiên ngầng đ`âu lên, khó có thể tin được mà nhìn v`ê phía Hoắc Tr`àn: "Đại Tr`àn, ngươi không nói đùa chứ? 200 lượng bạc, ngươi có thể lập tức đưa ra?"

Thái bà bà giật nhẹ tay áo Hoắc Tr`âm, thay hắn sốt ruột: "Đại Tr`âm, đừng nói bừa, 200 lượng đấy không phải 20 đâu, ngươi ở đâu lấy ra nhi ều thế được.?"

Hoắc Tr`âm bình tĩnh nói: "200 lượng ta có, bất quá, ta còn muốn cùng nương tử ta thương lượng lại một chút. Phó lão cha, ông chờ đây một lát, ta rất nhanh li ền quay lại."

Hoắc Tr`ân đi nhanh vào trong, xoay người đi vào cửa tiệm rèn, giờ phút này Tiểu Đào đang đứng ở bậc thang, nhìn sang bên này xem. Nàng không dám đi vào trong đám người đó, sợ bị đụng trúng.

"Tiểu Đào, Phó lão cha muốn bán vườn trái cây. 30 mẫu, 6 lượng bạc một mẫu, ông ta muốn bán 180 lượng. Bất quá đây là hắn bị buộc tới đường cùng mới bán thấp như vậy, như giá bây giờ thì ông ta phải bán được hơn 220 lượng. Ta muốn mua, nhưng không muốn nhân lúc người ta đang gặp khó khăn đem người bức vào đường cùng được, chúng ta liền cho ông ta 200 lượng đi, không nhiều cũng không ít, tính cả trong đó giá trung gian, nàng xem có được không?" Hoắc Trần đứng ở bậc thang ở dưới, vừa vặn nhìn thẳng vào mắt Tiểu Đào.

Khoảng cách không xa, Tiểu Đào tuy rằng không thể nghe chen vào được trong đám người, nhưng nàng nghe được mấy lời nói qua nói lại cũng hiểu được đại khái sự tình, trong lòng không khỏi lo lắng: "mấy người đó mở sòng bạc, sẽ không tới tìm chúng ta gây phi ền toái chứ?"

Hoắc Tr`àm nghiêm túc đáp: " ta vừa nãy không nói cũng là vì suy nghĩ đến vấn đ`ênày. Ta nghĩ, ban ngày ban mặt, họ cũng không thể tới đây giết người phóng hỏa. Phó Lập là bị người ta lừa viết giấy nợ. Chỉ c`àn chúng ta đi thẳng ng 'ài ngay, không mơ ước tới trên trời có chuyện rơi xuống cái bánh nhân thịt, thì sẽ không mắc mưu bị lừa. hơn nữa chúng ta vẫn luôn muốn mua đất, tìm vẫn không thấy có chỗ thích hợp, ta cũng đã nghĩ tới, nếu không phải nhà gặp phải khó khăn sẽ không bán đất đi đâu."

Tiểu đài dịu ngoan gật đ`àu: "được, chàng đã nghĩ chu toàn như vậy, ta nghe theo chàng, chàng nói như thế nào li ền như thế đó, ti ền để trong nhà cũng không an toàn, vẫn là mua đất tốt hơn."

Nương tử ủng hộ suy nghĩ của mình, Hoắc Tr`ân thật cao hứng, vui mừng cười cười, nói lại với đám người: "Phó lão cha, ta cùng nương tử đã thương lương xong, ta đưa ông 200 lương bạc, mua 30 mẫu đất nhà ông."

Thái bà bà m tay tính toán, vội vàng kéo vạt áo Hoắc Tr`àm: " tiểu tử ngốc, 6 lượng bạc một mẫu a, 30 mẫu là 180 lượng, người sao lại đưa thêm 20 lượng a.?"

Hoắc Tr`àm sang sảng cười: " nhà ai mà không có thời điểm gặp hoạn nạn đâu, Phó lão cha hiện tại đang trời thời điểm khó khăn nhất, ta không thể làm chuyện bỏ đá xuống giếng được. 200 lượng, cho ông ấy trả hết nợ

cờ bạc, v`ê sau một nhà vẫn có thể sống được. Ta mua vườn trái cây, bản thân cũng không có thời gian đi tr`ông, còn phải thỉnh Phó lão cha giúp ta xử lí đâu."

Vừa nghe thấy lời này, Phó lão cha kinh hỉ mà mở to hai mắt, có thể để ông tiếp tục xử lí vườn trái cây, cái này so với cho ông 200 lượng còn làm cho ông cao hứng hơn: " thật vậy chăng? Đại Tr`àm, ngươi để cho ta tiếp tục tr`ông vườn trái cây? Chính là bọn chúng đến phóng hỏa, hơn phân nửa lê. Táo trong vườn đ`ài bị thiêu cháy hết r`ài, còn phải trông lại một l`àn nữa."

" không có việc gì, Phó lão cha, ti `ch đến ti `ch đi, táo với lê của ông ta cũng ăn qua r ci, tuy nói rằng không có khó ăn, nhưng là, so với mật đào ta ăn ở Thâm Châu vẫn là kém xa, ta vẫn muốn đi tới Thâm Châu mua cây giống v `cđây tr `chg."

Hai bên vừa lòng với nhau, Phó lão cha kích động đến rơi nước mắt, không biết nói thế nào cho phải. Lập tức mời hương chính đến viết công văn, mấy người hàng xóm đến chứng kiến làm chứng, hai bên ấn dấu tay. Hoắc Tr`âm đi vào hậu viện lấy ngân phiếu 200 lượng ra tới, giao cho hương chính, chờ hương chính kiểm tra xong, đưa cho Phó lão cha, hai bên mua bán thành công.

Chuyện này đối với Phó lão cha là mang ơn đội nghĩa, l'ân nữa đảm bảo, nhất định sẽ chiếu cố vườn trái cây thật tốt, không cô phụ ơn cưu mang của Hoắc Tr'ân đối với nhà ông, có ơn cứu mạng tôn tử nhà ông.

Tiễn Phó lão cha đi, Hoắc Tr`âm sợ bị trộm nhớ thương, li`ân làm trò trước mặt mọi người nói ra lại lịch của 200 lượng này, nói là tháng giêng Cố thiếu gia tới định một thanh bảo kiếm, cho hắn 200 lượng bạc.

Cố gia huyện Lại Thủy chính là đại tài chủ nổi danh nhất trong phạm vi trăm dặm xung quanh đây, thiếu gia nhà đó tiêu 200 lượng bạc mua một thanh bảo kiếm cũng không có gì hiếm lạ. Ai cũng cảm thán hoắc thợ rèn vận khí tốt, vừa mới có bạc, li ền gặp ngay người bán đất. L'ần này, để lại cho con cháu không chỉ là tay ngh ềkia nữa, mà có cả đất đai nha.

Mấu chôt là 200 lượng bạc này không phải là dựa vào bán của cải sản nghiệp tổ tông mà có, mà là dựa vào tay minhf kiếm được, đây là đ cng ti cn sống đấy, v esau chắc chắn lại kiếm lại được.

Hoắc Tr`âm đem khế đất đưa cho Tiểu Đào, để nàng mang đi cất kĩ, Thái bà bỗ hỗng nhiên kinh hỉ nói: "Tiểu Đào thật là vượng phu a, từ lúc cùng Đại Tr`âm thành thân, không chỉ có làm ăn lớn, kiếm ti`ân cũng nhi ầu, lại mua đất rộng, hài tử cũng có r ầi, Đại Tr`âm này, ngươi thật đúng là có phúc!"

Hoắc Tr`âm cao giọng cười lớn, trong lòng vui mừng tràn ra ki ềm chế không được, nhìn nương tử nhà mình cảm giác thật thỏa mãn, miệng lại nói lời khiêm tốn: " là do bà bà làm mối mát tay, bằng không, ta cũng không cưới được nương tử tốt như Tiểu Đào."

Mọi người cười cười r'ài cũng tản ra, chỉ có Tr ần Mẫn Đạt cùng mẫu thân Khâu thị là không có rời đi, lôi kéo tay Tiểu Đào, muốn cùng nàng đi vào hậu viện: " Tiểu Đàom nghe nói ngươi đang có hỉ nha, đã làm đ'ò lót cho đứa nhỏ chưa? Ta nhìn xem một chút. Mẫn Đạt cũng nên đính hôn r'ài, 1, 2 năm nữa cũng sẽ sinh hài tử, các ngươi tuổi trẻ ánh mắt tốt, làm việc này so với mấy lão nhân chúng ta đẹp hơn nhi ầu, muốn sang đây học hỏi ngươi."

Nhân gia quá khách khí, Tiểu Đào có chút ngượng ngùng, cười nói: "đại thẩm, ngài đừng khách khí, ta ngh'ê của ta không tốt lắm, cũng chỉ là làm đơn giản thôi, ngài nếu không ghét bỏ li ền cùng ta đến hậu viện nhìn xem thử."

" ai, được!" Khâu thị đáp ứng cực kì thống khoái, cùng Tiểu Đào một trước một sau đi vào.

Hoắc Tr`àn c`àn thiết chùy tính toán tiếp tục làm việc, lại bỗng nhiên phát hiện ra tên thư sinh bán thịt tiệm đối diện, mắt mũi đang hướng vào nhà mình nhìn nhìn.

Tiểu tử này, đây là đang nhìn cái gì?

Hoắc Tr`âm trong đ`âu chọt lóe, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, hay là Tr`ân đại thẩm muốn tới Đi ền gia c`âu hôn, trước đó hỏi qua ý tứ Tiểu Đào?

Lòng hiếu kì nổi lên, Hoắc Tr`âm li ền không làm việc nổi nữa, buông thiết chùy trong tay xuống, bước vào hậu viện, giả bộ khát nước vào uống nước, lỗ tai lại nghe chuyện trong bu ồng trong.

" Tiểu Đào, ngươi làm cái này thật sự đẹp a, nhìn đ`ô lót ngươi làm thật sự quá xinh đẹp! Đại Tr`âm cưới được ngươi, thật đúng là hưởng phúc!"

" đại thẩm, ngài đừng khen ta, ta đ`âu ngượng ngùng, nào có tốt như vậy."

" được r'à! Tốt chính là tốt! Cô nương nhà các người, xinh đẹp lại tốt bụng, Tiểu Liễu lại là cô nương chăm chỉ có khả năng, có định thân với ai chưa?"

Trong chớp mắt trong phòng âm thanh li ần dừng lại, giống như Tiểu Đào cảm nhận được cái gì, nghĩ nghĩ mới nói tiếp: "còn chưa có định thân đâu, đại thẩm nếu nhìn trúng được ai thích hợp, li ần lưu ý một chút, năm nay tiểu muội 14 cũng nên định thân r ầi."

Vừa nghe thấy lời này, Khâu thị không tự chủ được mà nở bụ cười, có thể nghe ra được tâm tình bà cực tốt: " như vậy a, vậy ngươi nhìn xem thấy Mẫn Đạt nhà chúng ta như thế nào? Hắn hiểu biết chữ nghĩa, lại là tú tài, tương lại cũng không c`ân đi phục bịnh là lao dịch. Tuy nói rằng hắn không phải người thực có khả năng, nhưng nhìn xem, ta và Tr ần đại thúc ngươi ra cửa thu đ`âu lợn v`ề, hắn một mình c`ân dao lên cắt thịt vẫn được, không phải bán khá tôt sao. tương lai nếu Tiểu Liễu gả vào nhà chúng ta, ta khẳng định đối với Tiểu Liễu như khuê nữ ruột thịt, Mẫn Đạt tính tình cũng tốt, tuyệt đối sẽ không làm nàng chịu ủy khuất..."

Tr`àn đại thẩm vẫn không ngừng thay nhi tử nhà mình nói lời hay, lại nói sẽ đối xử tốt với Tiểu Liễu như thế nào.

Hoắc Tr`âm ngại phải nghe tiếp, uống xong hai chén nước, cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Hoắc Tr`âm trong lòng rất đắc ý, xem đi ánh mắt của hắn không tệ nha, đã sớm nhìn thấu chuyện này, bây giờ đã thành hiện thực r`âi đấy.

Chờ tới buổi tối, không có ai nhìn vào hắn có thể ở trước mặt nương tử nhà hắn khoe khoang một chút sự cơ trí của bản thâ, nói không chừng còn có thể làm Tiểu Đào nhìn hắn bằng ánh mắt sùng bái đấy.

Nương tử cao hứng, có lẽ còn có thêm vài phúc lợi nữa....

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 71

Thời điểm Khâu thị rời đi, Hoắc Tr ầm cố ý quan sát sắc mặt của bà, phát hiện ra khóc môi của bà nhếch lên, vui rạo rực rời đi.

Cái này Hoắc Tr`âm trong lòng xem xét kĩ càng, xem ra là hai bên nói chuyện rất thuận lợi, hắn tạm thời án binh bất động, tiếp tục làm việc, chỉ chờ tới thời điểm ăn cơm tối, mới vào gặp Tiểu Đào.

Bữa tối hôm nay Tiểu Đào làm bánh bao thịt hắn thích nhất, lại dùng cả rau dại Tiểu Liễu mang tới sáng nay, đơn giản thanh đạm nhưng lại thơm nức mũi, cắn một miếng to. Hoắc Tr`àm một hơi ăn 5 cái li`àn, Tiểu Đào thấy vậy li àn khuyên hắn dừng lại, sợ hắn buổi tới ăn quá nhi àu không tiêu, bằng không thật sự sợ hắn có thể ăn luôn cả l`àng bánh bao này.

"Đại Tr`âm ca, chàng thật lợi hại, hôm nay Tr`ân đại thẩm tới đây hỏi ta chuyện của Tiểu Liễu, muốn tới nhà ta c`âu hôn Tiểu Liễu. may mắn lúc trước chàng nhắc nhở ta, bằng không, thiếu chút nữa chặt đứt một mối nhân duyên tốt."

Tiểu Đào lại múc cho hắn một chén chè đậu xanh.

" hắc hắc! Ta đây không phải bởi vì nàng sao, mới để bụng đến người trong nhà nàng sao, Tiểu Đào, cuối tháng chúng ta đi tới Thâm Châu đi, ta cưới vợ, muốn đưa nàng tới ra mắt sư phụ sư nương. Chúng ta lại thuận tiện mang đào giống v ề, v ề sau, vườn trái cây nhà chúng ta cũng có mật đào. Nhưng mà, mật đào trên cây có ngọt thì cũng không ăn ngon bằng Tiểu Đào nhà chúng ta."

Ánh nến mông lung, mắt Hoắc Tr`àm sáng lấp lánh nhìn Tiểu Đào, nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng d`ân ửng đỏ, càng nhìn càng thấy đẹp.

Hoắc Tr`âm nuốt nước miếng, nhịn không được cọ cọ vào người nương tử: "Tiểu Đào, lâu r`ôi chúng ta chưa thân thiết, đêm này ta..."

Tiểu Đào kinh ngạc mà trừng mắt nhìn hắn, trách móc nói: " chàng không lo cho hài tử?"

Hoắc Tr`àn vội vàng giải thích: " sao lại như thế được? Ta dù nghĩ như thế nào cũng không nghĩ làm hài tử bị thương. Nàng yên tâm, ta khẳng định thành thật thật, ta là muốn... muốn ôm nàng ngủ, được không?"

Từ lúc xác định mang thai tới nay, chỉ có vào đêm đ`âu tiên là họ ở chung trong một ổ chăn ngủ, ngày hôm sau li ền tách ra. bởi một đêm kia Hoắc Tr`ân như thế nào cũng không ngủ được, sợ đè lên bụng Tiểu Đào, cho nên, quả đào không chịu cùng hắn ngủ chung ổ chăn nữa, vẫn là tách ra ngủ.

Tiểu Đào cười cười, dọn dẹp bàn ăn, lại đi vào trong phòng trải giường chiếu, Hoắc Tr`ân nhắm mắt đi theo mông Tiểu Đào, chờ nương tử đại phát từ bi.

" không phải ta không muốn cùng chàng ngủ chung chăn mà, mà chàng ngủ như vậy không được, chàng ngày mai còn phải làm việc đấy, ta sợ thân thể chàng chịu không được."

" nhưng mà Tiểu Đào, ta rất muốn ôm nàng, ôm một lát thôi được không?" Hoắc Tr`ân nói đáng thương vô cùng, Tiểu Đào không thể không đáp ứng.

Chính là, vào ở chăn li `ân không có chuyện như vậy nữa, mới bắt đ`âu hắn thật sự thành thành thật thật ôm nàng, ngửi hương thơm từ người nàng, đặc biệt thỏa mãn. Sau lại kéo tay nàng qua c `âm vuốt ve,

Lại từ phía sau sở lên phía trước, cuối cùng...

Tiểu Đào cảm thấy Hoắc Tr`âm không có thật thà như trước kia, chính là nương theo ánh trăng nhìn hắn, đang ở trong ổ chăn của mình trở mình ngủ say, lại có chút đau lòng. Nam nhân khí huyết phương cương, vì nàng cùng

đứa nhỏ, mỗi ngày đ`àu thức khuya dậy sớm bận rộn, nếu không phải hôm nay thật sự không nhịn được nữa, cũng không đi phá giấc ngủ của nàng.

Tiểu Đào xoa xoa tay nhức mỏi chua xót, xoay người, bình yên ngủ.

Ngày hôm sau, thời điểm ăn cơm sáng, hai người nói chuyện vườn trái cây. Rốt cuộc đây là mảnh đất đ`âu tiên nhà mình mua được, lại còn lớn như vậy, tuy là vùng núi,nhưng có thể thu hoạch không ít trái cây đâu.

Nói nói một lát, bỗng nhiên Hoắc Tr ần sắc mặt cứng lại, giống như đang suy nghĩ cái gì, Tiểu Đào phải gọi 3 lần mới h ài phục tinh thần, buông bánh bao trong tay: "Tiểu Đào, nhà Phó Lập đã xảy ra chuyện, ta vừa r ài đột nhiên nghĩ đến, Phùng Mãn cùng Đỗ Bảo Trụ có phải cũng xảy ra chuyện gì r ài hay không? Dù sao nhà chúng ta vẫn còn bạc, nếu Phùng gia bán đất, chúng ta lì àn mua toàn bộ cho nàng xả giận."

Tiểu Đào nghĩ nghĩ, cũng gật đ`âu nói: "được, chàng nói có lí, không có khả năng chỉ có Phó gia gặp xui xẻo, hai nhà kia chắc chắn cũng không dễ chịu. chẳng qua.... Phùng gia rất sĩ diện, hiên tại có khả năng họ còn chưa để lộ ra ngoài, hơn nữa, cho dù nhà họ bán đất cũng không bán cho chúng ta. Trước kia, chèn ép cha như vậy, hiện tại mà để chúng ta mua, không phải đang tự vả mặt mình hay sao?"

Hoắc Tr`âm li ền bánh bao cũng không ăn nữa, uống một chén cháo, li ền đi tới trước cửa tiệm: " Tiểu Đào, nàng đừng lo lắng suy nghĩ nhi ều, ta là nam nhân, ta sẽ tìm cách."

Vào tiệm rèn, Hoắc Tr'àm mở cửa sắt sát mặt đường nhưng không có buôn bán, mà đi lập tức đi tới nhà Tr'àn thịt lợn phía đối diện.

Ba người Tr`ân gia đang bận rộn lấy thịt từ trong h`ân ra, chuẩn bị mang ra ngoài sạp bán hàng.

Thấy Hoắc Tr`âm vào cửa, Tr`ân thịt lợn hả hả cười nói: "Đại Tr`âm, nghe nói nàng dâu nhà ngươi có hỉ, chúc mừng ngươi nha! Sớm như vậy đã sang mua thịt cho nàng dâu ăn r`â, Tiểu Đào đi theo ngươi đúng thật là hưởng phúc."

Ông nói hai câu này chính là lời nói Hoắc Tr`âm thích nghe nhất. Vui mừng cười nói, Hoắc Tr`âm không chút khiêm tốn nào mà trả lời: " đùng vậy, nương tử nhà ta có hỉ, mùa thu li ên sinh đứa nhỏ r`âi, ta đang rất vui a."

Tr`àn Mẫn Đạt đã biết nương cùng Tiểu Đào nói chuyện khá thuận lợi, hôn sự của hắn cùng Tiểu Liễu đã chắc chắn đến 8, 9 ph àn, li ền vội vàng cùng Hoắc Tr`àn lôi kéo làm quen: "Đại Tr`àn ca, v`ề sau chúng ta a đối diện cửa hàng với nhau, lại là huynh đệ cột chèo (những người đàn ông làm rể trong một gia đình) thân lại càng thêm thân. Nếu nhà người cùng nhà ta sinh một nam một nữ, chúng ta li ền định thân cho đứa bé, càng nhi àu duyên phận!" (?)

Hoắc Tr`ần cười ha hả đắm mình trong tương lại tốt đẹp. Khâu thị thấy bọn họ không nói đến vấn đ`ệchính, li ền xách một miếng thịt vai lên, c`ần đến trước mặt Hoắc Tr`ần: "Đại Tr`ần này, miếng thịt này rất ngon, c`ần đi mang cho Tiểu Đào ăn đi, không c`ần đưa ti ền, nói là đại thẩm đưa cho b ồi bổ đứa nhỏ."

Hoắc Tr ầm lúc này mới nhớ ra chuyện chính mình tới đây, vội vàng xua tay cảm tạ ý tốt của Khâu thị, gọi hai cha con Tr ần gia tới, nói: " ta không phải tới đây mua thịt, trong nhà vẫn còn thịt đấy. Ta là tới đây muốn nói với mọi người một việc, Mẫn đạt nếu có thể đem chuyện này làm xong, Tiểu Liễu khẳng định cao hứng."

Tr`àn Mẫn Đạt nghe vậy hai trong mắt phát sáng, Tiểu Liễu vẫn luôn ghét bỏ hắn làm việc không nhanh nhẹn, nếu thực sự có cơ hội biểu hiện, hắn đương nhiên muốn thay đổi ấn tượng của bản thân trong lòng Tiểu Liễu, hắn nhất định sẽ làm Tiểu Liễu phải lau mắt mà nhìn vị hôn phu của nàng.

" chuyện gì, người mau nói đi, đừng có thừa nước đục thả câu." Tr`ân Mẫn Đạt sốt ruột nói.

Hoắc Tr ầm lúc này mới không nhanh không chậm nói: " ngươi còn nhớ rõ mấy người đi cùng đại thiếu gia trong thành không?"

" nhớ rõ, có một người chính là Phó Lập ngày hôm qua chạy trên đường trong nhà có một vườn trái cây, bây giờ đã bán cho người. Còn có một người là Đỗ gia mở phường rượu là Đỗ Bảo Trụ, còn một người khác, béo béo ta không quen biết, làm sao vậy bọn họ cùng Tiểu Liễu có quan hệ gì?" Tr ần Mẫn Đạt nghi hoặc khó hiểu.

Giờ phút này, trong lòng Hoắc Tr`âm có chút đắc ý, tuy rằng Tr`ân Mẫn Đạt trong ở trong thành đọc sách mấy năm, nhưng trong chuyện này vẫn nghe theo hắn bài binh bố trận.

Li `en tr` àm giọng nói: " người kia tên là Phùng Mãn, là người ở Đi `en gia thôn, ỷ vào trong nhà có hơn 10 mẫu đất, có chút ti `en tài, li `en khi dễ cha Tiểu Đào. Ngươi cũng biết chuyện cha vợ ta ngã gãy chân?"

" biết, bởi vì chuyện này ta mới thường xuyên đưa xương cho Tiểu Liễu để nàng mang vềh ần canh cho cha uống." Trần Mẫn Đạt làm sao có thể quên được chuyện cha Tiểu Liễu bị thương được, nếu không phải bởi vì chuyện này, có lẽ Tiểu Liễu cũng sẽ không hàng ngày tới giúp hắn bán thịt.

"chính là bởi vì bị Phùng gia chèn ép, không cho cha vợ ta ở trong gánh xây làm việc, ông vì đoạt việc làm, mới từ trên nóc nhà rơi xuống ngã gãy chân. Ngươi nghĩ, Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu có thể không hận Phùng gia sao?" Hoắc Tr`âm cũng không nóng nảy, hướng dẫ từng bước một.

Hai cha con Tr'àn Mẫn Đạt liên tục gật đ'àu: " việc này rơi trên người nào cũng không thể chịu được, Phùng gia thật quá đáng."

" cho nên a, ta là muốn nói, nếu Phó gia đã gặp chuyện kia thì đương nhiên Phùng gia cũng không thoát được. Nếu nhà họ bán đất, ta li ền muốn mua tất cả, cho tiểu đfao hết giận. Chính là nếu ta đi mua, chỉ sợ bọn họ không chịu bán. Ta muốn cho người ra mặt đi mua, ta ra ti ền, li ền tính là người mua, ta mua lại của người, tức chết bọn họ." Hoắc Tr ần vừa nói, li ền cảm thấy hả giận.

"được a, Đại Tr ầm ca, không ngờ tới ngươi lại có tâm nhãn đến vậy, lợi hại lợi hại! Được, ta xem xét việc này r ầi làm, Đi ền gia thôn cách đây

không xa, mua đất v`ề sau cũng dùng được, chuyện tốt, cha, nhà chúng ta có muốn mua không?"

Tr`àn Mẫn Đạt dùng ánh mắt giảo hoạt nhìn v`êphía lão cha, công lao này cũng không thể để cho đại cô gia ôm vào người hết được, bản thân là nhị cô gia cũng phải ra chút lực.

Tr`ân thịt lợn thận trọng nghĩ nghĩ, gật đ`âu nói: " nhà chúng ta mấy năm nay tích góp được chút bạc, trừ bỏ cho con cưới vợ dùng, dư lại chính là muốn mua đất. Chỉ là vẫn không có người bán, nếu là Phùng gia bán đất, chúng ta nhân cơ hội này mua vài mẫu đất.

Trong nhà có thể lấy ra 40 lượng bạc, trước mắt giá đất là 8 lượng bạc một mẫu, có thể mua 5 mẫu, dư lại đ'àu là của Đại Tr'àn mua đi."

Hai bên bàn bạc thỏa đáng, li ền chia ra hai đường. Hoắc Tr ần mang theo Tiểu Đào v ề nhà mẹ đẻ một chuyến, âm th ần hỏi thăm tình huống trong nhà Phùng Mãn. Tr ần Mẫn Đạt đi tới phường rượu Đỗ gia, cũng hỏi thăm bóng gió chuyện này.

Cuối cùng, hai bên gặp nhau tập nói lại tình huống thực tế của hai nhà kia. Đỗ Bảo Trụ cùng Phùng Mãn đ'ều thua không ít ti ền, Nhưng Đỗ gia của cải nhi ều, phường rượu chính là sản nghiệp mà tổ tông truy ền lại, không c ần bán nhà đất, ti ền gửi ti ền trang cũng đủ để trả nơ.

Đỗ lão gia tức giận đem Đỗ Bảo Trụ dùng gậy đánh gãy một chân, tuy là nói nhất thời xúc động nổi nóng, bất quá xác thực cũng là cảm thấy tiểu tử này mọc chân chạy nhảy khắp nơi gây họa, không bằng ở nhà ng ã ngốc một chỗ đi. Tuy rằng kh ần kiếm ra ti ần, nhưng là không làm gia sản lụn bai.

Mà Phùng Mãn lại không may mắn như vậy, ti ền gửi trong ti ền trang không đủ tra nợ, chỉ có thể bán đất. Cha Phùng Mãn tiếc ti ền li ền kéo dài thêm một ngày, ai ngờ được ngày hôm đấy, Phùng Mãn đã bị bọn chúng kéo đi chặt đứt ngón út.

Chuyện tới bây giờ, không thể đợi thêm được nữa. vốn dĩ là Tr`ân thịt lợn cảm thấy gừng cangf già càng cay, muốn tự thân xuất mã. Tr`ân Mẫn Đạt kiên quyết không chịu buông tha cho cơ hội lập công này, giành lấy đi trước tới Đi ền gia thôn, lại nhìn thấy Phùng Mãn đang tức giận nhảy chân mắng người.

Câu chuyện dưới đây là do mị thấy bu 'ân cười quá, lưu trong fb từ năm ngoái hôm nay thấy có người share. Nên muốn đăng lên đây:)

CẢNH BÁO CÂU CHUYỆN DƯỚI ĐÂY KHÔNG DÀNH CHO NHỮNG NGƯỜI NGHIỆM TÚC VÀ NHỮNG NGƯỜI KHÔNG NHÌN, NGHE THẤY ĐƯỢC NHỮNG TỬ NGỮ THÔ BỈ!!! CÓ THỂ THOÁT RA TRÁNH GÂY TỔN THƯƠNG TÂM HỒN.

Cre: page nhà trong ngõ fb page hài thôi r à

Vì giới hạn mị sẽ cho sang chương sau

Ai không đọc được hãy lướt thật nhanh để sang chương sau nhé, iu:>

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 72

Thời điểm trong nhà đang có người, nông gia sẽ không đóng cửa, cửa nhà Phùng Mãn cũng giống như thường ngày mở một cánh đóng một cánh. Tr ần Mẫn Đạt dựa theo thói quen của nông dân, lập tức đi vào trong sân, lớn tiếng hỏi: " trong nhà có người sao?"

" xoảng" một tiếng, giống như tiếng chén đĩa bị đập vỡ, ngay sau đó một phụ nhân mặt mũi tức giận đi ra, không kiên nhẫn hướng tới hắn xua tay: " người là làm gì? Nhà ta đang vội, không rảnh xem người đâu, đi mau đi."

Tr`àn Mẫn Đạt cũng không giận, hơi mim cười nói: "vị đại thẩm này, ta là đi qua đây có việc, vốn định tiến vào đây xin chén nước uống. Bất quá sau khi đi vào, phát hiện ra phong thủy nhà ngươi có chút vấn đ`ề, li ền muốn nhắc nhở nhà ngươi một chút."

" đi đi, nhà ta không có nước cho người uống, phong thủy nhà chúng ta cũng không thành vấn đ'ề, đi mau, đừng ở đây làm thêm phi 'àn nữa."

Phụ nhân kia chỉ hắn, nhìn cũng lười nhìn một cái, ngược với ánh mặt trời, li ền cũng không thấy rõ dung mạo, tức giận gào vài câu, xoay người đi vào trong.

Tr ần Mẫn Đạt híp mắt nghĩ nghĩ, tính toán đổ thêm d ầu vào lửa: " đại thẩm, ta thật sự không lừa người, uống nước hay không liên quan. Ta là hảo tâm nhắc nhở người, phong thủy nhà không thay đổi không chỉ là hao ti ền tài, chỉ sợ còn nguy hiểm tới tính mạng."

Hắn nghiêng tai lắng nghe phát hiện ra trong phòng không có động tĩnh, tuy rằng Phùng gia không nói gì thêm, nhưng là có thể chứng minh, bọn họ đang nghiêm túc lắng nghe lời hắn nói.

Hắn lắc lắc đ`âu, nặng n`êmà thở dài một tiếng: " ai! Thôi, hảo tâm không hảo báo, lại không tính toán thu ti ền của nhà ngươi, chỉ là có duyên gặp được, li ền giúp một chút, nhà ngươi không cảm kích thì thôi bỏ đi, dù sao thì với ta cũng không có chuyện gì mất mát."

Hắn xoay người liền đi, bước chân lại rất chậm, dựng lỗ tai lắng nghe âm thanh từ phía sau.

" tiểu tử, ngươi trước đừng đi, ngươi là tiên sinh chuyên xem phong thủy sao? xem một l'ân bao nhiều ti 'ên?"

Một âm thanh già nua truy ền đến, Tr ần Mẫn Đạt lòng tràn đ ầy kinh hỉ, lại không dám biểu lộ ra ngoài, chậm rãi xoay người, nhìn v ề phía phát ra âm thanh.

Không chờ hắn nói chuyện, lão nhân đ`àu tóc hoa râm li ền nói trước: " a, ngươi không phải là nhi tử của Tr`àn thịt lợn trên trấn sao? ta mấy ngày trước còn tới mua thịt nhà ngươi đấy."

Tr'àn Mẫn Đạt trong lòng cười th'àn: thì ra là nhận được ta, vậy càng tốt.

" lão trượng, ngài nói không sai, ta là nhi tử của Tr`ân thịt lợn trấn trên, không phải tiên sinh chuyên đi xem phong thủy, cũng không có thu ti`ân. Chẳng qua là vì ta ở trong thành đọc sách, thích đọc chút sách "Kinh Dịch" linh tinh, đối với phương diện này cũng có chút nghiên cứu, vốn dĩ hôm nay muốn vào đây xin chén nước uống, không nghĩ tới vừa bước vào cửa li ền thấy được sát khí, lúc này mới hảo tâm nhắc nhở."

Lão nhân gia liên tiếp gật đ`ài, vừa nghe thấy nói không c`àn ti`èn, càng thêm tin tưởng hắn không phải kẻ lừa đảo. Vội vàng mời hắn vào trong nhà, vẻ mặt thành kính rót nước, hai tay đặt chén nước trước mặt hắn, run giọng hỏi: " Tr`àn tiểu ca, người nói xem phong thủy nhà chúng ta là phạm vào cái gì?"

Tr`àn Mẫn Đạt nhìn mảnh sứ võ rơi đ`ày đất, một hán tử trung niên sắc mặt xanh mét ng 'ài trên giường đât, có lẽ là cha Phùng Mãn, còn có người đang rúc trong góc, khóc tới mức không thở được Phùng Mãn. Trong lòng

hả giận thay Tiểu Liễu, trên mặt lại không có biểu tình gì, hắn thập ph'ân bình tĩnh nói: " thực ra cũng không có gì, nhưng thời điểm khi vừa bước vào cửa, phát hiện ra nhà ngươi dựng chu 'ông dê ở chân tường phía nam, như vậy là không tốt. Các ngươi có biết, trong phong thủy học có ghi rằng, nhà là trái Thanh Long phải Bạch Hổ, trước có chiếu sau dựa có núi. Thà rằng Thanh Long cao vạn trượng, chố có Bạch Hổ cao một thước."

Huy en Vũ (Sự kết hợp giữa hình ảnh Rắn quấn quanh con Rùa có màu đen) – biểu tượng bằng con rùa đen: Phương chính Bắc, tương ứng với mùa đông.

Thanh Long(R 'ông xanh) – Biểu tượng bằng con r 'ông xanh lá cây, màu của hành Mộc ở phương Đông, do đó tương ứng với mùa xuân.

Chu Tước(Chim sẻ màu đỏ) – Biểu tượng bằng con chim sẻ đỏ, hoặc phượng hoàng lửa. Phương chính Nam, tương ứng với mùa hạ.

Bạch Hồ(Hồ trắng) – biểu tượng bằng con hồ trắng: Chính Tây, do đó tương ứng với mùa thu.

Trong phong thủy thì Huy ền Vũ – Rùa đen – là sơn nhà; Chu Tước là hướng nhà, Thanh Long bên trái, Bạch Hổ bên phải – bất luận nhà hướng nào thì những quy ước trên vẫn phải tuân thủ như một nguyên tắc trong phong thủy: Huy ền Vũ phải nhô cao; Chu Tước phải quang đãng, sáng sủa – nếu tụ thủy gọi là cách "Minh đường tụ thủy" – thì rất tốt. Bạch Hổ phải uy vũ, ngắn hơn Thanh Long và nhô cao, Thanh Long phải uyển chuyển và vươn dài ôm lấy cuộc đất.

Tr`ân Mẫn Đạt chung quy là có đọc qua mấy năm sách thánh hi ền, nói chuyện không nhanh không chậm, có vài ph`ân phong phạm phu tử, đem cả nhà Phùng gia dọa tới sủng sốt, Phùng Mãn đang khụt khịt trong góc cũng phải tò mò ngó tới đây.

Tr`ân Mẫn Đạt tiếp tục nói: " cái gọi trước có chiếu chính là chỉ phía trước phải có nước, nước là tụ ti`ân tài, nhưng nhà các ngươi chân tường phía nam lại xây chu 'âng dê, dê cũng coi như có tính thủy, nhưng lại bị dê dùng chân dẫm lên, lại thành nước bùn, nói như vậy, trong nhà nhất định sẽ

hao ti ền của. nếu thật sự là hao ti ền nhưng không có hạn mệnh thì cũng thôi đi, nhưng phía đông phòng nhà ngươi quá thấp, phía tây phòng lại cao, đây chính là Bạch Hổ cao hơn Thanh Long là đi ền xấu. có khả năng sẽ gây lên thương tổn cho người trong nhà, thậm chí là thương đến mệnh, đương nhiên các ngươi cũng không c ần quá lo lắng, ta chỉ nói có khả năng mà thôi, cũng chưa chắc phát sinh được."

Phùng Mãn đang rúc trong góc nhà đột nhiên nhảy dựng lên, đúng lý hợp tình mà nói: " mọi người xem đi, đó là do phong thủy nhà chúng ta không tốt không phải là do ta."

Cha Phùng Mãn cau mày tức giận mắng: " sao lại không phải chuyện do người? Nếu không phải do người bị những người đó dụ dỗ, cso gặp phải chuyện này sao?"

Phùng lão gia thở dài: "được r'à, các ngươi câm miệng hết đi, trước nghe tiểu Tr'àn tiên sinh nói như thế nào đi, trong nhà phong thủy phải sửa như thế nào?"

Tr`an Mẫn Đạt làm như thật mà nhấp một ngụm nước, trong phong đi dạo vài bước, hướng tới đông phòng nhìn một lát lại xem tây phòng, sau đó chậm rãi mở miệng: " nếu muốn phá khốn cục này, phải đem chu 'âng dê từ chân tường phía nam sang phía tây đi, dựa vào hướng tây thành một hàng...."

Không chờ hắn nói hết, Phùng Mãn đã nhảy lên: " như vậy sao được, phía tây là chỗ nhà ta ở, chu 'ông dê lại ngay dưới cửa sổ, mùi thối như thế làm sao ở được nữa, thối chết ta sao?"

Phùng lão gia vẫn luôn cưng chi à tôn tử cũng tức giận quát: " ngươi câm miệng lại, nghe tiên sinh nói như thế nào, thiếu một ngón tay cũng không sửa lại tính nết sao? còn muốn bọn chúng đem chặt cả bàn tay sao?"

Phùng Mãn nhìn xuống ngón tay băng bó bằng vải trắng, li en tiu ngủu.

Tr`ân Mẫn Đạt tiếp tục nói: " ta chỉ nói ra những cái bản thân nhìn thấy, tin hay không là do bản thân các người, dù sao ta cũng không phải người

chuyên xem phong thủy, cũng không kiếm ti ền từ các ngươi, chỉ là qua đường đụng phải. Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, thời điểm xây chu ồng dê này có phải cùng ai xung đột không? Còn có, nhà chúng ta có người c ần tinh con dê, hơn nữa lại sinh đ ầu năm, xung đột với người tuổi ngựa, sinh cuối năm?"

Cha Phùng Mãn cẩn thận nghĩ lại, sắc mặt đột biến, xem ra tiểu tử bán thịt này thật sự có tài, bấm đốt ngón tay thực chuẩn. Thời điểm xây chu ồng dê thực sự có xảy ra xung đột, chính là vì Đi ền Mãn Thương không chịu gả con gái cho nhà hắn, làm hắn mất hết mặt mũi, lúc này mới đem lão Đi ền thóa mạ một trận, để cho lão đ ầu gánh xây không để cho hắn xây nhà nữa. cũng vì việc này, sau đó, Đi ền Mãn Thương mới cướp việc mà đi làm, rơi từ nóc nhà xuống ngã gãy chân. Lúc đó hắn rất cao hứng, còn cảm thấy đó là do lão Đi ền tự làm tự chịu, hiện tại không biết tại sao lại báo ứng lên nhà hắn r ồi.

Cha Phùng Mãn tính tính, Đi ần Mãn Thương nhỏ hơn hắn 3 tuổi, không phải là tuổi ngựa sao. trong nhà có để đương nhiên là Phùng Mãn, chẳng lẽ....

" Tr`ân tiên sinh, ngươi là nói, kiếp nạn nhà chúng ta đ`âi là do người có tuổi ngựa kia khắc?" cha Phùng Mãn mắt trọn lên, một bộ muốn tìm người Đi ền gia li ầi mạng.

Tr`àn Mẫn Đạt không nghĩ tới hắn sẽ có thái độ này, bị sặc một ngụm nước, ho hơn nửa ngày mới nói được: "không đúng, không đúng, là nhà các ngươi tự tìm. Vận mệnh con ngựa kia cực tốt, hẳn là thiên mã chuyển thế, thời trẻ chịu khổ nhưng càng v ềgià càng hưởng phúc. Là các ngươi đề vọt thiên mã, cái này gọi là dê cắn đuôi ngựa, nhất định sẽ hối hận. Không thể trêu vào, không được chống choi, bằng không sẽ gặp xui xẻo."

Người Phùng gia bị hắn hù dọa giật mình sửng sốt, tất cả đầu xúm lại, nghiêm túc hỏi làm thế nào để phá giải vận hạn này.

" cởi chuông c`ân có người buộc chuông, thời điểm xây chu 'ông dê này, c`ân phải mời người đó tới đây đốt một dây pháo, tiêu trừ tà khí. Nếu không...nhanh thì 3,4 năm, chậm thì thêm mười mấy năm chắc chắn sẽ xảy

ra chuyện, hơn nữa còn là đại sự." Tr`ân Mẫn Đạt càng nói càng lưu loát, mặt mũi tràn tr`êtư tin.

Phùng lão gia sợ tới mức không đứng vững được, ng cã liệt trên ghế: " li ền theo đó mà làm đi, nhà của chúng ta không thể xảy ra thêm chuyên gì được nữa, ta chỉ có một tôn tử bảo bối này thôi. Không nói gạt người, A Mãn bị người trong thành lừa bạc thua, hắn làm thua hết của cải không nói, bây giờ còn muốn phải bán đất đi, ai!"

Phùng Mãn ủy khuất miệng méo lệch đi: " việc này không thể trách con, bọn họ quá xấu xa, đặc biệt là Đỗ Bảo Trụ, nếu không phải có người bên trong đảm bảo, ta cũng không tin tưởng mấy người đó. Bọn họ nói tìm mấy người có ti ền, chúng ta lại đi giật giây bắc c ầu, bọn họ ở giữa tự nghĩ biện pháp, ti ền kiếm được chia đ ầu. ta không phải cũng là vì kiếm ti ền v ề cho nhà này sao, vốn dĩ cho rằng tên thợ rèn kia ngu ngốc, khẳng định có thể kiếm ti ền từ hắn, ai ngờ hắn lại không mắc lừa. thường xuyên qua lại, cũng không biết tại sao lại như thế này, tự nhiên nợ d ần chụp xuống đ ầu."

Mẫu thân Phùng Mãn vẫn luôn im lặng không nói chuyện đột nhiên mở miệng: " tên thợ rèn kia nhìn ngu ngốc như vậy, lấy đâu ra vận khí đó, mọi người đ`àu nói Tiểu Đào vượng phu. Xem ra thật sự là như vậy, đ`àu là do Tiểu Trân, mặt mũi khắc phu bại gia, chắc chắn nhà này bị nàng khắc."

Tr`an Mẫn Đạt đặc biệt muốn cười, nhà thật sự có ý tứ, chuyện xảy ra không tìm hiểu nguyên nhân từ bản thân, lại đem trách nhiệm đẩy cho người khác, gia đình như vậy, v esau chắc chắn còn xảy ra nhi ều chuyện.

Phùng Mãn đập bàn một cái: "đúng vậy, ta vốn dĩ là muốn cưới Tiểu Đào v`ênhà. Ai u!" hắn đã quên mất bản thân đang bị thương trên tay, hung hăng đập một cái lên bàn, đau đến rơi nước mắt, lập tức bị kéo v`ê hiện thực: "mọi người mau nghĩ biện pháp có ti ền đi, bằng không ngày mai tay của con li ền mất."

Cha Phùng Mãn hận sắt không thành thép trừng nhi tử một cái, lại không thể tức giận được, vẫn phải cứu mạng của hắn.

" thợ rèn kia tuy rằng có ti ền, nhưng hắn là con rề Đi ền gia, nói cái gì cũng không thể bán đất cho hắn, lại tìm người khác mua đi."

Mẫu thân Phùng Mãn khóc ròng nói: "bây giờ là lúc nào r'à, người còn sĩ diện, có người mua là tốt r'à, 15 mẫu đất, nông dân cả đời làm ruộng ai mua được, 10 ngày nửa tháng cũng không bán được. Là mệnh A Mãn quan trọng hay là mặt mũi ông quan trong hơn?"

Tr`àn Mẫn Đạt rốt cuộc chờ tới lúc bọn họ nói bán đất, vội vàng xem m`ôm nói: " nhà các người muốn bán đất sao? cha ta mấy năm nay đều muốn mua đất đấy."

Mọi người đ`âu ngâng đ`âu nhìn v`ê phía hắn, bừng tỉnh đại ngộ, Tr`ân thịt lợn bán thịt trên trấn nhi ầu năm, phu thê hai người lại ăn mặc c`ân kiệm, hẳn là tích được không ít ti ần.

Một bên sốt ruột muốn bán, một bên muốn mua, lập tức ăn nhịp với nhau, 15 mẫu đất, dựa vào giá đất hiện tại, 8 lượng bạc một mẫu, tổng cộng là 120 lượng, ngày mai đến trấn trên, một tay giao ti ền, một tay giao khế đất.

Trở lại trấn trên, Tr`àn Mẫn Đạt gặp được Tiểu Liễu đang vác rổ không đi v`ê Hắn cười tủm tỉm giữ tay Tiểu Liễu lại, kéo nàng vào tiệm rèn Hoắc gia: " Tiểu Liễu, ta có một tin tốt muốn nói cho muội, đảm bảo muội nghe xong sẽ rất vui."

Tr`ân thịt lợn đứng trước gian hàng giương mắt nhìn, tên tiểu tử thối kia, thật sự là có vợ li ền quên cha, chuyện lớn như vậy, trở v`ê không báo cho ông, ngược lại chạy đến

trước mặt tiểu nương tử hiến vật quý. Chậc chậc chậc, giống ai không biết?

Part 2

Câu chuyện dưới đây là do mị thấy bu 'cn cười quá, lưu trong fb từ năm ngoái hôm nay thấy có người share. Nên muốn đăng lên đây:)

CẢNH BÁO CÂU CHUYỆN DƯỚI ĐÂY KHÔNG DÀNH CHO NHỮNG NGƯỜI NGHIỆM TÚC VÀ NHỮNG NGƯỜI KHÔNG NHÌN, NGHE THẦY ĐƯỢC NHỮNG TỬ NGỮ THÔ BỈ!!! CÓ THỂ THOÁT RA TRÁNH GÂY TỔN THƯƠNG TÂM HỒN.

Cre: page nhà trong ngõ fb page hài thôi r à

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 73

Hoắc Tr`âm nhìn thấy Tr`ân Mẫn Đạt đi vào, hai mắt sáng ngời: " thế nào?"

Tr`ân Mẫn Đạt nhìn trên đường không có người đi đường, quay đ`âu nói: " người đi đóng cửa lại đi, chúng ta đến hậu viện nói, bị người khác nghe thấy không tốt."

Ba người cùng nhau đi tới hậu viện, Tiểu Đào đang c`âm vải trong tay may vá cũng ngừng tay lại, tò mò mà nhìn bọn họ.

Tr`ân Mẫn Đạt sinh động kể lại chuyện ngày hôm nay ở nhà Phùng gia, làm mọi người cười ha ha. Tiểu đào vừa cười, vừa nói: "đáng đời, ai bảo bọn họ ỷ thế hiếp người quá đáng, thời điểm cha ngã gãy chân, bọn họ ở sau lưng cìn cao hứng không kịp đấy, còn muốn đánh chủ ý lên Đại Tr`ân ca, bây giờ là nhận lấy báo ứng đi."

Tiểu Liễu ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Trần Mẫn Đạt: "được nha, trước kia không nhìn ra, người lại có bản lĩnh này a."

Cuối cùng cũng làm người trong lòng lau mắt mà nhìn hắn, Tr ần Mẫn Đạt cảm thấy đặc biệt có thành tựu, cười hì hì nói: " bản lĩnh của ta còn nhi ầu lắm, lại nói dù sao ta cũng ở trong thành đọc sách nhi ầu năm đấy. V ề sau, muội sẽ càng thấy được nhi ầu ưu điểm của ta."

Tiểu Đào nhìn bọn họ bộ dạng kể xướng người hoa, cảm thấy vừa bu `ôn cười lại vui mừng, Tiểu Liễu cũng đã tìm được nam nhân tốt, trong lòng li `ên càng kiên định hơn.

Cùng bọn họ so sánh Hoắc Tr`ân ổn trọng hơn một ít, không đem lực chú ý của mình trên câu chuyện cười này, hỏi: "đã bàn bạc tốt r`â đúng không?

Ngày mai ti en trao cháo múc?"

Tr`àn Mẫn Đạt thu lại ý cười, nghiêm túc trả lời: "đúng vậy, đã nói xong, cha ta nói nhà ta có 40 lượng, mua 5 mẫu, dư lại đ`àu là của người, 80 lượng bạc, người có còn đủ ti`àn để mua không vậy?"

Hoắc Tr`âm gật đ`âu: "được, ta mua 10 mẫu, chuyện ti`ên ta đã nghĩ ra cách, ngày mai ngươi ra mặt, ta không đứng ra. bất quá, thân huynh đệ cũng phải rõ ràng với nhau. Đem nay ta sẽ mang 80 lượng cho ngươi, ngươi nhớ viết biên lai rõ ràng."

"được, số ti ền lớn như vậy đương nhiên phải viết biên lai rõ ràng r ồi. Xem ra Phùng Mãn nói không sai, đại thợ rèn nhìn ngây ngốc, thật ra tâm tư rất sâu nha, ha ha ha..." Tr ần Mẫn Đạt vỗ vỗ bả vai hắn, cảm thấy người huynh đề côt chèo này không t ồi, đáng tin cậy.

- ---

Ngày hôm sau, từng bước tiến hành theo kế hoạch, không có vấn đề gì xảy ra. người Phùng gia vừa đi, Trần Mẫn Đạt liền cùng Hoắc Trần kí giấy khế bán đất giữa hai người, Trần gia 5 mẫu, Hoắc gia 10 mẫu, vị trí ngăn cách đầu viết rõ ràng. Dựa theo thói quen địa phương, lúa trên ruộng hiện tại là thuộc về sở hữu của Phùng gia, chờ nhà bọn họ thu hoạch xong lúa mạch, chủ mới liền xuống ruộng trồng trọt.

Hai người tính toán cuối tháng sẽ đi Thâm Châu, trước khi đi đến Đi ền gia cáo biệt, đem chìa khóa phòng ở đưa cho Tiểu Liễu, để nàng thỉnh thoảng tới đó nhìn chút.

Thời tiết nóng hơn, Tiểu Đào cởi bỏ áo bông, thay bằng đ`ô mỏng hơn. Anh Tử tò mò đi qua nhìn chằm chằm bụng đại tỷ: " đại tỷ, ở đây thật sự có tiểu bảo bảo sao? bụng tỷ vẫn nhỏ như cũ mà, không nhìn thấy tiểu bảo ở đâu cả."

Vừa ngha thấy ba chữ "tiểu bảo bảo", Hoắc Tr`àn đang ng 'à uống nước ng 'à cũng không yên, đi tới nhìn Tiểu Đào, nói: " đúng vậy a, ăn bao nhiều cũng không thấy béo."

Nam nhân này dùng ánh mắt băn khoăn nhìn trên người Tiểu Đào, không chút khách khí mà nhìn chằm chằm vào đường cong lả lướt trên người nàng, trong lòng xác nhận thật sự chỗ nào đó lớn hơn không ít, nhưng mà sao eo này.... vẫn nhỏ như vậy."

Chỉ là thời điểm đối mặt với tiểu muội, Tiểu Đào còn không có đỏ mặt, nam nhân là nàng lại đây nàng li ngượng ngùng. Khuôn mặt nhỏ h ng lên đẩy hắn: " chàng ở đây loạn cái gì, mau trở v ng tổi đi."

Diệp thị nhìn bộ dáng phu thê của hai người, trong lòng lại càng thêm kiên định, mở miệng nói: "Tiểu Đào, Đại Tr`âm, trưa nay các con muốn ăn cái gì?"

Không chờ Tiểu Đào mở miệng, Hoắc Tr ầm li ền cướp lời, trong lòng vỗ ngực nghĩ gặp may r ềi: " nương làm gì ăn cũng ngon hết, con đ ều thích ăn, chủ yếu là Tiểu Đào, nàng hiện tại mang thai, hẳn là khẩu vị có chút khác, ngài xem nàng thích gì li ền làm cái đó."

Con rể này, không chỉ có khả năng, lại thương nương tử, ngoài miệng càng ngày nói càng ngọt r'ài, Diệp thị cười đến mức không khép được miệng, vừa muốn đi xuống bếp nấu cơm, li ền thấy cha nương Phùng Mãn song song đi tới.

Mấy ngày hôm trước Tiểu Liễu về nhà đã nói qua việc này, Đi ền Mãn Thương cùng Diệp thị đã chuẩn bị tâm lý trước. Thấy bọn họ vào cửa, ý cười trên mặt Diệp thị li ền biến mất, lạnh mặt nói: " ai nha! Khách quý từ đâu đến nha? Nhà đất của chúng ta thế nhưng không tiếp đãi được khách quý như vậy đâu."

Cha Phùng Mãn mặt mũi bạnh ra, thập ph'àn gian nan mà mở miệng: " chúng ta hôm nay tới đây, là muốn thỉnh cha Đi n Tùng tới hỗ trợ xây chu ng dê, để cho hắn tới treo ti n đ ng khởi công, ti n công có thể thương lượng."

Nếu là trước đây thời điểm đại tài khí thô, hắn có thể vung tay trả gấp đôi ti ền công, chính là hiện tại ti ền đã bị vét sạch sẽ, cả thôn đang cười chê nhà hắn, cuối cùng cũng không thể hất mặt vênh váo như trước được nữa.

Mẫu thân Phùng Mãn vội vàng đem lễ vật trên tay đưa tối, da mặt dày cười nói: " nghe nói lão Đi ền bị thương, chúng ta sớm đã muốn tới thăm đấy, đây là thịt dê đã ướp r ềi lại hun rất tốt r ềi, mau c ầm lấy đi."

Diệp thị lạnh lùng nhìn bọn họ, không đưa tay ra nhận lấy: " lễ trọng như vậy nhà của chúng ta làm sao thu được đây. Lại nói, thịt dê là đ`ô ăn kích thích, sẽ làm vết thương tái phát, các ngươi đưa cái này là có ý gì? Còn muốn cha đứa nhỏ nằm trên giường không dậy nổi.?"

Nương Phùng Mãn mặt mũi xấu hổ, cười nịnh nọt giải thích: "không phải có ý đó, nhà chúng ta hiện tại cũng không có gì đáng giá...."

" khụ!" không chờ bà nói hết, cha Phùng Mãn ngại mất mặt, ho một tiếng, cường ngạnh đánh gãy: " chút đ'òãn vặt này đương nhiên là đưa cho đám nhỏ ăn. Đ'êu là người trong thôn, cúi đ'àu không thấy ngẩng đ'àu thấy,có câu: " làm người thì nên lưu lại một đường, ngày sau còn nhìn được mặt nhau. Hiện tại chúng ta đang cúi đ'àu trước hai người, nhà các người cũng nên cho chúng ta chút mặt mũi."

Diệp thị là người thật thà, ngượng ngùng phải khó xử người khác, nhưng đối với người khác bà có thể tha thứ, bà li ền tha thứ cho họ, nhưng đây lại là phu thê Phùng gia bọn họ hại trượng phu bà thiếu chút nữa tàn phế, nữ nhi suýt chút nữa phải bán mình đi làm nha hoàn cho nhà người ta, vô luận thế nào bà cũng không thể tha thứ được.

Tiểu Liễu không nghe nổi nữa, xông ra ngoài: "Phi! Các ngươi có mặt mũi sao? thời điểm chèn ép cha ta, các ngươi sao không nghĩ đến chuyện làm người thì lưu lại một đường, không nghĩ đến tình nghĩa người cùng thôn hương thân phụ lão đi. Tuy rằng ta không biết ngươi tại sao lại muốn mời cha ta đến, nhưng ta nói cho các ngươi biết, cha ta chắc chắn sẽ không đi, đưa bao nhiều ti ền cũng không đi. Vì muốn chữa bệnh cho cha ta, tốn mất 5 lượng bạc, vài tháng li ền không đi làm được, ngươi bây giờ lại đứng ở đây nói đến chuyện mặt mũi, ngươi như thế mà cũng nói ra được sao?"

Cha Phùng Mãn tức giận đến mức không nói được thành lời, chỉ vào Tiểu Liễu nói: người, nha đ`ài, người..."

Tiểu Đào cùng Hoắc Tr`ân cũng đứng bên cạnh Diệp thị tuy không nói lời nào, nhưng đứng ở đó thôi cũng là một loại khí thế.

" ta như thế nào? ta rất tốt nha, ta như thế nào thì cũng không đến phiên người nói chuyện, nơi này là nhà ta, người đi ra ngoài cho ta." Tiểu Liễu chống eo đứng ở bậc cửa, mày liễu dựng ngược, ánh mắt sắc lạnh.

Cha Phùng Mãn tức giận run người, không chờ hắn nói, ở cửa liền có vài người đi vào, trên tay đều có lễ vật. Đi phía trước là Thái bà bà, sau đó là Tr an thịt lợn cùng Tr an mẫn đạt.

" nương Tiểu Đào, ta tới đây làm mai cho khuê nữ nhà ngươi!" Thái bà bà cười nói.

Diệp thị vội vàng thay đổi sắc mặt tươi cười đi ra đón, động tác chống nạnh của Tiểu Liễu còn chưa kịp thu lại, bị bọn họ vừa vặn đi vào nhìn thấy, vốn dĩ có chút ngượng ngùng, lại thấy Tr ần Mẫn Đạt lặng lẽ giơ cho nàng một ngón tay cái lên, li ần mím môi cười, né qua một bên, nhường cửa cho họ vào.

Lúc này cha mẹ Phùng Mãn đ`âu choáng váng, ngốc lăng lăng chớp chớp mắt nhìn, cha Phùng Mãn rốt cuộc chịu không được nữa mở miệng hỏi: " ngươi là tới Đi ền gia c ầu hôn? Thì ra các ngươi đã sớm thông đ ềng với nhau, ngươi...."

Tr`àn Mẫn Đạt nghênh ngang mà đi đến g`àn người hắn, thấp giọng nói: " ta chưa nói qua với người sao, nhân gia là thiên mã chuyển thế, mệnh tốt. Không có biện pháp, ta là thuộc long tới ôm chân thiên mã. Tin hay không tùy người, chính mình nhìn mà làm đi."

Người Tr`ân gia được nhiệt tình mời vào nhà, chỉ để lại cha mẹ Phùng Mãn xấu hổ đứng trong viện, ngây người h`âi lâu mới rời đi.

Thái bà bà cười tủm tỉm mà giới thiệu: "đây là Tr`ân Mẫn Đạt đối diện nhà hoắc thợ rèn, là một hài tử tốt, là tú tài hiểu chữ nghĩa. Đây là cha nương hắn, hôm nay tới đây muốn c`âu hon. Tiểu Liễu là một cô nương tốt,

tính tình nhanh nhẹn lại có năng lực, tương lai ở nhà đối diện Tiểu Đào, hai tỷ muôi có thể giúp đỡ lẫn nhau, thất tốt nha."

Diệp thị đã nghe trước đó con gái nhắc tới chuyện Tr ần gia, hiện tại cũng không ngoài ý muốn, chỉ là không nghĩ tới sẽ cùng Phùng gia chạm mặt nhau. Vừa r ầi bộ dáng Tiểu Liễu chống nạnh đuổi người thật không thực nữ, chỉ sợ trong lòng Tr ần gia lưu lại băn khoăn, Diệp thị lì ần giải thích nói: "Phùng gia đó thật dự khinh người quá đáng, nếu không phải do bọn họ chèn ép, cha đám nhỏ cũng không đến nỗi đi cướp việc làm mà leo lên nóc nhà r ầi ngã xuống gãy chân, Tiểu Đào lại vì muốn có ti ần chữa bệnh cho cha, thiếu chút nữa đi ở cho nhà người ta ba năm. Thật ra không thể trách Tiểu Liễu bọn họ, nó mỗi ngày nhìn bộ dạng cha nằm trên giường bệnh ốm đau, trong lòng làm sao có thể dễ chịu cho được? Kỳ thực Tiểu Liễu tính tình rất tốt."

Tiểu Liễu trốn nhanh vào tây phòng, nghe được nương đang vì nàng mà giải thích, nàng quả thực muốn cười vô cùng. ở trấn trên bán hàng lâu như vậy, nàng có tính tình gì, Tr ần gia đã sớm biết, hà tất phải lạy ông tôi ở bụi này mà đi giải thích.

Khâu thị vui mừng cười: " nương Tiểu Liễu a, ta không có gạt người, ta là thích nhất điểm này của Tiểu Liễu. ta là người không biết ăn nói, ở trong tộc bị nhóm chị em dâu nói đến mức không nói được gì.

Cũng may là cha Mẫn đạt là đ'ò tể, người khác mới không dám khi dễ nhà chúng ta. chính là tính tình mẫn đạt quá tốt, v ề sau sợ trên trấn không chịu được người khác khi dễ, ta chính là thích Tiểu Liễu lá gan lớn như vậy, dám nói, tương lai li ền không bị người khác khi dễ."

Diệp thị lúc này mới hiểu được ý của Tr`àn gia, tảng đá lớn trong lòng li ền rơi xuống. Tướng mạo Tiểu Liễu không kém, người cũng có năng lực, chính là tính tình quá bạo, giống như hạt ớt cay vậy.

Cho nên, Diệp thị vẫn luôn lo lắng người Tr`ân gia không hiểu biết tính tình Tiểu Liễu, v`è sau sẽ ghét bỏ Tiểu Liễu.

Hai bên đ'àu thật cao hứng, lập tức định ra hôn sự, cũng bàn xong hôn kỳ, li 'ên định là tháng chạp thì thành thân, cũng giống như Tiểu Đào, cũng trước 15 tuổi li 'ên vào cửa.

Diệp thị xuống bếp nấu cơm, ba nữ nhi đầu ở bên cạnh hỗ trợ, Hoắc Tr ần cũng muốn xuống giúp Tiểu Đào, nhưng hắn vừa bước vào bếp đã bị mẹ vợ đẩy ra, không có cách a, phòng bếp quá nhỏ, vóc người hắn lại cao to, lưng cũng cong lại.

Bữa trưa thập ph'ân phong phú, Tr'ân Mẫn Đạt moi móc hết trong đ'âu ra nghĩ câu từ, da mặt dày a dua nịnh hót lấy lòng, Hoắc Tr'ân nhìn không được nữa nghĩ th'ân: tên tiểu tử không biết xấu hổ, dám cùng ta so da mặt dày, ta còn sợ người vượt qua ta sao?

Thịt dê hun khói

Lườn ngỗng hun khói (ăn cái này ngon này)

Thịt dê một nắng.

Nhìn thịt dê một nắng lại nhớ đến thịt bò một nắng của mẹ, đợt mùa hè năm ngoái nắng kinh khủng, mua v ề làm thịt bò một nắng cuối cùng làm không được mang ra xào ăn \ (\sqrt{\times}) \ \

lTính ủ mưu để đấy mai đăng nhưng lại thôi mị đăng chương mới r $\ddot{a}$ mị đi chơi pubg đây $\langle (\geq \nabla \leq) \rangle$ đến giờ các tiểu cưa cưa lên chơi r $\ddot{a}$ ("ಡ ω ಡ,") nàng nào thích nghe giọng tr $\ddot{a}$ m tr $\ddot{a}$ m mà kiểu nghe xong muốn ngã luôn ấy thì cố chơi lúc 1-3h sáng $\ddot{a}$. Giờ các tiểu cưa cưa hoạt động đấy.

(* ii) à mị chơi bản trung nhé. Dù chả hiểu cái gì \ (` , `) \ tự hứa với bản thân sẽ sớm đi học tiếng trung sớm. Mị muốn đi Lệ Giang cổ trấn,

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 74

Thời tiết tháng hai không nóng không lạnh, hai bên đường hoa cỏ đua nhau khoe sắc vươn lên, suối chảy róc rách, gió thoảng qua ngẫu nhiên lại đưa tới hương hoa dại, như thấm vào ruột gan.

Hoắc Tr`âm ng 'à trên xe ngựa, thỉnh thoảng lại quay đ`âu nhìn tiểu nương tử phía sau xe.

Tiểu Đào bị hắn nhìn đến có chút ngượng ngùng, ki ầu thanh nói: " nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy được bao giờ sao?"

" nàng đẹp, ta thích nhìn." Hoắc Tr`ân cười không ngừng, thuận tay bẻ một cành liễu, lấy tới quét vào cổ Tiểu Đào.

Tiểu Đào bị quét qua cổ li ền ngứa, giơ tay bắt lấy cành liễu hướng vào trong lòng, đoạt lại giấu vào trong ngực. Hoắc Tr ầm nghiêng mình lại, theo hướng cành liễu ngã xuống lòng nàng, lại không dám đè lên bụng nàng, chỉ dám gối đ ầu lên đùi nàng: " Tiểu Đào nàng thật lợi hại, ta bị nàng đánh ngã r ầ, hai người quả nhiên so với một người càng thêm lợi hại nha."

Tiểu Đào bị chọc cười khanh khách không ngừng, lấy cành liễu chọc vào cổ hắn, chọc Hoắc Tr`àn liên tục xin tha. Hai người không nhanh không chậm mà đi, ng từ xe ngựa mệt li tha xuống đi bộ vài bước, đi mệt lại lên xe ng tư trưa nắng có chút mạnh, Hoắc Tr`àm li th đi lấy cây cỏ hoa lá kết lại thành vòng hoa đưa cho Tiểu Đào mang lên đ`àu.

" Tiểu Đào, thật xinh đẹp! Nàng sao lại có thể đẹp như vậy, may mắn ta năm ngoái li ền trở v ề, bằng không li ền bỏ lỡ r ồi, ta đây li ền hối hận cả đời." Ánh mắt hạnh phúc của Hoắc Tr ầm trước sau đ ều lưu luyến trên người Tiểu Đào.

Tiểu Đào đỡ vòng hoa trên đ`àu, cảm thấy đặc biệt thích: " nào có đẹp như chàng nói? Ban ngày ban mặt nói mấy câu mê sảng đó à, nếu chàng năm trước không trở lại, không quen biết ta, lấy đâu ra hối hận?"

Hoắc Tr`âm cười ha ha, tiếng cười sang sảng quanh quân khắp ruộng đ`ông.

" tiểu nương tử của ta không chỉ có đẹp, lại còn thông minh như vậy, tương lai sinh đứa nhỏ, nhất định càng thông minh."

Tiểu Đào thấy xung quanh bằng phẳng, nói ngừng xe ngựa lại, đi đến bờ sông nhỏ, soi xuống nước mặt nước bộ dáng xinh đẹp của mình. Hoắc Tr`àm ném dây cương xuống, để ngựa tự mình ăn cỏ, hắn đi đến bên cạnh Tiểu Đào ôm nàng từ phía sau, một hai phải soi bóng mình cùng nàng xuống nước.

Nước sông trong vắt thấy được cả đáy, bích ba vô ngân, trong nước hiện lên hình bóng của một đôi nam nữ. nam nhân cao lớn uy mãnh, mang tới cảm giác an toàn, nữ nhân nhỏ nhắn nhu nhược, m`ân mại động lòng người.

" nàng nhìn, hai ta thật sự là một đôi trời sinh, nhìn thế nào cũng thấy đep đôi."

Hoắc Tr`âm da mặt dày tự sướng.

Mỹ nhân trong nước bật cười, môi đỏ khẽ mở, lộ ra mấy răng nhỏ trắng xinh: " vừa r 'ài còn có cá nhỏ ở dưới nước nhìn ta đấy, chàng đi tới, chúng đi chạy mất r 'ài."

" cái này là đương nhiên, nương tử của ta là ai cơ chứ, ai cũng đừng hòng mơ tưởng đến Tiểu Đào nhà ta, động vật nhỏ cũng không được. con cá nào dám tới? Ta phải bắt chúng lên mới được, nướng ăn." Hoắc Trần lại ở trên khuôn mặt trắng nõn của nàng hôn lên một cái, giống như đang đánh giấu quy ền sở hữu.

Hai người dọc đường đi vô cùng thân mật, chốc lát lại cãi nhau 'âm ĩ, giống như đang đi du sơn ngoạn thủy, ba ngày sau xe ngựa đi tới Thâm Châu.

" Tiểu Đào muội nhìn xem, kia chính là vườn mật đào." Hoắc Trần giơ tay chỉ v ềphía rừng đào lớn cách đó không xa.

" thật lớn a, đưa mắt nhìn không thấy điểm cuối luôn." Tiểu Đào chưa từng nhìn thấy vườn trái cây nào lớn như vậy, nếu nở hoa chẳng phải đặc biệt đẹp hay sao.

" đương nhiên là lớn r ã, đây là đào được mang đi tiến cống, là đào được đưa vào cung cho hoàng thượng ăn. Nhưng không lien quan, hai ngày nữa chúng ta mang vài cây giống v ề tự mình tr ồng, cũng có thể ăn được đào ngọt. hương vị có lẽ so với đào được chọn làm cống phẩm chắc sẽ kém hơn một chút, bất quá ăn cũng rất ngon r ã." Hoắc Tr ần vừa nói, vừa dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Tiểu Đào, nhưng thật ra ăn ngon như thế nào cũng không ngon bằng được Tiểu Đào trên giường đất.

Su phụ của Hoắc Tr ầm tên là Giang Thạch, là một người có tay ngh ề, lại trung thực, cả đời gắn bó với ngh ề, cũng thu mấy đ ồ đệ. Chỉ là mấy người trước không có chí khí, vội vã v ề nhà kiếm ti ền, cũng không nắm chắc được tay ngh ề li ền đi. Chỉ có một đệ tử quan môn là Hoắc Tr ầm, ở bên cạnh ông kiên trì học 8 năm, cũng không kêu ca khổ sở mệt nhọc, đem hết tài nghệ trong tay ông học được, ở đây còn có thể nói là trò giỏi hơn th ầy r ồi.

Giang thạch có hai nữ nhi, không có nhi tử. trưởng nữ gả xa, ở Tấn Châu, thứ nữ gả cách đây bốn thôn. Vốn dĩ ông muốn đem tay ngh ề này truy ền thụ cho con rể thứ hai, để hắn kế thừa y bát của ông. Ai ngờ tiểu tử này nhìn thì cao to, cuối cùng thì lại là một tên ham ăn biếng làm, không dốc sức cho ngh ềrèn.

Cho nên, sau khi giang thạch thu Hoắc Tr`àn làm đ`ô đệ, cơ h`ô là đem hết tài nghệ của bản thân truy ền thụ cho hắn, đối đãi với hắn như con ruột, hận không thể cưới cho hắn một nàng dâu ở Thâm Châu để hăn có thể ở lại đây. Chính là Hoắc Tr`àn lại một lòng hướng v`êquê nhà, muốn mở lại tiệm

rèn Hoắc gia, cha nương hắn chết đột ngột làm hắn không qua thoát ra khỏi hố sâu này, ông biết không thể cưỡng c ầu được hắn, mới để cho hắn đi v ề.

" sư phụ, sư nương, con đã v ềr 'à!" Hoắc Tr ầm nhìn thấy cửa sắt đỏ nhà sư phụ, li ền hưng phấn mà nhảy xuống xe ngựa, chạy tới cửa lớn đẩy ra.

Xe ngựa trực tiếp đưa vào trong viện, một lão phụ nhân tóc hoa râm từ trong phòng đi ra. Nhìn thấy Hoắc Tr`àn bà khó có thể tin được xoa hai mắt sung đỏ, òa một tiếng khóc lớn: "Đại Tr`àn a, con cuối cùng cũng tới r`à."

" đúng vậy, sư nương, con cưới vợ, con mang nàng tới đây cho các người nhìn, nhìn ngài xem, sao lại khóc như vậy."

Hoắc Tr`âm đem xe ngựa buộc lại ở gốc cây táo, vui mừng mà chạy đến trước mặt bà.

" tới là tốt r à, con không tới, sư phụ con không nhắm mắt được." Mễ thị vừa khóc vừa nói.

Hoắc Tr`âm sửng sốt: " sư nương, ngài nói gì vậy? sư phụ con làm sao?"

" con mau vào nhìn ông ấy đi, trái chờ con không tới, phải đợi cũng không thấy, làm ta vội muốn chết r ซi." Mễ thị lúc này mới nhìn tới Tiểu Đào đang đứng ngoạn ngoãn bên cạnh, đưa tay đón nàng vào nhà.

Hoắc Tr`àn không rảnh nghĩ tới chuyện dỡ hàng ra nữa, bước nhanh chân đi vào phòng, li ền thấy sư phụ hắn nằm trên giường đất, bộ dạng hơi thở yếu ót thoi thóp: "sư phụ, sư phụ ngài sao lại như thế này? Năm trước thời điểm con đi không phải còn rất tốt sao, đây là làm sao?"

Hoắc Tr`âm vội đến mức mắt đỏ bừng, quỳ một gối trước giường đất, cần thận mà nắm lấy bàn tay to tái nhợt vô lực của sư phụ.

Thân thể Giang Thạch không thể cử động nhưng đôi mắt vẫn có thể nhìn, tai vẫn nghe được, nhìn thấy Hoắc Tr ầm, đôi mắt vần đục đỏ lên nước mắt li ền rơi xuống, âm thanh yếu ớt: "Đại Tr ầm, con rốt cục tới r ầi. ta...ta li ền chờ con tới....muốn nói chuyện với con."

Hoắc Tr`âm lau nước mắt, trách móc nói: " sư phụ, trước đừng nó nữa, con đi tìm đại phu cho ngài, tìm đại phu tốt nhất tới cứu ngài. Đây là bệnh gì, con sẽ tìm đại phu chuyên cứu bênh tới đây."

Mễ thị tiến vào, đứng bên cạnh nói: "ông ấy lên núi tìm quặng sắt tốt, sau đó li ngã xuống, đã tìm đại phu tới xem, vô dụng, xương quan trọng trong cơ thể đã bị gãy mấy cái, nối đầu nối không được nữa."

Hoắc Tr`âm khó có thể tin được mà nhìn sư phụ, trong lòng đau đớn: "đây là xảy ra từ khi nào? Tại sao lại không tìm người đưa tìn cho con?"

Mễ thị sửng sốt: " con không phải nhận được tin mới tới đây sao? Chuyện xảy ra tháng trước, ta để nhị cô gia đưa tin, con còn gửi v ề ba l'ân thư, một cái con nói tháng giêng quá bận, l'ân thứ hai con nói không ở nhà, l'ân ba con nói 10 ngày nữa tới, đợi hơn 10 ngày rốt cuộc con cũng tới đây."

Hoắc Tr`àn lập tức li ền nổi giận, gân xanh trên trán nổi lên, tiếng nắm tay ca ca vang lên, sợ làm sợ tới sư phụ, âm thanh li ền đè xuống: " nào có người nào đưa tin cho con? Con một chút cũng không biết việc này. Nếu biết sư phụ xảy ra chuyện, con đã sớm chạy tới đây, chính là có việc gì đi nữa con cũng không thể mặc kệ sư phụ, là tên hèn hạ nào sắp đặt chuyện này?"

L'ân này Mễ thị li 'ên ngây dại, sau đó li 'ên hiểu được: " được lắm, thẳng nhãi ranh Thiết Khánh, hắn căn bản là không đi truy 'ên tìn cho con. Khó trách, ta cùng sư phụ con cũng không thể tin được, con như thế nào lại thành người như vậy, học nghệ xong li 'ên đem sư phụ ném sang một bên mặc kệ không quan tâm, ta đi tìm tên chết tiệt kia."

Mễ thị thở phì mà đi ra ngoài, Hoắc Tr`âm lo bà có nguy hiểm, vừa muốn đuổi theo, đã bị sư phụ gọi lại: "Đại Tr`âm, quay lại, để bà ấy đi đi, Thiết Khanh không dám....lại đây, đến g`ân sư phụ, ta có lời...nói."

Hoắc Tr`ân đi tới bên cạnh ông, nghiêm túc nghe lời ông nói.

" nha đ`ài này, là nương tử của con?"Giang Thạch nhìn v`ê phía Tiểu Đào.

Hoắc Tr`âm xoay người kéo tay tiểu đào qua: " vâng, sư phụ, đây là nương tử của con. Thời điểm thành thân, vốn dĩ muốn mời người tới uống rượu mừng, chính là tháng chạp trời đổ đại tuyết, đi không thuận lợi. bây giờ là đ`âu xuân, con mang tới ra mắt hai người. nàng đang mang thai, con sắp làm cha r`ãi."

Tiểu Đào ngoan ngoãn cúi đ`àu vái chào, gọi một tiếng: " sư phụ."

" tốt, tốt....hài tử tốt." Giang Thạch nhìn Tiểu Đào gật đ`ài, tiếp tục nói: "Đại Tr ầm, bản lĩnh cả đời này ta đ`ài dạy cho con r ầ, không tiếc nuối...duy nhất, ăn năn, chính là...không có rèn được kiếm huy ền thiết. ta....không cam lòng, thật ra...chúng ta không phải thợp rèn bình thường, là...ti ền tri ầi... truy ền nhân của Trương Gia Sơn." Giang Thạch cố hết sức lực nói ra.

Hoắc Tr`âm sửng sốt: " sư phụ, Trương Gia Sơn ti`ân tri ầu con đã nghe nói qua, chính là, đ`ôtử đ`ôtôn không phải đ`âu là bị giết hết r`âi sao?"

Giang Thạch chậm rãi lắc đ`àu: "không...nếu thật sự bị giết hết, nào có huy ền thiết kiếm nữa....phương pháp chế tạo. cha ta,...chính là...đệ tử quan môn của Trương Giả Sơn, ta không có nhị tử, con...con...c ần cái này...."

Ông cố sức, mà dịch dịch thân thể, giống như đang ở bên dưới đệm giường lấy lên thứ gì, Hoắc Tr`âm theo ý tứ của ông lấy ra, c`âm ra một miếng da dê bên trên có viết chữ.

" đây là...binh khí...bí kíp luyện binh khí, đáng tiếc cả đời ta.... Không, vô dụng. con c`âm lấy, đừng làm bảo bối sư gia thất truy ền." Giang Thạch tiếc nuối thở dài.

Hoắc Tr`âm nhìn kỹ da dê trong tay, có hình cũng có chữ viết, đã cũ nên có chút ố vàng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ.

" sư phụ, tổ sư gia bị giết, chúng ta không có biện pháp báo thù còn chưa tính, tai sao lai đi chế tao binh khí cho tri 'âu đình?"

Giang Thạch gian nan lắc đ`àu: "không...không phải, không phải như vậy. sư gia là...là bị một gia tộc giết, thành bị đánh phá, bọn chúng sợ sư gia đ`àu hàng, li `àn...bị giết, chết không nhắm mắt...khuất tất."

" sư phụ, ngài là muốn con đi chế tạo binh khí cho tri `âu đình sao?"

Hoắc Tr`âm đem da dê cuộn lại, nhét vào trong ngực, đ`ô sưu phụ đưa cho hắn, hắn nhất định phải bảo t`ân thật tốt.

" không...không phải...không phải...."

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 75

" sư phụ, sư phụ, người không sao chứ?" Hoắc Tr ần sợ tới mức ngã gục trước giường đất.

Mễ thị đi từ bên ngoài vào, vừa thấy lão nhân giương mắt nhìn không nói được lời nào, cũng sốt ruột nhào lên.

Giang Thạch thở hắt ra mấy hơi, chậm rãi hoãn lại cảm xúc, tiếp tục nói: "con phải sống thật tốt với nương tử...sống thật tốt, tay ngh ề....đừng bỏ phí, thời điểm hữu dụng, lại dùng. Ta....ta năm ngoái gặp được một tiên sinh xem bói, xem sách cổ nói, trên sách nói, trên ngọn núi g ần đây có, có một khối to, huy ền thiết, cho nên ta, ta mới đi lên núi...nhưng không, không...."

Hoắc Tr`âm nghe hiểu được ý tứ của sư phụ, vội vangfd quay đ`âu lại nói với tiếu đào: " Tiểu Đào, chủy thủ ta cho nàng đâu, mau đem tới đây cho sư phụ nhìn."

Tiểu Đào xoay người sang chỗ khác, vén vạt áo lên, lấy ra chủy thủ buộc dưới đai lưng xuống.

" sư phụ, sư phụ, người mau nhìn xem, đây là cái gì? Khối huy ên thiết ta kia con tìm thấy r à, đây là huy ên thiết lấy ra từ khối đó tạo thành chủy thủ." Hoắc Tr àm đem vỏ chủy thủ rút ra đưa cho sư phụ nhìn.

Đôi mắt đục ng ầi của Giang Thành, nháy mắt tỏa ra ánh sáng khác thường sáng rực lên, hai mắt trọn trừng mở lớn, tay cũng đột nhiên có sức lực, đưa tay c ầm lấy chủy thủ, từ trên xuống dưới ngắm nhìn: " không sai, hoa văn này, màu sắc này, thật sự là huy ền thiết, Đại Tr ầm, đ ồ đệ tốt của ta, chuyện sư phụ không làm được, con lại làm được, con thật là đ ồ đệ tốt của ta."

Nhìn sư phụ cao hứng, Hoắc Tr ần cũng vui mừng theo, cười, khiêm tốn nói: " sư phụ, bản lĩnh của con đ ầu là do ngài dạy, con có thể tạo ra được huy ần thiết chủy thủ, cũng giống như là người đánh ra vậy. Người dưỡng bệnh thật tốt, chờ thân thể người khỏe, con mang người vào núi, chúng ta mang khối huy ần thiết kia đào v ề."

Ánh sáng trong mắt Giang Thạch d'ân tan rã, tay m'êm nhũn, chủy thủ suýt chút nữa rơi xuống, Hoắc Tr'âm vội vàng đưa tay tiếp lấy, lắm lấy vỏ chủy thủ, đặt vào tay sư phụ.

" Đại Tr`àm, ta muốn...muốn nhận con làm nghĩa tử, con có nguyện ý không...." Giang Thạch kịch liệt ho khan, Hoắc Tr`àm hiểu được ý của ông, không nói hai lời, quỳ trên mặt đất, cúi dập đ`àu ba cái: " cha nuôi, v ềsau con chính là nhi tử của người."

Giang Thạch mấp máy môi, kích động đến nỗi lệ nóng quanh tròng, lại nói không ra lời.

" Hoắc Tr`âm, ngươi thật không biết xấu hổ, nhạc phụ ta đã trở thành như vậy r`ä, ngươi lại còn lừa gạt ông, ngựa trong nhà cũng đưa cho ngươi, xe cũng cho ngươi, đ`ôngươi lấy đi còn chưa đủ nhi ều sao? bây giờ còn nhận cha nuôi, ngươi là muốn tới đây đoạt tài sản đúng không? Phi! Không có cửa đâu." Ngoài cửa truy ền tới giọng của Bùi Thiết Khánh, Hoắc Tr`ân mặt lạnh xoay người lại, túm lấy cổ áo hắn.

"Bùi Thiết Khánh, ta trước kia là kính ngươi, gọi ngươi một tiếng tỷ phu, nhưng hiện tại ngươi lại muốn gây chuyện sao? sư phụ nằm trên giường đất, ngươi dăm bữa nửa tháng cũng không qua liền thôi, nhưng ngươi không cho ta biết, rốt cuộc ngươi muốn cái gì?"

Nam nhân vừa mới tiến vào thấp hơn Hoắc Tr`âm một cái đ`âu nhưng lại béo hơn hai vòng, vóc dáng hai người không kém nhau quá nhi ầu, chính là thịt trên người Hoắc Tr`âm đ`âu là cơ bắp cu ần cuộn,, còn tên kia người đ`âu là thịt mỡ.

Bị Hoắc Tr`âm nắm cổ áo lên, thân thể đ`ây mỡ kia bắt đ`âu hoảng loạn. Sức thì không có nhưng m`ôm thì lại rất to, la lớn: " người muốn làm gì?

Ngươi không phải chỉ là tên học ngh ethôi sao? học xong r à thì nhanh cút đi, còn nhận cha nuôi cái gì, ngươi không phải là nhìn thấy nhạc phụ của ta không được nữa mới nhanh chân chạy tới sao, nhanh tới nhận cha, tranh nhà đoạt tài sản sao?"

Hoắc Tr`âm giận dữ, hai mắt long lên, giận dữ hét lên: " ai muốn tranh nhà đoạt ti`ên, ai tranh thiên lôi li ên giáng xuống đánh chết."

Tiểu Đào thật sự sợ Hoắc Tr`âm giận dữ mất khống chế đánh người, chỉ sợ một quy ền đi xuống, thật sự có thể đem tên kia đánh thừa sống thiếu chết, li ền ở bên cạnh kéo áo hắn: " các người đừng gây chuyện nữa, sư phụ đang bị bệnh, các người còn có thời gian gây gổ nữa?"

Hoắc Tr`ân thở mạnh ném Bùi Thiết Khánh xuống đất, xoay người ng tổ bên cạnh sư phụ, Mễ thị nhìn con gái đang rụt cổ đi phía sau con rể, nặng n'ệ thở dài: "hắn cho con uống mê h'ôn canh gì sao? con lại dung túng hắn như vậy, ta với cha con còn đang ở đây, hắn còn vô pháp vô thiên như vậy, v ềsau hai chúng ta không còn nữa, con không phải là bị hắn đùa chết sao?"

Giang Diệp vừa r'à khóc một h'à, giờ phút này đôi mắt vừa h'àng vừa sưng, lại bị mẫu thân nàng ta mắng, lại rơi nước mắt: " con còn có biện pháp gì sao? huynh đệ một cái cũng không có, còn không có nhi tử, tương lai không có người, con còn có thể trông cậy vào ai?"

"Nhị tỷ, tỷ yên tâm đi, sư phụ sư nương đối với ta ân trọng như núi, bây giờ ta là nghĩa tử của người. V`ê sau tỷ chính là thân tỷ tỷ của ta, nếu có người khi dễ tỷ, tỷ chỉ c`ân nói cho ta biết, ta tuyệt đối không tha cho hắn, tỷ phu cũng không được. Hơn nữa, các người có thể yên tâm, nhà, đất, ti`ên ta một phân cũng không c`ân." Hoắc Tr`âm giọng nói sang sảng, Bùi Thiết Khánh nghe được lời này đương nhiên là cao hứng, nhưng Giang Thạch nằm trên giường lại nỏng nảy vô cùng.

Ông run rây nói không ra lời, nắm lấy tay áo Hoắc Tr`âm, run run kéo kéo.

Hoắc Tr`âm nhìn biểu tình kích động của sư phụ, đại khái là hiểu được kích động trong lòng sư phụ, li ền bổ sung: " nhà, đất, cùng ti ền tài ta không

c'ân, nhưng đ'ô rèn của sư phụ ta muốn mang đi, dù sao các người cũng không làm ngh'èrèn."

Lời này đương nhiên là nói cho Bùi Thiết Khánh nghe, đối phương thống khoái gật đ`àu: " được, một lời li ền định."

Giang Thạch lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân thể run rẩy rốt cuộc yên tĩnh lại, ánh mắt nhìn bà lão nhà mình, miệng không phát ra được thành lời nữa, chỉ thở hắt ra vài hơi.

Mễ thị chảy nước mắt, cúi người xuống, chỉ vào Hoắc Tr`âm nói: " ý ông muốn là để cho Đại Tr`âm chống gậy cho ông?"

Giang Thạch không thể gật đ`àu được nữa, chỉ có thể chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng lộ ra ý cười.

- ---

Kế tiếp, mọi người bận rộn chuẩn bị phát tang cho Giang Thạch, để con gái lớn tại Tấn Châu trở lại cùng đại cô gia. Hoắc Tr ầm mặc áo tang giống như nhi tử, chống gậy đưa tang, so với hai nữ nhi đang khóc thảm thiết kia trông hắn còn thương tâm gấp bội.

Lo xong hậu sự, Hoắc Tr`àn cùng Tiểu Đào đi v`ênhà. Hắn muốn đưa sư nương trở v`ênhà, đi theo hắn hưởng phúc. Nhưng Mễ thị nói, con gái lớn của bà con cái trong nhà nhi ầu, cha mẹ ch ồng lại không còn nữa, muốn đi đến Tấn Châu xem đám cháu ngoại.

Mễ thị làm chủ phân gia cho tất cả, nhà cùng ruộng đất đ`âu để lại cho nhà con gái thứ hai, còn ngân lượng trong nhà bà đ`âu giữ lại, đi đến nhà con gái lớn dưỡng già. Đ`ô rèn của Giang Thạch để lại bà đ`âu đưa cho Hoắc Tr`âm, lưu luyến không rời mà dặn dò hắn, phải sống thật tốt, phải đối xử tốt với nương tử.

Hai người trên đường trở v'ề, nửa đường dừng lại mua nửa xe cây giống, lại mang theo một xe khí cụ ngh 'êrèn, một xe lớn đi v 'ênhà.

Trở lại Đại Doanh trấn, lại thêm mấy ngày, Hoắc Tr`âm lại chạy v`ê Thâm Châu kéo thêm vài xe cây giống v`ê, đem tới vườn trái cây tr`ông, sau đó lai chờ tới khi gặt xong lúa sẽ đi tới Phùng gia đòi đất.

- --

Tháng 5, mọi người đã thay sang y phục mùa hè mỏng hơn, bụng Tiểu Đào đã lộ rõ. Hoắc Tr`âm li ền không chịu cho nàng ra khỏi cửa nữa, sợ có người chạm vào bụng nàng. Chính là, tới ngày thu hoạch lúa mạch ở Đi ền gia thôn, lại vẫn phải mang nàng tới. Đi sớm, Phùng gia còn chưa có bận việc xong, hai cô gia đang hấp tấp phụ việc hỗ trợ thu lúa mạch.

Đi 'ên gia chỉ có 2 mẫu ruộng, lại có hai tiểu tử sức khỏe có thừa tới đây hỗ trợ, không tới nửa ngày li 'ên gặt xong. Người Đi 'ên gia dừng lại uống nước nghỉ ngơi, một lát nữa chỉ còn việc nhặt hạt lúa (mót lúa).

Phùng gia cuối cùng gặt xong mẫu ruộng cuối, lại nhặt sạch hạt lúa trong đất một l'ần. Vừa muốn đẩy xe v'ề, li ền thấy Tr'ần Mẫn Đạt đang đẩy xe lừa to tới bờ ruộng, đi theo phía sau hắn còn có xe ngựa to nhà thợ rèn.

Phùng Mãn từ trước đến nay đâu có xuống ruộng làm việc bao giờ, nhưng hôm nay hắn không thể không xuống ruộng. Phùng Mãn nhớ tới thời điểm chúc tết gặp được bọn họ ở trước Đi ền gia, tâm tình càng thêm bu ền bực, khí đó nhà hắn mới mua xe ngựa, mà hiện tại....không chỉ có ngưa cùng xe đ ều đã bán, li ền ruông cũng là của Tr ền gia.

Chính là hôm nay, tên thợ rèn này hôm nay tới đây làm gì? Hơn nữa Tiểu Đào ng trên xe ngựa càng ngày càng xinh đẹp, bụng cũng đã lớn. Mọi người đầu nói Tiểu Đào vượng phu, vốn là hắn nhìn trúng trước, cố tình lại bị tên thợ rèn kia đoạt đi. Nếu Tiểu Đào gả cho hắn, nói không chừng phát đạt lại chính là nhà hắn, xui xẻo chính là Hoắc gia.

Tr`ân Mẫn Đạt buộc xe lừa, treo tốt lưỡi lê cày, chỉ vào một đường bờ ruộng nói: "Đại Tr`ân ca, đây là ranh giới, phía đông là nhà ngươi, phía tây là nhà ta. Bên phía đ`âu sông kia còn có một mẫu đ`âu là của nhà ngươi."

Cha Phùng Mãn vừa nghe thấy liền nóng nảy: "Trần Mẫn Đạt, ngươi vừa mới nói cái gì? Đất này nào có phần của thơ rèn?"

Tr ần Mẫn Đạt cười hì hì: " thì thật ra là hắn không có ph ần, mấy ngày trước tỷ tỷ nhà ta c ần phải dùng ti ền, mà ti ền lại lấy đi mua đất nhà người r ồi, chỉ có thể bán ruộng thôi, nhưng tìm không được ai, li ền bán cho Hoắc thơ rèn vài mẫu."

" ngươi...." cha Phùng Mãn tức giận trừng mắt.

Phùng Mãn chỉ thẳng vào Tr ần Mẫn Đạt nói: " ngươi là tên lừa đảo, từ lúc bắt đ ầu ngươi đã lừa nhà ta đúng không? Thời điểm ta đi lên trấn trên, đã nhìn thấy Đi ền Liễu bán thịt cho nhà ngươi, ngươi cùng tên thợ rèn kia đã sớm thông đ ầng với nhau, cố ý chỉnh ta. Lại còn muốn đem chu ầng dê sửa lại chuyển đến cửa sổ phòng ta, hiện tại Đi ền gia không đ ầng ý đốt pháo, để chúng ta cấp ti ền thuốc trả lại, đây tất cả đ ều là chủ ý của ngươi."

Tr`an Mẫn Đạt cười nhạt: " ta nói chuyện phong thủy kia là có đạo lý, tin hay không tùy người. Mà đã là của ta, ta thích bán cho ai li en bán cho người ấy, người cũng không quản được ta. Đi nhanh đi, bằng không, thiết lê của ta cắt vào chân người, cũng đừng trách ta."

Khi nói chuyện, Hoắc Tr`àm cũng treo tốt thiết lê, con ngựa to khỏe làm việc rất nhanh. Một đường uy vũ sinh phong, rất nhanh li `an vày xong một vòng ruộng. Ngựa có sức lực, thiết lê lại chính mình đánh, dùng thực tiện tay. Cày xuống ruộng vừa sâu vừa gọn, hơn hẳn cày nhà người khác.

Ruộng lúa mạch xung quanh đ`âu là của người ở Đi ần gia thôn, nhà Tiểu Đào cách đó cũng không xa, ngầng đ`âu li ần nhìn thấy. Tiểu Liễu đang cong eo mót lúa ngầng đ`âu lên, nhìn thấy vẻ mặt của Phùng Mãn đang ăn mệt, trong lòng li ần thấy sảng khoái. Tên tiểu tử thối, trước kia vênh mặt hất hàm sai khiến, khi dễ người khác, hiện tại rốt cuộc hiểu được bản thân có bao nhiêu uất ức đi.

Thôi nãi đang ở trong đất nhà mình nhặt lúa, bà cùng nhìn thấy tình cản hai con rể nhà Đi ền gia thu thập Phùng gia, không khỏi líu lưỡi, nói với Đinh thị: " nhà các người thật biết chọn con rể a, nhìn hai tiểu tử này,

người sau lại giỏi hơn người trước. Nghe nói trước đây Phùng Mãn coi trọng Tiểu Đào, may mắn Tiểu Đào không gả, bằng không, hiện tại li ền cực khổ r 'à."

Đinh thị li ền nói: " đúng vậy, cháu gái nhà chúng ta tốt như vậy, đương nhiên là phải tìm cô gia tốt r ồi. Phùng Mãn như vậy, vừa thấy li ền là tên phá gia chi tử, ai mù mắt mới nhìn trúng hắn."

Tiểu Liễu nhịn không được nữa, phụt một tiếng ngửa mặt cười.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 76

Thời điểm này đang là mùa gặt lúa, đi ền mãn thương trở thành nhạc phụ được hâm mộ nhất ở Đi ền gia thôn. Nguyên bản lúc ông bị ngã gãy chân, mọi người đ ều cảm thấy ông đáng thương vô cùng, vĩnh viễn không thể có ngày xoay người, bây giờ đúng là phải lau mắt mà nhìn.

Nhân gia có hai cái cô gia, người sau lại hơn người trước, không chỉ là một ngày li ền gặt xong hai mẫu lúa mạch, lại còn cày xong 15 mẫu ruộng mà Phùng gia bán đi.

Hơn nữa hai người này trong nhà đ'êu có gia súc cưỡi, nhà Tr ần Mẫn Đạt con lừa to kia a, có thể một lúc kéo được mấy trăm cân thịt lợn hơi đấy, chút việc nhà nông này căn bản là nó không c'ân ra lực. Ngựa của Hoắc gia lại càng không phải nói, tuy ngày thường không làm việc nhi ều lắm nhưng chung quy vẫn là ngựa, từ đ'âu cho đến sức lực đ'êu hơn hẳn lừa.

Ngựa nhà hắn không chỉ có sức mà còn đặc biệt xinh đẹp, lông mao vừa đen vừa bóng, kéo một xe lúa mạch, ở đường thôn đi miễn bàn có bao nhiều hăng hái.

Người trong thôn rốt cuộc hiểu được ra, đừng xem thường bất luận kể nào, năm đó Phùng gia khi dễ Đi ền Mãn Thương, không ti ền đ ồ, Đi ền Tùng lại quá nhỏ, mới có 2 tuổi, nhưng bây giờ thì sao? nhân gia có hai khuê nữ cùng cô gia có ti ền đ ồ, ai dám không phục?

Một buổi sáng liền thu hoạch xong lúa mạch trong ruộng, buổi chiều mang lúa ra sân phơi nắng, thời điểm mặt trời chưa xuống núi, xe ngựa to lôi kéo mấy bao tải lúa mạch v ềtới Điền gia.

Tiểu Đào đang ng à trên băng ghế vặt đậu que, thấy Hoắc Trầm tiến vào, li ền chỉ vào chỗ nước giếng vừa mới múc lên: " mau rửa mặt đi, nước

vừa múc lên đấy, rất mát."

" ai!" Hoắc Tr`âm theo thói quen tính lên tiếng, lại bỗng nhiên khựng lại, quay đ`ài nhìn chằm chằm Tiểu Đào: " là nàng kéo nước lên?"

ở trong nhà mình, Hoắc Tr`ân không cho Tiểu Đào làm chút việc tốn sức lực nào. càng đừng nói là sau khi nàng mang thai, trừ bỏ nấu cơm khâu vá, cái khác hắn cơ h òlà làm hết cả.

Tiểu Đào cười cười: " nương làm sao để ta làm được cơ chứ, là nương làm đấy."

" à." Sắc mặt Hoắc Tr`âm nhẹ hơn không ít, nương tử của hắn bụng lớn như vậy, cũng không thể làm mấy công việc nặng nhọc được.

Cơm chi ều mọi người ăn mì thịt kho, bởi vì muốn chiêu đãi hai con rể, cố ý đổi một bàn đ ồ ăn, có cà tím rim thịt, trứng mộc nhĩ sốt cà chua, còn có dưa chuột ướp, đậu que, giá đỗ cùng mấy thứ đ ồ ăn mới mẻ, còn có rắc thêm thịt băm vào, ăn vào đặc biệt ngon.

Hoắc Tr`ần một hơi ăn ba chén lớn, ăn tới m`ôhôi đầy đầu, Tiểu Đào lại đi lấy cho hắn một chén nước ấm lại đây để cho hắn uống, Hoắc Trần cảm thấy nóng, không muốn uống, múc nửa gáo nước lạnh lấy dưới giếng lên, muốn uống cho mát, lại bị Tiểu Đào kéo lấy tay áo: " mới ra một thân m`ô hôi, lại ăn nhi ều mì như vậy, sao lại có thể uống nước lạnh nữa? sẽ đau bụng tiêu chảy, chàng mau uống nước ấm đi, nước ấm rất tốt cho cơ thể."

Đối với sự quan tâm của nương tử, Hoắc Tr ầm cười không ngừng, thật ra hắn không muốn uống chén nước ấm kia, nhưng Tiểu Đào quan tâm hắn như vậy, hắn thật cao hứng, vẫn làm theo ý của nàng, c ầm chén nước ấm kia uống lên.

Tiểu Liễu ở một bên nhìn cười không ngừng: " tỷ phu thật nghe lời, nam nhân nghe lời như vậy tìm ở đâu ra được a?"

Tr ần Mẫn Đạt cũng ăn no, v ề nhà nửa năm, từ một thư sinh g ấy yếu đã có thêm không ít thịt trên người, bất quá, hôm nay làm nhi ều việc như vậy,

còn có chút hơi không chịu được. nhưng trong lòng lại đặc biệt cao hứng, hôm nay Tiểu Liễu không mắng hắn l'ân nào, lại còn thưởng cho hắn mấy ánh mắt thưởng thức, làm hắn giống như đang bay lên trời vậy, không chút nào yếu thế nói: " đến Đại Doanh trấn tìm, trước mắt muội không phải có một người rất nghe lời thành thật hay sao?"

Mọi người cười ha ha, Tiểu Liễu da mặ t dày cũng có chút đỏ lên, mắt hướng v ề Tr ần Mẫn Đạt dỗi nói: " ai nói ngươi? Xem náo nhiệt cái gì?"

Lại một trận cười sang sảng truy na khỏi tường thấp, hàng xóm sôi nổi cảm thán: phu thê Đi n Mãn Thương đời trước tích phúc đức gì a, có vận khí tốt như vậy.

Ăn uống no đủ, mặt trời cũng xuống núi, hai con rể cùng nhau cáo cáo từ, vội vàng từng người đánh xe v ềtrấn trên. Hoắc Tr ần lôi kéo nương tử rời đi, đương nhiên là không chút do dự mà đi. Nhưng Tr ần Mẫn Đạt lại không thể mang người trong lòng v ềnhà, hắn li ền cọ tới cọ lui không chịu đi v ề, lưu luyến từng bước một, muốn Tiểu Liễu đưa hắn v ềtận cửa thôn.

Tiểu Liễu thấy hắn đứng trước mặt cha nương muội muội nị nị hô hô, liền nói trắng ra: " ngày mai ta còn phải tới trấn đi bán hàng đấy, ngươi cũng nhanh chóng trở v'êđi."

" ngày mai là ngày mai, hôm nay không phải ta là khách nhà muội sao, muội lì ền đưa ta v ềđi."

Diệp thị rốt cuộc nhìn không được nữa, nói với Tiểu Liễu: "Tiểu Liễu, con mau đưa hắn đến cửa thôn đi. Trên đường nhi `âu chỗ rẽ, vạn nhất rẽ sai r `ài không biết phương hướng."

Mẹ vợ đúng là đóa hoa giải ngữ a, Tr ần Mẫn Đạt kích động mà hô lên một tiếng "nương", khắc chế nội tâm vui sướng lại, bình ổn lại tâm tình nói: " vâng, trời rất nhanh li ền tối, vạn nhất đi nh ần hướng, tối nay a li ền không v ề được nhà r ầi. ta mới tới được Đi ền gia thôn có hai l ần, căn bản là không nhớ được đường."

Tiểu Liễu nghĩ th`âm, ngươi đây là đang trợn mắt nói dối đấy, có xe ngựa của tỷ phu phía trước dẫn đường ngươi lạc đi đâu được? Thôi, hắn hôm nay cũng vất vả, li ền đưa hắn đi thôi.

Tiểu Liễu nhảy lên xe lừa, giúp hắn chỉ đường. Thật ra Đi ền gia thôn cũng không lớn, cả thôn cũng không có mấy đường, rất nhanh li ền đi ra khỏi thôn, đi đến dưới cây hòe lớn đ ầu thôn. Tiểu Liễu xuống xe, vẫy tay với hắn: " ngươi đi v ềđi, trên đường đi chậm một chút."

Tr`àn Mẫn Đạt lại không có ý muốn đi, đem dây cương ném đi, đi tới bên Tiểu Liễu: " ngày mai đi lên trấn trên bán hàng thì có lợi ích gì, muội lại không chịu vào hậu viện nhà ta, ở trên đường cái, cái gì cũng không làm được."

Tiểu Liễu hai mắt mở lớn: " người muốn làm gì nha? Còn muốn phóng hỏa giết người hay sao?"

" ta mới không nghĩ phóng hỏa giết người đâu, ta muốn...muốn hôn muội một cái, có được hay không? Hôm nay có phải làm cho muội xả giận r'à đúng không, vậy muội có phải là nên thưởng cho ta một chút?"

Tr'ân Mẫn Đạt từng bước ép sát.

Tiểu Liễu bị hắn đi tới mà lui d`ân v`êphía gốc cây hòe, sau lưng dựa vào thân cây, không còn đường lui. Tiểu ớt cay luôn luôn điêu ngoa lợi hai, giờ phút này lại không đứng vững được. Tim đập thình thịch, ngón tay thất thố mà bám vào vỏ cây, rũ mắt nhìn chằm chằm giày trên chân, không nói lên lời.

Tr`àn Mẫn Đạt nhạy bén nhìn bốn phía, thấy màn đêm đã buông xuống lại không có người đi đường, Tiểu Liễu lại không phản đối, gan cũng to ra trực tiếp hôn xuống.

Môi nàng rất m'êm, hương vị ngọt ngào, hoàn toàn bất đ'ông với nàng ngày thường giỏi giang nhanh nhẹn, có thể làm người ta tự mình đắm chìm trong hương vị ngọt ngào kia không thể ki 'êm chế'. Nụ hôn này, không biết

qua bao lâu, thắng đến khi tay Tr`àn Mẫn Đạt bắt đ`àu không thành thật nữa, Tiểu Liễu mới đẩy hắn ra.

" trăng cũng đã lên r'à, ngươi nên v'ê nhà, bằng không...bá phụ bá mẫu khẳng định sẽ lo lắng." Tiểu Liễu run giọng nói.

Tr`ân Mẫn Đạt ngảng đ`âu nhìn trăng sáng, cảm thán nói: "Nguyệt thướng liễu tiêu đ`âu,Nhân ước hoàng hôn hậu, quả nhiên là phong cảnh cực đẹp."

生杳子一元夕

去年元夜時

花市燈如書

月上柳梢頭

人約黃昏後

今年元夜時

月與燈依舊

不見去年人

淚濕春衫袖

Sinh tra tử - Nguyên tịch

Khứ niên nguyên dạ thì,

Hoa thị đăng như trú.

Nguyêt thướng liễu tiêu đ'àu,

Nhân ước hoàng hôn hậu.

Kim niên nguyên dạ thì,

Nguyệt dữ đăng y cựu.

Bất kiến khứ niên nhân,

Lệ thấp xuân sam tụ.

Dịch nghĩa

Năm ngoái, đêm rằm, tháng giêng

Chợ hoa đèn sáng như ban ngày

Mặt trăng nhô lên ngọn cây liễu

Người hẹn sau lúc hoàng hôn

Năm nay đêm rằm tháng giêng

Trăng với đèn vẫn như cũ

Chẳng gặp người năm ngoái

Nước mắt đẫm tay áo xuân

(ngu `an-thivien.net)

Tiểu Liễu bất mãn chu miêng nhỏ: " ngươi đã từng đi đọc sách, ta lại chưa từng đọc qua, nói với ta mấy cái này làm gì, ta nghe cũng không hiểu."

Tr`ân Mẫn Đạt cười cười: " muội hiểu hay không không quan hệ, v`ề sau thành thân, ta có thể mỗi ngày buổi tối nào cũng giải thích cho muội nghe, nghe càng nhi `âu, muội càng hiểu nhi `âu."

" trời đã tối như vậy r'à, ngươi đi nhanh đa, ngày thường cũng không có đánh xe, vạn nhất lao vào mương nước thì làm sao bây giờ?"

Tr`ân Mẫn Đạt đưa tay xoa bóp mặt Tiểu Liễu, cười nói: " nói cái gì mà người khác lo lắng, thật ra là muội lo lo lắng, đúng không?"

" được r'ài, là họ lo lắng, ta cũng lo lắng, được chưa, người đi nhanh đi, ta còn muốn đi v'à!" Tiểu Liễu đẩy hắn lên xe, lại bị hắn kéo tay lại: " cùng ta lên xe đi, ta đưa muội v'à!"

Tiểu Liễu chán nản: " đây là thôn ta ở nha, ngươi đưa cái gì mà đưa? Ta lại không phải không biết đường, lại nói, ta vừa mới dẫn ngươi ra tới đây, hiện tại ngươi đưa ta v ề, lát nữa không tìm được đường ra thì làm sao bây giờ?"

Tr`an Mẫn Đạt cao giọng cười to: " muội thật sự cho rằng ta thật sự không nhớ được đường đi sao, bất quá là do ta muốn ở cạnh muội nhi ều hơn thôi. Chúng ta nếu sớm thành thân thì thật tốt, ta li ền có thể như thợ rèn ôm nương tử v ềnhà thân thiết."

Hắn kiên trì đưa Tiểu Liễu v ề đến nhà mới đánh xe đi v ề, đi một mình v ề, Hoắc Tr ầm cùng Tiểu Đào đã sớm đi lên trấn trên.

Hoắc Tr`âm nhìn ánh trăng sáng, lại nhìn đ`ông ruộng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió xào xạc thổi lay động cỏ cây, mang theo hương hoa Huyên thảo bay tới tràn ngập khoang mũi. Hắn xuống xe hái mấy bông hoa đẹp nhất, đưa đến trước mặt Tiểu Đào: " tặng nàng, ngửi xem có thơm không?"

*Tên thường gọi: Hoa hiên Tên khác: huyên thảo, vong ưu, nghi nam, lê lô, lộc thông, rau huyên, hoàng hoa, kim trâm thái, huyên thảo, phắc chăm (dân tộc Tày) Tên tiếng Anh: day-lity Tên khoa học Hemerocallis fulva L. Thuộc họ Hành - Liliaceae Huyên thảo thuộc họ Bách hợp, chi Huyên thảo là loài thực vật bản địa châu Á, từ đông Caucasus qua Himalaya đến Trung Quốc, Nhật Bản, Tri ầu Tiên và đông nam nước Nga.

Vì sao Huyên thảo lại có những tên goi khác thú vị như vây? Huyên 萱là một loại cỏ ăn được,tục gọi là cây hiên (hoa gọi là hoa hiên hay Kim châm), người ta cho rằng ăn vào có thể quên tất cả phi ền muộn, nên được gọi là vong ưu thảo 忘憂草(Cỏ quên sự lo bu ền). Cỏ Huyên thường được người xưa ví như người mẹ hi ền, vì lấy điển ở Kinh Thi: Yên đắc huyên

thảo ngôn thụ chi bối 焉得萱草言樹背: nghĩa là Ước gì được cỏ huyên mà tr`ông ở th`êm bắc...(sưu t`âm.)

" thơm a, ng 'à trên xe cũng có thể ngửi thấy mùi thơm r 'à, tuy là thoang thoảng nhưng không quá n 'àng, mùi thật ngọt ngào." Tiểu Đào nhận lấy hoa, để lên chóp mũi ngửi.

" Tiểu Đào, nếu nhà chúng ta sinh con gái, chắc chắn sẽ giống như hoa huyên thảo này, vừa thơm vừa đẹp, không bằng đặt cho bảo bảo là A Huyên đi, được không?" Hoắc Tr`ân th`ân thái sáng láng.

" được a, A Huyên." Tiểu Đào sở sở lên bụng, vui vẻ mà đối với tiểu bảo trong bụng nói: " bảo bối, con có tên a, cha đã đặt tên cho con là A Huyên."

Hoắc Tr`àm vui mừng cười không ngừng, cũng vươn tay ra, nhẹ nhàng mà vuốt ve một chút. Tiểu gia hỏa trong bụng đúng lúc lười nhác vươn vai, nắm tay nhỏ chạm vào lòng bàn tay Hoắc Tr`àm.

"Tiểu Đào, A Huyên nghe được, con khẳng định là nghe được chắc chắn con rất thích cái tên này, còn giơ tay chào hỏi ta đấy."

Hoắc Tr ầm thập ph ần kinh hỷ, cười ha ha. Tiểu Đào cũng cảm giác được trong bụng đứa nhỏ đang chuyển mình, đôi tay thật cẩn thận chạm lên bụng, ngọt ngào nói: " mấy tháng này lớn rất nhanh, càng ngày cử động càng nhi ều, tiểu bảo thật là nghich ngợm. Có lẽ là con trai không phải bé gái đâu."

" trai cũng được, đ`âu tốt đ`âu tốt, ta đ`âu thích." Phu thê hai người vào cửa nhà, buộc xe, tắm rửa li ân vào giường đất nằm.

Tuy bận rộn cả một ngày, nhưng Hoắc Tr`âm được tiểu bảo bối nhà mình vẫy chào hắn mà hưng phấn không thôi.

Cà tím rim thịt
Đậu que xào tứ xuyên
Đêm hôm tìm ảnh đ 'ò ăn con muốn chết đi một phútT-T

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 77

Tới tháng 9, bụng Tiểu Đào đã thật sự rất lớn. Hoắc Tr`âm mỗi ngày đ`âu phải hỏi mấy l`ân, bụng có đau không? Có phải muốn sinh không? Tuy rằng Tiểu Đào nói một chút cảm giác cũng không có, có khả năng quá thời gian dự sinh, nhưng hắn vẫn không yên tâm, đã sớm mời mẹ vợ tới đây ở, để bà ở cùng với Tiểu Đào.

Thật ra trong lòng Tiểu Đào cũng sợ hãi, rốt cuộc là tuổi còn quá nhot, lại là sinh thai đ`àu, nhưng nàng không dám biểu hiện ra ngoài. Vốn dĩ Hoắc Tr`àm đã rất lo lắng, nếu nàng lại sợ, hắn li ền càng không ăn không ngủ mà lo lắng cho nàng.

15 tháng 9 là ngày hội chùa ở huyện Thường Sơn, người trấn trên tới đó không ít để mua đ 'ô đi lễ. Trên đường cái vắng tanh, nhưng trong nhà Hoắc thợ rèn lại náo nhiệt.

Tiểu Đào từ sáng sớm bụng đã bắt đ`âu phát động đau, Hoắc Tr`âm chạy đi tới nhà bà mụ phá cửa, xách người tới đây. Chính là, đau từ sáng sớm tới giữa trưa, hài tử cũng không thể sinh ra được.

Tiểu Liễu đỡ tỷ tỷ đi bộ một vòng trong phòng, nhị thẩm, tam thẩm của Hoắc Tr`àm cũng tới, giúp đỡ đun nước, trải giường chiếu, chuẩn bị đ`ô sinh. Họ biết, cháu trai lớn đối với nàng dâu này thập ph`àn coi trọng, sinh hài tử là chuyện quan trọng như vậy, họ đương nhiên là tới hỗ trợ. Bằng không, v`ê sau muốn tới cửa, chỉ sợ có đến cũng bị cháu trai cho đi ra ngoài.

Cuối thu mát mẻ, thời tiết không nóng không lạnh vừa vặn rất tốt, nhưng Hoắc Tr`àm lại khẩn trương đến mức m`ô hôi đ`ày đ`àu. thật ra hắn đặc biệt muốn vào đỡ nương tử hắn đi bộ, chính là vóc người hắn quá cao,

Tiểu Đào dựa vào hắn không tiện bằng dựa vào người Tiểu Liễu, Hoắc Tr`âm cũng đành đứng ở một bên lo lắng suông.

Nhị thẩm đã làm xong cơm trưa, mời mọi người tới ăn, Tiểu Đào cau mày lắc đ'àu: " moi người ăn đi, ta thật sư ăn không vô."

" không ăn sao được? Lát nữa sinh hài tử làm sao có sức lực, mau lên, mau ăn chút đi." Nhị thẩm cùng tam thẩm đ`âu kHuyên nàng ăn cơm, Diệp thị cũng nói, thừa dịp lúc này chưa đau lợi hại, nhanh nhanh ăn nhi âu cơm một chút.

Tiểu Đào luôn nghe lời, thấy mọi người đ`àu nói như vậy, li `àn cắn răng đi đến bàn ăn, muốn ăn hai miếng. Chính là vừa ng 'ài xuống, bụng lại đau không chịu nổi: " ta thật sự không ăn nổi..."

Hoắc Tr`âm luôn dính mắt lên người Tiểu Đào, ánh mắt luôn nhìn theo nàng qua lại.

Hoắc Tr`àn rốt cuộc nghĩ ra được hắn giúp được Tiểu Đào cái gì r`ài, hắn đi đến c`àn một chén canh thịt, đưa muỗng tới trước mặt Tiểu Đào: " Tiểu Đào, nếu không ng ài được, ta đút nàng ăn, ăn một miếng, nàng lại đi vài bước, như thế sẽ không khó chịu quá."

Tiểu Liễu cười không ngừng: " nhìn tỷ phu của ta a, thật sự là trăm dặm mới tìm được một nam nhân tốt như vậy."

Làm trò trước mặt nhi ều người như vậy, Tiểu Đào đương nhiên là ngượng ngùng ăn, nhưng Hoắc Tr ầm vẫn bướng bỉnh đứng trước nàng, một hai phải đút cho nàng thịt. Không có biện pháp, Tiểu Đào chỉ có thể đỏ mặt ăn.

Hoắc Tr`âm rốt cuộc cảm thấy bản thân làm được việc có ý nghĩa, cao hứng cười lên, bưng chén đi bên cạnh người Tiểu Đào. Chính mình lại không chịu ăn một miếng nào, hai mắt chỉ chăm chăm nhìn miệng Tiểu Đào, chỉ c`ân thấy nàng nuốt xuống,li ền lại múc một thìa đút cho nàng ăn.

Nhị thẩm cùng tam thẩm nhìn bộ dạng cháu trai ngốc nhà mình một cái cũng nhịn được bật cười. Diệp thị ở bên cạnh lại nhìn không được nữa: "Đại Tr`âm, con cũng ăn chút gì đi, từ sáng đến giờ con còn chưa có ăn gì đâu, Tiểu Đào thật sự lúc này cũng không ăn được nhi `àu đâu."

" con không đói bụng, con nhìn Tiểu Đào ăn li ền thấy đặc biệt vui." Lời nói trắng trọn này, mấy phụ nhân trong nhà đ ều nở nụ cười.

Tiểu Đào cũng bị hắn chọc cười, vừa mới cười được vài tiếng, bụng bỗng nhiên quặn đau, cảm giác trĩu xuống: "a, không được, l'ân này là thật sự muốn sinh r'à."

Mấy người kia vội vàng buông đũa, ba chân bốn cẳng chạy tới, lại đau bụng thêm nửa canh giờ rốt cuộc sinh hạ một đứa nhỏ trắng trẻo mập mạp.

Hài tử vừa chui ra, không nhìn thấy là nam hay nữ mà chỉ c`ân nhìn thấy một đ`âu tóc đen dày kia li ền biết đứa trẻ này khỏe mạnh, nhị thẩm li ền cười nói vọng ra: " nhìn này a, là một đứa nhỏ mập mạp khỏe mạnh a, nhìn thật giống Đại Tr`ân nha, khẳng định là một hài tử béo."

Người nhà nông đ`êu ngóng trông sinh ra nhi tử, lời cát lợi này căn bản nói không sai, chính là khi bà mụ đem hài tử lật qua, mọi người li ên phát hiện ra hài tử trắng trẻo mập mạp này, thật ra lại là một bé gái.

Diệp thị trộm nhìn về phía Hoắc Trầm, nhớ tới biểu tình nôn nóng của hắn mấy ngày nay, hẳn là vẫn luôn ngóng trông có thể sinh ra là một nhi tử đi. Diệp thị có thể hiểu được tâm tình nhân gia, nhà nhi ều huynh đệ còn muốn sinh thật nhi ều con trai đấy, chứ đừng nói tới nhà hắn, hắn lại là con một.

Bà có chút lo lắng cho Tiểu Đào, trước kia Hoắc Tr ầm đối với nàng tốt như vậy, nếu bởi vì sinh ra con gái, hắn li ền bày sắc mặt cho nàng xem, chỉ sợ Tiểu Đào khó tiếp nhận được. Thời điểm ở cữ nếu tâm tình không tốt, rất dễ nhiễm bệnh căn trong người, hơn nữa tuổi Tiểu Đào lại còn nhỏ, vỗn dĩ sinh đứa nhỏ này li ền cố hết sức.

"Đại Tr`âm, hai đứa đ`âu còn trẻ, v`ê sau còn sinh thêm mấy đứa nhỏ nữa đâu. Đứa đ`âu là tỷ tỷ tốt, v`ê sau có thể chăm sóc cho muội muội đệ đệ. Tiểu Liễu, Anh Tử còn có Đi ần Tùng, đ`âu là Tiểu Đào chăm lớn, con xem tình cảm mấy đứa rất tốt a." Diệp thị vừa kHuyên giải nói, vừa khẩn trương nhìn sắc mặt hắn.

Hoắc Tr`àm hoàn toàn chìm đắm trong sung sướng có con gái, căn bản không có chú ý đến mẹ vợ đang nói cái gì. Nhìn tiểu bảo bảo nho nhỏ, đặc biệt vui vẻ, đặc biệt muốn ôm ôm, lại không dám đưa tay ôm sợ làm đau bé. Hắn li th đứng ngốc ở kia nhìn hài tử, hít một hơi thật sâu, lại cắn môi, chốc sau lại trừng mắt nhìn, cả người đ`âu khí thế ngút trời nhưng lại không biết phải làm sao cho phải.

Đây là muốn phát hỏa sao?

Diệp thị càng nhìn càng thấy sợ hãi, sợ Tiểu Đào nhìn thấy vẻ mặt của hắn bây giờ mà dọa sợ, li ền chạy tới ng cũ trước giường, ngăn t ần mắt của Tiểu Đào lại: " Tiểu Đào, con không sao chứ? Có cảm thấy còn có chút sức lực nào không, nghỉ ngơi một lát đi, ngủ một giấc đi, đứa nhỏ mới sinh, lúc nữa mới bú sữa được."

" nương, hài tử như thế nào lại vẫn khóc a?là nam hay nữ?" Tiểu Đào suy yếu mở miệng hỏi.

Hoắc Tr`âm vừa r`ôi không nghe được mẹ vợ nói gì, hiện tại nghe thấy được âm thanh của nương tử nói, không chờ Diệp thị trả lời, hắn li`ên đoạt trước mà nói: " Tiểu Đào, nàng thật tốt, là một nữ nhi trắng trẻo mập mạp a, li`ên giống như ta nói, gọi A Huyên đi, thế nào?"

Tiểu Đào biết Hoắc Tr`âm thích con gái, li`ên mim cười ngọt ngào: "được a, chàng ôm con tới đây cho ta nhìn."

Bà mụ đã dùng tã lót bao hài tử lại thật tốt, cười ha hả mà giao vào tay Hoắc Tr`âm: " cha đứa nhỏ, học ôm con đi."

Hoắc Tr`âm duỗi hai cánh tay thô tráng ra, tay giống như hai khối sắt, muốn đưa qua ôm lấy đứa nhỏ. Nhị thẩm bị động tác của hắn chọc cười ha

ha, đem cánh tay của hắn sửa lại, ấn xuống, dạy hắn tư thế ôm đứa nhỏ chính xác

" bảo bảo thật nhẹ a, ôm trên tay không có cảm giác gì cả, m`êm nhũn giống như muốn ngã xuống." Hoắc Tr`àm thật cẩn thận cong eo, tư thế ôm đứa nhỏ thật đặc biệt bu `ôn cười, nhưng vẫn thật chắc chắn, hài tử khẳng định sẽ không bị rơi xuống đất.

Mấy phụ nhân đ'àu cười cười đi thu thập lại phòng ở, để giường đất lại cho Hoắc Tr'àm, để cho phu thê hai người trò chuyện.

Hoắc Tr`âm thật cẩn thận mà đặt hài tử bên cạnh người mẫu thân, nhìn tiểu bảo bối của hắn một cái, lại ngắm nương tử một cái, hắc hắc cười lên.

Tiểu Đào quay đ`àu nhìn nhìn, con gái mặt mũi nhăn nhăn dúm dó một đoàn, nhìn không ra xấu đẹp. Li ền nhẹ giọng hỏi cha đứa nhỏ: " chàng nhìn thấy giống ai?"

" giống nàng, nữ nhi khẳng định giống nàng. Ta cảm thấy chắc chắn lớn lên sẽ đặc biệt xinh đẹp, sẽ là một tiểu mỹ nhân, hắc hắc!"

Hoắc Tr`âm đưa tay vào trong chăn, nhẹ nhàng c`âm lấy tay Tiểu Đào: "Tiểu Đào, nàng vất vả r`ã, v`ê sau ta nhất định sẽ chăm sóc hai mẹ con nàng thật tốt, không để hai người phải chịu khổ."

Tiểu Đào mím môi cười khế: "ngày đó, thời điểm gặt lúa mạch, chàng li ền đặt tên của nữ hài cho con, gọi A Huyên. Hiện tại không sinh ra nhi tử, chàng cũng không nên trách ta, ai nói chàng không đặt tên nam hài cho con đi?"

Hoắc Tr ầm có chút ủy khuất, rũ mắt nhìn tiểu bảo bối ngoan ngoãn nằm nói: " ta đầu có trách nàng, ta vốn dĩ là muốn có con gái a, con gái rất tốt, giống như nàng a chọc người yêu thương."

Tiểu Đào biết trong lòng hắn thực sự yêu thích A Huyên, tay trong chăn liền chuyển, ở trong lòng bàn tay hắn cào cào một chút: " nói đùa với

chàng một chút, chàng còn tưởng thật? Mau đi ăn cơm đi, một ngày chưa ăn gì r ã, không thấy đói sao? có phải làm cha r ã li ên ngốc r ã."

Hoắc Tr`âm lúc này li ền khôi phục tinh th`ân, cười nói: "được, ta đi ăn cơm, l`ân sau chúng ta li ền sinh nhi tử, ta dạy hắn ngh`ê rèn, đem bản lĩnh của ta dạy hết cho hắn."

Tiểu Đào bị hắn chọc cười: " nhìn chàng nói, giống như bản lĩnh của chàng thật lớn a."

"đương nhiên r'ài, nàng không nghe sư phụ ta nói qua sao, Tổ sư của ta là Trương Giả Sơn đấy, là đệ nhất thợ rèn của ti ền tri ều, rất lợi hại. Trước mắt thái bình thịnh thế, chỉ đánh chút n'ài chén gáo b'àn, đương nhiên không phân biệt được tốt xấu, nếu đánh binh khí ra tới, tay ngh ề của ta có thể địch được thiên quân vạn mã." Hoắc Tr'àm nhỏ giọng cùng Tiểu Đào khoa khoang, hắn không muốn người trong viện nghe được chuyện này. Hắn có bao nhiều lợi hại tiểu nương tử của hắn biết là được r'ài.

Hoắc Tr`âm múc một chén thịt, lại c`âm hai cái màn th`âu lớn vào phòng, hắn không muốn ng cổ ở bàn trước cửa số. Mà c`âm chén đặt trên giường đất, ng cố xổm trước giường, vừa ng cổ ngắm hai mẹ con vừa ăn.

Diệp thị vào cửa li ền nhìn thấy cảnh này bật cười, Tiểu Đào đúng là tìm được một nam nhân tốt, kiên định lại có khả năng, lại thương yêu vợ con.

Tháng 9 không nóng không lạnh, Tiểu Đào ở cữ một chút không không bị tội, không c'ần nhìn sắc mặt bà bà(mẹ ch 'ông), đ'àu là mẹ ruột h'àu hạ.

Trượng phu cả ngày chạy xung quanh hai mẹ con nàng, sáng sớm liền chạy đi mua các loại rau thịt tươi mới, trái cây tươi. Sợ Tiểu Đào ăn không đủ no, cố gắng mạnh mẽ ép nàng ăn thật nhiều.

Một tháng này, Tiểu Đào cùng A Huyên đ'àu được nuôi thành trắng trẻo mập mạp, Hoắc Tr'àm lại g'ày một vòng. Không phải ăn không tốt, là bởi vì mẹ vợ muốn chăm sóc Tiểu Đào cùng tiểu bảo, đến ở trong phòng cùng hai người. Hoắc Tr'àm không thể không đến đông phòng ngủ, chính là A Huyên nửa đêm khóc hắn li tình, lại ngượng ngùng đi qua nhìn, sau đó

đành dựng lỗ tai nghe ngóng, thắng đến khi A Huyên nín khóc ngủ r ầ, hắn mới yên lòng, sau đó lại không ngủ được nữa.

Trước khi thành thân đ'àu là ngủ một mình, ngủ rất ngon. Chính là từ sau khi thành thân, li 'ân chưa cùng Tiểu Đào phân giường qua ngủ. Hiện tại không có Tiểu Đào bên người, hắn cả người khó chịu.

Hoắc Tr`àn bắt đ`àn mơ mộng, ngóng trông thời gian trôi nhanh chút sớm đến ngày hết tháng.

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 78

Tiệc rượu đ`ây tháng cho con gái Hoắc gia vui mừng náo nhiệt vô cùng, người nhà nông đ`âu đối với tiệc đ`ây tháng cho con rất coi trọng, con gái li ền phải kém một ít. Rất nhi ều người sau khi sinh con gái, căn bản chỉ nghĩ chỉ là một cái đ`ây tháng, chỉ coi như nuôi một tiểu miêu tiểu cẩu trong nhà, có thể lớn li ền nuôi lớn.

Hoắc gia lại không như vậy, tới Tr`àn gia đối diện mua nửa con lợn, chỉ để làm thịt h`àn. Lại mời đ`ài phép có tay ngh`êtrong trấn tưới nấu cỗ, vừa mới thu hoạch xong vụ thu, lại đúng mùa rau dưa phong phú, bữa tiệc này chay mặn phối hợp, mùi thơm bay ra cả phố đ`ài ngửi thấy.

Hoắc Tr`âm đứng trong sân tiếp đón mọi người tới, từ đ`âi tới cuối đ`âi trưng ra bộ mặt tươi cười đắc ý, chọc cho mấy huynh đệ kết nghĩa đ`âi chê cười hắn. Lão Tam Lý Báo là người mạnh miệng, vẻ mặt khoa trương nhìn hắn: " nhin ngươi a, thật là bộ dáng không hiểu việc đời, còn không phải chỉ là một đứa nhỏ thôi sao? nhà ai mà không sinh hài tử a?"

Hoắc Tr`âm trừng mắt nhìn lại hắn: " ai nói ta cũng được, nhưng riêng ngươi không có tư cách nói ta, một tên lão già độc thân, nào biết được sinh được tiểu khuê nữ mập mạp đáng yêu có tâm tình như thế nào."

Nam nhân trong thôn, hơn 20 tuổi còn chưa cưới vợ, hoặc là trong nhà quá nghèo, hoặc là người có vấn đề Lý Báo trong nhà chính là không có gì ăn, trước kia có một cô nương thanh mai trúc mã, là cô nhi. Tới gần thời điểm bàn luận chuyện cưới hỏi, lại bị nhị thúc nhị thẩm bán vào thành làm nha hoàn. Nhi ều năm như vậy, hắn vẫn luôn cô đơn, đã không có năng lực cưới vợ, mà cũng không có tâm tư cưới.

Lý Báo cười khổ: "cmn ai nguyện ý làm lão già độc thân a, Đại Trầm, ngươi có bản lĩnh, ngươi giúp huynh đệ một phen."

Hoắc Tr`âm cũng không yếu thế: " ta giúp ngươi thì thế nào, ngươi có thể quên được Tiểu Quyên sao?"

Lý Báo bưng bát rượu lên một hơi cạn sạch, khổ sở trong lòng chỉ có một mình hắn biết. Hận mình không có bản lĩnh như Hoắc Trầm, bằng không cũng có thể chuộc Tiểu Quyên v ềtừ Hoàng gia.

Vương Ki từ cách vách đã là cha của hai bé gái, uống say lung lay đi tới, vỗ vỗ vai Hoắc Tr tần: " lão tứ, ta biết ngươi khổ sở trong lòng, bất quá không sao, huynh đệ hiểu được, ngươi nhìn xem hai hàng lỗ vốn nhà ta, so với ngươi còn hơn một cái đấy. Không có việc gì, sớm muộn gì cũng có thể sinh được nhi tử."

Hoắc Tr`ân hung hăng hất tay hắn ra: " A Huyên nhà ta mới không phải hàng lỗ vốn đâu, là tiểu bảo bối nhà ta, ta nâng niu trong lòng bàn tay, so với nhi tử còn quan trọng hơn."

Lão đại Trương Vận nhìn mấy huynh đệ không đáng tin cậy kia một lượt, đang muốn cậy già lên mặt, ỷ là lão đại muốn cảm thán vài câu, đã bị hai thiếu niên đi tới đánh gãy.

L'ân này, Cố Thừa Nam chạy trước Hoàng Bằng, giành trước đi đến trước mặt Hoắc Tr'âm, cười hì hì nói: " nghe tin hài tử nhà ngươi đ'ây tháng, chúng ta cố ý tới đây cho ngươi thêm việc vui, ngươi rèn bảo kiếm cho ta, nhị thúc ta nhìn thấy. Ông thấy đặc biệt hiếm lạ, các tướng quân bên cạnh cũng muốn có một thanh bảo kiếm, vẫn giá cũ 300 lượng một thanh, tổng cộng là 3000 lượng bạc, ngân phiếu ta đ'êu đã mang tới."

Trong viện thập ph'àn 'ôn ào, âm thanh của hắn cũng không lớn, mọi người ở xa không nghe được. Nhưng mấy huynh đệ kết nghĩa đang xúm lại cạnh Hoắc Tr'àm đ'àu nghe thấy được, một đám kinh ngạc trợn mắt há m'àm.

3000 lượng bạc! Bọn họ lớn từng này r cũng chưa gặp qua nhi cũ ti ên như vậy, đừng nói thấy qua, nghĩ thôi còn chưa dám nghĩ tới bao giờ. Nếu thật sự đem ngân phiếu đổi thành bạc, có phải chất đ ây một phòng hay

không. Khó trách Hoắc Tr`âm mua vườn trái cây kia, mua đất, mày nhíu cũng không nhíu một cái, nhẹ nhàng mua nhi ều gia sản như vậy.

Nếu là trước kia, Hoắc Tr`âm sẽ không dám quá tin tưởng tay ngh`ề của bản thân sẽ được hoan nghênh như vậy, chính là hiện tại đã biết sư phụ là đ`ô tôn của Trương Giả Sơn là đệ nhất thợ rèn của ti`ân tri ầu, bản thân lại được sư phụ chân truy ần hoàn toàn tay ngh ề, đương nhiên là có thể chế tạo ra được binh khí tốt nhất.

Ngày đ'ây tháng A huyên, tới một đơn hàng lớn như vậy, Hoắc Tr'âm đương nhiên cao hứng. L'ân này đừng nói là ti'ên ăn mặc của tiểu bảo không phải lo nữa, li'ên của h'ôi môn xuất giá cho nữ nhi hắn cũng đ'àu là nhất đẳng.

" các ngươi nhìn đi, tiểu A huyên nhà ta chính là tiểu phúc tinh a, các ngươi còn dám đem A huyên ra nói bậy." Hoắc Tr`ân đắc ý dạt dào.

Vận khí của Hoắc Tr`àn bạo h`ông, cái này còn có ai nói không phục, trừ bỏ chúc mừng, rốt cuộc vẫn là không nói được lời khác. Hoắc Tr`àm sang sảng vỗ vai Lý Báo: " ta phải đánh nhi ều kiếm cho hắn a, tốn rất nhi ều thời gian a, đất trong nhà không có thời gian đi gieo lúa mạch, người giúp ta tr`ông đi, cứ theo giá địa tô thấp nhất trong trấn là được."

Hai mắt Lý Báo sáng ngời: " thật sự? A! đại chất nữ, tiểu bảo bối đúng là một đại phúc tinh, mau mau tới đây để đại bá ôm một cái."

Hoắc Tr`âm quay đ`âu lại nhìn, thì ra là Tiểu Đào ôm A huyên ra khỏi phòng, cho mọi người nhìn một cái. Hoắc Tr`âm đi ra trước, đoạt đứa nhỏ trước mặt Lý Báo, còn khoe khoang hất mặt nói một câu: " người biết ôm sao?"

Mọi người nhìn thấy tư thế của Hoắc Tr`âm li ền hiểu rõ, cái này khẳng định chính là mỗi ngày ôm không buông tay ra, mới có thể luyện tập ra tư thế chuyên nghiệp này.

Hoắc Tr`âm cao lớn cường tráng ôm hài tử nho nhỏ trong ngực, hai khuôn mặt một đen một trắng, nhìn bé ngây ngô cười, bé cũng nhìn hắn

ngây ngô cười, miễn bàn có bao nhiêu thú vị.

Sau khi khách khứa tan hết, Hoắc Tr`âm để Tiểu Đào đi vào phòng nghỉ ngơi, hắn ở ngoài thu dọn sân viện. Tiểu Liễu cùng Tr`ân Mẫn Đạt cũng không đi chủ động ở lại hỗ trợ. Tiểu Liễu nhìn bộ dạng của tỷ phu li`ân muốn cười: " tỷ phu, miệng huynh có đau hay không?"

" a?" Hoắc Tr`âm khó hiểu.

" huynh đã cười cả một ngày r`à đấy, miệng không rút gân sao?" Tiểu Liễu cười haha.

Hoắc Tr ầm đối với cô em vợ này thập ph ần rộng lượng, không so đo nàng không biết lớn nhỏ, hắc hắc cười nói: " ta cao hứng. Vừa nhìn thấy A huyên li ền muốn cười, dừng lại cũng không được."

Tr`ân Mẫn Đạt cũng cười: " Đại Tr`âm ca, ngươi thật còn không biết xấu hổ mà nói, nhìn bộ dạng của ngươi đi, thật giống với tên nô tài h`âi hạ công chúa."

" tiểu tử ngươi không c`ân cười chê ta, chờ ngươi v`ê sau có hài tử sẽ biết, nói không chừng ngươi còn tiện hơn cả ta." Hoắc Tr`ân mặt mũi đắc ý, ngoài miệng một chút cũng không nhận thua kém.

Tiểu Liễu cười lớn đi vào cửa, Tiểu Đào không hiểu gì nhìn qua, li ền nghe nàng nói:

" tỷ, tỷ có biết hay không. Bên ngoài kia có hai nam nhân so với ai khác cũng càng tiện hơn người, ha ha ha..."

Tiểu Đào dỗ A huyên ngủ, lại nói: " từ khi có A huyên, tỷ không rảnh tay lo cho muội được, hôn sự của muội chuẩn bị thế nào r ã? Nếu trong nhad không xuất được ti ền h ã môn, tỷ chỗ này có, tỷ phu của muội cũng không keo kiệt, sẽ đ ầng ý thêm trang cho muội."

Tiểu Liễu kiên định lắc đ`àu: " muội không c`àn,tỷ, muội biết tỷ thương muội, tỷ phu cũng là người tốt. Chính là có câu, ân huệ không ăn cơm phân

gia(?), hảo nữ không mặc giá thời y, bây giờ cuộc sống ai mà không muốn tốt ddeopj hơn? Tương lai muội muốn dựa vào chính mình kiếm ti ền, làm đại tài chủ, không để bụng chút của h ềi môn này, Tr ần gia nếu là để ý cái này, đó là do mắt bọn họ quá thấp, không gả cũng thế."

Hoắc Tr`âm cùng Tr`ân Mẫn Đạt vừa đẩy cửa đi vào đúng lúc nghe được lời này, Hoắc Tr`âm vui sướng khi người khác gặp họa liếc mắt nhìn muội phu một cái, ng trên giường đất, nhìn tiểu nữ nhi bảo bối ngoạn ngoãn của hắn.

Tr`ân Mẫn Đạt bất đắc dĩ cắn răng nói: "Tiểu Liễu, muội cũng sắp thành thân r`â, có thể ôn nhu một chút không? Cả ngày giống như ớt cay nhỏ, tính tình của muội cũng nên sửa lại."

Tiểu Liễu cười vô không sao cả: " thật xinh lỗi, đổi không được. thời điểm ngươi quen biết ta, ta vẫn như vậy, lại không có giấu giếm. Ngươi nếu không chịu được, thì không c ần thành thân nữa, nhanh chút rút lui. V ề sau thành thân r ầi đỡ phải hòa li, càng thêm phi ền toái."

" muội...." Tr`ân Mẫn Đạt tức đến đỏ mặt, lúc này Tiểu Đào cùng Hoắc Tr`ân cũng nhìn qua đây, suy nghĩ xem nên khuyên như thế nào, hắn đột nhiên nói: " hắc! ta là thích bộ dáng này của muội, bằng không lúc trước cũng không đi c`âi hôn. Muôi muốn hòa li cửa cũng không có."

Mọi người đ`àu cười, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, mặc kệ tính tình người như thế nào, không có đúng sai, gặp được đúng người đúng thời điểm là quan trọng nhất.

Sắc trời tối xuống, Tr`àn Mẫn Đạt đưa Tiểu Liễu v`ênhà, bất quá ánh mắt sáng quắc kia của hắn đã tiết lộ tâm tư của hắn, nhất định là muốn tìm chỗ không người báo thù rửa hận r`ài.

Tiễn mọi người đi hết, Hoắc Tr`âm nhìn con gái ngủ say bu còn bã mất mát: "hôm nay còn chưa được chơi cùng A Huyên đâu, nó sao lại ngủ mất r`ã?"

Hắn thử thăm dò nhẹ nhàng chọc vào khuôn mặt m`ên mại phúng phính của con gái, tiểu bằng hữu A Huyên vẫn ngủ ngon lành, một phản ứng cũng đ`êu không có. Tiểu Đào ng cũ vào bàn bát tiên, đếm ti ên mừng hôm nay, mọi người đ`êu mừng 10 văn ti ên, quan hệ thân cận sẽ đưa 20,30 văn. Tổng cộng bày hơn 10 bàn rượu, mỗi bàn đ`êu đ`ây ắp thịt cá, tiêu không ít ti ên.

" ai! Mới thu lại không đến 2 quan ti ền, còn không đủ ti ền mua nửa con lợn đâu a, bù vào không ít ti ền." Tiểu Đào cảm thấy Hoắc Tr ần có chút tiêu xài phung phí r ầi, ti ền này đ ều là hắn vất vả kiếm được, v ề sau cũng không thể tiêu hoang như thế nữa.

" làm đ'ày tháng cho A Huyên, dùng nhi 'àu chút ti 'àn không tính là cái gì, nàng không c'àn tiếc ti 'àn, ti 'àn ta có thể kiếm được." Hoắc Tr 'àm lưu luyến mà rời ánh mắt từ con gái nhìn v 'ệphía nương tử.

" ta không phải tiếc ti`ên mà là đau lòng cho chàng a, chàng mỗi ngày thức khuya dậy sớm làm việc, mới kiếm được ti`ên, hà tất vì phô trương mà..."

"Tiểu Đào." Hoắc Tr`àm đi tới, c`àm tay Tiểu Đào: "cái này không phải là phô trương, là bởi vì ta rất vui. Đ`ây tháng của A Huyên cả đời không phải chỉ có l`àn này thôi sao, dùng nhi ều chút ti ền có tính là gì đâu. A! ta lại kiếm được ti ền a, rất nhi ều, cho nàng."

Ngân phiếu lấy từ trong ngực ra mang theo nhiệt độ cơ thể, cười hì hì bỏ vào tay Tiểu Đào.

" trời! Chàng từ đâu kiếm được nhi `âu ti `ên như vậy?"

Tiểu Đào sợ ngây người, phân phiếu 100 lượng, đếm được 15 tờ, 1500 lượng a, Tiểu Đào mắt mở to nhìn ngân phiếu trong tay.

Hôm nay thiếu gia Cố gia đến đây, muốn đặt là 10 thanh bảo kiếm, 300 lượng một thanh, đây là ti ền đặt cọc. hạn là một năm. Bất quá l'ần này, A Huyên nhà chúng ta của h'ời môn li ền có r'ời." Hoắc Tr'ần cười ha hả vuốt ve tay nhỏ của nương tử, thật là trắng a, lại m'ềm m'ềm, sau khi sinh a Huyên Tiểu Đào càng thêm đ'ầy đặn quyến rũ.

Tiểu Đào vẫn là có điểm không thể tin được: " chúng ta sẽ không chọc phải phi `en toái gì chứ?"

Nam nhân từ trên cao nhìn xuống, hiện tại, ánh mắt thèm nhỏ dãi từ trên tay nàng đã di chuyển đến chỗ khác, càng nhìn người càng nóng: " yên tâm đi, Tiểu Đào, sẽ không có việc gì. Hôm nay, nhạc mẫu đã đi r 'ài, chúng ta có thể ở trên giường đất ngủ. Có thể...có thể hay không cái kia..."

Vừa r'ài chỉ nghĩ đến a Huyên, không nghĩ tới cái khác. Giờ phút này nghĩ tới r'ài, li àn không kìm nén nổi nữa, nhìn trên giường đất con gái đang ngủ say, tiểu bảo bối thật ngoạn ngoãn hiểu chuyện, biết cha nương có chuyện quan trọng phải làm li àn đi ngủ sớm.

Tiểu Đào bị ánh mắt nóng rát của hắn bao trùm lấy, như thế nào còn chưa hiểu ra được, mang ngân phiếu gấp gọn cất kĩ, để dưới chân tường phía đông phòng.

Không chờ nàng xoay người, đã bị hoặc tr`âm bế lên, nam nhân nghẹn lâu như vậy, l`ân này c`ân phải hảo hảo ăn đỡ thèm một l`ân.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 79

Hoắc Tr`âm đặc biệt muốn không ngừng nghỉ điên cu `ông một đêm, nhưng là con gái đang ở bên cạnh, nương tử cũng mới vừa ra tháng, để hắn chỉ lo hưởng lạc không bận tâm tới vợ con, hắn làm không được.

Có thể như vậy một hồi, hắn đã phi thường thỏa mãn. Cô đơn gối chiếc cả một tháng trời, giờ phút này Hoắc Tr`âm lại phát sàu, ba người ngủ trên một giường, hắn muốn nằm cạnh con gái, lại muốn nằm cạnh cả nương tử, nhưng hắn là nam nhân ngủ ở giữa không thích hợp a, buổi tối a Huyên tỉnh dậy muốn ăn, hắn cũng không làm gì được.

Tiểu Đào đem a Huyên đặt ở giữa hai người, mới đ`âu Hoắc Tr`âm thấy như thế này rất vừa lòng. Vừa có thể cạnh con gái, vừa có thể nhìn nương tử, tuy là ánh trăng nhợt nhạt không sáng bao nhiều, nhưng chỉ c`ân nhìn được một chút bóng dáng, đã khiến hắn vô hạn thỏa mãn.

Chính là trần trọc một lúc lâu sau, Hoắc Tr ần đột nhiên phát hiện ra một sự thật, nằm cạnh a Huyên hắn ngủ không được, sợ bản thân ngủ say, vừa lơ đãng sợ đè lên người bé.

Thân thể nho nhỏ m`âm mại giống như gạo nếp viên, nếu bị hắn dè lên, còn không phải là hắn đè bẹp con gái r à sao?

Không có biện pháp, Hoắc Tr`âm chỉ có thể lặng lẽ bò ra phía sau nương tử nằm, xốc chăn lên chui vào, cùng nàng gối trên một cái gối đ`âu ngủ, chính là vừa đến nửa đêm, a Huyên tỉnh dậy khóc đòi ăn, hắn lập tức giật mình tỉnh dậy, xoay người ng tổ dậy: "Tiểu Đào, a Huyên khóc r'ài, là muốn làm gì a? ta tới!"

Hoắc Tr ầm bộ dáng vì con gái sẵn sàng qua sông vượt lửa cũng không từ, Tiểu Đào cười cười, ôm con gái lên, cho bé bú: " con gái đói bụng

chàng cho bé uống sao?"

Hoắc Tr`àm nghẹn đỏ mặt, thừa dịp trong phòng ánh sáng tối tăm, nương tử không nhìn thấy, da mặt dày nằm xuống giường, làm bộ coi như chưa phát sinh chuyện gì, tay dài duỗi ra, đem nương tử cùng con gái ôm vào trong ngực.

Tiểu Đào đưa tay sở tã, phát hiện tã ướt, li ền thu ền thục cởi tã ra, ném vào chậu gỗ đ ầu giường, lại thay cho bé một tã mới để dưới giường. ấm áp m ềm mại.

Hoắc Tr`âm cảm giác được Tiểu Đào nhích tới nhích lui, lại không biết được nàng đang làm gì, li ên tò mò hỏi một câu: " Tiểu Đào, nàng đang làm gì vậy?"

" đổi tã."

Hoắc Tr`âm vừa nghe thấy lập tức lên tinh th`ân, híp mắt, lại cọ tới: " chuyện này a, ta có thể làm được nha, sao nàng không gọi ta?"

Tiểu Đào bu 'ân cười: " chàng làm cha nha, đổi tã cái gì, mau đi ngủ đi. Lát nữa a Huyên ăn no, tự nhiên sẽ ngủ."

Ban đêm yên tĩnh, gió lạnh bị cửa số chặn lại, trong phòng chỉ nghe được âm thanh a Huyên đang ăn sữa, Hoắc Tr`ân nhịn không được mà bẹp miệng.

A Huyên ăn no rất nhanh li ền tiến vào mộng đẹp, Tiểu Đào bị một lớn một nhỏ kẹp vào giữa, nóng h ần hập, rất nhanh li ền ngủ. Hoắc Tr ần nghe tiếng hít thở đ ầu đ ầu của nương tử cùng con gái rất nhanh cũng chậm rãi tiến vào mộng đẹp, trong mộng đ ầu là một nhà ba người hạnh phúc vô cùng.

Buổi sáng tỉnh lại, thời điểm Tiểu Đào mở mắt ra, trượng phu cùng con gái vẫn đang chìm trong mộng đẹp ngọt ngào. Tay Hoắc Tr`àn đang đặt trên eo nàng, nóng bỏng. Có lẽ bởi vì cho a Huyên ăn sữa nên rất nhanh đói.

Nàng nhẹ nhàng mà nâng tay Hoắc Tr`âm đặt sang một bên, yên lặng mặc y phục vào, đến phòng bếp nấu cơm.

Sợ đánh thức hai cha con, động tác của Tiểu Đào đặc biệt nhẹ nhàng, đun hai n'à nước ấm, múc mấy gáo nước bỏ vào thùng sắt đã được bọc chăn bông nhỏ, lại bọc thật kĩ lại để giữ ấm, trong chốc lát Hoắc Trần rời giường để cho hắn rửa mặt.

Cơm sáng đơn giản, lấy màn th`âu ngày hôm qua hấp nóng. Tiểu Đào nhóm bếp,lại vừa nghe âm thanh trong phòng ngủ, chờ nghe thấy tiếng của con gái khóc,thì chạy tới.

Chính là chờ một lúc lâu, chẳng những không nghe được tiếng a Huyên khóc, lại chỉ nghe thấy được tiểu gia hỏa đang cười khanh khách. Cái này Tiểu Đào li ền bu ền bực, cả một tháng này, mỗi lần tỉnh dậy, con gái đều phải chào ngày mới bằng một trận khóc nháo. nàng cho thêm củi vào bếp, lại dùng ván sắt ngăn cửa bếp lại, tò mò mà đi vào phòng ngủ đi xem con gái, lại bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người.

Hoắc Tr`âm cao lớn cường tráng mặc trung y đơn bạc, trên người trùm chăn bông, ng 'à quỳ trên giường đất. Hẵn chốc lát lại đem chăn bông trùm lên đ`âu, lại đột nhiên lộ mặt ra, linh hoạt lè lưỡi, lại xòe bàn tay to ra tới, giả vờ làm sừng trâu, ở trên đ`âu lúc ẩn lúc hiện.

A Huyên nằm ở trong tã lót, lẳng lặng nhìn lão cha nhà mình chơi đùa, nhìn đến cao hứng, lúc sau giơ chân giơ tay khanh khách cười lên.

Tiểu Đào đỡ trán, nhịn không được cũng nở nụ cười, nhớ lại l'ân đ'àu tiên nàng nhìn thấy Hoắc Tr'àm, li 'ên bị thân hình cao lớn cơ bắp cu 'ôn cuộn của hắn dọa cho tâm can run rẩy. Lúc ấy sao có thể nghĩ tới bộ dạng bán manh (moe, dễ thương) chơi đùa với con gái, bu 'ôn cười tới cực điểm.

Miệng nhỏ há ra cười đến thập ph ần vui sướng, a Huyên bỗng nhiên bẹp miệng, hai mắt tròn tròn mở to, biểu tình nín thở, sau đó, đột nhiên oa một tiếng khóc lớn lên.

Hoắc Tr`âm lập tức li`ên phát ngốc: " a Huyên, a Huyên ngoan không khóc a, làm sao vậy? Con không thích chơi trò này sao, vậy chúng ta đổi trò khác."

Mặc hắn dỗ như thế nào, a Huyên đ`âu hững hờ, càng khóc càng hăng, Hoắc Tr`ân bất đắc dĩ ngẩng đ`âu nhìn v`ê phía Tiểu Đào, ủy khuất nói: " vốn dĩ là đang chơi rất tốt nha, tại sao nàng vừa tiến vào li ền khóc r`âi.?"

Tiểu Đào bật cười: " chàng không nhìn thấy bộ dạng trừng mắt nín thở của bé sao? đó là đang phóng xú (đi nặng) mỗi ngày buổi sáng đ`àu phải đi một l'àn, đi xong li h khóc, ta có vào hay không căn bản không liên quan."

Tiểu Đào mở tã lót thu thập sạch sẽ mông nhỏ của a Huyên, lại bưng b`ôn nước ấm tới rửa sạch một l`ân nữa, lại thay tã lót mới, gói kĩ tã bẩn đặt dưới giường đất, tiểu nha đ`âu đang tự gặm ngón tay mình, không khóc nháo.

Hoắc Tr`âm hai mắt không chớp nhìn hai mẹ con, thấy Tiểu Đào nhanh nhẹn thu dọn sạch sẽ, tiểu nha đ`âu ngốc nghếch tự ăn ngón tay mình, lưỡi nhỏ liếm ngón tay, đặc biệt thú vị.

Tiểu Đào c`âm lấy tã lót bẩn đem hết ra ngoài, dùng nước ấm, bột b`ôkết giặt sạch sẽ, treo lên dây thừng. Trong phòng lại truy`ên tới thanh âm c`âu cứu của Hoắc Tr`âm: " Tiểu Đào, mau tới, mau tới a, miệng a Huyên giống như lại muốn khóc, buổi sáng nó đi tận mấy l`ân sao?"

Tiểu Đào vào cửa nhìn xem, Hoắc Tr`âm đang nhìn chằm chằm con gái hai tay xoa xoa không biết làm thế nào, nhẹ nhàng cười: " l`ân này không phải là phóng xú, là đói bụng. Tiểu hài tử, phóng xong là đói ngay, ta tới cho con ăn, chàng đi rửa mặt súc miêng đi, lát nữa chúng ta ăn cơm."

" ừ." Hoắc Tr`âm lên tiếng, lại không có vội vã động, đứng bên cạnh chậm rì rì mặc áo bông, vừa nhìn tiểu bảo bối nhà mình đang ăn sữa.

Quả nhiên, tiểu gia hỏa đã bỏ ngón tay ra khỏi miệng, li ền vội vàng tìm tới kho lúa của mình ăn sáng, thỏa mãn cười cười.

" tiểu gia hỏa!" Hoắc Tr ầm yêu thương mà nhẹ nhàng nhéo lên hai má đô đô thịt của con gái, lúc này mới đi ra ngoài rửa mặt súc miệng. Hắn đem com sáng bưng lên bàn, sau đó tiến vào phòng gọi Tiểu Đào: " ta ôm con một lát cho nàng, nàng đi ăn trước đi."

" con còn chưa ăn no đâu, chàng bây giờ ôm con đi, khẳng định sẽ muốn khóc lớn cho xem. Không có việc gì, ta ôm con cũng có thể ăn cơm được."

Tiểu Đào vừa nói vừa ôm a Huyên vào phòng bếp, ng 'ài vào bàn bát tiên, c'âm lấy đũa bắt đ'àu ăn cơm.

"đừng, nàng đừng ăn như vậy, Tiểu Đào, vạn nhất đ`òăn rơi vào người a Huyên thì làm sao bây giờ, thức ăn rất nóng a, bỏng con mất. Ta đút cho nàng ăn, ta không đói bụng, đút nàng ăn trước." Hoắc Tr`âm xung phong nhận việc chạy tới, gắp thịt bỏ vào chén, ng tổ bên cạnh Tiểu Đào, từng miếng từng miếng đút cho nàng ăn.

Nhìn nương tử cùng con gái, Hoắc Tr ần đặc biệt thỏa mãn, tuy rằng hắn không có năng lực cho con gái ăn sữa, nhưng nương tử đút hài tử ăn, hắn đút nương tử ăn cũng là giống nhau.

Trẻ nhỏ lượng ăn ít, rất nhanh li ền no, tò mò nhìn lão cha đang đút cơm cho mẫu thân. Hoắc Tr ầm vừa thấy con gái ngoan không ăn nữa, vội vàng buông đũa trong tay xuống, đem con gái ôm vào trong ngực: " Tiểu Đào, nàng mau ăn cơm a, ta cùng con chơi một lát."

Tiểu Đào bất đắc dĩ lắc đ`âu, vừa ăn cơm vừa nhìn hai cha con đang cười ngây ngô: " trước kia ta thật sự không thể tưởng tượng được, sau khi thành thân chàng sẽ như thế này."

" vậy nàng cảm thấy ta nên như thế nào?" Hoắc Tr ầm rốt cuộc đem ánh mắt của mình từ con gái sang nương tử.

" ta cho rằng, nam nhân cường tráng như chàng chắc chắn tính tình rất nóng, một khi không cao hứng li ền đánh người."

Hoắc Tr`âm cười ha ha: " nhưng ta làm sao nỡ đánh nàng a, càng không nỡ đánh con gái của chúng ta. Ta nhi `âu nhất cũng là thời điểm buổi tối, đối với nàng mạnh mẽ chút...bất quá không không phải là cố ý nhẫn tâm với nàng, ai bảo ta thân thể khỏe quá đây!"

Tiểu Đào lại biết hắn lại đang bắt đ`âu mặt dày khoe khoang, mặt đỏ bừng nhìn hắn một cái, không cùng hắn nói chuyện nữa, chỉ vùi đ`âu ăn cơm.

Trước kia thời điểm Tiểu Đào ở cữ, có mẹ vợ ở nhà, Hoắc Trần tuy rằng trong chốc lát cũng có đến xem con gái, nhưng chung quy cũng là ngượng ngùng quá phận, không dám làm gì. Nhưng hôm nay mẹ vợ đi rồi, cả nhà đầu chỉ còn hắn và Tiểu Đào cùng con gái ăn xong lại ngủ, thời điểm không có người ngoài, liêm sỉ là cái gì hắn không nhớ được.

Có người tới muốn đánh thiết lê, Hoắc Tr`ân đang nghe nhân gia muốn kích cỡ như thế nào, li`ên nghe thấy tiếng khóc rất nhỏ trong hậu viện truy ền tới, Hoắc Tr`ân bỏ khách nhân ở lại của tiệm, vội vàng đi ra phía sau: " người đợi một lát, con gái của ta khóc, ta đi nhìn một cái."

Khách nhân ở cửa hàng trơ mắt nhìn Hoắc Tr ần chạy nhanh như một cơn gió v ềphía hậu viện, để lại bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, sau đó một trận cười vang lên trong cửa tiệm. Một lúc sau, thời điểm Hoắc Tr ầm trở v ề, mọi người sối nổi trêu hắn: " hài tử nhà người khóc không phải còn có nương tử người dỗ sao? người trở v ề thì làm được cái gì, lại còn giống như người còn quan trọng hơn a?"

Hoắc Tr`âm cười hắc hắc không ngừng: " ta trở v`ê thật ra cũng không làm được gì, nhưng ta không yên tâm, nhìn thấy a Huyên trong lòng li ền yên tâm r ồi. Muốn nói quan trọng, ta đương nhiên quan trọng r ồi, ta là cha của con gái ta đấy!"

" ha ha ha, v`êsau, không thể gọi ngươi là Đại Tr`âm nữa r`â, phải gọi là cha a Huyên nha."

Mọi người vốn là trêu ghẹo hắn mới nói, không nghĩ tới Hoắc Tr ầm lại thập ph ần nghiêm túc, liên tục gật đ ầi: " được, được, ta thích xưng hô này,

v esau các ngươi cứ gọi ta là cha a Huyên đi."

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 80

Vào tháng chạp, Tiểu Đào li ền bắt đ ầu bận rộn lo việc hôn sự của Tiểu Liễu cùng Tr ần Mẫn Đạt.

Năm trước, thời điểm Tiểu Đào thành thân, Diệp thị bận rộn mệt mỏi đến mức bệnh một trận, năm nay đã có kinh nghiệm, không c`ân lo lắng như vậy nữa, nhưng Tiểu Đào vẫn sợ mẫu thân mệt mỏi, li 'ên tận lực hỗ trợ.

Nàng nguyên là muốn v ềnhà mẹ đẻ ở 10 ngày, giúp Diệp thị lo liệu mấy việc vặt trong hôn lễ của Tiểu Liễu, chính là Hoắc Tr ần không chịu như vậy, đừng nói 10 ngày, một ngày không thấy được nàng cùng con gái, hắn buổi tối lì ền không ngủ được.

Vì thế sáng sớm, hắn đ`âi tròng lên xe ngựa đưa hai người v`êĐi ần gia, cố ý trùm lên xe ngựa một tấm vải dày to làm xe ngựa thành một cái l'âi. bên trong xe lại lót chăn bông m'ân mại giữ ấm rất tốt, hai người trong xe chính là người hắn cũng chi ầi trên đ'âi quả tim, căn bản không c'ân lo lắng gió lạnh tháng chạp thổi được vào lạnh hai người, có thể mỗi ngày đ'âi ng ồi trên xe đi lại.

Đến ngày thành thân, Tiểu Đào mặc cho a Huyên một bộ qu'àn lụa bông màu đỏ, áo bông nhỏ cũng như vậy. Tiểu nha đ'àu trắng trẻo mập mạp, tóc dày đen nhánh, trên trán lại rơi xuống một ít tóc, tạo thành tóc mái cong cong. Đôi mắt to đen lúng liếng đặc biệt có th'àn, làn da trắng sữa lại mặc áo đỏ trông lại càng trắng mịn ửng h'àng, càng thêm xinh đẹp dễ thương.

Hoắc Tr`ân cũng mặc một kiện trường bào màu đen bóng, hắn vốn có thân hình cao lớn, lại mặc một thân trường bào như vậy, càng thêm khí thế hơn ngày thường, lại ôm tiểu bằng hữu a Huyên trong ngực, hai cha con nhìn nhau một cái, ta xem người, người xem ta r 'ài cười ha ha::)))

Tiểu Đào cũng mặc một kiện áo bông màu h`ông đào, bên dưới mặc váy dài thêu hoa mai, che đi qu`ân bông ấm áp bên dưới làn váy.

Áo bông được chiết eo cực kì tốt, mặc trên người, không chút nào nhìn ra được đây là một người mới sinh con, giống như trở lại vóc dáng lúc chưa thành thân, còn vẫn là một đại cô nương.

" nương tử, nàng lại đẹp hơn r'ài, mặt cũng đẹp, eo cũng đẹp." Hoắc Tr'àm duỗi tay đánh lén nương tử một phen, một tay ôm con gái, tuy a Huyên không biết cha đang làm chuyện gì, nhưng bé cảm thấy chơi rất vui, vỗ lên bả vai rộng của lão cha nhà mình, cười quơ chân múa tay.

Tiểu Đào đỏ mặt đuổi theo tới, chính mình bò lên xe ngựa trước, lại đưa tay đón a Huyên, ai ngờ thế nhưng a Huyên lại không chịu để cho nàng ôm, dựa vào người cha không nhúc nhích.

" tiểu nha đ`àu này, không theo nương ôm, cha con đánh xe như thế nào a!" Tiểu Đào giận dữ hướng v`êphía a Huyên chu môi.

Hoắc Tr`âm cao hứng hỏng r`ã, cười đến cảnh xuân sáng lạn, nếu không phải vì trời tháng chạp quá lạnh, hắn thật muốn ôm a Huyên đánh xe.

" a Huyên nhà ta thật là tri kỷ a, từ nhỏ li en theo cha, thật tốt thật tốt!."

Cho dù có luyến tiếc buông tay như thế nào đi nữa thì hắn cũng phảo giao con gái cho Tiểu Đào ôm, Hoắc Tr`âm cong người xuống, đem a Huyên đưa cho Tiểu Đào, còn sợ con gái không chịu rời khỏi hắn, ôn nhu dỗ dành: " a Huyên ngoạn a, lát nữa cha lại ôm con."

A Huyên chớp chớp mắt to nhìn cha một cái, lại nhìn nhìn nương đang ôm mình, tựa h'ô nhớ ra được nương so ra tốt hơn nhi ầu, bắt đầu ê a cười với nương.

Hoắc Tr`âm trong lòng li`ân hụt hẫng, vừa mới còn luyến tiếc ôm ấp không buông đấy nhé, như thế nào trong chớp mắt đã cùng nương bán manh chơi r`âi. Xem ra vẫn là phải tranh thủ ôm nhi ều hơn mới được, tiếp tục gia tăng tình cảm với con gái.

Đến Đi ền gia thôn, Hoắc Tr ầm cuối cùng thực hiện được nguyện vọng ôm con gái bảo bối.

Tiểu Đào đứng bên cạnh hỗ trợ muội muội,lại dọn xong bàn trà, muốn mang của h'ài môn đ'àu ấn theo quy củ bày biện ở những vị trí đã sắp sẵn, nhìn mấy đại nương toàn phúc đang sơ búi tóc cho Tiểu Liễu, li h chờ tân lang tới đón tân nương.

" Tiểu Đào đúng là tìm được một nam nhân tốt a, tính tình tốt, lại có năng lực, ôm đứa nhỏ nửa ngày trời, một chút cũng không thấy phi ền." Thôi nãi nãi nhà bên cười nói.

Tiểu Đào nhìn thoáng qua nam nhân đang trò chuyện vui vẻ ở nhà chính, a Huyên được hắn ôm trong khuỷu tay, dong con gái đi lại trong nhà. Nam nhân này sức lực nhi ầu, ôm lâu cũng không biết mệt.

" hắn nha, ôm con gái giống như ôm bảo bối vậy, làm sao có thể mệt được? đại thiết chùy 100 cân hắn vẫn c`ân như thường đó, ôm con gái li ền không có vấn đ`ềr ʾà."

Định thị cướp lời nói: " nhẹ là nhẹ, còn phải xem có kiên nhẫn được hay không, có chịu ôm hay không. Cô gia nhà ta chính là rất tốt, hiện tại nhị cô gia cũng không t "à", v "è sau ngày lễ tết còn thiếu thịt ăn hay sao?"

Mọi người liên tục khen tỷ muội Tiểu Đào có phúc khí, Định thị có phúc khí, cháu gái được dính ánh sáng của bà lên người nên có phúc, đem lão thái thái cười mặt mày như hoa cúc.

Bên ngoaig truy ền đến âm thanh nhạc, pháo nổ t ề minh, đội ngũ đón dâu đã tới cửa nhà. Tiểu Đào vội vàng ôm a Huyên ra ngoài, tiểu nha đ ầu tuổi không nhỏ, có nhiệm vụ rất quan trong, đó là cùng tiểu cữu cữu Đi ền Tùng làm đ ầng nam đ ầng nữ đi áp của h ầi môn.

Hoắc Tr`âm lúc này mới lưu luyến không rời mà đem con gái giao cho nương tử, ánh mắt trước sau vẫn dính trên người con gái, đứng bên cạnh bảo vệ hai người sợ người đông làm bị thương hai mẹ con.

Xe ngựa Hoắc gia đi sau đội ngũ đón dâu, kéo theo một xe h`ài môn tràn đ`ây, đưa đến nhà Tr`àn Mẫn Đạt. Của h`ài môn chủ yếu là 4 bộ chăn đệm, còn có hai rương gỗ sơn đỏ, cùng với mấy đ`ò dùng sinh hoạt bỏ vào theo tập tục của người trong thôn.

Tuy không tính là đặc biệt phong phú, nhưng so với khi Tiểu Đào xuất giá đã tăng hơn một ít.

Tiểu Đào nhìn sắc mặt Hoắc Tr`âm, chỉ thấy vui vẻ cũng không có biểu hiện không cao hứng. Nàng biết hắn không phải là người lòng dạ hẹp hòi, nhưng vẫn muốn nói rõ với hắn: " của h`ài môn của Tiểu Liễu so với ta nhi ầu hơn chút, thật ra nếu theo đạo lí, chàng đã giúp đỡ nhà ta nhi ầu như vậy, của h`ài môn của ta phải nhi ầu...."

Hoắc Tr ần quay đ ầu lại vén cửa rèm xe lên, nhìn tiểu nương tử nhà hắn yêu thương nói: " Tiểu Đào, sao nàng lại cùng Tiểu Liễu so đo đây, nếu không có muội ấy, chúng ta có lẽ sẽ không đến được với nhau. Còn không phải là một chút của h ầi môn thôi sao, họ thích cho bao nhiều thì cho bấy nhiều, đó là tâm ý. Chúng ta đưa cho một bộ đ ồ trong bếp cũng là tâm ý của chúng ta."

Tiểu Đào bị hắn trách móc không biết nói gì cho tốt, bật cười: " chàng a, ta so đo lúc nào, là vừa r à vẫn nói năm trước không có đi àu kiện, đưa cho ta của h à môn kém chút. Ta là muốn cho chàng đừng để ý, ngược lại thành chàng khuyên ta."

Hoắc Tr`âm cười ha ha, đưa tay sở soạng mặt Tiểu Đào một phen: " nam nhân của nàng có lòng dạ hẹp hòi đến như vậy sao, còn c`ân nàng phải giải thích?"

Tiếng cười sang sảng dẫn tới mấy người đón dâu liếc mắt nhìn qua, không nhịn được tán thưởng: " phu thể Tiểu Đào tình cảm thật tốt nha, đi trên đường còn ve vãn đánh yêu."

Bận việc cả một ngày dài, hai người buổi tối sớm tắm rửa nghỉ ngơi, làm tỷ tỷ, tỷ phu bọn họ khoonh thích hợp đi nháo động phòng.

Nhưng bị không khí tân hôn cảm nhiễm, đem nay Hoắc Tr`àm giống như trở lại đêm tân hôn, cảm thấy như thế nào cũng không đủ. Tiểu Đào ngượng ngùng mà theo hắn, cùng hắn c`âm sắt hài hòa, uyên ương hí thủy.

- --

Ngày thứ hai, tân lang thỏa mãn đắc ý trong lòng tràn đ`ây vui mừng không có chỗ nói, li ền chạy vào tiệm rèn: "Đại Tr`âm ca, thì ra làm tân lang mỹ vị như vậy a, khó trách nhân gia nói xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng."

Hoắc Tr`àn dùng ánh mắt đắc ý nhìn Tr`àn Mẫn Đạt mới khai trai, cười nói: " ngươi lúc này mới biết thì thế nào, có bản lĩnh giống ta hay không, tháng chạp thành thân, tháng giêng nương tử li àn có thai, cái này mới gọi là có năng lực."

Tr`àn Mẫn Đạt không phục mà nhướn mày: "chúng ta chờ xem, xem ai có năng lực, đừng tưởng ngươi có cơ bắp to li àn ngon, huynh đệ như thế nào còn chưa biết đâu. A Huyên mới có mấy tháng, cuộc đời dài lắm, xem ai hơn ai?"

" hắc! ngươi chỉ là một tên tú tài đọc sách, so bản lĩnh trên giường với thơ rèn sao, lá gan rất lớn nha." Hoắc Tr`àn nhướn mày nói.

" chúng ta chờ xem."

" được, chờ xem."

Hai nam nhân tranh đấu, nương tử của hai người cũng không biết gì.

Thắng đến một ngày, Tiểu Liễu chạy đên trong nhà Tiểu Đào hỏi tỷ tỷ: " tỷ, tỷ phu mỗi ngày buổi tối đ`âu không nghỉ ngơi sao? nam nhân bọn họ đ`âu thích chuyện đó.?"

Eo Tiểu Đào vẫn còn đang đau xót đây, mặt ửng h`ông lên, nghiêng mặt qua một bên, nhìn a Huyên đang chơi trống bởi trong tay: " muội hiện tại mới có mấy ngày a, v`ê sau sẽ tự nhiên li ền biết, buổi tối nghỉ ngơi cái gì,

hắn hận không thể làm cả ban ngày đâu. Bất quá v`ê sau muội có thai li ền không có chuyện gì, hắn không dám lộn xộn nữa."

Vì thế Tiểu Liễu hàng ngày ngóng trông mang thai, chính là chờ đến tháng 3 hao đào nở rộ, bụng nàng cũng không có động tĩnh, Hoắc Tr ầm lại càng thêm đắc ý, mỗi ngày phải ôm a Huyên dạo trước cửa nhà một vòng, trong lòng đắc ý kiêu ngạo.

Ngày này thời tiết tốt, Hoắc Tr`âm quyết định không buôn bán, mang nương tử cùng con gái đi đến vườn trái cây đi dạo, đi xem mấy cây đào có phải đã nở hoa r`ài hay không.

Tiểu Liễu mấy ngày hôm nay đang vì chưa hoài được thai nên có chút s`âu, Tr`àn Mẫn Đạt tuy rằng càng muốn nàng có thai sớm một chút, nhưng lại không dám biểu hiện ra trước mặt nàng, sợ làm nàng áp lực thêm.

Thấy nhà thợ rèn kéo xe muốn đi vườn đào đi dạo, li en lôi kéo Tiểu Liễu đi lên xe.

Thời tiết không lạnh, Hoắc Tr ầm li ền gỡ vải phủ trên xe xuống,lại lót trong xe ngựa một lớp đệm dày, để bé ng ầi trên xe chơi đùa. A Huyên 6 tháng tuổi đã có thể ng ầi được, c ầm trong tay trống bỏi thích nhất, hướng v ề phía cha lắc lắc, lại hướng tới nương lắc lắc, miễn bàn có bao nhiều đáng yêu.

Hoắc Tr`âm đem roi ngựa ném cho Tr`ân Mẫn Đạt, bế a Huyên đặt lên đùi mình, dụ dỗ nói: " a Huyên gọi cha đi, gọi cha...."

" ai! A Huyên mau gọi a." Tr`àn Mẫn Đạt quái thanh quái khí " ai" một tiếng, chọc Hoắc Tr`àn không vui, hắn li`àn không khách khí mà đá một cước qua: " ngươi ai cái gì mà ai, có chuyện của ngươi ở đây sao?"

Tr`àn Mẫn Đạt cố ý chiếm tiện nghi của người khác nên không đánh trả, hắc hắc cười vỗ vỗ bụi trên qu`àn: " ai kêu người đi khoe khoang khắp nơi, có con gái thì ghê gớm lắm sao, nó còn phải gọi ta một tiếng dượng đấy, không ai cùng người nói chuyện đâu."

Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu bị hắn chọc cười ha ha, Hoắc Tr`âm đang tức cũng bị hắn chọc cười: "đương nhiên là lấy a Huyên nhà ta khoe khoang r`ã, người là có còn mặt mũi nói ra được sao."

Tr`ân Mẫn Đạt mặt mũi nghiêm túc nói: " ngươi muốn có mặt mũi? Ngươi nếu không làm chuyện xấu hổ kia, có thể có được a Huyên sao?"

Tiểu Liễu tức giận đá hắn một cái: " chàng nếu lại nói mấy lời bậy bạ, li ền v ềnhà bán thịt đi, đừng có đi theo cùng."

Tr`àn Mẫn Đạt dám cùng Hoắc Tr`àn nói lại, nhưng với Tiểu Liễu thì hắn không dám, vội vàng thay một bộ dạng cười hì hì, chắp tay thi lễ xin tha: " nàng là dì hai, nàng nói đúng, không thể nói mấy lời nói bậy trước mặt hài tử được, bằng không sẽ đem a Huyên dạy hư."

A Huyên có lẽ là nghe được tên mình, đôi mắt đen to lúng liếng nhìn lại đây, hướng v'ê phía Tr'àn Mẫn Đạt cười cười, lộ ra bốn cái răng răng sữa mới nhú, một tia nước miếng li en theo khóe môi chảy ra ngoài.

" ai ui! A Huyên, dượng lớn lên đẹp như vậy sao, làm con chảy nước miếng r \dia ?."

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 81

Trên xe ngựa hoan thanh tiếu ngữ không ngừng, tới bên đường nghỉ chân, hai đôi phu thê trẻ,lại thêm một hài tử trắng nõn mập mạp đáng yêu, càng làm cho phong cảnh mùa xuân thêm ph'ân ý vị.

G`ân tới núi Lương Sơn, cỏ ven đường càng thêm rậm rạp, hoa đua nhau khoe sắc, cỏ xanh bạt ngàn, dòng suối chảy từ trong khe núi ra róc rách vui tai.

" tỷ, tỷ nhìn phong cảnh nhà chúng ta kìa thật là không t à a, sao trước kia không thấy đẹp như vậy?" Tiểu Liễu cảm khái nói.

Tr`ân Mẫn Đạt trả lời trước: " đó là bởi vì nàng gả cho ta, tâm tình thoải mái, tự nhiên là nhìn cái gì cũng thấy đẹp."

" hắc! sao lại có chàng ở đây a?" Tiểu Liễu không khách khí mà đập lên vai hắn một cái.

Tiểu Đào ôn nhu cười cười: " muội phu nói không sai, khi còn nhỏ gia cảnh không tệ lắm, nhưng khi đó chỉ biết chơi đùa, làm sao biết ngắm phong cảnh a. sau lại vì cuộc sống khó khăn, cơm cũng không đủ no, muội mỗi lần vào núi đầu là tìm nấm, rau dại, táo núi ăn, khi đó thấy được hoa nở đẹp sao?"

Tiểu Liễu dùng sức gật đ`ài: " đúng vậy, trước kia muội nhìn thấy một mảng lớn hoa dại nở trong núi cũng không thấy nở đẹp, chỉ ghét bỏ chúng vô dụng không thể ăn được."

Hai tỷ muội nhìn nhau cười cười, đối với cuộc sống hôn nhân trước mặt rất vừa lòng.

" Tiểu Đào nàng nhìn, hoa đào nhà ta thật sự nở r ời." Hoắc Tr ầm bỗng nhiên kích động mà bắt lấy tay Tiểu Đào.

Tiểu Đào nhìn theo tay hắn chỉ, quả nhiên nhìn thấy được một mảng hồng phấn. Những cánh hoa mỏng manh, ở dưới ánh nắng mùa xuân đua nhau nở rộ, hương thơm thoảng được gió đưa tới, mùi thơm ngọt ngào tràn vào trong khoang mũi, làm người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

" thật đẹp!" Tiểu Đào kinh hỉ mà ng 'à thẳng lên, nhìn v 'êphía trước.

Tiểu Đào nhìn hoa, Hoắc Tr`âm mắt không chớp nhìn nương tử nhà mình, thấy nàng vui mừng, hắn li ền cảm thấy mĩ mãn, thập ph`ân đắc ý nói: " hoa này có tính là gì, chờ tới khi có quả cho nàng nếm thử, ngon ngọt chết người a."

Không chờ Tiểu Đào trả lời, Tr`ân Mẫn Đạt trách móc nói: " đúng vậy, quả đào nhà người ngọt chết người, chúng ta đ`êu phải nếm thử mới được. xem quả đào nhà người rốt cuộc đến tột cùng là như thế nào, ăn có ngon không."

Hắn cố ý dùng ngữ khí khoa trương lặp lại hai chữ "quả đào" chọc Hoắc Tr`ân nhấc chân đá đi qua. " quả đào của nhà ta, ai cho người ăn."

Trong lúc nói chuyện, đã tới cửa vườn trái cây, Hoắc Tr`âm ôm a Huyên xuống xe, lại đưa tay đỡ Tiểu Đào xuống, lại bị nàng cười tránh đi: " chàng chiếu cố tốt a Huyên đi, ta tự làm được."

Hoắc Tr`âm nghiêm túc đáp: "không làm được, ta sao lại có thể bỏ mặc nàng được, nàng là nương tử của ta, ta không quản ai quản?"

Tiểu Liễu trọn trắng mắt bất đắc dĩ nói: "được rồi, tỷ phu, tất cả mọi người đều biết tỷ là nương tử của huynh, không cần huynh mỗi ngày treo trên miệng nương tử tới nương tử lui đâu a."

Hoắc Tr`àm lúc này mới vừa lòng cười cười, ôm a Huyên khí phách hiên ngang mà đi vào trong. Lướt qua hơn 10 cây ăn quả, li ên thấy được thân ảnh của Phó lão cha, ông đang c`âm một cây kìm đã cũ nát cắt đi những

cành cây thừa, thấy được chủ vườn tới, li ền đi tới đón: "Đại tr ầm, ngươi tới r ồi! Ngươi nhìn xem, mấy cây đào lớn lên thật nhanh a, tất cả đ ều sống. Có mấy cây lớn lên đặc biệt nhanh, ta coi năm nay là có thể có quả."

Hoắc tr`âm vui vẻ: " năm nay có thể ăn được mật đào, thật tốt quá. A Huyên, nhanh lớn nha, lớn thêm mấy tháng, mùa thu là có thể được ăn mật đào nhà mình r`ã."

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, bỗng nhiên nghe tiếng "đương" một cái vang lên, sau đó li ền thấy một thân hình của một nam nhân gầy yếu nhanh chân chạy đi. Hoắc Tr ần không biết đã xảy ra chuyện gì, cảm thấy có người muốn làm chuyện xấu, bằng không như thế nào lại chạy đi? Hắn đem a Huyên giao cho Tiểu Đào, bước nhanh đuổi theo, rất nhanh li ền túm lấy cổ áo của người kia, đem hắn kéo lại.

" Phó Lập, sao lại là người, người chạy cái gì?" Hoắc Tr`ân sửng sốt.

Phó Lập gãi đ`àu không dám nhìn hắn, nhỏ giọng nói: " ngươi không phải từng thả tiếng nói, muốn thay cha ta đánh ta sao, ta..."

Phó lão cha cười đi đến: "Đại Tr`âm nói muốn giáo huấn ngươi, là chê ngươi không hiểu chuyện, cả ngày chơi bời lêu lổng, một mình ta mệt chết nuôi sống cả nhà. Hiện tại ngươi chăm vườn cây, hắn đánh ngươi làm cái gì?"

Hoắc Tr`âm quét mắt nhìn thùng nước bên cạnh, gật đ`âu: "được, ngươi hiện tại chịu dốc sức làm việc, thật không dễ dàng."

Phó Lập rụt cổ, bị người của sòng bạc đánh dọa sợ hãi, bọn họ cũng không có cường tráng to khỏe như Hoắc Tr`àm, còn đánh hắn tới nỗi chết đi sống lại, cho nên hắn nhìn thấy Hoắc Tr`àm đặc biệt sợ hãi, sợ tới tìm hắn tính sổ.

Hiện giờ thấy Hoắc Tr`âm không có ý định đánh ngươi, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngượng ngùng nói: " ta đã hại cả nhà thành như vậy r`ã, nào có chuyện lười biếng được. nếu lười biếng, hài tử cũng đ`âu chết đói. Ta

thật sự bội phục người, sao người lúc ấy có thể không động tâm được đây, ta thì dễ dàng bi người ta lừa đi."

Hoắc Tr`âm cười: " ta muốn làm việc bằng sức của mình, không muốn một đêm phát tài, cho nên không bị mắc lừa. ngươi có thể sửa chữa lỗi l`âm là tốt, ngươi giúp đỡ Phó lão gia làm việc, ta còn phải đánh ngươi làm gì."

Phó lão cha nhớ ơn hảo tâm của Hoắc Tr`âm li`ên xử lí vườn trái cây gọn gàng ngăn nắp, hoa mọc tốt như vậy mùa thu li`ên có thể thu hoạch thật tốt r`âi.

Sau khi v'ê đến nhà, Hoắc Tr'àm mỗi ngày làm việc chăm chỉ, ước định giao trả 10 thanh bảo kiếm tinh cương hạn là 1 năm, cũng chính là 15 tháng 10 năm nay, thời điểm tháng 8, hắn đã đanh được 9 thanh, chỉ còn một thanh cuối cùng.

Bảo kiếm hắn đánh thập ph'ân tinh xảo, trải qua hơn ngàn l'ân nung khô, 10 vạn chùy rèn, dùng đủ công phu, cho nên, 1 tháng mới cho ra được thành phẩm.

Tuy nói hơn nửa năm li ền đ ều lặp đi lặp lại những công việc giống nhau, nhưng hắn không cảm thấy phi ền muộn, bởi vì mỗi ngày con gái bảo bối đ ều là một bộ dạng khác, mỗi ngày đ ều có biến hóa, làm hắn vui sướng không thôi. Tưởng tượng đến ngày bảo kiếm hắn đánh ra có thể cho con gái hắn của h ềi môn phong phú, Hoắc Tr ềm li ền cảm thấy cả người đ ều có sức lưc.

Ban ngày làm việc kiếm ti n, buổi tối ôm nương tử thân thiết, có khi còn cùng con gái ê a gọi chuyện, hắn thỏa mãn cực kì. Toàn bộ bộ Đại Doanh trấn đ n biết, thợ rèn không chỉ có phát tài, tâm tình cũng đặc biệt tốt, cả ngày đ n tươi cười, đối với ai cũng rất hào phóng.

Tối ngày 2 tháng 9, Hoắc Tr`ân cố ý mua một khối thịt to v`ênhà: " Tiểu Đào, nàng còn nhớ ngày mai là ngày mấy không?"

Tiểu Đào nhìn ánh mắt mang thâm ý sâu xa của hắn, cười lên: " ngày mai là sinh th`àn chàng đúng không? Năm trước đã đ`ông ý với chàng, năm nay

nhất định sẽ chuẩn bị sẵn, làm cho chàng một chén mì trường thọ ngon nhất. Yên tâm đi, ta vẫn nhớ kĩ."

Nương tử đem hắn để trong lòng, Hoắc Tr`âm đương nhiên là rất cao hứng, buông thịt, rửa sạch tay, li ền ôm lấy con gái từ trong ngực nương ra vào l`ông ngực: " đó là chuyện ngày mai, ta nói chính là hôm nay."

" hôm nay? Năm trước hôm nay không có chuyện gì a." Tiểu Đào có chút ngốc hỏi.

Hoắc Tr`âm hận sắt không thành thép nhìn nàng: " sao lại không có việc gì a? ngày này năm trước nàng đi vào thành đấy mang theo cả linh h`ôn bé nhỏ của ta theo, hại ta cả một ngày không ăn cơm, thiếu chút nữa đói chết ta r`â. Hôm nay nàng phải làm đ`ôăn ngon, bù đắp tổn thương cho ta."

Tiểu Đào nhìn biểu tình trẻ con của hắn, muốn cười lại không thể cười được, đôi mắt long lanh trong suốt mang theo hơi nước, yên lặng đến bên người Hoắc Tr`âm, giữ chặt lấy bàn tay to của hắn, nhón mũi chân lên hôn một cái lên má Hoắc Tr`âm.

Không c'ân phải nói cảm kích, cũng không c'ân phải nói may mắn, ánh mắt kia đã nói lên tất cả, bốn mắt nhìn nhau, thắng qua thiên ngôn van ngữ.

" chụt!" một âm thanh vang dội vang lên sau đó, mang theo nước miếng mát lạnh, làm Hoắc Tr`âm bỗng dưng quay đ`âu, phát hiện ra là a Huyên học theo động tác của nương, ở trên mặt hắn hôn lên.

Hoắc Tr`âm há miệng phát ngốc, cảm giác hạnh phúc sắp choáng váng, nương tử xinh đẹp, con gái trắng trắng đáng yêu, một trái một phải ôm lấy hắn, hôn hắn, cuộc sống này thật đẹp a, ai nha nha, quả thực là không biết nói gì r`ã!

Đêm nay, Hoắc Tr`âm không ngừng được mà muốn Tiểu Đào, nhó tới thời điểm năm trước xa nhau mà sợ hãi, lại nghĩ tới một năm này ngọt ngào sung sướng, thẳng đến sáng sớm hai người mới ôm nhau ngủ.

Ngủ đến mặt trời nhô lên, Hoắc Tr`âm mới bị tiếng gõ cửa đánh thức: " Hoắc thợ rèn, còn chưa dậy sao? ta muốn đánh một con dao phay c`ân dùng gấp."

Hoắc Tr ầm vừa muốn phát hỏa, li ền thấy con gái đã bò tới mép giường, sắp ngã xuống dưới. L ần này, hắn lập tức tỉnh ngủ, bắt lấy a Huyên, ôm bé nhét vào trong chăn của Tiểu Đào: " nàng với con ngủ thêm một lát đi, ta đi ra cửa hàng nhìn một cái, sáng sớm, giục gì mà giục, đánh dao phay đi giết người sao." =)))

Hắn nhanh nhẹn mặc tốt y phục, bước nhanh vào cửa tiệm, mở cửa sắt ra: " người đánh dao phay gấp cái gì? Người ta ngủ còn chưa tỉnh đâu."

Hán tử kia cười cộc lốc: " thực xin lỗi, làm hỏng mộng đẹp của ngươi. Hôm qua thân thích nhà chúng ta đến đây, là người trong kinh thành tới, hôm nay li ền đi. Chúng ta chuẩn bị đặc sản nhân gia cũng không thèm nhìn, li ền lại coi trọng dao phay của ngươi đánh. Chính là không thể đưa cho người ta dao cũ được, chỉ có thể tìm ngươi đánh một cái mới, để cho bọn họ mang đi."

Hoắc Tr`âm bất đắc dĩ thở dài, xoa xoa mí mắt phải vẫn đang nhảy lên: " vậy được r`ài, người trước đi dạo đi, lát nữa đến đây lấy."

Hán tử kia thấy hắn đáp ứng, lúc này mới yên tâm, thời điểm đi ra khỏi cửa, lại quay đ`âu lại trêu chọc hắn một câu: " trước kia người đ`âu là sáng sớm li n mở cửa bán hàng, hiện tại có nương tử cùng con gái nằm trên giường đất, luyến tiếc dậy r à nha."

" vô nghĩa, đương nhiên là luyến tiếc dậy r à: "Hoắc Tr àn một chút cũng không thấy ngượng ngùng, đường hoàng đáp. Tiễn người kia đi ra ngoài, hắn mở lò nung, ném vào bên trong mấy khối gang. Thừa dịp chưa có thiêu đỏ, bước nhanh v ềhậu viện, nhìn nương tử mặc áo cho con gái.

" Tiểu Đào, mí mắt phải của ta luôn nhảy lên, sẽ không có chuyện gì chứ?" Hoắc Tr`ân xoa xoa mắt, che lại cũng không được, mí mắt vẫn nhảy liên tục.

" chàng đừng suy nghĩ vớ vẩn, có thể có chuyện gì a, lát nữa ăn cơm sáng, ta mang a Huyên đi họp chợ, chuẩn bị nhi ều cho chàng một chút, làm mì trường thọ thật ngon cho chàng."

Hoắc Tr`âm cười hắc hắc: " chỉ c`ân nàng không có việc gì là tốt r`ã, chuyện khác ta đ`âu không để ý."

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 82

Ăn xong cơm sáng, Tiểu Đào đeo một cái sọt lên lưng, bỏ a Huyên vào bên trong, sau đó li ền xách rổ đi họp chợ. Hoắc Tr ần đang nghĩ là có nên đi theo cùng nàng không, thì nhớ ra đã đáp ứng người ta đánh dao phay, cũng chỉ có thể là ở lại đứng rèn.

Rất nhanh, dao phay li ền đánh xong, tôi vào nước lạnh sau đó mài sáng lên, lại đóng chuôi dao bằng gỗ vào, để lên bàn, chờ người kai tới lấy dao.

Hôm nay là sinh th'ân, hắn không nghĩ mang bảo kiếm sắp hoàn thành kia ra đánh, nghĩ là người lên họp chợ có bao nhiều người đánh nông cụ thì hắn sẽ đánh bấy nhiều. Tốt nhất là người tới đánh ít đi, hắn li ền có thể đi hậu viện b'ài nương tử cùng con gái, một ngày sinh th'ân đoàn viên cùng gia đình a.

Nhàn rỗi không có việc gì làm, Hoắc Tr ần c ần hộp đựng ti ền ra đếm, đây là ngày hôm qua kiếm được, nhìn không đủ một quan ti ền, li ền không mang vào. Thời điểm chưa có a Huyên, đ ều là Tiểu Đào kiểm ti ền, chính là hiện tại Tiểu Đào ở hậu viện xem con gái, mấy ngày g ần đây đ ều không có đến cửa tiêm.

Dựa theo tiêu chuẩn 10 văn ti ền một ch ồng, chỉnh t ềmà thành một hàng, vừa vặn thành 130 văn, hắn lại tìm một sợi dây, xuyên 100 văn thành một xâu, để cho Tiểu Đào tiêu vặt.

Chính là xuyên được một nửa, người mua dao phay đã trở lại, giơ lên dao phay vừa đánh tốt lên nhìn, thấy lưỡi dao sáng bóng bằng phẳng sắc bén, rất là vừa lòng, li ền thống khoái trả 50 văn ti ền, c ầm dao đi.

Hoắc Tr`âm li ền c`âm 3 văn ti ền kia ném vào trong hộp ti ền, dùng dây buôc tốt 200 văn ti ền.

Ngoài cửa có người bước vào. Hoắc Tr`âm ng 'ci ở trên ghế', trong tay c'âm một xâu ti ền mới buộc xong xoay người lại, theo thói quen hỏi: "người muốn đánh cái gì?"

Tiến vào chính là một nữ nhân, trong tay dắt một nam hài tử rất g`ây, cao đến bả vai người kia. Nàng đi đến trước mặt Hoắc Tr`âm, không nói gì, lại thịch một tiếng quỳ gối xuống đất: "Đại Tr`âm ca, ta biết ta không nên đến tìm huynh, nhưng thật sự ta cùng đường r`â."

Hoắc Tr`âm hoảng sợ, nhìn chằm chằm hai người kia, nhìn lại hóa ra là Mông thị trước đó nàng ta đã tới một l'ân, Hoắc Tr'âm cũng không cho nàng ta sắc mặt tốt, sau đó li ền không xuất hiện nữa, không biết vì cái gì hiện tại lại xuất hiện.

" ngươi tới đây là gì? Ta không phải đã nói sao không được bước vào cửa nhà ta." Hoắc Tr`âm tr`âm mặt nói.

"Đại Tr`àm ca, trước kia thật sự xin lỗi huynh, nhưng dù gì chúng ta đã từng định thân, so với người khác li ền thân cận hơn chút. Nhi tử nhà ta bị bệnh, cha hắn không chịu trách nhiệm với hắn, ném hai nương con chúng ta r ồi đi. Hiện tại phải xem bệnh cho hắn, c ần mấy lượng bạc, ca tẩu của ta không cho ta ti ền, ta mượn người khác cũng không đủ. Thật sự không còn biện pháp nào mới đến c ầu xin huynh, ta thực sự có lỗi với huynh, nhưng hài tử là vô tội, nó quá đáng thương, c ầu huynh cứu nó đi." Mông thị khóc ròng nói.

Hoắc Tr ầm nhìn lướt qua hài tử kia sắc mặt hắn tái nhợt, quỳ gối nơi đó cúi đ ầu, đích xác rất đáng thương: " nó đáng thương thì cùng ta có quan hệ gì sao, nó là con ta sao. người hại chết cha mẹ ta, ta sẽ không cứu hài tử của người, ta không trả thù nhà các người đã là nhân từ r ầi."

Mông thị liên tục dập đ`âu khẩn c`âu: "huynh cũng có hài tử mà đúng không, huynh hãy xem như là tích phúc cho hài tử đi được không? Cứu hài tử nhà khác hài tử nhà mình chắc chắn có phúc báo."

Hoắc Tr`âm quay đi hướng khác, lười phải nhìn đến nàng ta: " ngươi cút nhanh đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi. Muốn cứu hài tử thì đi c`âu

người khác đi, chỗ này không có ti ên cho người."

Mông thị cắn môi nhìn chằm chuỗi ti ền trong tay hắn: " người là người có ti ền nhất trên trấn này, người không có, ai còn có thể có? Nếu ta c ầu xin người không được, ta đây li ền đi tìm nương tử của người, ta nhận ra được Tiểu Đào."

Hoắc Tr`âm vừa nghe thấy li ền nóng nảy: " ngươi nói cái gì, ngươi đi tìm Tiểu Đào, ngươi dám?"

Mông thị vì cứu được hài tử li ền bất cứ giá nào, buông ra lời nói tàn nhẫn: " ta sao lại không dám, ta li ền đi theo nàng nói, đây chính là con của ngươi, 10 năm trước định thân li ền có, hiện tại nó vừa vặn 10 tuổi, ngươi thấy chết không cứu, ta nhìn xem nàng nói như thế nào."

Hoắc Tr`âm tức giận đứng phắt dậy nói: " ngươi dám đứng trước mặt Tiểu Đào nhà ta nói hươu nói vượn xem ta có xé miệng ngươi ra không. Ngươi có cút hay không, không cút đừng trách ta không khách khí."

Mông thị khóc lớn: " ta cũng không muốn như vậy, chính là c`âu xin ngươi cũng vô dụng, ta cũng chỉ có thể làm như vậy, nói không chừng Tiểu Đào li ền chịu cứu hắn."

" phi! Tiểu Đào nhà ta mới không tin lời ngươi nói." Hoắc Tr`âm ngoài miệng thì cứng, trong lòng lại phát run. Nếu Tiểu Đào thật sự tìn thì làm sao bây giờ, hắn m`âm miệng vụng v`ệ, giải thích như thế nào mới được.

" ngươi cho ta chút ti`ên, ta li`ên không dây dưa với ngươi nữa. cũng không đi tìm nương tử của ngươi, ngươi coi như là của đi thay người đi." Mông thị lêt lên phía trước một chút, duỗi tay ôm lấy chân Hoắc Tr`âm.

Hoắc Tr`âm vội vàng bẻ tay nàng ta ra: " người buông ta ra, người khác nhìn thấy sẽ nghĩ gì?"

Mông thị dùng hết sức lực ôm lấy chân hắn, Hoắc Tr`âm không tiện cúi xuống, túm lôi ra cũng không được, lại cảm thấy Tiểu Đào có thể v`ê nhà bất cứ lúc nào, sợ nàng nhìn thấy một màn này li`ên không thể giải thích

được, li ền tức giận nám chuỗi ti ền kia xuống đất: " cho ngươi, coi như ta hao ti ền miễn tai là được r ềi, ngươi mau cút đi, bằng không ta li ền đổi ý."

Mông thị nhanh tay nhặt ti 'ên lên, kéo nhi tử nhanh chân nhanh tay chạy đi.

Trong cửa tiệm yên tĩnh lại, Hoắc Tr`âm suy sụp ng 'à trên ghế', trong lòng nổi lên lo lắng. Hỏng r 'à, không nên cho nàng ta ti 'ên!

Vạn nhất Tiểu Đào biết hắn cho nàng ta ti ền chẳng phải càng thêm khó nói rõ được sao? nếu Tiểu Đào hiểu lần thì làm sao bây giờ, nếu lần sau Mông thị lại dùng chiều này thì làm sao bây giờ, nếu nàng ta ở bên ngoài nói bậy....

Hắn vỗ đ`àu, th`àm mắng chính mình vừa nãy sao lại nhất thời xúc động như vậy, hiện tại có nên đuổi theo nàng ta đòi lại ti`àn không.

Thời điểm hắn đang thở dài sốt ruột, sợ thấy ai ai li ền tới r ềi. Tiểu Đào xách theo nửa rổ đ băn vào cửa, đi thẳng đến hộp ti ền, nhìn thoáng qua bên trong có ba văn ti ền, quay đ ều dứt khoát hỏi hắn: " ti ền ngày hôm nay bán được đâu?"

Hoắc Tr`âm trong lòng lộp bộp rơi, ót li ên túa m`ôhôi lạnh. Nhìn sắc mặt Tiểu Đào âm tr`âm đáng sợ, Hoắc Tr`âm sợ tới mức không nói được lên lời.

" ta....ta hai ngày này...không bán được."

" người vừa mua dao phay đâu, không đưa ti `ân sao?" Tiểu Đào vành mắt đỏ lên.

Hoắc Tr`âm không dám nhìn thắng vào mắt nàng, rũ mắt xuống. Lắp bắp nói: " người kia....người kia hắn, hắn nợ."

" vừa r'ài có phải vị hôn thê trước kia của ngươi tới đúng không, ngươi còn đưa ti 'àn cho nàng ta?" giọng Tiểu Đào đột nhiên cao lên, a Huyên sợ tới mức oa một tiếng khóc lên.

Hoắc Tr`àm hoảng sợ tim thình thịch nhảy lên, ôm a Huyên tới, dùng con gái che lại sắc mặt không bình thường của mình, vội vã nói: " chưa cho, Tiểu Đào ta thật sự chưa cho nàng ta, nàng ta cùng ta không có liên quan, ta làm sao phải đưa ti`ên cho nàng ta? Không có, không có đưa."

Tiểu Đào nhìn hắn thật sâu một cái, xách rổ lên bước nhanh đi về hậu viện. Hoắc Trầm tay run lên, thành thân lâu như vậy, hắn chưa từng thấy qua Tiểu Đào tức giận, hôm nay là lần đầu tiên. Hắn sợ tới mức không dám thừa nhận, ôm a Huyên đi theo vào hậu viên, đi theo Tiểu Đào giải thích: "Tiểu Đào, ta cùng Mông thị cái gì cũng không có, thật sự không có thích nàng ta. Ta chỉ thích một mình nàng thôi, Tiểu Đào hôm nay mí mắt của ta luôn nhảy, ta liền biết sẽ gặp xui xẻo."

Tiểu Đào đem rổ ném trên thớt gỗ, không nói tiếng nào mà vào bu ầng trong, ng ầi trên giường đất, không nhìn qua hắn.

" Tiểu Đào...Tiểu Đào, nàng đừng như vậy, đừng như vậy được không? Nàng nói nàng sẽ làm mì trường thọ thật ngon cho ta mà, ta đói bụng, Tiểu Đào nàng đi làm có được không?"

Hoắc Tr`âm m`êm giọng c`âu xin, mặt mũi đáng thương nói, nhưng Tiểu Đào một cái liếc mắt cũng không cho hắn xem.

Hoắc Tr`âm ôm a Huyên đặt trên giường đất, ng cũ xổm trước mặt Tiểu Đào, đưa tay sở vào tay nhỏ của Tiểu Đào, lại bị Tiểu Đào tránh ra.

" Hoắc thợ rèn ở nhà sao? ta muốn đánh thiết lê." Trước cửa hàng truy ền tới thanh âm của một nam nhân.

Hoắc Tr`âm đi tới trước cửa sổ: " hôm nay không làm việc, không đánh cái gì cả, ngươi đi đi."

" sao lại không đánh a, ta muốn dùng ngay a." người kia cũng không chịu đi.

Tiểu Đào bỗng nhiên mở miệng nói: " chàng không nhận việc thì kiếm tiền như thế nào, từ ngày hôm qua cũng chỉ kiếm được 3 văn tiền thôi

Hoắc Tr ầm quay đ ầu lại, có chút ủy khuất mà nhìn Tiểu Đào: " ta đây đi làm việc, nàng đi nấu cơm đi, được không?"

Tiểu Đào không phản ứng lại hắn, chỉ bế a Huyên lên, cách xa giường đất.

Hoắc Tr`âm chỉ có thể đứng lên đi làm việc, nói cho nam nhân kia tan chợ thì đến lấy, hắn li ền quay đ`âu nhìn v`ê phía hậu viện. Lại thấy Tiểu Đào cõng a Huyên đi ra, trong tay c`âm một cái rổ không, hắn vội vàng đi đến đón: " Tiểu Đào, nàng đi đâu?"

" ta còn chưa mua xong đ òăn, tiếp tục đi mua." Tiểu Đào lạnh mặt nói.

" vậy ta đi cùng nàng, ta ôm a Huyên." Hắn duỗi tay tới ôm lấy con gái. Tiểu Đào lại tránh đi, không khách khí mà trừng mắt liếc hắn một cái: " người còn không mau đi làm việc, ta c ần người ôm con sao."

Hoắc Tr`âm ăn mắng có chút không biết phải làm sao, ánh mắt c`âu xin nhìn v`êphía nương tử: " nàng để ta đi cùng đi, ta....ta không yên tâm."

- " ngươi sợ ta đem ti en cho người khác?"
- " không phải, không phải, Tiểu Đào, nàng thích cho ai li ền cho, ta không sợ, cũng không quản." Hoắc Tr ần gục đ ầi xuống, hối hận xanh ruột.
- " được, vậy người thích cho ai ti ền thì cho, ta cũng không quản." Tiểu Đào xoay người li ền đi.
- " Tiểu Đào ý của ta không phải như thế, ta không cho nàng ta, thật sự chưa cho nàng ta." Hoắc Tr`âm duỗi tay kéo tay áo Tiểu Đào, lại bị nàng hất ra.
- " ngươi đi làm việc đi, đừng đi theo ta." Tiểu Đào bước nhanh đi ra, Hoắc Tr`âm ngây ngốc đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Sao hắn lại xúc động mà ném ti ền cho Mông thị vậy, là bị chó nhai mất đ`âu r`ối sao? bây giờ Tiểu Đào tức giận, phải làm sao bây giờ? Hoắc Tr`âm trở lại cửa hàng, vừa dùng đại thiết chùy gõ sắt, vừa miên man suy nghĩ. Chính là nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết phải làm như thế nào mới tốt.

Li en ngóng trông lát nữa Tiểu Đào v enhà, chờ nàng bớt giận, nàng đi nấu cơm, hắn trông con, đến tối hắn lại hôm nàng, dỗ dỗ nàng, có lẽ li en qua đi?

Chính là, chờ tới chờ lui cũng không thấy Tiểu Đào về nhà, người trên đường đã rất ít, Hoắc Trần vừa chạy đến cửa nhìn, phát hiện ra là sắp tan chợ rầi. Trong lòng liền căng thẳng, một dự cảm xấu dội vào lòng cuồn cuộn không ngừng, vội vàng khóa cửa lại, điên cuồng chạy tới đầu phố.

" đại nương, ngươi có thấy nương tử nhà ta không? Huynh đệ, ngươi có nhìn thấy nương tử cùng con gái của ta không?" Hoắc Tr`âm hoảng hốt hỏi những cửa hàng bên đường.

" Đại Lượng ca, nương tử nhà ta có tới nhà ngươi mua đ`ô ăn hay không? Đại thẩm ngươi có thấy nương tử nhà ta ở đâu không?"

Hoắc Tr`âm vội tới mức mắt đỏ bừng, Tiểu Đào đi đâu, sao lại không thấy nàng? Vừa r`ãi không nên để nàng đi một mình, hôm nay hắn sao lại luôn làm chuyện sai l'âm đây.

*Anh hoắc ngốc quá ヾ(¯O¯)ツ

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 83

" Tiểu Đào nhà ngươi vừa mang theo a Huyên tới đây mua đ`ô ăn, chính là đã mua v`êr 'ài a, nàng không v`ênhà sao?" đại thẩm bán đ`ô ăn nói.

" vừa r `ci có đi v `emột chuyển, sau lại đi ra thêm l `an nữa, thời điểm giữa trưa, các người không thấy nàng sao?" Hoắc Tr `an gấp đến m `o hôi đ `ay đ `au, lại không rảnh lau đi.

" ngươi cũng đừng có gấp, buổi sáng hôm nay, họp chợ cũng không xảy ra chuyện gì, cũng không có người nào kì lạ, Tiểu Đào sẽ không có việc gì đâu. Hay là có thể v ềnhà mẹ đẻ r ti không?" đại thẩm hảo tâm an ủi nói.

Hoắc Tr`âm nghe đến đây mày đang nhíu chặt li ền giãn ra một ít, trên trấn có rất nhi ều nhà cãi nhau, nàng dâu li ền giận dỗi đi v ề nhà mẹ đẻ. Đã thành thân hai năm, hắn cùng Tiểu Đào chưa l'ân nào to tiếng với nhau, mỗi l'ân v ề nhà mẹ đẻ đ'ều là cùng đi, cho nên, hắn không có kinh nghiệm ở phương diện này.

Nếu thật sự v`ê nhà mẹ đẻ thì tốt r`ài, ít nhất Tiểu Đào cũng không có chuyện gì ngoài ý muốn, dỗ được nàng thì tốt r`ài. Hoắc Tr`àm không h`êtrì hoãn, chạy nhanh v`êhướng Đi àn gia thôn, sau lưng ướt đẫm m`òhôi.

Đi ền gia mới cơm nước xong, tính toán xuống ruộng đào khoai lang đỏ, Đi ền Mãn Thương, Diệp thị đang lấy bao tải cùng xẻng, Anh Tử xách rổ theo sau. Vừa muốn đi ra cửa, li ền thấy Hoắc Tr ần đ ầu đ ầy m ồ hôi chạy vào, thở hồn hền vôi vàng hỏi: " Tiểu Đào v ềđây phải không a?"

Diệp thị sửng sốt, chưa từng thấy qua hắn có biểu tình nôn nóng như vậy, buông đ`ô trong tay đi đến đón: " có v ề nhà, a Huyên cũng có ở trong phòng, chúng ta đang muốn đi đào khoai lang đỏ, Tiểu Đào ở trong phòng xem Tùng Nhi cùng a Huyên chơi."

Hoắc Tr`âm lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Tiểu Đào không có việc gì li ền tốt r`â....

Hắn bước nhanh đi vào nhà chính, rẽ sang bên trái, lập tức đi tây phòng. Nhưng chân trước vừa mới bước qua bậc cửa, li ền nghe thấy Tiểu Đào lạnh giọng quát: " đi ra ngoài, ai cho ngươi tiến vào."

Hoắc Tr`âm khựng lại, biểu tình cô đơn, thấp giọng nói: "Tiểu Đào...ta sai r`â, nàng tha thứ cho ta được không?"

Tiểu Đào che kín tai:" ta không nghe, ngươi đi ra ngoài, ta không muốn gặp ngươi."

Diệp thị đi theo vào li ền kinh ngạc, từ lúc thành thân đến giờ, hai người vẫn luôn ngọt ngào, cãi nhau giống như hôm nay chính là l ần đ ầu.

Vừa r'à thời điểm Tiểu Đào v'ênhà, sắc mặt không tốt lắm, bà hỏi, Tiểu Đào chỉ nói, cõng a Huyên đi đường xa như vậy có chút mệt mỏi, hiện tại xem ra là phu thê cãi nhau.

" Tiểu Đào, có chuyện gì thì hảo hảo nói, Đại Tr`âm đối với con rất tốt, con còn muốn như thế nào nữa? đ`âu đã làm nương r`âi, sao có thể tùy hứng như vậy nữa?" Diệp thị cảm thấy Hoắc Tr`âm làm chuyện gì phải xin lỗi nữ nhi, khẳng định là Tiểu Đào lại giở tính tình ra.

" nương, việc này nương đừng quản, muốn đi đào khoai lang li ền đi nhanh đi." Tiểu Đào cũng không nhìn Hoắc Tr ầm nói.

Hoắc Tr`àn thấy Tiểu Đào vẫn đang phát hỏa, cũng không giải thích thêm, khẽ thở dài, nói với Diệp thị: " nương, Tiểu Đào hôm nay tâm tình không tốt, còn chưa có ăn trưa đâu, con cùng cha đi đào khoai lang, ngài ở lại làm chút cơm cho nàng đi."

Hoắc Tr`âm nói xong, li`ên rời đi, khiêng xẻng lên, c`âm lấy bao tải li`ên đi ra ngoài. Diệp thị vội vàng đuổi theo: "Đại Tr`âm, có phải con cũng chưa ăn cơm đúng không, đừng vội xuống ruộng, ăn cơm trước r`âi nói sau."

" nương, con đã ăn qua, Tiểu Đào và a Huyên còn chưa có ăn, nương đừng để ý con, giúp con chiếu cố Tiểu Đào cùng a Huyên là được."

Hoắc Tr`âm kiên quyết không chịu ăn cơm, Tiểu Đào vẫn còn đang tức giận, hắn còn ăn cái gì, không nuốt trôi được cơm xuống. Đói bụng lại đi làm việc một buổi sáng, Tiểu Đào đau lòng không biết chừng còn có thể tha thứ cho hắn.

- --

Cả một buổi chi ều Hoắc Tr ầm ra sức làm việc, có cô gia cường tráng hữu lực giúp việc, Đi ền Mãn Thương li ền nhẹ nhàng không ít. Tới lúc hoàng hôn, khoai lang đỏ đã được đào xong hết, tràn đấy trong hai bao tải to để trên xe ba bánh, Hoắc Tr ầm đẩy trở v ề.

Đi ần Mãn Thương vừa lau m ồhôi vừa nói: "Đại Tr ầm, con đến lúc này, chúng ta li ần hưởng phúc a. bằng không hôm nay li ần không xong được việc, ngày mai cũng không nhất định xong a, chẳng qua, làm con đi theo ăn mết r ầi."

Hoắc Tr`àm nói: " chút mệt này cũng không tính là gì, v`ề sau có những việc như thế này li`ên nói cho con biết, đừng làm Tiểu Anh tử mệt muốn chết a."

Hắn quay đ`àu nhìn v`èphía Anh tử, đúng lúc Anh tử cũng đang nhìn hắn: " tỷ phu, huynh tốt như vậy, đại tỷ ta sao lại tức giận với huynh?"

Nói trúng tâm sự của hắn, Hoắc Tr`âm không thể không ngẫm lại, nếu lát nữa Tiểu Đào còn không chịu tha thứ cho hắn thì làm sao bây giờ? Ba người rơi vào tr`âm mặc, bỗng nhiên "ùng ục" một tiếng vang lên, giống như âm thanh đói bụng.

Đi ần Mãn Thương không biết nên khuyên giải chuyện cãi nhau với con gái cùng con rể, nghe thấy tiếng động này giống như cứu tinh, trêu chọc Anh tử: " Anh tử, con vẫn đói bụng sao? tỷ phu của con đối tốt với con như vậy, chúng ta đem khoai lang đưa cho hắn được không?"

Anh tử giơ khuôn mặt nhỏ lên, nghiêm túc nói: "không phải bụng của con kêu, con trưa nay ăn rất no, hiện tại một chút cũng không đói bung."

Hai cha con chuyển ánh mắt sang nhìn Hoắc Tr ầm. Hoắc Tr ầm xác thật đói bụng, giờ phút này cũng không giấu diếm nữa, cúi đ ầu nói: " buổi sáng chọc Tiểu Đào tức giận, trong lòng không yên nên trưa ăn không vô, bây giờ bung đã không còn gì nữa r ầi."

" ai, con a, như thế nào còn không nói sớm. Đói bụng lại làm việc tốn sức cả buổi trưa như vậy, khó chịu lắm." Đi ền Mãn Thương mặt mũi đau lòng nói, khi nói chuyện đã v ề tới cửa nhà, ông bước nhanh lên vài bước vào cửa, hướng vào bên trong gọi: " nương bọn nhỏ, mau nấu cơm, Đại Tr ần còn chưa có ăn cơm trưa đâu, lại làm việc cả buổi trời. Mệt hắn thân thể tốt, đổi thành người khác đã sớm ngã ra r ầi."

Diệp thị đang đo kích cỡ của a Huyên, muốn làm cho ngoại tôn nữ một bộ qu'àn áo bông, cách cửa số nghe thấy lời này, vội vàng buông vải bông đáp: " tới đây, ta lập tức đi làm."

Đi tới cửa, lại nhìn Tiểu Đào đang tr`âm mặc không nói lời nào: " con a, đứa nhỏ này thật sự cấp chết người, hỏi con nhi ầu l`ân như vậy cũng không nói có chuyện gì, ta nhìn thấy là con vô cớ gây sự thì có, nam nhân tốt như Đại Tr`ân tìm đâu được nữa. không được giở tiểu tính tình ra nữa, lát nữa cơm nước xong li ền cùng hắn đi v ềnhà đi."

Tiểu Đào ng cá trên giường đất, nhìn Đi ch Tùng ng cá chơi cùng a Huyên, căn bản không nghe thấy mấy lời này. Diệp thị bất đắc dĩ thở dài, đang muốn đi ra ngoài, li ch thấy Hoắc Tr âm đã đi tới cửa, hắn thành thật thật gọi một tiếng nương, mắt lại trông mong mà nhìn Tiểu Đào: " Tiểu Đào, chúng ta v chhà đi. Ta muốn ăn mì trường thọ nàng làm, nàng đã hứa với ta."

Diệp thị ngần người: "hôm nay là sinh th`ân con a, sao không nói sớm, ta hiện tại đi cán bột làm mì."

Tiểu Đào không nhìn hắn, cũng không nói lời nào, a Huyên cả một buổi trưa cũng không được nhìn thấy cha, có chút nhớ hắn, hiện tại nhìn thấy

cha li en hướng cửa bò tới: " cha, cha..."

Hoắc Tr`âm nhìn thấy con gái bảo bối đang hướng tới phía mình bò tới, vui mừng cười, cố ý lơ đi lệnh cấm cửa của Tiểu Đào, chạy lên hai bước, bế tiểu a Huyên lên, hôn lên mặt nhỏ của bé một cái: " con gái ngoan, bảo bối của cha."

A Huyên vươn tay nhỏ ôm cổ cha, cọ tới cọ lui trên cằm hắn, Hoắc Trần bị tóc tơ mềm mại của bé cọ có chút ngứa, thấp giọng cười.

Tiểu Đào quét mắt nhìn hai cha con đang thân mật ôm ôm, bất đắc dĩ thở dài, lạnh giọng nói: " ta hỏi người, người cuối cùng là có cho nàng ta ti ền không?"

Hoắc Tr ầm cúi đ ầu, dùng con gái che đi bộ mặt chột dạ của mình, xuyên qua khe hở nhìn sắc mặt Tiểu Đào, thành thật đáp: "cho."

" vậy tại sao người lại gạt ta nói chưa cho?" giọng Tiểu Đào lại cao lên mấy độ.

" ta sợ nàng giận, sợ nàng hiểu l'âm." Hoắc Tr ầm cổ rụt lại càng thấp, hận không thể trốn sau con gái.

" ngươi gạt ta, ta li ền không tức giận?" Tiểu Đào dứt khoát trừng mắt nhìn hắn.

Hoắc Tr`âm không dám nói lời nào, cũng không biết nói cái gì mới tốt, li ền ôm chặt con gái, tùy ý để a Huyên chơi đùa tóc hắn. Tiểu Đào thấy hắn không nói lời nào, càng tức giận, xỏ giày đi xuống giường, đoạt lấy a Huyên: " v`ề sau không c`ân gọi hắn là cha nữa, hắn sắp thành cha người khác r`ã."

Không còn con gái chống đỡ, Hoắc Tr ầm tay chân càng luống cuống, ngập ngừng nói: "không có, ta chỉ có một hài tử là a Huyên thôi."

" sao lại không, người gạt ta cho người khác ti ền, để cho người ta ti ền đi nuôi con. người biết nàng ta nói như thế nào sao? nàng ta nói người không dám không cho, nói v`êsau còn tìm ngươi lấy nữa, còn muốn ngươi hưu ta kìa, để con trai nàng ta sửa thành họ Hoắc. được, vậy ngươi li ên hưu đi." Tiểu Đào càng nói càng tức giận.

" ta không." Hoắc Tr`âm không chút do dự đã mở miệng nói, nghiêm túc nhìn Tiểu Đào: " ta vĩnh viễn đ`âu không hưu nàng, kiếp sau cũng sẽ không. Tiểu Đào, ta vốn không tính cho nàng ta tì ần, nàng ta ôm chân ta không buông, ta sợ nàng quay v`ê nhìn thấy hiểu l'âm, li ần ném cho nàng ta chút ti ần, để nàng ta sau này đừng dây dưa ta. Thật ra...thất ra ta ném ti ần xong li ần hối hận, nhi tử nàng ta bị bệnh, cũng không nên tới tìm ta mượn ti ần, muốn mượn đến tìm nhà khác mượn đi. Tiểu Đào nàng yên tâm, v ề sau, ta sẽ không bao giờ để ý đến nàng ta, nàng ta nếu dám lại g`ân, ta li ần đánh nàng ta đi khỏi."

A Huyên muốn cho cha ôm, duỗi tay nhỏ hướng tới Hoắc Trầm, trong miệng nãi thanh nãi khí gọi cha. Tiểu Đào không để bé đi qua, đi giày vào cho bé, để cho bé đứng trên đất: " ta không tin, ngươi sáng còn nói chắc nịch là không cho nàng ta tiần. Vậy hòa li đi, v ề sau ngươi cho nàng nhi ều hay ít không ai quản ngươi, ta mang theo a Huyên, ngươi đi theo người kia..."

" không!" Hoắc Tr`àm tức giận, há miệng thở hổn hền, giữ chặt lấy tay Tiểu Đào: " ta không, không c`àn hòa li! Tiểu Đào, nàng đừng nhẫn tâm như vậy, nàng không c`àn ta nữa? ta...."

Hoắc Tr`àm ủy khuất vành mắt cũng đỏ bừng lên, không nói được lời nào, chỉ dùng ánh mắt c`àu xin nhìn nương tử. Tiểu Đào căn bản là không nhìn hắn, chỉ nhìn chằm chằm a Huyên đang kéo vạt áo nàng, nức nở nói: " nếu thật sư là người không liên quan, việc gì phải gạt ta?"

Nước mắt Tiểu Đào li ền rơi xuống, tâm Hoắc Tr ầm đau đớn, ngập tràn lửa giận, lại ủy khuất, rốt cuộc nhịn không được. hắn không nhìn được Tiểu Đào khóc, thành thân mấy năm, Tiểu Đào không còn phải khóc lần nào, hiện tại lại bởi vì nữ nhân Mông thị kia lại muốn hòa li, lại khổ sở rơi nước mắt.

Hắn buông tay Tiểu Đào ra, nắm tay nắm chặt ca ca vang lên: " mẹ, nữ nhân chết tiệt kia, hại chết cha nương ta còn chưa đủ, bây giờ lại còn muốn hại ta thê ly tử tán, ta đi giết chết nàng ta."

Hắn xoay người li ền đi ra ngoài, lại bị phu thê Đi ền Mãn Thương vẫn luôn tránh ở gian ngoài lo lắng nhưng lại không biết nên khuyên bảo như thế nào. mặc kệ cho bọn họ khuyên ngăn ra sao, Hoắc Tr ầm giống như đầu lừa không quay đ ầu lại, rất nhanh li ền đi ra tới sân.

" ngươi quay lại, trở v`ê ôm con, a Huyên khóc, ngươi mặc kệ con sao?" Tiểu Đào ôm a Huyên đi ra, đứng trước bậc cửa giận dữ trừng hắn.

Hoắc Tr`âm dừng bước chân, quay đ`âu nhìn v`ê phía nương tử cùng con gái, run giọng hỏi: " vậy nàng có còn muốn hòa li nữa không?"

Tiểu Đào bĩu môi, thở phì phì nói: " ta bất quá là để cho ngươi biết hậu quả có thể phát sinh ra, cũng không thật sự muốn hòa li."

Hoắc Tr`àm lúc này mới đi trở v`ê bậc cửa, đưa tay ôm lấy a Huyên, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Tiểu Đào. Th`àm nghĩ: ta cũng là làm nàng biết được hậu quả có thể phát sinh ra, ta làm sao có thể ng tà hóng gió trong tù để mặc hai người ở ngoài đâu.

Ps: năm nào anh Hoắc sinh nhật cũng sóng gió quá đi mất ¬ (´_`) ¬

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 84

Tiểu Đào đi vào phòng thu thập đ ồ vật, Hoắc Tr ần li ền ngoan ngoãn ôm a Huyên đi theo sau chờ nàng. Diệp thị giữ bọn họ ở lại ăn cơm chi ều r ềi hằng đi, Hoắc Tr ần cười khan: "không được, nương, mọi người ăn đi, con đã nói cùng Tiểu Đào, hôm nay nàng sẽ làm mì trường thọ cho con ăn, đã hứa từ năm trước, một năm nay con đ ều mong đâu."

Con rể thu ần phác hàm hậu, Diệp thị tuy nghe được vài câu nguyên do cãi nhau, trong lòng lại vẫn thấy nữ nhi nhà mình chuyện bé xé ra to. Sợ nàng bởi vì chút chuyện nhỏ, làm quan hệ phu thê có ngăn cách, li ền đi theo dặn dò Tiểu Đào: " con đừng có lòng dạ hẹp hòi như vậy, Đại Tr ần đối với con rất tốt, trượng phu tốt như vậy có đốt đèn l ầng cũng không ra, con đừng không biết tốt xấu."

Tiểu Đào thu thập tốt, đeo sọt lên lưng, xách rổ của mình lên, quay ra nói: " nương, người sao khuỷu tay lại queo ra ngoài r à, vốn dĩ là hắn sai, nương còn đứng v èphía hắn, v èsau hắn càng không phân rõ phải trái trắng đen nữa."

Hoắc Tr`ân ôm con gái, vội vàng đuổi theo bước chân của nương tử, vừa đi vừa liên tục gật đ`âu: " đúng vậy, Tiểu Đào nói rất đúng, là ta sai, ta l'ân sau sẽ chú ý, sẽ không có l'ân sau nữa."

Nhìn hai người song song rời đi, Diệp thị bất đắc dĩ nhìn thoáng qua trượng phu: " hắc, ông nói ta có phải là lo thừa r cã không. Cái này là Chu Du đánh Hoàng Cái, kẻ muốn cho người muốn nhận."

Đi ền Mãn Thương cười khế: "bà cũng đừng suy nghĩ nhọc lòng, Tiểu Đào có phúc, mới có thể tìm được nam nhân tốt như vậy, chuyện phu thể chúng nó, để phu thê chúng nói tư giải quyết đi."

Tiểu a Huyên sắp được 1 tuổi, béo lùn chắc nịch, ôm ở trên tay đặc biệt nặng, cho nên mỗi l'ân Tiểu Đào mang bé ra ngoài đ'àu để bé trong sọt địu trên lưng. Nếu ôm trên tay khẳng định đi được vài bước, Tiểu Đào người li ền đổ đ'ày m'òhôi.

Hoắc Tr`âm ôm con gái bảo bối trong ngực, bước chân nhẹ nhàng đi trên đường nhỏ,ngẫu nhiên sẽ nhìn thấy mấy con bướm bay tới, hai cha con sẽ chạy đi theo đuổi bắt, lại nhào lên mấy l`ân.

Tiểu Đào đi sau bọn họ, thỉnh thoảng lại bĩu môi, thân thể hắn sao lại có thể tốt như vậy? Ôm cục thịt nhỏ nặng như vậy lại đi đường xa, thế nhưng một chút cũng không thấy mệt!

" nương, nương...nhìn, nhìn....." a Huyên túm một bông hoa dại xinh đẹp đưa tới.

Hoắc Tr`àm chỉ vào búi tóc nàng, nói với con gái ngoan: " a Huyên, chúng ta cài hoa đẹp vào tóc của nương có được không? Chắc chắn sẽ rất đẹp."

A Huyên tựa h'ô như hiểu được lời của cha nói, dùng sức gật đ`âu một cái: "được, tốt, tốt."

Hoắc Tr`âm hái hoa, đưa tay muốn giúp Tiểu Đào cài trên búi tóc,lại bị Tiểu Đào đưa tay hất ra: " ta không c`ân, chàng chơi với con đi."

Th'ân thái vui mừng trong mắt Hoắc Tr'ân nháy mắt ta đi, thì ra Tiểu Đào vẫn còn chưa có nguôi giận đâu, thật sự là một rắc rối lớn, v'ê đến nhà vẫn còn phải tiếp tục dỗ nàng.

" Tiểu Đào, nàng còn giận ta sao?" Hoắc Tr`ân đi đến bên cạnh Tiểu Đào, cần thận nhìn trộm sắc mặt nàng.

Tiểu Đào lại không để ý tới hắn, căn bản là liếc một cái cũng lười, lập tức bước nhanh lên vài bước, l'ần này Hoắc Tr'ầm cả người đ'àu ủ rũ, không còn nhiệt tình bắt chu 'ân chu 'ân bươm bướm cho con gái nữa.

Nương tử tức giận thật đáng sợ, thật sự khó dỗ a!

Thành thân hai năm, hai người chưa cãi nhau l'ân nào, có đôi khi buổi tối hắn đòi hỏi quá đáng làm nàng mệt, Tiểu Đào cũng chỉ giận hắn nói hai câu, nhưng kia không phải là tức giận chân chính a, là làm nũng xin tha thôi, xem ra Tiểu Đào tức giận thật sự, hắn li ền lao lực.

A Huyên không biết giữa cha nương có chuyện gì xảy ra, bé vẫn còn tiếp tục cùng cha chơi đùa, chính là lão cha nhà mình không phối hợp gì cả, mắt nhìn chằm chằm bóng lưng của nương phía trước, a Huyên cũng nhìn theo qua, bé cảm thấy chắc chắn trên người nương có đồ vật chơi rất vui, bằng không cha vì sao lại nhìn chằm chằm lưng nương đâu?

V `ê đến nhà, Tiểu Đào rửa tay nhào bột, làm mì thịt bát bửu, Hoắc Tr ầm ở trong sân cùng chơi đùa với a Huyên.

Nhào xong bột, Tiểu Đào đậy nắp chậu bột lại, đặt sang một bên. Lại làm các món ăn kèm, ở trong n à bay ra mùi thịt thơm n àng.

Xuyên qua cửa số có thể nhìn được trước đình viện một lớn một nhỏ đang chơi đùa. A Huyên đôi mắt lớn lên rất giống Tiểu Đào, to to tròn tròn, ngập nước, cái mũi cùng miệng lại giống Hoắc Tr`âm, mũi cao thẳng, đường cong khóe môi cũng rõ ràng. Thời điểm hai cha con cười lên, khóe miêng đ`àu như một khuôn đúc ra.

" a Huyên mau lại đây, đi tới, đi tới, cha cho con bay cao lên trời." Hoắc Tr ần ng ầi xổm dưới đất, hướng v ềcon gái vỗ tay.

A Huyên đứng cách hắn 3 thước, uốn éo thân mình không chịu đi, tiểu nha đ`àu thật ra là biết đi r`ài, nhưng lại nhát gan, không dám đi một mình, có người nắm tay mới dám bước đi vài bước.

Mùi thịt thơm lừng bay ra, hai cha con đ ồng thời quay đ ầu lại nhìn v ề phía phòng bếp, Hoắc Tr ần cười nói: " thơm quá, nương của con lại làm thịt cho chúng ta ăn r ồi, đi, chúng ta đi ăn thịt, mau tới đây cha ôm đi."

Nghe được có đ`ô ăn ngon, a Huyên thèm thèm liếm môi, vỗ vỗ tay nhỏ, tự khuyến khích mình, bước chân nhanh đi tới chỗ cha nhào vào l`ông ngực cha để cha ôm đi tìm đ`ô ăn ngon.

"a, giỏi quá, a Huyên nhà chúng ta còn không thèm học đi li ền chạy luôn sao, ha ha ha..." Hoắc Tr ầm quay đ ầu nhìn v ề phía cửa sổ phòng bếp, quả nhiên thấy được nương tử đang ôn nhu mim cười nhìn con gái, chính là lại đụng phải ánh mắt của hắn, nụ cười li ền tắt, lạnh mặt quay đ ầu đi.

Hoắc Tr`âm ảo não thở dài ngửa mặt lên trời, nương tử không vui cuộc sống trôi qua thật khó khăn!

Mì trường thọ hôm nay, Tiểu Đào đúng là dụng tâm rất nhi ều, thật sự ăn rất ngon, Hoắc Tr ầm ăn một hơi ba chén mì lớn, vừa ăn lại vừa luôn m ầm nịnh nọt khen Tiểu Đào nấu ăn ngon. Tiểu Đào cũng không cười, chỉ lấy một ít mì vào chén nhỏ cùng chút thịt vụn đút cho a Huyên ăn.

Hoắc Tr`âm sở bụng tròn vo, nhìn con gái mặt mày hớn hở ăn mì nương đút: " a Huyên ăn thật tốt a, đây là mì trường thọ của cha, 10 ngày nữa chúng ta lại được ăn mì trường thọ của a Huy ền r`â."

Nghĩ đến sinh th`ân một tuổi của a Huyên hai mắt của Hoắc Tr`âm sáng ngời, nương tử vẫn luôn mặc kệ hắn, hắn lại không tìm được đ ề tài nào tốt để nói chuyện. Hiện tại hắn li ền biết bản thân nên cùng Tiểu Đào nói cái gì: " Tiểu Đào, lễ chọn đ ò vật của a Huyên, chúng ta chuẩn bị như thế nào? nghe nói sinh th`ân 1 tuổi rất quan trọng, nếu ngày này không vui, năm sau sẽ có rất nhi ều chuyện không thoải mái phát sinh, chúng ta nên chuẩn bị thật tốt cho a Huyên, để con gái chúng ta thật vui vui vẻ vẻ."

Tiểu Đào không dám để a Huyên ăn quá nhi ều mì, chỉ cho bé ăn một sợi mì dài li ền không cho ăn thêm nữa: " thật sao? sinh th ền không hôm nay cũng không vui đâu, một năm này cũng sẽ gặp chuyện không thoải mái sao?"

Hoắc Tr`âm nghiêm túc gật đ`âu, mặt biểu tình nghiêm túc nói: " đương nhiên là sự thật, đây là lúc ta còn nhỏ nãi nãi đã từng nói qua. Nói cha có

một năm sinh th`ân không vui, thời điểm làm việc li ền đập phải tay, thiếu chút nữa đem tay đập nát, may mắn lúc đó chỉ là chùy nhỏ."

Tiểu Đào đang vớt mì tay li ền run lên, đũa đang gắp mì trượt xuống b ồn, nàng khẩn trương nhìn bàn tay của Hoắc Tr ầm. Tay của hắn rất đẹp, khớp xương rõ ràng, rắn chắc mạnh mẽ, một tay đang đỡ vai tiểu a Huyên, một tay khác đang nâng tay nhỏ của a Huyên để mặc bé chụp chụp trong lòng bàn tay mình.

Sắc mặt Tiểu Đào thay đổi, run giọng hỏi: " thật sự? Chàng không gạt ta?"

" không có, ta sao lại có thể lấy chuyện này lừa nàng. sinh th`ân a Huyên nhà chúng ta, nhất định phải suy nghĩ một phen, ngày đó ngàn vạn l`ân không để con khóc."

Tiểu Đào thu h 'ấi t 'âm mắt, nhẹ nhàng gật đ 'âu: " ừ, ta đã biết."

Hoắc Tr`âm rũ mắt cười th`âm, lại sợ nương tử nhìn thấy, li`ên bế a Huyên lên để bé đứng trên đùi, mượn thân hình tròn vo như gạo nếp viên của con gái, ngăn lại khuôn mặt đang mừng th`âm của mình.

L'ân này hắn nói không sai, hắn không then với lương tâm.

Cha hắn thật sự có một l'ân bị búa đập vào tay, năm ấy sinh th'ân cũng không vui vẻ, là nương hắn gây ra, cho nên sau chuyện kia, nãi nãi luôn luôn chửi, nói bởi vì bà nên cha hắn mới bị thương tay.

Thật ra lão cha hắn đã nói qua, ông l'ân đó là tay ra m'ôhôi quá nhi ều lại chưa kịp lau, chùy lại nặng, li ền tuột ra.

Quả nhiên Tiểu Đào thương hắn a, lo lắng cho hắn xảy ra chuyện. Sau khi hắn nói xong, li ền chưa lại để mặt lạnh nhìn hắn nữa, hai người nói chuyện sinh th ần của a Huyên, lại b ồi con gái trên giường đất chơi đùa.

Ánh nến mờ nhạt lay động, một nhà ba người ng ci trên giường đất, ng ci chơi. Hoắc Tr ân quay mặt nằm nghiêng, Tiểu Đào lại lấy chối lông

gà lấy ra một cái lông gà đưa cho a Huyên để bé đi chọc vào cổ cha để cho hắn ngứa.

Tiểu nha đ`àu vậy mà lại hiểu cười hắc hắc bò qua, dùng lông gà chà vào mặt cha, sau đó li ền cười lớn bò v ề phía nương. Hoắc Tr ầm làm bộ muốn đi qua bắt bé, làm mặt quỷ đuổi theo: " a Huyên, có phải con chọc cha ngứa đúng không, có phải con không? Cha cũng muốn làm con ngứa a."

A Huyên linh hoạt từ dưới cánh tay chui qua, ghé vào lưng của nương, ôm cổ hướng cha cười, cười tới mức nước miếng cũng chảy xuống dưới.

Tiểu Đào mở tay ra che chở a Huyên, thời điểm Hoắc Tr`ần nhào sang bên trái, nàng lại nghiêng người sang trái ngăn hắn lại. Hắn lại nhào qua bên phải, Tiểu Đào lại chuyển hướng, để a Huyên chạy vào góc tường trốn đi.

Thời điểm Tiểu Đào ngăn hắn lại, Hoắc Tr âm li ên nhân cơ hội đem nàng ôm vào ngực cọ cọ, muốn dùng da mặt dày ở trên mặt nàng hôn một cái, trong miệng lại nói năng hùng h ân đ ây lí lẽ: "không cho ta bắt được a Huyên, phải để cho ta hôn một cái."

Sau khi hôn xong, a Huyên li n dùng ánh mắt ghét bỏ mà nhìn hắn sau đó tay béo giữ lấy mặt của nương, lại vươn người lên chu môi ra hôn bẹp lên má nương một cái: " nương, con..."

" con nói cái gì? Nương của con? không đúng, nương của con là của cha, con cũng là của cha." Hoắc Tr`âm bắt lấy a Huyên, ôm vào ngực hôn lên khuôn mặt bụ bẫm kia: " để cha hôn một cái, li ền tha cho tội làm chuyện xấu vừa r ỡi."

Gà h'âm bát bảo

Vịt bát bảo

Mì vịt ti ềm

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 85

A Huyên biết, cha sẽ không đánh bé, bởi vì chưa bao giờ có ai đánh bé bao giờ. Cha đuổi bé, cũng chỉ là chơi mà thôi.

A Huyên chơi mệt, mí mắt li ền bắt đ ầu đánh nhau, tích cực chủ động bò v ềphía gối đ ầu. nắm lấy vạt áo nương, muốn ăn sữa đi ngủ.

Tiểu Đào nghiêng người dựa lên gối của a Huyên, cởi bớt y phục trên người, vừa cho bé ăn vừa vỗ nhẹ lưng vừa nhẹ giọng nói: " a Huyên, sau lễ chọn đ'ò vật li ền không thể lại tiếp tục ăn sữa nữa, phải ăn cơm, có biết hay không?"

A Huyên nghe nương nói cũng không hiểu cái gì, chỉ chậm rãi nhắm hai mắt lại, khóe miệng nhệch lên, ngọt ngào tiến vào mộng đẹp.

Hoắc Tr`âm ở bên cạnh lắng lặng nhìn hai người, vành mắt bỗng nhiên đỏ lên, giữ chặt lấy tay Tiểu Đào, nhẹ giọng nói: "Tiểu Đào, nàng v`ê sau đừng nói hai chữ hòa li nữa, được không?"

Tiểu Đào giúp a Huyên dịch góc chăn, chui vào ổ chăn của mình, nhìn Hoắc Tr`àn bằng ánh mắt phức tạp, khẽ "ử" một tiếng.

Trong mắt Hoắc Tr`âm có c`âu xin, có hối hận, có mong đợi, làm nàng không thể có biểu tình cự tuyệt được, hơn nữa hôm nay là sinh th`ân của hắn, nàng không muốn làm hắn không vui.

Nghe được hứa hẹn của nương tử, Hoắc Tr`âm vui mừng cười, cởi y phục, li ền chui vào chăn của nương tử nằm.

Tiểu Đào duỗi tay đẩy hắn ra không được, li ền dưới khẩn c ầu của hắn buông vũ khí đ ầu hàng.

Hôm nay cảm thụ không giống với mọi khi, Hoắc Tr`àm cảm thấy đặc biệt thống khoái, không chỉ có thân thể mà trong lòng cũng sung sướng. Nương tử chịu để hắn thân thiết với nàng, li `àn chứng minh được tức giận đã hoàn toàn triệt tiêu, không phải lo lắng gì nữa.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Hoắc Tr`âm vẫn như thường lệ giúp con gái mặc tốt y phục, lại chơi đùa với bé một lát, để Tiểu Đào có thể rảnh tay mà đi làm bữa sáng.

Chính là lúc Tiểu Đào gập chăn nệm, lại không có giống như mọi khi ch 'âng lên nhau, mà đem đệm chăn của hắn dọn tới đông phòng.

Hoắc Tr`âm mông lung: "Tiểu Đào, nàng sao lại mang chăn của ta dọn sang đông phòng?"

Tiểu Đào ngầng mặt lên, bĩu môi, trừng mắt nhìn hắn một cái: "chuyện chàng dối gạt ta, chàng cho rằng nhanh như thế li ền không có chuyện gì nữa? hôm qua là sinh th ần của chàng, ta không cùng chàng sô đo, để tùy ý chàng. Từ hôm nay trở đi, chàng đi vào đông phòng ngủ, không được ở cùng phòng với ta. Phạt một tháng, tháng sau mới được dọn v ề phòng ngủ chính, xem chàng có nhớ kĩ được giáo huấn này hay không?"

Cái này làm Hoắc Tr`âm choáng váng, nguyên tưởng rằng li ền gió êm sóng lặng, ai biết được, thì ra trừng phạt càng nặng n`êđang chờ hắn ở phía sau.

"Tiểu Đào ta biết sai r`ài, ta đã nhớ kĩ giáo huấn này, nàng đừng như vậy nữa được không? Hơn nữa, trừng phạt này quá nặng, ta xa hai người, ta ngủ không được, nàng đừng đuổi ta ra ngoài, chúng ta đổi hình phạt khác được không?"

" hình phạt khác, đó chính là ta cùng a Huyên đi v`ênhà mẹ ở một tháng, chính chàng chọn đi."

"đừng....đừng a." Hoắc Tr ầm chân m ềm nhũn đến mức sắp quỳ trên mặt đất, khuôn mặt đau khổ, không nói được lời nào.

Hoắc Tr`âm ủ rũ gục đ`âu ăn xong cơm sáng, lưu luyến không rời mà đ lên cửa tiêm làm việc.

Hôm nay không phải họp chợ chính, người đi đường không nhi ều, tiệm thịt đối diện cũng vắng tanh, chỉ có phu thê Tr ần Mẫn Đạt cùng Tiểu Liễu đang nói chuyện. Thấy Hoắc Tr ần mở cửa, Tiểu Liễu bước tới,đi nhanh qua: " tỷ phum nghe nói hôm qua tỷ cùng huynh cãi nhau, còn đem tỷ tức giận bỏ v ềnhà mẹ, đã trở lại chưa?"

Hoắc Tr`âm bu 'ôn bực nhìn Tiểu Liễu liếc mắt một cái: " muội nghe tin cũng thật nhanh."

Tiểu Liễu nhìn bộ dạng khó chịu của hắn, cười ha ha: " ta nói huynh a, tỷ của ta tính tình gì ta càng rõ ràng hơn huynh, từ nhỏ đã như vậy, không giống như đang tức giận, nhưng thật sự lại đang tức a, sẽ nhớ kĩ cả đời đấy."

" đừng, hai ngày nay ta đã chịu không nổi r`ấ, còn cả đời, ta làm sao có thể sống đây? Muội tới giúp ta khuyên tỷ tỷ của muội đi, khuyên được, ta nhất định cảm tạ muội."

Tiểu Liễu nghịch ngơm chớp chớp mắt: " cảm tạ như thế nào?"

" muội nói tạ như thế nào li `ch như vậy tạ, đ `ô ăn ngon trên phố, muội muốn ăn gì? Ta đ `ch mua cho muội." ở trong lòng Hoắc Tr `ch chỉ c `ch có thể dỗ được Tiểu Đào, chuyện khác đ `ch dễ dàng.

" chậc, tỷ phu, trong mắt huynh thì ra ta là như vậy sao, trừ bỏ ăn li ền không nhìn được thứ khác?"

Đối mặt với cô em vợ nhanh m`âm nhanh miệng, Hoắc Tr`âm đương nhiên không phải là đối thủ, vội vàng chắp tay thi lễ xin tha: " được được được, là ta nói sai, muội muốn cái gì, ta li`ân báo đáp muội cái đấy."

Tiểu Liễu đắc ý nhếch môi: " cái này còn được, huynh li ền chờ đi, bảo đảm mang dỗ nương tử của huynh tới thuận thuận lưu lưu."

Tiểu Liễu bước chân nhẹ nhàng đi vào hậu viện, thấy tỷ tỷ đang ng trên giường đất đóng đế giày, a Huyên đang ng ti ôm tú c àu chơi, ở trên giường đất lăn qua lăn lại, sung sướng tự chơi một mình.

- " a Huyên gọi dì hai đi." Tiểu Liễu vỗ tay, mở hai tay ra, chờ a Huyên nhào vào ngực mình.
- " dì...." a Huyên vui sướng bò tới, c`ân tú c`ân trong tay giống như hiến vật quý đưa tới cho Tiểu liễu: " c`ân."

Tiểu Liễu nhận lấy tú c`âu, vừa chơi đùa với a Huyên vừa nói chuyện với Tiểu Đào: "không phải đang cãi nhau sao? sao lại nhanh như thế li ền hòa hảo r ềi, còn làm giày cho tỷ phu nữa."

Tiểu Đào vẫn như cũ xe chỉ lu 'cn kim, lười ngâng đ 'àu lên nhìn nàng: " ai nói đóng đế giày cho hắn, mới không phải làm cho hắn đâu."

" ai nha, lừa quỷ sao? giày lớn như vậy, không phải làm cho hắn vậy tỷ đi à?"

Tiểu Đào mím môi, cũng không nhịn xuống, xì một tiếng vui vẻ: " trời lại sắp lạnh r'à, không làm giày song bông làm sao được? hắn mỗi ngày dậy sớm thức khuya làm việc cũng không dễ dàng, cũng không thể để hắn ăn đói mặc rách đi."

Tiểu Liễu biểu tình hiểu rõ: " muội biết, mặc kệ là chuyện gì mà cãi nhau, tỷ cũng không thể nhẫn tâm được. nói một chút đi, chuyện ngày hôm qua là bởi vì tiện nhân không biết xấu hồ Mông thị kia đúng không."

Tiểu Đào lúc này mới giật mình mà ngầng đ`ài lên: " muội cũng nghe được chuyện của Mông thị, có phải hay không cả trấn đ`ài biết hết r`ài?"

" tất cả có biết hay không thì muội không rõ lắm, dù sai muội là nghe nói, là tỷ phu đưa ti `ân cho Mông thị, tỷ li `ân tức giận đi v `ênhà mẹ đẻ." Tiểu Liễu nhướng mày, nghiêm túc nhìn biểu tình của Tiểu Đào.

Hoắc Tr`âm ở cửa tiệm nhìn xuyên qua cửa số thấy được hai tỷ muội ngươi một câu ta một câu nói chuyện, cảm xúc giống như không có gì kích động, trong lòng li ền có hy vọng. Tiểu Liễu miệng lợi hại không chừng có thể khuyện được Tiểu Đào không tức giận nữa. Hoắc Tr`âm nghĩ vậy, cảm thấy bản thân nên đi nghe lén một chút, học tài ăn nói của cô em vợ này, v ề sau li ền có thể dỗ nương tử được r ềi không phải sao?

Hắn tới chân tường lặng lẽ ng cũ xôm xuống dưới cửa số nghiêng tai lắng nghe hai người nói chuyện.

" chân chính làm ta tức giận không phải là tỷ phu muội cho ti ền, nhìn tỷ phu muội cao to, thật ra rất m ềm lòng, rất thích tiểu hài tử. Con nàng ta bị bệnh, nếu là nàng ta đau khổ c ầu xin, khả năng hắn sẽ phát một cái thiện tâm, li ền cho nàng ta chút ti ền, chuyện này cũng không tính là cái gì, đứa nhỏ kia cũng là vô tội."

Hoắc Tr`âm lăng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, ng 'âi trên gạch lát viện, dưới chân tường, nguyên lai thì ra Tiểu Đào không phải vì 200 văn ti 'ên kia mà tức giận.

" vậy tỷ tức giận cái gì?" Tiểu Liễu cũng không rõ.

" ta tức giận là vì hắn nói dối ta, chết cũng không chịu thừa nhận cho ti ền. Hơn nữa, hắn cũng không nên cho Mông thị ti ền, nữ nhân kia nếu có còn tự trọng, li ền không tới đây vay ti ền. Nếu có những chuyện này, nếu là ta, cho dù mượn ti ền cả trấn cũng sẽ không vào đây vay ti ền."

Lời này Tiểu Liễu đ ồng ý, vỗ đùi một cái thật vang: "đúng vậy, nếu là muội cũng vậy, làm gì có chuyện hại nhà người ta như thế mà vẫn tới đây vay ti ền. Cho dù xin ăn, cũng phải đi vòng qua cửa nhà họ."

" chính là như vậy, nhưng Mông thị lại không tìm đến nhà khác mượn ti ền, lại tới mỗi Hoắc gia, muội nói xem có phải là không biết xấu hổ không? Người như vậy, cho nàng ta 200 văn căn bản là không tống cổ được. chắc chắn sẽ còn tới nữa, lòng tham cũng lớn hơn. Ngày hôm qua rõ ràng là nhìn thấy ta cùng a Huyên ở trên đường mua đồăn, nàng ta cùng

tẩu tử lớn tiếng nói, tỷ phu muội cho nàng ta 200 văn ti ền, còn nói ta không biết sinh ra nhi tử, không bằng cút đi nhường chỗ cho người khác tốt hơn."

Hoắc Tr`àm nghe được lời này, tức giận nghiến răng nghiến lợi, hảo cái nữ nhân ác độc, thế nhưng cố ý châm ngòi ly gián cho Tiểu Đào nghe. ả ta nếu dám tới, tuyệt đối không khinh tha cho ả ta.

Tiểu Liễu nổi trận lôi đình, ngữ điệu nháy mắt cao lên: " tiện nhân như vậy nên đánh chết nàng ta, nhân gia đã cho mượn ti ền, còn không biết cảm kích, còn châm ngòi thị phi. Tỷ phu của ta cũng thật tốt a, còn lại nói dối tỷ, nên phạt, tỷ sao ngày hôm qua v ề sớm vậy? Thật không có ti ền đ ồ, không ở nhà thêm vài ngày đi?"

Hoắc Tr`àm ng 'ài dưới chân tường đưa tay đỡ trán, ảo não vạn ph`àn. Cô em vợ ghét cái ác như kẻ thù, thật không nên để muội ấy đi làm thuyết khách, bây giờ thì tốt r`ài, chẳng những không thèm khuyên nương tử hắn, ngược lại đổ thêm d`ài vào lửa.

Trong phòng truy ền tới giọng đắc ý của nương tử: " ta trở lại cũng không tha cho hắn, ta phạt hắn đến đông phòng ngủ, trong vòng 1 tháng, không để hắn ngủ cùng."

Tiểu Liễu cười ha ha: " được, biện pháp này rất tốt, tuyệt đối là hình phạt nghiêm khắc nhất với tỷ phu."

Hoắc Tr`àm ủy khuất méo miệng, khom lưng, trở lại thôi. Nếu để nương tử biết được hắn đang nghe lén hai người nói chuyện, tội lại nặng thêm một bậc.

Trở lại cửa tiệm, Hoắc Tr ần uể oải lu xìu tính toán. Thời điểm tâm tình không tốt, không thích hợp chế tạo bảo kiếm, hắn chỉ đơn giản đánh thiết lê, chỉ c ần thiết chùy cái được cái không gõ lên, một lòng một dạ mà nghĩ làm thế nào để dỗ nương tử, buổi tối làm sao để không phải tới đông phòng ngủ cô đơn giường đơn gối chiếc.

" Đại Tr`àm ca, huynh làm người tốt thì làm tới cùng đi, ta ngày hôm qua mượn một ngày, tổng cộng được 300 văn. Huynh hôm nay cho ta hai quan ti n đi (1000 văn= 1 quan ti n) ta chữa khỏi bệnh cho hài tử, v n sau sẽ không bao giờ dây dưa với huynh nữa."

Hoắc Tr`âm đột nhiên ngâng đ`âu lên, phát hiện ra đ`âu sỏ gây tội lại đứng ở trước mặt, mặt dày vô liêm sỉ đòi ti`ên l`ân nữa.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 86

"Ngươi còn mặt mũi tới chỗ ta đòi ti ền? ngày hôm qua nhìn thấy con của ngươi đáng thương, mới cho ngươi 200 văn, thế nhưng hôm nay tới đây mở miệng nói muốn 2 quan ti ền. ta hỏi ngươi, ngày hôm qua có phải ngươi trước mặt Tiểu Đào nhà ta châm ngòi ly gián, ngươi còn có lương tâm sao?" đại thiết chùy trong tay Hoắc Tr ần gõ xuống, dọa Mông thị run lên.

Hoắc Tr`âm tức giận, rống lên âm thanh là cửa tiệm chấn động vang lên không ngừng, Mông thị hoảng sợ mặt vàng như nến, ngập ngừng nói: " ta, ta..."

Không chờ nàng ta nói được lời nào, Tiểu Đào ôm a Huyên cùng Tiểu Liễu đi vào cửa tiệm. hai tỷ muội lập tức trừng mắt tức giận nhìn nữ nhân da mặt dày kia, nàng ta chột dạ cúi đ`âu xuống.

Hoắc Tr`âm vừa thấy nương tử tới, li ền nhân cơ hội này biểu hiện một phen, để cho nương tử biết hắn cùng nữ nhân kia cái gì cũng không có.

" ngươi, tiện nhân, hại chết cha nương ta còn chưa đủ sao, hiện tại còn muốn hại ta thê ly tử tán. Cút đi nhanh cho ta, bằng không một chùy này đi xuống, đảm bảo với ngươi đ`ài ngươi nở hoa."

Hoắc Tr`âm c`âm thiết chùy, hung hăng đánh lên đe rèn, làm a Huyên sợ hãi oa một tiếng khóc lớn.

Vừa thấy con gái khóc, Hoắc Tr`âm vội vàng ném thiết chùy xuống, chạy tới dỗ con gái: " a Huyên không sợ, cha không phải dọa con, là nói người xấu kia."

Mông thị thấy m`ân không được, đơn giản li ần chơi cứng, dùng chiều cuối cùng ra đòn sát thủ, chỉ vào Tiểu Đào nói: " ta nói cho ngươi biết, các ngươi hôm nay cho ta 2 quan ti ần, chuyện này coi như xong. Bằng không, ta li ần nói nhi tử của ta là của Hoắc Tr ầm, mặc kệ ngươi tìn hay không, nước miếng của người đời cũng có thể dìm chết ngươi."

Tiểu Đào tức giận đỏ bừng mặt: " ngươi sao lại không biết xấu hổ như vậy? loại chuyện này ngươi cũng có thể nói ra khỏi miệng, ta nói cho ngươi biết, người đang làm trời đang nhìn, sốm muộn gì ngươi cũng bị báo ứng đâu, ngươi hại chết bọn họ còn chưa đủ, bây giờ lại hại con cháu bọn họ, không chừng tối đến bọn họ hiện lên kéo ngươi xuống đất làm quỷ."

Hoắc Tr`âm thấy nương tử đứng v`ê phía mình, tự tin lập tức dâng cao, đang muốn tiến lên xua đuổi Mông thị, li ền thấy Tiểu Liễu vọt lên trước, tát mạnh lên mặt Mông thị một cái: " cùng tiện nhân này nói nhảm nhi ều làm gì? Xem ta có đánh chết người không."

Tiểu Liễu chân dài tay dài, so với Mông thị cao hơn nửa cái đ`âu, tay năm tay mười, múa may đôi tay tát lien tục lên mặt nàng ta, vừa đánh vừa chửi cho hả giận.

Vị trí của Mông thị đứng là ở giữa cửa, Tiểu Liễu xông lên đánh nàng ta, Tr`àn Mẫn Đạt đứng ở tiệm thịt li`àn nhìn thấy đ`àu tiên, thấy nương tử nhà mình đánh người, tuy không biết nguyên nhân là cái gì, nhưng hắn vẫn xách theo dao nhọn vọt tới, trong miệng hô to: " đứa nào dám khi dễ nương tử của ta, ta làm thịt hắn."

Mông thị không có sức lực đánh trả, ngẫu nhiên cũng chỉ có thể đỡ được vào cái, liên tục lui v`ê phía sau, bị vướng chân vào bậc cửa, từ bậc thang ngã lăn xuống đường, mặt mũi đ`ây bùn đất.

Hoắc Tr`àn sợ nữ nhân kia nổi điên làm hại Tiểu Liễu, li `ên đem a Huyên giao cho Tiểu Đào ôm, đuổi theo ra che chắn phía trước. hàng xóm xung quanh nghe được động tĩnh, đ`àu xúm lại vây quanh tới cửa nhà hắn, sôi nổi hỏi thăm hắn có chuyện gì xảy ra. Hoắc Tr`àm tức giận cùng mọi người nói: " ngày hôm qua nữ nhân này tới tìm ta vay ti`ên, ta nhìn thấy hài tử nhà nàng ta bô dang đáng thương, đưa cho nàng ta 200 văn chữa bênh, thế

nhưng hôm nay há m'ồm nói muốn 2 quan ti ền, còn bịa đặt sinh sự, châm ngòi thị phi, hại cha mẹ ta chết còn chưa đủ, còn muốn cho ta thê ly tử tán, nữ nhân không vô liêm sỉ như vậy đánh chết cũng xứng đáng."

Nhân phẩm của Mông thị ở trấn này có thể nói là thối nhất phố, tuy rằng nàng ta luôn m'ôm biện giải cho mình, chính là mọi người đương nhiên tin tưởng Hoắc Tr'àn cùng Tiểu Đào là người thành thật, lời bọn họ nói nhất định là sự thật.

Vì thế mọi người sôi nổi chỉ trích mông thị không biết xấu hổ, còn nói nàng ta sẽ gặp quả báo. Mọi người đ`àu nói đánh nàng ta một trận, Mông thị chạy trốn như chuột v ềnhà.

Tiểu Liễu đứng ở bậc cửa xoa eo, nhìn thấy nàng ra chạy trối chết, nhếch miệng: "hừ, chỉ bằng tiện nhân như người cũng dám chọc tới lão nương, cũng không cân xem mình được mấy lạng."

Mọi người sôi nổi tản đi, Tr ần Mẫn Đạt lại thả dao nhọn xuống bàn thịt trong tiệm, quay lại kéo tay Tiểu Liễu: "được r ầi, tất cả mọi người đ ều biết nàng lợi hại r ầi, ai còn dám chọc vào nàng nữa? đừng có một tiếng lão nương, còn không biết khi nào lên làm nương đâu."

" chàng...." Tiểu Liễu tức giận chỉ tay vào Tr ần Mẫn Đạt, vừa muốn mở miệng mắng hắn, lại không biết vì sao, bỗng nhiên cảm thấy một trân váng đầu, hai chân m ần nhũn, thân mình ngã xuống.

Cũng may Tiểu Đào đứng bên cạnh người Tiểu Liễu, vội vàng ôm lấy muội muội, cố hết sức mà chống đỡ người, gọi người tới hỗ trợ.

Tr`ân Mẫn Đạt vội vàng chạy tới, ôm nương tử vào trong ngực, ôn nhu nói: " chỉ nói giỡn nàng một chút, nàng sao lại tức giận lớn như vậy?"

Hoắc Tr`âm ôm lấy a Huyên, nhíu mày nhìn qua: " mau đỡ đến trong phòng đi, ta đi thỉnh đại phu tới."

Hắn nhanh bước đi tới nhà Tr ần lang trung, trên tay ôm hài tử bụ bẫm, một chút cũng không ảnh hưởng đến tốc độ. Rất nhanh, đại phu đã tới nơi,

xem mạch cho Tiểu Liễu, lại nghe bọn họ thuật lại chuyện vừa r'à, cười ha hả: " tính tình Đi ền liễu nóng nảy, vừa đánh nhau một trận, khí huyết dâng cao nên tạm thời ngất đi, không có gì trở ngại. yên tâm đi, ta khai một phương thuốc ngưng th ần an thai cho nàng uống, v ề sau, các người nhớ phải quản lại nàng một chút, không thể lại động thủ đánh người, bị thương tới hài tử thì làm sao bây giờ?"

Tr`àn Mẫn Đạt mặt mũi kinh hỉ, ngây ngốc hỏi: "đại phu, ngươi nói cái gì? Thuốc an thai, Tiểu Liễu có hỉ?"

" đương nhiên là có hỉ, ba tháng r 'ài, các ngươi còn không biết?" cái này đại phu cũng sửng sốt.

Hai mắt Tr`ân Mẫn Đạt sáng ngời, miệng ngoác tận mang tai: " thật sự? Tiểu Liễu nhà ta có hỉ, trời ơi, thật quá tốt, ai da, nha đ`âu ngốc này, nàng lại còn đi đánh nhau, đánh cái gì nha, bị thương hài tử thì sao bây giờ!."

Tiến đại phu đi, Tiểu Liễu chậm rãi mở mắt, nhìn ba người đang đứng bên cạnh nhìn nàng, li ền cười hì hì mà nhìn bản thân, li ền đắc ý mà than thở một tiếng: " thế nào, ta rất lợi hại đúng không, đối phó với loại người như Mông thị xuống tay nhất định không thể m ềm được, xem ả ta l ần sau có còn dám tới đây không, đ ồkhông biết xấu hồ."

Tiểu Đào cười giữ chặt tay muội muội: " l'ân tới nếu nàng ta dám tới nữa ta nhất định sẽ đánh nàng ta, không c'ân muội động thủ, muội phải dưỡng thai thật tốt đi."

Tiểu Liễu sửng sốt: " tỷ nói cái gì, dưỡng thai?"

"đúng r'ài, đúng r'ài, vừa r'ài đại phu xem mạch cho nàng, đã được 3 tháng r'ài, nàng đúng thật là, sao lại không chú ý như vậy? Còn cùng người ta đánh nhau, nếu như ngã xuống đất thì làm sao bây giờ?" Tr'àn Mẫn Đạt cướp lời Tiểu Đào nói.

" thật sự?" Tiểu Liễu nhẹ nhàng đặt tay lên bụng nhỏ vẫn đang bằng phẳng, kinh hỉ nói: " nhưng là đã 3 tháng vậy sao bụng vẫn không có to lên?"

Tr`ân Mẫn Đạt cười hì hì đáp: "bụng là không có to lên, nhưng thịt trên người nàng lại nhi `âu thêm chút nha, hai ngày trước ta còn nói nàng nhi `âu thịt hơn, nàng còn nói, đó là bởi vì nhà ta giết lợn, ăn thịt nhi `âu mỡ li `ân dán lên người, hiện tại xem ra cũng không phải như vậy."

Tiểu Đào thực lòng thay muội muội cao hứng, ôn nhu nói: "đ`âu đã ba tháng r`ãi, muội sao lại còn không biết đâu? Ta không phải đã cùng muội nói chuyên này r ãi hay sao, để muôi chú ý một chút."

Tiểu Liễu thường ngày vẫn đanh đá giờ phút này lại có vài ph'ân ngượng ngùng: " muội....cái kia...vẫn không quá chuẩn, đ'âu tháng 3 li ền cho rằng đã có thai, sau lại phát hiện ra không có, sau lại một nữa nghi ngờ có, đến bây giờ, muội cũng không dám hoài nghi chính mình mang thai."

Tr`an Mẫn Đạt đỡ nương tử nhà mình dậy: "được, không quan tâm nói như thế nào, cuối cùng cũng là không có việc gì. V`ê sau ngàn vạn l`ân cũng không thể đánh nhau, chúng ta mau v`ê nhà đi, cha nương nếu nghe tin này không biết sẽ vui mừng đến thế nào đâu."

Tiểu Liễu ng 'ci trên giường đất, Tr 'an Mẫn Đạt h 'àu hạ nàng đi giày. Nương tử phục hòi tinh th 'an li 'ên không vui: " vừa r 'ci ta vì sao lại té xỉu? còn không phải là do chàng chọc tức, còn nói ta không biết khi nào mới có thể làm nương? Cái này cũng coi như tốt, hài tử nhà ta cũng không chịu thua kém."

Tr`àn Mẫn Đạt trong lòng đ`àu là vui mừng, càng không dám chọc nàng tức giận, chỉ có thể gật đ`àu chắp tay thi lễ: " vâng vâng vâng, hài tử là hướng v`ê nàng, làm chống lưng cho nàng, vừa r`ài chỉ là ta nói giỡn với nàng mà thôi, cũng không phải đang ghét bỏ nàng. vừa r`ài thời điểm nàng đánh nhau không phải ta li àn xách dao tới đây sao. thật sự có chuyện gì không phải ta cũng đứng v`ệphía nàng sao?"

" hừ!" Tiểu Liễu không phục khó chịu đi lên trước, Tr`ân Mẫn Đạt cười hì hì đi theo mông nàng, cùng nhau trở v`ênhà.

Hoắc Tr`âm cùng Tiểu Đào nhìn nhau cười, Tiểu Đào bất đắc dĩ thở dài: " chàng nói xem ta sao lại không có lợi hại như Tiểu Liễu, từ nhỏ cùng

người khác đánh nhau, đ`àu là muội ấy xông lên phía trước, không phải ta không muốn đánh, mà là...."

Hoắc Tr`âm cười, c`âm tay nương tử: " ta hiểu, nàng từ nhỏ khẳng định rất ngoạn, Tiểu Đào nhà ta ôn nhu lại thiện lương, rất tốt, v`ê sau Mông thị kia lại đến, cũng không c`ân nàng nhúng tay vào, ta chắc chắn đem nàng ta đánh bay ra, nhưng nói thật....."

Hoắc Tr`âm then thùng gãi đ`âu, nói tiếp: " ta không phải không muốn đánh nàng ta, nhưng nàng ta là nữ nhân, ta là nam nhân, thật sự có chút....băn khoăn, nếu nàng ta là nam nhân li ền tốt r`âi, ta đã sớm đá bay hắn ra ngoài."

" ta hiểu, may mắn Tiểu Liễu không có việc gì, nếu có ảnh hưởng tới đứa bé, chúng ta không phải là áy náy cả đời sao." Tiểu Đào nghĩ lại mà thấy sợ.

Hoắc Tr`àm cũng liên tục gật đ`àu: " đúng vậy, tỷ muội hai người tình cảm thật tốt, đáng tiếc cha nương chỉ sinh một mình ta, ta li `ân một huynh đệ tỷ muội cũng không có, a Huyên nhà chúng ta cũng không thể cô đơn giống ta được, cho con thêm mấy đệ đệ muội muội đi, cả một đám đi đánh nhau, thất tốt."

Tiểu Đào bị hắn chọc cười: " chàng sinh nhi ều hài tử là vì muốn đi đánh nhau sao."

Hoắc Tr`âm cũng nở nụ cười, a Huyên nhìn cha nương bộ dáng thập ph`ân vui vẻ, bé cũng ngây ngô cười theo. Tuy không biết sao lại cười, nhưng, chỉ c`ân cha cùng nương vui vẻ bé cũng sẽ vui vẻ.

Tâm tình bu 'ôn bực của Hoắc Tr 'ân nháy mắt một cái li 'ên giống như trời quang mây tạnh, trở lại cửa tiệm, tiếp tục làm việc. chính là trời càng tối d'ân tâm tình của hắn lại càng thêm thấp thỏm bất an. Ăn xong cơm chi 'âu, Tiểu Đào mang a Huyên đi tắm, chính mình cũng rửa sạch sẽ li 'ên bò lên giường đất nằm.

Hoắc Tr`âm rửa sạch chân, ng 'à trên giường đất cọ tới cọ lui không đi, m`âm giọng c`âu xin: " Tiểu Đào, ta thật sự không ngủ được một mình, nàng cho ta vào phòng ngủ đi, được không?"

Tiểu Đào nhẹ nhàng vỗ lưng a Huyên dỗ bé ngủ, lại trừng mắt liếc nhìn Hoắc Tr`àm: " bản thân phạm sai l`àm, li`ên phải tự mình gánh vác trách nhiệm, dám làm không dám nhận sao?"

" ta...ta đương nhiên là dám nhận, bất quá đổi hình phạt khác không được sao? phạt canh ba ngủ canh năm dậy, một tháng bán được 2 quan ti ền thế nào??"

" không được, vậy chẳng phải thân thể sẽ mệt mỏi sao. trong nhà cũng không thiếu ti`ên tiêu, chàng cũng không thể kiếm ti`ên đến không muốn sống."

" chính là Tiểu Đào. Ta tình nguyện li ầu mạng làm việc cũng không chịu đựng được một mình ngủ ở đông phòng."

(*)

Giờ Tý là từ 23 giờ đến 1 giờ sáng.

Giờ Sửu là từ 1 giờ đến 3 giờ sáng.

Giờ D'ân là từ 3 giờ đến 5 giờ sáng.

Giờ Mão là từ 5 giờ đến 7 giờ sáng.

Giờ Thìn là từ 7 giờ đến 9 giờ sáng.

Giờ Ty là từ 9 giờ đến 11 giờ sáng.

Giờ Ngọ là từ 11 giờ đến 13 giờ trưa.

Giờ Mùi là từ 13 giờ đến 15 giờ chi ầu.

Giờ Thân là từ 15 giờ đến 17 giờ chi ầu.

Giờ Dậu là từ 17 giờ đến 19 giờ tối.

Giờ Tuất là từ 19 giờ đến 21 giờ tối.

Giờ Hợi là từ 21 giờ đến 23 giờ tối khuya.

(*)

Canh 1 là từ 19 giờ đến 21 giờ tối.

Canh 2 là từ 21 giờ đến 23 giờ đêm.

Canh 3 là từ 23 giờ đến 1 giờ sáng.

Canh 4 là từ 1 giờ đến 3 giờ sáng.

Canh 5 là từ 3 giờ đến 5 giờ sáng.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 87

Tiểu Đào thấy a Huyên sắp ngủ, li en chuyên tâm dỗ a Huyên, không phản ứng lại hắn. Hoắc Tr âm nhân cơ hội này, vội vàng nhấc chân lên giường đất, nhanh chân nhanh tay chui vào chăn của Tiểu Đào.

Tiểu Đào quay đ`àu lại tức giận trừng mắt nhìn hắn, hung hăng mà đẩy hắn đi ra: " đi ra ngoài."

" ta không."

" chàng đi ra ngoài." Tiểu Đào đánh một cái lên vai hắn, đối với thân thể của Hoắc Tr`âm mà nói, chút sức lực này cũng không khác gãi ngứa là mấy, nếu bị đánh li`ân không phải đi đến đông phòng ngủ, hắn tình nguyện để Tiểu Đào hung hắng đánh hắn.

" không."

Tiểu Đào nắm cổ tay hắn, cúi đ`àu cắn mạnh một cái, lưu lại hai dấu răng thật sau, thở phì phì trừng hắn: " nhanh đi đi."

" ta không đi, Tiểu Đào, nàng đánh cũng đánh r ầi, cắn cũng cắn r ầi, nàng tha thứ cho ta đi, được không?" Hoắc Tr ần quyết tâm không chịu đi, cho dù Tiểu Đào đánh chết hắn, hắn cũng không đi.

A Huyên ngủ r'à, Tiểu Đào dịch lại góc chăn cho con, xuống giường, đi sang đông phòng. Hoắc Tr'àn rũ đ'ài đi theo: " Tiểu Đào, nàng nhất quyết phải như vậy sao?"

" nếu chàng một hai phải ở phòng ngủ, vậy chàng trông a Huyên đi, buổi tối con đói bung, chàng cho con ăn, ta ở đông phòng ngủ."

" nàng đừng như vậy, đông phòng lạnh, chúng ta cùng ở bên kia rất tốt." Hoắc Tr`àn lôi kéo tay nương tử liên tục c`âu xin, Tiểu Đào luôn luôn m`ên lòng, lúc này đây, lại cứng rắn không chịu tha cho hắn.

Thật sự không có biện pháp, Hoắc Tr`âm chỉ có thể ở lại đông phòng ngủ một mình để Tiểu Đào ở bên cạnh a Huyên.

Đêm khuya tĩnh lặng, Hoắc Tr`àn lăn qua lộn lại mãi không ngủ được, li ền âm th àn h ài tưởng lại qoàn bộ chuyện đã trải qua. Hắn biết thật sự mình sai r ài, không nên có bất luận quan hệ liên quan nào với Mông thị, cho dù muốn cho nàng ta mượn ti ền cũng là nên chờ Tiểu Đào v ề thương lượng lại. Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, bởi vì sợ Tiểu Đào tức giận, li ền nói dối nàng, nói dối một l'àn, li ền phải nói dối thêm trăm l'àn nữa để lấp liếm đi, v ề sau có khả năng lại càng nhi ều thêm.

Hắn âm th ầm hạ quyết tâm, v ề sau, không thể cùng Tiểu Đào nói dối, cho dù là bản thân nhất thời xúc động làm sai chuyện gì, cũng sẽ giải thích với Tiểu Đào, nàng cũng có thể hiểu cho hắn. Nương tử nhà mình thông tình đạt lý, là người tốt, điểm này không thể hoài nghi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoắc Tr`âm mang theo hai qu`âng thâm mắt đen sì lúc ẩn lúc hiện đứng trước mắt Tiểu Đào. Nhớ con gái bảo bối cả đêm, ăn xong cơm sáng, hắn li ền ôm a Huyên không chịu buông tay, muốn cùng con gái chơi một lát.

Tiểu Đào nhìn hai cha con dính lấy nhau như tương h`ô, có chút không đành lòng, chính là nàng không thể nào m`ân lòng được, đã nói thì nhất định phải làm đến cùng, bằng không hắn li ần không ghi nhớ được l`ân giáo huấn này.

" chàng nhìn con đi, ta đi ra ngoài mua đ`ô ăn." Tiểu Đào c`âm rổ đi ra ngoài, Hoắc Tr`âm ôm a Huyên vội vàng chạy theo: " hai chúng ta cùng đi với nàng."

Trên đường, sáng sớm tinh mơ đi mua đ`ò ăn tuyệt đại đa số là nữ nhân. Nam nhân có chuyện muốn làm đã sớm đi làm việc, còn những cá nhân lười biếng không làm việc, có khả năng còn đang nằm trên giường đất còn

chưa chịu dậy đâu, còn giống như Hoắc Tr`àm ôm con gái đi theo mông nương tử, hộ tống nàng đi mua đ`ò ăn thì chính là tuyệt vô cận hữu.(hiếm có, không có một ai)

Thấy phu thê hai người, Lưu đại thẩm bán đồăn nhẹ giọng cười: "Đại Tr`àm, có phải người sợ Mông thị cùng Tiểu Đào đánh nhau có phải hay không, ta nói người này, ngày hôm qua các người ném nàng ta ra đường như vậy, sau một lúc nàng lại bị tầu tử hung hăng chửi bới một trận, đã mang theo nhi tử đi tìm người cha không có lương tâm kia r`ài."

Hoắc Tr`âm nhìn cái ót của nương tử, bất đắc dĩ cười: " cũng không hẳn là đi bảo vệ nàng, là a Huyên ở nhà dỗ không được, nghĩ muốn ra đường chơi, ta li ền ôm ra ngoài đi dạo."

Mọi người sôi nổi khen hoắc tr`âm là cha tốt, hảo trượng phu, thương thê ái tử, lại biết kiếm ti`ân, lại chịu khó trông con. bị mọi người khen, Hoắc Tr`âm đương nhiên là cao hứng, chính là trong lòng lại bất đắc dĩ cực kì, th`âm nghĩ trong lòng: các người khen ta thì được cái gì? Tiểu Đào nhà ta nói ta tốt mới là tốt a.

Cắn răng chịu đựng qua 10 ngày, đêm nào ngủ cũng không được, thời điểm ăn cơm cũng chán chường, Hoắc Tr`âm nhanh chóng g`ây xuống một vòng. Tiểu Đào nhìn trong mắt, đau trong lòng, nhưng vẫn không hủy bỏ hình phạt với hắn.

Hôm nay là sinh th'ân của a Huyên, phu thê Đi 'ên Mãn Thương mang theo Đi 'ên Tùng cùng Anh Tử đi tới trấn trên, cả nhà Tiểu Liễu cũng tới đây, còn có hai nhà nhị thúc cùng tam thúc của Hoắc Tr'âm, đ'êu đến đông đủ.

Một phòng đông vui, đ'àu mang quà tới cho a Huyên lễ chọn đ'ò vật. Hoắc Tr'àm đặt a Huyên ở trên ghế, tay giữ trên bàn đem bé quây trong ngực, không lo sợ bị ngã: " a Huyên mau chọn đi, chọn cái con thích nhất."

Trên bàn bát tiên đặt rất nhi ều đ ò vật rực rỡ muôn màu, có hộp kim chỉ, giày thêu, trâm hoa, bánh màn th ầu, đất cứng, Tr ần Mẫn Đạt lại còn cố ý

mang tới bút lông, sách, lúc đi ngang qua tiệm rèn thuận tay c'âm theo một cái chùy nhỏ để lên bàn.

Mắt to ngập nước của a Huyên di chuyển tới lui một h à, cuối cùng dán chặt lên chùy nhỏ kia, bé mỗi ngày đ à nhìn cha c àn cái to đùng như này đánh xuống kêu rất to nha, nhưng lại không cho bé chạm vào. Vòng tay trâm hoa nương mỗi ngày đ àu cho bé chơi, đã chơi chán r à, không có gì mới mẻ.

Nhưng chùy thì bé chưa từng chạm qua, tuy nhỏ hơn cái cha đùng hàng ngày rất nhi ầu, nhưng với tiểu bằng hữu a Huyên thì lại vô cùng tò mò với chùy nhỏ này a.

Vì thế, a Huyên đưa tay chuẩn xác cực kì đem chùy nhỏ chộp vào trong tay. Đừng nhìn chùy nhỏ này nhỏ, cũng không hề nặng chút nào, đối với tiểu bằng hữu a Huyên mới được 1 tuổi mà nói thì cũng tốn rất nhi ầu sức.

Hoắc Tr`àn cau mày, nhìn con gái bảo bối nhà mình đang chiến đấu hăng hái cùng với chùy nhỏ, cố ý chỉ nhìn mà không đi giúp. Hy vọng bé nhanh thay đổi ý định, đổi cái khác đi.

A Huyên tính tình cứng đ`ài, đối với những đ`ô vật khác không h`ê thích thú, mặc kệ mọi người đ`ài khuyên nhủ, bé lại càng ôm chặt vào trong ngực. Hoắc Tr`àm thật sự không còn cách, chỉ có thể nắm tay nhỏ của con gái, giúp bé c`àm chùy nhỏ để ở g`àn: " a Huyên, con học cái gì không tốt sao, mà một hai phải học cha làm ngh`è rèn? Cha làm ngh`è rèn có thể cưới được nàng dâu, nhưng con học ngh`è này chưa chắc gả được ra ngoài đâu."

Mọi người cười ha ha, a Huyên tò mò mà ngẩng đ`âu lên, thấy tất cả mọi người đ`âu đang vui về cười, bé cũng theo đó mà cười lên.

Tr`àn Mẫn Đạt đưa tay sở đỉnh đ`àu a Huyên: " a Huyên ngoan, ai nói con không thể kế nghiệp cha con nha? Con gái cũng có thể kế nghiệp gia đình, trưởng nữ Hoắc gia, đây là muốn thổi một làn gió mới tới nha, kế thừa tay ngh`êcủa lão cha nhà con...."

Hắn bên này trêu chọc người khác đến sung sướng, Hoắc Tr`âm nghe không nổi nữa, thở phì phì đẩy hắn ra: " sang một bên ngốc đi, ý của a Huyên nhà ta là tương lai muốn bắt lấy một nam nhân làm thợ rèn v`ê làm cô gia."

Nhị thẩm tam thẩm vội vàng đứng một bên phụ họa: "đúng đúng, Đại Tr`àm nói không sai, nam nhân là ngh'ê này rất tốt, lại có thể kiếm được ti`àn, thân thể lại tốt, tay ngh'ê này không phải ai cũng có thể làm được, rất tốt."

Lễ chọn đ`ô vật là ngày lành, ai cũng không vì một chuyện nhỏ này mà nháo đến không thoải mái, còn không phải là c'âm lấy một cái chùy nhỏ thôi sao? cái mày có thể là cái gì, mọi người đ'ều cười cho qua.

Vui vẻ qua lễ chọn đ ò vật, nhưng hắn còn chưa chơi đủ với con gái đâu, buổi tối hắn li ền ủ rũ, nhìn con gái ngoan đang ngủ say, Hoắc Tr ầm lưu luyến không muốn đi: " Tiểu Đào, đã quá nửa tháng r ầi, nàng để ta dọn v ề đây ngủ đi. Ta xin nàng đấy được không?"

" chàng đừng c'àu xin, ta đã nói một tháng là một tháng, xin cũng vô dụng."

Hoắc Tr`âm bất đắc dĩ thở dài: " ai! ta có cùng nàng nói một tháng đâu, là nàng tự mình định đoạt, ta vốn dĩ là không đ công ý ngay từ đ au."

" vậy chuyện chàng cho Mông thị 200 văn ti`ên, ta còn chưa có đ`ông ý đầu, có phải là ti`ên chàng kiếm ra thì thích làm gì thì làm đúng không, không để ta vào mắt?"

" Tiểu Đào, nàng biết là ta không có ý như vậy, ti ền của nhà chúng ta, không phải là do nàng quản sao? nàng để ta v ềngủ đây ngủ đi, ta ngủ dưới đất, ta tới đây ngủ đất có được hay không?"

Hoắc Tr`âm bỗng nhiên nghĩ tới biện pháp ngủ dưới đất, nói liền làm, ôm chiếu trúc tới, trải trên mặt đất. Đi tới đông phòng lấy đệm chăn của mình ôm tới, trải trên chiếu ngủ.

Tiểu Đào gối đ`àu trên gối, nhìn hắn đang nhắm hai mắt bộ dạng đang giả vờ ngủ, trong lòng chính là đau lòng. Cũng tại nam nhân nhà nàng quá thành thật, nếu đổi lại thành người khác, có khả năng đã không thèm nghe cái trừng phạt này của nàng.

" chàng mau đứng lên đi, trên mặt đất lạnh. Trời lạnh r à, ngủ trên mặt đất như vậy còn không phải sẽ sinh bệnh sao?"

" sinh bệnh ta cũng không dậy, ta phải ngủ cùng nàng trong phòng này." Hoắc tr`âm tính tình quật cường,đã quyết việc gì thì có 8 tám con trâu cũng không kéo đi được, hôm nay hắn quyết tâm, mặc kệ Tiểu Đào nói cái gì, hắn cũng không đứng dậy.

Tiểu Đào thoáng ng 'à dậy, ng 'à xếp bằng trên giường đất, gắt gao nhìn hắn chằm chằm. Hoắc Tr àm hai mắt nhắm chặt không mở ra, nằm ngay đơ dưới n 'ên nhà, cũng không nhúc nhích một cái.

Hai người li ền như vậy dưới ánh nến dây dựa, rốt cuộc Tiểu Đào chịu thua: " chàng mau đứng lên đi, lên giường ngủ, nếu không lên, vĩnh viễn cũng đừng lên nữa."

Hoắc Tr`âm vừa nghe lời này, vèo một cái tung chăn nhảy lên, chân dài nhấc lên li ền bước lên giường đất, ôm nương tử chui vào chăn: " Tiểu Đào, gấp chết ta r`ã, nhi ều ngày như vậy, nàng không cho ta g`ân nàng, ta sắp nghẹn phát điên r`ã."

Tiểu Đào dâu miệng, giận mà trừng mắt liếc hắn: " chàng vứt đêm j chăn dưới đó, chạy người lên đây làm gì? Vác mỗi người lên vậy lát nữa đắp bằng cái gì?"

" ta c'ân đệm chăn làm cái gì? Đương nhiên là ngủ cùng chăn với nàng r'ài." Hoắc Tr'àm phân tr'àn, sau đó li ên ôm nương tử vào trong ngực.

Nụ hôn che trời lấp đất rơi xuống, Tiểu Đào phản ứng lại không kịp, ngốc trê dưới áp bức của trương phu đã nghen rất lâu.

Góc cảm nhận:

Chai xì d'âu ngon bá cháy bọ chét, tên Việt là nhất phẩm tiên, ăn xong loại này k thể ăn được nước tương của Chinsu hay Maggie nữa. Nhưng mà nó ngon thật!!!!!!!

Cốt lầu tứ xuyên

Gói lầu hải để lao

Gói lầu tứ xuyên cắt một góc 1/4 bỏ vào n'ã, ăn thật sự cay vưaf cay vừa tê hết cả m'âm ($\pi\omega\pi$) gói lầu hải để lao cx ngon nữa. Nhg tê m'âm đến bh vẫn tê -)))

Nhi `àu mỡ bò.... hớt mãi không hết mỡ.:)))

Nhận ra mấy nhà hàng chuyên lầu Trung Hoa đúng thật ra là đã gia giảm cho vừa với người Việt!

(mấy cái này mị đặt trên shopee của mấy shop trên Lào Cai)

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 88

Hoắc Tr`ân thỏa mãn, lại sống cuộc sống gia đình dễ chịu. tới mùa đông, trừ bỏ rèn đ`ô, cả nhà lại ở dưới hậu viện ăn bữa cơm nóng hồi, chơi đùa với con gái.

Trên cửa hàng có lò lửa, rất ấm áp, mỗi khi đến ngày họp chợ Tiểu Đào li ền mang a Huyên lên của hàng ng ềi thu ti ền, a Huyên đã đi lại rất nhanh nhẹn, lại được mặc áo bông dày ấm, nhìn tròn vo như nắm tuyết đặc biệt đáng yêu. Người tới mua đ ồđ ều phải dừng lại trêu chọc mấy câu.

Mới đ`âu tiểu nha đ`âu còn có chút thẹn thùng, sau lại bị trêu chọc nhi ầu, cũng không thèm để ý nữa. dùng giọng nói non nớt trẻ con cùng mọi người đáp vài câu.

Mọi người đ`âu chỉ thích hỏi câu kia: " a Huyên, con thích cha hay thích nương hơn."

Mới đ`àu a Huyên trả lời nói thích nương, lúc này mọi người sẽ nói: " ai da, vậy cha con sẽ tức giận." Sau đó a Huyên lại nghĩ nghĩ, li ền nói thích cha, sau đó mọi người lại bảo: " vậy con không thương nương của con sao."

A Huyên cảm thấy những người này thật đáng ghét, hỏi thật nhi ầu, sau đó tiểu nha đ ầu thông minh lên, thời điểm có người lại hỏi bé nói: " đ ều thích."

- " vậy con thích ai hơn?"
- "đ`àu thích nhi àu hơn."

Lúc này mọi người đ'àu sẽ cười ha ha, khen con gái của Hoắc thợ rèn đặc biệt thông minh.

Tháng chạp, Cố Thừa Nam cùng Hoàng Bằng tới một chuyển, lấy 10 thanh bảo kiếm, thanh toán nốt số ti ên còn lại là 1500 lương bạc.

Kiếm này cũng không phải mua cho nhà mình, mà mua cho người khác, Cố Thừa Nam nghiêm túc kiểm tra cả 10 thanh kiếm, liên tục gật đ`àu, khen không dứt miệng.

Thời điểm trước khi đi, vỗ vai Hoắc Tr ầm, Cố Thừa Nam giơ cái lên: " Hoắc đại ca, ta quả nhiên là không nhìn lần huynh, huynh thật đúng là có tay ngh ề tuyệt vời, lại là người đặc biệt quy củ. 10 thanh bảo kiếm này, giống nhau như đúc, độ dài chi ều rộng đ ều không h ềcó chút khác biệt nào, lưỡi kiếm sáng bóng sắc bén, thật sự quá tốt, nhị thúc của ta chắc chắn rất vừa lòng,"

10 tháng 2, nhà Vương Ki ều bên cách vách sinh hạ một đứa con trai, tuy có chút g ầy yếu, nhưng cũng là đứa con bọn họ chờ đợi đã lâu. Ngày 20 tháng 2, nhà Đỗ Bảo Trụ của phường rượu Đỗ gia sinh thêm một đứa bé trai.

Tiểu Liễu cũng sắp sinh, bởi vì tháng này đ`âu sinh ra con trai nên nàng cảm thấy có lẽ bản thân cũng là con trai.

Mọi người đ`âu kiễng chân chờ mong, ngày 22 tháng 2, Tiểu Liễu sinh hạ một tiểu tử béo tròn.

Tr`ân thịt lợn vui mừng, ngày hôm đó thịt lợn đ`âu giảm nửa giá, không c`ân kiếm ti`ân, là muốn cùng mọi người chia sẽ ni ân vui sướng.

Tiểu Liễu thấy mĩ mãn ôm con, cùng Tr ần Mẫn Đạt nói: " mau dốc sách thánh hi ền trong bụng chàng ra, đặt cho con cái tên hay đi."

Tr`ân Mẫn Đạt nhẹ nhàng cười: " con trai của chúng ta, không c`ân lấy một cái tên thật đặc biệt làm gì, tên này của ta cũng là do cha ta tốn 100 văn ti ền thỉnh th ấy tới lấy cho, kết quả như thế nào? không phải là v`ênhà bán thịt sao, chúng ta là dân chúng bình thường, lấy một cái tên thật bình thường, hài tử lớn lên li ền khỏe mạnh là được.

Muốn ta đặt tên cho con trai của chúng ta vậy thì gọi là Tr`ân Thực đi, là một nông dân thành thật, giữ gìn khuôn phép, rất tốt, nhũ danh gọi là Thạch Đ`âu đi thế nào?"

Tiểu Liễu thấy cái tên này khá tốt, vốn dĩ có cuộc sống thành thật hạnh phúc vẫn tốt hơn là tranh cường háo thắng, Thạch Đ`âu cũng tốt, nuôi sống con trai khỏe mạnh cường tráng, cũng được.

Tr`an thịt lợn đối với cái tên này không quá vừa lòng, uổng ti`an ông cho thẳng con đi học nhi au năm như thế, thế nhưng có lại lấy một cái tên không có học vấn gì, mất toi ti an bán thịt r`ai.

Nhưng ông cũng không phải người quá cố chấp, mấu chốt chính là cháu trai kia kìa, thẳng nhóc béo ở đây này, tên là gì cũng không quan trọng nữa.

Ngày 15 tháng 3, là ngày lễ chùa tạo Huyện Thường Sơn, xuân về hoa nở khắp nơi, Hoắc Trần tính sẽ mang nương tử cùng con gái đi ra ngoài một vòng. Lâu rồi chưa ra cửa, lần xa nhà này Hoắc Trần cố ý dặn dò Tiểu Đào, đem chủy thủ huy ền thiết buộc vào đai lưng, giấu trong vạt áo, người bên ngoài nhiều, không biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Ngày lễ người đi đường náo nhiệt, người bán đ'ò ăn vặt, xem bói, đi cà kheo, lại tấu diễn các loại, làm lối đi rông rãi trở nên chật hep.

A Huyên đã 3 tuổi, vừa béo vừa trắng, trông giống như nắm tuyết, Tiểu Đào không ôm con gái đi đường được nữa, chỉ có thể Hoắc Tr`ân là ôm được.

Vì để con gái có thể xem được toàn cảnh hơn, Hoắc Tr ần để bé ng ầi trên cổ mình. Để a Huyên ôm lấy đ ầu, hắn đỡ lấy vai con gái, đem bé ng ầi trên vai đi trước, Tiểu Đào đi phía sau bọn họ.

Tiểu Đào vừa liếc mắt nhìn li n thấy một cây trâm cài hoa đính trân châu, tới hỏi bao nhiều ti n, sau đó lấy h a bao ra, vốn dĩ tốn không mấy thời gian, nàng cũng không có gọi trượng phu cùng con gái lại. Thân hình Hoắc Tr an cao lớn lại cõng thêm a Huyên trên vai rất dễ tìm thấy, đi sau vài bước cũng không sợ không tìm được.

Chính là, đột nhiên có một đám người đi tới đây, Tiểu Đào li ần lảo đảo vài bước, bị d'ần đến ven tường, nàng vừa muốn chen chân qua đám người, mua trâm hoa r'ài đuổi theo trượng phu cùng con gái, chính là lại không nghĩ tới đám người kia lại l'ân nữa loạn lên, nàng li ần bị đẩy lùi vài chục bước chân.

Tiểu Đào bị đẩy đến trước một tiệm trà lạnh, mới đứng vững lại bước chân trong đám người, đang muốn tìm Hoắc Tr`àm, lại hoảng sợ vì tìm không được, sợ tới mức nàng vội vàng hô to: "Đại Tr`àm ca, a Huyên hai người đang ở đâu?"

Tiểu Đào vội vàng hô to hai tiếng cũng không có người đáp lại, nàng muốn nhanh chóng chạy đi tìm, trâm hoa cũng không mua, nhưng hiện tại chắn trước mặt nàng đầu là nam tử thanh tráng, căn bản là đẩy ra không được, không ra nổi một khe hở nhỏ.

" tiểu nương tử, không nghĩ tới, các ngươi còn có lá gan ra khỏi cửa đâu. Dám đoạt mối làm ăn của sòng bạc Thôi gia ta, ở Huyện Thường Sơn này ta còn chưa gặp qua người nào có lá gan như thế đâu."

Nam nhân trước mắt kiêu ngạo bá đạo, mặt mũi cười dối trá, Tiểu Đào nhìn thấy li ền căng thẳng, chăm chú nhìn kĩ, thấy hắn có vài ph ần quen mắt, giống như đã từng gặp qua. Lại ngẫm lại lời hắn nói, nói tới sòng bạc Thôi gia gì đấy, nàng bỗng nhiên nghĩ tới.

Năm kia, Đỗ Bảo Trụ, Phó Lập cùng Phùng Mãn mang người kia tới, còn không phải là tên công tử qu'ần gấm trước mắt sao? nàng tuy không nhớ kĩ tên họ của người này, nhưng cũng nhớ được nhà hắn mở sòng bạc, cũng là vì như vậy mới lừa ba nhà kia táng gia bại sản.

Chẳng lẽ bởi vì nhà nàng mua vườn trái cây của Phó gia, cùng đất Phùng gia mà hắn hận lên người.?

Tiểu Đào run rẩy quét mắt nhìn một vòng xung quanh, đ`âu là người của hắn mặc áo xanh ngắn, giống như là bảo kê của sòng bạc, mà bên ngoài đ`âu có vài người đi đường.

" ban ngày ban mặt, còn có nhi `âu người đi đường như vậy, người muốn làm cái gì?" Tiểu Đào cố ý lớn tiếng hỏi.

" làm gì? Nam nhân của người không phải rất cmn lợi hại sao? không phải là tên thợ rèn tay ngh'ê tốt sao? gia đây hôm trước vừa mới tiêu mất 500 lượng để mua được thanh bảo đao này, hay là hôm nay ta thử bảo đao này lên người, xem là lưỡi đao này có sắc bén hay không, cùng với thứ tên thợ rèn kia đánh ra cái nào lợi hại hơn?"

Thôi đại thiếu gia lớn không h`ê kiêng kị lớn tiếng chửi bậy, bởi hắn đang ở trên địa bàn của mình, không ai dám chọc hắn, cũng không quan tâm dân chúng đang xúm lại xem náo nhiệt càng ngày càng nhi ều, ai cũng không dám cùng người của sòng bạc dây dựa.

Trong một góc của quán trà có mấy nam tử đang ng 'à uống trà, trong đó có một mặc trường bào lụa đen ng 'à ở giữa, khuôn mặt tr'àm tĩnh nhìn trò cười trước mắt.

Cẩm y thiếu niên ng tổ bên cạnh hắn nhướng mày, tay phải ấn trên chuối kiếm: "thường nói, Huyện Thường Sơn là nơi b tổi dưỡng nên những anh hùng hào kiệt, là cố hương của Triệu Tử Long của Ta Quốc, chúng ta tới một chuyến, anh hùng thì không gặp, nhưng lại gặp được tên lưu manh vô lại, thiếu ăn đòn."

Một nam tử trung niên râu ngắn cười ha hả: "đừng vội, chúng ta nhìn thử xem có anh hùng cứu mỹ nhân ở đây không."

Thôi đại thiếu gia 'âm 'âm mà rút bảo đao ra, thân đao sáng như gương, dưới ánh mặt trời loáng lên một cái, lóe sáng một cái như muốn chọc mù mắt người, làm nhóm người xung quanh đ'âu hít một hơi: " thật là bảo đao lợi hại."

Tiểu Đào thấy hắn động đao, trong lòng tràn ngập sợ hãi, rốt cuộc bản thân cũng chỉ là một nữ nhân chân yếu tay m'ềm.

Thời điểm này, Hoắc Trầm lại không ở bên người, nàng cũng bỏ hy vọng cầu cứu người xung quanh chỉ có thể tự nghĩ cách bảo vệ chính mình.

" Đại Tr`âm ca, Đại Tr`âm ca...." Tiểu Đào dùng hết sức ngửa đ`âu hô to hai câu, vén vạt áo lên, rút ra đao ngắn làm từ huy ền thiết bên hông, run run mà giơ trước mặt: " ta nói cho ngươi biết, ta cũng không phải người dễ chọc, ngươi nếu muốn làm hại ta, ta li ền li ều mạng với ngươi."

Thôi đại thiếu gia cười ha ha, hôm nay vừa khéo gặp được phu thê nhà thợ rèn, hắn vốn dĩ chỉ là muốn hù dọa tiểu nương tử này một chút, cũng không tính trước phố đi giết người. Lại không nghĩ rằng tiểu nương tử này thế mà lại rút ra một thanh đao ngắn, hơn nữa lại đen tuy ền vừa nhìn li ền biết đây không phải hàng tốt gì.

"ha ha ha, đ`àu nói nam nhân nhà ngươi tay ngh`ètốt, tốt là như vậy sao? nhìn thanh đao bỏ đi của ngươi đen như thế kia, đây là nhặt được ở đống phân nào vậy? Còn muốn cùng bảo đao của ta so chiêu, còn không phải là đem đao của ngươi chém nát?"

Cẩm y thiếu niên đứng phắt dậy: " xem ra là không có anh hùng cứu mỹ nhân."

Nam nhân mặc áo bào vẫn luôn không nói chuyện, ánh mắt tr`ân tĩnh đột nhiên trở nên sắc bén, gắt gao mà nhìn chằm chằm vào thanh đao ngắn trên tay Tiểu Đào, thấp giọng nói: " ngươi nhìn kỹ đao trong tay nàng ta đi, không bình thường."

" Tiểu Đào, Tiểu Đào, nàng ở đâu?" Hoắc Tr`àn một tay đỡ a Huyên một tay. Li ầu mạng đẩy đám người xung quang ra, xông vào bên trong. Nhìn thấy Thôi đại thiếu gia đang giơ đao, lại nhìn nương tử của hắn đang run rẩy c`àn đao ngắn, Hoắc Tr`àn gân trán nổi lên cu `ôn cuộn.

Hắn đem a Huyên ôm xuống dưới, giao vào tay nương tử, lại lấy đao trong tay nàng xuống, chỉ vào Thôi đại thiếu gia: " ngươi có còn đáng mặt nam nhân không, có bản lĩnh thì nhằm vào ta. Cố ý đẩy hai chúng ta ra, chạy tới đây bắt nạt nương tử của ta, thì có bản lĩnh gì?"

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 89

Thôi đại thiếu gia nhìn bên người có mười mấy người của mình, bật cười: " ai u! trở lại rất nhanh nha, ta còn tưởng ngươi còn đang đi dạo trong miếu đấy, thế nhưng còn biết trở về tìm tiểu nương tử cơ đấy. Nhưng mà như thế cũng tốt, nương tử của ngươi muốn cùng ta so bảo đao, nếu ta thắng, mọi người lại nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ, ngươi trở về là đúng lúc rồi đấy, ta chém nát đao của ngươi cũng không thể trách ta."

Nghe được lời của hắn nói, Tiểu Đào sợ tới mức con gái cũng ôm không được, đặt a Huyên trên đất, nắm tay nhỏ của con, lén lút nắm lấy vạt áo của Hoắc Tr`àn: " đừng li`àu mạng với hắn, chúng ta đi nhanh đi."

Hoắc Tr`âm giữ chặt tay Tiểu Đào, kéo nàng ng 'củ trên ghế của quán trà: " nàng ở đây chờ ta, ta không sợ so với hắn, yên tâm, li 'cu chết với hắn chúng ta cũng không có việc gì."

Nam nhân trung niên ánh mắt thâm thúy nhìn v`ê phía Hoắc Tr`àm, nhìn dáng người của hắn phán đoán xem công phu của hắn cao bao nhiều.

Người xung quanh xem náo nhiệt, càng ngày tụ lại càng đông, mọi người đ`âu tò mò nhìn Hoắc Tr`âm cùng với đại thiếu gia của sòng bạc đang giơ đao. Có một cụ ông nhận ra Hoắc Tr`âm, run rây đứng dậy: "Đại Tr`âm, vừa nhìn đã thấy người không phải đối thủ của hắn đâu, mau nói mấy câu hay với hắn, li ền như vậy bỏ qua đi, đi nhanh a."

" ngài yên tâm, muốn nói không phải đối thủ thì cùng là hắn không phải đối thủ của ta. Nhìn thanh đao nát kia của hắn, sao có thể so được với đao của ta?"

Hoắc Tr`âm đương nhiên có mắt nhìn hàng, sẽ định liệu trước được việc gì sẽ xảy ra. Thôi đại thiếu gia nghe được lời này li ên nóng nảy, nhếch

miệng cười: "đồ không biết lượng sức mình, nếu ngươi quỳ xuống, bò dưới chân ta đi qua, ta cũng đành tạm tha cho ngươi. Nếu muốn so với ta, ta đây cũng không khách khí."

Hắn nắm chặt đao, giơ cao lên, nhắm ngay vào đ`âu Hoắc Tr`âm hung hăng mà bổ xuống.

Hoắc Tr`âm không biết võ công, nhưng hắn thường xuyên c`âm chùy rèn sắt, đối với phán đoán vị trí của đao rơi xuống vô cùng chuẩn xác, bàn tay to c`âm chắc đao ngắn nhấc lên nghênh diện.

" keng!" một tiếng kịch liệt vang lên, làm chấn kinh mọi người xung quanh, tất cả chỉ thấy một đạo tia chớp trên không trung lóe lên.

" ha ha...." Thôi đại thiếu gia cho rằng chắc chắn mình đắc thủ, đắc ý cười to lại bị một màn trước mắt làm cho kinh h`ôn nghẹn lại, im bặt không phát ra được tiếng nào.

Đao ngắn xám xịt đen thui trong tay Hoắc Tr`àm vẫn như cũ không chút nào gây chú ý, lại cũng không có nửa điểm thay đổi. Hoa văn chìm trên thân đao dưới ánh mặt trời cũng khó nhìn thấy, nhưng lưỡi đao sắc bén lóe lên, nhìn thấy li ền biết lưỡi đao không có một chút sứt mẻ nào.

Nhưng bảo đao sáng long lanh của Thôi đại thiếu gia, giờ phút này đứt làm hai đoạn. Chuôi đao vẫn đang được hắn c`ân như cũ, mà thân đã leng keng một tiếng, vô lực mà dừng trên mặt đất.

Mọi người đ`âu hít hà một hơi, quả thực không thể tin được một màn trước mắt, chỉ có hai nam nhân trung niên ng trong quán trà lạnh là gật đ`âu, quả nhiên không ngoài sở liệu của họ.

" này....này cái này như thế nào...tại sao lại như vậy?"

Thôi đại thiếu gia trọn tròn hai mắt, đem chuối đao giơ lên trước mặt nhìn nhìn, lại nhìn lưỡi đao đứt rơi trên đất, tức giận đến nhe răng trọn mắt, khó có thể tin: " đao này của ta tốn mất 500 lượng bạc mới mua được

bảo đao từ kinh thành tới, sao có thể như vậy, ngươi... có phải ngươi đã dùng quỷ kế gì đúng không?"

Hắn trọn trắng mắt nhìn Hoắc Tr ầm, người trước mắt lại không chút nào sợ hãi mà hất đ ầu lên: " chỉ là một thanh đao quèn, ở trước mặt ta cũng mạnh hơn đao của người 100 lần, còn dám mang ra so với ta. Là chính người muốn so đao, so hỏng cũng không liên quan đến ta, mặc kệ người tốn bao nhiều ti ần, ai bảo người là đ ồngu đáng đời bị người khác lừa. các người nhi ầu người ta cũng không sợ, muốn so đao, cứ việc lại đây, đảm bảo ta chém như chém cải trắng."

Nhóm bảo kê của sòng bạc sợ tới mức sôi nổi lui v è sau, đao ngắn mà hắn đang c àm trên tay lợi hại như thế kia, bảo đao trong kinh cũng bị hắn chặt đứt, nếu cái thứ này mà đặt trên cổ mình, chỉ sợ hơi động một cái thôi li ên toi đời r à.

Thôi đại thiếu gia tuy rằng thường ngày làm không ít chuyện xấu, lừa gạt hãm hại người khác, nhưng để hắn thật sự đi giết người thì hắn không có lá gan đó, trước kia hắn chỉ cảm thấy Hoắc Tr ần chỉ là có tay ngh ề tốt chút, nhưng hiện tại thì không thể nhìn thấu người này nữa.

Không dám để cho bọn gia đinh lại đi gây chuyện, hắn mang theo người xám xịt chạy đi.

Tiểu Đào sợ tới mức m'ô hôi đ'ày đ'àu, mang theo a Huyên đi tới bên cạnh Hoắc Tr'àm, túm lấy hắn, nôn nóng nói: "chúng ta mau v'ênhà đi, hội này ta không c'àn xem nữa."

" được." Hoắc Tr`âm đem đao ngắn đưa cho Tiểu Đào, để nàng tra vào vỏ. Hắn b`êcon gái lên, một nhà ba người bước nhanh rời đi.

Trong quán trà ba người nhìn nhau, nam nhân râu ngắn nhẹ giọng nói: " chủ tử, xem ra trong sách cổ viết không sai, huy ền thiết ngàn năm có ở Huyện Thường Sơn."

Nam nhân mặc áo bào gật đ`âu: " nơi này không chỉ có huy ền thiết, mà còn có cao nhân. Trước kia vẫn ở Thâm Châu, Tấn Châu tìm kiếm hỏi

thăm truy ên nhân của Trương Giả Sơn, nhưng không tìm được, hiện giờ xem ra, là chuyển đến Huyên Thường Sơn."

Ba người đứng dậy rời khỏi quán trà, đi theo hai người Hoắc Tr`âm từ phía xa, cùng nhau xuống núi.

Thời điểm trở lại khách điểm, Hoắc Tr`âm trả phòng, để nương tử cùng con gái ng 'ài lên xe ngựa lập tức trở v 'êtrấn.

Đi đến Phó gia thôn, Tiểu Đào bỗng nhiên giật nhẹ vạt áo Hoắc Tr`àm:" phía sau có người cưỡi ngựa, giống như đang đi theo chúng ta."

Hoắc Tr`âm quay đ`âu nhìn, quả nhiên là thấy được ba người đang cưỡi ngựa, không thấy rõ mặt mũi trông như thế nào.

- " chẳng lẽ là Thôi đại thiếu gia phái tới, nhưng cũng không đúng, hắn biết chúng ta ở đâu, căn bản không c`ân cho người theo dõi, nếu là muốn tìm tới cửa đánh nhau, hắn lúc nào cũng đ`âu có thể tới." Hoắc Tr`âm bình tĩnh phân tích.
- " đúng vậy, sao bọn họ lại phải muốn đi theo chúng ta? Chẳng lẽ là vì đao này tốt, muốn cướp đi?" Tiểu Đào nghĩ cũng không nghĩ ra.
- " sẽ không, đao này của chúng ta tuy tốt, nhưng không có mấy người có thể nhìn ra đây là huy ền thiết. Nếu bọn họ nhìn thấy tốt, muốn mua, cùng lắm là hỏi giá, xem chúng ta có chịu bán hay không, việc gì phải đi theo xa như vậy tới đây."
- " ta có chút không yên tâm, chúng ta vẫn là nghĩ cách cắt đuôi bọn họ đi, bằng không cảm thấy không yên." Tiểu Đào nhát gan sợ gây chuyện.
- "được." Hoắc Tr`âm lớn lên từ nhỏ ở trấn này, đối với địa hình ở đây đương nhiên là quen thuộc vô cùng, nếu muốn cắt đuôi mấy người nơi khác tới không phải việc gì khó, hắn vội vàng đánh xe ngựa đi 7,8 vòng, lại đi vào trấn bằng một đường khác, chuyên chọn đường có thể giấu người đi. Thời điểm v`êđến nhà, phía sau đã không nhìn thấy ba người kia nữa.

Ba nam nhân trên ngựa, nhìn con đường trống rỗng trước mặt, tức giận đến bật cười. Nam nhân râu ngắn nói: " chỉ là một hán tử nông thôn nhưng cũng có tâm tư, đem đám lão tướng có kinh nghiệm sa trường như chúng ta bỏ lại, so với quân Đột Quyết còn ghê gớm hơn."

Nam nhân mặc áo bào nói: " muốn tìm hắn có gì khó? Hỏi thăm một chút, quanh đây có thợ rèn nào tay ngh ètốt không là được."

Nương tử cùng con gái đ`êu bị làm cho hoảng sợ, Hoắc Tr`ân mấy ngày li ên cũng không có mở cửa buôn bán, chỉ ở trong nhà b ci hai người. Một ngày yên bình lại trôi qua, hai người cho rằng không có việc gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoắc Tr`ân mở cửa làm việc, mở lò nung sắt, bắt đ`âu rèn sắt.

Bóng người trước cửa lóe lên, ba khách nhân đi vào, Hoắc Tr`âm dừng tay lại quay đ`âu hỏi: " các người muốn đánh cái....."

Hoắc Tr`âm nhìn ba người đi vào này liệc mắt một cái, buông chùy xuống, nghiêm túc xoay người lại. Rất đơn giản, ba người mới đi vào này khí độ th`ân thái, phục sức bội kiếm đ`âu không phải người ở trấn này có thể có được.

"các ngươi là ai? Tới đây làm gì?"

Nam nhân mặc áo bào gật đ`àu: "không t`ài, quả nhiên là không giống với những nông gia bình thường, vẫn có chút đ`àu óc."

Nam nhân râu ngắn nói: " người họ Hoắc, là thợ rèn ở đây đúng không? Cố Thừa Nam mua của người 10 thanh kiếm chính là từ chỗ này mua?"

Hoắc Tr`âm ở trong lòng yên lặng tính toán, chẳng lẽ ba vị quý nhân đường xa mà đến tận đây là bởi vì không hài lòng với kiếm? Sẽ không có chuyện đó đi, hắn với cái khác không hiểu, duy chỉ có làm thiết khí là lành ngh ềam hiểu, bảo kiếm bản thân của hắn có trình độ như thế nào, chỉ sợ cả nước cũng không tìm được mấy cái.

" vậy người là người mua sao? nếu có gì không hài lòng với kiếm, có thể mang tới đây, ta hoàn trả người toàn bô ti ền."

Hoắc Tr`âm không phải người thấy ti`ên sáng mắt, hắn sẽ không giữ bạc lại không bỏ xuống được.

- " chúng ta tới đây không phải để trả lại hàng."
- " vậy các ngươi tới đây tìm ta làm gì?" Hoắc Tr`ân nghiêm mặt hỏi.

"đương nhiên là tìm ngươi rèn đ'ò, trừ bỏ ngh ềrèn ngươi còn có thể làm cái khác nữa sao? chúng ta cũng không nói vòng vo với ngươi, nói thẳng đi. Vị này chính là Triệu Vương điện hạ, đất phong Hàm Đan, trấn tại phương Bắc, kẻ hèn này họ Cố tự Thừa Trăn, là tam ca của Cố Thừa Nam, quê quán tại Huyện Lại Thủy, chúng ta coi như đ'ông hương. Ta là trưởng sử của Vương phủ, l'ần này làm đi theo vương gia đi ra ngoài vì muốn trải nghiệm cùng quan sát dân tình, tìm kiếm hỏi thăm những vị tài ba dị sĩ, không t ồi, chúng ta không đến không công."Nam nhân râu ngắn cao giọng nói.

Hoắc Tr`âm khẩn trương nhìn v`ê Triệu vương trong miệng hắn, nam nhân kia mặt chữ đi ền, mi mục tinh lãng, mũi cao miệng rộng, thật sự có tướng tôn quý, hơn nữa người này khí độ bất phàm, thực sự là người quy ền cao chức trong.

Hoắc Tr`âm lớn như vậy, cũng chưa từng gặp qua người quy ền quý. Nếu thật sự đây là Triệu vương, nhìn thấy Vương gia, hắn là nên dập đ`âi hành lễ, nhưng nếu không phải Vương gia, hắn nếu dập đ`âi thỉnh an, li ền bị người khác cười tới rụng răng.

" ta chỉ là một thợ rèn bình thường quê mùa, chưa thấy qua việc đời bao giờ, nếu đã là người tôn quý tới, ta nên làm gì đây?" Hoắc Tr`ân hỏi.

Trong lòng Hoắc Tr`âm đã tin lời Cố Thừa Trăn nói, sẽ không có bá tánh thường dân dám giả mạo người của hoàng gia, nhưng hắn lại không rõ, những người này tại sao lại tới đây muốn làm cái gì, hắn vẫn khách khí duy

trì khoảng cách, không giống với người khác thấy người tôn quý liền khom lưng uốn gối.

Thiếu niên mặc cẩm y nhướng mày: " đương nhiên là hành đại lễ, thật đúng là không hiểu việc đời."

Triệu vương mim cười xua tay: "thôi, cải trang vi hành, miễn lễ đi. Bởn vương cố ý từ chùa của Huyện Thường Sơn tới nơi này, thật ra là muốn nhìn kĩ lại chủy thủ của người, mặt khác nhà người có huy thiết sao?"

Trong lòng Hoắc Tr`âm khẽ nhảy lên, chủy thủ huy ền thiết bị nhân vật lớn nhìn ra, có thể đưa tới tai họa hay không? Nhưng là, hắn rất nhanh li ền ổn định cảm xúc trong lòng lại, may mắn trước kia đã tìm ra cớ, rất nhanh đi tới hậu viện, mang đao tới cho bon họ nhìn, tr`âm tĩnh nói: " đây là tổ tiên truy ền xuống nửa thanh kiếm, bị ta nung ra tạo thành thanh chủy thủ này, trong nhà cũng không còn huy ền thiết gì nữa, Vương gia nếu không tin, có thể tùy ý đi ều tra."

Triệu vương cần thận nhìn thanh đao một phen, gật đ`àu nói: " thật đúng là tay ngh'ê hơn người, dùng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người. Ngươi đã nói rõ là không có, bổn vương đương nhiên là tin người. Chỉ là bổn vương muốn biết, tay ngh'ê của người là học từ ai?"

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 90

Trong lòng Hoắc Tr`âm căng thắng, đưa mắt nhìn sắc mặt của Triệu vương, trong lòng thiên h'ài bách chuyển (phải xoay sở hết l'ân này đến l'ân khác, hoặc diễn biến câu chuyện quá phức tạp.)

Nhìn dáng vẻ của những người này chắc chắn là biết chuyện gì đó, mới đuổi theo tới đây, nếu không bản thân chỉ là một thợ rèn bình thường sao người tôn quý như Triệu vương phải một đường theo tới tận đây.

Hắn cũng nhanh chóng nghĩ tình cảnh của bản thân, tuy không cùng có quan to có cái gì, chính là hắn chỉ là một lương dân bình thường, nếu quá cúng rắn, kia đó là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, không biết tốt xấu. người ta đã khách khí hỏi như vậy, xem như là đã không tôif, nếu trực tiếp phái binh lính tới cửa, một bá tánh bình thường thì có thể làm gì được?

"h'ài Vương gia, sư phụ của ta tên là Giang Thạch, là một thợ rèn bình thường, đã qua đời." ở trước mặt người này Hoắc Tr`ân không dám tính toán thiệt hơn, sợ bị người ta tới gõ một cái, rốt cuộc tâm tư của những người này vẫn hơn mình rất nhi ầu.

Triệu vương nhẹ nhàng gật đ`àu: " người có thể đánh ra huy ền thiết chủy thủ không nhi ều lắm, ngươi có tay ngh ề này xem như không bình thường, đệ nhất thợ rèn của ti ền tri ều là Trương Giả Sơn, không biết ngươi đã nghe nói qua chưa. Hắn đánh ra binh khí sắc bén vô cùng, đao hắn đánh ra chưa bao giờ có hiện tượng cong hay sứt mẻ. Bổn vương g ần đây cũng tìm được mấy người thợ rèn, đi chế tạo binh khí, nhưng đ ồ đánh ra lại không được như mong muốn, ngươi có muốn đến Hàm Đan vì nước tận trung?"

Hoắc Tr`ân sửng sốt, hắn cho rằng đối phương chỉ là coi trọng huy ền thiết trong nhà, trong lòng cũng âm th`ân tính toán, nếu đối phương đặc

biệt muốn có, li ền đưa cho hắn cũng không sao, dù sao trong núi cũng còn một khối to kia kìa, lúc nào cũng có thể đánh được cái mới.

Chính là hắn trăm triệu không nghĩ tới, nhân gia coi trọng chính là bản thân hắn, còn muốn hắn rời đi khỏi đây tới Hàm Đan.

Ba ánh mắt đ`àu nhìn vào sắc mặt của Hoắc Tr`àm, thấy sắc mặt hắn căng thẳng cũng không có biểu hiện vui sướng, thiếu niên cẩm y li an nhanh m àm nói: "bao nhiều người muốn được làm việc dưới trướng của Vương gia còn không có cơ hội đâu, hiện tại, khó có được Vương gia thưởng thức tài năng của người, người còn do dự cái gì?"

Hoắc Tr ầm cúi đ ầu xuống, trung thực nói: " thảo dân năng lực hữu hạn, được Vương gia thưởng thức đương nhiên là cao hứng. Chỉ là...ta là người không có ti ền đ ồ gì, trừ bỏ đi Thâm Châu học nghệ, cũng chưa rời xa quê bao giờ. Hơn nữa hài tử nhà ta còn đang còn nhỏ, nương tử yếu ớt, ta không thể bỏ mặc họ đi tới Hàm Đan được...."

Thiếu niên kia là một người nóng nảy, thấy Hoắc Tr ần lại muốn tiếp tục nói gì đó chỉ tay, lại bị Triệu vương ngăn xuống: "Phong Cẩm, đừng nói, là một hán tử nông gia, có thể có ý thức trách nhiệm gia đình như vậy là chuyện tốt. Nếu là người không có trách nhiệm, có thể phụ trách cho các tướng sĩ như thế nào? như vậy đi, ngươi đi thương lượng với nương tử người một chút, nếu có thể, bổn vương hy vọng một nhà các người có thể đi đến Hàm Đan, ta sẽ bố trí một tòa nhà cạnh vương phủ cho người, làm tốt, tương lai lập công, có thể còn có một chức quan. Hài tử của người cũng có thể đi đến trường đọc sách, tương lai càng tốt đẹp, các người tự mình suy xét đi."

Bên trong hậu viện, Tiểu Đào đứng ở cửa số khẩn trương thăm dò nhìn, xuyên qua cửa số lớn, nàng đã sớm nhìn thấy ba người trong cửa tiệm. Nam nhân nói chuyện, nữ nhân sẽ không đi tới quấy rầy. Chính là Tiểu Đào rất lo lắng, cũng không biết họ nói cái gì, nhìn sắc mặt nghiêm túc của Hoắc Trần hẳn là chuyện không vui vẻ gì đi.

A Huyên trong viện ng chán r cá, lắc tay áo của Tiểu Đào: " cha, con muốn tìm cha."

đang lúc rối rắm có nên đi qua hay không nhìn qua một chút, bốn đại nam nhân đ`àu đã quay qua đây nhìn v`êphía hai người. Hai bên cửa sổ mở rộng, Tiểu Đào muốn tránh cũng không tránh kịp, hít sâu một hơi, nắm lấy tay a Huyên, đi vào cửa tiệm.

" cha, cưỡi ngựa."

A Huyên vừa đi vào cửa liền tránh khỏi tay nương, nhào qua ôm lấy chân cha làm nũng.

Hoắc Tr`âm cười cười, bế con gái nhỏ lên đặt lên vai: "Tiểu Đào, đây là Hàm Đan Triệu vương thiên tuế, muốn chúng ta đi tới Hàm Đan."

Tiểu Đào ngần ra, không nghĩ tới thân phận người này lại tôn quý đến vậy, nàng vội vàng hành lễ: " bái kiến Vương gia."

" miễn lễ, nam nhân nhà ngươi tay ngh'è rất tốt, bổn vương đúng lúc đang c'ân có nhân tài như vậy bên cạnh. Nếu là đ'àng ý, bổn vương sẽ an bài cho các ngươi thực tốt. Làm tốt việc, tương lai có thể đi lên con đường làm quan, mấy đứa nhỏ cũng có thể đi đọc sách thật tốt, không c'ân hàng ngày vất vả bán mặt cho đất bán lưng cho trời, các ngươi thương lượng với nhau thật tốt đi, bổn vương hôm nay phải trở v'è, các ngươi có thể hai ngày nữa thì lên đường." Triệu vương ôn hòa nói.

Trong lòng Tiểu Đào, Huyện thái gia đã là đại quan, vị trước mắt đây lại là Vương gia, là nhân vật nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Ánh mắt khẩn trương của Tiểu Đào nhìn v èphía Hoắc Tr àn trong mắt đ àu là ỷ lại.

Nếu là ngày thường nàng mà dùng ánh mắt này nhìn hắn, Hoắc Tr`âm sẽ đắc ý biết bao nhiều. Chính là hôm nay hắn cũng có chút bất an. Chỉ có thể tận lực uyển chuyển mà nói: "Vương gia chúng ta đ`âu là nông gia nhà nghèo chưa thấy việc đời, thật ra tay ngh`ê của ta cũng không có tốt như ngài tưởng. Nếu ta tới Hàm Đan sợ làm ngài thất vọng, chúng ta..."

Ngụ ý chính là không muốn đi.

Cố Thừa Trăn đã sớm nhìn ra băn khoăn của đôi phu thê này, ha hả cười: " như vậy đi, các ngươi không c`ân phải gấp gáp quyết định. Qua mấy ngày, ta để Cố Thừa Nam tới, đưa các ngươi tới Hàm Đan một chuyến nhìn thử xem, nếu phương diện ăn ở không được, cũng không bắt buộc các ngươi ở lại."

Hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, Tiểu Đào nhẹ giọng nói: " ngày 22 tháng 3, nhi tử của muội muội ta đ'ây tháng, chúng ta có thể chờ qua ngày này r'ài đi không?"

Triệu vương mim cười gật đ`âu: "được, nói như vậy là định được r`ã. Thừa Trăn, ngươi để Thừa Nam ngày 22 tới đón bọn họ, ngày 23 xuất phát, đường không tính là xa, đi nhanh một chút thì 3 ngày li ần tới nơi. Ngươi cũng để người làm thu thập một sân viện, đối đãi với nhân tài nhất định phải chiêu hi ần đãi sĩ." (chiêu mộ người hi ần tài và coi trọng kẻ sĩ, nhằm thu hút người tài giỏi cho một sự nghiệp lớn lao.)

" vâng." Cố Thừa Trăn vội vàng phản ứng lại, thấy Triệu vương rời đi, li ền nói với hai người Hoắc Tr ần: " ta biết, chúng ta là l ần đ ầu gặp mặt, các ngươi còn rất nhi ều chuyện không yên tâm. Tới Hàm Đan các người li ền hiểu rõ, để Thừa Nam đưa các người đi, yên tâm đi, Vương gia thưởng thức, đối với người mà nói là chuyện đặc biệt tốt."

Triệu vương đi ra ngoài, cẩm y thiếu niên kia cũng đi theo ra ngoài, Hoắc Tr ần biết Cố gia Huyện Lại Thủy cũng là xuất thân từ nông môn nhà nghèo mà đi lên, đối với Cố Thừa Trăn cũng có vài ph ần thân cận hơn, li ền nói luôn suy nghĩ trong lòng: " đại nhân, chúng ta chỉ nghĩ muốn sống cuộc sống bình thường, không tính toán sẽ thăng quan tiến chức. cũng không hiểu biết lễ tiết gì, sợ ở trước mặt quý nhân sẽ vô lễ làm mất lễ nghĩa. Đối với người quê mùa như ita mà nói, vẫn là ở quê làm nông thì tốt hơn."

Cố Thừa Trăn cười khẽ: " ta hiểu, suy nghĩ của ngươi cùng với ông nội của ta rất giống nhau, chính là, những người ham phú quý chỉ muốn đứng trên cao nhìn người khác bằng nửa con mắt thì Vương gia lại nhìn trướng mắt. Càng là người thẳng thắn có trách nhiệm bổn phận, Vương gia lại càng thưởng thức. ngươi có tay ngh ề, cũng không thiếu ti ền, đương nhiên

là muốn ở nhà không muốn ra ngoài mạo hiểm đi tung hoành thiên hạ. Nhưng là người phải biết rằng, Đột Quyết ở phương Bắc đã bắt đ`âu ngo ngoe rục rịch, nếu thật sự đánh tới đây. Một nhà ba người các người nào còn có cuộc sống tốt đẹp như bây giờ, quốc gia hưng vong thất phu hữu trách. Chặn cường đạo, mới có thể bảo vệ thê nhi bình an đúng không?"

(Nước nhà hưng thịnh hay suy vong, người thường trong xã hội cũng phải chịu trách nhiệm.)

Phu thê Hoắc Tr`âm tiễn khách quý rời đi, li ên đóng cửa tiệm lại, đến hậu viện thương lượng chuyện này.

Bình thường, có quý nhân ưu ái là chuyện tốt, nhưng bọn họ thật sự không muốn với cao. Hiện tại ý muốn của Vương gia đang cao, không muốn nghe lời cự tuyệt, chuyện này chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Hoắc Tr`âm c`âm tay Tiểu Đào: " Tiểu Đào, đừng sợ, Triệu vương nhìn còn xem như là người hiểu đạo lý. Nếu trực tiếp đem ta túm đi, chúng ta không phải cũng không có biện pháp sao."

Trong lòng Tiểu Đào vẫn còn sợ hãi, đ`âu dựa trên vai hắn, nói: " còn may, hắn để cho chúng ta cùng đi, nếu chỉ một người đi, ta không phải là nhớ nàng muốn chết sao?"

Trong nhà có chuyện, hai người lại càng thêm quý trọng thời gian vui sướng trước mắt. Hàng ngày cùng nhau đi mua đ`ôăn, cùng nhau nấu cơm, dỗ con gái, buổi tối thân mật trên giường đất, muốn bao nhiều ngọt có bấy nhiều ngọt.

Đ`ây tháng Thạch Đ`âu rất nhanh li ền đến, thân thích bằng hữu đ`âu đông đủ, cười nói cực kì náo nhiệt. Đang lúc mọi người vui mừng nói cười, li ền có mấy quan sai xông vào, r ầm r ầm mang lên xi ềng xích, trói Hoắc Tr ầm lại.

" các ngươi làm cái gì vậy?" Hoắc Tr ầm quay đ ầu lại, lại phát hiện ra hai tay đã bị người ta bắt lại, hắn cao to vạm vỡ, trên người có nhi ều sức lực,

dùng một chút sức li ền tránh thoát được, mấy quan sai kia thế nhưng lại không đè lại.

Bữa tiệc chúc mừng nháy mắt yên lặng, Tr`àn Mẫn Đạt ngân người, vội vàng chạy ra hòa giải: " mấy vị quan gia, là tới uống rượu mừng đi, mau mau tới ng tà, mời, rượu thơm thịt ngon rất nhanh sẽ ra."

Những người mặc y phục quan sai, trước ngực thêu bát tự to, nhìn hẳn là bộ khoái của huyện nha. Thôi đại thiếu gia đi theo sau đó mở miệng nói, li ền chứng thực được suy đoán của Hoắc Tr ần: "Đại nhân, chính là hắn, hắn phá hủy đ ồ vật của ta, đ ồ hỏng trong tay hắn, phải bắt hắn đ ền ti ền." Thôi đại thiếu gia chỉ tay vào Hoắc Tr ần nói.

Từ khi đao của hắn bị chặt đứt, Thôi đại thiếu gia trong lòng nghẹn một hơi vẫn không xả ra được. ngày hôm qua cùng bộ khoái huyện nha uống rượu, bỗng nhiên nghĩ ra được biện pháp này. Lấy tội danh hủy tài vật của người khác, đem tên thợ rèn này bắt vào trong đại lao, để nương tử của hắn lấy ti ền ra chuộc hắn. Như vậy, 500 lượng bạc mà hắn mất đã trở lại r ồi, mấy tên quan sai kia cũng nhân cơ hội đào ra một ít ti ền, hợp tác thành công.

Tiểu Đào kéo a Huyên đi ra phía sau trượng phu, khẩn trương mà nắm chặt lấy vạt áo hắn, sợ hắn bị người ta bắt đi.

Hoắc Tr ầm mặt mũi tức giận, giơ tay chỉ vào Thôi đại thiếu gia mắng: " ngươi có còn mặt mũi nói như vậy? lúc ấy chính là ngươi muốn so đao, nói rõ lúc ấy hỏng r ầi cũng không thể tìm người khác, hiện tai lật mặt không nhận nợ, muốn lừa ti ần, ta nói cho ngươi biết, ông đây không nợ ngươi, các ngươi muốn bắt ta, ta li ần cáo trạng, ta không tin thanh thiên đại lão gia cũng không phân biệt được thi phi trắng đen."

Thôi đại thiếu gia khóc môi nhếch lên, tà tà cười nói:" đứng trước mặt ngươi không phải là người của thanh thiên đại lão gia phái tới hay sao? ngươi muốn phản kháng chống lại lệnh tội liền tăng thêm một bậc. ai không nhận nợ? Rõ ràng là người hủy đồcủa người khác, còn muốn không đền tiền, quả thực là kẻ vô lai."

Tiểu Đào tức giận thở mạnh: "người mới là tên vô lại, còn nói người khác."

Tr`àn Mẫn Đạt còn muốn đi tới giảng hòa, mới vừa thò tới g`àn, đã bị một bộ khoái dùng chân đá sang một bên, một người khác đã rút đao ra k`ê lên trên cổ Hoắc Tr`àn, cưỡng ép hắn v`êhuyện nha.

Tiểu Đào nhìn thấy đao sáng loáng k ềlên cổ Hoắc Tr ầm sợ tới mức tay run rầy không ngừng, dưới tình thế cấp bách, không màng tất cả mà cao giọng hô: "không được động vào hắn, hắn là người Triệu vương nhìn trúng, ngày mai chúng ta sẽ đi Hàm Đan, tới Vương phủ. Các người nếu làm hắn bị thương, Vương gia chắc chắn sẽ chém đ ầu các người."

Ai không nghĩ tới Tiểu Đào sẽ nói ra như vậy, trong viện lập tức lặng ngắt như tờ. Yên lặng một lát r à một tiếng cười ta phát ra: " lừa quỷ sao? Vương gia sẽ coi trọng một tên thợ rèn sao? ha ha ha.... người sao không nói là người có quen biết với Hoàng Thượng đi, ha ha ha....."

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 91

Tiểu Đào nói quá, đừng nói là Thôi đại thiếu gia đang đứng cười cùng đám bộ khoái không tin, ngay cả người ở đây cũng không tin.

Tr`àn Mẫn Đạt bị đá lăn ra đất bò lên, vỗ đất trên người, cau mày tiếp tục đi v`ê phía trước. hắn cũng không muốn bị đánh, dù sao trong tiệc đ`ây tháng con trai xảy ra chuyện, hắn làm sao có thể mặc kệ? Huống chi, người xảy ra chuyện còn là huynh đệ cột chèo của hắn.(hai người đàn ông cùng làm rề một nhà.)

" mọi người, có chuyện gì cũng từ từ nói, chuyện gì cũng phải từ từ, động đao động thương làm gì? Mau mau bỏ đao xuống, lơ là một chút thấy máu là không hay." Tr`ân Mẫn Đạt người tuy g`ây, lá gan cũng không lớn, nhưng giờ phút này lại không lùi bước, dũng cảm chắn trước Tiểu Đào cùng a Huyên, sợ mấy người đó lại k`êđao lên cổ Tiểu Đào.

Tiểu Đào biết muội phu có ý tốt, nhưng nói tốt trước mặt mấy người này cũng vô dụng, nàng giận dữ nhìn những người đang bắt nạt phu thê hai người, lớn tiếng nói: " lời của ta đ`àu là thật, nếu làm trái lời Vương gia các người nhận nổi hậu quả này không? Ăn có nhai nói có nghĩ (trước khi nói đì àu gì, phải suy nghĩ kĩ như ăn phải nhai.)

Thôi đại thiếu gia cười điên cu 'ông không ngừng, vừa cười vừa châm ngòi: " mấy vị quan gia đại nhân, các ngài nghe thấy được không? Nếu là một nông dân thành thật có thể nói ra mấy lời không thể tin được như này sao? rõ ràng đây là cáo mượn oai hùm muốn nhân cơ hội hù dọa chúng ta."

" ai hù dọa các ngươi? Không muốn sống nữa thì cứ việc thử đi." Một âm thanh vang dội từ cửa truy ền đến, mọi người quay đ`àu nhìn sang, thấy hai thiếu niên lang đang đi tới. Thôi đại thiếu gia vừa nhìn thấy Cố Thừa Nam, khí thế li ền thấp đi ba ph ần, nhưng vẫn cố cứng cổ hỏi: " sao lại là hai người, chuyện này không liên quan đến hai người, đi nhanh đi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng."

Hoàng Bằng nhe răng cười: " ngươi lại nói sai r 'ãi, chuyện này thật sự là liên quan đến chúng ta. Cố trưởng sử đã cố ý phái người đưa tin tới, để chúng ta hộ tống một nhà Hoắc thợ rèn tới Hàm Đan vào Triệu vương phủ, nếu người không tin, đi cùng ta một chuyến."

Cố Thừa Nam thấy đao trên cổ của Hoắc Tr`àm sắc mặt lạnh xuống, từ tay áo lấy ra một khối lệnh bài, trên mặt khắc ba chữ vàng: Triệu vương phủ.

" đây là Vương gia đặc ban, lệnh bài ra vào vương phủ. Các ngươi còn không mau bỏ đao xuống, bằng không đừng có trách tiểu gia không khách khí." Cố gia hậu trường vững chắc, tất cả mọi người đầu biết. Cố Thừa Nam tuy chỉ là một thiếu niên lang, nhưng khi lạnh mặt cũng có vài phần dọa người.

Mấy bộ khoái đ`àu bị lệnh bài của Triệu vương phủ kia dọa sợ không nhẹ, sợ tới mức như lửa cháy dưới chân căn bản không nghĩ tới lời nói của tiểu nương tử kia lại là sự thật. Nhất thời tay chân luống cuống, thu binh khí cả đám nhanh chân bỏ chạy. Chỗ dựa chạy mất, Thôi Diệp nào còn dám ở lại chỗ này.

Hắn vừa chạy ra khỏi cửa, mọi người li ền nghe thấy một trận âm thanh tay đấm chân đá, lại thêm giọng mấy tên bộ khoái mắng loạn: " người tên vương bát đản, muốn lừa chết gia sao? đó là người của Vương gia đấy, người cùng dám động vào, cũng không xem mình được mấy cân mấy lượng."

Thôi Diệp bị đánh tới kêu cha gọi mẹ, đã hoàn toàn không còn vẻ ngang ngược kiêu ngạo vừa r 'ài, chỉ còn biết tru tréo lên.

Nhóm hương thân phụ lão lúc này mới tin tưởng, Hoắc Tr`âm thật sự gặp đại vận, được Vương gia cực kì tôn quý nhìn trúng. L`ân này, hình tượng

Hoắc thợ rèn trong lòng mọi người lại càng thêm cao lớn. Nhóm hương thân ngày thường dám cùng hắn nói cười đùa giỡn, giờ phút này lại có chút sợ hãi rụt rè không dám nói cười nữa. trong mắt bọn họ, Hoắc Tr`àm đã sắp trở lên tôn quý giống như quan lão gia vậy.

Sau khi khách khứa tan đi, Tiểu Đào đem chìa khóa nhà mình đưa cho muôi muôi c'âm, nhờ ho hỗ trơ để ý nhà cửa một chút.

" tỷ, tỷ phu thật sự sắp làm quan sao?" Tiểu Liễu ôm con trai, th`ân thái sáng láng nhìn lại đây.

Tiểu Đào cười nhẹ: " làm gì mà thành quan, tỷ phu muội chữ cũng không biết được mấy chữ, cũng không giống như cha Thạch Đ`âi biết nhi ều hiểu nhi ều, làm sao mà làm quan được? Vương gia là coi trọng tay ngh ề của hắn, để chúng ta đi Hàm Đan, chúng ta li ền tới đó một chuyển. Xem ngài ấy muốn đánh cái gì,li ền làm chút việc, ở lại mấy ngày, rất nhanh sẽ trở lai."

Tiểu Liễu cười gật đ`àu: "được, chúng ta chờ tỷ trở v`ệ, Tiểu Thạch Đ`àu còn muốn chơi với a Huyên tỷ đấy. Nhưng tỷ tỷ, đây thật sự là một cơ hội tốt, khó có được quý nhân để ý tới, tỷ tới đó nhìn xem một chút, nếu bên đó buôn bán được, để cho tỷ phu làm việc cho Vương gia, tỷ mở cửa hàng buôn bán, không phải rất tốt sao, so với ở đây vẫn tốt hơn."

Tiểu đào cũng biết là muội muội thật lòng suy nghĩ cho mình, cũng không khách khí với muôi muội, nói thẳng: " ta cũng biết, bên ngoài cũng có chỗ tốt. Tỷ phu của muội làm ngh ềrèn, năm nay so với năm trước buôn bán kém hơn, mấy năm trước trấn của chúng ta không có thợ rèn, tất cả mọi người đ`ài chắp vá dùng đ`ò cũ, nhưng hiện tại đã đổi rất nhi ài đ`ò mới, dùng tốt ba bốn năm cũng không hỏng được, mọi người lại mua ít hơn. Nếu có thể ở lại Vương phủ làm việc, đương nhiên cũng có chỗ có lợi, chẳng qua...chúng ta là nông dân không có kiến thức, trong lòng ta vẫn là không yên tâm được, trước đi nhìn một cái r 'ài nói sau."

Ngày hôm sau, một nhà ba người tắm rửa thay đ 'ô lên xe ngựa. Cố Thừa Nam cùng Hoàng Bằng cưỡi ngựa, một trái một phải đi bên cạnh, đội ngũ này tuy không lớn, nhưng nhìn lại có vài ph' ân khí thế.

Vốn dĩ bọn họ muốn chỉ đi trong lặng lẽ, yên lặng trở v ề, cũng không tính toán quấy nhiễu người khác. Ai ngờ sáng sớm, thời điểm rời đi, đã có không ít hàng xóm láng gi ềng đứng bên đường kiễng chân nhìn, mọi người náo nhiệt quan tâm, phu thê hai người đ ều cảm thấy ngượng ngùng.

Ra khỏi Huyện Thường Sơn, đi hướng Hàm Đan, tốc độ xe ngựa chạy li ền tăng tốc. đường đi bằng phẳng hai bên đường là hàng cây bạch dương, gió xuân thổi qua, lá cây xào xạc vang lên, người trên xe cũng cảm thấy thích thú mát mẻ.

Hoàng Bằng quay đ`ài nhìn sang cửa thành Huyện Thường Sơn, cảm khái nói: " thật đúng là người có phúc không c`àn vội, người vô phúc chạy cả đoạn đường, ta vẫn luôn mong muốn được ở dưới trướng của Triệu vương làm việc, lại vẫn không thể như ý nguyện. Thợ r`àn đại ca lại được Triệu vương ưu ái như vậy, chỗ ở cũng an bài thật tốt, l`àn này đi coi như không c`àn v`êquê cũ nữa."

Hoắc Tr`âm hơi mim cười: " chúng ta không tính toán ở lại đó lâu, Vương gia muốn ta làm cho ngài ấy cái gì ta li ền cố gắng thức khuya dậy sớm làm việc, làm xong, chúng ta lại trở v`ề."

Hoàng Bằng kinh ngạc trừng lớn mắt: "Hoắc đại ca, ngươi nghĩ cái gì vây? Khó có được cơ hội vương gia thu lưu, ngươi còn trở v'êlàm gì?"

Cố Thừa Nam ôm bảo kiếm, quay đ ầu nhìn thoáng qua Hoàng Bằng: " ai có chí người nấy, người hà tất phải cưỡng c ầu người ta. Năm đó ông nội ta trong quân đội lập được công lớn, vốn dĩ có cơ hội ở trong kinh làm quan, chính là ông lại không thích làm quan, muốn v ềquê cưới bà nội của ta, sau đó thành thân, tr ầng dưa nuôi cá, xây lò gạch, tr ầng vườn trái cây, cuộc sống rất tốt.

Ông nội của ta nói, một đời người có rất nhi ều cách sống, không có đúng sai, chỉ c ần con thích là được."

Hoàng Bằng thở dài: " ngươi đây là đứng nói chuyện không đau lưng sao, ông nội ngươi là lập công lớn, thủ phụ đại nhân lại là huynh đệ kết nghĩa của ông, Hoàng Thượng cũng quen biết, đương nhiên là cái gì cũng

không sợ. Hơn nữa, nhóm đại bá của người người nào không phải là đại th`ân trong tri àu? cho nên nha, người muốn kiến công lập nghiệp rất dễ dàng, ta lại khó khăn hơn rất nhi àu."

Cố Thừa Nam không tiếp chuyện Hoàng Bằng, mà nói với Hoắc Tr ần: "hoắc đại ca, thật sự ta cũng cảm thấy người hẳn là nên ở lại bên người Triệu vương. Tay ngh ề của người tốt như vậy, chỉ ở đây làm một thợ rèn đánh mấy cái cuốc, xẻng, quá đáng tiếc. tục ngữ nói, cương (nhận) tốt dùng trên lưỡi đao. Người đi theo bên người Vương gia, mới có thể phát huy được giá trị."

Hoắc Tr`âm bế a Huyên lên đùi, vừa sờ má con gái vừa cười ha hả nói: " ta không có chí hướng cao như các người, cũng không tính toán muốn quang tông diệu tổ gì, dựa vào tay ngh ềkiếm chút ti`ên thôi."

Năm người đi dọc đường nói nói cười cười, thời gian trôi qua rất nhanh, ba ngày sau li ên vào thành Hàm Đan.

Triệu vương phủ tọa lạc trên đường Chu Tước phía bắc thành, kiến trúc cao lớn khí thế, mái hiên cong cong hướng lên trời. Chỉ c`ân nhìn thấy hai cánh cửa đỏ son mang đinh vàng ngoài đại môn, li ền đã có thể dọa sợ phu thê hai người. Không hổ là Vương phủ, khí thế kia thật sự không đùa được.

Cố Thừa Nam lấy ra lệnh bài trên người bọn họ li ền có thể đi vào cửa thuận lợi. Có thị vệ chạy tới thông báo cho Cố trưởng sử, Cố Thừa Trăn bước nhanh tới đón, tự mình đưa phu thê hai người tới một tiểu viện phía tây. Nói là tiểu viện, cũng g`ân giống với chính viện vương phủ, trong viện có 5 gian chính phòng, trái phải có hai gian sương phòng, cửa thùy hoa tr ồng một mảnh trúc xanh, cạnh giếng trời có hai cây hoa quế lớn, trên cây có một dây đu làm bằng gỗ ngô đ ồng.

Bàn đu này rất lớn, hai người ng 'à lên trên vẫn còn thừa nhi 'àu chỗ, phía sau còn có chỗ dựa lưng, vừa thoải mái lại chắc chắn.

Cố Thừa Trăn đi đến phía sau dây đu, đưa tay đón lấy a Huyên: " tiểu nha đ`àu mau tới đây, nhìn xem bàn đu này có chơi được không?"

A Huyên thấy cái ghế dài lắc lư này rất lạ, chân béo chạy tới, Cố Thừa Trăn đem bé ôm lên bàn đu, nhẹ nhàng đẩy lên, a Huyên mới đầu còn có chút khẩn trương, gắt gao nắm chặt lấy bàn tay đang giữ mình, lại phát hiện ra mình không có rơi xuống, lá gan phình ra, vừa đưa người vừa cười khanh khách: " chơi rất vui, nương, mau, chơi với con."

A Huyên chơi vui, Hoắc Tr`âm cùng Tiểu Đào cũng vui theo. Có người tới hỗ trợ đem tay nải đi vào trong phòng, Tiểu Đào muốn đi vào thu thập một chút, lại bị cảnh tương trước mắt làm cho hoảng sơ ngây người.

Trong phòng, không chỉ có bàn ghế, giường, mở tủ qu'ần áo ra lại phát hiện bên trong đã đặt đ'ầy đủ các kiểu dáng khác nhau. Có lẽ lại sợ bọn họ mặc không vừa lên kích cỡ cũng không đ'ầng đ'ầu, dài ngắn rộng nhỏ đ'ầu không sai biệt lắm với vóc dáng người bọn họ, có thể thấy được đây là cố ý làm cho bọn họ dùng.

Đặc biệt là đ'ôcủa a Huyên mấy bộ váy kia, chất liệu quá đẹp, Tiểu Đào lớn như vậy cũng chưa nhìn thấy. Lụa mỏng m'ền mại, nếu mặc trên người a Huyên chẳng phải là sẽ giống như tiên nữ sao.

Bàn ghế trong phòng đ`âu là thượng đẳng, không chỉ không có một hạt bụi nào, trên bàn còn có một bộ trà sử men xanh, bình ngọc tịnh cắm một bó hoa tươi, Tiểu Đào chưa bao giờ nhìn thấy qua hoa này, cũng không biết tên hoa.

Cố Thừa Trăn ôn hòa nói: "Vương gia cố ý phân phó, phải cho các người đ`ô dùng đ`ây đủ, tiểu viện này chính là nơi sau này các người sẽ ở lại. Mấy tiểu viện bên này cũng là để cho khách quý ở lại. Vương gia đãi hi ền sĩ, không chỉ có chỗ ở có bạc, mỗi một nhà còn được thưởng hai tiểu nha hoàn, ngày mai Hoắc phu nhân đi theo ta chon hai đứa hợp mắt đi."

Cứ nghĩ tối qua đăng chương mới r à hoá ra chưa, mới lưu vào thôi....

_ -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 92

Tiểu Đào l'ân đ'ài tiên bị người khác coi là Hoắc phu nhân, nhất thời không phản ứng kịp, nhìn trượng phu cùng con gái bên cạnh, nàng mới đột nhiên lấy lại tinh th'ân nói: " ta....ngài gọi ta là Tiểu Đào đi, người ở chỗ chúng ta đ'ài gọi ta như vậy."

Cố thừa trăn cười: " ta biết người ở trong thôn chất phác, đ`ều là trực tiếp gọi tên, ở quê chúng ta cũng như vậy. Nhưng là, ở trong vương phủ thì không như vậy, ta gọi người là Hoắc phu nhân sau này sẽ càng có nhi ều người gọi như vậy, sẽ thành quen."

Nhân gia không chịu gọi tên mình, Tiểu Đào cũng ngại ép người, chỉ có thể nhẹ nhàng ừ một tiếng, không nói thêm lời nào.

Đêm hôm đó, Triệu vương mở tiệc làm lễ tẩy tr`ân cho Hoắc Tr`âm(rửa sạch bụi bặm; dùng để nói việc thiết tiệc mừng người đi xa mới đến hay mới v`ề)

Lại không bao g`âm có Tiểu Đào cùng a Huyên trong đó, Cố trưởng sử phu nhân mời các nàng tới nhà, Tưởng thị mang theo ba nữ nhi làm lễ tẩy tr`ân cho hai người.

" đa tạ Cố phu nhân." Tiểu Đào cậu nệ, nỗ lực học bộ dáng xưng hô của người trong thành, để không thất lễ.

Tưởng thị hòa khí cười cười: " muội đừng quá khách khí, nam nhân nhà ta có 10 người huynh đệ, hắn đứng hàng thứ ba, Thừa Nam là nhỏ nhất. Muội gọi ta là tam tẩu đi, đây là ba đứa con gái của ta, Hiểu Tình, Hiểu Vân, Hiểu Tuyết."

Tiểu Đào mim cười gật đ`âu, cũng học theo Tưởng thị giới thiệu: " ta là Đi ền Đào, người trong thôn gọi ta là Tiểu Đào, nữ nhi nhà ta gọi là a Huyên."

Tưởng thị gắp một khối thịt gà tẩm mật, đặt trong đĩa trước mặt a Huyên: "a Huyên, nếm thử xem thịt gà này có ngon không, rất m`àn, lại dễ tiêu hóa, Tiểu Đào, muội cũng ăn đi đừng khách khí."

Tiểu Đào sửng sốt, mắt to ngập nước chớp chớp nhìn v ềphía Tưởng thị, muốn nói lại thôi. Tưởng thị cũng cảm nhận được nàng có chuyện muốn nói, li ền cười hỏi: " Tiểu Đào, muội đừng thấy ta khác biệt, quê của ta ở Phủ Bảo Định, chúng ta cũng coi như nửa đ ềng hương, có chuyện gì nói thẳng đi."

Trong lòng Tiểu Đào cũng thấy có hảo cảm với tẩu tử này, hào phóng ôn hòa lại thân thiết. Cố thừa trăn tuy ôn hòa nhưng vẫn làm người ta có cảm giác xa cách.

" tam tẩu, hôm nay Cố đại nhân gọi ta là Hoắc phu nhân, ta nói với ngài gọi ta là Tiểu Đào là được, ngài ấy liền không đồng ý, tẩu cùng ngài ấy không giống nhau, tẩu đã gọi ta là Tiểu Đào."

Tưởng thị nhìn tiểu nương tử đơn thu ần trước mặt, tâm sự gì trong lòng cũng đầu hiện trên mặt, li ền cười: " có phải gọi muội là Tiểu Đào muội li ền cảm thấy đặc biệt thân thiết, giống như đang ở quê? Ta nói với muội, ta nhũ danh ở nhà gọi là Nữu Nữu (bé gái sơ sinh) nếu ai gọi ta bằng nhũ danh này ta li ền cảm thấy đặc biệt thân thiết. Nhưng ở trong vương phủ, thật sự không ai gọi ta như vậy, cha đứa nhỏ nhà ta lại càng không thể gọi muội là Tiểu Đào được. hắn cùng với nam nhân nhà muội xưng huynh gọi đệ, nhưng lớn hơn muội hơn 10 tuổi, nếu gọi muội thân thiết như vậy, chẳng phải là thành đại bá đùa giỡn đệ muội sao?"

Tiểu Đào nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có đạo lý. Rốt cuộc đây là nơi xa lạ, không giống với Đại Doanh trấn, nếu nơi này nam nhân nào nhìn thấy nàng cũng cười hì hì gọi Tiểu Đào, có khả năng nàng cũng không thể tiếp thu được.

Ba nữ nhi của Cố gia, lớn nhất 12 tuổi, đứng thứ hai 7 tuổi, nhỏ nhất là Hiểu Tuyết cũng chỉ có 4 tuổi, lớn hơn a Huyên 1 tuổi.

A Huyên cuối cùng cũng tìm được bạn cùng tuổi chơi cùng, rất vui vẻ, ăn cơm xong cũng không muốn đi, còn muốn đi vào phòng của người ta chơi, Tiểu Đào sợ quấy rầy nhi ều không thích hợp, li ền dỗ a Huyên đi v ề tiểu viên nhà mình.

V`ê đến viện, sắc trời cũng đã tối lại, Hoắc Tr`àm còn chưa có v`ê, Tiểu Đào châm nến lên, vào bếp đun một n`ài nước ấm, tắm rửa cho a Huyên, sau đó bế bé lên giường lớn chơi.

Sắc trời đã hoàn toàn tối lại, Cố Thừa Nam cùng Hoàng Bằng đỡ Hoắc Tr`ân trở lại. Vừa mới vào cửa, Tiểu Đào đã ngửi thấy mùi rượu n`ông nặc, vội vàng tới đón, đưa tay muốn đỡ trượng phu ng cũ xuống.

Cố Thừa Nam cũng có chút không vững, nhưng vẫn còn không phải quá say hướng v ề Tiểu Đào xua tay: " tấu tử, tấu mau tránh ra đi, hai người bọn họ đ ều say, tấu đỡ không được."

Hắn lại dùng sức túm lấy Hoắc Tr ầm, lôi kéo Hoàng Bằng, đi đến mép giường, dìu hắn ng ầi xuống. Hoắc Tr ầm vừa nhìn thấy nương tử li ền tỉnh táo hơn một chút, nhưng hai mí mắt lại díu lại, nằm trên giường li ền ngủ luôn.

Hoàng Bằng giơ tay khoa tay múa chân lung tung: " Hoắc đại ca, chúng ta tiếp tục, lại tới ba lượt..."

Cố Thừa Nam giữ tay hắn lại, đem người túm lên: " lại tới ba lượt cái gì? Nhìn người xem, đây không phải ở nhà người, chúng ta đi nhanh đi."

Hoàng Bằng bị hắn túm đi ra ngoài, lại vẫn chưa từ bỏ ý định, quay đ`âu nhìn v`êphía giường Hoắc Tr`àn: " ta không đi,....không đi, ta không say, ta đã tới vương phủ mấy l`ân r`ã, cũng không thấy được Vương gia, hôm nay lại nhờ ánh sáng của Hoắc đại ca, được cùng Vương gia uống rượu, ta không đi, ta muốn được uống nữa."

Cố Thừa Nam bị hắn nói vui vẻ, lại dặn dò Tiểu Đào, để nàng đóng cửa, lại kéo Hoàng Bằng rời đi: " đi nhanh đi, nơi này không có rượu, ta mang ngươi đi đến chỗ có rượu."

Mỗi tối trước khi đi ngủ, a Huyên đ`âu phải chơi với cha một lát, nhưng là hôm nay cha v`ê lại không chơi với bé, ngã xuống ngủ khò khò r`ã, tiểu nha đ`âu không vui, bò lên ng ã lên người lão cha nhà mình, dùng tay nhỏ túm lấy áo cha: " giá, giá, cưỡi ngựa lớn."

" a Huyên mau xuống đi, cha uống say, không thể cưỡi ngựa, có biết không?"

Tiểu Đào giúp Hoắc Tr`âm cởi giày, lại nâng đôi chân dài ngoằng kia lên giường, để a Huyên ng 'à ngoạn một bên, nàng múc nước ấm, giúp trượng phu rửa mặt rửa chân.

" nương, cha bệnh?" a Huyên chưa thấy cha uống say bao giờ, còn không hiểu uống say là gì, cho rằng cha bị bệnh.

Tiểu Đào dùng nước ấm giặt khăn, nhẹ nhàng giúp Hoắc Tr`ân lau mặt: " ừ, cha mệt, a Huyên ngoan, không quấy cha được không, tự mình vào chăn ngủ ngoan, được không?"

"được!" a Huyên ngoạn ngoãn đ chặt hai mắt, im lặng đi ngủ.

Tiểu Đào giúp Hoắc Tr`àm rửa tay rửa chân cũng không tốn bao nhiều sức lực, giúp hắn cởi qu`àn áo, lại làm nàng thở h`ông hộc. rốt cuộc thu thập tốt, thời điểm nằm xuống giường a Huyên đã ngủ r`à, Tiểu Đào nghe thấy bé nói mơ " tiểu tỷ tỷ."

Tiểu Đào mim cười giúp con gái vén lại góc chăn, hôm nay cùng tiểu tỷ tỷ Cố Hiểu Tuyết chơi, bé chơi rất vui, lại không muốn về Vương phủ ban đêm thật yên tĩnh, gió thổi mang mùi hoa thơm vào phòng, nhàn nhạt, ngọt ngào. Đêm nay, Tiểu Đào cho rằng mình sẽ giống như lần đó tới Hoàng phủ, một đêm không ngủ, nhưng giữa tiếng hít thở của trượng phu cùng con gái rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Tr`âm vừa mở mắt, li`ên thấy con gái đang ng 'ài bên người, tay béo đang sờ sờ lên trán hắn. Thấy hắn mở mắt, a Huyên kinh hỷ nói: " cha, còn bệnh không?"

Tiểu Đào đang đứng cạnh tủ sắp xếp lại đ`ô, thấy hắn tỉnh, liền đi đến mép giường ng từ xuống: " tối hôm qua chàng uống say, a Huyên không hiểu chuyện như thế nào, ta liền nói với con là chàng bị bệnh, để con không quấy chàng. Hôm nay sáng sớm tỉnh lại đã để tay lên trán chàng r ti, muốn sở xem có nóng hay không, xem có phải hết bệnh r ti không."

Hoắc Tr`àm khó nén lại vui mừng, kéo a Huyên qua để tay béo của bé lên tay mình, nhẹ nhàng vuốt ve, thật sự là áo bông tri kỷ làm người thương. Tháng trước Tiểu Đào bị nhiễm phong hàn, lúc ấy hắn dùng tay vuốt trán Tiểu Đào, nhìn xem có nóng không, a Huyên có lẽ học theo, mà bây giờ còn biết đau cha nha, quan tâm hắn có phải hết bệnh không.

Trong lòng Hoắc Tr`âm vui mừng, ng 'à dậy, lại thấy đ`âu có chút choáng, đưa tay đỡ trán. Tiểu Đào vội hỏi: " chàng không sao chứ, vẫn còn choáng sao?"

Hoắc Tr`âm vặn vẹo cổ, nói: "không có việc gì, vừa r`ãi là ng ãi dậy nhanh quá."

Tiểu Đào lúc này mới yên tâm, đi vào phòng bếp đi làm đ ồăn, để hắn đi rửa mặt, sắc trời đã không còn sớm nữa.

" ngày hôm qua, Cố phu nhân mời ta cùng a Huyên đi qua ăn cơm, tam tầu là người tốt, không giống với phu nhân nhà quan. Còn có là đồng hương của chúng ta. Tẩu nói, nếu chúng ta có thể tự mình nấu cơm, thì có thể tùy ý sử dụng phòng bếp trong viện, nếu không muốn làm, cũng có thể đi đến phòng bếp của vương phủ lấy đồ ăn. Mấy viện gần đây đầu là khách ở trong phủ, sư gia gì đó, không giống như nơi ở của những nha hoàn bà tử linh tinh gì đó, không phải là hạ nhân."

Tiểu Đào vừa bày biện chén đũa, vừa cùng trượng phu nói.

Thấy nương tử tâm tình không t 'ài, Hoắc Tr 'âm cũng yên tâm hơn, cười: " ta còn nghĩ nàng sẽ không thích nơi này, hiện tại xem ra, bản lĩnh của Tiểu Đào nhà ta rất lớn nha, thích ứng hoàn cảnh rất nhanh, rất tốt."

Mặt Tiểu Đào đỏ lên: " chàng đừng cười ta, ta mới không có thích ở đây đâu, nhưng là nếu tới r'à cũng không có khả năng đi được luôn, vẫn phải chờ chàng làm việc cho Vương gia xong đã. Chàng chuyên tâm làm đi, ta cùng a Huyên sẽ ngốc ở đây, sẽ không đi ra ngoài gây chuyện thị phi."

Hoắc Tr`àn đương nhiên hiểu nương tử nhà mình tính tình như thế nào, không sợ nàng cùng người khác có mâu thuẫn, chỉ sợ nàng bị người khác bắt nạt cũng không nói, nghẹn ở trong lòng, cả ngày bu `ân bu `ân.

Ăn xong cơm sáng, Hoắc Tr`âm đến chỗ Cố trưởng sử hỏi xem chút chuyện, Vương gia đối đãi một hán tử nhà nông tốt như vậy, lại còn tự mình mời tiệc, còn li ền tiếp kính rượu, vinh sủng như vậy, làm hắn cảm động tới cực điểm.

Tiểu Đào đưa hắn tới cửa viện, nhẹ nhàng kéo lấy tay áo hắn: " chàng có thể nói với Cố đại nhân, chúng ta không c`ân hai nha hoàn kia có được không? Chúng ta một nhà ba người ở rất tốt, không có vấn đ'ề, không c`ân có người ngoài tới."

Hoắc Tr ầm gật đ ầu: " thật ra đây là lòng tốt của Vương gia, an bài hai hạ nhân h ầu hạ, nhưng chúng ta là nông dân quê mùa, không c ần người tới h ầu hạ. Ta cũng cảm thấy, hai người ngoài tới rất kì cục, vậy chúng ta dứt khoát từ chối đi."

Tiểu Đào từ tối hôm qua đã rối rắm chuyện hai cái nha hoàn này r ồi, bây giờ được trượng phu đáp ứng, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc rơi xuống. Lúc này mới ngọt ngào cười, buông tay áo hắn ra: " vậy chàng mau đi đi, giữa trưa trở lại sớm chút ăn cơm, đừng ở bên ngoài uống rượu."

"được!" Hoắc Tr`âm ngoạn ngoãn đ`ông ý, theo đường đi ngày hôm qua đã đi, đi tìm Cố trưởng sử.

Gà viên mật ong

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 93

ở đây được hai ngày, Tiểu Đào đ`àu mang a Huyên tới bàn đu trong viện chơi đùa, không hay ra khỏi cửa. Cố trưởng sử cũng tôn trọng cuộc sống của bọn họ không an bài nha hoàn tới, một nhà ba người sống cũng không khác trước là mấy, chẳng qua là thời điểm Hoắc Tr`àn đi ra ngoài làm việc, không giống như trước đây, lúc nào cũng có thể tùy thời điểm xuống viện chơi đùa với a Huyên như trước.

thời điểm tới ngày thứ 3, a Huyên đã chơi chán bàn đu, kéo tay Tiểu Đào muốn đi ra ngoài tìm tiểu tỷ tỷ chơi.

Mở cửa viện ra, vừa mới bước ra ngoài, li ền thấy cửa viện đối diện có một phụ nhân trẻ tuổi ăn diện lộng lẫy, phía sau còn có một nha hoàn xinh đẹp.

" ai u, đây là người mới tới sao, nghe nói tới đã vài ngày, cũng không thấy người đi ra khỏi cửa." phu nhân trẻ tuổi là một người nói nhi ều, thấy Tiểu Đào cũng không xa lạ, cười tủm tỉm mà cùng nàng nói chuyện, trong tay còn c ầm khăn tay tinh xảo thêu hoa mai chọc a Huyên chơi.

Tiểu Đào nhìn chất liệu vải trên người nàng cũng giống với đ ồ Vương phủ đưa tới chuẩn bị, li ền âm th ầm đoán rằng nàng hẳn là cũng giống như mình, cũng là người nhà của khách trong phủ. Nhân gia đã chủ động tới chào hỏi mình, Tiểu Đào cũng khách khí mà trả lời: " đúng vậy, đã tới được hai ngày, khuê nữ nhà ta nghịch ngợm, cũng không dám để bé đi ra ngoài chơi nhi ều, chúng ta li ền đóng cửa chơi ở trong sân. Ta là Đi ền Đào, khuê nữ tên Hoắc Huyên."

Phụ nhân trang phục lộng lẫy cười cười: " thật là nha đ`ài đáng yêu, thật làm người yêu thích, ta có thể sinh được đứa bé ngoan ngoãn đáng yêu như vậy là tốt r ài. Tục ngữ nói, bà con xa không bằng láng gi ang g àn, chúng ta

tới ở g`ân nhau đấy chính là duyên phận, tới viện của ta ng cã đi, nam nhân nhà ta họ Phong, nhà mẹ đẻ họ Quý, hẳn là lớn tuổi hơn so với nam nhân nhà người r`ãi, người cứ gọi ta là tâu tử là được r`ãi."

Tiểu Đào gọi một tiếng Phong tẩu tử, sau đó đi theo người kia vào cửa, sân viện thiết kế cũng giống với viện nhà nàng, cũng có bụi trúc, chính phòng cũng là năm phòng, trái phải cũng ba gian sương phòng.

Nhưng làm người ta giật mình chính là Quý thị không dẫn nàng vào chính phòng ng từ mà dẫn tới Đông sương phòng. Tiểu Đào có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có mở miệng, nàng dù sao cũng không biết được những quy củ nơi này.

Quý thị nhiệt tình mà đón tiếp họ ng 'à xuống, để nha hoàn bưng trà bánh lên để cho a Huyên ăn. Tiểu nha đ'àu ngày thường rất ít được ăn đ'ò ăn tinh xảo như vậy, đương nhiên là sung sướng ăn, càng ăn càng vui.

Tiểu Đào cùng nàng ta nói chuyện mấy câu, li ền hiểu được nam nhân nhà người ta là hình gia sư trong vương phủ, quê ở vùng sông nước Giang Nam.

Hài tử còn nhỏ, dù ngoan ngoãn như thế nào đi nữa cũng sẽ có chút bướng bỉnh, Tiểu Đào ngượng ngùng ở lại quấy rầy thêm, để a Huyên ăn hai miếng bánh thủy tinh hình thỏ, liền đứng lên bế a Huyên lên cáo từ rời đi. Mới vừa đi ra khỏi cửa phòng, chính phòng đã mở ra, đi ra là một vị phu nhân hơi lớn tuổi, y phục đẹp đẽ quý giá, không cùng cấp bậc với Quý thị trước mắt, nhưng trên mặt lại hiện lên vài ph'ân tang thương. Nhìn thấy Tiểu Đào cũng không có biểu tình ngoài ý muốn, giống như đã phát hiện được nàng tới.

" trong nhà này không có chủ sao? sao lại đến phiên một nha hoàn đi tới đãi khách?" phu nhân trung niên lạnh lùng nói.

Quý thị nhướng mày, khẽ động khóc môi nở nụ cười xinh đẹp: " nhìn tỷ tỷ nói kìa, nhân gia gặp được muội nha, muội có thể không chiều đãi sao? chung quy thì chúng ta cũng là người một nhà, vô luận là ai tiếp đãi đ`ều là thể diện của lão gia."

" mặt mũi của lão gia còn không c`ân đến một thiếp thất làm chủ, v`ề sau nếu còn chuyện này, đừng trách ta không khách khí." Phụ nhân kia nghiêm khắc cảnh cáo, li ền quay lưng đi v`ề phòng cũng không thèm để ý tới Tiểu Đào đang đứng đó.

Tiểu Đào chóp mũi đổ m ồ hôi lạnh, không nghĩ tới vừa mới cùng mình nói chuyện thân thiện lại là một di nương của nhà này, cũng không phải nữ chủ nhân chân chính, xem ra v ề sau vẫn là nên ít ra ngoài một chút, bên ngoài trời đất rộng lớn, con người cũng quá phức tạp, vừa lơ đãng li ền vấp phải sai lầm.

A Huyên vẫn muốn tìm tiểu tỷ tỷ chơi, lôi kéo tay Tiểu Đào không chịu v ề, vừa vặn Tiểu Đào cũng có một số chuyện muốn hỏi Cố phu nhân, li ền đi theo đường nhỏ cách đấy không xa, đi đến viện của Cố trưởng sử.

Sau khi vào cửa, li ền thấy Cố Hiểu Tình cùng một nha hoàn đang mang theo muội muội Hiểu Tuyết ở trong sân chơi, thấy hai người tiến vào sân, Hiểu Tình vội vàng vẫy a Huyên: " a Huyên muội muội, mau tới đây, Tiểu Tuyết còn đang muốn tìm muội đấy. Hai ngày nay nha muội sao không đến đây chơi."

A Huyên thấy tiểu tỷ tỷ cũng đang chờ mình, vui vẻ vô cùng, bước chân béo tới thật nhanh, sung sướng chạy qua.

" Hiểu Tình, nương con ở nhà sao?" Tiểu Đào ôn nhu hỏi.

Hiểu Tình giòn giã đáp: " nương không ở nhà, đến chỗ Vương phi làm việc, nhưng mà, cũng sắp trở lại r ầ, thẩm chờ một lát, để a Huyên cùng Tiểu Tuyết chơi với nhau một lúc đi."

Quả nhiên không lâu sau, Tưởng thị đã quay trở lại. Nhìn thấy Tiểu Đào, vui mừng nở nụ cười: " hai hôm nay,tronhg phủ nhi àu việc ta cũng không có thời gian đi nhìn muội, nghe nói ngày thường muội cũng không hay ra cửa, ta còn đang sợ muội không hợp không khí ở đây, sinh bệnh cơ đấy."

Tiểu Đào thấy Cố tam tẩu quan tâm mình như vây, trong lòng cảm động vô cùng, vội vàng nói cảm ơn, lại đem chuyện vừa phát sinh ra nói cho Cố

tam tầu nghe, muốn hỏi một chút Phong gia sao lại như thế.

Tưởng thị tính tình hào sảng, cũng không nói vòng vèo với nàng nói thẳng rõ ràng cho nàng nghe: "Phong lão gia trước là bộ đ'ài, nhưng lại từng đọc sách, quen thuộc luật pháp của đương tri ài, lại có nhi ài năm kinh nghiệm làm bộ đ'ài. hiện tại trong phủ đang giữ chức hình danh sư gia, có chút năng lực, được Vương gia thưởng thức, thời điểm tiến phủ, Vương gia lì àn thưởng cho hai nha hoàn, trong đó có một người là Quý thị. nha đ'ài này có tâm kế, bò lên giường Phong lão gia, lì àn làm di nương. Phong phu nhân hận thấu xương nàng ta, nhưng lại không có biện pháp. Người Vương gia thưởng, bà cũng không dám đánh đuổi đi, hơn nữa lại được Phong lão gia sủng ái, trong tối ngoài sáng lì àn kiêu căng lên."

Tiểu Đào vừa nghe chuyện, trong lòng không khỏi nghĩ mà sợ, còn may thời điểm tới li ền từ chối hai nha hoàn kia. Nếu chờ tới hiện tại lại từ chối li ền không tốt.

Bởi vậy, Tiểu Đào quyết tâm, ngàn vạn l'ân không thể ở nơi như thế này được, chờ đợi Hoắc Tr'âm xong chuyện, li ền nhanh chân đi v'ê quê thôi, miễn cho chọc phải chuyện gì không đứng đắn.

Lúc ăn cơm chi ầu, Tiểu Đào cùng Hoắc Tr ầm nói chuyện hôm nay xảy ra. Hoắc Tr ầm nghĩ nghĩ, nơi này thật lắm thị phi, nhiệt tình làm binh khí trong lòng li ần nháy mắt lạnh lẽo. Nếu Tiểu Đào không thích nơi này, hắn li ần không ở nơi này lâu làm gì.

Ngày thứ hai, vào phòng làm binh khí, Hoắc Tr ầm li ền gọi hai tiểu tử hắn nhìn trúng tới, một người tên Giang Lâm, cùng Mã Lục tới. Mấy người thợ rèn khác tuổi cũng đã lớn, cũng có thủ nghệ riêng của mình, không sửa lại được nữa. nhưng hai tên này mới có trên dưới 20 tuổi, tuổi trẻ sức nhi ều, lại mới vào ngh ề, không có tay ngh ề gì, nhưng lại có một lòng nhiệt tình.

" các ngươi nhìn mà học hỏi, tranh thủ trong một tháng này học được tay ngh'ê. Tháng sau lúa nhà ta chín, ta phải v'êthu lúa." Hoắc Tr'àm nghiêm túc nói.

Hai người đ`âu trọn trừng mắt: "không phải chứ, sư phụ, Vương gia coi trọng người như vậy, người sao lại phải đi v e? ở Vương phủ có ăn có ở, còn có bạc mang v e, không thể hơn được mấy mẫu đất ở nhà sao?"

Tất cả mọi người đ`ầu biết, Triệu vương rất coi trọng hoặc tr`ầm, cho nên, thái độ của mọi người với hắn cũng rất cung kính. Chuyện này mà nói, có bao nhiều người muốn được làm việc dưới trướng của Triệu vương, nhưng lại không có biện pháp, Hoắc Tr`ầm lại được Vương gia coi trọng, lại nói phải v`ê nhà gặt lúa, làm mọi người nghĩ cũng không nghĩ ra được.

Đối với chuyện này, Hoắc Tr`âm cũng không giải thích gì nhi ầu, chỉ là mỗi ngày đ`âu nghiêm túc chỉ dạy hai người kia bản lĩnh làm đ`ô, hai tiểu tử này tay ngh`ê tuy không tinh, nhưng nhân phẩm lại cực tốt, bằng không cũng không được vào cửa Vương phủ làm việc. sư phụ nghiêm túc chỉ dạy, đ`ôđệ nghiêm túc học, nửa tháng sau, bọn họ đã có tiến bộ vượt bậc.

Cố Thừa Trăn cẩn thận kiểm tra đợt binh khí mối lần này, liên tục gật đầu: " tay ngh ề của Hoắc Trầm quả thật không bình thường, đồ đệ mối theo học nửa tháng cũng có thể làm ra được binh khí tốt như vậy, Vương gia coi trọng người như vậy, quả nhiên là tuệ nhãn thức châu. (đại khái là người có con mắt tốt biết nhìn người, nhận ra được người có tài năng tiềm ẩn của người khác.)

Giang Lâm túm túm tay áo Cố trưởng sử, kéo hắn sang một bên, thấp giọng nói: " Cố đại nhân, ngài đi khuyên nhủ sư phụ ta đi, người vẫn còn muốn đi v ềnhà thu lúa đấy."

Cố Thừa Trăn sửng sốt: " ngươi nói cái gì, Hoắc Tr`âm vẫn muốn đi?"

" đúng r'à, chúng ta khuyên như thế nào cũng không lay động được, hỏi cái gì cũng nói là sắp phải gặt lúa r'à, ngài nói xem sư phụ có phải ngốc đúng không?"

Cố Thừa Trăn giơ tay đập lên đ`ài Giang Lâm một cái: " ngươi có phải ngu hay không hả, có thể nói sư phụ của mình như thế sao?"

Giang Lâm ôm đ`ài nhe răng trọn mắt: " ta còn không phải là đang sốt ruột thay hắn sao, tay ngh`ê này có thể 1 tháng có thể học được giỏi như vậy, sư phụ ở nhà của ta dạy ta 8 năm còn không bằng 1 tháng học ở đây. Ta không muốn Hoắc sư phụ đi mới thỉnh ngài hỗ trợ."

Cố Thừa Trăn cau mày thở dài, liếc mắt nhìn Hoắc Tr`ân đứng cách đó không xa, hắn đang nghiêm túc chỉ Mã Lục làm, biểu tình không chút cẩu thả nào kia thật sự làm người ta kinh nể.

Tới chạng vạng ngày hôm đó, Cố Thừa Nam cùng Hoàng Bằng ôm hai vò rượu tới, xách theo mấy đ ồ ăn đã chín vào tiểu viện nhà Hoắc Tr ần: " Hoắc đại ca, hôm nay Hoàng Bằng từ quân doanh đã trở lại, chúng ta tới đây tìm huynh uống rượu."

Hoắc Tr`àn đang ở trong viện cùng a Huyên chơi trốn tìm, thấy bọn họ vào cửa li ền ôm con gái tới đón, cười chào bọn họ: "được, mấy ngày không gặp, ta thật sự có chút nhớ hai người. Tiểu Đào, nàng xào thêm mấy món đi, có khách tới."

Tiểu Đào từ trong phòng bếp nhìn qua cửa số, thấy hai người bọn ho, li ền yên lòng, ngọt ngào lên tiếng: " được, mọi người cứ ng ềi trước đi, đúng lúc chi ều nay có rất nhi ều đ ồăn, có thể làm nhi ều chút."

Cố Thừa Nam đem mấy ph'ân thức ăn chín mang vào phòng bếp, cười ha hả nói: " tầu tử không c'ân bận việc, gan ngỗng ngâm rượu, tương thịt bò, hâm lên một chút là được. tầu cả ngày trông a Huyên cũng mệt r'ài, sao có thể để tầu mệt mỏi thêm được."

Miệng Cố Thừa Nam ngọt, làm Tiểu Đào rất vui. Rất nhanh đã chuẩn bị xong đ`ô nhắm cho họ, Tiểu Đào ôm a Huyên tới bàn đu bên kia chơi, để cho bọn họ ng trên bàn đá trong sân uống rượu.

" chàng uống it một chút, đừng có giống l'ân trước uống say."

Tiểu Đào nhìn thấy Hoắc Tr`ân đổ cho hai người kia mỗi người một chén lớn, li ền nhẹ giọng nhắc nhở hắn.

Hoắc Tr`âm rót đ`ây rượu cho hai người, đang định rót cho chính mình một chén đ`ây, bị Tiểu Đào nói, li ền ngừng tay: " ta đây uống nửa chén đi."

Cố Thừa Nam cùng Hoàng Bằng tinh mắt cùng nhau nhìn lại, giống như đã phát hiện ra được bí mật nhỏ nào đó.

Tâm sự nửa đêm: vừa lướt fb nhìn thấy tin cô giáo mầm non nhốt một bé học sinh vào tủ 50s làm cho bé sợ hãi không muốn đi học. Lại làm mị nhớ tới bản thân hầi lớp 3, vì sợ cô giáo môn toán phạt vì k thuộc bảng cửu chương nên đã bật dậy từ 5h sáng ng $\ddot{a}$ bàn học thuộc. Nhưng cay đắng là mị mới học thuộc đến bảng 7, cô lại kiểm tra mị đọc bảng 7,8,9 $\angle$ ($\dot{d}$ $_{\perp}$)

Thế là cô toán tát cho 5 cái (đến giờ vẫn nhớ) véo tai chảy cả máu sau tai nhưng lại k dám khóc, khóc cô càng đánh thêm. Ra chơi mấy đứa bạn xui v ề nhà kể bố mày đi. -))) ngu thế nào lại không dám kể với bố mẹ vì nghĩ lúc ấy ai cũng nói cô ấy dạy giỏi nhất trường. Th' ề lúc đấy cũng sợ đi học lắm...

Sau đấy bố lại còn vất vả giành được một suất học phụ đạo cho con gái ở nhà cô toán, may mắn lúc đó lại tự đạp xe đi lên nhà cô giữa đường bị ngã xe rơi nửa người xuống cống nên k phải đi học nữa....(méo cả bánh xe con xe đạp h 'ông có tua rua ở tay lái -))))

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 94

"huynh uống có nửa chén như thế nào được? đây là rượu gạo, không say, hoắc đại ca huynh cứ yên tâm uống đi." Cố Thừa Nam xách vò rượu lên rót đ'ày chén cho hắn.

Hoắc Tr`âm đưa tay ngăn lại, nhưng lại không ngăn được hoàng bằng cùng cố thừa nam phối hợp ăn ý, thời điểm đưa tay tới rượu đã đ`ây chén. Hoắc Tr`âm nhìn thoáng qua nương tử, thấy nàng đang chơi với a Huyên, cũng không chú ý tới bên này, nàng không biết, hắn li ền hắc hắc cười, hỏi hoàng bằng: " chuyện ngươi ở trong quân như thế nào r`ã:"

Nói trúng, hoàng bằng tinh th`ân phấn chấn hứng trí nói: " ai nha, ta đang muốn cùng mọi người nói đây. Ta thông qua Vương phủ, đi đến quân doanh tướng quân đối với ta rất coi trọng đấy. Hôm qua ta mới tham gia một cuộc thi tuyển chọn ra Bách phu trưởng (người đứng đ`âu trong cuộc thi võ trăm người), các người đoán xem như thế nào?"

Cố thừa nam cười một tiếng: " cái này còn phải hỏi sao, nhìn bộ dạng hớn hở của người, khẳng định là đứng đ`âi đi."

" ha ha ha..." hoàng bằng vui vẻ cười to: " bị ngươi đoán đúng r ầi, ta đứng đ ầi, hiện tại ta đã là Bách phu trưởng. Tuy rằng còn không phải là mệnh quan tri ều đình, nhưng mà cũng là bước được một chân vào nha. Hơn nữa, ta nói cho các ngươi biết, ta cũng không phải là dựa vào mặt mũi vương gia mà có được, ta là dựa vào chính bản lĩnh của chính mình."

Hoắc Tr`âm cười, bưng bát rượu lên: "được! chúc mừng người, theo như ý nguyện được vào quân doanh, bắt đ`âi kiến công lập nghiệp."

[&]quot; tốt, cạn."

Hai tiểu đệ đ`àu uống cạn, Hoắc Tr`àm đương nhiên là không uống thừa lại, cũng một hơi cạn sạch, lại nhìn trộm Tiểu Đào. Cố thừa nam cũng lại rót thêm rượu cho hắn, lại âm th`àm quan sát biểu tình của Hoắc Tr`àm, nhìn thấy hắn như vậy li`àn cười lên: "hoắc đại ca, ở điểm này của huynh ta thấy huynh có chút giống với một người đấy – chính là ông nội của ta. Ông cũng thích uống rượu, nhưng bà lại không thích, ông nội li`àn có biểu tình lén lút như vậy."

(truyện v ề ông bà của Cố Thừa Nam là Đi ền Viên Mật Sủng nhưng có nhà làm r ồi nhưng hình như dừng r ồi thì phải.)

Hoắc Tr`âm cười hắc hắc, cũng không cảm thấy khó chịu: " nương tử của ta đối với ta rất tốt, sợ ta uống nhi ều hại thân, thật ra, ngày thường nàng rất nghe lời ta nói."

Nam nhân ít nhi `àu gì cũng muốn chút mặt mũi, cố thừa nam cùng hoàng bằng cười cười, không cố ý đi chế nhạo hắn, chỉ tiếp tục uống rượu nói chuyện. Rượu quá ba lượt, hơi có chút men say, a Huyên muốn đi lên giường chơi búp bê vải, Tiểu Đào li `èn mang con gái vào phòng trong.

Cố thừa nam cười nói: " nếu tẩu tử không muốn huynh uống nhi ầu, một vò này để l'ần sau uống đi, dù sao chúng ta đ ầu để lại ở đây, cơ hội uống có rất nhi ầu."

Hoắc Tr`âm uống rất sảng khoái, sắc mặt có chút đỏ lên: " cũng không phải, chúng ta tính toán tháng sau li`ên đi, v`ê sau các ngươi uống đi, ta không uống được."

Hoàng bằng vừa nghe được li en ngây người: " vì sao? Vương gia không phải đối với huynh rất tốt sao, huynh sao lại còn muốn đi?"

Hoắc Tr`âm c`âm chén rượu cười cười: "không vì cái gì, nhớ nhà, vẫn là ở nhà tốt hơn."

Cố thừa nam quan sát biểu tình trên mặt hắn, cũng tò mò hỏi: "hoắc đại ca, nhà huynh không phải không còn ai nữa sao? nương tử hài tử đ`ều ở đây, đây không phải là nhà sao? ta nghe qua tam ca nói, huynh đặc biệt thích đánh binh khí mới lạ trong xưởng rèn, thật sự không nghĩ tới huynh vẫn muốn đi."

Hoắc Tr`àm khe khẽ thở dài: " đánh binh khí đặc biệt trong xưởng ta thật sự rất thích, đánh đủ loại kiểu dáng binh khí cũng rất có cảm giác thành tựu, so với đánh nông cụ sảng khoái hơn nhi ều. nhưng là...Tiểu Đào nhà ta không thích nơi này, nàng không vui vẻ, ta cũng không muốn ở lại đây nữa."

Cố thừa nam bám lấy không bỏ hỏi: " vì sao? tẩu tử cảm thấy ở đâu không tốt, là ăn mặc hay là phòng ốc, có chỗ nào không hài lòng, có thể đi tìm tam tẩu của ta nói, chắc chắn không thành vấn đ'ề."

Hoắc Tr`âm xua xua tay, tiếp bọn họ uống thêm rượu: " đừng nói nữa, dù sao qua một thời gian nữa, chúng ta chính là phải đi, uống rượu đi, uống đi."

Đêm nay, Hoắc Tr`ân chỉ uống hơi say không có giống như l`ân trước không còn biết gì ngã xuống li ên ngủ, mà là ôm lấy Tiểu Đào lăn lộn tới nửa đêm, giống như sức lực trên người không có chỗ sử dụng.

Thời điểm hắn thỏa mãn muốn ngủ, Tiểu Đào hỏi bên tai hắn:

" có phải chàng không muốn đi?"

" không...không phải, Tiểu Đào, nàng không thích ở đây, chúng ta li ền đi, đi v ềnhà. Ta là đ òtôn của Trương Giả Sơn bọn họ còn không biết."

Hoắc Tr`âm lầm bẩm nói r`âi tự tiến vào mộng đẹp, Tiểu Đào trong đêm tối suy nghĩ. Tay ngh`ê của hắn tốt như vậy, chỉ đánh mấy cái nông cụ, giống như có chút không đáng.

Chính hắn lại không chút do dự làm bản thân chịu ủy khuất, l'ân trước cùng hắn nhắc tới, hắn li ền đ cng ý trở v ề, căn bản là không suy xét đến ý

ti en đ ocủa mình, chỉ có thói quen đem thê tử hài tử lên vị trí đ àu tiên.

Sáng sớm, Hoắc Tr`àn lại dậy làm việc, Tưởng thị mang theo Hiểu Tuyết tới tìm a Huyên chơi, thuận tiện cùng Tiểu Đào tán gẫu: " nghe nói nhà muội muốn đi, là ở đây không quen sao?"

Tiểu Đào đã đoán được, tối hôm qua hai người kia tới đây, hôm nay lại là Tam tầu, đ`àu là làm nhiệm vụ thuyết khách. Tiểu Đào không có quá nhi àu trốn tránh, mà nói thẳng ra: " ăn ở đ`àu rất tốt, ta chính là...chính là không muốn hắn quá có ti àn đ`ò, ta cảm thấy ở nhà làm dân chúng bình thường cũng được, nuôi lớn hài tử là được, cũng không trông cậy vào hắn có thể làm quan, chúng ta vốn dĩ chỉ là một nông dân bình thường."

Tưởng thị hơi mim cười: " nhưng là Tiểu Đào, người ở nông gia giống như cha a Huyên, có bản lĩnh tính tình lại tốt không có nhi ầu, muội tốt số, gả cho nam nhân như hắn, nhưng muội cũng phải nghĩ lại những cô nương trong thôn, có phải ph ần lớn đ ầu không có cuộc sống như ý, các người nếu là ở tại bên ngoài, tương lai a Huyên cũng có thể gả cho một người nam nhân tốt."

Tưởng thị kiến thức rộng rãi, lại biết ăn nói, nói một lúc lâu, Tiểu Đào li ền nói thật cho Tưởng thị: " chính là, mấy người có ti ền đ ều muốn nạp thiếp, nếu hắn... cũng muốn thêm người mới, hắn khẳng định sẽ không đối xử tốt với a Huyên như vậy nữa, hơn nữa a Huyên vẫn là một nữ nhi, nếu người mới vào cửa nàng ta lại sinh con trai, vậy....vậy hai chúng ta làm sao bây giờ?"

Nói qua một lúc, Tưởng thị đã đoán được ph'ân nào lí do, nhưng không có nói trắng ra, chờ Tiểu Đào tự mình nói ra. hiện tại thấy nàng nói, quả nhiên là giống như những gì đã đoán, li ân nở nụ cười: " thì ra là muội lo lắng vì cái này, ta đây nói cho muội nghe, vấn đ ề này không phải tất yếu. nạp thiếp hay không nạp thiếp, cùng nhân phẩm tính tình có liên quan tới nhau. Nhà ta có ba khuê nữ, nếu đổi lại là nam nhân khác đã sớm nạp thiếp r'ài đi, cha Hiểu Tuyết là một trưởng sử ngũ phẩm đâu. Nam nhân không có ti ền đ ồ trong thôn không phải vẫn câu tam đáp tứ sao, cùng mấy quả phụ mắt qua mày lại không trong minh bạch sao."

Tiểu Đào nghe, lại rót chén trà cho Tưởng thị, ý bảo nàng uống nước r à nói: " đúng vậy, Cố đại nhân cũng không có nạp thiếp, vì sao?"

Tưởng thị cười: "không cì cái gì, cũng không phải nam nhân nào có ti ền đ ro cũng đ àu nạp thiếp, muội không nghe câu "tào khang chi thế bất hạ đường" sao. người háo sắc nạp thiếp cũng là số ít, ph a lớn người vẫn là thương nương tử là nam nhân tốt. Hơn nữa, Cố gia gia đã ra quy định đối với con cháu trong nhà, chính là không được nạp thiếp. Nếu thật sự không sinh được con cái thì li lấy con thừa tự của huynh đệ trong nhà, nói là chỉ có như vậy gia trạch mới có thể thịnh vượng, cuộc sống yên bình."

NGHÊ DŨ LAN: Sau khi chưng cất rượu, còn lại ph'ân xác (bã rượu, hèm); chữ Hán gọi bã này là tao nhưng người Việt quen nói chệch đi là tào.

Lớp vỏ trấu bao bên ngoài hạt thóc gọi là khang.

Tao khang chi thê (vợ tao khang) ám chỉ người vợ (cũng là vợ cả) cưới khi ch 'âng còn nghèo; tiếng Việt còn gọi là người vợ tấm cám (hay tấm mắn).

Bất khả hạ đàng (đường): Không thể đưa xuống nhà dưới (không thể hắt hủi).

Tao khang chi thế bất khả hạ đường nghĩa là [khi mình sang giàu thì] không thể bỏ được người vợ cùng chịu cảnh nghèo hèn với mình.

Tiểu Đào ngây thơ gật đ`âu: " Cố gia gia thật tốt."

"thợ rèn nhà muội cũng rất tốt nha, vừa nhìn thấy li ền biết là một người hàm hậu thành thật, cho dù tương lai phát đạt, hắn cũng sẽ không bỏ mặc muội cùng a Huyên. Yên tâm đi, muội muội, sẽ không có chuyện như vậy đâu. Hắn chỉ biết cố gắng cho hai người có cuộc sống tốt hơn thôi, để các người được sống giàu có vui sướng, từ trong xương cốt hắn không phải người như vậy, muội ngẫm lại xem đúng không?"

Tiểu Đào yên lặng gật đầu, thật sự đối với nhân phẩm của Hoắc Trần nàng rất yên tâm, chẳng qua là trời đất bên ngoài quá sức tưởng tượng đối

với nàng, làm nàng có chút không thể chịu được mà thôi.

Tưởng thị thấy nàng động tâm, li ền tiếp tục nói: " nam nhân nhà muội có tay ngh ề tốt như vậy, nên kiến công lập nghiệp. Chỉ ở trong thôn nhỏ làm chút dao cuốc thật sự là làm cho nhân tài mà không được trọng dụng. Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Vương gia rất coi trọng hắn, li ền phải nhân cơ hội này mà làm thật tốt, để cho mấy đứa nhỏ trong nhà có tương lai tốt. Nếu chọc giận Vương gia, đem người bắt lại, buộc làm việc, cũng không còn cách nào khác đúng không? Vậy là thành rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, muội từ từ nghĩ đi."

Tưởng thị đi r 'à, Tiểu Đào suy nghĩ thật lâu, thẳng đến buổi tối ăn cơm xong, nằm trong chăn, nàng mới hỏi hắn: " chàng nói thật với ta, chàng có phải rất vui khi đánh binh khí?"

Hoắc Tr`âm đưa tay ôm lấy nương tử, hôn lên má nàng một cái: " yên tâm đi Tiểu Đào, nàng muốn v ềnhà, chúng ta li ền v ềnhà, ta nghe nàng."

" không phải ta muốn như thế nào mà là chàng, chàng trong lòng nghĩ như thế nào." Tiểu Đào nghiệm túc hỏi.

" ta..." Hoắc Tr`âm nắm bàn tay nhỏ của nàng, ngập ngừng nói: " ta có một chút suy nghĩ là thích, nhưng cũng không quá mức mãnh liệt, v`ê nhà cũng tốt, ta cũng thích v`ênhà."

Tiểu Đào cắn môi, lấy hết can đảm ngước mắt nhìn hắn: " thật ra, ta không sợ cùng mấy phu nhân đó qua lại, ta là sợ....sợ chàng về sau phát đạt rồi, liền muốn nạp thiếp, vứt bỏ ta cùng a Huyên."

Hoắc Tr`àm sửng sốt, ngơ ngác nhìn người trong longg mình, giống như không thể tin được những gì mình vừa nghe được. qua một lát sau, mới phục h`ài lại tinh th`àn, lại có chút bu `àn bu `àn nói: " Tiểu Đào, nàng sao lại có thể nghĩ ta như vậy, ta sao lại không c`àn nàng với a Huyên, ta từ trước tới bây giờ cũng không có suy nghĩ nạp thiếp, ta nếu làm ra chuyện như vậy, thì sẽ bị thiên lôi đánh...."

Tiểu Đào sợ hãi vội vàng đưa tay che miệng hắn lại: "không được nói bừa, cho dù chàng thay lòng đổi dạ ta cũng vẫn hy vọng chàng sống tốt."

Hoắc Tr`âm mắt đỏ lên, c`âm lấy tay nhỏ nắm chặt lại, ôn nhu nói: " Tiểu Đào, ta thật lòng thương nàng, cả đời này cũng sẽ không thay đổi."

Tiểu Đào cũng sắp khóc, giọng cũng run run: " ta có phải rất hẹp hòi hay không, làm chàng thất vọng r 'à."

" không phải, ta biết, nàng là để ý ta mới như vậy." Hoắc Tr ầm ôm chặt nàng.

Tiểu Đào dựa đ`âu vào vao hắn, bu 'ân bu 'ân nói: " chàng nếu thực sự thích chế tạo binh khí cho vương gia, vậy thì ở lại đi, chúng ta ở đây mấy năm r 'âi v ềnhà cũng được."

Hoắc Tr`âm suy nghĩ, nhẹ giọng nói: " đi một bước xem một bước đi, cũng phải nhìn xem Vương gia có ý gì, nhưng dù sao ta cũng là có ý muốn v`ênhà."

Hai người ôm nhau ngủ, một đêm an ổn, ngày hôm sau, Hoắc Tr`âm như cũ đến xưởng rèn binh khí làm việc. Tiểu Đào mang theo a Huyên đi ra sân viện chơi, bỗng nhiên có tiểu nha hoàn bên người Tưởng thị chạy tới báo tin: " Hoắc phu nhân, ở cửa lớn có hai người tới, nói là muội muội cùng muội phu của phu nhân, timg ngài có việc gấp. Tất cả mọi người đ`âu không biết họ, không thể đưa họ đi vào, ngài ra nhận bọn họ một chút."

Tiểu Liễu tới? Nhà muội ấy còn có Thạch Đ`âu mới hơn một tháng tuổi, chạy thật xa tới đây làm gì?

Tiểu Đào dắt a Huyên đi hương cửa lớn của Vương phủ, từ xa li ền thấy Tiểu Liễu ôm Tiểu Thạch Đ ầu đang nôn nóng ở của xoay quanh, thấy tỷ tỷ ra tới, nàng li ền chạy nhanh tới.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 95

" tỷ, cứu mạng, tỷ...." Tiểu Liễu chạy nhanh tới trước mặt Tiểu Đào.

Tiểu Đào vừa nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của muội muội, hoảng sợ, vội vàng hỏi: " làm sao vậy?"

" tỷ, Thạch Đ`àu bị bệnh, đại phu nói có thể là sốt rét, nhưng nó còn quá nhỏ, không thể dùng thuốc được. Trấn trên có mấy đứa trẻ bị bệnh này, nhi tử nhà Đỗ Bảo Trụ chết r`ài, tỷ...." Tiểu Liễu vừa nói, vừa rơi nước mắt như mưa.

" vậy chúng ta nhanh đi tìm đại phu đi." Tiểu Đào cúi đ`àu nhìn Tiểu Thạch đàu, sợ tới mức tâm can loạn run, sắc mặt ửng h`ông, mí mắt không có sức mở ra, thỉnh thoảng mấp máy run run rẩy sau đó lại nhắm, tình huống rất nguy cấp.

Tr ần Mẫn Đạt cũng chạy vội tới, thấy Tiểu Liễu khóc không nói được nữa, li ền vội vàng nói tiếp: " chúng ta tới thành tìm đại phu giỏi nhất, ông ta nói không dám dùng thuốc hay thi châm với đứa bé nhỏ như vậy, người có thể cứu được nó chỉ có người được gọi là Cảnh th ần y, nhưng Cảnh th ần y lại là đại phu của Triệu Vương, ở đây căn bản không thấy được người, chúng ta mới lên đường chạy tới Hàm Đan."

Tiểu Đào trong lòng nôn nóng cực kỳ, chính là muốn đi gặp Triệu vương nhưng nàng lại không biết nên phải làm như thế nào: " chính là, ta tới đây đã mấy ngày cũng không thấy được Triệu vương, cũng không biết ngài ấy có thể đ`ông ý hay không?"

Tr`àn Mẫn Đạt đã vội đến không chịu được, li `àn quỳ xuống đất: " tỷ, ta c`àu xin tỷ, hiện tại không còn cách nào nữa. tỷ đến c`àu xin Vương gia đi, tỷ nếu mặc kê Tiểu Thạch Đ`àu không chống đỡ được nữa."

Tiểu Đào vội kéo hắn lên: " ngươi làm gì vậy, ta sao lại có thể mặc kệ đây? Ta là suy nghĩ, nên làm như thế nào...tìm Vương gia như thế nào ta cũng không biết."

Tiểu Đào vội đến mức m'ô hôi đ'ày đ'àu, tay cũng run lên, đột nhiên có chủ ý: " hai người đi theo ta, chúng ta đi tìm Cố Tam tẩu, nàng nhất định có thể biết được cách tìm được Vương gia."

Tất cả đ'êu vội vàng chạy vào trong nhà Cố trưởng sử, đem tình huống nói ra, Tưởng thị nhìn đứa bé, cũng sốt ruột nói: "Vương gia hiện tại không có trong phủ, th'ân y kia lại được chỉ định chỉ xem bệnh cho Vương gia đi nói cũng không được, c'ân thiết chỉ có Vương phi mới nói được."

Tiểu Đào đối với Vương phi cao cao tại thượng luôn luôn sợ hãi, cho nên mấy ngày nay luôn ở trong viện của mình, sợ gặp phải quý nhân khiến bản thân thất lễ trước mặt họ.

Nhưng hiện tại vì Tiểu Thạch Đ`âu đang bệnh, nàng phải làm được bằng bất cứ giá nào. lập tức đưa Tiểu Thạch Đ`âu cho Hiểu Tình chăm sóc, đi theo Tưởng thị tới hậu viện.

Khách tới Vương phủ đ`âu được sắp xếp ở ti ần viện Vương phủ, l`ân đ`âu tiên Tiểu Đào đi tới hậu viện, không rành thưởng thức những căn phòng xa hoa tráng lệ hay kì hoa dị thảo đang khoe sắc trong viện, trong lòng giống như lửa đốt mà đi nhanh theo. Ai ngờ, vừa tới nơi ở của Vương phi, lại được biết là Vương phi vừa đi ra ngoài, đi ra ngoài thành tới chùa Đại Giác dâng hương.

Nước mắt Tiểu Đào li ền rơi xuống, gắt gao lôi kéo tay Tưởng thi: "vậy phải làm sao bây giờ? Thạch đ ầu đã ngất xỉu r ầi, chờ không được nữa."

Tưởng thị trấn định hơn nàng rất nhi ều, vỗ tay Tiểu Đào an ủi: "đừng nóng, sẽ có biện pháp, như vậy đi, ta đưa muội đi tìm nam nhân nhà muội, để hắn đi c ầu Vương gia, so với chúng ta đi c ầu Vương phi vẫn tốt hơn."

Tiểu Đào vội vàng gật đ`ài: "được, được, đi nhanh đi."

Ngay lập tức, Tưởng thị tìm được một gã sai vặt trong xưởng binh khí, để hắn dẫn đường đi tìm Hoắc Tr`âm. Cũng may đường không quá xa, đi hai con phố li `ân đến nơi.

Đại viện rộng rãi to lớn, đủ kiểu dáng binh khí trưng bày trên giá, giữa sân tập luyện đang có hai người đang luận võ, một người dùng đao một người dùng thương.

Tiểu Đào chỉ nhìn lướt qua, li ần đi theo gã sai vặt đi từ phía chân tường tới trong phòng. Nơi này bình thường đầu là một đám tráng hán, chưa nhìn thấy nhi ầu nữ nhân, đột nhiên xuất hiện một tiểu nương tử xinh đẹp như hoa, bọn họ đầu tò mò mà nhìn tới.

"hoắc thợ rèn, Hoắc phu nhân tới tìm ngài." Gã sai vặt trong đám người không nhìn thấy được Hoắc Tr`âm, lớn tiếng hô lên. Giang Lâm ở g`ân cửa nhanh chân chạy tới: "đây là sư nương sao, thật xinh đẹp, khó trách sư phụ vẫn luôn giấu đi..."

Mã Lục cũng chạy như bay đến, nhìn th`ân sắc trên mặt Tiểu Đào không đúng lắm, li ền chọc chọc Giang Lâm, không để hắn nói thêm: " sư nương, có chuyện gì sao? có cái gì c`ân làm người cứ dặn dò."

Hoắc Tr`âm đang làm việc nghe có người tới gọi, li ền đi ra: " Tiểu Đào, sao muội lại ở đây."

" chàng mau đi tìm Vương gia xin cứu mạng đu, Tiểu Liễu cùng Tr`ân Mẫn Đạt mang theo Tiểu Thạch Đ`âu tới, đại phu chẩn ra bệnh sốt rét, sốt đến mức hôn mê r`à, nếu chậm trễ li ền mất mạng. Hài tử nhà Đỗ Bảo Trụ đã chết r`à, chỉ có đại phu bên người Vương gia – Tất th`ân y mới có thể cứu được thôi, chàng mau đi tìm Vương gia đi."

Tiểu Đào nói được một nửa liền khóc, bộ dạng hoa lê dưới mưa làm người đặc biệt đau lòng. Hoắc Trần sửng sốt, không nghĩ tới sẽ có chuyện này xảy ra, hắn rất nhanh liền phục hồi tinh thần: "đừng khóc, chúng ta đi cầu Vương gia."

Hai người trong sân đang luận võ với nhau thì dừng lại, giống như là nghe thấy được động tĩnh không bình thường, nhưng lại không nghe được rõ họ đang nói những gì. Triệu vương rất hài lòng với cây đao này, thấy tiểu nương tử nhà thợ rèn mặt đầy nước mắt, không nhịn được nhíu mày.

Hoắc Tr`âm nắm tay Tiểu Đào đi tới: "Vương gia, c`âu xin ngài cứu mạng."

Hắn vội vàng quỳ xuống trên đất, Tiểu Đào hai mắt đẫm lệ nhìn qua, phát hiện ra là Triệu vương cùng Cố trưởng sử đang luận võ trên sân, vội vàng quỳ xuống nói: "Vương gia, đứa nhỏ của muội muội bị bệnh sốt rét, đã có triệu chứng co giật, chỉ có Tất th`ân y mới có thể cứu được, c`âu ngài khai ân cứu lấy đứa nhỏ."

Triệu vương lúc này mày mới thôi nhíu lại, phân phó nói: "Thừa Trăn, ngươi tự mình đi làm đi, để cho Tất Cảnh lập tức tới xem bệnh cho đứa bé kia, nếu c`ân thuốc tốt li ền tới lấy trong kho của vương phủ. Tìm không có, c`ân dùng bao nhiều ti ền cũng nhanh đi mua, c`ân phải chữa nhanh cho đứa bé ấy."

Tiểu Đào nghe thấy vậy li ền sợ hãi, nàng lúc này mới hiểu được trong lòng trượng phu có bao nhiều cảm kích đối với Triệu vương. Khó trách họ đều nói muốn được làm việc cho Triệu Vương, ngày thường cũng không cảm thấy có gì, hiện tại mới hiểu được, Vương gia thật sự là một người đối xử với cấp dưới rất tốt.

Hai người ngàn ân vạn tạ, Triệu vương xua xua tay để cho bọn họ đứng lên: " mau đứng lên, mạng người quan trọng."

Cố Thừa Trăn đưa bọn họ trở lại Vương phủ, còn chưa tiến vào sân, đã nghe thấy tiếng Tiểu Liễu khóc: " thạch đ`âu, con mau tỉnh, con mau tỉnh lại...."

Tiểu Đào chạy như bay vào trong, li ền thấy được Tr ền Mẫn Đạt cùng Tiểu Liễu đang ôm thạch đ ều sắc mặt đã tái nhợt, đứa bé kia mắt cũng không mở ra nổi nữa.

"Tiểu Liễu, nhanh lên, Vương gia đã đ ồng ý r ời."

hai người kia nhìn lại đây, cũng không rảnh mà lau đi nước mắt trên mặt, ôm đứa bé chạy ra ngoài. Tới phía Đông Vương phủ tới một sân viện yên tĩnh, tìm được th`ân y Tất Cảnh râu tóc bạc trắng. Ông xem bệnh cần thận cho Thạch đ`âu, sau đó lại vội vàng đi lấy hộp châm tới, thi châm lên mấy huyệt trên người.

Tiểu Liễu khẩn trương nhìn lại, vốn là một cô nương đanh đá lợi hại, hiện tại mặt mũi đ'ây nỗi sợ hãi, đôi tay không nhịn được mà run lên, môi cũng cắn chặt tới mức tứa máu.

" oa...." thạch đ`ài miệng nhỏ há ra khóc lên.

" thạch đ`àu." Tiểu Liễu chân m`èm nhũn, quỳ gối trước giường.

Tiểu Đào vội vàng đi tới đỡ lên, hỏi: "Tất th`ân y, như thế nào ạ?"

Tất Cảnh rút châm ra, chậm rãi nói: "không có việc gì, sẽ không chết được, nhưng đứa bé nhỏ như vậy không thể dùng được thuốc. nương của đứa bé phải uống thuốc, để nó gián tiếp hấp thu qua sữa. nhưng thân thể của nương nó không có bệnh, lại phải uống thuốc, đối với thân thể sẽ không tốt."

Tiểu Liễu li `àu mạng gật đ `àu: " ta có thể, không thành vấn đ `è, th `àn y, để ta uống đi, ta chết cũng được, chỉ c `àn con ta sống là được."

Tr`ân Mẫn Đạt nắm chặt hai bàn tay lại nước mắt cứ thế rơi xuống, nương tử con trai là vị trí m`ân mại nhất trong lòng hắn, hắn tình nguyện nhận hết đau khổ này vào người, nhưng giờ phút này, hắn lại bất lực.

Tất Cảnh nhìn thấy đôi phu thê trẻ tuổi, vuốt râu nói: " các ngươi đừng gọi ta là th`ân y, ta chỉ là lớn tuổi chút, kinh nghiệm xem bệnh nhi ều hơn mà thôi. Càng là đứa nhỏ ít tuổi, càng c`ân dùng thuốc tốt, giá có chút cao, không biết...."

Cố Thừa Trăn vội vàng nói: "Vương gia đã phân phó, dùng thuốc tốt nhất trong kho, nếu không có trong kho đi ra ngoài mua v ề, dùng bao nhiều ti ền cũng đ ều phải mua v ề cứu đứa bé này."

Tất Cảnh gật đ`âi: "được, đã như vậy, ta kê đơn thuốc,để dược đ`ông đi lấy thuốc. đứa bé này không thể ngày nào cũng thi châm nhưng ấn huyệt thì phải làm, hai phu thê người nên học, ngày thường ấn nhi ều cho nó một chút, miễn cho v ềsau lưu lại di chứng không tốt."

Tr`àn Mẫn Đạt rốt cuộc phát hiện ra chuyện mình có thể làm, vội vàng nói: " ta học, đại phu, ta biết chữ, có thể xem sách, ngài đưa cho ta nhìn qua sơ đ`ô huyệt vị trên cơ thể người đi, ta nhất định sẽ trong thời gian ngắn nhất học được."

Lập tức, Tất Cảnh ấn lên mấy huyệt vị trên người Tiểu Thạch Đ`àu, nói cho Tr`àn Mẫn Đạt cứ cách hai canh giờ lại tới xoa cho thẳng bé hai l`àn, ngày mai lại ôm tới đây, xem tình huống lại đổi huyệt vị.

Tr`àn Mẫn Đạt nghiêm túc ghi nhớ ttrong đ`âu, lại mượn ở chỗ Tất Cảnh một quyển sách v`ê huyệt vị v`ê xem, mọi người ngàn ân vạn ta, v`ê tới sân của nhà Hoắc Tr`âm.

Một nhà Tiểu Liễu vào ở bên Đông sương phòng, mấy ngày hôm trước đã dọn qua một l'ân, trong phòng sạch sẽ ngăn lắp. Tiểu Đào lại đem bàn ghế lau sạch một l'ân nữa, ôm đệm chăn mới tinh tới, lại đi tới phòng bếp nấu cơm.

Hoắc Tr`àn cùng trẫn mẫn đạt, a Huyên ở nhà chính ăn cơm, Tiểu Liễu ở đông sương phòng cho Tiểu Thạch Đ`àu bú sữa, Tiểu Đào li `ên bưng đ`ô ăn tới.

" Tiểu Liễu, muội cũng ăn chút đi, nhìn miệng muội xem đã nổi bọt nước lên r 'ài, muôi nếu là ngã bênh, Tiểu Thạch Đ 'àu l'ên không khỏi được bênh."

Tiểu Đào nhìn muội muội, trong mắt đ'àu là đau lòng.

" tỷ, tỷ không biết, ngày hôm qua sữa nó cũng không chịu ăn, muội sợ muốn chết, hôm nay cuối cùng cũng chịu ăn sữa r ồi, tâm của muội....bây giờ mới có thể rơi xuống r ồi." Tiểu Liễu mặt mũi ti ều tụy nhìn con trai trong lòng cái miệng bé xíu động động,nhìn thấy thôi cũng thấy vui mừng.

Tiểu Thạch Đ`ài thân thể đang rất yếu, ăn một chút li ền ngủ, Tiểu Liễu đặt thẳng bé xuống giường, đi đến bên cạnh bàn ăn cơm: " l`àn này thật sự ít nhi ều đã nhờ có tỷ phu, bọn muội thật sự không biết phải cảm tạ như thế nào mới tốt. Bằng không, thẳng bé thật có thể sẽ giống như con trai nhà Đỗ Bảo Trụ."

Tiểu Đào c`âm đũa cùng muội muội ăn: " cát nhân sẽ có thiên tướng, thạch đ`âu khỏe mạnh sẽ tốt thôi, Tất th`ân y cũng nói là không có việc gì, muội yên tâm đi. Ta và tỷ phu của muội cũng không phải người ngoài. Muốn nói tạ ơn thì thật ra là nên nói với Vương gia, ngài ấy không chút nào do dự li ền đ`ông ý cứu người r ồi, còn nói phải dùng thuốc tốt nhất cứu thach đ`âu."

Tiểu Liễu thở dài, hung hăng cắn một miếng bánh màn th ài: " tỷ, muội nghĩ kỹ r ài, sẽ không v ề lại Đại Doanh trấn nữa, sẽ ở đây làm buôn bán. ở trong thôn nhẹ nhàng yên bình, nhưng là khi có chuyện gì c àn giúp đỡ, thật sự là không thể c ài được. giống như hôm nay có thể gặp được Vương gia dễ dàng như vậy là do tỷ phu có biết ngài ấy, nếu không cho dù chúng ta có ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, không có t àng quan hệ này có lẽ cũng chỉ là tay trắng mà v ề thôi, căn bản là mặt cũng không thể nhìn thấy được. làm người, là phải nỗ lực phấn đấu, như vậy mới có thể có được những mối quan hệ tốt, lúc nguy nan mới có thể không đến mức cùng đường."

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 96

Muội muội có thể nói ra được những lời như vậy, Tiểu Đào cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, từ nhỏ Tiểu Liễu đã có tính cách tranh cường háo thắng. lớn như vậy, Tiểu Đào lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Liễu lộ ra vẻ mặt hoang mang lo sợ đến vậy.

Đã trải qua một phen gian nan tìm th`ây hỏi thuốc, Tiểu Liễu muốn ở lại Hàm Đan cũng là hợp tình hợp lí.

" vậy muội muốn buôn bán cái gì?" Tiểu Đào ôn nhu hỏi.

" tạm thời còn chưa có ý tưởng gì, hơn nữa, Thạch Đ ầu còn nhỏ, như thế nào cũng phải qua mấy tháng nữa mới có thể làm được. vừa vặn trong thời gian này, đi dạo trên đường lớn, xem xét tình huống như thế nào, miễn cho lúc đó tùy tiện xuống tay, lại kiếm không được ti ền, ngược lại lỗ không bù được." Tiểu Liễu há miệng to ăn cơm, hai ngày trước con trai ốm bệnh sốt ruột, nàng cái gì cũng không ăn được, hiện tại Tất th ần y nói mạng thẳng bé sẽ không sao, trong lòng cũng yên tâm hơn, nàng mới cảm thấy bản thân đã đói tới mức da bụng đã dính vào lưng r ồi.

Tiểu Đào vừa ăn vừa chậm rãi nói: " ta có ý này, không bằng chúng ta cùng nhau mở một cửa tiệm chuyên làm đ'ô cho mấy đứa nhỏ đi. Giống như ta vậy tiêu cho bản thân thì có thể tiếc không mua, nhưng là chỉ c'ân a Huyên thích cái gì, ta đ'àu có thể mua được cho con bé. Buôn bán những thứ này, cũng là chỉ gặp với hài tử, nữ nhân không c'ân phải đối phó với những đại gia khó h'àu hạ, tương đối thích hợp với chúng ta."

Tiểu Liễu vừa nghe, buông đũa, nghiêm túc ngẩng đ`ài lên: "được, tỷ, địa phương sống không giống nhau ý tưởng của tỷ ngày càng nhi ài hơn r ài, muội cảm thấy ý tưởng này khá tốt, muội trước kia không có suy nghĩ gì v ề phương diện này, hiện tại có Thạch Đ`ài, cũng cảm thấy là như vậy,

bao nhiều ti`ên cho nó cũng bỏ ra được. được, chúng ta sẽ đi theo hướng như vây, chuyên làm đ`ôvât cho hài tử."

Tiểu Đào được muội muội khen ngời, cười cười: " ta nào có khác với trước đâu, chỉ là mấy ngày hôm trước mang a Huyên đi dạo trên phố gặp được thư sinh chuyên vẽ tranh. Nói là vẽ cho ta một bức, sau này mang ra nhìn có thể nhìn được dáng vẻ của tuổi trẻ. Vốn dĩ là ta cũng muốn nhưng khi hỏi giá một bức bao nhiều ti ền, thư sinh kia nói một bức 50 văn ti ền, ta thấy rất đắt không muốn nữa. thư sinh kia lại nói, vậy vẽ cho hài tử một bức đi, đứa nhỏ lớn rất nhanh, v ề sau trưởng thành có thể nhìn tranh mà nhớ đến bộ dáng lúc nhỏ của đứa bé, ta vừa nghe li ền không nhịn được nữa cũng không quan tâm bao nhiều ti ền nữa để cho hắn vẽ cho a Huyên một bức."

Tiểu Liễu uống một ngụm chè táo đỏ ngân nhĩ (nấm tuyết), liên tục gật đ`àu: " muội cũng muốn, muội cũng muốn, tỷ nói thư sinh kia ở đâu? Muội cũng muốn hắn vẽ cho Thạch Đ`àu một bức, v`ề sau, mỗi năm cũng đ`àu sẽ vẽ một bức. đến lúc già r`à, nhìn mấy bức này, nhớ lại hình ảnh con còn nhỏ, thật tốt."

Tiểu Đào được cổ vũ, li ền liên tục nói: " chúng ta có thể bán ít dải hoa cho các bé gái, ta có khi muốn tìm mua cho a Huyên dải hoa đẹp buộc cho a Huyên cũng không có, đ ều phải tự làm, lại không quá đẹp. Nếu chúng ta đi học làm, lại tự mình thêm ý tưởng, hẳn là có thể làm r ra không ít đ ồ vật xinh đẹp đâu, còn có qu ền áo cho hài tử, đ ồ ăn vặt, nếu không chúng ta đặt tên là " hài nhi quán" đi thế nào?"

Tiểu Liễu nghiêm túc suy nghĩ, nói: "được thì cũng được, có thể làm người ta biết được quán chúng ta là chuyên bán đồ cho hài tử. Nhưng là, tên là "hài nhi quán" quá chung chung không có chiêu bài của cửa hàng, về sau, có người nhìn thấy chúng ta kiếm tiền cũng mở một hàng đặt tên là "hài nhi quán" thì sao. không bằng như vậy đi, liền dùng tên của tỷ đi, tỷ xem tên này rất tốt, Tiểu Đào, mỗi ngày đều ngọt ngào, tên muội thì không được, cảm thấy giống như cành liễu rủ xuống vậy, liền thấy rất khổ. Đã vậy chúng ta gọi là "Mật Đào Quán" như thế nào?"

Hai tỷ muội ăn cơm, vừa nghiên cứu phải buôn bán như thế nào, tâm tình li ền đặc biệt tốt, cơm nước xong, Tiểu Liễu muốn giúp đỡ tỷ tỷ rửa chén, thu dọn bàn ăn, Tiểu Đào không cho: " muội vất vả mấy ngày, cũng mệt mỏi r ầ. Đi nghỉ một lát đi, ta đi nấu n ầi nước nóng, lát nữa muội đi tắm rửa đi, sau đó lên giường ngủ một giấc."

Hai tỷ muội tình cảm tốt, Tiểu Liễu cũng không khách khí với tỷ tỷ, đi đến mép giường ng à xuống, vui mừng nhìn Thạch Đ àu. Tiểu Đào bưng chén đũa ra ngoài, trong phòng li àn an tĩnh.

Tiểu Liễu lẳng lặng nhìn khuôn mặt ửng h 'ông của con trai, tuy là sắc mặt vẫn còn chưa bình thường, nhưng cô thể đã không còn run rẩy, an tĩnh ngủ say, so với ngày hôm qua đã tốt hơn rất nhi 'êu.

"con trai, con yên tâm, nương sẽ cố gắng kiếm thật nhi ầu ti ần. Sẽ không để con phải cùng đường như ngày hôm nay, con cũng sẽ phải nỗ lực, sống thật khỏe mạnh, bệnh tật đ ầu quăng hết đi." Tiểu Liễu ánh mắt tràn đ ầy yêu thương với con trai. Thời điểm thành thân, nàng cũng không cảm thấy bản thân có thay đổi gì v ề tính cách, mà khi xảy ra sự cố này, làm nàng bỗng nhiên cảm thấy bản thân đã trưởng thành hơn.

Tiểu Đào đi vào phòng bếp, lại phát hiện ra Tr ần Mẫn Đạt đang ng ầi nhóm bếp, trong tay c ầm một quyển sách, không nhịn được mà sửng sốt.

"tỷ, tỷ phu mang theo a Huyên đi ra ngoài chơi, ta đun một n à nước ấm, để Tiểu Liễu tắm rửa đi ngủ sớm một chút, hai ngày nay, nàng chắc đã mệt mỏi muốn chết r à." Tr àn Mẫn Đạt nói.

Muội phu biết đau lòng cho muội muội, Tiểu Đào tất nhiên rất vui mừn, c`âm chén đũa bỏ vào b`ân gỗ, tới bếp thay hắn nhóm lửa: " để ta làm đi, mấy ngày nay chắc chắn cũng rất mệt đi, hai người đi tắm rửa thay đ`ôr ãi đi nghỉ sớm đi."

" không có việc gì, ta là nam nhân chút mệt mỏi này không tính là cái gì. Chủ yếu là lo Tiểu Liễu vất vả, nàng còn nhỏ tuổi, lại sinh một hài tử béo như vậy, vừa mới ở cữ xong không lâu, đứa nhỏ lại sinh bệnh nặng, giống như đang làm tội nàng vậy. Ta cũng thật là vô dụng không giúp được gì,

vẫn là may mắn nhờ có tỷ phu cùng tỷ tỷ mới cứu được mạng của Thạch Đ`âu nhà ta....."

Tiểu Đào thấy trong mắt hắn lấp lánh ánh nước, cũng không đành lòng để hắn nói tiếp: " đừng nói nữa, chúng ta đ'ều là người một nhà, vốn dĩ là nên giúp đỡ cho nhau không phải sao, ta tới nhóm lửa, đệ mau đi nghỉ ngơi đi."

Tiểu Đào đưa tay c`âm lấy que cời lửa trong tay hắn, lại không lấy ra được. Tr`ân Mẫn Đạt kiên trì phải đun nước ấm cho nương tử, Tiểu Đào cũng không tranh với hắn nữa, chỉ đem chén đũa đi rửa sạch r`ãi sau đó đi ra ngoài tìm trượng phu cùng con gái. Nói bọn họ chốt cửa lại, đi tắm rửa người trước đi.

Tắm xong, Tiểu Liễu cảm thấy trên người nhẹ nhàng hơn không ít, chui vào chăn li ền ngủ, nàng thật sự quá mệt mỏi.

Nừa đêm tỉnh dậy đi ngoài, phát hiện ta nến trong phòng còn sáng, Trần Mẫn Đạt đang ấn huyệt cho con trai, đồ trên người vẫn mặc như cũ, không giống như là vừa mới tỉnh ngủ.

" chàng ngủ một lát đi, mấy ngày nay đ`âu mệt muốn chết r`ã, còn chịu được sao?"

Tiểu Liễu nhìn trượng phu bộ dạng ti ều tụy, cũng rất đau lòng, hắn mấy ngày nay đ ều không cạo râu, khuôn mặt xạnh đen, nhìn qua thư sinh trắng nõn trước đây đã thành thục tr ần ổn hơn không ít, đã không còn th ần thái phi dương, bộ dáng cười đùa tùy ý như trước nữa.

" không có việc gì, còn chịu được, nàng yên tâm đi, ta đã xem qua ấn huyệt ổn lắm, lát nữa sẽ đi ngủ ngay." Tr`ân Mẫn Đạt đôi mắt đ`âu là tia máu.

Tiểu Liễu từ bên phòng cách vách trở lại, phát hiện ra hắn đã ấn huyệt cho Thạch Đ`àu xong, lại c'àm sách thuốc trong tay, ng 'ài bên bàn bát tiên xem sơ đ`ôhuyệt vị trên sách.

"đừng xem nữa, mau đi ngủ đi, nếu chàng bệnh, ta cùng Thạch Đ àu làm sao bây giờ?" Tiểu Liễu đoạt lại sách, ném sang một bên, thổi nến, kéo trẫn mẫn đạt lên giường nằm nghỉ.vốn dĩ Tr àn Mẫn Đạt muốn nhìn mấy huyệt vị xong r ài sẽ đi ngủ, nhưng nương tử đau lòng cho hắn, không để hắn thức đêm, hắn cũng li àn nghe theo.

Sáng hôm sau, Tiểu Liễu tỉnh lại phát hiện ra hắn đã ng từ phía trước cửa số đọc sách, có lẽ sợ ánh sáng ảnh hưởng đến hai người nghỉ ngơi, hắn cũng không có đốt nến lên, mà ng từ cạnh cửa số dựa vào ánh sáng bên ngoài mà đọc.

Bởi vì ánh sáng không quá sáng, hắn vì muốn nhìn rõ sách mà phải nhìn rất gần, cả mặt sắp dán lên sách rồi. trong phòng ánh sáng rất mờ, Tiểu Liễu không thấy được tơ máu trong mắt hắn, lại có thể cảm nhận được sự mệt mỏi trên người hắn, liền nói: "lúc trước thời điểm chàng ở trong thành đọc sách, nếu có sự chăm chỉ như này, sợ rằng chắc đã sớm thi đỗ Trạng Nguyên rồi."

Tr`an Mẫn Đạt thấy nương tử đã tỉnh, quay đ`ài ra, hướng nàng mỉm cười: " ngủ ngon không? ta không có việc gì, không c`àn lo lắng cho ta, đêm qua ngủ 1 canh giờ là đủ r`ài, đêm nay ta thức, đã nhớ được hết các huyệt trên cơ thể người r`ài, trước kia thật sự là không biết thì ra ta có trí nhớ tốt đến như vậy."

" thật ra chàng vốn dĩ rất thông minh, trước kia là không có áp lực cuộc sống, mới không dụng công đi đọc sách. Hiện tại có con r 'ã', có phải muốn quay lại ngh 'ècũ đúng không?"

Tr`àn Mẫn Đạt cười khổ: " cái gì mà quay lại ngh'è cũ? Ta hiện tại chỉ muốn xem sách thuốc này nhìn qua, con chúng ta còn nhỏ như vậy lại bị bệnh nặng, ai biết được có thể hoàn hảo như trước không? Sợ nó bệnh gì, Tất th`àn y là ngại mặt mũi của Vương gia mới xem bệnh cho chúng ta. Chính là, Thạch Đ`ài bệnh không còn quá nghiêm trong, nhân gia sẽ lại xem bệnh cho Thạch Đ`ài sao? nhân mấy ngày này, ta nhanh chút nhìn qua sách thuốc, có cái gì không hiểu chạy đi hỏi, tranh thủ đem bản thân thành nửa đại phu."

Hai mắt Tiểu Liễu sáng ngời: " ta nghe nói, người đọc sách con đường tốt nhất chính là làm quan, hoặc là học y làm đại phu, hay đi làm tiên sinh dạy học, tiên sinh phòng thu chi, hộ tịch. Thừa dịp hiện tại, bên cạnh Tất th`ân y, không bằng chàng học y đi, tương lai, làm đại phu cũng được nha, có thể xem bệnh cho người nhà, cũng có thể cứu những đứa trẻ khác, thật là tốt."

Tr`àn Mẫn Đạt yên lặng suy nghĩ, gật đ`àu nói: "được, ta li`ên làm như vậy đi, đã có cơ hội nhìn thấy th`àn y, cũng là duyên phận đã định. Có lẽ đời ta nên đi làm đại phu, vậy trước tiên phải da mặt dày đi theo nhân gia học y đi, có thể thì càng tốt, nếu không thể, v`ê sau ta lại đi bái sư khác học ngh`ê."

" oa....." tiếng khóc vang lên,là Thạch Đ ầu tỉnh lại, Tiểu Liễu mở tã, lại nhanh nhẹn thay đổi tã lót khác, sau đó cho con ăn: " chàng nhìn, tiếng khóc cũng to hơn r ầ, to hơn hôm qua rất nhi ầu, sáng hôm qua khóc cũng khóc không ra."

Tr`àn Mẫn Đạt vui mừng nhìn lại đây, nhân lúc con trai đang ngoan ngoãn ăn sữa, tiếp tục ấn huyệt mát xa: "đúng vậy, th`àn y chính là th`àn y, y thuật thật là cao, tính tình cũng tốt, cũng không có xem thường chúng ta. Nhìn tuổi tác của ông ấy, giống như là 80 tuổi r`à, chỉ xem bệnh cho Vương gia, cũng không phải coi thường người khác mà không xem bệnh, mà là tuổi tác đã quá lớn, chiếu cố không được quá nhi àu người."

Tiểu Liễu nhìn con trai ăn thật hăng hái, trong lòng lại càng vui sướng, cười nói: " ta cùng tỷ tỷ đã thương lượng, chúng ta muốn mở một cửa hàng, gọi là " Mật Đào Quán", chuyên bán đồcho hài tử. Không dám nói có thể kiếm được tiền nhiều, nhưng ít nhất vẫn là tốt hơn so với bán đường táo, xâu quả."

" được, nương tử của ta thật có năng lực, tay trong tay ngoài, có thể sinh nhi tử, lại có thể kiếm ti ền nuôi con."

Tiểu Liễu cười đẩy hắn: " chàng lại nói bừa, nữ nhân nhà ai mà không sinh con. chúng ta đã nói, ta không tính toán trở lại Đại Doanh trấn, ở lại đây làm buôn bán, người ở đây nhi ều,m cũng có ti ền, so với ở thôn kiếm

ti ền tốt hơn, v ề sau có thể mua được nhà chúng ta đón cha nương tới đây ở có thể tẫn hiểu với hai người."

" vâng, vâng, là nương tử có bản lĩnh, chúng ta định như vậy đi, đ`âu theo nàng, nàng thấy tốt thấy thoải mái li ền làm, chúng ta li ền ở đây sống. Không thoải mái, chúng ta cùng lắm thì v ề quê bán thịt, sợ cái gì, đúng không?"

Tiểu Liễu hiểu ý cười, tâm tình rất thoải mái, trượng phu tuy rằng không có bản lĩnh lớn, nhưng đối xử với nàng rất tốt, như vậy đã không t à.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 97

Ăn xong cơm sáng, Hoắc Tr`âm lại đến nơi làm binh khí, Tiểu Đào dắt a Huyên, mang theo muội muội, muội phu đến tìm Tất th`ân y. Tình trạng của Thạch Đ`âu hôm nay đã chuyển biến tốt hơn nhi ầu, tuy sắc mặt vẫn đỏ bừng, nhưng đã có thể mở mắt nhìn người khác, cũng không còn run rẩy người nữa.

Tất Cảnh cẩn thận kiểm tra, liên tục gật đ`âu: "khôi phục không t`â, xem ra là đúng theo canh giờ nghiêm túc bấm huyệt cho thẳng bé. Lão phu ghét nhất là cha nương không có trách nhiệm với con cái, các người cũng coi như không sợ vất vả. Nhìn xem tiến triển tốt như vậy, chỉ c`ân 7 ngày là có thể tốt r`â. Ta đem phương thuốc sửa lại, bấm huyệt cũng thêm mấy huyệt nữa."

Tất Cảnh đặt ngón tay lên trên bụng, cách rốn bốn thốn. Tr`àn Mẫn Đạt nghiêm túc nhìn, nhẹ giọng hỏi: " muốn bấm thêm huyệt trung quản đúng không ạ? Huyệt vị này được chi phối bởi dây th`àn kinh trên bụng, chủ yếu trị dạ dày đau, ợ chua, viêm gan mãn tính, viêm dạ dày, nôn mửa, ăn không tiêu, đ`ày hơi, tiêu chảy."

Tất Cảnh gật đ`àu, làm mẫu bấm huyệt cho Thạch Đ`àu, lại đặt tay lên vị trí tiếp theo, Tr`àn Mẫn Đạt nói thêm: "đây là huyệt kỳ môn? Thái âm, âm khích, chủ yếu trị đau bụng, bệnh sa nang, băng lậu(xuất huyết bất bình thường ở tử cung nữ, khí huyết hao tổn lâu ngày thành lậu), đới hạ."

Tất Cảnh ánh mắt sáng ngời nhìn hắn, cố ý để tay tới mấy huyệt khác trên người Thạch Đ ầu để hỏi hắn, thế nhưng đ ầu được hắn nói đúng. Dược đ ầng bên người lập tức giật mình kinh ngạc trừng lớn mắt nhìn: " trong một đêm, người có thể nhớ được nhi ầu huyệt vị đến như vậy!"

Tr'àn Mẫn Đạt mim cười đáp: "đúng, 720 huyệt vị, ta đ'àu nhớ kỹ."

Tất Cảnh ngước mắt nhìn, nhìn thanh niên thon g`ây trước mắt, hốc mắt của hắn rất sâu, trong mắt đ`âu là tơ máu, bên trong mỏi mệt lại có vài ph`ân hưng phấn cùng vui mừng, nhìn con trai ôn nhu như nước.

Ông cũng không nói gì, tiếp tục chẩn trị cho Thạch Đ'àu, âm th'àn mà quan sát Tr'àn Mẫn Đạt.

Thạch Đ`ài có chuyển biến tốt đẹp, tất cả mọi người đ`ài thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau khi châm cứu, a Huyên đặc biệt thích bạn mới tới này, tuy rằng không nói cũng không đi được chỉ nằm im một chỗ nhưng chơi rất vui. Tiểu Liễu li `àn trêu bé: " a Huyên, nói với nương con sinh cho con một đệ, cùng con ngủ chung một chăn được không?"

A Huyên cười hì hì gật đ`âu: " được."

Buổi tối ăn cơm, a Huyên nói với cha: " cha, đệ đệ chơi rất vui, con muốn, đệ đệ, ngủ chung chăn."

Hoắc Tr`âm sở sở đ`âu con gái, cười nói: " đệ đệ là của nhà dì hai, không ngủ cùng chăn với con được."

A Huyên nâng tay béo lên chỉ vào nương: " nương, sinh đệ đệ, con, chơi."

Cái này thì Hoắc Tr`âm vui vẻ ra mặt: " a, a Huyên là nói muốn nương sinh cho con đệ để cho con chơi cùng sao, được, được, để nương sinh cho con đệ đệ."

Tiểu Đào liếc mắt nhìn hai cha con, mím miệng cười, chưa nói cái gì.

Tới lúc đi ngủ, sau khi a Huyên ngủ say, Hoắc Tr`âm li ền không chút do dự mà chui vào chăn của nương tử, ôm Tiểu Đào muốn thân thiết. Lại không nghĩ tới, nương tử luôn hi ền lành, thế nhưng lại đẩy hắn ra: " không được."

" sao lại không được, a Huyên nói muốn đệ đệ nha, chúng ta nên thỏa mãn cho tâm nguyện chính đáng của con cái, mau tới đây đi. Nàng có phải

bên Đông phòng nghe thấy không, không có việc gì, ta làm nhỏ một chút, nàng không ra tiếng là được r 'à."

Hoắc Tr`âm lại đưa tay ra, bắt đ`âu tiến công, tiểu nương tử lại ỡm ở từ chối, câu người, làm hắn đặc biệt có cảm giác.nhưng Tiểu Đào l`ân này không phải ỡm ở mà là kiên quyết cự tuyệt hắn: " nói không được chính là không được, chàng đừng lôn xôn."

Hoắc Tr`âm ủy khuất mím môi, đáng thương vô cùng mà nhìn Tiểu Đào: " nếu không chúng ta v`ê quê đi, Tiểu Đào, tính khí nàng so với trước đây lớn hơn r`ä."

Nhìn người trước mắt đang tỏ ra vẻ bu 'ân bu 'ân đáng thương vô cùng, Tiểu Đào bu 'ân cười: " cái gì mà tính khí lớn, ta là sợ....sợ đứa nhỏ có chuyên gì."

" a Huyên đã ngủ r 'ài, có thể có chuyện...." Hoắc Tr 'àm nói được một nửa bỗng nhiên hiểu được, ánh mắt sáng ngời chống tay lên, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Đào: " nàng là nói, có?"

Tiểu Đào thẹn thùng đỏ mặt: " cũng không nhất định có đâu, đến bây giờ cũng chưa có phản ứng có, nhưng thật sự thì nguyệt sự đã muộn nửa tháng."

Hoắc Tr`àn cẩn thận đặt bàn tay ấm áp lên bụng Tiểu Đào, vui mừng, sau đó lại lo lắng: " nàng mới sinh a Huyên hơn một năm, bây giờ lại có thai, sẽ không có vấn đ`ê gì chứ? Nếu không ngày mai chúng ta đi thỉnh Tất Th`àn y xem mạch cho nàng, bằng không, lòng ta li ền không yên."

Tiểu Đào ôn nhu nói: " ta cũng không phải bệnh nặng gì, sao lại không biết xấu hổ đi làm phi ền người ta, lại mấy ngày nữa, nếu nguyệt sự vẫn không tới, li ền đi tới y quán bắt mạch đi."

" đừng để mấy ngày nữa, ngày mai chúng ta đi luôn đi." Hoắc Tr`âm không dám có suy nghĩ gì nữa, thành thật mà nằm xuống bên cạnh nàng ôm nương tử ngủ.

Sáng hôm sau, Hoắc Tr`âm li`ên chạy tới nhà Cố trưởng sử xin nghỉ, nói hôm nay đưa nương tử cùng con gái lên phố, thuận tiện hỏi luôn y quán tốt nhất ở Hàm Đan là ở đâu.

Cố Thừa Trăn có chút bu 'ân bực: " hài tử nhà em vợ ngươi không phải là có chuyển biến tốt đẹp r 'ài hay sao, sao lại còn muốn đổi y quán khác?"

Hoắc Tr`âm sốt ruột đi ra ngài, thuận miệng đáp: "không phải là cho Thạch Đ`âi, là xem mạch cho nương tử của ta."

Cố Thừa Trăn như lọt vào sương mù, đã thấy hắn đi ra khỏi cửa, chỉ có thể nói với Tưởng thị: " nương tử của Hoắc thợ rèn có thể là sinh bệnh r ã, lát nữa họ đi v ềnàng sang bên đó hỏi thăm một chút, nếu có c ần nha hoàn nàng chuẩn bị cho họ hai nha hoàn."

Ăn xong cơm sáng, Hoắc Tr ầm bế a Huyên, dắt tay Tiểu Đào cùng nhau lên phố. Ngày thường cha luôn đi sớm v ề muộn, chỉ có lúc rời giường, lúc ăn cơm chi ều là mới có thể cùng chơi đùa với cha. Hôm nay thế nhưng lại được đi ra ngoài chơi với cha, a Huyên rất hưng phấn, được cha bế trên tay vui vẻ đung đưa chân béo.

" bẹp" lại hôn lên mặt cha một cái, Hoắc Tr`ân mặt mũi lập tức như nở hoa, cả ngày làm việc nào có thời gian đi dạo cùng với nương tử và con gái thoải mái như này?

Bên đường có bán dây hoa nhỏ, Tiểu Đào c`âm lấy một đôi đặt lên đ`âu a Huyên so so, hỏi qua Hoắc Tr`âm: " đẹp không?"

- " đẹp, mua đi, nàng cũng mua một đôi đi." Hoắc Tr`ân cười, có thể cùng nương tử và con gái cùng nhau đi dạo phố, hắn thật sự rất vui.
- " ta sao có thể buộc hoa như vậy được, bao nhiều tuổi r à chứ." Tiểu Đào cười thanh toán ti ền, cất dây hoa nhỏ đi.
- " nàng cũng không lớn, so với ta chính là tiểu nha đ`àu đấy, nàng thích cái gì li ền mua cái đấy, ta tuy mỗi ngày đ`ều đi qua phố nhưng lại không biết phải mua cái gì." Hoắc Tr`àn hàm hậu cười.

Một nhà đi tới y quán tốt nhất Hàm Đan, đại phu ng ầi bắt mạch, cười tủm tỉm nói: " là hỉ mạch, chúc mừng hai vị, mạch rất tốt, an tâm dưỡng thai đi."

Tiểu Đào ngước mắt nhìn trượng phu, hai người hiểu ý cười. Ra khỏi y quán, Hoắc Tr`âm nói với con gái: " a Huyên, con không phải muốn đệ đệ sao, rất nhanh sẽ có r`ã, nương sẽ sinh tiểu đệ đệ cho con chơi cùng."

A Huyên giống như là hiểu được cha đang nói cái gì, khanh khách cười lên: " nương sinh đệ đệ, đệ đệ."

Tiểu nha đ`àu nói chuyện ngây ngô, nói từng chữ cũng không rõ ràng quá. "đệ đệ" hai chữ này có chút giống như nói "cha", Hoắc Tr`àn vội vàng sửa lại cho đúng: "a Huyên, không phải là cha, là đệ đệ, nương của con nếu có thể sinh ra cha thì, kia....không phải cha phải gọi con là tỷ tỷ sao."

Tiểu Đào bị hai cha con chọc cười, hai người trên phố mua không ít đồ, vui mừng vềnhà. Đi ngang qua viện của Cố gia, thấy Tưởng thị mang theo Hiểu Tuyết ở trước cửa chơi đùa, a Huyên nhìn thấy liền muốn chơi cùng tiểu tỷ tỷ.

" Tiểu Đào, nàng v ềtrước nghỉ ngơi đi, ta nhìn con gái cho." Hoắc Tr ần cười nhìn nương tử nói.

Tưởng thị thấy khí sắc Tiểu Đào hồng hào, không giống như là người có bệnh, vốn dĩ cho rằng trượng phu nghĩ nhi ầu, giờ phút này lại nghe thấy Hoắc Tr ầm nói vậy nghi hoặc hỏi: " Tiểu Đào làm sao vậy, không thoải mái ở đâu sao?"

Không chờ hai người nói chuyện, a Huyên đã nói trước: " tiểu đệ đệ, nương, đệ đệ."

Tưởng thị rất nhanh li `ân hiểu được: " a, là Tiểu Đào có hỉ nha."

Tiểu Đào chung quy thì tuổi vẫn còn nhỏ, lại có tình tình hay xấu hổ, đỏ mặt gật đ`àu một cái, không nói chuyện. Hoắc Tr`àm lại ở bên cạnh kiêu

ngạo nói: " đúng vậy, là nương tử nhà ta có thai, a Huyên nhà chúng ta có ban chơi chung r 'à."

Tưởng thị liên thanh nói chúc mừng, lại quan tâm hỏi: " muội vừa phải chăm a Huyên, lại phải làm cơm dọn nhà, bây giờ trong bụng lại có đứa nữa, sao có thể làm được đây? Nếu không ta chuẩn bị cho muội hai nha hoàn thành thật nghe lời tới đây."

Tiểu Đào vừa nghe thấy từ nha hoàn, li en sợ tới mức thay đổi sắc mặt, vội vàng xua tay: "không, không c'ân, ta có thể làm được."

Hoắc Tr`âm nhìn nương tử sắc mặt hoảng sợ, rất đau lòng: " Tiểu Đào, nàng đừng sợ, chúng ta chọn hai nha hoàn tới đi, bằng không nàng sẽ rất mệt."

Tiểu Đào tức giận trừng mắt nhìn Hoắc Tr ầm: " chàng muốn thì nhận đi, dù sao ta cũng không c ần."

Tiểu nương tử tức giận vung tay mà đi, Hoắc Tr ầm ở tại chỗ trọn mắt há hốc miệng. Tưởng thị vừa nhìn li ền hiểu, cười nói: "Hoắc huynh đệ, ta trông chừng a Huyên cho, ngươi mau đi dỗ Tiểu Đào đi, ngươi nói với muội ấy, không c ần nha hoàn, đưa tới bà tử lớn tuổi được không?"

Hoắc Tr`âm thở dài, chạy theo mông Tiểu Đào đi vao nhà. Tiểu Liễu cùng Tr`ân Mẫn Đạt ôm Thạch Đ`âu vừa mới v`ê từ chỗ của Tất th`ân y, thấy bọn họ vội vàng hỏi: " tỷ, thế nào, có phải có r`âi không?"

" có, có nha hoàn." Tiểu Đào dấu miêng nhỏ đi vào phòng.

Tiểu Liễu ngần người, hỏi Hoắc Tr`âm đang đi theo phía sau: " tỷ phu, tỷ tỷ ăn phải thuốc nổ sao?"

Hoắc Tr`âm lắc đ`âu, bất đắc dĩ nói: "Tiểu Đào có thai, Cố phu nhân có ý tốt muốn đưa tới hai nha hoàn, nàng li ền tức giận với ta, giống như là ta rất muốn đem nha hoàn v ềvậy, ta là hạng người như thế sao?"

Tiểu Liễu vừa nghe, li ền bật cười: " tỷ phu, đừng đi vào nghe mắng đó, để ta đi vào khuyên tỷ ấy giúp, đảm bảo tâm phục khẩu phục."

Hoắc Tr`âm biết Tiểu Liễu có tài ăn nói, cũng dám nói được mấy lời không nói được, mừng rõ chuyển công việc to lớn dỗ nương tử cho Tiểu Liễu, trịnh trọng hứa hẹn, nếu Tiểu Liễu làm tốt việc này sẽ mời Tiểu Liễu tới tửu lâu ăn một bữa no, lúc này mới quay người đi tìm con gái.

Tiểu Liễu ôm Thạch Đ`âu cười đi vào phòng, thấy Tiểu Đào tức giận ng 'à trên ghế', nàng li 'ên cười ha hả.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 98

" tỷ, tỷ thật sự tức giận sao? bản thân tỷ tự biết con người của tỷ phu là như thế nào r 'ài mà, còn giận dỗi với tỷ phu." Tiểu Liễu cười nói.

Tiểu Đào yên lặng thở dài: " hắn không thì thế nào, ta tự mình không chịu được, không được sao?"

" tỷ đây là lo thừa, cảm thấy hiện tại tỷ phu có ti ền đ ồ, sẽ li ền xảy ra chuyện gì kia sao, thật ra chuyện gì cũng không có, cuộc sống hiện tại có khác mấy so với lúc chúng ta ở quê sao?"

"Tiểu Liễu muội không biết, hiện tại không có chuyện gì, v ề sau có nha hoàn cũng không biết trước được. viện đối diện nhà chúng ta, tức phụ trẻ tuổi xinh đẹp trang điểm lộng lẫy, muội đã từng gặp chưa? Chính là tiểu thiếp của sư gia vương phủ, là nha hoàn Vương gia thưởng cho hắn, sau không phải là thành như vậy sao?" Tiểu Đào cảm thấy không phải là nàng không tin hắn, nhưng mà ví dụ đang sống sở sở trước mắt lượn lờ hàng ngày, làm nàng không thể không lo lắng được.

Tiểu Liễu nghĩ nghĩ, lại chậm rãi lắc đ`âu: " chuyện này là do người, tỷ phu không phải là loại người như vậy, sẽ không làm chuyện này, tỷ cứ yên tâm đi."

Tiểu Đào cũng không dám hoàn toàn yên tâm, cúi đ`ài suy nghĩ một lúc, mới nói: "còn không phải là trông con nấu cơm thôi sao? ta làm được, ở trong thôn, có nàng dâu nào mà không như vậy đâu, nếu thật sự không được, li ền mang Anh tử tới đây ở đi, tới đây nhìn việc đời cùng Cố Hiểu TÌnh học thêu hoa viết chữ, tương lai v ềquê cũng có thể dùng được."

Tiểu Liễu vui mừng: " được nha, thật là ý kiến hay, sao muội lại không nghĩ tới chuyện đưa Anh Tử lên đây? Muội ấy còn nhỏ, không giống ta, đã

gả ch 'ông làm nương, tuổi của muội ấy có thể học chữ lại học được thêu thùa. Hơn nữa, chúng ta cũng phải học viết chữ. Tỷ, chúng ta nếu muốn làm buôn bán lớn, không học chữ thì làm như thế nào được?"

Tiểu Đào gật đ`ài: " đúng vậy, chúng ta cũng học, ta vừa r`ài đã nghĩ, cùng tỷ phu của muội tức giận là ta không phải, hắn cũng không làm sai chuyện gì, nhưng là hắn hiện tại có ti ền đ`ò, trong lòng li ền thấy không yên, thật sự chính là ta không có ti ền đ`ò, cho nên mới không tự tin. Nếu chúng ta trở thành những nữ nhân có bản lĩnh, có thể viết chữ đánh đàn, có thể thêu hoa, lại mở cửa hàng buôn bán, ta đây còn phải sơ cái gì nữa?"

"đúng r'ài, đúng r'ài." Tiểu Liễu cao hứng vỗ tay: " tục ngữ nói, người hướng chỗ cao mà đi, nước hướng chỗ thấp mà chảy, trước kia chúng ta ở trong thôn nhỏ, không có cơ hội đi đọc sách viết chữ, hiện tại có cơ hội, li ền phải học thật tốt, chúng ta làm mua bán, kiếm thật nhi ều ti ền, muốn mua qu'àn áo trang sức xinh đẹp gì cũng được, đ'àu không c'àn lo lắng, trang điểm cho bản thân thật xinh đẹp, còn lo lắng mấy nha hoàn kia bò được lên giường sao? xem ta có bóp chết nàng ta không."

Tiểu đi ra ngoài cửa gọi Tr`àn Mẫn Đạt đi vào, đứng trước mặt tỷ tỷ nói: " chúng ta muốn học viết chữ, tương lai buôn bán cũng có chỗ tốt, chàng dạy chúng ta đi."

Tr`an Mẫn Đạt nhận lấy con trai, ôm vào ngực cười: "được, khó có lúc hai người có tinh th`an hiểu học như vậy, ta cũng không khách khí nữa, da mặt dày làm phu tử dạy học một l`an, day chữ hai thương nhân lớn."

Tiểu Đào ngượng ngùng mà xua tay: " đệ mau thôi đi, cái gì mà thương nhân lớn, bát tự còn chưa được một nét đâu, cửa hàng cũng chưa có được, còn phòng ở không biết ở đâu."

" ai, đúng r'à tỷ, người vẽ cho a Huyên ở đâu? Hai ngày nay bệnh của thạch đ'àu đã tốt hơn r'à, chúng ta dẫn đi vẽ cho nó một bức. 50 văn ti ền tuy rằng quý, nhưng đứa bé lớn nhanh, cũng không trở v'ề được dáng vẻ lúc đ'ày tháng." Tiểu Liễu hưng phấn mà nói.

Không chờ Tiểu Đào trả lời, Tr ần Mẫn Đạt li ền giành trước nói: " nàng muốn vẽ con sao? còn muốn tốn 50 văn ti ền? Phí ti ền này làm gì, không phải họa sư đang đứng trước mặt nàng đây sao? tới đây tới đây, ta sẽ vẽ cho con trai chúng ta một bức thật đẹp."

Tiểu Liễu kinh ngạc mở lớn mắt: " ai nha, không nghĩ tới nha, cha thạch đ`âu nhà chúng ta bản lĩnh thật lớn, còn vẽ được tranh. Thành thân lâu như vậy, cũng không thây chàng vẽ cho ta được một bức!"

Tr`àn Mẫn Đạt gãi đ`àu, ngượng ngùng nói: " trước kia, là cha bắt ta đi đọc sách, ta không muốn đọc, sau khi v`ênhà, li ền đem giấy sách bút mực cất sạch r ài. Đã hơn một năm, căn bản là không nhớ được chuyện vẽ tranh cho con, thật sự ta vẽ cũng không tệ đâu, tới đây, ta vẽ một bức cho con nàng nhìn xem."

Trong tiểu viện có một gian thư phòng, bên trong có đ`ây đủ bút giấy mực, vương phủ đ`êu chuẩn bị những đ`ô này cho khách ở lại, cũng không có quan tâm đến chuyện nhà Hoắc Tr`ân ở đây có dùng tới những thứ này hay không.

Vì thế Tr`àn Mẫn Đạt chặn giấy mài mực, múa bút phác họa, ở trước mặt thê nhi bộc lộ ra tài năng nhỏ của mình.

Tiểu Đào thấy hắn vẽ được một nửa, lại nghĩ tới nhà mình cũng chưa có một bức nào chung cả nhà, li ền đi ra khỏi phòng, đi tới cửa nhà Cố trường sử tìm Hoắc Tr ần cùng a Huyên.

Cố phu nhân đương nhiên là không tiện ở cùng một chỗ với Hoắc Tr`âm mang mấy đứa trẻ chơi để cho Cố Hiểu Tình nhìn muội muội cùng a Huyên chơi đùa, Hoắc Tr`âm ở bên cạnh yên lặng nhìn ánh mắt ôn nhu như nước.

Cố Hiểu Tình vừa mang theo muội muội chơi đùa, vừa dạy Tam Tự Kinh: "Nhân chi sơ, tính bản thiện, nhân chi sơ, tính bản thiện...."

Hiểu Tình biết là hai muội muội quá nhỏ, dạy cũng không nhớ được gì, li ền lặp đi lặp lại hai câu trước.

Từ xa đã thấy được nương tử đi tới, Hoắc Tr`âm trong lòng khẽ giật, xoạch một chút li ền rơi xuống, Tiểu Đào chịu chủ động tới đây, có thể chứng minh rằng nàng không tức giận. Hắn cười hì hì đi lên: " Tiểu Đào, nàng tới r`ã, Hiểu Tình dạy a Huyên nhà ta niệm sách đấy, nàng hỏi xem, con gái có nhớ được không?"

Tiểu Đào biết hắn đang cố tránh đi vấn đ ềban nãy, nên cũng không cùng hắn giở tính tình ra, chỉ kéo tay nhỏ của a Huyên, nhẹ nhàng ôn nhu hỏi: " a Huyên, con cùng tiểu tỷ tỷ học được cái gì?"

A Huyên thấy nương tới, cười ngốc ngầng đ`âi lên, ngây thơ nói: " nhân chi sơ, tính bổn thiên...."

Khóc miệng Tiểu Đào nhếch lên, vui mừng nở nụ cười: "a Huyên nhà ta thật lợi hại, nhỏ như vậy, đã đọc được chữ nha, đi, chúng ta đi v`ê nhà, dượng của con vẽ cho thạch đ`ài một bức tranh, để hắn lại vẽ cho a Huyên của chúng ta một bức được không?"

" được, không cử động, rất đẹp!" l`ân trước ở trên phố, thời điểm vẽ tranh, nương dặn bé như vậy, nếu không cử động, sẽ có tranh đẹp, sau đó a Huyên thấy được tranh kia cảm thấy rất mới lạ.

Ba người vừa v`ê nhà, Tiểu Đào li ền giải thích với Hoắc Tr ần: " a Huyên nhà ta thật thông minh, l`ân trước mang a Huyên đi vẽ ngoài phố, ta nói qua với con hiện tại vẫn còn nhớ rất rõ. Hai năm nữa lại đi vào thư viện đọc sách, a Huyên v`ê sau chắc chắn sẽ là một cô nương có học vấn, không giống như ta cùng Tiểu Liễu đ`àu là người không biết chữ.""

Hoắc Tr`âm thấy nương tử chịu nói chuyện với mình trong lòng cực kì cao hứng, liên tục gật đ`âu, phụ họa nói theo: "đúng vậy, người trên trấn chúng ta không có mấy người biết chữ, thật ra chuyện này không thể trách nàng cùng Tiểu Liễu được, nếu không phải sư phụ ta biết chữ sau đó dạy ta được mấy chữ thì ta một chữ to cũng không biết được đâu, nhưng mà chắc chắn con gái của chúng ta so với chúng ta giỏi hơn rất nhi ều."

A Huyên tay trái nắm lấy tay nương, tay phải nắm lấy tay cha, tung tăng nhảy nhót ở giữa, đặc biệt vui vẻ. Miệng nhỏ còn a ê nói chuyện, tuy rằng ý

chính của câu chuyện không rõ là gì, nhưng hai người lại đặc biệt thích nghe.

Rất nhanh đã đi tới cửa, li ên thấy sư gia ở viện đối diện đang dẫn theo ái thiếp Quý thị đi ra, phía sau còn có nha hoàn nàng đã gặp ngày hôm ấy.

" ai nha, Hoắc thợ rèn, khuê nữ nhà các người thật làm người khác yêu thích, nha đ`âu, gọi bá bá đi, ta cho con đường viên ăn."

Phong sư gia vừa đen vừa béo, nhìn thật sự không thể nào cho người ta thích được, nhưng hắn lại thích cười. Cười rộ lên thịt trên má đều d'ần lại, đem mắt thành một đường thẳng nhỏ tìm có chút khó.

A Huyên nhìn bộ dáng của hắn, cảm thấy đặc biệt thú vị, nhếch miệng cười lên, dù Tiểu Đào cùng Hoắc Tr`àn nói thế nào cũng không chịu gọi bá bá.

" đứa nhỏ này...." Hoắc Tr`àn bất đắc dĩ cười cười, cũng không răn dạy a Huyên, li `àn nhận lỗi với người: " nha đ`àu nhày lớn r`ài, không dễ dỗ nữa, lúc nhỏ nói gọi ai cũng gọi, ngài đừng trách tội."

Phong sư gia cong lưng, nhẹ nhàng nhéo nhẹ trên khuôn mặt béo của a Huyên: "không có việc gì, bá bá thích tiểu nha đ`âu, không gọi cũng được, bá bá cũng thích."

A Huyên bị một người lạ nhéo mặt, có chút thẹn thùng, ném tay cha, li ền nhào vào ngực của nương, Hoắc Tr ầm sợ hãi ôm a Huyên lên: " a Huyên cần thận một chút, con đừng làm bị thương em bé trong bụng nương, v ề sau cũng không nên nhào vào ngực nương như vậy nữa được không?"

Quý thị sửng sốt, lập tức ghen ghét nói: " thật hâm mộ nhà các ngươi nha, nhi ều hài tử như vậy, thật náo nhiệt. Có phải có bí quyết gì không? nếu là có, thì không nên giấu đi a, chúng ta là bà con xa không bằng láng gi ềng g ần, nếu có thứ tốt nên nói với chúng ta."

Tiểu Đào ngượng ngùng nói với người ngoài chuyện này, li ên đỏ mặt tránh sang một bên, dựa vào thân hình cường tráng của trượng phu ngăn

lại. Hoắc Tr`âm hàm hậu cười: " nào có bí quyết gì, đơn giản....chính là sinh hoạt ăn uống đi ều độ."

Đây chính là hắn nói ra lời rất uyển chuyển r`à, thật sự hắn chính là muốn nói, đơn giản là buổi tối lăn lộn nhi à một chút là được.

Vào tới cửa nhà mình, li ền thấy Tr ần Mẫn Đạt đã vẽ xong tranh cho thạch đầu, tiểu hài tử trên giấy vẽ rất đẹp, rất sống động, giống hệt như thạch đầu, không khác tí nào. Tiểu Liễu cần bức tranh lên, ngó trái ngó phải, lại khen nam nhân nhà mình được việc: " vẽ thật tốt, không nghĩ tới, chàng còn có bản lĩnh này đấy. Lúc trước chàng ngốc ngốc chỉ biết đưa ta xương lợn, lúc ấy nếu vẽ cho ta hai bức tranh, ta đã sớm ngưỡng mộ chàng không kịp r ầi."

Tr`ân Mẫn Đạt ôm con trai cười ha ha: "chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, hiện tại ngưỡng mộ ta vẫn kịp đấy, chưa muộn lắm."

Thấy muội phu đắc ý như vậy, Hoắc Tr ần li ền khó chịu, chua lòm nói: "Tiểu Liễu nói rất đúng, bản lĩnh tốt như thế này trước kia sao không bày ra? ngươi nhìn ta đi, Tiểu Đào thấy ta đánh n ầi sắt, kéo, trâm cài lập tức ngưỡng mộ ta không kịp kìa."

_ .

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 99

Bị hắn nói như vậy, Tiểu Đào nhịn không được cười đẩy hắn: " nói bừa cái gì vậy, ai ngưỡng mộ chàng."

" ta ngưỡng mộ nàng, là ta ngưỡng mộ nàng, không được sao? ta thích Tiểu Đào nhà ta, thích cả a Huyên nữa nha." Hoắc Tr`àn ôm con gái béo trên tay, hôn lên má bé một cái, ngại có nhà em vợ ở đây hắn cũng không dám hôn Tiểu Đào.

Tiểu Đào kéo tay áo hắn: " ta gọi chàng v'è, chính là muốn muội phu vẽ cho nhà chúng ta một bức tranh gia đình, v'è sau lại có thêm đứa nhỏ nữa, lại vẽ thêm một bức bốn người, được không?"

Hoắc Tr ầm đương nhiên là đ ồng ý, vui mừng liên tục gật đ ầi: "được, được, đương nhiên là được, chúng ta là muốn vẽ như thế nào?"

Tr`ân Mẫn Đạt đang hứng thú nổi lên cao, chạy tới dặn dò, lại chỉ huy bọn họ: " mọi người không c`ân quá tạo dáng đâu, giống như ngày thường là được r`ä."

A Huyên không muốn ng trong phòng muốn đi ra sân chơi đu dây. Vì thế, Hoắc Tr an bế con gái dắt Tiểu Đào ng tiên bàn đu dây, hắn đứng phía sau đẩy dây đu, Tr an Mẫn Đạt đem hết giấy bút đi sân viện ng tiên bàn đá, tỉ mỉ phác họa lại bộ dạng của ba người phía trước, ba núm đ ang tiên cười hạnh phúc trên giấy d'an hiện lên.

Dưới tán cây hoa quế, một nam nhân cao lớn cường tráng, khuôn mặt anh đĩnh, biểu tình ôn nhu, rũ mắt nhìn người trên bàn đu.nữ nhân mặt mày như họa, dáng người yểu điệu, làn váy khẽ lung lay, tiểu nha đ ầu ngây thơ đáng yêu, cười ôm lấy cánh tay của mẫu thân, nâng hai má h ồng hào lên, mắt đen lúng liếng nhìn v ềphía phụ thân cao lớn.

Bức tranh này Hoắc Tr`âm càng nhìn càng thích, quên mất nguyên tắc cơ bản là dìm người huynh đệ cột chèo này, nâng mình lên, khen hắn không dứt miệng: " thật đẹp, thật tốt quá, a Huyên nhà chúng ta thật đáng yêu, Tiểu Đào nhà ta cũng thật xinh đẹp, còn có ta....ừ ta cũng đẹp, nhà chúng ta thật đẹp nha."

Tiểu Liễu ng tổ bên cạnh ôm Thạch Đầu, cười tới mức ngửa ra sau. A Huyên thấy dì hai cười như vậy, cũng cười theo, tiếng cười vui sướng lướt qua tường vây thấp trong sân, truy tới mấy viện xung quanh mọi người đều nghe thấy được. có hâm mộ, có cảm khái, cũng có người nổi lên tâm tư.

Ban đêm, Tiểu Đào nói với Hoắc Tr ần muốn đón Anh Tử đi lên đây, Hoắc Tr ần không chút do dự li ền đ ầng ý: " được, ta sẽ nghĩ cách. Tiểu Đào, ta thật sự không phải muốn nha hoàn, mà là ta không muốn nàng mệt mỏi, muốn có người giúp đỡ cho nàng mà thôi. Tuy nói là Tiểu Liễu tới, nhưng Thạch Đ ầu còn nhỏ như vậy, Tiểu Liễu cũng không thể giúp đỡ cho nàng cái gì. Anh Tử tới thì tốt r ầ, ít nhất cũng có thể giúp nàng trông a Huyên. Nếu ở với Hiểu Tình chơi lâu chắc chắn có thể học hỏi được rất nhi ầu thứ."

Trong bóng đêm, Tiểu Đào nhẹ nhàng ôm lấy tay Hoắc Tr`àm, ôn nhu nói: "hôm nay là ta không tốt, ta không nên cùng chàng tức giận lung tung, thật sự là ta cũng biết, chàng không phải loại người như vậy. Nhưng lại bởi vì bản thân không có bản lĩnh li`ên cảm thấy trong lòng không yên."

Hoắc Tr`âm trong lòng khẽ nóng lên, c`âm lấy tay Tiểu Đào, nói: " nàng tin tưởng ta thì tốt r`âi, trong lòng ta chỉ có nàng cùng a Huyên, nào còn có chỗ cho kẻ khác nữa?"

Tiểu Đào thuận tiện kéo tay hắn, đặt lên vòng bụng chưa nhô lên của mình: " vậy còn đứa nhỏ này thì sao? sinh ra r ã, chàng cũng không vui khi có đứa nhỏ này sao?"

Nương tử chịu nói giốn với mình, Hoắc Tr`ân trong lòng li ền hoàn toàn thả lỏng, hắc hắc cười: " đương nhiên là vui, nó chính là côt nhục của ta. Đừng nói là thêm được đứa nhỏ này, cho dù lại sinh thêm hai ba đứa, ta

cũng là cha chúng nó nha. Nói đến bản lĩnh, ta làm gì có bản lĩnh gì đâu? Trừ bỏ rèn đ ô ra, cái gì ta cũng không biết, hiện tại là Vương gia đang thưởng thức tài nghệ của ta, ta li ền phải làm thật tốt, tranh thủ cho bọn nhỏ có được cuộc sống thật tốt."

Tiểu Đào dựa đ`ài lên vai hắn gật đ`ài: " ừ, ta cũng sẽ thật cố gắng, chúng ta rất nhanh sẽ có hai đứa nhỏ, phải nuôi lớn khỏe mạnh, phải cho các con đi đọc sách viết chữ. Ta muốn cùng Tiểu Liễu mở một cửa hàng, chuyên môn bán đ`ò vật cho trẻ nhỏ, nói vậy thì chỉ c`àn chúng ta quen biết với trẻ nhỏ cùng nữ nhân, không có nam nhân. Nhưng là, làm buôn bán c`àn vốn, từ khi thành thân đến giờ, ta cũng không có kiếm được ti`èn, chỉ có thể là lấy ti`èn chàng kiếm được ra làm vốn, nhưng lõ như nếu là...."

"Tiểu Đào, nàng đừng sợ lỗ vốn, nàng muốn làm cái gì li ền làm đi. Bây giờ lại đang có thai, không c ần phải mệt nhọc, chờ bọn nhỏ lớn chút cũng được, chuyện ti ền này nàng cũng đừng lo lắng, nếu lỗ, cùng lắm v ề sau ta lại kiếm v ề là được."

Có trượng phu rộng lượng như vậy, Tiểu Đào trong lòng nóng lên, lại càng cảm thấy bản thân hôm nay là cố tình gây sự, có chút bu 'ch cười.

Phu thê hai người ngọt ngọt ngào nói chuyện, lại một lúc sau liền dưa sát vào nhau ngủ say.

Ngày hôm sau, Hoắc Tr`àm mang v`ê một tin tốt, Cố Thừa Nam hai ngày này sẽ phải v`ênhà một chuyển, vừa vặn có thể đón Anh Tử lên đây.

Vì thế Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu hưng phấn không thôi, xoa tay muốn viết thư cho người trong nhà. Nhưng mà hai người lại không biết chữ, chỉ có thể nói cho Tr ần Mẫn Đạt viết thay. Viết xong, Tiểu Liễu thở dài: " viết thư thì có lợi ích gì? Đưa v ề tới nhà thì cũng không ai biết chữ, cha nương cũng không nhìn ra được thư viết cái gì."

Tiểu Đào vừa thu thập tay nải gửi đặc sản ở Hàm Đan v ềnhà, vừa cười nói: "không có việc gì, Cố Thừa Nam biết chữ, hắn có thể đọc thư giúp chúng ta, sau này Anh Tử tới đây li ền tốt r ồi, chờ muội ấy đọc sách viết

chữ được, sau này ở cùng với cha nương, sẽ không sợ không có người nào đọc thư cho cha nương."

Tiểu Liễu ở trên giường lớn dỗ a Huyên cùng Thạch Đ`âu chơi đùa, nhìn mặt mày đ`âu là bộ dạng chờ mong, không nhịn được cười lên: " mọi người đ`âu nói, một l'ân mang thai ngốc ba năm, tỷ đúng thật là, đây là ba năm ngốc còn chưa có qua, lại thêm ba năm ngốc nữa. thêm hai ba năm nữa, Anh Tử còn phải gả ch 'âng nha, cho dù học sách viết chữ thì cũng không thể ở lại bên cạnh cha nương nữa. nếu vậy thì chúng ta phải nghĩ cách tính toán cho Tiểu Tùng, thời điểm đệ ấy được 7, 8 tuổi, li 'ân đưa đến thư viện đọc sách."

Tiểu Đào tâm tình tốt, đối với chế nhạo của muội muội cũng không để ý tới, cười nói: " đúng vậy, chúng ta phải b à dưỡng đệ đệ thật tốt, nếu một chữ to cũng không biết, trừ bỏ tr àng trọt thì cũng chỉ có thể đi buôn bán nhỏ. Cuộc sống như vậy thật sự quá khó khăn, nếu muốn thay đổi vận mệnh, vẫn là nên phải đọc sách."

Sau khi tiễn Cố Thừa Nam đi, hai tỷ muội li ngày ngày ngóng trông tiểu muội tới đây. Còn chưa chờ tới chuyện tốt của tiểu muội, thì đã có chuyện tốt khác tới.

Tr ần Mẫn Đạt hấp tấp chạy vào sân, làm hai tỷ muội Đi ền gia đang chơi đùa với con trong sân giật nảy mình, vội vàng hỏi hắn làm sao vậy.

" chuyện tốt, chuyện rất tốt, Tất th`ân y đ`ông ý nhận ta làm đ`ô đệ, vừa r`ôi ta đã lạy ba lạy với sư phụ r`ôi, nhưng chưa có lễ bái sư, rất kì cục. ta muốn đi ra ngoài, mua chút quà quý tặng sư phụ, cảm tạ sư phụ."

Tr`ân Mẫn Đạt nhanh chóng chạy tới, đặt sách thuốc lên bàn đá, xòe tay ra xin ti ên Tiểu Liễu.

Tiểu Liễu giật mình mở to mắt: " chàng nói cái gì, thu chàng làm đ ồ đệ? Trước đó chúng ta đã nghĩ, th'àn y chịu chỉ điểm cho chàng một chút cũng là không t'à r'à, thế nhưng là chính thức thu nhận đ ồ đê sao?"

"đúng đúng, là chính thức bái sư học nghệ, ta là hôm nay mới biết được, sư phụ cũng là thay đổi giữa chừng như ta, đ ều là người đọc sách, sau đó ở quê nhà có dịch bệnh chết rất nhi ều người, phu nhân cùng ba người con của sư phụ cũng bị nhiễm bệnh dịch mà đi. Từ đó v ề sau, sư phụ lì ền dốc lòng nghiên cứu y thuật, lại không có đi thêm bước nữa. cho nên hiện tại sư phụ không có con cái, người ở lại vương phủ, vốn là định sẽ là nơi dưỡng lão. Nhưng lại thấy ta vì Thạch Đ ều mà mất ăn mất ngủ học y, làm người nhớ tới bản thân thời trẻ, còn hôm nay, là người tự mình đưa ra đ ề nghị muốn thu ta làm đệ tử, ta đã hạ quyết tâm sẽ làm nơi nương tựa cho sư phụ."

Nói tới gia cảnh bi thương của Tất th`ân y, ba người đ`âu thổn thức không thôi, đáng thương cho vận mệnh của phu nhân cùng ba hài tử của Tất th`ân y, tất cả đ`âu vì một trận ôn dịch mà rời xa ông. Mà năm đó, sợ rằng so với Tr`ân Mẫn Đạt ông lại càng mất ăn mất ngủ học y.

" học y thuật cũng không chỉ là dựa vào chăm chỉ khắc khổ, cũng phải xem tới thiên phú, sư phụ nói, ta đây rất có thiên phú học y thuật, thích hợp học y. Chỉ tiếc là, ngh ềmổ lợn nhà ta hình như thất truy ền r ềi nương tử."

Tiểu Liễu bị hắn chọc cười, vỗ lên vai hắn: "còn muốn bán thịt lợn nữa hả, làm đại phu không tốt hơn bán thịt sao? lại nói, chàng cũng không c`ân sợ thất truy ền, chúng ta lại sinh thêm mấy đứa, một đứa đi bán thịt, một đứa bán hàng giống ta, thật tốt nha."

Tr ần Mẫn Đạt cười: " ha ha ha, biện pháp này rất được, ta thích."

Sau đó, Tr`àn Mẫn Đạt một lòng dốc sức học y thuật, so với năm đó đọc sách nghiêm túc hơn không biết bao nhiều l'àn, bệnh tình của Thạch Đ'àu d'àn d'àn chuyển biến càng tốt hơn, nhưng hắn vẫn không lơ là cảnh giác. Đem tất cả những thứ mới được học đến, vọng, văn, vấn, thiết tất cả đ'àu dùng lên người con trai nhỏ, sợ con trai hắn có chút sự cố nào.

(*)

Khám bệnh theo phương pháp y học cổ truy ền g ồm có bốn bước (đông y gọi là tứ chẩn) đối chiếu sang tây y có Nhìn, sờ, gõ, nghe, thì đông y có

Vọng, văn, vấn, thiết

Vọng: Là nhìn, quan sát hình thái, vóc dáng, động thái, sắc mặt, màu sắc của da,lông, tóc móng,...vv,và hình thái, cử động của lưỡi, màu sắc rêu lưỡi.

Văn: Là Nghe, ngửi: Nghe là nghe tiếng nói, nghe tiếng ho, tiếng nấc, tiếng thở của người bệnh.

Ngửi: là ngửi khí vị, cụ thể là ngửi hơi thở thậm chí ngửi phân, nước tiểu của người bệnh.

Vấn: Là hỏi, hỏi là hỏi để biết nóng, lạnh, hỏi v`ê m`ô hôi, hỏi v`ê vị trí đau,

hỏi v ềtiểu tiện, đại tiện hỏi v ềkinh nguyệt hỏi v ềnguyên nhân gây bệnh

Thiết: sở nắn-sở nắn vùng bụng, lòng bàn chân, tay, vùng bị bệnh, bắt mach để chẩn bênh.

Vì bệnh tật nhi `àu lúc diễn biến khác thường, việc chẩn bệnh c`àn phải tỉ mỉ thận trọng áp dụng triệt để cả bốn phương pháp trên (Vọng, văn, vấn, thiết) thì ít khi nh àm lẫn, bỏ sót, không như một số bệnh nhân cho rằng chỉ c`àn bắt mạch là biết hết thì đó là cách hiểu có ph`àn phiến diên.

(cre: chi gg)

- --

Tháng 5, thời điểm Hàm Đan đang ngập trong hương hoa phiêu đãng. Cố Thừa Nam mang theo Đi ền Anh tới Hàm Đan. Vừa nhìn thấy muội muội, Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu một trai một phải giữ chặt lấy tay Anh Tử, hỏi chuyện trong nhà không ngừng.

Anh Tử nhìn hai tỷ tỷ, cười nói, nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi nào trước. quay đ`âu lại nhìn v`ê phía Cố Thừa Nam đang giúp mình xách

tay nải: "Thừa Nam ca ca, cảm ơn huynh, đưa tay nải cho ta c`âm là được r`â."

Cố Thừa Nam cười cười, rất thành thật đưa tay nải lớn ra, xoay người đi lên xe ngựa: " ta đi trước, các người trò chuyện đi, nếu có việc gì thì tìm ta, nói với tam tâu của ta, tâu ấy sẽ chuyển lời tới ta."

"được, cảm ơn huynh." Anh Tử lại một l`ân nữa cảm tạ, vừa muốn đeo tay nải lên vai, lại bị nhị tỷ đoạt đi: " ta giúp muội c`âm, nhìn vóc người nhỏ bé của muội, lại còn mang đ`ô nhi ều như vậy, cái này to như vậy là có thứ gì? cha nương đưa tới cho sao?"

Nhắc tới tay nải, Anh Tử bỗng nhiên mặt mũi đỏ bừng, ngượng ngùng quay đ`âu nhìn, thấy Cố Thừa Nam đã đi xa, mới thấp giọng nói: " thật ra không có nhi ầu như vậy đâu, từ đ`âu là chỉ có vài bộ qu ần áo thôi, nhưng là giữa đường, tay nải rơi xuống nước. Thừa Nam ca ca li ền ở trong thành mua cho muội vào bộ. Muội là không có nhận, chính là hắn lại càng muốn mua thêm, muội cũng không có biện pháp. Nếu không chúng ta ở đây làm chút đ`ôăn bán trên đường, bán r ồi có ti ền trả lai cho hắn."

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 100

Tuy rằng trong tay nải có nhi ều qu ần áo tốt như vậy, nhưng trên người Đi ền Anh vẫn mặc bộ vải bông váy hoa dài, bởi vì đ ồ Cố Thừa Nam mua cho đ ều quá tốt, nàng không dám mặc, sợ vừa lợ đãng một chút li ền hỏng.

Chính là khi gặp được đại tỷ, nhị tỷ, nàng giật mình nhận ra trên người hai tỷ tỷ đ`âu không có mặc qu ần áo xám xịt như ở trong thôn nữa, mà qu ần áo kia chạm vào vừa m'ền vừa nhẹ, màu sắc xinh đẹp, nhìn cả người cũng có tinh th'ần hơn nhi ầu.

" tỷ, hai người bây giờ đ`êu mặc đ`ô tốt như vậy sao?" Đi ền Anh sợ hãi hỏi.

Tiểu Liễu lắc lắc qu'àn áo trong tay nải nhìn nhìn, cười ha ha: " xem ra, cố thừa nam mua đ'ò cho muội, muội không dám mặc. không sao đâu Anh Tử, v'è sau không c'àn không dám tiêu ti ền, chúng ta có bản lĩnh kiếm ti ền, ta cùng tỷ tỷ đã cân nhắc xong chuyện buôn bán, chuẩn bị cũng được kha khá r'à, hiện tại chỉ còn thiếu một vị tri của hàng tốt thôi."

Anh Tử mắt sáng ngời hâm mộ nhìn hai tỷ tỷ: " muội cảm thấy hai tỷ càng ngày càng lợi hại hơn r 'ã."

A Huyên đang chơi đùa trên ghế đu, thấy dì nhỏ đi vào, chớp chớp mắt nhìn, nghiêm túc nghiêng đ`àu suy nghĩ, nhưng vẫn không nhớ được người trước mắt là ai.

- " a Huyên, không nhận ra dì nhỏ sao?" Anh Tử vui sướng chạy tới, ng 'â trên ghế đu, đưa hai tay lên đ 'àu, giống như bò mà kêu " mu.." một tiếng.
- a Huyên cười lên, vỗ vỗ tay, đột nhiên nghĩ ra tới. Thời điểm đi tới nhà ngoại, dì nhỏ đ`àu mang bé tới xem thỏ nhỏ cùng bò nhà hàng xóm.

" dì..." a Huyên ngây ngô mà gọi một tiếng.

Hai người nhanh chóng chơi với nhau, Anh Tử tuy rằng đã 13 tuổi, nhưng chung quy vẫn có tâm tính của đứa nhỏ, cùng a Huyên chơi đặc biệt vui.

Buổi tối Hoắc Trầm trở về, còn chưa đi vào cửa, liền nghe thấy tiếng cười của con gái bảo bối nhà hắn.

" Anh Tử tới r'ài, như thế rất tốt, tỷ tỷ của muội có thể nhẹ nhàng hơn không ít, a Huyên cũng có bạn chơi cùng."

Vừa thấy tỷ phu vào cửa, Anh Tử vội vàng đứng lên, cung kinh gọi một tiếng tỷ phu: " tỷ phu, huynh cùng a Huyên chơi đi, ta đi giúp đại tỷ nấu cơm."

Hoắc Tr`âm vội vàng xua tay: "không c`ân, ta đi nhóm lửa cho Tiểu Đào là được, muội cùng a Huyên chơi đi."

" a?" Anh Tử kinh hô một tiếng, mặt mũi đ`âu là vẻ khó có thể tin.

Hoắc Tr`âm bị phản ứng mãnh liệt đó làm cho giật mình, quay đ`âu kinh ngạc hỏi: " làm sao vậy?"

" không....không có gì, ta chỉ không nghĩ tới, huynh hiện tại vẫn còn đi nhóm lửa!"

Hoắc Tr`âm cười: " nhóm lửa thì làm sao vậy? Ta ở nhà cũng vẫn làm mà, cũng phải muội chưa từng thấy."

Anh Tử ngượng ngùng cười cười, nhỏ giọng nói: " trước kia là trước kia, nhưng mà hiện tại, mọi người ở thôn đ`âu nói rằng, huynh vào thành làm đại quan, làm thuộc hạ của Vương gia, là đại nhân vật cực kì ghê gớm, Huyện thái gia thấy huynh cũng phải dập đ`âu."

Hoắc Tr ầm nghe thấy vậy li ền cười ha hả: " muội đừng nghe bọn họ nói bừa, ta nào có làm đại quan gì, chỉ là tới rèn đ ô cho Vương gia mà thôi,

Huyện thái gia mới không c`ân để ý đến ta đâu."

Khi nói chuyện, phu thê Tiểu Liễu mang theo Thạch Đ`âu từ chỗ Tất th`ân y trở lại. Trời nóng, mọi người bày đ`ô ăn trên bàn đá trong sân ăn, Tiểu Đào bưng đ`ô ăn ra, cười nói với Anh Tử: " Anh Tử, muội không c`ân làm việc gì cả, chỉ c`ân trông a Huyên giúp tỷ là được, mang a Huyên đi rửa tay đi r`ã tới đây ăn cơm đi, sắp xong hết r 'ãi."

- --

Hoắc Tr`àm đã cả một ngày chưa nhìn thấy con gái, đương nhiên ôm lên r`ài thì không muốn buông tay, Tiểu Đào ng ài bên người hắn, c`àm chén nhỏ đút cho con gái.

" Tiểu Đào, nàng ăn đi, để ta làm là được, nàng bây giờ là ăn cho hai người đấy, cũng đừng làm bản thân mệt mỏi." Hoắc Tr`ân nhận chén, c`ân muỗng đút cho a Huyên ăn cơm.

A Huyên mím chặt miệng không chịu ăn cơm, đưa tay muốn c`ân lấy muỗng trong tay hắn, Hoắc Tr`ân cười đưa cho bé, nhìn con gái nhỏ đang tự c`ân muỗng xúc ăn cơm, cơm rắc ra xung quanh người.

Nếu đổi lại là nam nhân khác đã sớm bực mình, nhưng Hoắc Tr`àn tình tình tốt, tùy ý để con gái vật lộn với chén cơm, không vội không giận. Tiểu Đào nhìn hai cha con, anh mắt bất đắc dĩ lại tràn ngập vui mừng.

Bệnh của Thạch Đ`âu đã hoàn toàn khỏi, tay trái Tiểu Liễu ôm Thạch Đ`âu, cũng không ảnh hưởng tới chuyện dùng bữa, chỉ là đ`ô ăn hơi xa thì không với tới, Tr`ân Mẫn Đạt li ên giúp nàng gắp đ`ô ăn, đặt vào chén của Tiểu Liễu.

Anh Tử đang ăn cơm, đôi mắt to nhìn tới nhìn lui, lúc thì nhìn một nhà đại tỷ, lát sau lại liếc nhìn nhà nhị tỷ, sau đó mím miệng cười cười ăn cơm.

Đại tỷ cùng nhị tỷ đ`âi thật hạnh phúc, là đối tượng đượng các cô nương cả trấn ngưỡng mộ, bây giờ lại tới Hàm Đan, lại càng hâm mộ không thôi. Nàng bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, li ền nói với mọi người: " Thạch Đ`âi

thật có tinh th'àn, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy. ở Hàm Đan thật tốt, có đại phu lợi hại như vậy, sau khi mọi người rời khỏi Đại Doanh trấn, có vài đứa nhỏ vì bị bệnh mà chết r'ài. Cha nương mấy đứa nhỏ khóc đến muốn phát điên r'ài, đáng thương nhất chính là Đi ền Tiểu Cày của thôn chúng ta, nó đã 3 tuổi r'ài, đáng ra là không có chuyện gì, nhưng từ sau khi bị bệnh, chân li ền què, khập khiễng, nói chuyện cũng không rõ nữa, bọn ho đ'àu nói đứa nhỏ này đ'ài óc hỏng r'ài."

Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu cùng nhau nhìn lại, Tiểu Đào nhớ lại một chút xem đứa nhỏ tên là Đi `ên Tiểu Cày là ai, sau đó buông đũa xuống: "Đi `ên Tiểu Cày, không phải đứa nhỏ lớn hơn a Huyên một tháng tuổi sao? Ta nhớ rõ thời điểm nó đ ầy tháng, ta li `ên sinh a Huyên."

Anh tử nhớ lại, li ền gật đ`âu: " giống như g`ân như là bằng tuổi với a Huyên, nhưng vóc dáng không chắc khỏe nhu a Huyên, cũng không có thông minh như a Huyên, có thể là do ăn uống không được tốt,. a Huyên đ`âu thai thật tốt nha, đại tỷ phu lại có khả năng, lại thương a Huyên nhi ều, a Huyên từ nhỏ là đã được hưởng phúc r ồi."

Lại được em vợ khen, Hoắc Tr`âm trong lòng sướng g`ân chết, vội vàng khiêm tốn xua tay: " ta cũng không có bản lĩnh gì, chờ v`ê sau đại tỷ cùng nhị tỷ của muội khai trương cửa hàng, đại phát r`âi thì đừng ghét bỏ ta là được."

Tr`ân Mẫn Đạt ở một bên trêu ghẹo: "không có việc gì, tỷ phu, còn có ta cùng huynh làm bạn, hai người cùng nhau kiếm ti ên thành thương gia lớn r`âi không c`ân tới chúng ta nữa, hai ta chỉ có thể ôm nhau mà khóc thôi."

Mọi người cười ha ha, đúng lúc đang náo nhiệt Cố trường sử liền đi vào cửa. hắn vừa đi vào cửa nhìn thoáng qua Anh Tử, gật đầu nói: " ngươi chính là Điền Anh, Thừa Nam đã nói qua với ta về ngươi, nói các cô nương Điền gia, đầu xinh đẹp tính tình lại tốt."

Anh Tử bị người ngoài khen như vậy, thật xấu hổ, khuôn mặt nhỏ đỏ lên đứng lên, cũng không biết nói cái gì. Hoắc Tr`àn vội vàng giới thiệu cho Anh Tử: " đây là tam ca của Cố Thừa Nam, chúng ta cũng gọi tam ca là được r`ä."

" tam ca." tiểu cô nương nhỏ giọng gọi một tiếng, thanh âm ôn nhu êm tai.

Cố Thừa Trăn gật đ`âu, lại dặn dò thiếu gì thì cứ nói, còn mời nàng ngày mai tới chơi. Sau đó, lại nói với Hoắc Tr`âm: " có tin tốt, giờ thìn ngày mai, ngươi tới chính sảnh của Vương phủ, đừng mặc áo ngắn đi rèn sắt, mặc một thân trường bào sạch sẽ. Vương gia chờ lệnh làm thiết giáp được ban xuống, Thánh Thượng đã ân chuẩn, công văn của Lại Bộ đã tới r`ã, ngày mai sẽ tuyên đọc, nhận đại ấn, nhận quan phục, ngươi chính là quan cửu phẩm của tri ều đình, so với huyện lệnh của huyện Thường Sơn còn cao hơn một bậc đấy. Sau này, a Huyên cũng không còn là con gái của thợ rèn nữa, đã là một tiểu thư quan gia r ồi."

Hoắc Tr`âm nhất thời chưa thể tiếp thu được thông tin mới được nghe, sắc mặt thay đổi mấy l`ân: " cái này....như vậy li ền làm quan r ềi?"

Cố Thừa Trăn cười khế: " chỉ là một quan cửu phẩm mà thôi., người không chê là được, v ề sau làm việc thật tốt, đi theo Vương gia là ti ền đ ồ có thể rộng mở r ồi, người trước cửa phủ Tể tướng còn là quan lục phẩm đấy, huống chi là làm việc cho Vương gia, v ề sau cơ hội thăng chức có rất nhi ều."

Nói cho mọi người tin tốt này xong, Cố Thừa Trăn xoay người rời đi, để cho một nhà nhìn nhau ngơ ngác. Anh Tử ngây thơ nói: " xem ra người ở nhà nói không sai nha, Huyện thái gia gặp tỷ phu còn phải quỳ xuống."

Tiểu Liễu cười nhìn Anh Tử: " vậy hay là muội quỳ trước một cái đi?"

" muội...." Anh Tử không biết làm gì, mê muội nhìn v ềphía đại tỷ.

Tiểu Đào vỗ đ`àu Anh Tử: "đừng nghe nhị tỷ muội nói bừa, cho dù hắn có làm quan lớn, thì cũng vẫn là tỷ phu của muội."

"đúng đúng." Hoắc Tr ầm lúc này mới phục h ồi tinh th ần lại, cười nói: " mọi người đừng vì ta làm quan, ta....ta cũng không có khác trước, nhưng mà, a Huyên thành tiểu thư nhà quan chuyện này thật ra rất không t ồi, hắc hắc!"

Ngày hôm sau, Hoắc Tr`âm trở v`ê trên người đang mặc một bộ quan phục vô cùng khí phái, vốn dĩ đã có dáng người cao lớn, lại càng thêm có vài ph`ân uy nghiêm. Cả nhà đ`âu vui mừng ra mặt đương nhiên không c`ân nhi ầu lời, Tr`ân Mẫn Đạt thấy tỷ phu làm quan, bản thân cũng nên phải nỗ lực hơn, làm một đại phu thật giỏi. Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu cùng chuẩn bị khai trương cửa hàng trong thời gian tới.

Anh Tử gặp được Cố Thừa Nam cùng các tỷ tỷ đ`âu nhắc tới Cố Hiểu Tình, quả nhiên là một tiểu cô nương xinh đẹp hào phóng tri thư đạt lý. Anh Tử tới Hàm Đan, trong lòng vốn dĩ là có chút sợ hãi, hiện tại lại gặp được bạn cùng trang lứa, lập tức li ền rộng rãi hào phóng hơn.

Chi `cu hoàng hôn ngày hôm nay, Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu đang ng `ci trên bàn làm hoa đ`àu mới, Thạch Đ`àu còn đang ngủ say trên giường, Anh Tử nhẹ chân nhẹ tay bước tới, nhìn thấy hoa lụa mà hai người vừa làm xong, nhẹ giọng tán thưởng: " thật đẹp, muội trước kia chưa từng thấy qua được đ`àu hoa nào đẹp như vậy, muội cũng muốn học làm môt hoa lụa đẹp như vậy cho Hiểu Tình, chắc chắn sẽ rất thích cho mà xem."

Tiểu Đào sảng khoái nói: " muội còn học làm cái gì, chọn một cái c`ân đi đi."

Tiểu Đào tâm tư tỉ mỉ, ôn nhu cười: " Anh Tử, ta dạy cho muội, vẫn là nên tự mình làm đi, bây giờ muội cùng Tiểu Tình là bạn tốt, muội làm đương nhiên là so với chúng ta càng tốt hơn. Muội tự mình làm r ã đưa cho Tiểu Tình, r ã chúng ta sẽ đưa tới cho Tiểu Vân cùng Tiểu Tuyết. Ai, đúng r ã, muội sao lại v ềmột mình thế, a Huyên đâu?"

Anh Tử c`âm một đ`âu hoa lên nhìn nói: " nửa đường gặp đại tỷ phu, huynh ấy ôm a Huyên."

" a, ta đi nấu cơm đây, tỷ phu muội cùng a Huyên lại đi đâu chơi r 'à?"

Tiểu Đào đứng dậy, thuận miêng hỏi một câu.

" chỗ nào cũng không đi, là một tỷ tỷ nha hoàn viện đối diện ngăn tỷ phu lại, hỏi chuyện ngh ề rèn như thế nào." Anh Tử đ àu cũng không ngầng lên

đáp.

Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ.

2-9****

- -

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 101

"Cái gì?"

"Cái gì?"

Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu đ`ông thời cùng mở miệng, làm Anh tử hoảng sợ, Tiểu Liễu nhìn thoáng qua tỷ tỷ, hỏi: " muội nói đúng là một nha hoàn cản đường tỷ phu lại?"

Anh tử sợ hãi tới mức không biết nói gì, li ền ngây ngô gật đ ầu: " chính là nha hoàn đi theo Quý thị kia."

Tiểu Đào sắc mặt đại biến, không chờ nàng có động tác, Tiểu Liễu liền dẫn đ`âu vọt ra tới cửa: " tỷ, tỷ trước đừng có ra, ta đi nhìn trước."

Tiểu Liễu chân dài bước lớn, giống như gió mà đi ra khỏi cửa, quả nhiên thấy được nha hoàn kia đang cười yểu điệu nhìn tỷ phu nói chuyện. Khuôn mặt béo tròn ngày thường đ'ều trang điểm, hôm nay lại càng trang điểm tinh tế hơn, ở trong mắt Hoắc Tr'ần thì hắn không nhìn ra cái gì khác, nhưng Tiểu Đào liếc mắt một cái lì ền nhìn ra được cái đuôi cáo này.

" tỷ phu, nói cái gì vậy? Tỷ tỷ vẫn đang chờ nấu cơm đấy, không biết a Huyên muốn ăn cái gì, huynh mau ôm a Huyên v ềđi." Tiểu Liễu cao giọng hô.

Hoắc Tr`âm quay đ`âu, thành thật đáp một tiếng: " ai, v`ê ngay đây, Tiểu Hương hỏi ta n`ã sắt nào dùng tốt nhất, ta li ền nói cho nàng ta biết."

Tiểu Hương thấy Tiểu Liễu khoanh tay đứng đó, một bộ dáng không có ý tốt tới, li ền chôt dạ cười cười: " cảm ơn ngài, Hoắc đại nhân."

" chút việc nhỏ không tính là gì." Hoắc Tr`ân xua tay, ôm a Huyên đi v`ê nhà.

Tiểu Liễu cũng không có đi vào, mà chắp tay ra sau lưng, đi một vòng qua người Tiểu Hương, chế nhạo nói: "hỏi cái gì cơ? N'à sắt? Người nên hỏi ta nha, ta ngày nào cũng nấu cơm, n'à sắt rất quen thuộc. ta nói cho người biết, n'ài sắt cũng giống như người vậy, da mặt càng dày dùng càng tốt, con người a, nếu không biết xấu hổ thì còn cái gì mà không dám làm nữa đâu? Giống như là việc trang điểm tô vẽ lên mặt, lại cố ý để cổ áo trễ xuống thấp như vậy, nói chuyện thì âm thanh để tiện, nếu có n'ài sắt như vậy thì chính là gõ chùy chưa đủ, gõ n'ài thì phải gõ hơn một vạn cái, người có muốn không?"

" ngươi..." Tiểu Hương bị chọc tức tới nghẹn lại, nhất thời không biết nên phản bác lại như thế nào, rốt cuộc vẫn là có tật giật mình, li ên nói một câu " chờ xem." R 'à xoay người đi vào cửa.

Tiểu Liễu lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người vềnhà, trong đầu bắt đầu tính toán làm thế nào để đối phó nàng ta.

Tiểu Đào thấy Hoắc Tr`âm ôm a Huyên đi vào, quan sát vẻ mặt hắn một chút, thy hắn không có gì khác thường, cũng không nói chuyện, chỉ lén đi hỏi muôi muôi.

Rất nhanh, Tiểu Liễu li ền đi vào phòng bếp, nhẹ giọng nói: "không có việc gì tỷ, chính là có người da mặt quá dày, thiếu đòn, tỷ không c ần phải xen vào, cũng không c ần hỏi chuyện gì với tỷ phu, hàng ngày nên làm gì li ền làm lấy, coi như chưa có chuyện gì phát sinh đi."

Có muội muội hỗ trợ, Tiểu Đào không còn là bộ dạng thân cô thế cô, tự tin trong lòng có rất nhi ầu, kiên định mà tiếp tục suy nghĩ đến chuyện khai trượng cửa hàng.

Mấy ngày sau đó, nha hoàn kia cũng không có động tĩnh gì, rốt cuộc một ngày, nàng ta không nhịn được nữa, dưới ánh hoàng hôn cuối ngày không ngừng ngó nhìn, muốn nhìn xem bao giờ Hoắc Tr`àm trở v`ề.

Anh Tử đang chơi đùa với a Huyên trong sân phát hiện ra được động tĩnh bên ngoài, lập tức báo cáo với Tiểu Liễu, bởi vì đây là nhiệm vụ nhị tỷ giao cho.

Tiểu Liễu gật đ`âu: " Anh Tử, chúng ta đi trút giận cho đại tỷ, đánh chết tiện nhân không biết xấu hổ kia, muội có dám đi hay không?"

Anh Tử từ nhỏ đã dịu dàng, ôn hòa, cũng chưa cùng người khác đánh nhau bao giờ có chút sợ sệt: " muội...."

" muội cái gì mà muội, vậy là muội không muốn? Tiện nhân kia, nhìn thấy nhà của đại tỷ sống quá hạnh phúc, muốn giống như Quý thị câu dẫn nam nhân nhà khác. Muội muốn như thế sao, nếu thật sự như vậy, gia đình đại tỷ li ền không còn hạnh phúc nữa, a Huyên cũng thành đứa nhỏ không cha, muội cũng không tức giận sao? còn không muốn đánh người sao?"

Anh Tử cũng theo suy nghĩ đó, suy nghĩ, càng nghĩ càng giận, hung hăng gật đ`àu: " đúng, tức giận, thật muốn đánh người, chính là....chính là muội không có đánh người bao giờ, không biết đánh như thế nào."

Tiểu Liễu nhướng mày: "không đánh được cũng không có việc gì, vậy muội nói xem muội sẽ làm gì?"

Thật ra nếu muốn đánh người, một mình Tiểu Liễu là đủ r'ài, nàng cũng không c'àn muội muội đánh cùng. Chẳng qua, tiểu muội muội này tử nhỏ đã trốn sau lưng đại tỷ cùng nhị tỷ, sợ sau này lớn lên quá nhu nhược, bị người nhà ch'àng bắt nạt. Cho nên, Tiểu Liễu muốn đưa tiểu muội đi cùng, cho lá gan muội muội to lên, để nàng có chút kinh nghiệm.

Anh Tử nhíu mày, cắn môi nghĩ nghĩ, nói: " muội sẽ khóc, được không?"

Tiểu Liễu cười khúc khích, vì để cổ vũ muội muội, vội vàng thu lại nụ cười, trịnh trọng nói: "được, khóc được cũng là một bản lĩnh. Vậy lát nữa ta ở phía bên kia mắng người, đánh nhau, muội cũng không c`ân phải xen vào, muội ở đây ôm a Huyên, đợi ở chỗ ngoặt ngõ nhỏ kia, nếu nhìn thấy bóng dáng của tỷ phu, muội li ền khóc lên. Muội vừa khóc a Huyên nhất

định cũng sẽ khóc, tỷ phu rất thương a Huyên, a Huyên khóc như vậy không phải là đau lòng chết hắn sao."

Thương lượng xong kế hoạch, hai tỷ muội nhanh chóng xuất kích. Tiểu Liễu cố ý dặn dò Tiểu Đào không c'ân đi ra ngoài, ở trong phòng trông chừng Thạch Đ'âu là được.

Nàng trước nấp sau cánh cửa, nhìn xuyên qua khe cửa thăm dò động tĩnh của Tiểu Hương bên ngoài, sau đó lại bất ngờ mở tung cửa, một bước lớn bước ra đường.

" rình mò cái gì đây? Có phải lại muốn hỏi tỷ phu của ta, kéo với muỗng dùng dạng nào thì tốt sao?" Tiểu Liễu chống tay nhỏ, kiêu ngạo nâng cằm lên, vẻ mặt lời lẽ đ`âu chính nghĩa. Tiểu Hương trợn trắng mắt, không kiên nhẫn mà quay ra liếc nhìn nàng một cái: " ta muốn làm cái gì? Liên quan rắm gì tới người, người cũng chỉ là một kẻ ăn nhờ ở đậu, cũng không nhìn xem bản thân là cọng hành nào?"

" ta có phải cọng hành hay không, không c`ân ngươi quản, ta chỉ biết, có gan làm thì có gan nhận, còn không dám thừa nhận chuyện xấu hổ của bản thân thật không thú vị."

Anh Tử phụt cười, nàng cảm thấy bản lĩnh mắng chửi người của nhị tỷ lại cao hơn trước r ã.

Tiểu Hương bị nghẹn tới mức không nói lên lời, lại bị Anh Tử cười, càng cảm thấy khó thở, tức giận nói: " ta là nha hoàn Vương phủ, ngươi chỉ là một phụ nhân nhà quê thô lỗ, cũng dám nói chuyện với ta như vậy? Có thể tới vương phủ ăn chực, coi như ngươi cũng không t 'ài."

Lời này là lúc trước Quý thị là lúc tức giận nói với Phong phu nhân, nàng li ền nhớ rõ từng câu, bây giờ vừa vặn dùng tới, trong lòng âm th ầm đắc ý, làm nha hoàn của Vương phủ chính là chuyện tốt, nhà giàu bình thường cũng không so được, chứ đừng nói tới đây chỉ là một phụ nhân nông thôn, nâng lên danh hào của Vương gia, li ền cũng đủ dọa chết nàng ta r ồi.

Trước cửa lớn có động tĩnh lớn như vậy, người trong phòng làm sao có thể không nghe tới được. Phong phu nhân cùng Quý thị từng người bước ra khỏi cửa phòng, vừa vặn chạm mặt trong sân, trừng mắt liếc nhìn nhau một cái, ai cũng không nói chuyện, lại nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiểu Liễu cũng không chút nào sợ hãi, cười tới mức ngửa đầu ra sau: "
ngươi còn không ngại mất mặt sao, còn dám nhắc tới Vương gia, Vương
gia là nhân vật nào cơ chứ? Vương gia chính là người anh minh cơ trí nhất
trên đời, trên người đầu là chính khí, dưới tay đầu là những người tận
trung vì nước, đem đám nha hoàn các ngươi tới cho khách quý tới vương
phủ là làm gì? Là cho nhà người ta náo tới gà bay chó sủa gia trạch không
yên, thê ly tử tán sao? là chính các ngươi câu dẫn nam nhân người khác,
còn dám nhắc tới Vương gia? Ta chính là không chịu nổi loại người như
ngươi, da mặt dày còn muốn tự dát vàng lên mặt."

Ở dưới lùm cây cao bên tường có ba người đúng lúc đi ngang qua, nghe được các nàng nhắc tới Vương gia dài Vương gia ngắn, Cố Thừa Trăn nhìn trộm sắc mặt của Triệu vương, thấy Vương gia cũng không tức giận, li ền âm th ầm thở ra, nhấc chân lên muốn đi ra ngoài ngăn Tiểu Liễu lại, đừng để cho nàng dính tới họa. lại không nghĩ tới, Triệu vương lại ngăn hắn lại, ý bảo hắn nghe tiếp.

Tiểu Hương tức giận đến mức nói lắp bắp, không nói rõ được thành lời, chỉ tay vào Tiểu Liễu: " người....người đ`ôphụ nhân nhà quê đánh đá..."

" ta đanh đá đấy thì làm sao, ta nói cho ngươi biết, ta đanh đá chính là nổi tiếng ở trấn đấy. Không nói chuyện li ền trực tiếp đánh luôn, ngươi cứ thử đi, nhìn ngươi thế nào cũng không phải là đối thủ của ta." Tiểu Liễu giơ tay lên, hai mắt nhìn chằm chằm nàng ta đ ề phòng nàng ta đột nhiên ra tay.

"hừ!" Tiểu Hương tức giận: "ngươi đanh đá thì có ích gì? Nam nhân chính là không thích loại nữ nhân đanh đá như ngươi, ngươi còn muốn dọa ta, muốn ta biết khó mà lui sao? ta nói cho ngươi biết, ngươi càng muốn ta lui xuống ta càng muốn làm được. chờ ta bước chân được vào viện này,

chuyện đ`àu tiên chính là đuổi ngươi ra khỏi đây. Ta là nha hoàn của vương phủ, là người của Vương gia, ngươi còn dám đánh ta?"

Tiểu Liễu không nói hai lời, giơ tay lên nhắm thẳng tới miệng nàng ta,

"bốp" một tiếng, tiếng vả miệng vang dội phát ra.

" ngươi không nhắc tới Vương gia ta còn tha cho ngươi không đánh ngươi, là Vương gia đã cứu mạng của con ta, dưới b`âi trời này, người ta kính trọng nhất chính là Vương gia, ta nghe được từ miệng thối của ngươi dám nhắc tới Vương gia, ta đánh chết ngươi." Vẻ mặt Tiểu Liễu chính nghĩ, mặt mày bị phẫn, Triệu vương tránh trong góc tối cũng bị chọc cho bật cười.

Hoắc Tr`àm vốn định là đi ra ngoài tức giận ả nha hoàn kia, để nàng ta chết tâm, chính là Cố trường sử vừa mới muốn đi ra khỏi bụi cây, lại bị Vương gia cản lại, cho nên hắn không biết bản thân hiện tại có nên đi qua hay không, thăm dò nhìn ra ngoài, lại không dám bước ra. đang lúc rối rắm, lại nghe thấy tiếng con gái yêu của hắn khóc lớn.

Anh Tử ôm chặt a Huyên, khóc lớn lên: " a Huyên, có người muốn cướp cha con đi a, còn muốn đuổi dì hai cùng dì nhỏ đi ra ngoài. V è sau, chúng ta cũng không gặp nhau nữa, cha con cũng không thương con, a Huyên nhà ta thật đáng thương,...."

Thấy dì nhỏ khóc tới rối tinh rối mù, a Huyên không rõ chuyện gì, nhưng cũng bẹp miệng khóc lên. Con gái vừa khóc, Hoắc Tr ầm cũng không thèm quan tâm đến cái gì nữa, bước nhanh ra ngoài ôm a Huyên từ tay Anh Tử lên. Vừa dỗ con gái, vừa mắng nha hoàn kia: " ngươi đúng là một người tâm địa độc ác, ngày đó ngươi tới cản ta hỏi n ầi sắt nào dùng tốt, ta không nghĩ nhi ầu, còn nghiêm túc nói cho ngươi biết, thì ra ngươi còn có tâm tư đen tối như vậy, muốn nhà ta thê ly tử tán, ngươi là nữ nhân, lúc này ta sẽ không đánh ngươi, nhưng nếu còn có lấn sau, xem ta có c ầm chùy sắt đập chết ngươi không."

Tiểu Hương không nghĩ tới Hoắc Tr ầm sẽ đột nhiên nhảy ra như vậy, sắc mặt tái nhợt, run rây không dám nói tiếp. Đang muốn xoay người chạy vào

trong nhà, lại thấy được Triệu vương cùng Cố trường sử không nhanh không chậm đi tới.

Giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, Tiểu Hương chạy tới quỳ xuống: "Vương gia, nữ nhân chanh chua này đã khi dễ người khác, lại còn đánh nô tỳ, ngài xem mặt mô tỳ cũng sưng lên r ồi. Lại nói, nô tỳ cũng là nha hoàn của Vương phủ, muốn giáo huấn nô tỳ cũng là ma ma ở đây, cũng không tới phiên một phụ nhân nông thôn ra tay."

Triệu Vương lạnh mặt nhìn, gật đ`àu nói: "đáng đánh!"

Lâu quá không có món chì ngon, thì mìng tự đăng vậy... -)))

Cá chép kho tàu

Giải thích món ăn này, cái trắng là ruột lớn là làm từ bột nếp, ruột nhỏ nhìn giống xúc xích kia thì có thể hiểu là lạp sườn, hồ lô nướng của Việt Nam. Hai cái này nươngs riêng rồi mới kẹp vào. Có nhi ều gia vị, và cách làm của các nhà làm cũng khác nhau.

Ngu 'în Ueibovietnam.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 102

Phong phu nhân cùng Quý thị tránh ở trong tiểu viện xem náo nhiệt, tâm tình có thể nói là biến đổi bất ngờ, thời điểm Tiểu Liễu mắng chửi Tiểu Hương, Phong phu nhân eo lưng cũng thẳng lên, Quý thị lại có chút cúi đ`âu cong lưng. Thời điểm Tiểu Hương bày ra vẻ nha hoàn Vương phủ, lôi Vương gia tới làm chỗ dựa, Quý thị lại ngâng cao đâu kiêu ngạp liếc nhìn, Phong phu nhân khiếp đảm.

Sau đó, Tiểu Liễu hung hăng vả miệng Tiểu Hương một cái, thanh kia c`ân bao nhiêu vang dội li`ên có bấy nhiêu. Phong phu nhân cảm thấy đặc biệt sảng khoái, âm th`ân hối hận bản thân lúc trước không dám xuống tay.

Giờ phút này, Quý thị lại âm th'âm cắn môi, giơ tay khẽ vuốt mặt đột nhiên có cảm giác nóng rát trên mặt. Trong lòng nhảy dựng lên, hoảng hốt trong lòng không dừng dâng lên.

Chính là, Vương gia lại tới, Tiểu Hương chạy tới quỳ xuống cáo trạng. Quý thị li ền cong môi cười, thị uy liếc nhìn người kia một cái, bình tĩnh chờ Tiểu Liễu nhận phạt. Phong phu nhân lập tức lúng túng, âm th ần thay Tiểu Liễu đổ m ồhôi lanh.

Tiểu Đào đứng ở cửa tây phòng lại càng lo lắng, Thạch Đ`âu đang ngủ trên giường, nàng ở đây trông chừng đứa nhỏ, không thể đi ra ngoài. Vốn dĩ đây chính là chuyện của nhà mình, lại để muội muội ra mặt thay bản thân đấu tranh, Tiểu Đào trong lòng cảm thấy có chút băn khoăn.

Tiểu Liễu từ nhỏ đã lớn mật, giống như trước kia đánh Phùng Mãn, cũng là Tiểu Liễu đánh, Tiểu Đào ở bên cạnh hỗ trợ mà thôi. Chính là tiểu hài tử đánh nhau, nhưng mà l'ân này không giống như vậy, đây chính là Vương phủ, một khi truy cứu tới, có khả năng sẽ chịu phạt.

Muội muội đối với người tỷ tỷ này là nàng đ`âu là một tấm chân tình yêu thương quý trọng, trong lòng ti ầu đào ấm áp vô cùng. Nghe bên ngoài đang kịch liệt mắng chửi, nàng nhịn không được muốn lao ra ngoài, bản thân ở đây trốn sau cửa lại để hai muội muội ra mặt thay mình. Không đợi nàng nhấc chân bước tới, Thạch Đ ầu li ền tỉnh dậy, oa một tiếng khóc lên.

Tiểu Đào vội vàng bế Thạch Đ`âu ra ngoài, cũng không nghe được động tĩnh sau đó, chính là vừa bước chân ra khỏi cửa, li ền thấy Triệu vương đang khoanh tay đứng đó, Tiểu Hương quỳ trước Vương gia khóc như hoa lê dưới mưa.

Trong lòng khẽ run lên, hỏng r'à, sao lại đúng lúc gặp phải Vương gia? Tiểu Liễu có phải đã nói cái gì quá phận không, có thể bị phạt hay không? Dưới tình thế cấp bách, cũng không kịp nghĩ nhi àu, Tiểu Đào giao Thạch Đ'àu cho Tiểu Liễu, bước tới quỳ trước Triệu vương: "Vương gia, muội muội của ta đ'àu là vì ta mới tới giáo huấn nàng ta, ngài muốn phạt thì phạt ta đi, đ'àu là do ta sai."

Triệu vương thấy nương tử của Hoắc Tr`âm từ trong viện vội vã chạy ra, tay ôm một hài tử đàn khóc lớn, chắc chắn câu vừa r`â của mình Tiểu Đào không nghe thấy được, ung dung hỏi: " người sai cái gì?"

" ta...." Tiểu Đào nghẹn lại, nghĩ nghĩ, cảm thấy rất ủy khuất, cũng không biết nên nhận sai cái gì, li ền nói: " ta muốn cho một gia đình hoàn chỉnh, hậu viện không có thị phi, để con cái có thể lớn lên vui vẻ, để trượng phu có thể làm tốt việc Vương gia giao cho. Những chuyện này cũng không có sai....sai là ở Tiểu Hương là nha hoàn của Vương phủ, chúng ta là người ngoài không nên xử trí chuyện này."

Tiểu Đào quỳ xuống, Hoắc Tr`àn đã sốt ruột chạy tới, đau lòng cùng tức giận nói: "Vương gia, nương tử của ta không sai, tất cả là do nha hoàn này. Khẩn c`ài Vương gia trừng phạt nàng ta, nhà ta vốn dĩ sống rất tốt, lại bị nàng ta làm cho nháo nhào lên, nương tử của ta còn đang có thai, vạn nhất có sơ xuất gì, ta....ta li ền li ều mạng với nàng ta."

Triệu vương cũng không muốn vòng vo với bọn họ nữa, ôn hòa nói: "đứng lên đi, các người không sai, việc nhà còn không xong, nói gì đến việc

nước? bổn vương nghĩ muốn thưởng nha hoàn cho các người là vì muốn cho các người sống dễ chịu hơn, để nha hoàn giúp chăm sóc mấy đứa nhỏ, làm việc nhà, nam nhân có thể an tâm mà ra sức vì việc nước hơn, chứ không phải muốn cho các người gia trạch không yên."

Tiểu Đào lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhờ Hoắc Tr`âm đỡ lên, chậm rãi đứng lên. Đôi mày nhíu chặt của Hoắc Tr`âm lúc này mới giãn ra một chút, lẳng lặng chờ đợi vương gia quyết định.

Dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, Triệu vương nói với Cố Thừa Trăn: "gọi mấy nha hoàn thưởng cho môn khách trong phủ tới đây, để cho các nàng nhìn, kéo nha hoàn không an phận này đi đánh 30 trượng trước mắt bọn họ, trượng hình xong phạt đi khố dịch, răn đe cảnh cáo tất cả. để cho đám hạ nhân đó nhìn đó mà ngẫm lại, nên làm cái gì, không nên làm cái gì."

Cố Thừa Trăn vung tay lên, lập tức có thị vệ tới nâng một băng ghế dài tới, kéo Tiểu Hương đè lên ghế, dù nàng ta khóc xin kêu tha như thế nào cũng không khách khí. Rất nhanh, một đám nha hoàn hạ nhân đ`ều chạy tới, hai gã sai vặt c`ần gậy muốn đánh.

" để ta." Hoắc Tr`âm đặt con gái xuống đất, bước đi lên c`âm gậy từ tay một gã sai vặt. Hắn càng nghĩ càng giận, bản thân chân thành đối đãi với người khác, tại sao lại dụng tâm đen tối với nhà hắn như vậy?

Hắn lại nhớ tới Mông thị, may mắn lần này có Tiểu Liễu ánh mắt sáng suốt, sớm phát hiện ra. bằng không nếu lại sảy ra chuyện gì không chừng còn đáng sợ hơn chuyện Mông thị đó, Tiểu Đào tức giận, thật sự dỗ nàng rất khó a!

Hơn nữa Tiểu Đào lại đang mang thai, sao lại có thể tức giận được? đám nữ nhân chết tiệt kia, nên đánh thật mạnh. Hoắc Tr`âm c`âm chặt gậy, mắt lộ ra tia hung quang: "ta vốn là không đánh nữ nhân, nhưng chính là ngươi quá xấu xa. Nhà ta vốn là đang yên ấm, ngươi lại có tâm tư đen tối đến vậy, bắt nạt nương tử cùng a Huyên nhà ta, xem ta thật sự phải dạy cho ngươi một bài học để cho ngươi nhớ kĩ."

Gã sai vặt bên cạnh đánh xuống một gậy, Tiểu Hương hét lên một tiếng, cảm giác nóng rát trên mông. Theo sát phía sau là một gậy của Hoắc Trầm, nàng ta chỉ cảm thấy trên mông có một lực rất mạnh, giống như là da thịt trên mông bị đánh bay đi, xương cốt đầu nát. Mọi người nghe được tiếng kêu tê tâm liệt phế của Tiểu Hương, sau đó hai mắt nàng ta nhắm chặt xuống ngất đi, làn váy trắng thấm ra máu đỏ tươi.

Hoắc Tr`âm ngày thường c`âm thiết chùy cả trăm cân (1kg trung quốc = 1/2kg) làm việc, bây giờ lại đang tức giận, đương nhiên là ra sức đánh người, không giống như gã sai vặt đánh cũng chỉ đánh 5 ph`ân lực. một gậy này ddannhs xuống, Tiểu Hương muốn mất nửa cái mạng.

Đám nha hoàn xung quanh đ`àu sợ xanh mặt, liên tục lùi v`ê sau, cho dù có kẻ muốn lấy Quý thị làm gương, muốn bò lên giường chủ, giờ phút này cũng sợ mất hết h`ôn vía.

Tiểu Đào lo lắng hắn xuống tay quá nặng chết người, li ền ra phía sau hắn, kéo vạt áo hắn:" chàng đừng đánh nữa, để mấy người đó đánh đi, a Huyên sợ r ềi, chàng đi ôm con đi."

Hoắc Tr`âm trong lòng cũng đang th`âm mắng nha hoàn này đánh như vậy thôi đã ngất, lại thấy nương tử tới giải vây, hắn li ền theo bậc thang đó mà xuống, ném gậy trong tay xuống, quay lại ôm con gái lên.

Trong viện, Phong phu nhân cắn môi, âm th ần hối hận lúc trước không có can đảm đua một phen, thì ra Triệu vương không dung túng cho đám nha hoàn này làm loạn. Nàng hung hăng nhìn Quý thị, trong mắt toát ra tia quyết tuyệt, nhấc chân đi ra bên ngoài. Quý thị sợ hãi quỳ xuống trước mặt Phong phu nhân, ngăn nàng đi ra, tay ôm lấy váy Phong phu nhân, xin tha: " phu nhân, là nô tỳ sai r ầi, v ề sau nô tỳ không dám như vậy nữa, ngài tha cho ta l ần này đi."

Phong phu nhân gõ lách cách bàn tính trong đ`àu, quyết định giữ nữ nhân này lại. Trượng phu vốn chính là chỉ thích trộm hương, xử lí ả trước mắt này, sau này lại có người mới, khả năng còn khó đối phó hơn, nếu nàng ta đã quỳ phục trước mình, v ềsau cuộc sống cũng tốt hơn.

Trong viện của Phong gia âm th`âm tranh phong, bên ngoài cũng không ai biết. Ánh mắt Triệu vương nhìn v`êphía Tiểu Liễu: " ngươi vì tỷ tỷ mà li ều mạng, tỷ tỷ ngươi cũng nguyện vì ngươi mà chịu phạt, quả nhiên là tỷ muội tình thâm. Bổn vương thấy ngươi rất gan dạ lại sáng suốt, có một việc muốn cho ngươi đi làm, không biết ngươi có dám làm hay không?"

Tiểu Liễu nhướng mày, trăm triệu l'ân không nghĩ tới là Vương gia sẽ cân nhắc việc cho bản thâm, nhanh chóng đáp ứng: "Vương gia đã cứu mạng nhi tử nhà ta, chỉ c'ân ngài thấy ta hữu dụng, chính là nói ta đi tìm chết cũng không từ."

Triệu vương cười cười, nhấc chân đi vào tiểu viện nhà Hoắc Trầm, ng ci ở chính sảnh, r ci ra hiệu cho Cố Thừa Trăn đóng cửa lại. Sự tình cơ mật, tai vách mạch rừng nên phải cần thận.

" g`ân đây bên Đột Quyết có dị động, phụ cận xung quanh đã ngoài hoảng trong loạn tình thế cấp bách, thám báo muốn đi dò hỏi quân tình không dễ dàng, c`ân phải cải tranh, nếu có nữ nhân đi cùng thì càng tốt, nhưng còn chưa tìm được người thích hợp. Ngươi có dám đi không?" mắt Triệu vương đen tr`âm tĩnh, nhìn thẳng vào biểu tình trên mặt của Tiểu Liễu.

" dám!" Tiểu Liễu không chút do dự đáp: " chính là Vương gia, ta không có kinh nghiệmdò hỏi quân tình, cho dù có đi, cũng không nhìn ra được phía địch có động tĩnh nào a."

Triệu vương cười khế: " đây lại là lời nói thật, ngươi đi đúng là không nhìn ra được cái gì, cũng không c`ân ngươi đi nhìn, ngươi chỉ c`ân giả làm con gái của người do thám là được, giả làm bộ dạng của thương nhân, đừng làm cho người khác nhìn ra các ngươi không phải là thương nhân."

" được, cái này không thành vấn đ'ề, ta vốn dĩ chính là thương nhân,...à còn chưa có phải là thương nhân, vậy là tiểu thương đi." Tiểu Liễu hớn hở nói.

Triệu vương mim cười đứng dậy khỏi ghế, việc tiếp theo chính là chuyện của Cố Thừa Trăn chuẩn bị. Rất nhanh, bà vú của Thạch Đ ài được

đưa tới, ba ngày sau, Tiểu Liễu đi theo một lão tướng cùng một binh sĩ trẻ tuổi giả làm đại ca của nàng, tới Đột Quyết.

Tiểu Đào cùng Anh Tử đ`âu lo lắng tới mức đứng ng à không yên, Tiểu Liễu có là nha đ`âu đanh đá, tài giỏi như thế nào thì cũng chỉ là một người đến từ thôn nhỏ, đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?

Mọi người lo lắng đ`ệ phòng hơn nửa tháng sau, Tiểu Liễu xách một tay nải lớn cười ha hả trở lại. Tr`àn Mẫn Đạt ôm con đứng cửa, thấy nàng trở lại, vội vàng đi lên đón: " nương tử, nàng v`êr à, ta đứng đây chờ nàng sắp thành đá vóng vong thê r à."

Tiểu Liễu giao tay nải cho hắn, vui mừng ôm con trai lên, ôm như thế nào cũng không thấy đủ.

" ta đi mấy ngày con trai lớn hơn không ít nha, Thạch Đ`ài, nhớ nương không?"

Tiểu Đào cùng Anh Tử đang trong bếp cũng chạy ra đón, vây quanh Tiểu Liễu hỏi han. Lại mở ra tay nải lớn mà Tiểu Liễu mang v ề, phát hiện ra bên trong đ ều là đ òcủa trẻ con. có mũ nỉ nhỏ, có giày ủng, còn có mấy món đ ò chơi mới lạ chưa thấy qua bao giờ.

Tiểu Liễu đắc ý nói: " ta l'ân này đi cũng không có uổng công đi, không chỉ là hoàn thành chuyện của Vương gia giao, còn gặp được thương nhân của Đột Quyết, chọn mua được rất nhi ều đ'ô chơi mới mẻ, chúng ta nhìn r ồi sửa lại một chút, làm thành hàng mình bán đi, khẳng định có ngu ồn tiêu thu lớn."

Tiểu Đào nhìn muội muội không chút tổn hao gì, rất là vui mừng: " muội có thể bình bình an an trở v ề là tốt r ồi, vẫn còn nghĩ tới chuyện làm ăn a. muội đi mấy ngày, ta cùng Anh Tử đã chuẩn bị đ ồ tốt r ồi, mặt ti ền cửa hiệu cũng đã chọn, chỉ chờ muội v ềnhìn thôi. Chúng ta li ền đi thuê."

Tiểu Liễu ngước mắt nhìn: " là ở đâu, có ở phải ở vị trí tốt giống như nhà vọng lâu của vương phủ không?"

*vọng lâu: chòi nghỉ chân.

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 103

Đường trước cổng lớn của Vương phủ chính là con phố náo nhiệt ph'ôn hoa nhất Hàm Đan, sau đó lại thông với đường Chu Tước, mà phía tây nam Triệu Vương phủ lại có một tòa vọng lâu, vừa vặn lại chính là vị trí giao nhau giữa hai đường lớn, là nơi ph'ôn hoa náo nhiệt nhất.

Hai tỷ muội vì để chọn tốt cửa hàng, đã chạy vài ngày trong thành. Các cửa hàng trang trí tốt vị trí được không có ai bán hay cho thuê cả, có thể thuê được cửa hàng đ`ài là chỗ khuất hoặc là cuối đường, hoặc là trên đoạn đường khác, người đi lại rất ít buôn bán không tốt.

Vị trí tốt nhất đương nhiên là vọng lâu của Vương phủ, tuy rằng vọng lâu kia vẫn luôn không có sử dụng đến, đặt ở đó cũng là lãng phí, nhưng vương phủ là địa phương nào, có để trống nhi ều hơn đi nữa, cũng không đi cho thuê được, nếu hai tỷ muội đi hỏi Vương phủ có muốn cho thuê nhà hay không, có thể bị Vương gia hiểu l'ân hay không?

Các nàng đương nhiên biết, Vương gia không thiếu chút ti ền cho thuê nhà này, cho nên rối rắm thật lâu cũng không dám đi hỏi, cuối cùng, Tiểu Đào nói có một gian cửa hàng địa điểm cũng khá được, nhưng giá nhà hơi cao, nhưng vẫn còn có thể chấp nhận, chờ Tiểu Liễu trở lại, các nàng đi tới nhìn xem, phải nhanh chân một chút, sợ chậm chân bị người khác thuê mất.

Tiểu Đào nói: " muốn so với vọng lâu bên kia của Vương phủ đương nhiên kém xa. Nhưng là, so với cửa hàng kia tốt hơn không ít, đây là một quán trà, có đôi phu thế già buôn bán tuổi tác cũng lớn r ầi li ền muốn đi dưỡng lão không làm nữa, chúng ta đúng lúc có thể thuế tới."

Tiểu Liễu cắn môi, nghiêm túc nghĩ nói: " tỷ, đừng vôi, ta hiện tại đã làm tốt chuyện vương gia giao cho, Vương gia của chúng ta đại tài khí thô, hẳn

sẽ ban thưởng cái gì đi. Đến lúc đó, ta từ chối không nhận, sau đó nói ra, muốn dùng vọng lâu kia buôn bán, ta đoán, có 8 ph'àn có khả năng Vương gia sẽ đ'ờng ý."

Mắt Tiểu Đào sáng lên: "đúng r à, ta sao lại không nghĩ tới a."

Anh Tử ở bên cạnh xem m ồm nói theo: " tỷ mỗi ngày phải chăm hai đứa trẻ, lại còn nhớ thương đến nhị tỷ, sao còn nghĩ tới chuyện này nữa. nhưng mà, bây giờ nhị tỷ nhớ đến cũng không muộn, muội cảm thấy biện pháp này rất tốt."

Tiểu Đào gật đ`ài: "đúng vậy, vừa làm tốt công việc được giao, bây giờ trong lòng Vương gia đang cao hứng, nói ra việc này với ngài. Ngài ấy đ`ông ý thì tốt, còn nếu không đ`ông ý, cũng không trách tội chúng ta."

Mấy tỷ muội đang nói chuyện, sai vặt bên người Cố trường sử đi đến, đứng trong viện gọi: "Tr`àn phu nhân có ở nhà không? Vương gia mời Tr`àn phu nhân tới sảnh ngoài."

Tiểu Liễu vui vẻ, sung sướng đứng lên: " tỷ nhìn, tỷ nhìn xem, chuyện tốt tới r'à. Thạch Đ'ài, ngoạn ngoãn ở trên giường nằm một lát, nương phải đi làm chuyện lớn."

" tới đây!" Tiểu Liễu cao giọng trả lời, bước nhanh đi ra ngoài, đi theo gã sai vặt đi vào chính sảnh Vương phủ.

Lão nhân râu hoa râm đã cùng Vương gia bẩm báo xong sự tình, đang nói đến Tiểu Liễu: " l'ân này may mà có tiểu nha đ'ài Tiểu Liễu kia, thật là nhanh trí, thuộc hạ cùng tiểu tử kia giả dạng thương nhân không giống lắm, nhưng Tiểu Liễu lại diễn như thật, cùng với mấy thương nhân của Đột Quyết, thương nhân Ba Tư, nói mấy đạo lý buôn bán rất quen thuộc. có lúc đụng phải người không nói được tiếng hán, li ền dùng tay chân biểu hiện ý để buôn bán, nha đ'ài này, thật là trời sinh đã có thể buôn bán a."

Lời còn chưa dứt, Tiểu Liễu đã đi vào cửa, tiểu cô nương cười hì hì: "cha, lại khen ta đấy à!"

Lão thám tử cười ha ha:" ta không có cái phúc này nha, thật sự muốn có đứa con gái như nha đ`âu ngươi đấy, ta đây không phải là cao hứng muốn chết sao."

Tiểu Liễu hành lễ: " bái kiến Vương gia."

Triệu vương mim cười gật đ`àu: "Tr`àn giáo úy là thám tử đã nhi àu năm, có thể được hắn khen cũng không nhi àu người, có thể thấy được ngươi đi chuyển này đúng là đã lập công lớn. Chỉ tiếc ngươi là thân nữ nhi, nếu là một tiểu tử, bổn vương đã thưởng cho ngươi một chức quan, v`ê sau lại đ`ê bạt trọng dụng. Thật đáng tiếc, tri àu đại ta lại không có ti àn lệ cho nữ nhân làm quan, li àn thưởng ngươi 200 lượng bạc đi, c`àm đi làm vài thứ y phục mới, mua chút đ`òtrang sức, tự thưởng cho bản thân thật tốt."

Tiểu Liễu cười: " đa tạ vương gia ban thưởng, nhưng là ta không thể nhận được. Vương gia đã cứu mạng nhi tử của ta, ta nên vì Vương gia ra sức làm việc, cũng không làm được chuyện lớn gì, li n được ban thưởng lớn như vậy, tiểu nhân thật sư bối rối."

Triệu vương liên tiếp gật đ`âu: " thật đúng là nha đ`âu có ơn tất báo, ngươi cũng đừng cùng bổn vương khách khí, 200 lượng đối với bổn vương cũng không là gì, bổn vương thưởng chính là thưởng cho dũng khí của ngươi, cũng để cho người khác thấy chỉ c`ân ra sức vì nước sẽ không có hại."

Tiểu Liễu yên lặng chờ Triệu vương đem lời nói hết, li ền quỳ xuống đất: "Vương gia, ngài nếu thật sự muốn thưởng cho tiểu nhân, thưởng bạc người khác cũng không nhìn thấy, tiểu nhân chỉ có một thỉnh c ầu, không biết ngài có đ ềng ý không?"

Triệu vương sửng sốt: " hay là ngươi không muốn bạc, vậy ngươi nói thử ta nghe, ngươi muốn cái gì?"

"Vương gia, tiểu nhân muốn cùng tỷ tỷ mở một cửa hàng chuyên bán y phục, đ`ô chơi cho trẻ nhỏ, chỉ là bu 'ôn nỗi chưa có vị trí thích hợp, vọng lâu phía tây Vương phủ vẫn luôn bỏ không, nếu Vương gia có thể cho tiểu nhân dùng, người khác đ'àu có thể nhìn thấy đó là ân điển của Vương gia,

cũng đúng lúc giải quyết cho vấn đ`êkhông nhỏ của tiểu nhân. Tiểu nhân sẽ đưa tới phủ ti`àn thuê cửa hàng, không biết Vương gia có ân chuẩn hay không?"

Tiểu Liễu mắt sáng rực mong đợi nhìn v ephía Triệu vương.

" ha ha ha..." Triệu vương cười to: " thì ra là coi trọng góc nhà hướng tây, được, dù sao cũng bỏ hoang, ngươi lấy mở cửa hàng đi, không cần giao tiền thuê, Vương phủ cũng không thiếu chút tiền này của ngươi. Coi như bổn vương khen thưởng cho công của ngươi, chẳng qua, với người ngoài ngươi phải nói là giúp Vương phủ đi mua đồ, không thể để cho người khác biết ngươi đi dò hỏi quân tình, nhớ kĩ chưa?"

" vương gia, ngài cứ yên tâm, tiểu nhân sẽ không nói loạn, đa tạ Vương gia ân điển." Tiểu Liễu quỳ xuống r 'ởi vui mừng rời đi.

Rất nhanh, cả nhà đ'êu biết được việc Vương gia ban thưởng cho l'âu phía tây vương phủ cho họ để bán hàng, Tiểu Đào cùng Anh Tử đ'êu vui mừng cười không khép được miệng lại. Ba tỷ muội nói li ền làm, lập tức đi quét dọn căn l'âu phía tây, bắt đ'àu đặt mua qu'ày để hàng.

26 tháng 6, là ngày hoàng đạo, tốt cho việc hiến tế, c'âu phúc, khai trương, động thổ. ngày này, góc l'âu phía tây Vương phủ pháo nổ tưng bừng. " Mật Đào Quán" chiêu bài vàng sáng được treo lên. Cửa số của vọng lâu hoàn toàn được mở ra, y phục, mũ áo, đ'ô chơi trẻ con đủ mọi hình dạng đáng yêu xinh đẹp, đ'âu hoa xinh đẹp cũng có rất nhi ều, gió thổi nhẹ tới, chuông gió Ba Tư khẽ động phát ra âm thanh dễ nghe, giống như có một đám chim sơn ca đang đậu ở cửa hót véo von, hấp dẫn rất nhi ều ánh mắt tò mò của đám nhỏ.

A Huyên hôm nay mặc cực kì xinh xắn, là vũ y của Tây Vực, ánh kim trên y phục lấp lánh như ánh mặt trời rực rỡ. Trên đầu cài trâm bươm bướm màu hồng nhạt giống y như thật rung rung như muốn cất cánh bay lên, cổ tay tròn tròn đeo một chuỗi ngọc càng tôn lên làn da như ngọc của A Huyên.

Thạch Đ`âu bốn tháng tuổi mặc qu'àn thủng đáy, lộ ra tiểu huynh đệ kiêu ngạo, trên người mặc một áo ngắn cắt may vô cùng độc đáo, trông rất có tinh th'àn lại mát mẻ không bí bách.

Một đôi kim đ 'ông ngọc nữ trong cửa hàng mời tới không ít khách nhân tới, có người còn muốn một bộ y như của hai đứa bé đang mặc. ngày đ 'âu tiên khai trương, khó tránh khỏi hơi luống cuống tay chân, may mắn Tiểu Đào đã chuẩn bị trước, bằng không sẽ phát sinh ra nhi 'âu tình huống khác nữa. cũng may Hoắc Tr 'ân cùng Tr 'ân Mẫn Đạt đ 'âu tới hỗ trợ trông mấy đứa nhỏ, ba tỷ muội tiếp đãi khách nhân vội tới mức m 'ô hôi đ 'ây đ 'àu, lại không rảnh bân tâm tới chuyên này, vôi chân không cham đất.

Hoắc Tr`âm sợ Tiểu Đào bị đụng vào người, nên chỉ để nàng đứng ở qu'ây tính số lấy ti ền, không c'ân đi ra ngoài. Tiểu Liễu cùng Anh Tử quản một t'âng, giới thiệu đ'ô lại gói hàng. Cũng may không bao lâu sau, Cố Thừa Nam cùng Cố Hiểu Tình cũng tới giúp, tỷ muội Đi ền gia nhẹ nhàng hơn không ít.

Một ngày này, Hoắc Tr`âm đau lòng không chịu được, liên tục hỏi Tiểu Đào có thoải mái không. Tiểu Đào lau m`ô hôi bên thái dương,cười nói: "không có việc gì, chỉ là ng cá không lấy ti`ên thôi mà, có thể mệt như thế nào? là Tiểu Liễu cùng Anh Tử mới vất vả, đứng cả ngày trời, không có cả thời gian uống nước."

" bọn muội không sao, tỷ, mau đếm xem hôm nay bán được bao nhiều?"

Người Cố gia đi r'à, Tiểu Liễu nóng lòng muốn biết thu hoạch của ngày đ'àu tiên.

Anh Tử tới giúp đại tỷ đếm tiền, càng đếm càng vui, cuối cùng đếm xong bạc, phát hiện bán được 20 lượng bạc, 8 quan rưỡi.

Tiểu Đào nhìn bạc trắng trước mắt, kinh ngạc cảm thán: " trời ạ, thế nhưng bán được 20 lượng bạc, trừ đi vốn chúng ta còn được 10 lượng bạc đấy. Trước kia bán đường táo ở trấn, một ngày bán được mấy chục văn đã không t ầi r ầi, một tháng cũng không kiếm được 1 lượng bạc. hiện tại một

ngày đã kiếm được 10 lượng, mười ngày chính là 100 lượng, một tháng là 300 lượng, trời a trời a....."

Anh Tử ngượng ngùng cười: "đại tỷ, muội cũng không có làm gì, đ ều là chủ ý của tỷ cùng nhị tỷ, cái này đừng chia cho muội."

Tính tình Tiểu Đào tuy hi ền lành, nhưng chung quy cũng là đại tỷ, nói chuyện cũng có phân lượng: " như vậy sao được, ba tỷ muội chúng ta ở Hàm Đan khai trương cửa hàng, sao có thể không chia cho muội được. Tiểu Liễu, muôi nói đúng không?"

Thật ra, Tiểu Đào cùng Tiểu Liễu đã sớm thương lượng với nhau chuyện này, trong nhà còn nghèo, con gái trong nhà xuất giá cũng không có của h à môn, nếu hiện tại có cơ hội kiếm ti ền, li ền chia cho Anh Tử một ph ền làm của h à môn, quyết tâm không thể mặc kệ muội muội được. chẳng qua, lúc ấy hai người không nghĩ tới sẽ kiếm được nhi ều ti ền như vậy.

Tiểu Liễu sảng khoái gật đ`àu: " đúng vậy, chúng ta tuy rằng muốn kiếm ti ền, nhưng cũng không thể chỉ biết kiếm ti ền mà vứt bỏ thân tình, trước kia đã nói, chia làm ba ph ần, bất luận kiếm được nhi ều hay ít đ ều không thể thay đổi."

Tiểu Đào cẩn thận, thu ti `ân lại, li `ân nói cùng với hai muội muội: " hôm nay quá loạn, tuy bán được không ít đ`ò, nhưng có khi cũng mất không ít đâu, nhanh đi kiểm tra một chút, đừng vui mừng quá sớm. Mất ít đ`ò mới là kiếm ti `ân."

Nhưng không nghĩ tới là, kiểm tra lại một l'ân thế nhưng lại mất chỉ một ít. Tiểu Đào nhíu mày nghĩ nghĩ, nói: " có lẽ bởi vì đây là địa bàn của Vương phủ, xem ra là mọi người không dám làm chuyện xấu."

Tiểu Liễu cười: " có lẽ cũng không hẳn là bởi vì đây là địa bàn của Vương phủ, hay bời vì là do tỷ phu của ta giống như núi sắt đứng thủ ở cửa nha, kẻ nào dám ăn trộm đ òcủa tỷ."

Tất cả mọi người đ`àu nở nụ cười, Hoắc Tr`àm đau lòng nhìn Tiểu Đào: " mau v`ênhà nghỉ ngơi một lát, hôm nay cũng đừng nấu cơm, ta đi ra ngoài

mua r ởi v ề Nhà chúng ta cũng không thiếu ti ền nàng kiếm, nàng thích mở cửa hàng, ta cũng không phản đối, nhưng đừng có li ều mạng làm, chúng ta còn có thể thuê mấy người làm, chọn mấy người còn ít tuổi, nếu mỗi ngày đ ều xoay tới xoay lui thế này không phải mệt chết sao?"

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 104

V 'ê đến nhà, ăn xong cơm chi 'âu, Tiểu đaqò đi tới phòng của Anh Tử nhẹ nhàng hỏi: " hôm nay, Cố Thừa Na, nói với muội cái gì vậy?"

Bởi vì Anh Tử không quenn thuộc giá bán trong cửa hàng, liền ở lầu một ở cùng đại tỷ, gặp phải cái gì không biết liền hỏi.

Sau khi Cố Thừa Nam cùng Cố Hiểu Tình đến hỗ trợ, vốn dĩ là Anh Tử muốn Hiểu Tình ở bên cạnh giúp đỡ, nhưng cố tình Cố Thừa Nam lại đẩy cháu gái lên trên l'àu, hắn lại ở dưới hỗ trợ.

Vừa mới bắt đ`âu, Anh Tử đơn thu ần cảm thấy là do Cố Thừa Nam thân quen với nhà đại tỷ, không thân với nhà nhị tỷ, mới lựa chọn ở dưới l'âu một. chính là, sau khi Cố Thừa Nam vẫn đi theo nàng, lúc không bận rộn lại dán tới hỏi nàng: " muội bao giờ thì đi tới thư viện đọc sách cùng với Hiểu Tình? Tính cả đời ở cửa hàng sao?"

Anh Tử tới Hàm Đan li ền trở thành bạn tốt của Cố Hiểu Tlnh, đặc biệt hâm mộ những người học sâu hiểu rộng, c ần kì thư họa cái gì cũng biết. nàng cũng muốn học, chính là đại tỷ lại gọi nàng tới hỗ trợ nàng trông mấy đứa nhỏ, đối với công việc này, nàng cũng không cảm thấy bu ần, bởi vì từ nhỏ nàng chính là được đại tỷ chăm sóc lớn lên. Hơn nữa, ở nhà được ăn ngon, nàng cảm thấy rõ rang bản thân đã lớn hơn không ít.

Nhưng nàng không thể đi đến thư viện học được, nếu đi, vậy a Huyên li ền không có ai trông. Nàng không chỉ nghĩ cho bản thân, các tyhr tỷ đối xử với nàng rất tốt phải suy nghĩ cho các tỷ.

Tiểu Đào thấy Anh Tử không nói lời nào mặt h`ông h`ông, nói thẳng: " ta nghe được hắn nói đến chuyện đi học, có phải khuyên muội tới thư viện phải không?"

Anh Tử lúc này mới gật đ`âu: " vâng, hỏi muội vì sao lại không đi đọc sách cùng Hiểu Tình."

Tiểu Đào nghiêng đ`àu nghiêm túc nhìn sắc mặt của muội muội: "Anh Tử, ta muốn muôi đi học."

Anh Tử đột nhiên ngầng đ`âu lên: " vì sao?"

" trước kia nhà chúng ta nghèo, xung quanh lại không có thư viện, cho nên, ta và nhị tỷ muội muốn đi học cũng không được. nhưng bây giờ muội không giống, ở ytrong vương phủ có đi ầu kiện có thể đi đoc sách, có thể học nhi ầu thứ tốt hơn. Muội nhìn Hiểu Tình xem, c ần kì thi họa mọi thứ đầu tốt, đứng im một chỗ li ần cũng không giống với những cô nương trong thôn chúng ta, muội không thích có cảm giác như vậy sao?" Tiểu Đào hỏi.

Anh Tử yên lặng thở dài: " thích, nhưng đó là nhà người ta có đi à kiện, cũng không phải là chúng ta, muội đi đọc sách ai trông a Huyên? Muội và tỷ cùng nhau học của nhị tỷ phu mấy chữ là được r à."

Tiểu Đào rốt cuộc hiểu được tâm tư của muội muội, ôn nhu cười: " thì ra muội lo lắng cho a Huyên sao, Anh Tử, mấy ngày trước vội, ta cũng không có nói rõ với muội, thật ra ta để muội tới đây không hẳn là để trông a Huyên, mà muốn cho muội có thể tới đây trai nghiệm cuộc sống, học hỏi thêm nhi `àu đi `àu. ta đã hỏi thăm qua, các cô nương tới thư viện chỉ học hai khóa học vào buổi sáng mà thôi, buổi chi `àu muội vẫn có thể xem a Huyên, buổi sáng ta trông a Huyên."

" nhưng, tỷ bụng tỷ ngày càng lớn r`à...." Anh Tử còn chưa dứt lời, li ền vang lên âm thanh của Tưởng thị ngoài sân: " Tiểu Đào có nhà không?"

Tiểu Đào vội vàng đi ra ngoài đón: " tam tẩu, ta ở đây."

[&]quot; vậy muội nói thế nào?" Tiểu Đào lại hỏi.

[&]quot; muội nói muội chưa muốn đi." Anh Tử ngập ngừng nói,.

Tưởng thị rũ mắt nhìn vòng bụng đã hơi nhô lên của Tiểu Đào, lại nhìn thật sâu người đi phía sau Tiểu Đào là Anh Tử, cười nói: " ta nghe thừa nam cùng Tiểu Tình nói, cửa hàng của mấy người buôn bán rất tốt. tiểu thúc nhà ta có ý này, muội không phải không muốn có nha hoàn sao, vốn dĩ là muốn phân cho nhà muội hai nha hoàn, hắn nói đổi thành bà tử chân tay sạch sẽ nhanh nhẹn, giúp đỡ trông mấy đứa nhỏ lại nấu cơm, r ồi một đứa nha hoàn biết ăn nói, đi theo muội tới cửa hàng hỗ trợ. Như vậy, muội cũng không bị mệt mỏi, cũng có thể để cho Anh Tử đi cùng Tiểu Tình đi thư viện. một cô nương thông minh như vậy, không được học được đọc sách thật đáng tiếc."

Không nghĩ tới chủ ý này lại là Cố Thừa Nam nghĩ ra, Tiểu Đào trong đ`ài khẽ nhúc nhích, lại ngại mặt mũi nên cũng không nói thẳng, rốt cuộc là suy nghĩ này của người ta vẫn là không trong sáng. Li ền nói với Tưởng thị: "bà tử tới cũng có thể, mấy tháng này bụng càng lúc càng lớn, v ềsau cũng c ần có người chăm sóc lúc ở cữ. nhưng nha hoàn của Vương phủ tới cửa hàng hỗ trợ, thích hợp sao?"

Tưởng thị gật đ`âu: " thích hợp, cái này có gì mà không thích hợp? Vương gia vọng lâu bên phía tây còn cho muội dùng, đừng nói là một nha hoàn. Mỗi môn khách tới phủ đ`âu có hai nha hoàn, để cho bọn họ làm gì tùy ý muội.muội thích mang họ ra cửa hàng là họ tốt số,còn có thể học buôn bán đấy, có cái gì mà không tốt?"

Tiểu Đào nghiêm túc suy nghĩ, ôn nhu cười: " trước mắt cửa hàng thực sự thiếu người, mọi người cũng không nghĩ tới sẽ bán tốt như vậy, đ`ô bán trong cửa hàng đ`âu là đ`ô làm từ mấy tháng trước. nhưng là bán được nhi ầu như vậy, v ề sau muốn bán thêm thì phải làm thêm đ`ô, còn phải nghĩ ra đ`ô mới, thật sự là c ần thêm người. nhưng muốn tìm được người làm cũng không phải dễ, hiện tại phải mượn trước của Vương phủ."

" được, vậy đã định r 'ài, sáng mai muội tới chỗ ta nhận người, thuận tiện đưa Anh Tử tới để Anh Tử đi tới thư viện đọc sách cùng với Tiểu Tình."

Tưởng thị rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước chân nhẹ nhàng mà đi v ềnhà, nhìn trong viện Cố Thừa Nam đang đứng, mím môi cười: " xong

r'ài, đệ yên tâm đi. Thừa nam, đệ thật sự là coi trọng cô nương nhà người ta, chúng ta li ền dùng kiệu tám người đón v'è, nhưng không thật tâm, cũng đừng quan tâm cô nương nhà người ta nữa, làm mấy chuyện như vậy không sợ làm người ta hiểu l'âm sao"

" sợ, cho nên mới nhờ tẩu đi một chuyến, được r`â tam tẩu, đệ đi đây, đa tạ tẩu." Cố Thừa Nam nhanh như chớp chạy mất ảnh, để lại Tưởng thị bất đắc dĩ lắc đ`âu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Đào mang theo Anh Tử cùng a Huyên tới nhà Cố trường sử, Tưởng thị đã chọn tốt mấy người tới đây: " đây là Phúc ma ma, lúc còn trẻ đã từng làm bà vú, trông hài tử, Tiểu Quýt, là một nha đ`àu thành thật an phận, cũng nhận được mấy mặt chữ cũng có thể tính toán, muội nhìn xem có vừa mắt không, nếu không thích, chúng ta lại đổi."

Tiểu Đào nhìn v`êphía hai người xa lạ kia, bộ dáng của Phúc ma ma t`ân hơn 40 tuổi, mặt hơi đen, dáng người có chút béo, cười lên trông rất từ ái. Tiểu quýt lớn lên nhìn trắng nõn sạch sẽ, vóc dáng không quá cao, mặt hơi tròn, không tính là đặc biệt xinh đẹp, nhưng cũng không xấu. hình như có chút khẩn trương, đôi tay xoắn lấy góc áo.

Tiểu Đào rất vừa lòng với hai người này, từ đáy lòng nàng cảm thấy Cố tam tầu sẽ không tìm sai người, li ền cười nói: " ngươi gọi là Tiểu quýt sao, thật trùng hợp nha, ta là Tiểu Đào, muội muội ta là Tiểu Liễu, Anh Tử, chúng ta hay lấy tên của mấy cây nhỏ trong thôn làm tên. Phúc ma ma cũng rất tốt, cảm ơn tam tầu."

Tưởng thị cười: " muội thích là tốt r ã, trước mang mấy người này v ề nhìn thử xem, nếu không thích hợp, chúng ta lại đổi người."

Anh Tử hôm nay mặc một thân y phục vải rất tốt, màu h`ông phấn lụa mỏng t`âng lớp lớp, bước đi làn váy khẽ lay, giống như những cánh hoa anh đào đang khẽ rơi xuống, uyển chuyển nhẹ nhàng. Ngày thường chỉ buộc một sợi dây bình thường trên tóc, hôm nay lại dùng dây hoa mới tinh buộc lại, làm cho khuôn mặt của tiểu cô nương trở nên xinh đẹp rạng rỡ.

Cố Hiểu Tình mang theo nha hoàn đi ra, vừa thấy Anh Tử đứng đó liền cười: " Anh Tử hôm nay thật xinh đẹp, phỏng chừng thư sinh trong thư viện hôm nay không có tâm tư đi đọc sách đâu, trốn ra ngoài ngắm tiểu mĩ nhân a."

Anh Tử bị trêu chọc, trên mặt đỏ bừng, càng làm cho khuôn mặt nhỏ bé thêm sinh động ki 'àu diễm. Tưởng thị ở bên cạnh cười nhìn, lại nhơ tới tiểu thúc nhà mình, xem ra cô nương này sớm muộn gì cũng là người của Cố gia nhà mình, nên quan tâm chăm sóc nhi 'àu hơn. Lập tức, li 'àn dặn dò nữ nhi vài câu, để nàng quan tâm tới Anh Tử trên thư viên nhi 'àu hơn.

Tiểu Đào mang theo phúc ma ma cùng tiểu quýt tới cửa hàng, nói cho họ phải làm cái gì. Hơn nữa đã cùng Tiểu Liễu nói nếu là nha hoàn làm trong Vương phủ thì ti ền công nàng sẽ không c ần quản, nhưng nếu ở đây làm việc, bán hàng là bán hàng sẽ đưa cho thêm ti ền. Cái này làm cho Tiểu quýt cao hứng muốn hỏng r ầ, thực sự trong lòng vừa nãy còn thấy thấp thỏm, bởi vì lần trước chính mắt nàng nhìn thấy Hoắc Tr ần c ần gậy to đánh ngất Tiểu Hương. Tuy rằng nàng không có cái tâm tư bò lên giường chủ, nhưng vạn nhất bị chủ nhân hiểu nh ần thì sao?

Cứ như vậy, chuyện trong nhà đã dàn xếp xong xuôi, nhà Tiểu Liễu dứt khoát dọn tới tiểu viện nhỏ phía sau vọng lâu ở, phúc ma ma cùng Tiểu quýt ban ngày tới Hoắc gia làm việc tối đến lại tới khu của hạ nhân trong phủ ngủ.

Ban đ'àu, Tiểu Đào có chút lo lắng cho Anh Tử, dù sao người ở thư viện cũng đã học rất nhi ều năm, nàng lại mới chỉ có 13 tuổi mới bắt đ'àu học viết chữ, có thể bị người khác cười hay không? Chính là âm th ần quan sát mấy ngày hôm nay, phát hiện ra trên mặt muội muội cũng không có biểu tình rắm rối đau khổ, lúc này mới yên tâm, cùng Tiểu Liễu chuyên tâm vào cửa hàng, lại tuyển thêm hai cô nương nhanh nhẹn được việc.

Sau trận tuyết đ`ài mùa của tháng 11, Tiểu Đào sinh hạ một tiểu tử béo, đặt tên là Hoắc Bàn. Tiểu Liễu cố ý đem tin tức này thả ra ngoài, làm cho mọi người biết được chủ nhân của "Mật Đào Quán" là người có phúc khí, chuyện buôn bán lại càng tốt hơn trước.

Vì để Tiểu Đào ở cữ thoải mái hơn, trước khi Tiểu Đào sinh một tháng Tr`àn Mẫn Đạt cùng Tiểu Liễu đã v`ê quê một chuyến, đưa Diệp thị tới đây. Tuy nói phúc ma ma không t`ài nhưng chung quy mẹ ruột vẫn hơn.

Tiểu Đào cũng muốn đưa đệ đệ tới đây đọc sách nhưng hiện tại thế cục không ổn định, nàng không muốn để cho người trong nhà mạo hiểm như vậy.

Đ`âu xuân, Hoắc Tr`ân được thăng chức thành quan bát phẩm, thợ rèn dưới tay có hơn trăm người. Hắn cũng không cảm thấy cao hứng, tối đến đêm yên tĩnh cùng nói với Tiểu Đào: " có khả năng sẽ có chiến loạn, để Mẫn Đạt đóng xe mang các nàng trở v ề, ta hiện tại không đi được, nàng đi r ồi, trong lòng ta cũng yên tâm hơn."

Tiểu Đào sợ hãi ôm lấy tay hắn: " thật sự? Vậy chúng ta cùng nhau đi thôi, chàng nếu không đi được, vậy ta cũng không đi. Để chàng ở nơi này, ta cũng không yên tâm được."

Hoắc Tr`âm nhìn con trai con gái đang ngủ say, lại nhìn nương tử, im lặng thật lâu, cuối cùng nghiêm túc gật đ`âu: " được, vậy chúng ta cùng ở lại, là phúc không phải họa, là họa tránh không được. nơi là Vương phủ chắc hẳn là so với chỗ khác an toàn hơn. Nếu thật sự có chiến tranh, trấn của chúng ta chưa chắc đã an toàn. Một nhà của chúng ta ở bên cạnh nhau, bất luận sinh tử, đ`âu ở bên nhau."

Mấy hôm nay bận ghiê, ra hơi muộn một chút T.T

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 105

Tháng 3, Hoắc Tr`âm vội vã làm việc trong phòng binh khí.

60 năm trước, Thái Tông bắc thượng tự mình thân chinh, Khả Hãn của Đột Quyết bị Cố Thanh Sơn chém đ`ài, người H`ônguyên khí đại thương, nhi ều năm như vậy biên cảnh phương bắc vẫn là cảnh thái bình không có chiến loạn.

Hiện tại, Khả Hãn của Đột Quyết là Khả Hãn Thổ Kỳ tôn tử của lão Khả Hãn, người này có mưu lược, thiện chiến, không chỉ thống nhất được các bộ lạc bị chia cắt nhi ều năm của Đột Quyết, lại đang mài đao xoàn xoạt muốn tiến tới phía Nam, nghe nói đã có người Đột Quyết tuyên bố phải báo thù rửa hận cho gia gia, phải san bằng Trung Nguyên.

Nhưng chính là có chuyện Triệu vương vẫn luôn không nghĩ ra, nếu Khả Hãn Đột Quyết đã quyết định Nam hạ, thì vì sao lại không chỉ huy đi tới đây? Vậy hắn là đang đợi cái gì? Hiện tại Đột Quyết binh hùng tướng mạnh, căn bản không nghĩ ra được bọn họ đang chờ đợi đi ều gì.

60 năm không có chiến sự, quân đội vẫn theo thường lệ thao luyện, nhưng binh khí đã cũ kỹ, không được cải tạo, mỗi năm mọi người chỉ theo lệnh đổi lại binh khí mà thôi. Nhưng nếu muốn đánh địch chỗ binh khí này căn bản không thể chống cự lại được.

Hơn 100 thợ rèn ngày đêm bận rộn rèn binh khí, nhưng cũng không thể lập tức làm ra được binh khí cho 10 vạn đại quân. Hoắc Tr`âm nóng vội đến mức miệng đã nổi nhiệt, đã ba ngày nay hắn không dám v`ênhà, vì sợ nàng nhìn thấy lại đau lòng.

" sư phụ, sư phụ, đại thắng, Bắc quân đại thắng!" Giang Lâm mặt mày hưng phấn chạy vào, la lớn: " ta vừa mới nghe được binh sĩ báo tin nói,

Vương gia cùng Bắc quân đại thắng các Tướng quân hôm nay cùng Đột Quyết giao phong, quân ta đại thắng, đuổi Đột Quyết lui hơn 100 dặm."

Tất cả mọi người đ`àu dừng tay lại, hưng phấn mà nhìn sang nhau, trong lòng tràn ngập vui mừng.

" chuyện tốt, cuối cùng cũng có hi vọng." Hoắc Tr`ân vừa mới than thở một câu, li ền nghe được tiếng chém giết phía xa xa.

Mọi người sửng sốt, thành Hàm Đan cách xa đại doanh của Bắc quân hàng trăm dặm, chiến đấu kịch liệt trước đó cũng không nghe thấy động tĩnh gì, hiện tại sao lại có thể nghe thấy được tiếng đánh nhau, không phải là đã đuổi lui 100 dặm sao?

Mọi người lao ra khỏi phòng rèn binh khí, đứng trong sân lớn nghe ngóng, sau đấy lại có tiếng H'ô gào thét chửi rủa, nghe tiếng giống như không xa đây mấy. Bỗng nhiên có một âm thanh vang dội truy ền tới: " bên kia, bên kia chính là vương phủ, bắt sống con cháu của lão hoàng đế, kéo tới tưới máu lên cờ của chúng ta."

Người này nói không quá lưu loát tiếng Hán, giống như là cố ý nói cho người Hán nghe, sau đấy chính là một trận cười thật to, Hoắc Tr`âm nhíu mày: "đây là chuyện gì? Chẳng nhẽ là người H`ôđánh tới trong thành Hàm Đan r`ã?"

Mọi người quả thật không thể tin được vào tai mình, đang muốn đi ra cửa xem, li ền thấy một gã sai vặt cả người đ ầy máu lảo đảo chạy vào: " Hoắc đại nhân, Hoắc đại nhân....người H ồ đến, phu nhân nói để ngài mang nhóm thợ rèn đi lên chống đỡ, thị vệ của vương phủ sắp không chống cự được nữa r ầ."

Là thật, thì ra đúng là thật!

Hoắc Tr`âm không chút nào do dự, hét lớn một tiếng: " c`âm vũ khí, tới vương phủ!"

Hơn 100 thợ rèn c`ân lấy thiết chùy trong tay, hùng hổ đi ra khỏi phòng binh khí, hướng v`ê phía Vương phủ chạy tới. Nhóm thợ rèn tuy là có sức lực hơn người nhung chung quy là chưa có giết người bao giờ, gặp phải người H`ô cũng chỉ hướng chùy đập vào tay họ, theo bản năng muốn cho họ không c`ân được vũ khí nữa thôi.

Thời điểm đi ngang qua vọng lâu, Hoắc Tr ầm dừng lại bước chân, thấy cửa mở toang, trống rỗng không có một bóng người, li ền biết Tiểu Đào đã nghe được động tĩnh chạy v ềnhà r ồi. Hoắc Tr ầm đang muốn chạy v ềphía trước, li ền thấy phía cửa hàng đối diện có thứ gì đó bị ném ra ngoài đường, vừa vặn rơi xuống bên chân hắn. Cúi đ ầu nhìn xuống, là con gái của nhà đối diện kém a Huyên nửa tuổi, trên mặt đ ều là máu, khả năng đã không còn sống.

Bởi vì là hàng xóm, lại không chênh lệch nhi `êu so với tuổi a Huyên, đã ôm mấy đứa nhỏ trong nhà tới tìm Tiểu Đào, Hoắc Tr `ân cũng gặp qua vào l`ân, còn từng mim cười với nói v `êsau muốn gả cho Hoắc Bàn.

" con ta...." một tiếng kêu tê tâm liệt phế truy ền tới, một phụ nhân qu ần áo không chỉnh t ề chạy ra khỏi cửa, lại bị người phía sau kéo váy lại. Phụ nhân ngã xuống bậc cửa đập đ ầu vào gạch hôn mê bất tỉnh.

Theo sát đấy là một binh lính người H'ò, trên người mặc áo giáp màu bạc, mặt mũi dữ tơn cười tuc tĩu.

Hoắc Tr`àn chỉ cảm thấy máu huyết cả người sôi sục lên, tức giận đến mức khóe mắt đã muốn nứt ra. nhìn đến phụ nhân kia, lại tới đứa nhỏ đã chết bên chân, trong đ`ài hắn đ`ài là hình ảnh của Tiểu Đào cùng đứa nhỏ nhà mình. Hai nước khai chiến, với hắn cũng không có ấn tượng gì, chỉ là li ài mạng chế tạo binh khí mà thôi, nhưng hiện tại cảm xúc đã không còn như cũ, người H`ò đã tới đây. Bọn họ còn sống, thì chính là thê nhi của mình bỏ mạng.

" ta li àu mạng với người." Hoắc Tr àm giơ cao đại chùy lên, một chùy li àn đập lên mũ giáp của tên lính người H à.

" giết người r à, sư phụ...." Giang Lâm nhìn thấy thi thể kia đổ xuống, âm thanh li èn run rây.

" lão tử ngày hôm nay bằng bất cứ giá nào, các ngươi nhìn thấy không, không giết bọn chúng, người chết chính là thê nhi của chúng ta, còn ch`ân chờ cái gì, giết!" Hoắc Tr`ân hét lớn một tiếng, chạy nhanh hướng v`êphía vương phủ.

Có người dẫn đ`àu, đương nhiên mọi người li ền phấn chấn, nhóm thợ rèn vung thiết chùy lên, đ`àu nhắm vào đ`àu của địch mà đập xuống. trước cửa lớn vương phủ có rất nhi ều thị vệ ngã trên đất, bởi vì không suy xét tới tình huống sẽ bị đánh lén, nên các thị vệ có võ công cao cường đ`àu đã đi ra ngoài theo Vương gia. Trước mắt nhân thủ thiếu, năng lực cũng không đủ.

Tưởng thị dẫn theo mấy thị vệ làm vòng chống cự cuối cùng, mười mấy đầu bếp cầm dao phay từ bên trong vọt ra, rất nhanh tất cả đầu bị đánh ngã.

Mấy chục binh lính người H`ô mặc giáp cũng không biết được phía sau đang có một đám người đang tới, có lẽ có biết cũng không để trong lòng, chỉ coi như một đám thị vệ cuối cùng đang cố giãy giụa mà thôi, tự tin mà nghênh ngang vọt vào vương phủ.

Hơn 100 người Hoắc Tr ầm mang theo trên đường đã có một ít người bị thương, hiện tại hắn đi đ ầu vung thiế chùy lao lên phía trước, giống như đập củ cải, một tay vung lên rất nhanh li ền giết chết được mười mấy tên, mở ra đường máu, đi tới bên người Tưởng thị, gấp gáp hỏi: " Tiểu Đào đâu?"

Kiếm trong tay Tưởng thị bổ xuống cánh tay trái của một tên người người H`ônhưng chỉ tóe lên một tia lửa, cũng chém không đứt.

" ở hậu viện của Vương phi, binh khí của chúng ta không được, chém không được khôi giáp của bon ho, làm sao bây giờ?"

Hoắc Tr`àm kinh ngạc trước kia hắn không biết Tưởng thị biết võ công, hiện tại tuy rằng kinh ngạc, nhưng đây không phải thời điểm để nói chuyện. Hoắc cũng phát hiện ra được chuyện nyaf, gươm đao của thị vệ Vương phủ đánh lên khôi giáp của bọn chúng không h`ê có tổn thương gì, mà đao của bọn họ lại rất sắc bén, c`àn phải né tránh rất nhi ầu. khó trách nhanh như vậy li ền công phá Hàm Đan, thậm chí đã tới được cổng của Vương phủ, khôi giáp của bọn họ lại là gươm đao cũng không thể làm gì.

Trước mắt cũng không phải là thời điểm để nghiên cứu binh khí, Hoắc Tr`àm c`àm đại chùy chuyên đập xuống đ`àu địch nhân, một chùy đi một người. Tình thế rất nhanh li ền biến chuyển, khôi giáp kia gươm đao không được, nhưng không cản được thiết chùy đi xuống.

Nhóm thợ rèn cũng không có công phu gì chỉ là một đám dùng sức đi gõ lung tung. Mới đ`ài đám người Đột Quyết không phòng bị, tự cho là bản thân đã là đao thương bất nhập, rất nhanh li ền bị giết mười mấy người, bắt đ`ài phát hiện ra vấn đ`ề, tránh đi đại chùy trong tay đám người mới tới này, tìm cơ hội đi hạ đao diệt sạch đám người này. Kể từ lúc đó, rất nhanh li ền ngã xuống một vòng thợ rèn.

Có Hoắc Tr`âm phía trước chống đỡ, Tưởng thị có thể thở ra một hơi, quan sát tình hình, nhanh chóng nói: " nhóm thợ rèn phụ trách đập đ`âu, bọn thị vệ phụ trách bảo hộ nhóm thợ rèn."

Đám thị vệ kiếm không thể đâm qua được áo giáp của địch, nhưng có thể lúc đám người Hồ dùng kiếm đâm nhóm thợ rèn liền dùng kiếm ngăn lại, thợ rèn lại dùng chùy đập lên đầu kẻ địch liền có thể giết thêm một kẻ.

Hai bên đ`àu có kiêng kị, hai bên rơi vào thế giằng co, sau mấy l`àn giao phong, thợ rèn có thể đứng vững còn lại không đến 10 người, thị vệ còn sót lại 2 người, binh lính của Đột Quyết còn hơn 20 người. Tưởng thị giữ chặt lấy tay áo đ`ày máu của Hoắc Tr`àm: "đi, chúng ta đi tới cửa hậu viện, nơi đó vẫn còn một ít thị vệ."

Hoắc Tr`àn cả người đ`àu là máu, có của hắn, cũng có của địch. Nhưng hắn biết trên người của hắn không có vết thương lớn, trên tay cũng còn lực, li àn kiên định lắc đ`àu: " không, ta theo chân bọn họ li àu mạng."

Hắn không muốn mang những kẻ này tới hậu viện, bọn họ đi thêm một bước, Tiểu Đào cùng bọn nhỏ li ần nguy hiểm li ần tăng thêm một ph ần, chỉ c ần có thể chống cự được, li ần tuyệt đối không lui v ềphía sau.

" Vương gia, Vương gia đã trở lại." Một thị vệ hưng phấn hét lên.

Đám người Đột Quyết đang vung đao cũng cảm thấy có khác thường, một đội nhân mã đang lao tới đây, c'ần đ'àu đúng là Triệu vương.

Tướng lãnh của Đột Quyết nói một câu bằng tiếng H'ò, li ền thay đổi phương hướng, nhằm v'è phía Triệu vương. Tưởng thị vội vàng hô lên: "Vương gia cần thận, khôi giáp của bọn chúng đao thương bất nhập."

Trên tay Triệu vương là một cây thương Thanh Long vân xuyên, mũi thương đ`àu là máu, lại vẫn sáng bóng như cũ. Hắn nghe được lời của Tưởng thị nói, lại không để trong lòng, trên đời nào có khôi giáp đao thương bất nhập. Đệ nhất thợ rèn ti ền tri ều cũng không thể làm ra được bảo bối lợi hại như vậy.

Trên mặt đất ngang dọc rất nhi ều người đang nằm ngã xuống, ngựa chạy lên không được. Triệu vương không tin là thật, phi thân xuống ngựa thương li ền phóng ra, tướng lãnh của đối phương vẫn không trốn tránh, mà lại dùng loan đao chém xuống cổ hắn.

Cố Thừa Trăn tin tưởng lời của thê tử nhà mình nói không sai, thấy Vương gia không tin, li ền rút bảo kiếm ra ngăn lại loan đao.

Triệu vương cho rằng, loan đao đến được đ`âu mình thì thương của hắn cũng đã đâm vào người của địch.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới là, mũi thương thế nhưng lại áo giáp ngăn lại, chỉ làm cho đối phương lui lại mấy bước mà thôi. L`ân này, Triệu vương cùng các tùy tùng li ền choáng váng, lính của Đột Quyết áo giáp bao từ đ`âu đến chân, nên diệt trừ như thế nào đây? Đương nhiên đám người Đột Quyết cũng không cho bọn họ có thời gian suy nghĩ, vây quanh đi lên, nhắm vào Triêu vương.

Đám người của Hoắc Tr`âm cũng chạy tới bên người Triệu vương, vung thiết chùy lên đập lên tướng của Đột Quyết lại bị hắn linh hoạt tránh đi được, quay lại chém xuống vai của Hoắc Tr`âm.

Hoàng Bằng đi sau Triệu Vương, vừa thấy Hoắc đại ca có nguy hiểm, vội vàng giơ trường mâu trong tay giúp hắn đi chắn, lại không nghĩ tới sức lực của đối phương lại lớn như vậy, nhận khẩu trên tay tê dại mất cảm giác, trường mâu li ền rơi xuống đất. (nhận khẩu: là chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ)

Đánh trên ngựa binh khí dài đương nhiên có ưu thế nhưng hiện tại là đối chiến, binh khí ngắn lại càng tiện. Hoàng Bằng li ền quăng trường mâu đi, c ần huy ền thiết kiếm lên, đâm tới tên tướng lãnh Đột Quyết.

Đối phương căn bản không để trong lòng, cũng không thèm tránh, cung đao bổ v`ê phía Hoàng Bằng. Lại không nghĩ tới, kiếm kia lại đâm thủng được áo giáp, xuyên từ ngực ra phía sau, xuyên qua người.

L'ân này, không chỉ có đám người Triệu vương sửng sốt, mà binh lính của Đột Quyết cũng sửng sốt. Áo giáp này bọn họ đã thử vô số l'ân, bất luận là binh khí gì cũng không thể đâm qua, tại sao lại có thể như vậy.?

Hoàng Bằng cũng cảm thấy khó có thể tin, một chân đá văng thi thể địch ra, vung kiếm bổ v ềtay của tên khác. Cùng với một tiếng hét thảm, tay tên kia rơi xuống đất. Lần này, Hoàng Bằng vung kiếm càng hăng, làm đám người Triệu vương ngây người.

--

ĐẠI THỢ RÈN TIỂU MẬT ĐÀO

Đông Phương Ngọc Như Ý www.dtv-ebook.com

Chương 106

trong vòng vây đông đảo của thị vệ, binh lính của Đột Quyết không thoát đi được chỉ dựa vào áo giáp trên người khổ sở chống đỡ, nếu không có Hoàng Bằng ở đây, có lẽ bọn họ còn có cơ hội chạy thoát. Chính là, Triệu vương tự mình đốc chiến, có cao thủ của Vương phủ tụ tập lại, trên tay Hoàng Bằng lại có th`ân binh lợi khí, sao có thể cho bọn họ chạy thoát được.

sau một lúc, binh lính của Đột Quyết còn thừa lại không được mấy người, Triệu vương tr`âm giọng quát: " bắt sống."

" vâng." Mọi người cùng lên tiếng, tất cả binh khí đ`àu chĩa vào thẳng hai người còn sống sót. Bọn họ nhìn nhau, cho dù chạy được cũng không thoát khỏi phải chết, bị bắt cũng là nghiêm hình tra tấn đa đón không bằng dứt khoát chết đi.

Vì thế, trước khi hồn chiến xảy ra, hai người dùng toàn lực giết mấy tên thị vệ, trong đó có một người là kẻ bị Hoàng Bằng chém đứt tay, hắn cùng đ công bọn phối hợp dùng tay kéo mũ giáp của đối phương xuống, dùng loan đao trong tay cứa vào cổ đ công bọn, sau đó tự sát.

Triệu vương nhướng mày, tình nguyện chết cũng không chịu lộ ra bí mật của áo giáp, khả hãn Thổ Kỳ đã huấn luyện ra binh lính thành tử sĩ, có thể thấy rằng l'àn này Đột Quyết rất khó đối phó.

- " Hoàng Bằng, đem thanh kiếm của ngươi lên cho bổn vương nhìn qua một cái."
- "Vâng, Vương gia." Hoàng Bằng mệt mỏi thở h ồng hộc, dưới ánh mắt tò mò cùng hâm mộ của mọi người đi v ềphía Triệu vương, dâng lên thanh kiếm có hoa văn huy ền sắc.

Triệu vương nhận kiếm trong tay, phát hiện ra kiếm này nặng hơn so với tinh cương bảo kiếm, màu sắc cũng tối hơn, không sáng bóng như kiếm khác, lai có ẩn hoa văn trên thân kiếm, sắc bén dị thường.

" đây chính là một cây huy en thiết kiếm? Từ nơi nào có?"

Hoàng Bằng lau m'ô hôi trên mặt, nói:" là bỏ thêm một ít huy ền thiết, chính là từ Hoắc đại ca mua tới."

Mọi người dùng ánh mắt khiếp sợ mà rơi trên người Hoắc Tr`âm, trên thân hình cao lớn của hắn đ`êu là máu, trong tay vẫn còn nắm chặt đại chùy, sắc mặt cứng đờ.

Thấy ánh mắt của mọi người đ`âu nhìn lại đây, Hoắc Tr`àm cao giọng đáp: "Vương gia, thời điểm ở Đại Doanh trấn, tiểu nhân đã cùng ngài nói qua, trong nhà có một khối huy `ân thiết do tổ tiên truy `ân xuống, đã sử dụng nó, một ph`àn đã dùng để chế tạo ra bảo kiếm đưa cho Hoàng Bằng."

Triệu vương gật đ`àu, chỗ này nhi àu người không nên nói tỉ mỉ, lập tức sai người đi kiểm tra, an trí cho người bị thương, lo liệu hậu sự. Áo giáp kia cũng thu lại, đi vào chính sảnh.

Hoắc Tr`âm vội vàng đi vào hậu viện tìm Tiểu Đào, đi đến cửa thùy hoa, đúng lúc nhìn thấy Tiểu Đào đang ôm Hoắc Bàn, Anh Tử dắt a Huyên từ bên trong đang lo sợ đi ra.

Nhìn thấy trượng phu cả người đ'àu là máu, Tiểu Đào cảm thấy như đang trong mộng: " chàng không sao chứ? Bị thương r 'ài sao?"

" ta không sao, mọi người không sao là tốt r`ài." Hoắc Tr`àm nhìn thấy nương tử cùng con vẫn tốt, lúc này mới yên tâm. Hộ tống bọn họ trở lại tiểu viện, cởi ra y phục đ`ày máu đi tắm rửa.

Tiểu Đào nhìn trên người hắn đ'ây vết thương lớn nhỏ, bật khóc: " chàng còn nói không có việc gì, bị thương nhi ầu như vậy, còn không có việc gì sao?"

Miệng vết thương dính phải nước, đương nhiên là đau, Hoắc Tr ầm cắn răng chịu đựng để Tiểu Đào rửa vết thương cho hắn, an ủi nói: " còn có thể sống đã không t ầ, các huynh đệ đã tử thương hơn phân nửa, còn có cửa hàng trang sức đối diện cửa hàng nhà ta, đứa nhỏ cùng phụ nhân bên đó đ`àu gặp tai ương."

Trong nhà có chuẩn bị kim sang được, Tiểu Đào cố nén khó chịu trong lòng băng bó lại vết thương trên người hắn, lại thường xuyên nhìn v ề phía cửa: " cũng không biết Tiểu Liễu sao r ồi, vừa r ồi tình huống đột biến, căn bản là không kịp đi ra cửa gọi bọn họ đi vào. Nếu không phải tam tầu tới đây, đem chúng ta đưa tới chỗ Vương phi, ta hiện tại cũng không biết đi đâu trốn."

" để ta đi ra ngoài tìm bọn họ, nàng tuyệt đối không được đi ra ngoài, nói không chừng còn binh lính của Đột Quyết chạy thoát được, ở trong vương phủ an toàn hơn một chút."

Hoắc Tr`âm thay y phục khác, đang muốn đi ra cửa, lại suýt chút nữa bị người chạy như bay tới đụng ngã: " tỷ phu, tỷ, mọi người không có việc gì chứ?"

Tiểu Liễu thở hồng hộc, chạy theo sau là Trần Mẫn Đạt đang ôm Thạch Đầu, một nhà ba người trên đầu đầu là cành cây. Tiểu Đào chạy tới trước mặt muội muội, khẩn trương nhìn một vòng:" muội không sao chứ, muội trốn đi đâu, tỷ phu muội còn đang muốn đi tìm đấy."

" lúc đó có một đám người Đột Quyết vọt từ trên đường tới, bọn muội căn bản là không kịp chạy tới vương phủ, li ền trốn vào bụi rậm. May mắn, bọn chúng chạy vào vọng lâu thấy không đi được vào vương phủ li ền đi luôn."

Tiểu Liễu thở gấp nói, ôm lấy Thạch Đầu nói với Trần Mẫn Đạt: " chàng cũng đi giúp đi, ta nhìn thấy không ít người bị thương, đại phu khẳng định lo liệu không hết."

Hoắc Tr`âm cùng Tr`ân Mẫn Đạt đi ra ngoài, đi tới ti`ân viện. Tất th`ân y đã có tuổi cũng đã đi ra hỗ trợ những người bệnh, Tr`ân Mẫn đạt vội vàng đi

tới hỗ trợ. Hoắc Tr`âm đi vào chính sảnh, li`ên thấy áp giáp của quân Đột Quyết đã được đặt hai bộ khác nhau giữa gian nhà, Triệu Vương đã thay đổi y phục đang đứng nghiêm túc xem xét: "Hoắc Tr`âm, người tới đúng lúc lắm, nhìn xem đây là như thế nào, vì sao khôi giáp này lại có thể đao kiếm chém cũng không h`êhấn gì?"

Hoắc Tr`âm cẩn thận nhìn hai bộ khôi giáp, lại mang chủy thủ huy ền thiết của mình ra, cắt một mảnh áo giáp ra nhìn.

" vương gia, áo giáp này đ'àu được chế tạo từ tinh cương, cùng áo giáp của chúng ta không khác lắm. Nhưng màu đ'ông này, hẳn là do có chất liệu khác đưa vào, là vật gì thì tiểu nhân hiện tại cũng không nắm được, hẳn là một chất liệu hiếm, tính chất cực dai cực tốt. Độ cứng so với huy 'ân thiết kém hơn, nhưng so với tinh cương tốt hơn rất nhi 'âu."

Triệu vương gật đ`àu: "bổn vương cũng nghĩ như vậy, xem ra Đột Quyết đã phát hiện ra được khoáng sản đặc biệt, chế tạo ra được áo giáp đao thương bất nhập mới bắt đ`àu phát động chiến sự, khó trách trước đó án binh bất động, bổn vương vẫn luôn không nghĩ ra tại sao bọn họ đang đợi cái gì, hiện tại đã hiểu."

Cố Thừa Trăn cau mày nói: " l'ân này binh lính Đột Quyết xông tới cũng chỉ có 50 người cũng đã rất khó đối phó, nếu không phải Vương gia trở v ề kịp thợi, sợ là Vương phủ đã khó bảo toàn. Chúng ta l'ân này là dựa vào một thanh kiếm huy ền thiết, miễn cưỡng vượt qua được cửa ải khó khăn. Nếu bọn họ có nhi ều hơn loại áo giáp này,ra trận chúng ta sẽ thiệt thời lớn."

Sắc mặt của Triệu vương nặng n'ê, hắn làm sao mà không biết, kẻ địch có vật lợi hại như vậy, l'ân tiến công này có thể đi qua càn quét một mảnh. Có thể có biện pháp gì ngăn cản lại?

" nếu chúng ta có thể tìm được truy ền nhân của Trương Giả Sơn thì tốt r ềi, có lẽ sẽ có được biên pháp."

Trong đ`àu Hoắc Tr`àm hiện lên từng hình ảnh của nhóm thợ rèn ngã xuống, gương mặt hoảng sợ của Tiểu Đào, hắn nhắm mắt lại lại đột nhiên

mở mắt ra, quỳ một gối xuống: " bẩm Vương gia, tiểu nhân chính là truy ền nhân của Trương Giả Sơn, trước đó không nói được, là sợ chọc phải những phi ền toái không đáng có. Sư phụ của tiểu nhân cũng đã nói qua, dưới chân núi Lương Sơn có vẫn thạch huy ền thiết ngàn năm, chỉ là vẫn luôn không tìm được, hiện tại quốc nạn lâm nguy, muốn mang mấy người đi vào núi tìm huy ền thiết. Cách phá giải áo giáp này cũng chỉ có huy ền thiết mà thôi."

"được, người đưa theo 20 thị vệ, lập tức xuất phát, c`ân phải sớm tìm được huy `ên thiết, vất vả cho người!"

Triệu vương đi tới đỡ Hoắc Tr ầm, dùng sức nắm lấy tay hắn.

" nhi `àu huynh đệ vì bảo vệ quốc gia không tiếc hy sinh thân mình, chút vất vả này không đáng là gì. Chỉ là, thê tử cùng hài tử đ `àu ở trong phủ, rời đi ít ngày, thỉnh Vương gia chiếu cố tới nhi `àu hơn." Hoắc Tr `âm không yên lòng nhất chính là ki `àu thê ấu tử.

Triệu vương trịnh trọng gật đ`àu: " ngươi yên tâm, bổn vương sẽ phái người bảo vệ bọn họ, sẽ không có nửa điểm sơ xuất. Người theo lời tiên tri đi tìm vị trí của huy ền thiết, cũng giống như lời tiên tri của ta đi theo trước đó, hẳn là không sai, ngươi nhanh chóng đi tới núi Lương Sơn, hoàn thành xong việc này, bổn vương nhất định sẽ dâng tấu bẩm lên phụ hoàng, thăng quan tiến chức cho ngươi."

"đa tạ Vương gia, tiểu nhân không c`âu thăng chức, chỉ c`ân bảo vệ được gia đình, báo thù cho các huynh đệ đã chết, cáo từ." Hoắc Tr`âm không h`ê nhi 'âu lời, v`ê nhà c`âm mấy bộ y phục, dặn dò Tiểu Đào một chút r`âi lên ngưa, mang theo thị vê rời đi.

Tuy núi Lương Sơn không có gì nguy hiểm nhưng Tiểu Đào vẫn không yên lòng, đưa cho hắn một lọ kim sang dược, dặn hắn không được quên thay thuốc, sau đó dẫn hai con tiễn hắn ra cửa.

Không biết lúc nào mơi có thể tìm được huy ền thiết, Tiểu Đào trong lòng cho rằng ít cùng phải 10 ngày nửa tháng, lại không nghĩ tới mới 7 ngày đã trở lại, còn mang thao một thùng đá xà vương v ề.

Triệu vương cực kì hưng phấn, nhìn Hoắc Tr`âm giống như nhìn thấy cứu tinh của đất nước, lập tực chiêu mộ ra 300 binh lính trẻ tuổi cường tráng tới, phái tới cho Hoắc Tr`âm chỉ huy.

Đột Quyết nghỉ ngơi nửa tháng chỉnh đốn lại quân, lại tới đánh lén, Bắc quân gian nan chống cự, thủ vững không ra. chính là, tên đ`êu không xuyên qua được áo giáp của địch, bọn họ g`ân như là xông thẳng tới doanh trướng, phải dùng tới gạch đá ném tới mới có thể miễn cưỡng ngăn lại, tuy là như vậy, Bắc quân vẫn liên tục bị đánh tan tác, thắng đến khi lui binh vào thành Hàm Đan, thủ vững không ra.

Triệu vương mỗi ngày đ'àu ra tường thành tu ần tra, ủng hộ quân tâm, chính là trong lòng mọi người đ'àu cảm thấy trận này Bắc quân không có khả năn g thắng lợi, chỉ là đang kéo dài thời gian mà thôi. Bất luận quân Đột Quyết ở bên ngoài mắng chửi như thế nào, Triệu vương cũng không chịu xuất chiến, d'ần dà, địch nhân thả lỏng cảnh giác, cho rằng Trung Nguyên sợ hãi bọn họ, li ền đắc ý bắt đ'àu đi cướp bóc mấy thôn trang xung quanh.

Hôm nay, tường thành Hàm Đan có tiếng trống thật lớn, Triệu vương mặc áo giáp kim quang sáng rực, sai người gọi Khả Hãn Đột Quyết tới nói chuyện. Rất nhanh, Khả Hãn Thổ Kỳ mặc áo giáp đao thương bất nhập tới, nghênh ngang mà đi tới, dẫn người đi tới thành Hàm Đan. Hắn ta cũng không ngốc, biết được phải bảo vệ chính mình. Lựa chọn đứng ở vị trí ngoài tần bắn của đá ném tới, tránh bắn của cung tiễn.

Triệu vương nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của hắn, nhếch môi cười lạnh, lớn tiếng nói: "Thổ Kỳ, bổn vương cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi mau chóng trở v èthảo nguyên phương bắc của ngươi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Nếu không, cung trong tay bổn vương, ngày hôm nay li ền chấm dứt ngươi."

Thổ Kỳ cười lớn, vẻ mặt khinh thường, các tướng lĩnh bên người hắn cũng phụ họa cười ha ha không ngừng, ngay cả bọn lính cũng dào dạt đắc ý. Đúng lúc này, Triệu Vương kéo cung tên bằng vàng, c`âm mũi tên bằng huy thiết, một mũi tên bắn v`êphía Thổ Kỳ.

Thổ Kỳ thấy được động tác của Triệu vương, cũng không thèm trốn đi, một mũi tên bắn lại đây, còn không phải như là cào cào gãi ngứa thôi sao.

Nhưng là bọn họ trăm triệu l'ân không thể tưởng tượng được, mũi tên kia xuyên thẳng qua áo giáp trúng ngay tim, xuyên qua lưng. Cùng lúc đó, trên tường thành vạn mũi tên bay tới, đem đám người tự nhận bản thân đã không còn sợ hãi cái gì biến thành nhím.

Cửa thành mở ra, kị binh tay c'âm trường mâu chạy như bay mà đến, trên tay bọn họ đ'àu là trường mâu tinh cương huy thiết làm thành, không gì cản nổi. Tình thế xoay chuyển trong nháy mắt, người H'ò tan tác như thủy tri àu, Triệu vương tự mình xuất quân đánh, đuổi lính Đột Quyết lui hơn 300 dặm, người H'ò thương vong vô số, quân linh tan rã.

Đại thắng trở v`ề, Triệu vương vỗ vai Hoắc Tr`àm: " cũng nhờ có người, Hoắc Tr`àm, bổn vương muốn dâng tấu tỉnh phụ hoàng, trọng thưởng cho người."

Chính là, không chờ hắn viết tấu chương thỉnh lên hoàng thượng, người báo tin từ 800 dặm đã vội vã tới: "Hoàng Thượng bệnh nặng, tuyên Triệu vương hỏa tốc h'à kinh."

Quà trung thu cho các nàng,

Đây là bánh trung thu đài loan bạn của mị làm, nhưng vì lỡ m chê nên nó không cho mị ăn (¬¬¬)

Chương 107

Sau khi thái tử qua đời, Hoàng Thương liền không lập lại thái tử, hiện tại tuổi già thân thể suy yếu, bệnh trạng khó có thể qua, liền đem ngôi vị truy ền cho nhi tử có khả năng nhất là Triệu vương, bản thân thành Thái Thượng Hoàng, đi tới hành cung dưỡng lão.

Quốc gia không thể một ngày không có vua, Triệu vương xưng đế, lấy niên hiệu là Đức Chương. Một đời vua một đời th`ân, Đức Chương đế đăng cơ, lập tức li`ên triệu bộ hạ cũ trong phủ đi ầu vào kinh thành, người có công trong trận đánh quân Đột Quyết li`ên được phong thưởng.

Qua l'ân chiến đấu này, Đức Chương đế nhận ra t'âm quan trọng của binh khí, chế tạo binh khí, phong Hoắc Tr'âm là chính tứ phẩm Giam chính quân khí. Hoàng Bằng anh dũng có công cứu Triệu Vương phủ, được phong là bát phẩm Thiên Ngưu Vệ Binh tào tòng quân, Tr'ân Mẫn Đạt cũng được tới thái y viện, thành cửu phẩm y chính. Cố Thừa Nam vẫn như cũ là thư đ'ông kiêm thị vệ của trưởng tử Triệu vương, chẳng qua không còn là thế tử nữa mà thành Thái Tử.

Chiến sự kết thúc, người có công đầu được vào kinh trọng thưởng. Chính là những thợ rèn kia lại muốn v ềquê, hiện tại không cần nhi ầu thợ rèn như vậy nữa, Hoắc Trần chọn ra 50 người lưu lại, còn lại đầu v ềquê. Chính là, những người có mẹ già con nhỏ ở quê đầu vui mừng mà v ề nhà, còn lại những người chưa lập gia đình vườn không nhà trống đầu không muốn đi v ề, vây quanh Hoắc Trần, xin hắn nghĩ cách.

Hoắc Tr ần trở lại phủ đệ Hoàng Thượng ban thưởng, bu ần lòng không vui cơm chi ầu cũng không muốn ăn, ôm con trai ng ầi ngơ ngẩn. Tiểu Đào dắt a Huyên vui vẻ trở lại, ng ầi bên cạnh hai cha con nói: " cửa hàng chúng ta mở tại kinh thành buôn bán thật tốt, so với Hàm Đan còn hơn nhi ầu lần, hôm nay lại tuyển thêm 10 cô nương cùng tiểu nhị, một tháng này, thu vào so với tháng trước còn nhi ầu hơn một phần."

Hoắc Tr`âm miễn cưỡng cười: " Tiểu Đào nàng thật giỏi, ta không giỏi được như nàng."

" chàng sao lại không làm được gì, chàng đã là đại quan tứ phẩm, huyện Thường Sơn của chúng ta cũng không có quan lớn như vậy đâu. Những phu nhân nhà quan đ`âu thích tới cửa hàng của chúng ta, có lẽ cũng là do Hoàng Thượng coi trọng chàng đấy." Tiểu Đào nhìn trượng phu nhà mình cười ôn nhu.

Nếu là trước kia được Tiểu Đào khen như vậy, Hoắc Tr ầm chắc chắn sẽ phi thường sung sướng, chính là hiện tại hắn không vui nổi.

"Tiểu Đào, những thợ rèn kia đ`âu đã cùng ta đ`ông cam cộng khổ, trong đó có mấy người đã đi cùng ta đi tới Vương phủ cứu người đã bị thương, trước mắt, bọn họ không có nhà để v ề, muốn ở lại. Ta đã hướng tới Hoàng Thượng nói mấy lời, chính là người có thể ở lại là số ít, có chút người...không thể không đi."

Tiểu Đào biết, nam nhân nhà mình là người có nghĩ khí, hắn thật tâm muốn giúp đỡ những thợ rèn kia. Nàng nghiêm túc nghĩ r 'ài nói: " nếu không như vậy đi, chúng ta mở một cửa hàng rèn, để bọn họ tới đó làm việc. tới cửa hàng của chúng ta đ 'àu là các phụ nhân, làm n 'ài sắt, kéo dao phay tốt một chút, hẳn là có ngu 'àn tiêu thụ."

Hoắc Tr`âm đang gục đ`àu ảo não đột nhiên ngẩng đ`àu lên, hai mắt phát sáng: " đúng r`ài, ta tại sao lại không nghĩ tới chuyện này đây? Chỉ nghĩ cách cho bọn họ có cơm ăn, lại quên rằng, nếu không có cơm công ăn thì có thể dựa vào tay ngh ề kiếm cơm ăn nha. Bọn họ đ`àu là người nghèo không có nhà ở, mở không được cửa hàng rèn, vậy chúng ta mở cửa hàng, để cho họ làm việc, phát ti ền công, giúp họ có ti ền cưới vợ. được, thật tốt quá, nương tử nàng thật là thông minh."

Hoắc Tr`âm vui mừng li ền muốn ôm Tiểu Đào lên hôn một cái, lại nhìn thấy con gái mắt to ngập nước tròn mắt nhìn mình, miệng thế nào cũng không hạ xuống được.

Vì thế, cửa hàng rèn Hoắc gia được mở ở kinh thành, làm ra đ ồ dùng nhà bếp hay là nông cụ đ ều phải qua tay Hoắc Tr ần tự mình kiểm tra, mỗi một cái đ ều được ấn lên một quả đào. Làm ra đ ồ dùng tốt, trừ bỏ bán trong cửa hàng rèn còn lại cũng đem tới cửa hàng đ ồ cho trẻ của Tiểu Đào trưng bày. Những phụ nhân kia tới chọn đ ồ cho con thấy những cái n ồi sắt sáng loáng, hình thức mới mẻ độc đáo lại có kéo dùng cực kì tốt, c ần lên r ồi muốn buôn xuống rất khó, ngu ồn tiêu thụ hàng đương nhiên không c ần lo.

Nhóm thợ rèn ph ần lớn đ ầu là những tiểu tử trẻ tuổi, trừ bỏ lúc nghiêm túc làm việc, thì việc thích nhất chính là đưa hàng tới cửa hàng đ ồ cho trẻ. Có thể trêu chọc hai bảo bối nhà sư phụ. Sau đó, chính là có thể nhìn lén mấy cô nương như hoa như ngọc ở cửa hàng. Sau đó, lá gan dần lớn lên li ần quấn lấy Tiểu Đào cả ngày ba bữa gọi sư nương ngắn sư nương dài, cầu nàng làm mai mối cho họ tìm nương tử.

Tiểu Đào da mặt mỏng, bị một đám người còn lớn hơn mình mấy tuổi mỗi ngày chạy theo gọi sư nương, thật sự chịu không nổi nữa, li ền đi tới cửa hàng hỏi mấy cô nương làm công ở đó, có xem trọng hắn hay không. Vừa

hỏi, thật đúng là hỏi thật, một cô nương ấp úng mặt đỏ bừng, người bên cạnh li ền cười nói, sớm đã có người coi trong nên ngương ngùng nói ra.

Chuyện cứ thế liền thành, tạo lên một đoạn nhân duyên tốt. Từ đó về sau, đám tiểu tử tiệm rèn làm việc càng hăng hái, vắt hết đầu óc sửa cũ thành mới, nâng cao tay nghề, tranh nhau đi đưa đồ cho cửa hàng Tiểu Đào, hơn nửa năm sau, đã thành được mấy đôi. Sinh ý của Mật Đào Quán cũng giống như tâm tính của họ, rực rỡ, vô cùng náo nhiệt.

Đông đi xuân tới, hôn kỳ của Cố Thừa Nam cùng Anh Tử vào tháng 5, thời điểm biết được tin này, Hoàng Bằng khiếp sợ tròn mắt nhìn, sợ hãi kêu lên: " sao lại có thể như vậy? Sao lại có thể? rõ ràng là ta biết Hoắc đại ca trước mà, là ta mang Cố Thừa Nam đi tới Đại Doanh trấn a, chúng ta là đồng hương nữa đấy, gả cũng là gả cho ta nha, dựa vào cái gì mà lại đi gả cho tên kia?"

Mặc kệ hắn kêu rên thế nào cũng vô dụng, hôn kỳ đã định, lại không thể sửa lại. Hơn nữa Cố Thừa Nam đã từ kinh thành trở v`ê huyện Lại THủy, chuẩn bị cho hôn lễ. Hoàng Bằng muốn xin nghỉ muốn tìm hắn tính số, chính là một năm mới có mấy ngày nghỉ, hắn cố nhịn chờ đến tham dự hôn lễ của huynh đê.

Hoắc Bàn 3 tuổi, trông đặc biệt lớn, nhìn qua giống như đứa trẻ 5 tuổi nhà khác. A Huyên lúc nhỏ trông mũm mĩm, hiện tại lớn hơn một chút thì ngược lại lại gầy. Tiểu cô nương văn nhã nhẹ nhàng, thường chăm đệ đệ giúp nương, nhưng trông không được tiểu tử kia thường bị hắn cần tay kéo như bay chạy trên đường.

Trên đường v ềquê, a Huyên an tĩnh ng 'ài cùng nương trong xe, vịn cửa số nhìn v ềphía cha cùng đệ đệ. Hoắc Tr àm đang cưỡi ngựa, ôm con trai trước ngực, vừa đi v ềphía trước vừa nói với con trai: " a Bàn, mau nhìn bên kia,

ngọn núi cao cao kia là núi Lương Sơn, cha tìm được khối huy ền thiết thật to kia là ở trong núi này tìm được. chân núi có một vườn đào lớn, vườn đào là của nhà chúng ta. Đến mua hè, mật đào lì ền chín, hái một quả xuống cũng đủ cho bụng nhỏ này tròn ủm nha."

Hoắc Bàn cười hắc hắc, nâng tay nhỏ vỗ lên bụng mình: " con muốn ăn, quả đào lớn, nương....quả đào, ha ha ha..."

Tiểu tử duỗi tay nhỏ chỉ v`ê phía xe ngựa, bởi vì hắn nhớ tên của nương cũng là quả đào nha.

Hoắc Tr`âm cũng nhìn đi qua, nhìn Tiểu Đào cùng a Huyên đang dựa trên cửa sổ. Tiểu Đào tuy rằng đã là nương của hai đứa nhỏ, nhưng nàng còn chưa 20 tuổi, khuôn mặt nhỏ kia một nếp nhăn cũng không có ki ều mị xinh đẹp, nam nhân nhìn vào trong lòng li ền thấy tâm ngứa ngáy khó chịu.

A Huyên trên mặt mang vẻ non nót của trẻ con, khuôn mặt trắng nộn, hai mắt to ngập nước nhìn cha, mỉm cười ngọt ngào: " cha, con cũng muốn ăn quả đào to."

Hoắc Tr`ân thoải mái cười to: "được, chờ đào chín, li ên mang các con tới vườn ăn đào, ăn thật nhi ều đào. A Huyên, con có muốn cưỡi ngưa không?"

A Huyên chu môi lắc đ`àu: " không c`àn, nương nói, tiểu cô nương phải văn tĩnh mới có người thích. Con mới không c`àn bướng bỉnh như a Bàn đâu."

Tiểu Đào nắm lấy tay nhỏ của con gái, mim cười khích lệ: " a Huyên thật ngoan, v ề sau chắc chắn có thể giống như Cố Tình tỷ tỷ vậy, chữ viết thật

đẹp, còn có thể đàn thật dễ nghe. So với nương lợi hại hơn nhi ầu, nương cũng không làm được nhi ầu thứ như vậy."

A Huyên quay đ`âu lại ấm áp nói: " nương cũng rất lợi hại nha, nương làm đ`âu hoa rất đẹp, còn có y phục đẹp. mấy bạn nhỏ khác đ`âu thích đ`ô của cửa hàng nhà ta."

Nghe con gái nói, Tiểu Đào đặc biệt vui, mắt hạnh xinh đẹp cong cong như trăng rằm.

Xe ngựa bên cạnh, Tiểu Liễu nhô đ`âu ra: " a Huyên, dì hai không lợi hại sao?"

A Huyên vươn tay ra, giơ ngón cái lên: " dì hai lợi hại nhất, có thể quản được Thạch Đ`ài, con cũng không quản được Thạch Đ`ài."

Mọi người đ'àu cười, Thạch Đ'àu cũng nhô đ'àu từ trong xe ra, thấy Hoắc Bàn được cưỡi ngựa, li 'àn thấy ghen tị không chịu được: " con cũng muốn cưỡi ngựa, con muốn cưỡi ngựa."

Tr`ân Mẫn Đạt đem túm cổ nhi tử v`ê " không thể cưỡi ngựa, sẽ đem đ`âu tóc rối loạn, một lát nữa sẽ đi gặp ông nội, con phải thật sạch sẽ, làm một tiểu công tử tuấn mỹ, có biết hay không?"

Thạch Đ`âu không vui dầu miệng mắt chớp chớp, sau đó lại cảm thấy cha nhà mình nói cũng có lý, li ền không 'ầm ĩ muốn đi ra ngoài nữa. ghé vào cửa số, mắt trông mong nhìn v ềphía con ngựa cao lớn kia.

Vào đến trấn, Hoắc Tr`âm phát hiện ra có chút khác lạ với ngày xưa. Đường dọn sạch sẽ, giống như là cố ý quét dọn, người bán rong ngoài đường cũng không thấy. cửa hàng bên đường có mở nhưng không có người đi họp chợ.

" trấn trên là có đại sự gì sao? Nhìn có vẻ không t`âm thường chút nào." Hoắc Tr`âm nhíu mày nói.

Người trong xe ngựa đ`âu nhô đ`âu ra nhìn, đang lúc nghi hoặc, phía trước li ền nghe thấy tiếng pháo nổ bùm bùm, theo sát là tiếng khua chiếng gõ trống, thập ph ần náo nhiệt. Tiểu Đào giúp a Huyên che lỗ tai lại, nói: " có lẽ là nhà nào cưới vợ chăng?"

Hoắc Tr`àn gật đ`âu, cảm thấy nương tử nhà mình nói cái gì cũng có lí, sau đấy lại bị một màn ngay trước mắt làm cho sợ ngây người. Tiếng sáo nhạc, pháo nổ vang trời, người biểu diễn đi cà kheo đ`âu tới, náo nhiệt giống như hội. Nguyên bản con đường đang rộng rãi lại trở lên chen chúc không đi nổi, ngăn bọn họ lại không đi tiếp được.

Hoắc Tr`àn xoay người xuống ngựa, đỡ con trai xuống. Một tay đỡ a Bàn một tay nắm cương ngựa, đang muốn hỏi rõ chuyện gì, li ền thấy có nha dịch chạy tới. Huyện thái gia của đại doanh trấn nhanh chân đi tới: " Hoắc đại nhân v`êquê, thứ tội tiểu nhân không thể tiếp đón từ xa."

Huyện thái gia trong lòng dân chúng chính là quan lớn nhất, vừa nhìn thấy liền quỳ xuống. Chính là, hắn trước mặt Hoắc Trần cúi đầu khom lưng, chắp tay thi lễ, mặt mũi cười hiền lành, làm cho thôn dân ở đại doanh trấn cảm thấy sợ hãi. Trong lòng mọi người suy nghĩ: thợ rèn đến tột cùng là quan lớn nào nha, Huyện thái gia cũng sợ hắn như vậy.

Hoắc Tr`âm rốt cuộc cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, chuẩn bị lớn như vậy là hoan nghênh hắn v`ê quê. Bọn họ là trở v`ê tham gia hôn lễ của Anh Tử, cũng không thông báo cho bất cứ ai, chỉ có hai xa phu đánh xe, hai nhà cùng nhau đi v`ệ, một hạ nhân cũng không đem theo.

"Trương đại nhân khách khí r 'à." Hoắc Tr 'ân xua tay, cũng không đặt con trai đang bám lên cổ mình xuống, chỉ đạm nhiên (thờ ơ, lạnh lùng) nói: "chúng ta chỉ là v 'ê quê thăm gia đình cũng không c 'ân phải chào đón long trọng như vậy. Ngài nói như vậy....ta cảm thấy không giống như là đang v 'ê nhà."

" vâng vâng vâng, đại nhân quả là một người có tấm lòng nhân lượng, không thích những thứ tục lễ kia, tiểu nhân sẽ sai người đi dọn sạch. Đại nhân đường xa mà đến, đương nhiên là muốn về nhà nghỉ ngơi, nếu có việc gì cần, ngài cứ việc phân phó." Huyện lệnh là một người khôn khéo, thấy tâm ý của bản thân đã đạt được. thấy Hoắc Trần không muốn khoe khoang, vôi vàng tiếp thu chuyển hướng khác, dẫn đôi nhân mã lớn rời đi.

Thôn dân đ`àu đứng ở hai bên đường, tất cả cung kính mà nhìn bọn họ đi vào nhà. Vốn dĩ Tiểu Đào tính toán v`ênhà trước sẽ dọn dẹp một phen, vào nhà lại phát hiện ra, nhị thẩm cùng tam thẩm đã dọn sạch sẽ tất cả, đ`ô vật trong nhà đ`àu ở vị trí cũ không xê dịch chút nào.

Màn đêm buông xuống, khách nhân tới nhà bái phỏng cũng đã rời đi hết, tiểu viện trở lại yên tĩnh như cũ. Phu thê hai người ng 'à dưới cây hoa quế trong sân, nhìn a Huyên a Bàn đang chơi đuổi bắt nhau trong sân, tâm tình cực kì tốt.

Tiểu Đào có chút mệt, dựa đ`âu lên vai Hoắc Tr`âm, ôn nhu nói: " xem ra trong mắt người ngoài, chúng ta hiện tại là đang có ti ền có thể, hai đứa nhỏ cũng có thể sống thật tốt, không bao giờ phải lo lắng sẽ giống như ta ăn

không đủ no mặc không đủ ấm, cũng sẽ không sợ bị đưa vào nhà địa chủ làm nha hoàn. Cuộc sống như vậy thật tốt, nhưng là....ta vẫn thích chúng ta ở đây, chàng nhóm lửa ta nấu cơm, chàng rèn sắt ta bán mì, thật tốt!"

" đúng vậy, Tiểu Đào, ta cũng thích nơi này, đây mới đúng là nhà của chúng ta, nếu không phải vì bọn nhỏ, ta thật sự muốn từ quan v ềquê. Thời điểm a Huyên nhà ta chọn đ ô vật đoán tương lai, chọn một cái chùy nhỏ, cũng không thể cho con gái đi làm thợ rèn đi? Mùa xuân năm nay học vỡ lòng, đến bây giờ cũng có thể đối mấy câu thơ, a Huyên thông minh như vậy, nên học những thứ văn nhã kia, không thể động vào những thứ nặng nhọc được."

Nói đến chuyện chọn đ`ô vật, Tiểu Đào nở nụ cười: " a Huyên chọn chùy nhỏ li ền đã lạ, vậy chàng nói a Bàn chọn trâm phượng thì tính là gì? Chẳng lẽ là thợ làm trang sức?"

Nương tử cười như hoa, tóc mây mềm mại cọ lên hõm vai Hoắc Trầm, giống như đang cào vào lòng hắn, đưa tay ôm lấy eo của Tiểu Đào, nhẹ giọng nói: " quản tiểu tử đấy làm gì, đó là chuyện 20 năm sau, ta hiện tại...muốn làm chuyện khác đi, giống như chúng ta khi thành thân vậy."

Nhớ tới chuyện tân hôn, Tiểu Đào lại đỏ mặt. Hai người ôm hai đứa nhỏ đi tắm, dỗ ngủ. Hoắc Tr`àn hứng thú cực cao, ôm Tiểu Đào sang phòng khác đặt lên giường đất, giống như khi tân hôn không ngừng nghỉ muốn Tiểu Đào.

Ánh trắng sáng tỏ, bóng cây nhẹ nhàng lay động, thiếu phụ ki ều mỹ thừa nhận yêu thương của trượng phu, n ềng nhiệt lại tri ền miên.

" chờ bọn nhỏ trưởng thành, chúng ta li ền v ề quê đi, vẫn là ngủ trên giường đất nhà mình tốt hơn." Tiểu Đào yêu ki ều nói.

Nam nhân vừa được thỏa mãn tâm tình đương nhiên rất tốt, liếc nhìn trăng sáng bên ngoài, đã là giờ Tý: "được, Tiểu Đào, ta cũng muốn trở về đây. Chúng ta đã gặp nhau ở đây, ta vẫn còn nhớ thời điểm gặp được nàng, nàng ki ầu nhược nhược, lại đặc biệt xinh đẹp, ta mới chỉ thoáng nhìn qua li ền thích nàng."

" ta l'ân đ'àu tiên nhìn thấy chàng, chàng cao lớn cường tráng, cơ bắp cu 'ân cuộn trên người, trông đặc biệt dọa người. Khi đó, ta căn bản là không thể tưởng tượng được, sau khi thành thân, chàng lại là nam nhân tốt như vậy."

" vậy nàng nói xem chỗ nào tốt?" Hoắc Tr`âm đưa tay vuốt nhẹ lên mặt nhỏ yêu ki `âu của ái thê.

" chỗ nào cũng tốt!" nữ nhân mim cười chui vào trong ngực hắn.

Nam nhân đưa tay ôm chặt lấy nàng:

" nàng cũng vậy, chỗ nào cũng tốt!"

- ---- HOÀN CHÍNH VĂN-----

Chương 108: Ngoại truyện(xuân)

Xuân:

Thời tiết cuối xuân, Cố Thừa Nam nhận phó thác của hoắc tr`âm, đi tới Đi ền gia đón Đi ền Anh tới Hàm Đan, trong lòng rất là không vui.

Một mình một ngựa rất là tự tại nha, ra roi thúc ngựa, một ngày là có thể đến thành Hàm Đan, nhưng lại kéo theo một cái xe ngựa to cùng một cô nương liền không giống nữa rồi, nhanh nhất cũng phải ba ngày mới tới được. nếu là người khác nhờ, hắn chưa chắc đã đáp ứng. Nhưng lại là Hoắc đại ca, hắn ngại cự tuyệt.

Thời điểm l'ân đ'âu tiên hắn nhìn thấy Đi ên Anh, hắn cảm thấy nàng quá nhỏ, trên người mặc váy hoa dài, cũng không khác gì so với những cô nương hắn nhìn thấy trên phố.

Hai người ng 'à chung một cái xe ngựa đi trên đường, trên đường đi hết sức nhàm chán không tránh khỏi sẽ nói chuyện một chút. Đi 'àn Anh đối với Hàm Đan không biết một cái gì, hết sức tò mò v ề cuộc sống của hai tỷ tỷ nơi đó, li 'àn không ngừng hỏi thăm. Cố Thừa Nam vì muốn đi thật nhanh, lại có một tiểu cô nương làm chậm trễ hành trình, trong lòng vốn không thoải mái, li 'àn trêu đùa với tiểu cô nương.

" thành Hàm Đan rất lớn, so với thôn của các ngươi không chỉ lớn hơn một chút, ngươi tới đây đừng chạy loạn, bằng không đi lạc tìm cũng không

ra được ngươi đâu." Cố Thừa Nam cố ý hù dọa nàng.

" thật sự, vậy ta sẽ không đi ra cửa, đừng nói đến thành Hàm Đan lớn như vậy, trên huyện thành ta cũng chưa có đi qua đâu." Đi ền Anh thật thà đáp.

Cố Thừa Nam bu 'ôn cười, một cô nương dễ lừa gạt như vậy, tới thành Hàm Đan xa lạ, nếu không có hai tỷ tỷ bên cạnh, còn không phải là bị người ta bán đi luôn sao?

Lại dọa nàng thêm mấy l'ần, Cố Thừa Nam bị tiểu cô nương ngây thơ chọc cho cười ha ha. Khó chịu trong lòng tất cả tan thành mây khói, bỗng nhiên cảm thấy có một nha đ'ầu ngố này đi cùng đến Hàm Đan, cũng là một chuyên rất ý tứ.

- --

Thời điểm tới bên cạnh sông Hô Đà, Cố Thừa Nam lại nổi lên tâm tư vô sỉ cố ý đem xe ngựa hướng tới bờ sông mà đi, bánh xe đi vào nước, vẩy nước lên làm ướt y phục của Đi ền Anh.

" thừa nam ca ca, sao lại không đi đường lớn? Nơi này gồgh ềl à lõm thế này ta sợ ngã xuống." Đi ền Anh tay gắt gao bám lấy thùng xe, ánh mắt khẩn trương nhìn v ềphía tiểu tử đánh xe.

Nhìn nàng đang hoảng sợ như thỏ con, Cố Thừa Nam càng thêm đắc ý, lại quật một roi thật vang, hét lớn một tiếng: "giá!"

Đi ền Anh càng sợ, xe ngựa giật một cái r ềi lao đi như bay, nhưng bờ sông cũng không có lặng, thân xe nghiêng một cái, nàng ngã xuống vai Cố Thừa Nam: " thừa nam...."

Còn chưa dứt lời, thân xe lại nghiên lớn, đổ xuông sông. Lần này Cố Thừa Nam cũng hoảng hốt, hắn cho rằng bản thân có thể khống chế được ngựa, lại không nghĩ rằng dưới nước có bọn nhỏ lại bẫy cá mà đào một cái hố sâu như vậy, xe ngựa nghiêng đi đổ xuống sông, Cố Thừa Nam nhanh chóng nhảy xuống, tay nắm chặt càng xe, muốn giữ chặt lại xe ngựa thì xe không ngã xuống.

Chính là, hắn thật sự quá ngây thơ r ià, xe ngựa đảo rất mạnh, chỉ c in chút sức của hắn căn bản chẳng là gì.

" 'âm." Một tiếng lớn cả ngựa cùng xe đ'àu xuống sông, Đi 'ân Anh sợ hãi hô lên một tiếng, li 'ân từ thân xe rơi xuống giữa sông. Cố Thừa Nam hoảng hốt. Hai người cách nhau một cái xe ngựa, hắn nhìn không được tình hình của Đi 'ân Anh, chỉ có thể nhảy qua, lao vào nước, túm được thân thể m'ân như bông kia, ôm nàng đi vào bờ sông.

Đi ên Anh không biết bơi, trong nháy mắt rơi xuống nước, hoảng sợ đến mức chân tay khua loạn. Lại uống mấy ngụm nước sông, sặc nước đến mê man, muốn kêu cứu nhưng vừa hé miệng ra nước lại vào miệng.

Trong đ`ài hiện ra khuôn mặt của đại tỷ cùng nhị tỷ, Đi ền Anh cảm thấy bản thân có thể không nhìn thấy hai tỷ tỷ nữa r ềi. Đúng lúc này có một cánh tay đem nàng ôm vào ngực, không lâu sau, nàng có thể tr ềi lên trên mặt nước hơi thở nặng nhọc.

Cố Thừa Nam cố sức đem nàng vào bờ, ấn lên bụng của nàng cho nàng nôn ra nước, Đi ền Anh cả người ướt đẫm, sau khi nôn ra nước trong bụng, hai mắt mê mang nhìn v ề phía Cố Thừa Nam: " thừa nam ca ca, ta còn sống sao?"

Cố Thừa Nam trong lòng cực kỳ hổ then với những suy nghĩ xấu xa của mình trước đó, thấy nàng không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm, xoa xoa mái tóc dài của nàng: "đương nhiên là còn sống, tiểu ngu ngốc, ta sao lại làm muội chết được."

" thừa nam ca ca người thật tốt, cái gì cũng biết làm, cảm ơn người đã cứu ta." Tiểu cô nương cả người đ à là nước xấu hổ vô cùng, tóc dài rơi xuống trước ngực, y phục ẩm ướt dính chặt lên người, hiện ra dáng người lả lướt bên dưới.

Ngày thường nàng luôn mặc áo tay ngắn rộng cùng váy dài, hơn nữa lại có ánh mắt ngây thơ, người khác thế nào cũng không thể tưởng tượng được, dáng người của nàng thế nhưng lại hấp dẫn lả lướt đến vậy.

Cố Thừa Nam không dám đưa mắt nhìn thêm nữa, yết hầu lăn lộn, nuốt một ngụm nước miếng, khó khăn nói: " muội không cần phải cảm ơn ta, đầu là do ta không tốt, không đánh được xe tốt, mới hại muội rơi xuống nước, may mắn không xảy ra chuyện gì, bằng không, ta phải ăn nói như thế nào với tỷ tỷ, tỷ phu của muội."

Đi ền Anh há miệng thở dốc, theo từng nhịp thở ngực phập ph ồng lên xuống, càng làm cho người khác chú ý: "không trách người, thật sự, là do ta ngốc. ta nếu có thể nhảy cao lên như người thì tốt r ồi."

Tiểu cô nương không có nửa điểm oán trách với hắn, ngược lại ngây thơ nở nụ cười, Cố Thừa Nam nhớ lại hành vi bu 'ân cười của mình, cũng cười theo nàng.

Hai người cười đủ, hắn đưa tay nâng nàng lên, cởi áo ngoài của mình, choàng lên người nàng: " ướt hết r à, dễ cảm lạnh, may mắn hiện tại thời tiết không lạnh, muội khoác tạm áo của ta đi, cố chịu một chút, lát nữa vào trong thành ta mua y phục mới cho muội."

Hắn xoay người đi chỗ khác, kéo xe ngựa đi lên Đi ền Anh không hiểu lắm, hắn để mình khoác áo lên làm gì. Cúi đ ầu nhìn xem, mới phát hiện ra chuyện gì, lập tức khuôn mặt đỏ như máu, xấu hổ không dám nhìn thẳng ca ca ngay thẳng kia.

Hai người đi vào huyện thành, y phục của Đi ần Anh đã khô hơn nửa, nàng không muốn để cho Cố Thừa Nam phải tốn ti ần, chỉ nói muốn tìm một khách điểm tắm rửa, đem y phục phơi lên là tốt r ầ. Nhưng Cố Thừa Nam không chịu, càng muốn mang nàng tới cửa hàng mua đ ồ, chọn mấy bộ y phục thật đẹp nhất cho nàng. Đi ần Anh cảm thấy ca ca này thật quá khách khí r ầ, làm nàng khó có thể tiếp thu, nhưng người ta khẳng khẳng muốn cho, nàng nhún nhường nửa ngày, cuối cùng cũng không thể không lấy.

ở trong lòng của tiểu cô nương, ca ca này vẫn chỉ là ca ca mà thôi, không có gì khác biệt. Nhưng trong lòng của Cố Thừa Nam lại có thay đổi đến nghiêng trời lệch đất. Ngày hôm sau, không có cố ý gây chuyện bắt nạt nàng, ngược lại cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, làm Đi ền Anh thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà hoảng sợ) không biết h ềi báo hắn như thế nào mới tốt.

Chương 109: Ngoại Truyện (hạ)

- ---

Ha:

Mật Đào Quán khai trương, Cố Thừa Nam cùng cố Tình đi tới hỗ trợ. Hắn cố ý để cho cháu gái đi lên l'âu giúp đỡ Đi ền Liễu, bản thân lại ở dưới hỗ trợ Đi ền Anh.

Thật ra hắn là một nam nhân, cũng không hiểu được mấy cái đ'ô chơi của trẻ con này, cũng không giúp được cái gì. Chẳng qua là hắn có thể giải tán mấy đám đông đang túm tụm lại với nhau, để không có người thừa cơ trộm vặt được, thời điểm có người tới hỏi đ'ô vật này bao nhiều ti ần, hắn lại có thể lượn ra trước mặt Đi ần Anh nói mấy câu, hỏi nàng giá ti ần.

Rốt cuộc, tiễn đi một đợt khách, cửa hàng yên tĩnh lại hắn lại nhân cơ hội này dán tới bên cạnh Đi ền Anh, thấp giọng nói:" muội không cùng đi học với Tiểu Tình sao? tính cả đời nhìn cửa hàng này?"

Hai mắt sáng ngời nhìn biểu tình của tiểu cô nương trước mắt, thấy tia sáng trong mắt của nàng, vui sướng nhưng ngay sau đó lại ảm đạm xuống, rũ mắt nói: " ta không đi, chỗ đó không phải chỗ ta có thể đến được."

" vì sao lại không thể đi? Tuổi của muội cũng không lớn, vừa vặn có thể cùng Tiểu Tình đi cùng."

" chính là...." Đi ền Anh cảm thấy, đại tỷ đưa mình tới Hàm Đan là muốn nàng hỗ trợ chăm sóc a Huyên, nếu như nàng lại đi học vậy sẽ không có thời gian chăm sóc a Huyên. Nàng ở nhà tỷ phu ăn không uống không, lại không có chăm sóc cho cháu gái trong lòng không yên.

" chính là cái gì? Muội có phải sợ vào học sẽ muộn hơn người khác không sẽ bị người khác cười? Không có việc gì, muội yên tâm, có ta ở đây, ta có thể day muôi học bù nha." Cố Thừa Nam vỗ ngưc bảo đảm.

" không phải, ta không có sợ cái này."

" vậy muội lo cái gì?" hắn gắt gao hỏi.

A Huyên giơ chu 'ân chu 'ân bằng trúc trong tay, cười hì hì đi tới: " dì nhỏ dì nhỏ, chu 'ân chu 'ân trúc."

" có, con cũng muốn chơi." A Huyên đi theo chu 'ân chu 'ân đi ra ngoài, hoắc tr 'ân đi theo con gái, thấy trong tiệm không có nhi 'âu người không c'ân phải nhìn Tiểu Đào, li 'ân ôm con gái lên đi tới hậu viện sau cửa hàng.

Nhìn bóng dáng a Huyên rời đi, Cố Thừa Nam suy nghĩ một lát: " muội có phải sợ không có ai nhìn a Huyên không?"

" ai nha, không phải, ngươi đừng hỏi nữa." Đi ền Anh nhìn thấy đại tỷ nhìn lại đây vội vàng đẩy Cố Thừa Nam ra, đi sửa sang lại đồ vật mà khách nhân đảo lung tung lên.

Cố Thừa Nam âm th`âm xác định phỏng đoán của mình, rời đi cửa hàng tới tìm tam tâu Tưởng thị. để nàng an bài một nha hoàn đi tới cửa hàng, lại an bài một bà tử chăm sóc a Huyên. Đây là biện pháp mà hắn mất một buổi trưa mới nghĩ ra, phỏng chừng có thể tốt đẹp.

Quả nhiên, tam tẩu đi không lâu li ền trở v ề, nói chuyện này đã làm xong, còn thật nghiêm túc nói với hắn nếu đã coi trong người ta, li ền dùng kiệu tám người nâng đón người ta v ề nếu không có gì, thì không được quan tâm đừng để cho người khác hiểu l ầm.

Bị tam tẩu nói trúng tim đen, Cố Thừa Nam chạy chối chết, hắn không biết thế nào để trả lời vấn đ ềnày, cũng không biết là bản thân có cảm tình với nàng như thế nào, chỉ là trước mắt hăn thấy còn chưa tới bước c ầu thân kia, chỉ là cảm thấy thoáng chút có hảo cảm với nàng thôi, cũng không tính toán muốn cưới nàng.

Ngày hôm sau, Cố Hiểu Tình dẫn Đi ên Anh tới học viện, nhìn thấy thân ảnh của nàng xuất hiện trước mặt mình, Cố Thừa Nam tâm tình đặc biệt tốt.

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, đại công tử của Cẩm Vinh Công Chúa lại có hứng thú với Đi ền Anh. Một lát lại nói móc nàng lớn như vậy r ềi một chữ to cũng không biết. Một lát lại nói nàng ngốc, đặc biệt ngốc y như chó nhỏ hắn mới nuôi kia.

Con trai trưởng của Công Chúa, Cố Thừa Nam cũng ngại không nói được câu gì. Chỉ yên lặng đứng bên cạnh Đi ền Anh b ềi nàng viết chữ, ở thời điểm không có ai, an ủi nàng nói không c ần để mấy lời nói của tên hỗn thế ma vương kia trong lòng.

Chương 110: Ngoại Truyện (thu)

- --

Thu:

Tết Trung Thu, Cố Thừa Nam v ềquê b à ông nội ăn tết. Trước mặt trưởng bối, hắn làm bộ một dạng không tim không phổi, chính là thời điểm một mình yên tĩnh, hắn ng à trước cửa, ngơ ngác mà nhìn vườn dưa trước nhà.

Dưa hấu đã hái hết r'à, chỉ còn lại mấy cây lá khô bay lung tung trên đất. Bên cạnh đó là một mảnh vường hoa nhài, đó là loại hoa mà bà nội thích nhất, ông nội vẫn luôn chăm sóc thật tốt, tuy rằng không thể bán lấy ti ền, nhưng chăm sóc còn tốt hơn dưa hấu rất nhi ều.

" tiểu tử ngốc, nghĩ cái gì vậy?" Cố Thanh Sơn đ`âu đ`ây tóc bạc chắp tay sau lưng đi bộ tới đây, ng ồi trên bậc cửa cùng cháu trai.

" không có gì a, cháu có thể nghĩ cái gì đâu." Cố Thừa Nam cười hắc hắc.

Cố Thanh Sơn đưa tay sở đ`âi cháu trai: " tiểu tử ngốc, còn có cái gì không thể cùng ta nói sao? nhìn bộ dáng này, còn nói cái gì cũng không nghĩ, ai tin được? ta là người từng trải, có cái gì mà không rõ đây"

Bị nhìn thấu tâm tư, Cố Thừa Nam có chút ngượng ngùng, gục đ`ài xuống, dùng nhánh cây vẽ loạn trên đất, bu 'ân bu 'ân nói: " cháu có chút tâm sự, nhưng còn chưa có biết phải nên làm cái gì."

" nói đi, là coi trọng cô nương nhà ai, ta đi c`âu hôn cho cháu trai ta." Cố Thanh Sơn cười lớn, cũng không cảm thấy cháu trai nhà mình đang có phi `ân não lớn gì khó giải quyết.

" cháu...cháu là thích một cô nương, chính là cháu vẫn luôn cảm thấy bản thân không tệ lắm, nhưng có người cũng đang thích nàng ấy, là trưởng tử của Công Chúa. So với người ta, cháu cũng không là gì cả, hơn nữa cũng không biết nàng có muốn gả cho cháu không, nếu bây giờ đi c`âu thân, người ta không đ`ông ý thì làm sao?"

" đứa nhỏ ngốc này, thật là thật thà quá. Nếu muốn ôm vợ về nhà, da mặt phải thật dày, sao lại sợ thất bại được đây? Năm đó ta là một tên tiểu tử không nhà không tiền, bà nội của cháu chính là con gái của lí chính, khi đó ta muốn cưới bà ấy chính là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, sau đó thì thế nào, không phải cuối cùng cũng thành sao? ai, cháu nói cho ta biết đi, cuối cùng là cô nương nhà ai?"

Cố Thừa Nam vừa nghe mấy lời này li ền có tinh th ần hắn, cười nói: "cách nhà ta không xa, là Đi ền Gia thôn ở Huyện Thường Sơn, tỷ phu của nàng là Giam chính quân khí, được Hoàng Thượng trọng dụng. Cha nương của nàng ấy cháu cũng từng gặp qua, đ ều là người hàm hậu tốt bụng."

"được r'à, nói như vậy, li h không thành vấn đ'è. Ngày khác ta li h mang cháu tới Đi h gia c'àu thân, đảm bảo đem chuyện tốt nói thành/" Cố Thanh Sơn vỗ đùi, sảng khoái nói.

" gia gia người thật lợi hại, không chỉ có thể tự mình cưới được nương tử v ềnhà, li ền cháu dâu cũng có thể giúp được cháu."

" tiểu tử, bốt vỗ mông ngựa đi, chạy nhanh đi nói với nãi nãi chuẩn bị đ ồ, ngài mai, chúng ta mang theo lễ tới huyện Thường Sơn, một ngày là có thể đến." Cố Thanh Sơn yêu thương sở đ ầu cháu trai, lại thấy hắn nhanh chân chạy biến vào trong nhà, miệng nói: " nãi nãi, chuẩn bị lễ hỏi, gia gia muốn đi c ầu thân cho cháu!"

Khi hai người đi tới Đi ền gia thôn, gặp được phu thế Đi ền Mãn Thương đang cùng Đi ền Anh v ềnhà ăn tết. Đi ền Anh cùng Cố Thừa Nam liếc mắt nhìn nhau, lại thấy hắn lấy từ xe ngựa xuống một bọc lớn màu đỏ, bên cạnh lại có một vị lão nhân gia, trong lòng li ền hiểu được chuyện gì đang xảy ra. khuôn mặt khẽ đỏ lên, lễ phép chào một tiếng, li ền xoay người đi vào khuê phòng của mình, không chịu đi ra nữa.

Tiểu cô nương bộ dạng xinh đẹp lại ngoan ngoãn lễ phép, Cố Thanh Sơn âm th`âm gật đ`âu, tán thành cháu dâu này.

Hai nhà ng 'à xuống, Cố Thanh Sơn nói thắng ý đ 'ô của mình tới đây, vỗ ngực bảo đảm: " lão phu đã hạ quy củ ở Cố gia, mặc kệ là ai, làm quan lớn đến đâu, cũng không thể nạp thiếp. Cho dù nương tử không thể sinh nhi tử, thì cũng chỉ là xin con thừa tự của huynh đệ trong nhà là được. nói đến điểm này không có mấy nhà có thể làm được. đứa nhỏ kia ta vừa nãy cũng đã nhìn qua, là một cô nương tốt, tương lai gả đến Cố gia nhà chúng ta, chúng ta khẳng định sẽ chăm sóc quan tâm giống như con cháu trong nhà, mọi người yên tâm đi."

Phu thê Đi ền Mãn Thương đối với Cố Thừa Nam tuấn tú lịch sự đương nhiên là thập ph ần vừa lòng, chỉ là cảm thấy nhà mình không xứng với người ta: " nhà của chúng ta chỉ là tr ồng trọt ruộng đ ồng gia cảnh bình thường, các người cũng nhìn thấy, nhà này cũng chỉ có ba gian nhà ở, hai mẫu đất. Tỷ tỷ tỷ phu cũng đã gửi thư tới nói muốn đón chúng ta lên kinh thành, để Đi ền Tùng có thể học ở thư viện tốt hơn. Nhưng chúng ta cũng không muốn quấy r ầy con gái, còn chưa quyết định nên đi hay không. Cố gia trong phạm vi trăm dặm quanh đây chính là có địa vị cao nhất, Đi ền Anh của nhà chúng ta thật sự không xứng với các người."

Cố Thừa Nam cảm thấy nên nói mấy lời với cha Đi ền, thẳng thắn nói: " chúng ta là giống nhau, đ ều là người ở nông gia, có cái gì khác nhau đâu? Thật ra là ta cảm thấy bản thân không xứng với khuê nữ nhà người, đại công tử của phủ Công Chúa cũng có ý coi trọng Đi ền Anh, luận v ề địa vị, người ta đ ều hơn ta rất nhi ều, nếu hai vị chọn hắn, ta cũng chỉ phục."

Vừa nghe tới con trai của Công Chúa, Đi ền Mãn Thương cảm thấy sợ hãi: "a, chúng ta cũng không dám đi trêu chọc tới vị tổ tông kia a. người hoàng thất chúng ta tưởng cũng không dám tưởng, nếu các người thành tâm thành ý, chúng ta nhanh chóng định ra hôn sự đi, miễn cho có chuyện gì xảy ra."

Cố Thanh Sơn bên cạnh phụ họa ngất trời: "đúng vậy a, chúng ta đ`êu là xuất thân nông gia, bọn nhỏ từ bé đã nghịch bùn mà lớn,ở cạnh nhau chắc chắn có thể bạch đ`âu giai lão. Nhân duyên của bọn nhỏ, chúng ta đánh cuộc không được đâu nha."

Diệp thị gật đ`âu: " đúng, đúng, Cố lão gia, ngài nói quá đúng. Chúng ta đánh cuộc không được, cũng không ngóng trông hài tử làm quan to, bình bình an an là tốt nhất."

Hai nhà lập tức đem hôn sự định ra, tảng đá lớn trong lòng Cố Thừa Nam rơi xuống đất, thở phào nhe nhõm.

- ---

Động phòng:

"Thừa nam ca ca, chàng là từ khi nào bắt đ`âu thích ta?"

"Không biết, đại khái là từ...thời điểm nàng thích ta, ta li en thích nàng."

"chàng nói bừa, ta mới không có thích chàng đâu!"

"Không có sao, thật không có? Vậy hai ta còn thành thân làm gì nha? Dứt khoát hòa li đi."

Tân nương tức giận chu lên miệng nhỏ, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng v ềphía hắn: "Đêm tân hôn nói hòa li cái gì, thật không may mắn!"

"Ha ha, nàng giận sao? Nói ra thì sao? Nói ra cũng vô ích, nàng hiện tại đã là người của ta, ta cả đời này là sẽ không buông tay nàng ra."

"Ta mới không phải là người của chàng đâu, ta là ta không của aii cả."

"Anh Tử, nàng là đang dùng chiêu khích tướng có phải không? Ta đây l	hiện
tại khiến cho nàng biết, cái gì gọi là người của ta."	

.....

"Thừa nam ca ca, chàng làm ta đau như vậy, chàng li ền nói cho ta khi nào thích ta đi."

"... được r`ấi ta nói cho nàng biết, chính là l`ân nàng rơi vào sông kia, ta l`ân đ`âu tiên biết được khẩn trương cùng sợ hãi có tư vị như thế nào li ền đặc biệt chú ý tới nàng."

" ....."

"Vậy nói cho ta biết nàng thích ta từ bao giờ?."

"Ta không thoải mái, không muốn nói."

"nàng chơi xấu, có nói hay không, không nói ta liền không khách khí với nàng nữa."

"Đại khái là l'ân đó rơi xuống nước, chàng phủ thêm áo ngoài cho ta."

"thì ra hai ta đã sớm tâm linh tương thông nha, vậy còn khách khí cái gì?"

"chàng.....!"

"a....."

16:51

17/9/2019

@shitbaydaytroi chân thành cảm ơn các bạn đã quan tâm và ủng hộ " ĐẠI THỢ RÈN TIỀU MẬT ĐÀO" trong suốt thời gian vừa qua. Trong quá trình edit có vấn đ`êgì mong các bạn có thể góp ý để mình sửa lại, rút kinh nghiệm cho những bộ sau.

Sự ủng hộ của mọi người là động lực to lớn vô cùng để mình ra chương mới.

Table of Contents

- Muc luc
- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27 Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31

- Chương 32
- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54 Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67

- Chương 68
- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76
- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83
- Chương 84
- Chương 85
- Chương 86
- Chương 87
- Chương 88
- Chương 89
- Chương 90
- Chương 91
- Chương 92
- Chương 93
- Chương 94
- Chương 95
- Chương 96
- Chương 97
- Chương 98
- Chương 99 Chương 100
- Chương 101
- Chương 102
- Chương 103

Chương 104 Chương 105

Chương 106